

Giới thiệu Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ

Thể loại: Khế ước xuyên qua, nam mạnh nữ cường, kết cục 1 V1, một đời một thế một đời

Convert: tangthuvien

Editor: Susubluu

Độ dài: 146 chương

Nàng là sát thủ chế độc ở hiện đại nhưng khi sống lại phát hiện ra mình thế nhưng trở thành đại tiểu thụ phế vật mềm yếu vô năng.

Vị vương gia si lăng dần dần khôi phục tài năng tuyệt đỉnh.

Cường gặp cường, họ sẽ đụng độ nhau ra sao?

Thứ muội tính toán nàng, vậy dùng độc hủy dung.

Cha cận bã hãm hại, vậy đem người đá đến nơi không ai tìm thấy.

Di nương ham đồ cưới, vậy sẽ để người phải nôn cả bột phấn ra.

Thái tử từ hôn, nha, chỉ có bản cô nương không cưới người

Khi trong mắt mọi người phế vật mang vẻ oai nghiêm

Làm mù mắt ai, đau đớn tâm ai

Hết thầy, sẽ đi theo con đường nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Nàng, kinh tài tuyệt đỉnh, ở hiện đại chế độc có thể một tay giết người.

Nàng, mềm yếu vô năng, là phế vật đại tiểu thụ, con của vợ cả.

Hắn, trước mặt mọi người, giả ngu ngốc, nhưng sau lưng lại là kinh tài tuyệt đỉnh, toàn bộ đều lộ ra

Hắn, mặt mày sáng sủa, ôn nhuận như nước, phong thái cao nhã, một mực yên lặng thủ hộ bên cạnh nàng, chỉ hy vọng nàng hạnh phúc, không cầu bất luận hồi báo gì

Khi sát thủ hiện đại người sở hữu được kỹ thuật chế độc “Dạ Sắc mị cơ” thay thế phế vật đại tiểu thụ vô năng mềm yếu Thượng Quan Tây Nguyệt, thiên hạ sẽ nổi phong vân như thế nào đây.

Khi Thượng Quan Tây Nguyệt cùng với vương gia dần dần Bách Lý Thần giả heo ăn thịt hổ(giả vờ vô hại) giấu tài, cọ sát với nhau sẽ tạo ra tia lửa thế nào.

Cảnh một: “Trời ạ, con mắt của ta không xảy ra vấn đề gì đi, đây quả thật là phế vật Thượng Quan Tây Nguyệt không có linh lực sao, sẽ không phải là bị đánh tráo đi.” một học giả há to miệng không thể khép lại.

“Là nàng, thật sự là nàng, thiên phú như vậy cũng quá yêu nghiệt đi.”

“Trời ạ, tốc độ tu luyện này cho chúng ta làm sao chịu nổi a.” Một tên học giả khác phát cuồng mãnh liệt nện xuống mặt đất.

Cảnh hai: “Nguyệt nhi a, trước kia đều là cha không đúng, là cha có mắt như mù mới đối xử với ngươi như thế, ngươi tha thứ cho cha đi.” Thượng Quan Lưu Phong không biết xấu hổ cầu tình Thượng Quan Tây Nguyệt đang ngồi trên ghế

“Mắt đã không được thì đào ra đi, hiện tại cầu tình, hừ, đã chậm.” Thượng Quan Tây Nguyệt nghịch ngón tay cũng không ngẩng đầu lên.

Cảnh ba: “Đại tỷ, van cầu người tha cho ta, chúng ta là thân tỷ muội, trước kia đều là lỗi của ta, chỉ cần người tha cho ta, muốn ta làm cái gì ta đều nguyện ý.” Thượng Quan Lâm quỳ trên mặt đất chảy nước mắt nước mắt kêu khóc.

“Có đúng không, như vậy người đi chết đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt hững hờ ngắt đầu.

Cảnh ba: “Nguyệt nhi, trước kia đều là nữ nhân Thượng Quan Lâm kia gạt ta, châm ngòi ly gián, ta mới bị nàng lừa, kỳ thật người ta yêu chính là người!” Cận bã thái tử Bách Lý Hành thâm tình nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Người thân là thái tử, lại tin tưởng người khác không nghi ngờ, bị người ta nắm mũi dẫn đi, thật sự là uất ức, không bằng thoái vị nhường chức lại đi, đứng ở chỗ này đúng là cút đây hãm cầu.” Thượng Quan Tây Nguyệt khinh thường nhìn về phía hắn

“Nguyệt nhi, ta biết người giận ta, người nói tất cả đều là nói nhảm, ta sẽ báo với phụ hoàng, dùng ruộng tốt ngàn mẫu, mười dặm trang sức màu đỏ cho người nở mày nở mặt, cưới người về, người sẽ là thái tử phi duy nhất của ta “ Hai con người Bách Lý Hành nhìn chăm chăm Thượng Quan Tây Nguyệt cam kết.

“Lăn đi, hiện tại lập tức lăn đi cho ta, tư tưởng có bao xa, người liền cút đi bao xa cho ta.” Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn lại nghe hắn nhiều lời

Cảnh bốn: “Nương tử nương tử, nàng đang chơi cái gì, thần thần cũng phải chơi.” Đền độn vương gia Bách Lý Thần hai mắt phát sáng.

“Nói cho người biết, đừng gọi ta là nương tử nữa, nghe không hiểu à.” Thượng Quan Tây Nguyệt im lặng gãi gãi đầu.

“Nương tử, nàng có phải không thích thần thần hay không, đừng đuổi thần thần.” Bách Lý Thần trong mắt chứa nước mắt ứa khuất cúi đầu

“Tốt tốt, sợ người rồi, muốn kêu cái gì thì kêu đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đầu hàng.

“Nương tử nương tử.....”

Cảnh năm: “Nha, Bách Lý Thần, người thế nhưng lại giả ngu.” Thượng Quan Tây Nguyệt tức giận đem chén trà ném về hướng Bách Lý Thần.

“Nương tử, nàng đừng nóng giận, nghe ta giải thích với nàng.” Bách Lý Thần một bên tránh né, tránh cho nện vào chính mình, một bên trấn an Thượng Quan Tây Nguyệt

“Cút cho ta.....”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Phản bội

Ban đêm gió lớn, bên sườn đồi là một rừng cây sâu âm u im ắng.

Giống như nếu đi vào vòng xoáy màu đen bên trong rừng, lập tức sẽ bị nó nuốt sống. Rừng rậm núi cao, gió lớn thổi qua, vạn cây đều chao đảo, như biển rộng cuốn gió lốc lên.

Trong tức khắc, tiếng vang ầm ầm không dứt, tuôn ra như sóng lật.

Đúng lúc này, trong rừng cây vắng vẻ truyền đến từng trận tiếng sấm cùng tiếng mắng chửi.....

Người ta nghe thấy đều sợ nổi da gà...

“Tăng tốc thêm đi, Dạ Mị chạy về phía trước, lần này nhất định phải bắt được cô ta.” Người nói chuyện chính là một thanh niên trên mặt có vết đao chém

“A Thành, mặt của cậu là bị cô ta vẽ lên sao?”

“Móa nó, chờ lão tử bắt được à, nhất định phải đem mặt à vẽ cho nhão nhoẹt.” Thanh niên gọi A Thành nhổ nước miếng trên mặt đất.

Thời điểm bọn hắn vừa nói vừa chạy về phía trước, trong bụi cỏ bên cạnh có động tĩnh.

Có hai nữ hài tử từ bên cạnh chui ra.

Trong đó một nữ hài mặc dù chột vật, nhưng như cũ không che đậy được dung nhan tuyệt sắc của nàng.

Tóc đen như mực cuộn cuộn đổ thẳng xuống thắt lưng, mấy lọn tóc bên cạnh do chạy trốn mà dính lên trên mặt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khảm nạm một đôi con ngươi óng ánh, xán lạn như sao, đôi mắt lạnh lẽo như dòng suối trong veo trên tuyết son, lông mi mềm mại, khí chất trên người linh hoạt, kỳ ảo, lãnh ngạo. Môi không son mà đỏ thắm, da thịt óng ánh trắng như ngọc, ở dưới bóng đèn tỏa ra ánh sáng dịu dịu.

Bên người nàng là một nữ hài da thịt trắng nõn, hai mắt thật to, thanh tú động lòng người.

“Tiểu Khả, nơi này quá nguy hiểm, bọn hắc chủ yếu là tìm mình, chúng ta tách ra chạy đi.” Cô gái xinh đẹp nhìn về phía cô gái thanh tú nói.

“Tốt, bất quá, trước khi đi, mình có lời phải nói cho cậu biết.” Tiểu khả cúi đầu, trong mắt lóe lên một ít hận ý rồi biến mất.

“Lời gì, trở về rồi nói.....” lời còn chưa nói hết, cô không thể tin tưởng lớn hai mắt nhìn về phía chủ thủ cầm ở trên lồng ngực của mình.

“Vi cái gì...” đau lòng nhìn về phía cô, từ nhỏ đến lớn là bằng hữu tốt nhất.

“Vi cái gì, ha ha, cậu thế mà hỏi mình vì cái gì, mình thích Lăng Tuyền như thế, vì anh ta cái gì mình cũng đều nguyện ý nỗ lực, thế nhưng anh ấy.., cậu biết anh ấy nói với mình cái gì không, anh ấy nói với mình, người anh ấy thích một mực chỉ có mình cậu, cho nên, mình muốn giết cậu, chỉ cần cậu không có ở đây, Lăng Tuyền nhất định sẽ quên cậu, sau đó phát hiện được sự tồn tại của mình, đúng, là như thế, không sai, giết cậu, giết cậu.....” Ngày thường tiểu Khả dịu dàng ngoan ngoãn, giờ phút này tựa như kẻ điên vừa khóc vừa cười, khuôn mặt biến đổi vô cùng dữ tợn xấu xí.

Lăng Tuyền, trong tổ chức cùng cô là cặp bài trùng, bình thường rất chiều cô, gặp hành động nguy hiểm hắc đều sẽ đứng ra.

Thế nhưng, cho tới bây giờ cô đều không có ý nghĩ thế này, chỉ coi hắc là ca ca mà đối đãi.

Không nghĩ tới hôm nay vì cái lý do không đầu không đuôi, chị em từ nhỏ đến lớn sống nương tựa lẫn nhau, không chút mềm lòng mà giết cô, chỉ vì người cô(tiểu Khả) thích lại thích cô.

Ha ha, không nghĩ tới, bản thân không chết ở trong tay địch nhân, ngược lại lại chết trong tay chính chị em mà mình tin nhiệm nhất.

Trước khi té xỉu ngã xuống đất, cô âm thầm thề, một kiếp này là cô mất mù mới nhìn người không rõ, mới có thể rơi vào kết cục này, nếu có kiếp sau cô tuyệt sẽ không dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào.

Sau khi ngã xuống đất, Dạ Mị hai mắt nhắm lại, gió rét lạnh thổi qua, rừng cây giống như bị đông cứng lại, lại khôi phục về yên tĩnh lúc ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Cút chó xuyên qua

“Ô ô, tiểu thư, người tình a, người không thể chết a, người chết Tiểu Ngôn làm sao bây giờ a, tiểu thư, ô ô...” Trong một căn phòng của khuê nữ, một cái tiểu nha hoàn đại khái 13, 14 tuổi lấy tóc lau nước mắt quỳ gối bên giường thương tâm khóc thút thít.

“Nha đầu chết tiết kia, người khóc cái gì mà khóc, chết thì sao, dù sao thừa tướng cũng sẽ không quản, cái thứ phế vật này, sống cũng chỉ lãng phí lương thực trong phủ.” Một nha hoàn bên cạnh đứng đầy dùm mõng tay đỏ dùm sức chụp về phía Tiểu Ngôn.

“Hi nhi tử, người sao có thể nói như vậy, đại tiểu thư bình thường đối với người tốt nhất, vật gì tốt đều cho người, bây giờ người làm sao có thể châm chọc tiểu thư.” Tiểu Ngôn ngẩng đầu tức giận bất bình nhìn về phía Hi nhi.

“Phế vật cũng không cho người ta nói sao, nàng là phế vật, phế vật...”

Ngay khi các nàng cãi vã khí thế, không ai phát hiện tay của người trên giường động đậy.

Ngô, đau quá, Dạ Mị đau kém chút kêu lên thành tiếng.

A, không đúng, nàng không phải là bị tiểu Khả giết chết sao, làm sao còn biết đau.

Nghĩ đến tiểu Khả, trong nội tâm nàng lại khổ sở, dù sao người phản bội mình là chị em tốt sống nương tựa lẫn nhau.

Đúng lúc này, một mảnh trí nhớ không thuộc về nàng toàn bộ hiện lên trong đầu.

Đây là đại lục lấy võ làm nền tảng, Nhật Nguyệt đại lục, tổng cộng có bốn quốc gia, theo thứ tự là Phong Đông quốc, Nam Xuyên quốc, Tây Lăng Quốc, Bắc Ngụy quốc, mà hiện tại chỗ nàng ở là Tây Lăng Quốc.

Tại đại lục này, chỉ cần người có linh lực và võ công cao, người chính là thượng giả.

Linh lực phân biệt thành chín loại Thiên Linh, Địa Linh, Huyền Linh, Hoàng Linh, Võ Linh, Trụ Linh, Hồng Linh, Hoang Linh, Thần Linh, mỗi loại linh lực lại phân thành bốn loại sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đỉnh phong.

Càng về sau muốn tu luyện thăng cấp linh lực càng chậm, truyền thuyết chỉ kể đến Thần Linh, cách với mốc thành Tiên không xa, có thể làm chúa tể thế giới, đạt tới đỉnh cao nhất.

Vũ lực cũng giống vậy, chia làm Võ giả, Võ sĩ, Võ sư, Võ Vương, Võ Tôn, Võ Thánh, Vũ Hoàng, mỗi loại phẩm giai chia làm năm cấp bậc.

Đan dược sư, loại danh hiệu này được mọi người xem như thần thánh hiếm có, dù là đan dược sư cấp thấp, đi đến chỗ nào cũng đều sẽ được người người tôn trọng, truyền thuyết kể rằng chỉ cần người có thể luyện chế ra Đan Vương Cửu chuyển hoàn hồn đan các cấp độ, có thể khiến người chết sống lại, da thịt mọc lên từ xương một cách kỳ diệu.

Đương nhiên, loại đan dược này đến nay không ai luyện chế được bởi vì nơi này đan dược sư cấp cao nhất cũng chỉ đạt Đan Vương Nhị phẩm.

Đan dược sư cũng chia làm nhiều loại: Đan Sư, Đan Vương, Đan Tôn, Đan Thánh, Đan Hoàng, Đan Thần, mỗi loại lại chia làm năm cấp bậc.

Ma thú chia thành Vương Thú, Tôn Thú, Thánh Thú, Thần Thú. Mỗi loại lại chia thành chín cấp bậc.

Chỉ cần ma thú kì khế ước, như vậy sức chiến đấu của nó sẽ tăng lên rất nhiều, mà ma thú mỗi lần tấn cấp, sẽ càng thêm cường đại.

Chủ nhân thân thể này tên là Thượng Quan Tây Nguyệt, cũng cùng tên với kiếp trước của nàng, năm nay 14 tuổi, là đại tiểu thư con vợ cả phủ Thừa tướng.

Cha ruột là Thừa tướng đương triều, mẫu thân là thân muội muội hoàng hậu Tây Lăng Quốc, được phong là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, đáng tiếc người cha cận bã của nàng ái thiếp diệt thế, làm hại mẫu thân nàng là phu nhân chính quy sầu não uất ức cuối cùng qua đời.

Còn có ngoại tổ gia, đáng tiếc thân thể này cùng bọn hắn không thân cận, ông ngoại của nàng đã từng cùng Tiên Hoàng kẻ vai chiến đấu, giành chính quyền, được phong làm Hộ Quốc Công.

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tây Nguyệt ở trong lòng không khỏi trợn trắng mắt.

Thượng Quan Tây Nguyệt a, thân phận của ngươi tốt như vậy, thế mà lại chết, chắc chắn...

Còn có, tuy nói là đại tiểu thư con vợ cả, ngày tháng trôi qua lại so với nha hoàn cũng không bằng, nguyên lai, ở đại lục này, người người đều muốn tu luyện linh lực.

Thế nhưng lúc nàng ta 4 tuổi, khi khảo thí linh lực lúc ngay cả một tia linh lực đều không tụ lại được, nói khó nghe một chút, là một phế vật.

Về sau liền bị người cha cận bã Thượng Quan Lưu Phong nhét vào trong một căn phòng rách nát ở tận cùng phía Bắc trong phủ, mặc kệ không hỏi thăm hơn 10 năm.

Trong phủ Thừa tướng, ngay cả cha ruột cũng không bảo hộ nàng, có thể thấy được, từ di nương cho tới nô tài mỗi ngày đều lấy việc khi dễ nàng làm niềm vui.

Lần này cũng bởi vì bị thứ muội Thượng Quan Lâm vừa học võ công dùng nàng để thí nghiệm, bị một chưởng đánh chết, linh hồn nàng mới sống lại nhập vào bên trong cổ thân thể này.

Tiêu hóa xong trí nhớ trong đại não, nàng âm thầm thề trong lòng.

Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi yên tâm, ta đã sống lại trong thân thể của ngươi, cũng chính ngươi cho ta sinh mệnh một lần nữa, từ nay về sau, ta chính là ngươi, Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng cũng không giống với Thượng Quan Tây Nguyệt, mối thù của ngươi ta sẽ báo, ngươi hận ai, ta sẽ giúp ngươi, chắc chắn những kẻ đã từng khi dễ ngươi, nhục mạ ngươi đều sẽ hối hận vì đã sinh ra trên đời.

Trong lòng nghĩ xong, Thượng Quan Tây Nguyệt phát hiện khí chắn ở trước ngực cũng tiêu tán.

Nàng biết, linh hồn khỏi thân thể này đi thật rồi, không còn lưu luyến nữa, cũng sẽ không trở lại nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Dạy dỗ nô bộc ác độc

Thượng Quan Tây Nguyệt từ từ tiêu hóa tin tức trong đầu, chậm rãi mở hai mắt ra.

Đập vào mắt là một căn phòng thấp bé cũ nát, ánh đèn u ám, mặt tường vàng ố, sơn sém tróc ra, trên tường gồ ghề, nóc nhà bao trùm lấy từng tầng từng tầng mảnh ngói, nhưng có một ít mảnh ngói bởi vì lâu năm không tu sửa đã nứt ra, ngoại trừ giường của nàng, còn lại đồ dùng đơn sơ trong phòng đã cũ nát, vỡ thành tro bụi, những món có thể bài trí chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Bên cạnh giường là một cái bàn trang điểm cũ nát, phía trước, là một cái bàn cùng một cái ghế con ba chân.

Nhìn đến đây, Thượng Quan Tây Nguyệt không tự chủ co quắp khóe miệng.

Thân thể này, đến cùng là không được sủng ái cỡ nào, dù nói thế nào, người cũng là đại tiểu thư con vợ cả phủ Thừa tướng, mà chỗ ở so với chỗ ở của nha hoàn cũng không bằng.

Bất quá người yên tâm, hiện tại ta đã tới, những người đã từng thiếu người, chiếm vị trí của người ta đều sẽ để bọn hắn từng người từng người trả lại một chút cũng không thừa.

Quay đầu xem xét bên cạnh, một tiểu nha hoàn thanh tú đang bị một nha hoàn khác phách lối khi dễ, khóc đến vành mắt đều đỏ.

“Tiểu Ngôn, phế vật này chết rồi, người cũng không cần hầu hạ nàng nữa, Nhị phu nhân nói, sẽ đem ta điều đến viện của nàng làm đại nha hoàn, đến lúc đó người đi cùng ta đi.” Nha hoàn gọi là Hỉ nhi không ai bì nổi kia nhìn về phía Tiểu Ngôn.

“Ô... Hỉ nhi tỷ, người quá đáng, ngoại trừ tiểu thư ta chỗ nào cũng đều không đi, ô, tiểu thư, người mau tỉnh lại a.” Tiểu Ngôn bên cạnh đang đưa cánh tay Thượng Quan Tây Nguyệt kêu khóc nói.

“Người làm sao lại không biết tốt xấu như thế, người phải biết...” Hỉ nhi nói còn chưa dứt lời, liền bị bên cạnh một thanh âm đánh vỡ.

“Được rồi, người đừng rung nữa, ta không chết cũng sẽ bị người lắc tới chết.” Thượng Quan Tây Nguyệt không nhịn được khoát cánh tay.

“A, quý a, có quý a...” Hỉ nhi nhìn về phía người vừa phát ra tiếng, bị dọa lui về phía sau mấy bước, tay chỉ Thượng Quan Tây Nguyệt đang ở trên giường, cuồng loạn kêu lên.

“Không làm việc trái với lương tâm, không sợ bị quý gõ cửa, người kêu lớn tiếng như vậy, có thể thấy được đã làm rất nhiều việc xấu.” Thượng Quan Tây Nguyệt khinh thường nhìn về phía Hỉ nhi bởi vì sợ hãi mà há to miệng.

“Tiểu thư, người... Thật sự là người sao, người không chết...” Tiểu Ngôn trừng lớn hai mắt.

“Đúng a, nha đầu ngốc, diêm vương không chịu chứa chấp ta, cho nên liền để cho ta trở về.” Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Ngôn nha đầu duy nhất đối với nàng không rời không bỏ.

Trước mắt Tiểu Ngôn khoảng chừng 14 tuổi, tóc búi hai bên, mặt mày tú lệ, một thân váy dài màu xanh nhạt bạch điệp, cây trâm hình ngỗng tron nhọn xuyên qua giống như bao phủ lấy bụi tóc, đoan trang hiền dịu, hai mắt bởi vì khóc thút thít mà đỏ bừng, dưới cái mũi tinh xảo là một đôi môi anh đào ẩm ướt, hơi khế mím lại. Khuôn mặt nhỏ tròn trịa lộ ra những đường nét thanh tú, nhìn cực kỳ may mắn.

“Tiểu thư... Người như thế... Nhìn ta làm gì.” Tiểu Ngôn nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không nói một lời nhìn mình chăm chăm, sợ hãi hỏi ra.

“Không có, ta phát hiện Tiểu Ngôn nhà chúng ta trở nên rất đẹp.” Thượng Quan Tây Nguyệt mỉm cười nhìn nàng.

“Tiểu thư...” Tiểu Ngôn đỏ bừng mặt dậm chân, lên trước giúp Thượng Quan Tây Nguyệt điều chỉnh thân thể để nàng thoải mái tựa ở đầu giường.

“Tốt, người, cái phế vật này đã không chết, còn dám giả quý làm ta sợ, xem ta giáo huấn người như thế nào.” Bị người coi nhẹ ở một bên, Hỉ nhi phát hiện Thượng Quan Tây Nguyệt không chết, nghĩ đến mình bị nàng dọa, lập tức phát hỏa, miệng nói ra ác ngôn, đưa tay hướng về phía trên giường Thượng Quan Tây Nguyệt vùng tới.

“Hỉ nhi tỷ, người muốn làm gì, người...” Tiểu Ngôn vừa hô vừa tiến lên muốn cản trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

“A...” Một tiếng hô to khiến Tiểu Ngôn đình chỉ động tác.

Chỉ thấy Hỉ nhi vốn đang vung tay lên lại bị Thượng Quan Tây Nguyệt vững vàng chế trụ, mà tay trái Hỉ nhi che ở trên mặt, không thể tin tưởng mắt nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nhìn tình hình này, Tiểu Ngôn không thể tin được, tiểu thư thế mà đánh Hỉ nhi một bạt tay, bình thường tiểu thư lá gan rất nhỏ, khúm núm, đối với Hỉ nhi là nói gì nghe nấy, nhưng hôm nay, thái độ của tiểu thư rất khác thường, đánh người nàng tín nhiệm nhất, Hỉ nhi.

Tiểu Ngôn quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, không biết có phải nàng nhìn lầm hay không, hôm nay tiểu thư không giống thường ngày, ánh mắt trở nên phi thường sắc bén, bị cặp mắt của nàng nhìn, linh hồn đều run lên.

“Làm càn, người thân là một nha hoàn, thế mà một điểm quy củ đều không có, nô tài khi dễ chủ tử, hôm nay ta để người biết cái gì gọi là quy củ.” Thượng Quan Tây Nguyệt ngón từ tàn khóc liếc nhìn Hỉ nhi.

Hi nhi bị cặp mắt của nàng nhìn, cảm thấy sợ hãi, che mặt, không thể tin được vừa rồi người đánh nàng chính là Thượng Quan Tây Nguyệt mềm yếu nhất gan.

“A, người tiện nhân này, lại dám đánh ta, ta liều mạng với người.” Lúc này Hi nhi tựa như mới phản ứng lại.

Nàng bị đánh, là bị cái phế vật đánh, nếu truyền ra ngoài, đến lúc đó trước mặt tỷ muội của nàng làm sao nàng nhắc đầu nổi.

Hi nhi vừa vọt tới bên giường, liền bị Thượng Quan Tây Nguyệt nhắc chân đá vào bụng mà nằm rạp trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Hi nhi đang nằm rạp trên mặt đất không thể động dậy tay chân.

Choáng, thân thể này cũng quá yếu đi, vừa rồi đá một cái, cảm giác toàn thân đều đau.

Tương lai còn có không ít người cần phải đánh, xem ra chờ thân thể tốt nhất định phải tăng cường rèn luyện, tu luyện thật tốt, Thượng Quan Tây Nguyệt quyết định.

“Người tiện nhân này..., dám đánh ta, ta giết người, ta...” Trên đất, Hi nhi ngẩng đầu hung ác kêu lên, đồng thời càng không ngừng dùng hai mắt phẫn nộ trừng nàng, giống như dùng ánh mắt thì có thể giết chết nàng.

“Người tới, đem tiện tỷ không biết trời cao đất rộng này xuống đánh 20 đại bản.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn người ngoài cửa phân phó

Mặc dù người cha cận kề đối với chủ nhân thân thể này không tốt, nhưng vẫn phân phó nô tài cho nàng.

Nghe được mệnh lệnh, hai nô tài đứng ở cửa tiến vào, nâng Hi nhi lên chuẩn bị kéo ra ngoài hành hình.

“Tiểu thư, người... Ta...” Một bên Tiểu Ngôn không biết làm sao nắm lấy khăn tay, muốn đi lên cầu xin

Nhưng lại nghĩ tới thái độ thường ngày Hi nhi đối với tiểu thư, liền cúi đầu không lên tiếng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Tiểu Ngôn một chút cũng không nói gì.

“Tiện nhân, phế vật, người dám đánh ta, ta sẽ nói cho Nhị phu nhân để nàng lột da của người ra.” Hi nhi không biết sống chết trừng mắt bởi vì nổi giận mà đỏ bừng hai mắt giãy dụa ở bên cạnh, uy hiếp.

“Chậm đã” Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên mở miệng

“Hừ, tiện nhân, người sợ rồi sao, cảnh cáo người, người tranh thủ ta, đồng thời quỳ xuống dập đầu xin lỗi ta, ta còn có thể ở trước mặt Nhị phu nhân thay người cầu xin tha thứ, cho người con đường sống.” Hi nhi nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt ngăn trở, cho là nàng sợ hãi, lập tức ngóc đầu lên vênh vào tự đắc nói.

“Cầu tình, không cần phiền toái người, người tự lo lắng cho tính mạng ti tiện của chính mình đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt từ bên giường đứng lên.

“Ta chỉ là đột nhiên nhớ tới, ở bên ngoài hành hình không thích hợp, chỉ có ta nhìn tận mắt người bị hành hình, người mới có thể nhớ kỹ, ai là chủ tử, ai là nô tài, đánh cho ta.”

Hai tên nô tài nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt lên tiếng, lập tức đem Hi nhi đỡ lên một lần nữa ném xuống đất, một cái ném này, Hi nhi cảm giác lục phủ ngũ tạng của nàng đều muốn đập nát.

Không đợi Hi nhi kịp phản ứng, ngay sau đó, âm thanh “Ba ba” liền vang lên.

“A, đau quá... Tiện nhân... Người mau thả ta... Nếu không ta tuyệt đối không tha cho người.” Hi nhi đau đến nói không ra lời, nhưng nàng vẫn không quên uy hiếp Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Hừ, còn có sức lực nói chuyện, xem ra đánh quá nhẹ rồi, dùng sức đánh cho ta, hung hăng đánh.” Thượng Quan Tây Nguyệt bước đi thông thả đến trước mặt Hi nhi giơ chân lên giẫm ngay trên đầu nàng, nhìn nàng.

Nghe được mệnh lệnh, gậy đánh càng nặng hơn, chỉ chớp lát sau, quần áo Hi nhi liền bị máu nhuộm đỏ, dính trên da.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh của gậy cùng tiếng kêu gào càng lúc càng nhỏ của Hi nhi.

Lúc này Hi nhi mới ý thức được Thượng Quan Tây Nguyệt trước mắt không giống lúc trước, nàng trở nên ngoan độc, quyết tuyệt, nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn rồi.

“Cầu... Tha...” Lời còn chưa nói hết, Hi nhi ngoẹo đầu hôn mê bất tỉnh.

Tuy nói Hi nhi hôn mê bất tỉnh, thế nhưng vẫn tiếp tục đánh, cho đến khi đủ hai mươi cái.

“Tiểu thư, hai mươi đại bản đã đánh xong.” Bên cạnh, một nô tài thu hồi gậy lại cúi đầu hướng Thượng Quan Tây Nguyệt xin chỉ thị.

“Ừm, đem nàng mang xuống cho ta, tránh làm ô uế mắt của ta.” Thượng Quan Tây Nguyệt buông chân xuống lần nữa đi đến bên giường nằm, bên cạnh Tiểu Ngôn nhìn cả người Hi nhi đều là máu đang bị mang xuống, sau đó đi tới bên người Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Tiểu thư... Ta” Tiểu Ngôn ngừng tạm.

“Tiểu thư, ngươi không phải thích nhất Hi nhi tỷ sao, làm sao hôm nay... Đánh nàng.” Tiểu Ngôn do dự một chút tiếp tục hỏi.

“Tiểu Ngôn, ta như vậy ngươi không sợ sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt không trả lời vấn đề của nàng, ngược lại hỏi câu này.

“Không... Tiểu thư, mặc kệ ngươi biến thành dạng gì, mặc kệ xảy ra chuyện gì, ngươi cũng là tiểu thư của ta, Tiểu Ngôn mãi mãi cũng sẽ không rời đi.” Tiểu Ngôn trịnh trọng nhìn xem Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nhìn thấy Tiểu Ngôn không rời không bỏ, Thượng Quan Tây Nguyệt rất cảm động.

“Cám ơn ngươi, Tiểu Ngôn, từ nay về sau chúng ta là tỷ muội.” Thượng Quan Tây Nguyệt rất vui mừng, tuy ở kiếp trước bị hảo tỷ muội phản bội, thế nhưng lần này nàng tin tưởng Tiểu Ngôn.

“Cái này sao có thể, ngươi là tiểu thư, ta là nô tỳ, không thể làm loạn quy củ.” Tiểu Ngôn nghiêm túc khoát tay áo, nghe thấy Tiểu Ngôn nói như vậy, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không tiếp tục, bởi vì nàng biết ở thời đại này tư tưởng của bọn họ là khắc sâu vào não rồi.

“Vây đi, về sau ngươi cũng đừng tự xưng nô tỳ.” Thượng Quan Tây Nguyệt không cho cự tuyệt.

“Cái này... Vây được rồi.” Tiểu Ngôn nhìn kiên trì trong mắt Thượng Quan Tây Nguyệt, đành đáp ứng.

“Còn có, Tiểu Ngôn, qua lần này ta nghĩ thông suốt rồi, trước kia đều là ta quá nhu nhược nhất gan mới bị người ta khi dễ, đánh chửi, lần này ta đánh Hi nhi, là bởi vì ta biết nàng không phải thật tâm đối với ta, hiện tại ta thanh tỉnh, ta biết nếu muốn trở thành một người đứng trên mọi người, chỉ có thể dựa vào chính mình, Tiểu Ngôn, tin tưởng ta, ta nhất định sẽ mang ngươi đứng ở đỉnh cao nhất của đại lục này.” Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ nghĩ cũng chỉ có thể nói như vậy.

Chẳng lẽ lại muốn nàng nói cho nàng biết, tiểu thư nhà ngươi đã chết, hiện tại ở trong thân thể này chỉ là một hồn phách đến từ tương lai, nếu nói ra người ta không đem mình biến thành yêu quái đánh chết mới là lạ.

“Uh, tiểu thư, Tiểu Ngôn tin tưởng ngươi, quá tốt rồi, phu nhân trên trời có linh thiêng nhất định sẽ cảm thấy an ủi, đại thiếu gia biết cũng sẽ rất cao hứng.” Tiểu Ngôn vui mừng lại vui vẻ nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn ánh mắt Tiểu Ngôn, im lặng co quắp khóe mắt, xem ra chủ nhân thân thể này trước kia thật sự rất yếu đuối a.

. “Tiểu Ngôn, ngươi nói đại thiếu gia...” đầu óc Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ không ra.

“Tiểu thư, đại thiếu gia là thân ca ca song sinh của ngươi Thượng Quan Minh Tuyên, ngươi không nhớ sao?” Tiểu Ngôn vừa nói vừa nóng nảy sờ trán Thượng Quan Tây Nguyệt.

Đúng, đúng lúc này, Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ tới, ca ca của nàng năm nay giống y như nàng 14 tuổi, hiện tại ngay tại Thương Lăng, học viện tốt nhất của Tây Lăng Quốc.

Nói đến người ca ca này, thiên phú cực tốt, hiện tại 14 tuổi đã đạt đến trung cấp Hoàng Linh. Cùng Thượng Quan Tây Nguyệt so ra là một trời một vực.

Thượng Quan Tây Nguyệt ngay khi nghĩ thông suốt, phát hiện trên trán có một bàn tay, ngẩng đầu xem xét.

“Tiểu Ngôn, ta không sao, chỉ là vừa tỉnh lại đầu óc có chút hỗn độn.” Thượng Quan Tây Nguyệt cầm tay Tiểu Ngôn đặt ở trên trán xuống.

“A, tiểu thư ngươi không có việc gì thì tốt rồi.”

Nhìn Tiểu Ngôn không chút nào che giấu sự quan tâm, Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm thở, về sau, nàng là người bản thân bảo hộ quan tâm. Nàng ở hiện đại là tay chế độc chết người, Thượng Quan Tây Nguyệt, không lâu sau, nhất định sẽ bề bộn thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hồ điệp bớt

“Được rồi, Tiểu Ngôn, không nói nữa, có gì ăn hay không, ta đói.” Thượng Quan Tây Nguyệt sờ lên bụng, từ lúc tỉnh lại đến bây giờ, lại dạ dày trống rỗng, cảm giác hơi đói rồi.

“Đứng nga, tiểu thư, người xem nô tỳ thật đáng trí, ta hiện tại liền đi chuẩn bị đồ ăn cho người.” Tiểu Ngôn vỗ vỗ đầu chạy ra ngoài.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Tiểu Ngôn đi ra, đi xuống giường cẩn thận nhìn gian phòng một lần.

Vừa rồi nằm nhìn cái phòng nát này, hiện tại đứng lên nhìn, nha, đây là chỗ của người ở sao, khắp nơi đều là mạng nhện.

Hừ, chờ thân thể nàng tốt lên, nhất định phải tính hết nợ nần với bọn họ.

Đi đến bàn trang điểm cũ nát trước mặt, có một cái gương đồng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhớ tới. Từ khi nàng tỉnh lại, vẫn chưa xem dáng dấp thân thể này ra sao, tuy nói đối với diện mạo bên ngoài không có yêu cầu đặc biệt gì, nhưng tốt xấu gì bản thân cũng là nữ nhân, ai cũng đều muốn xinh đẹp a.

Nghĩ đến đây, Thượng Quan Tây Nguyệt liền ngồi ở trên ghế, ngẩng đầu nhìn về phía gương đồng.

Xem xét một hồi, chính nàng cũng giật mình.

Trời ạ, đây là khuôn mặt thể nào a, tóc được cắt ngang đem khuôn mặt che khuất một phần ba, ở trên gò má trái, dưới khóe mắt có một cái nốt hồ điệp màu đỏ.

Đoán chừng chủ nhân thân thể này là muốn che khuất cái nốt kia, cho nên đã bôi rất nhiều phấn, lau đi lớp phấn dày, lộ ra một cái nốt, lại chui thêm một lúc đến nổi đỏ bừng như máu, làm cho người ta kinh hãi.

Thượng Quan Tây Nguyệt sợ ngây người, ở kiếp trước bản thân nàng tốt xấu gì cũng là mỹ nữ, làm sao đến nơi này, lại trở nên như thế... Thật vô cùng thê thảm.

Thượng Quan Tây Nguyệt trong lòng thầm rơi lệ, không nhìn gương mặt đó nữa để tránh làm nàng chán ngán, ánh mắt lần nữa nhìn về phía gương đồng.

Nàng mặc một bộ áo tím mướt mướt hơi phai màu, tóc đen nhánh chải thẳng rủ xuống hai bên tai, thời kỳ này thiếu nữ đều búi tóc hai bên, nàng ngay cả đồ trang sức cũng không có, chỉ có một cái trâm cài tóc bụi bặm.

Thượng Quan Tây Nguyệt từ trên đầu gỡ trâm cài tóc xuống cầm trong tay.

Đây là một cái trâm cài tóc rất bình thường, một chút kiểu dáng cũng không có, coi như ném trên đường cũng không ai muốn, cây trâm mặt ngoài cũ kỹ mờ mịt, giống như nhiễm bụi bẩn nhưng lại không phải được.

Thế nhưng cây trâm cài tóc này là vật duy nhất mà mẫu thân nàng lưu lại cho nàng.

“Tiểu thư, ta trở về rồi, người mau ăn đi.” Khi Thượng Quan Tây Nguyệt đang suy nghĩ thần người ra, sau lưng truyền tới thanh âm của Tiểu Ngôn.

“A, “ Thượng Quan Tây Nguyệt thở nhẹ một tiếng.

Ngay khi nàng muốn đem cây trâm đặt xuống, cây trâm không cẩn thận làm tay nàng chảy máu, máu nhỏ ở trên cây trâm.

Lúc này kỳ tích xuất hiện, trâm cài tóc vốn nhìn bình thường phát ra một luồng ánh sáng, từ từ tắt đi, trâm cài tóc đã thay đổi.

Chỉ thấy một cây trâm toàn thân xanh biếc, sáng như tuyết long lanh, thân trâm điêu khắc một con phượng hoàng rực rỡ, sinh động như thật, đầu trâm là một đóa tuyết liên lặng yên nở rộ, bên trong xanh biếc lại loáng thoáng lộ ra vài tia trắng sữa, lộ ra vẻ kiều xảo.

“Tiểu thư, người không sao chứ, làm sao lại không cẩn thận như vậy.” Tiểu Ngôn đặt mâm đồ ăn xuống bàn chạy tới bên Thượng Quan Tây Nguyệt.

“A... Cây trâm này...” Tiểu Ngôn nhìn thấy cây trâm mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng đang nhìn cây trâm cầm trong tay, không nghĩ tới cây trâm bề ngoài xấu xí này lại trở nên đẹp mắt như thế.

“Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, giọt máu nhỏ lên trên liền biến thành như vậy.” Thượng Quan Tây Nguyệt dùng tay vuốt ve cây trâm.

“Tiểu Ngôn, cây trâm này trước kia có từng xảy ra tình huống như vậy không?”

“Không có a, tiểu thư, cây trâm này là phụ nhân để lại cho người, cho nên người một mực đeo ở trên đầu đều chưa từng lấy xuống “ Tiểu Ngôn vừa nói vừa cầm lấy cây trâm trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt, gài trên đầu nàng.

“Tiểu thư, không nghĩ tới cây trâm này lại trở nên xinh đẹp như vậy a, thật thích hợp với người.” Tiểu Ngôn cười híp mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Người đùa ta sao, tướng mạo ta như vậy...” Bản thân Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không thể nói được nữa.

“Không, tiểu thư, trong lòng Tiểu Ngôn người là đẹp nhất.” Tiểu Ngôn lôi kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Nha đầu ngốc...”

Hết thấy đều không nói nữa...

“Tiểu thư, mau ăn đi, không ăn sẽ nguội.” Tiểu Ngôn đẩy Thượng Quan Tây Nguyệt đến phía trước bàn, để nàng ngồi trên ghế đầu.

“Ây...” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn cái gọi là đồ ăn trên bàn ngậy ngán cả người.

Một cái mâm có hai cái mần thầu như đá, bên cạnh còn có một đĩa dưa muối nhỏ.

“Cái kia... Tiểu thư, đây đã là tốt nhất.” Tiểu Ngôn nhìn thấy dáng vẻ Thượng Quan Tây Nguyệt, ngượng ngừng gãi gãi đầu.

Tâm tình Thượng Quan Tây Nguyệt vào giờ khắc này là phi thường tức giận, không nghĩ tới chính mình thân là đại tiểu thư, đồ ăn so với đồ ăn của heo đều không bằng.

Thượng Quan Lưu Phong, Giang Phi, ta nhất định sẽ làm cho các người hối hận vì hôm nay đã đối đãi với ta như thế.

Tức thì tức, thế nhưng là phải nhét đầy cái bao tử.

Thượng Quan Tây Nguyệt ghét bỏ đem mần thầu cầm trong tay cắn một cái.

Phốc, nàng suýt nữa đem mần thầu phun ra, thế nhưng nhìn thấy ánh mắt hi vọng của Tiểu Ngôn, lại kiên trì nhai.

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nhai vừa nghĩ, ai, không biết có nhai hỏng răng hay không.

“Tiểu Ngôn a... Ân... Người mang nước đến cho ta, ta mắc nghẹn rồi.” Không được, thực sự nuốt không trôi, cái mần thầu này không biết để bao lâu rồi, so đá còn cứng hơn.

“Được” Tiểu Ngôn nhanh chóng bưng nước đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Lộc cộc lộc cộc" Thượng Quan Tây Nguyệt buông xuống mần thầu, mãnh liệt uống mấy ngụm nước, rốt cục cảm giác mình sống lại một lần nữa.

“Tiểu thư, người làm sao không ăn.” Tiểu Ngôn nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt uống nước xong cũng không cảm lấy mần thầu nữa.

“Ta ăn no rồi, đứng, Tiểu Ngôn, người đi chuẩn bị nước, ta muốn tắm một chút, toàn thân khó chịu muốn chết.” Thượng Quan Tây Nguyệt không cho Tiểu Ngôn cơ hội mở miệng nói chuyện liền đem nàng đẩy ra ngoài cửa.

Động tác của Tiểu Ngôn rất nhanh, chỉ chớp lát sau, liền chuẩn bị tốt quần áo để tắm rửa.

“Tiểu Ngôn, người ra ngoài đi, ta tắm một mình là được rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt dù sao cũng đến từ hiện đại, lúc tắm rửa không quen có người bên cạnh.

Đợi sau khi Tiểu Ngôn đi ra ngoài, Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi cởi quần áo, bước vào trong thùng gỗ.

“Hô” Thượng Quan Tây Nguyệt thoải mái thở dài.

Nàng toàn thân thả lỏng tựa ở một bên thùng gỗ, hai tay lấy nước gội lên thân thể.

Không nghĩ tới khuôn mặt thân thể này không dễ nhìn, nhưng đáng người, da thịt lại cực kì tốt.

Bởi vì ngâm trong nước một lúc, da thịt trắng nõn không tì vết lộ ra màu hồng phấn nhàn nhạt, da trắng nõn nà. Thật sự là "Da thịt như băng tuyết, yếu điệu như xừ tử", giống như một nụ hoa chớm nở lác lư trong làn nước mờ mịt.

Thượng Quan Tây Nguyệt cảm khái xong, cầm lấy xà phòng bôi ở trên mặt đem phần rửa sạch, cảm giác thoải mái hơn.

Sau đó nàng đem hai tay khoác lên hai bên thùng gỗ, nhắm mắt dưỡng thần.

“Chủ nhân chủ nhân.” Một cái thanh âm lớn đột nhiên xuất hiện trong đầu Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Ai, đi ra cho ta.” Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi thẳng người, cảnh giác nhìn bốn phía.

“Chủ nhân, người bây giờ không nhìn thấy ta nha.” Âm thanh kia lại vang lên.

“Chủ nhân, ta chờ người hơn ngàn năm, người rốt cục đã trở về, Lạc Lạc rất nhớ người.” Âm thanh kia lần lần nói.

“Người nói cái gì” thanh âm quá nhỏ, Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ nghe được hai chữ Lạc Lạc.

“Không có gì nha. Chủ nhân, ta gọi là Lạc Lạc, trước đó ta một mực bị phong ấn ở bên trong cây trâm, lần này máu của người đã giải khai phong ấn, Lạc Lạc thật là cao hứng”

Thượng Quan Tây Nguyệt tuy không nhìn thấy nó, thế nhưng nghe thanh âm cũng có thể tưởng tượng dáng vẻ hấn cao hứng bùng bùng.

“Người nói người là Lạc Lạc, thế nhưng người bị ai phong ấn.” Thượng Quan Tây Nguyệt lau khô thân thể đứng lên mặc quần áo vào.

“Chủ nhân, hiện tại ta không thể nói cho người, về sau người sẽ biết hết mọi chuyện.”

Thượng Quan Tây Nguyệt dừng một chút không nói gì thêm, dù sao thời điểm nàng nên biết thì nàng nhất định sẽ biết, chỉ là vấn đề thời gian.

Nghĩ thông suốt sau đó, nàng lại một lần nữa ngồi trước gương đồng.

Lần này phần lót trên mặt đều đã rửa sạch, cho nên Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn rất rõ ràng.

Hồ điệp bớt bên mặt trái lộ ra rõ ràng hơn, bất quá Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không có để ý, coi như bản thân có một hình xăm cá tính thôi.

Lúc nhìn bên má phải, nàng kinh diễm, mặt bên kia không đánh phấn trang điểm, nhan sắc như ánh bình minh ánh tuyết, lông mi dài cong lên, tóc mai thuần hậu như nhiễm khói xuân, mặt hoa lệ, môi như anh đào, mày như được vẽ, thần thái như nước mùa thu, không nói ra được vẻ tinh tế tỉ mỉ mềm mại đáng yêu.

Đây cũng quá đẹp đi, tay Thượng Quan Tây Nguyệt vỗ vỗ khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành.

Nếu nói má trái là ma quỷ, thì má phải chính là của thiên tiên a.

Nhớ tới bên má trái, đây quả thực là tì vết a lớn

Nàng lại đem má trái nghiêng về phía gương đồng, cẩn thận quan sát, cẩn thận xem xét, liền phát hiện vấn đề.

Nàng trúng độc...

Bất quá đây chỉ là loại độc nỏ, căn bản không làm khó được tinh anh chế độc thời hiện đại như nàng, chờ nàng tìm được dược liệu cần thiết, liền có thể giải độc.

Bất quá... Đến cùng là ai hạ độc nàng...

Giang Phi à...

Thượng Quan Tây Nguyệt đang tự suy nghĩ bên trong, Tiểu Ngôn đẩy cửa đi vào.

“Tiểu thư, ta nghe được âm thanh nên tiến vào, người tắm xong chưa?”

“A, mặt tiểu thư...”

“A, ta rửa rồi, bôi ở trên mặt khó chịu muốn chết.”

“Ấn... Đừng rồi, Tiểu Ngôn, chúng ta ra ngoài mua một ít đồ ăn đi.” Ngâm tắm nước nóng xong, Thượng Quan Tây Nguyệt cảm giác mình càng đói hơn.

“Cái kia... Tiểu thư, chúng ta chỉ có 10 lượng bạc.” Tiểu Ngôn từ bên hông móc ra hầu bao.

Thượng Quan Tây Nguyệt lộn xộn, đây là chuyện gì a, đại tiểu thư phủ Thừa tướng ngay cả bạc đều không có, ra ngoài không phải để cho người ta cười đến rụng răng.

“Tiểu Ngôn, chúng ta không có bạc trắng à.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhớ tới mỗi tiểu thư nhà quan đều có ngân lượng hàng tháng.

“Tiểu thư, Nhị phu nhân đem ngân lượng hàng tháng của người toàn bộ đều giữ lại, 10 lượng bạc này hay là nô tỳ tiết kiệm mấy năm mới có.”

“Thật sự là đáng hận, Tiểu Ngôn, ngân lượng mỗi tháng của ta là bao nhiêu.” Hừ, cầm đồ của ta, ta sẽ làm cho các người trả lại cả gốc lẫn lãi.

“Tiểu thư người là con vợ cả, ngân lượng hàng tháng là 20 lượng, Nhị tiểu thư các nàng là con thứ mỗi tháng là 5 lượng, di nương các nàng là 12.” Tiểu Ngôn nói không sót một chữ cho Thượng Quan Tây Nguyệt nghe.

“Hừ, người yên tâm, Tiểu Ngôn, ngày mai ta bắt các nàng đem toàn bộ những gì thuộc về ta trả lại.”

Tiểu Ngôn nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt đã hoàn toàn thay đổi, tin tưởng gật đầu.

Nàng biết, tiểu thư lần này đã thật sự tỉnh lại...

Cuộc sống của các nàng sau này sẽ trở nên tốt hơn...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ngẫu nhiên gặp trên đường

“Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn...” Thượng Quan Tây Nguyệt khẽ cắt đứt suy nghĩ của Tiểu Ngôn.

“A, tiểu thư, thế nào?”

“Ngươi tìm một bộ y phục khác cho ta thay, cũng không thể mặc bộ này mà đi được.” Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ quần áo bẩn bên cạnh.

Tiểu Ngôn nghe xong, mở tủ quần áo ra.

Thượng Quan Tây Nguyệt liếc qua, chỉ có ba bốn bộ y phục, mặc dù có chút cũ, nhưng được giặt rất sạch sẽ.

“Bộ màu đỏ kia đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ bộ lụa mỏng màu đỏ treo ở một bên.

Tiểu Ngôn đem áo bào màu đỏ lấy ra giúp Thượng Quan Tây Nguyệt mặc vào.

“Tiểu thư, màu đỏ rất thích hợp với ngươi a, thế nhưng ngươi từ trước cho tới bây giờ đều chỉ mặc quần áo nhạt màu.” Tiểu Ngôn vuốt nếp góc áo.

“Từ hôm nay trở đi, ta chỉ mặc màu đỏ, đúng, Tiểu Ngôn, ngươi giúp ta chải tóc phía trước ra đằng sau đi, để như vậy che hết mắt ta rồi.”

“Được, tiểu thư, ngươi ngồi xuống.” Tiểu Ngôn đem Thượng Quan Tây Nguyệt đỡ đến trên ghế ngồi.

Chỉ chớp lát sau, Tiểu Ngôn khéo tay liền chải một kiểu đơn giản cho nàng, lộ ra cái trán, nhẹ nhàng khoan khoái, gài thêm cây ngọc trầm lên, nhìn có một phong vị khác hẳn.

Thượng Quan Tây Nguyệt hài lòng nhìn mình trong gương đứng lên, mang theo Tiểu Ngôn đẩy cửa đi ra ngoài.

Từ khi đến nơi đây, còn chưa xem thử nơi này như thế nào đâu.

Một chữ, rách nát...

Hai chữ, rất rách nát...

Ba chữ, cực kì rách nát...

Đây là cảm giác đầu tiên của Thượng Quan Tây Nguyệt, cái viện này thật sự là quá... Quá không có cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Đi lên phía trước mấy bước, chỉ có một cây hòe, xa xa nhìn lại giống như một lão nhân già đang cố gắng níu kéo chút hơi tàn còn sót lại, tùy thời đều có thể mất hô hấp ngã xuống, trên mặt đất tất cả cỏ dại đều khô héo, bay trong gió...

Bên cạnh tường đầy sâu dấp rạn nứt, run rẩy chống đỡ lẫn nhau...

Khỏe miệng Thượng Quan Tây Nguyệt không ngừng co quắp, bước nhanh về phía trước.

Ước chừng một khắc đồng hồ sau, phong cảnh trước mắt so với vừa rồi cách biệt một trời một vực.

Ngay hành lang là nhiều đường quanh co, dưới thềm, lối đi giữa lát đá. Dị hương trong không khí xông vào mũi, từng cây cao kết lại như từng cây dù dựng xuống, nhánh cây, thân cành nhiều đến vô số kể, trên cành lá cây chen chúc nhau, đám này chồng chất lên đám kia, mưa xuân thấm thấu trên mặt lá mọc ra một tầng xanh mới, dưới ánh mặt trời lộ ra mấy phần xanh biếc trơn bóng.

Nhìn qua bên cạnh, chỉ thấy cây tươi tốt xanh ròn, nở hoa rực rỡ, xanh mát một vùng, từ chỗ hoa mọc nhìn sâu vào trong là một khe hở. Tiến lại mấy bước, bên hướng bắc, bằng phẳng, rộng rãi, thông suốt, giáo mác cắm hai bên, điêu khắc chạm trổ, đều ẩn vào giữa khe thân cây. Cúi xuống mà nhìn, sẽ thấy dòng nước xanh chảy như rót xuống.

Bên cạnh là một ao hoa sen, hoa sen trong nước theo gió dập chồm...

Lại nhìn lá Liễu Hoa trên bờ, cũng cảm thấy lung lay tự nhiên, giống như đang nhớ cố nhân...

Gió nhẹ thổi tới, mặt nước nổi lên từng tầng gợn sóng, giống như con cá mặc cảm y mỹ lệ đang run rẩy...

Đột nhiên, cảnh sắc trước mắt thay đổi

Đất trống phía trước đầy hoa bên kia bờ...

Bờ bên kia hoa nở đầy bờ, hoa nở lúc không nhìn thấy lá, có lá lại không nhìn thấy hoa, hoa lá không gặp nhau, sinh trưởng khác biệt.

Truyền hoa này chỉ nở tại Hoàng Tuyền, phong cảnh này chỉ có duy nhất ở hoàng tuyền, bờ bên kia có hoa không có lá, khi linh hồn quên hết mọi thứ đến đây, cũng quên mất mọi chuyện khi còn sống, hết thấy mọi chuyện từng trải qua đều lưu lại bờ bên kia, nở thành yêu diễm hoa.

Hoa bờ bên kia (hay còn gọi là hoa bỉ ngạn), hoa vong tình, hoa rơi xuống bên bờ đều quên hết tất cả mọi chuyện.

Hoa bờ bên kia, hoa ác ma, tình bị thương tổn không nên nhớ.

Hoa bờ bên kia, hoa thủy nguyệt kính. Hoa trong gương phản chiếu hình ảnh từ từ.

Hoa bờ bên kia, hoa gân tím. Hồng trần cuộn cuộn không điểm dính.

Hoa bờ bên kia, hoa Hoàng Tuyền. Lá Bích lạc khi chết tan vào hư vô.

Hoa bờ bên kia, hoa lạnh nhạt thờ ơ. Tâm cùng nguyện vọng đều tan biến trong giấc mộng.

Hoa bờ bên kia, hoa luân hồi. Sinh sôi không ngừng này nở tràn lan.

Hoa bờ bên kia, hoa mộng thương. Thiên Tâm vô hạn, nét mặt tươi cười.

Không nghĩ tới ở chỗ này có thể nhìn thấy đàn hoa lớn như vậy...

Đến gần xem xét

“Tiểu Ngôn, đây là viện tử của ai.” Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ tay vào bảng hiệu "Ngọc Tinh Các" hỏi.

“Tiểu thư, cái này là chỗ lúc trước người cùng phu ở, nhưng từ khi phu nhân qua đời, người đo lường lực thất bại, lão gia liền đem người đuổi tới viện tử chúng ta bây giờ, mà ở đây, bị Nhị di nương chiếm lĩnh.”

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa muốn nói chuyện, một thiếu nữ trong viện đi ra.

Nàng một thân áo màu lam thủy khói, làn váy gấp nếp tán in hoa, cỏ xanh, hơi nước, trên người khoác một tầng áo mỏng màu lam nhạt như nước, Vai như chẻ thành eo, ống tay áo thêu hoa sen màu lam nhạt, tơ bạc lộ ra vài đám mây, vạt áo in một loạt đám mây màu lam nước biển, trước ngực là một gấm vóc quần ngực, thân thể nhẹ nhàng chuyển động, váy dài tản ra. Chải lấy tóc mai, búi tóc nghiêng cắm trâm ngọc Phù Dung, tai đeo khuyên tai trân châu do đi mà lắc lư, da thịt mịn nhẵn như ôn ngọc, ánh sáng nhu hòa, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không son mà đỏ, kiêu diễm, sợi tóc hai bên má theo gió bay dính vào mặt càng thêm mấy phần mê người phong tình...

“Yêu, đây không phải đại tỷ tỷ phế vật của ta sao?” Lời nói chanh chua của mỹ nữ làm hình tượng của nàng tan thành mây khói.

Thượng Quan Lâm, nữ nhi của Nhị di nương Giang Phi, tự nhận là mỹ nữ thứ hai của Tây Lăng Quốc.

Lần này thân thể này bị nàng ta đánh chết.

Tục ngữ nói, cừu nhân gặp mặt sẽ đỏ mắt...

“Tiểu Ngôn, ở đâu ra chó hoang đứng ở đây sủa loạn a.” Thượng Quan Tây Nguyệt mặt không đổi sắc nhàn nhạt hỏi.

“Cái này...”

“Tốt, không nói, chúng ta còn có việc, không cùng chó hoang so đo, chúng ta đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị đi qua Thượng Quan Lâm.

“Phế vật, người mắng ai là chó hoang.” Thượng Quan Lâm tức hồng hén chỉ về phía nàng, nàng làm sao cũng không thể tin được Thượng Quan Tây Nguyệt bình thường nhu nhược, ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng thế mà lại dám mắng nàng.

“Ai đứng đây thì là mắng người đó.”

“Người...” Thượng Quan Lâm lúc này không tìm ra được lời nào nói lại nàng, chỉ có thể lớn tiếng mắng nàng để che dấu sự chột vệt của chính mình.

“Người cái phế vật này, “

“Ngươi nói ai phé vật”

“Nói ngươi phé vật “

“Đúng a, không phải là phé vật đang nói chuyện với ta sao, Tiểu Ngôn, đi, ta không nói chuyện với người chửi mình là phé vật.”

Nói dứt lời, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không quay đầu lại đi ra cửa lớn.

Nhìn bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt rời đi, Thượng Quan Lâm phẫn nộ trong lòng như ngựa hoang mất cương không ngừng lao nhanh...

“Tiểu thư, ngươi nói chuyện với Nhị tiểu thư như thế, đến lúc đó...” Tiểu Ngôn lo lắng hỏi, nàng làm sao lại không biết lá gan tiểu thư lại to như vậy.

“Tiểu Ngôn” Thượng Quan Tây Nguyệt đánh gãy suy nghĩ của nàng.

“Ta nói rồi, ta sẽ mạnh lên, vận mệnh của chúng ta chúng ta tự nắm giữ ở trong tay mình, không liên quan với người khác, về sau cảnh tượng như vậy hoặc thậm chí còn nghiêm trọng hơn sẽ xuất hiện nữa, ngươi phải học được cách thích ứng, để cho mình không bị người khác khi dễ, tự bảo vệ chính mình, ta chắc chắn sẽ bắt những người kia trả giá đắt.” Thượng Quan Tây Nguyệt giúp Tiểu Ngôn chuẩn bị tư tưởng.

“A “

Nhìn Tiểu Ngôn cái hiểu cái không, âm thầm thở dài, xem ra muốn Tiểu Ngôn thay đổi phải cần một khoảng thời gian nữa.

Đi tới cửa chính có hai nô tài canh giữ.

“Đại tiểu thư, ngươi muốn đi ra ngoài sao, phải chú ý an toàn.” Bên trong một nô tài cung kính cúi đầu xuống.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn sang, phát hiện một nô tài khác xấu xí vênh váo tự đắc đứng đấy, thấy nàng trực tiếp đem mặt xoay qua chỗ khác.

“Đúng, ta muốn đi ra ngoài.”

“Ngươi tên là gì.” Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị đi ra liền dừng lại.

“Đại tiểu thư, nô tài gọi A Văn, hần gọi a Vũ.” A Văn chỉ vào a Vũ nói.

A Vũ nghe Thượng Quan Tây Nguyệt tra hỏi, hừ một tiếng.

“Ta đã biết, cảm ơn ngươi, A Văn.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn cũng không nhìn A Vũ một chút, cười với A Văn, sau đó đi ra ngoài.

A Văn nhìn bộ dáng vui vẻ của Thượng Quan Tây Nguyệt, thật thà đỏ mặt, luống cuống gãi đầu. Ai nói đại tiểu thư rất xấu, hần thấy đại tiểu thư nhìn rất đẹp, đặc biệt là nụ cười của nàng.

Ngay khi các nàng vừa rời đi, bóng dáng Thượng Quan Lâm xuất hiện ở cửa ra vào.

“Nhị tiểu thư” hai nô tài canh cổng lần nữa cúi đầu.

“Nhị tiểu thư, ngươi có dặn dò gì sao?” Lần này A Vũ phi thường cung kính ôm quyền, chân chó hỏi.

“Ta hỏi ngươi, vừa rồi Thượng Quan Tây Nguyệt đi ra có đúng không.” Thượng Quan Lâm hí mắt nhìn về hai bóng dáng mờ hồ phía xa.

“Đúng vậy, Nhị tiểu thư, nàng mới đi ra.” A Vũ hồi đáp.

“Đợi chút nữa thời điểm nàng trở về ngăn nàng, không cho phép nàng đi vào.”

“Nhị tiểu thư, như vậy không tốt đâu, dù sao cũng là đại tiểu thư.” A Văn một mực cúi đầu mở miệng.

“Đại tiểu thư cái gì, ta nói cái gì các ngươi làm theo là được rồi.”

“Thế nhưng...” A Văn còn muốn giúp Thượng Quan Tây Nguyệt nói chuyện.

“Nhưng mà cái gì mà nhưng, ngươi không muốn làm à.” Thượng Quan Lâm nói xong liền đi vào.

“Ai...” A Văn thở dài, vì Thượng Quan Tây Nguyệt mà bi ai.

“Ngươi than thở cái gì a, nói cho ngươi biết, cái nhà này là do Nhị di nương làm chủ, Nhị tiểu thư lại là con gái ruột của nàng, ngươi không nịnh bợ nàng ngược lại nịnh bợ cái đại tiểu thư không được sủng ái, có bệnh à.” A Vũ khinh bỉ nhìn A Văn.

A Văn đứng vững ở cương vị của mình, không để ý câu hỏi của A Vũ.

Trên đường cái, Thượng Quan Tây Nguyệt cùng Tiểu Ngôn thật cao hứng đi dạo trên đường phố.

“Tiểu Ngôn, không nghĩ tới trên đường lại phồn hoa như thế, người từng đi qua rồi à.” Thượng Quan Tây Nguyệt cảm vật phẩm của nữ nhi quay đầu hỏi Tiểu Ngôn đang vui vẻ.

“Không có, trước kia tiểu thư không ra ngoài, cho nên ta cũng không có ra ngoài.”

“Vậy chúng ta hôm nay liền dạo chơi thật tốt.” Thượng Quan Tây Nguyệt buông đồ vật trong tay xuống, chuyển sang một cửa hàng khác.

“A...” Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên khẽ ồ lên một tiếng, đi đến trước quầy bán của một lão bà bà.

Cầm một thứ tròn tròn lên, hình dạng giống như nhãn ở hiện đại, mặt ngoài không có gì kỳ lạ, nhưng không biết tại sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại muốn mua nó.

“Bà bà, cái này bán thế nào.” Thượng Quan Tây Nguyệt đem vật đó cầm đến trước mặt lão bà bà.

“Tiểu thư, chúng ta căn bản không đủ tiền, người còn mua cái này...” Tiểu Ngôn vội vàng tới ngăn cản.

“Đây là cháu của ta nhặt được, cho các người.” Lão bà bà đem vật đó bỏ vào trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Cám ơn người, bà bà.”

“Tiểu Ngôn, trước bỏ vào trong ví người trở về rồi đưa ta.” Thượng Quan Tây Nguyệt đem vòng tròn đưa cho Tiểu Ngôn.

Ngay khi Tiểu Ngôn đem vòng tròn cất đi, phía trước truyền đến tiếng ồn, nhìn qua, rất nhiều người vây quanh thành một vòng tròn

“Huynh đệ, đó là đồ đàn, đánh cho ta.”

“Ta đánh chết người, người kẻ ngu này, đánh chết người.”

Thanh âm quyền đâm cước đá truyền đến tai Thượng Quan Tây Nguyệt cùng Tiểu Ngôn.

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa định rời đi, liền bị Tiểu Ngôn lôi đến chỗ đó.

Chỉ gặp hai tên ăn mày, bị đánh ngã trên mặt đất là một nam tử trẻ tuổi quần áo hoa lệ.

Thượng Quan Tây Nguyệt bởi vì vừa tới đây, không có thực lực nên không muốn gây chuyện, cho nên liền muốn rời đi, tuy nhiên góc áo lại bị một cái tay kéo lại.

Cúi đầu xem xét, người trẻ tuổi bị đánh chẳng biết đã bò tới trước mặt của nàng lúc nào, đưa tay giữ váy nàng lại.

“Tỷ tỷ, mau cứu ta... Đau quá...”

“Đứng vậy a, tiểu thư, người mau cứu hần đi, hần thật đáng thương.” Tiểu Ngôn cũng bắt lấy tay áo của nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt bó tay, muốn trực tiếp xoay người rời đi, thế nhưng, nhìn thấy ánh mắt Tiểu Ngôn, nàng nhận thua.

“Các người không buông ta ra, ta làm sao động thủ a.”

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa dứt lời, váy cùng tay áo đều được buông xuống.

“Nói cho người biết, chuyện không liên quan tới người, cũng đừng can thiệp vào, nắm đầm không có mất đâu.” Trong đám đông một tên khất cái quơ quơ quả đầm nói.

“Người nói đúng, nắm đầm không có mất.” Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong cũng lướt tới.

Tên khất cái há to mồm nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt không biết lúc nào đã xuất hiện trước mắt hần, nàng tới lúc nào, sao hần không nhìn thấy.

Thượng Quan Tây Nguyệt không cho hần thời gian suy nghĩ, trực tiếp nhấc chân đá, vật ngược hần qua vai quăng xuống đất, không bò dậy nổi.

Đồng bọn tên khất cái nhìn thấy bạn bị đánh, giờ nắm đầm lên kêu lớn lao đến.

“Phanh” gặp Thượng Quan Tây Nguyệt nắm tay đầm vào mũi hần một cái, máu mũi chảy ròng hần trực tiếp ngã xuống đất.

Buồn cười, nàng tốt xấu gì trước kia cũng là sát thủ, làm sao đến phiên những tiểu lâu la này uy hiếp.

Nhìn hai tên ăn mày ngã xuống đất, một người mặc vải thô áo gai từ trong đám người đi đến trà lâu cách đó không xa.

“Thái tử” hần khom người xuống.

“Đứng dậy, Thanh Ngọc, tình huống như thế nào.” Người nói chuyện chính là một nam tử mặc một kiện trang phục màu lam thêu hoa văn tường mây, bên hông buộc ngọc bội thanh long, cổ áo trường bào màu xanh lam, ống tay áo đều thêu tơ bạc viền mây, bên hông thắt một thắt lưng bằng gấm đầu màu xanh viền mây, tóc đen nhánh buộc lên cổ định bằng kim quan khảm ngọc, trơn bóng càng làm nổi bật tóc đen của hần, như tơ lụa, bất quá ánh mắt hần có chút âm nhu, làm cho người ta nhìn không thoải mái. Hần là Tây Lăng Quốc thái tử, Bách Lý Hành.

Người cúi đầu ngẩng đầu lên, chính là người vừa rồi bước ra từ trong đám đông.

“Thần vương đoán chừng là rất choáng váng, hai tên ăn mày kia đánh hần, hần cũng thờ ơ, căn bản là không biết phản kháng, chỉ yên lặng chịu đòn, bất quá, được một nữ tử cứu.”

“A, là ai, cứu hoàng đệ ngọc của ta.” Bách Lý Hành hững hờ xoay chén trà.

“Thuộc hạ cũng không biết, chỉ là nhìn một bên mặt của nữ tử kia, dung mạo của nàng rất xinh đẹp, đoán chừng là gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ.” Thanh Ngọc thành thật trả lời, thế nhưng hần làm sao cũng không ngờ rằng nữ tử kia chính là thái tử phi tương lai.

“Hoàng huynh, cái người ngọc kia quả là có phúc a.” Bên cạnh Bách Lý Hành còn có một người khác.

Hần mặc một thân trang phục màu tím, bên hông là hoa văn đám mây như tơ nhện vàng, tóc đen được buộc lên lấy kim quan khảm ngọc bích mạ vàng cổ định, dáng vẻ lưu manh.

Hần là Hoàng tử thứ 7 của Hoàng Thượng, Diệp vương Bách Lý diệp.

“Được rồi, chúng ta hồi cung” Bách Lý Hành đứng lên dẫn đầu đi ra ngoài trước.

Bên này Thượng Quan Tây Nguyệt, sau khi đánh ngã hai tên ăn mày, nàng đi tới trước mặt nam tử đang nằm dưới đất, ngồi xổm xuống, đỡ hần lên.

Nam tử đem đầu nhấc lên, Thượng Quan Tây Nguyệt ngây ngẩn cả người.

Nam tử trước mắt tuy trên mặt có chút bẩn, nhưng tuyệt không ảnh hưởng dung mạo tuyệt mỹ.

Nam tử ước chừng 17, 8 tuổi, hần mặc một thân trường bào màu trắng, bởi vì đánh nhau nên nhiễm bẩn, quần áo rũ xuống cảm giác vô cùng tốt, thắt lưng xanh nhạt điểm mây, bên trên chỉ treo một khối ngọc bội đen như mực cực đẹp, hình dạng nhìn như thô ráp chưa được mài dũa. Tóc đen dùng tơ bạc tùy ý cột, không đội kim quan cũng không cài trâm, trên trán có mấy sợi tóc bị gió thổi tán loạn, cùng tơ bạc đan vào một chỗ, lộ ra chút nhẹ nhàng.

Lông mi dài giống hai bàn chải nhỏ, theo hơi thở nhẹ nhàng đảo qua da thịt, con mắt đen tàn ra ảm áp nồng đậm, đôi môi như hoa anh đào cong lên như hình bán nguyệt, ôn nhu như nước, đẹp đến nỗi làm cho người ta động tâm.

“Tỷ tỷ, trên mặt Thần Thần có cái gì sao, nếu không sao ngươi lại nhìn ta chăm chăm như thế.”

“Ây...” Thượng Quan Tây Nguyệt hồi thần lại, từ trong tay áo móc ra chiếc khăn thêu đưa cho hần.

“Trên mặt của ngươi bẩn, lau một chút đi.”

“Thần Thần muốn tỷ tỷ giúp ta lau.” Nam tử nũng nịu đem khăn thêu trả lại cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

Cách đó không xa một người nam tử trên cây bị lời này dọa xém chút rớt xuống, chủ tử, bộ dạng dọa người, người nào không biết người ghét nhất là bị người khác đụng vào người.

“Ngươi...” Thượng Quan Tây Nguyệt vừa định từ chối, lại nghĩ tới tâm trí của hần giống tiểu hài, giúp hần lau một cái cũng không có gì.

“A, tiểu thư ta nhớ ra rồi, hần là Thần vương Bách Lý Thần.” Một bên Tiểu Ngôn bỗng nhiên kêu lên.

“Bách Lý Thần...” Thượng Quan Tây Nguyệt buông khăn thêu xuống, ở trong lòng suy tư.

Bách Lý Thần, nhi tử của Uyển phi, bất quá lúc 10 tuổi trong một trận kinh biến, tận mắt nhìn thấy mẫu phi chính mình bị giết chết, tâm trí của hần từ đó liền ngưng lại thời điểm 10 tuổi.

Nghĩ đến điều này, Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên cảm giác Bách Lý Thần cũng là người đáng thương, cũng bởi vì bị sốc trong kinh biến, nên mới bị người ta khi dễ.

“Tỷ tỷ, ngươi có phải nghe thấy ta là Bách Lý Thần, là kẻ ngu, liền không muốn để ý đến ta.” Bách Lý Thần nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không nói cho là nàng không thích hần, thương tâm cúi đầu.

“Không có, ngươi không phải người ngu, những người nói ngươi ngu mới thật sự là đồ đần.” Thượng Quan Tây Nguyệt không đành lòng nhìn thấy hần khổ sở.

“Thật sao, tỷ tỷ, Thần Thần không phải người ngu, thật vui a.” Bách Lý Thần nhảy dựng lên xoay một vòng.

Trên cây ám vệ xem chút lại bị kinh hãi rớt xuống, chủ tử, người có thể dùng dọa ta hay không, tâm của ta thật sự chịu không được bộ dạng giả nai tơ của người a, trong lòng của hần cảm khái vô hạn...

“Người đi ra ngoài không ai đi theo sao, nếu không ta đưa người trở về.” Thượng Quan Tây Nguyệt phát hiện Bách Lý Thần chỉ có một người quan tâm hỏi.

“Không có, bọn hần cũng không biết đi đâu rồi.”

Ám vệ nghe xong nhếch miệng, chủ tử, rõ ràng là người bắt ta dùng hiện thân, hiện tại lại...

“Vậy người nói cho ta biết người ở đâu, ta đưa người về.”

“Tỷ tỷ, nhà ta ở phía trước, ta dẫn người đi.” Bách Lý Thần nói xong cao hứng bưng bưng kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt đi về phía trước.

“Tỷ tỷ, tay của người thật mềm, Thần Thần thích người.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong không tự chủ muốn đem tay rút lại, thế nhưng nghĩ hần chỉ là tiểu hài tử nên không có động, mặc cho hần lôi kéo.

Bách Lý Thần đi ở phía trước ngay lúc Thượng Quan Tây Nguyệt không thấy được, ánh mắt lóe lên tia tươi cười...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Vị hôn phu?

“Tỷ tỷ, đến nhà ta rồi.” Bách Lý Thần dùng bước chỉ về phía cửa lớn đằng trước.

Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên.

Cửa lớn sơn màu đỏ trên đỉnh treo tấm biển lớn mạ vàng màu đen làm bằng gỗ Trinh Nam (tên 1 loại gỗ), phía trên đề ba chữ rồng bay phượng múa “Thần vương phủ”.

“Đã đến nhà người, liền tranh thủ đi vào thay quần áo đi, chúng ta phải đi rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt buông cánh tay bị hần lôi kéo ra.

Bách Lý Thần cúi đầu nhìn về phía bàn tay bị buông ra, trong mắt trở nên khó lường...

“Tỷ tỷ, người có thể cho ta khăn tay vừa rồi hay không a.” Bách Lý Thần ngẩng đầu chờ mong.

“Cái này... Nếu không như vậy đi, cái này bẩn rồi, chờ lần sau ta đưa người cái khác sạch hơn được không?”

“Đừng, ta muốn cái này, vừa rồi người dùng nó giúp ta lau mặt.” Bách Lý Thần nâng miệng lên.

“Được rồi được rồi, vậy đưa nó cho người.” Thượng Quan Tây Nguyệt bắt đầu lấy khăn tay từ trong tay áo ra.

Bách Lý Thần vui vẻ nhận lấy khăn tay thận trọng nhét vào trong ngực.

“Tỷ tỷ, người còn tới tìm ta chơi không?”

“Cái này...” Thượng Quan Tây Nguyệt do dự nói.

“Tỷ tỷ, ta biết rồi, người giống như bọn họ đều ghét bỏ ta là đồ đàn, đúng không?” Con mắt xinh đẹp của Bách Lý Thần giống như sắp chảy nước mắt.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn bộ dáng vô tội của Bách Lý Thần, khúc mắt kéo ra, cảm giác mình giống như người tội ác tày trời, khi dễ tiểu hài tử.

“Người phải nhớ kỹ, người không phải người ngu, chỉ là tâm trí người tương đối đơn thuần, so với những người dối trá tự nhận mình thông minh tốt hơn nhiều, mọi người đều bình đẳng, không phân biệt giàu nghèo, hiểu không?” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn chăm chăm hần kiên định nói.

“Tỷ tỷ, miệng của người thật là dễ nhìn, có thể nói ra những lời tốt như vậy.”

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy Bách Lý Thần ông nói gà bà nói vịt, quả thật bó tay rồi...

Còn có, cái gì gọi là miệng thật đẹp mắt.

Thượng Quan Tây Nguyệt cảm giác mình không thể theo kịp tư duy của Bách Lý Thần.

Lúc này không ai biết nội tâm của Bách Lý Thần kích động như thế nào, từ khi hắn giả ngu đến bây giờ, người nào nhìn thấy hắn đều chế giễu hắn, châm chọc hắn, cười hắn là kẻ ngu, chỉ có người trước mắt này, là kiên định nói với hắn, mọi người đều bình đẳng, kỳ thật hắn không phải người ngu, chỉ là tâm trí tương đối đơn thuần...

“Tỷ tỷ, ý của ngươi là ngươi sẽ còn tới tìm ta chơi đúng không?” Bách Lý Thần một mặt hi vọng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Ây... Nếu ta rảnh sẽ đến tìm ngươi chơi.” Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ có thể nói như vậy.

“Tốt, thời gian không còn sớm, ta phải về rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt không đợi Bách Lý Thần trả lời liền mang Tiểu Ngôn rời đi.

Sau lưng Bách Lý Thần như đang suy nghĩ nhìn bóng dáng Thượng Quan Tây Nguyệt dần dần biến mất, ánh mắt lóe lên nhìn một vòng, tìm tòi nghiên cứu...

Cúi đầu nhìn về phía tay vừa rời hắn lôi kéo Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng có loại cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Hắn... lại thích cảm giác lôi kéo nữ nhân kia...

Bách Lý Thần cảm giác tâm ngữ yên nhiều năm hơi rung nhẹ...

“Chủ tử” ngay lúc hắn hoảng hốt suy tư, từ trên cây có người nhảy xuống, vừa rồi ám vệ ẩn thân trên cây.

“Đông Thiên, ngươi đi tra lai lịch nữ nhân kia một chút.” Bách Lý Thần khôi phục thần sắc đạm mạc.

“Được” bóng dáng Đông Thiên, Sơ Nhất và Vọng Nhật nhảy lên liền biến mất không thấy nữa.

Bách Lý Thần lấy khăn tay ra cầm trong tay quay người đi vào vương phủ.

“Tiểu thư, chúng ta hồi phủ đi.” Trên đường cái Tiểu Ngôn theo sát lấy Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Nhưng ta còn chưa ăn cái gì hết, nếu không chúng ta mua mấy cái bánh bao a” Thượng Quan Tây Nguyệt đi đến quầy bánh bao.

“Lão bản, hai phần bánh bao, ba cái một phần.”

“Được rồi.” Lão bản nhiệt tình lưu loát gói kỹ.

“Tiểu Ngôn, phần này cho ngươi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đem một phần đưa cho Tiểu Ngôn.

“Tiểu thư, không cần, ta không đói bụng... Ợt ợt...” Bụng nàng giống như là muốn vạch trần lời nói dối của nàng, bụng Tiểu Ngôn tức thời kêu lên.

“Cầm, tranh thủ ăn đi, từ nay về sau, ta có thì ngươi cũng có.” Thượng Quan Tây Nguyệt không cho Tiểu Ngôn giải thích đem bánh bao nhét vào trong tay nàng.

“Tiểu thư...” Tiểu Ngôn cảm động nhìn nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý tới nàng, tự ăn bánh bao đi thẳng về phía trước.

“Tiểu thư... chờ ta một chút...”

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không biết lúc này phía sau của nàng còn có một người đi theo.

Mang theo Tiểu Ngôn trở về phủ Thừa tướng, vừa muốn đi vào, liền bị A Vũ cản lại

“Dừng lại, phủ Thừa tướng là nơi người như ngươi muốn vào liền vào sao?”

“Ngươi có ý gì, đây là đại tiểu thư, vừa rồi cũng đi qua trước mặt ngươi.” Thượng Quan Tây Nguyệt còn chưa mở miệng Tiểu Ngôn đã tức giận mắng hắn.

“Có đúng không, ta không nhìn thấy các ngươi đi qua trước mặt ta.” A Vũ nhăn mũi khề nói.

“Ngươi...” Tiểu Ngôn dùng tay chỉ vào A Vũ lại không nói được tiếp nữa.

Lúc bọn hắn tranh chấp, Đông Thiên một mực đi theo Thượng Quan Tây Nguyệt ở nơi bọn họ không nhìn thấy biến mất.

“Chủ tử” trong Thần vương phủ, Đông Thiên gõ cửa thư phòng.

“Vào đi” Bách Lý Thần thả khăn thêu mà vừa rồi Thượng Quan Tây Nguyệt cho hắn xuống lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi.

“Chủ tử, thuộc hạ đã điều tra xong, nữ tử kia là đại tiểu thư phủ Thừa tướng, Thượng Quan Tây Nguyệt, mẫu thân là thân muội muội của đương kim Hoàng Hậu, nhưng đã mất rất nhiều năm rồi, mà Thượng Quan Tây Nguyệt bởi vì khi còn bé khảo thí linh lực thất bại, cho nên trong phủ không được sủng, đồng thời tính tình cũng phi thường nhất gan, bất quá nàng lại là vị hôn thê của thái tử.” Đông Thiên đem tin tức dò thám được tất cả hồi báo cho Bách Lý Thần.

“Biết, người đi xuống đi.”

“Thuộc hạ cáo lui”

Đông Thiên lui về phía sau, trong thư phòng yên tĩnh lại, chỉ có âm thanh ngón tay Bách Lý Thần gõ nhẹ mặt bàn "Chục chục"

Phế vật đại tiểu thư của phủ Thừa tướng, nhất gan sao, hắn không cho là như vậy, chỉ bằng nàng hôm nay dám dạy dỗ hai tên ăn mày bằng võ công kỳ quái hắn chưa từng gặp qua, mà động tác lại phi thường thuần thực, xem kỹ liền biết là người luyện võ, như thế nào cũng không giống người nhất gan, ngược lại giống như là... Ăn tàng rất sâu... Rất giống với hắn...

Thượng Quan Tây Nguyệt, vị hôn thê của Bách Lý Hành, mọi chuyện trở nên càng ngày càng thú vị...

Khóe miệng Bách Lý Thần cong lên như cười như không.

“Người làm cần, lại dám nói chuyện với đại tiểu thư như thế.” Trước cửa phủ Thừa tướng, Tiểu Ngôn đang cùng A Vũ tranh cãi.

“Hừ, đại tiểu thư cái gì, ta chỉ biết có Nhị tiểu thư, người...”

“Người mới vừa nói không nhìn thấy chúng ta đi ra ngoài đúng không.” Thượng Quan Tây Nguyệt này giờ không lên tiếng đã ngắt lời A Vũ.

“Không sai.” A Vũ không biết Thượng Quan Tây Nguyệt vì sao lại hỏi như vậy.

“Vậy thì không có biện pháp nào rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt tiếc nuối xoay người sang chỗ khác.

“Hừ, người thức thời là tốt.” A Vũ nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt xoay người qua, cho là không có cách nào muốn rời đi, tâm liền nở hoa, trong lòng suy nghĩ đợi chút nữa Nhị tiểu thư khẳng định sẽ ban thưởng cho hắn.

“Phanh” không đợi A Vũ tưởng tượng xong, Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị đi ra bỗng nhiên trở lại, một quyền đánh về phía mắt trái của A Vũ.

A Vũ hơi sơ suất không đề phòng, ngã xuống đất

“Người...” A Vũ một tay bưng bít lấy mắt một tay chỉ vào Thượng Quan Tây Nguyệt phẫn nộ trừng mắt nói.

“Người cái gì, người đã không thấy chúng ta đi ra, rõ ràng người bị cận thị, người đã cận thị, ta liền hảo tâm giúp người trị liệu.” Thượng Quan Tây Nguyệt đem hai chữ "thật tốt" đặc biệt dè dặt.

A Vũ không biết cận thị là có ý gì, nhưng hắn biết, hắn bị đánh, lập tức gạt mình, máu huyết toàn toàn bộ dồn lên đầu tới, chỉ vào Thượng Quan Tây Nguyệt chửi ầm lên

“Người cái sừ nữ này, ta lập tức nói cho Nhị tiểu thư biết để nàng giáo huấn người...”

Lại "Phanh" một tiếng, Thượng Quan Tây Nguyệt lần này không nói nhảm, trực tiếp dùng chân đá hướng về phía đầu A Vũ, đem hắn đá nằm bẹp trên mặt đất, thần sắc lạnh nhạt giẫm lên ngón tay hắn ép trên mặt đất.

“Cảnh cáo người, bản tiểu thư ghét nhất người khác dùng tay chỉ vào ta, lần sau nếu như tái phạm, cẩn thận ta phế bỏ người.” Thượng Quan Tây Nguyệt hơi hốt nói xong, liền không thèm nhìn ánh mắt hoảng sợ của A Vũ, nhấc chân đi vào bên trong.

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi qua, A Vũ mới thờ phào ngồi dậy, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, hồi tưởng lại ánh mắt vừa rồi của đại tiểu thư, giống như bị người ta ghim chặt cổ không thể hô hấp... Thật là khủng khiếp...

“Đại tiểu thư...” Thượng Quan Tây Nguyệt đi một hồi, A Văn vừa rồi một mực không mở miệng đuổi theo nàng.

“Đại tiểu thư, thật xin lỗi, ta... Thật ra là Nhị tiểu thư không cho ngài đi vào, cho nên...” A Văn lúng túng xoa đôi bàn tay.

“Ta đã biết, không có chuyện gì. A Văn, kỳ thật người là người tốt, ta sẽ ủng hộ người.” Thượng Quan Tây Nguyệt an ủi vỗ vai hắn.

Lưu lại A Văn một mình nhìn theo bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt, cảm động đỏ cả vành mắt, đại tiểu thư thật là người tốt, tất cả mọi người xem thường hắn, chỉ có đại tiểu thư vỗ vai của hắn nói hắn là người tốt, sẽ ủng hộ hắn...

Ta nhất định phải bảo vệ tốt đại tiểu thư, để đại tiểu thư không bị khi dễ nữa, A Văn nắm chặt nắm đấm âm thầm hạ quyết tâm

“Dừng lại” Thượng Quan Tây Nguyệt mới vừa đi tới đình viện, sau lưng liền truyền đến thanh âm không ai bì nổi, là Nhị muội của nàng, Thượng Quan Lâm

Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn để ý tới nàng, giả bộ như không nghe thấy tiếp tục đi về phía trước.

“Ta nói ngươi dừng lại, ngươi không nghe thấy sao?”

Thượng Quan Lâm thấy Thượng Quan Tây Nguyệt tiếp tục đi về phía trước, lập tức vòng ra trước nàng đưa tay ngăn nàng lại.

“Nguyên lai là Nhị muội muội a, vậy mà ta lại tưởng là nô tài nào không có mắt, không hiểu quy củ là to gọi nhỏ ở đây.” Thượng Quan Tây Nguyệt trào phúng ám chỉ A Vũ gác cổng, là nô tài không có quy củ.

“Ngươi... Ngươi nói ta là nô tài” Thượng Quan Lâm tức hồng hồng

“Ai u, Nhị muội muội, ngươi đang oan uổng tỷ tỷ ta rồi, ta không có nói ngươi a, chỉ là vừa mới có nô tài ngăn ta lại không cho ta đi vào, lần này ngươi lại gọi ta lại, cho nên ta mới tưởng rằng là nô tài nào không có mắt.” Thượng Quan Tây Nguyệt ủy khuất nói.

“Được rồi được rồi, không so đo với ngươi, ta đến là muốn nói cho ngươi biết thái tử diện hạ ngày mai hẹn ta đi ngắm hoa.” Thượng Quan Lâm then thùng khế vuốt mái tóc.

“Có đúng không, vậy chúc các ngươi chơi vui, nửa đường đừng đi lạc.” Thượng Quan Tây Nguyệt rất ngạc nhiên, Thượng Quan Lâm nói với nàng cái này làm gì, không thêm đề ý chút nào khoát tay áo

Ngay khi Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị vòng qua Thượng Quan Lâm. Đột nhiên phát hiện vừa rồi Thượng Quan Lâm đưa tay ra để lộ một đoạn cánh tay, phía trên đeo vòng tay ngọc làm từ đá mã não, vòng tay tay kia khá quen, đúng, trong trí nhớ của nàng, trước kia là của hồi môn của mẫu thân.

Làm sao lại ở trên tay Thượng Quan Lâm...

Xem ra gần đây nàng có chuyện để làm rồi...

Thượng Quan Tây Nguyệt hạ quyết tâm, mặc kệ Thượng Quan Lâm tròn mắt hóc mồm thế nào, trực tiếp đi về viện tử của mình.

Thượng Quan Lâm nhìn chăm chăm Thượng Quan Tây Nguyệt không lưu luyến chút nào bước đi, trong mắt xẹt qua một tia hoài nghi

Làm sao lần này Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy thái tử muốn mời nàng đi ngắm hoa, mà một điểm phản ứng đều không có...

Thượng Quan Tây Nguyệt không biết Thượng Quan Lâm hoài nghi trong lòng

“Tiểu Ngôn, thái tử là ai a, ngắm hoa thì ngắm hoa thôi, ở trước mặt ta nói làm gì, đúng là nhỏ a.” Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào phòng trực tiếp ngồi xuống giường.

“Tiểu thư, ngươi làm sao lại không nhớ rõ, thái tử là nhi tử của đương kim hoàng hậu cũng chính là di ruột của ngươi, là biểu ca của ngươi cũng là vị hôn phu của ngươi a.” Tiểu Ngôn ngạc nhiên nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Mà tiểu thư cũng rất thích thái tử, trước kia nghe thấy thái tử cùng tiểu thư nhà nào ra ngoài, ngươi đều thương tâm một lúc lâu, làm sao lần này nghe được thái tử muốn cùng Nhị tiểu thư đi ngắm hoa, tiểu thư một chút phản ứng đều không có.”

“A, ta chưa lập gia đình... Ngươi nói cái gì, vị hôn phu của ta, ta có vị hôn phu, ngươi không làm chứ.” Thượng Quan Tây Nguyệt bất tri bất giác không tin lắc bả vai Tiểu Ngôn.

“Tiểu thư, ngươi sao vậy, có phải bị bệnh hay không” Tiểu Ngôn không trả lời vấn đề của Thượng Quan Tây Nguyệt, ngược lại đưa tay sờ trán của nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt không nghe thấy Tiểu Ngôn đang nói cái gì, cũng không để ý đến nàng đang làm cái gì, nàng đắm chìm trong suy nghĩ của mình... Nàng nghĩ tới...

Đương kim thái tử Bách Lý Hành cùng nàng từ nhỏ đã có hôn ước, chính nàng cũng rất thích Bách Lý Hành, liền chờ thái tử đến cưới nàng, thế nhưng thái tử ghét bỏ nàng là phế vật, không thể tu luyện, mà dung mạo cũng không xuất chúng, tuy nói Thượng Quan Tây Nguyệt là vị hôn thê của hắn, thế nhưng hắn đối với Nhị muội của nàng Thượng Quan Lâm có tình, nguyên nhân bởi vì Thượng Quan Lâm không chỉ xinh đẹp như hoa, mà năm gần 14 tuổi thực lực đã đạt tới Huyền Linh cấp thấp, so với những nữ tử cùng tuổi cũng coi là tương đối có thiên phú.

“Tiểu thư tiểu thư....” Tiểu Ngôn đẩy dây cột tóc của Thượng Quan Tây Nguyệt.

“A, không có gì, ta không có bệnh, chỉ là vừa rồi đại não không kịp phản ứng” không yên lòng nói ra.

Ta khinh, ánh mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt quá tầm thường, thế mà lại coi trọng loại nam nhân này, cho nàng nàng đều không cần.

Bất quá may mắn Bách Lý Hành không thích nàng, nếu không chẳng phải nàng sẽ phải gả cho tên ngựa giống kia sao.

Vốn đang chuẩn bị giải độc khôi phục dung mạo, xem ra hiện tại còn không phải lúc, nhất định phải chờ đến khi giải trừ hôn ước cùng tên thái tử cận kề kia đã.

“Đúng rồi, Tiểu Ngôn, đồ cưới trước kia của mẫu thân đâu.” Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên nhớ tới chuyện chính.

“Tiểu thư, từ khi phu nhân qua đời, Nhị di nương nói người tuổi tác quá nhỏ, bảo quản những vật phẩm quý giá này nàng không yên lòng, cho nên những đồ cưới này liền để nàng bảo quản, chờ người sau khi lớn lên liền trả cho người.”

“Nhưng tiểu thư cũng đã 14 tuổi, Nhị di nương cũng không nhắc tới chuyện đồ cưới.” Tiểu Ngôn không cao hứng nhếch miệng.

“Bảo quản, hừ, nói thật sự đường hoàng, ta thấy là muốn quang minh chính đại nuốt làm của riêng đi...”

“Tiểu Ngôn, người biết đồ cưới có những gì không?” Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị thống kê một danh sách.

“Ta cũng không biết, đúng, tiểu thư người có thể đến phủ hộ quốc công của ngoại tổ người, bọn họ có danh sách đồ cưới.”

“Bất quá, tiểu thư... Phu nhân sau khi qua đời, người cũng không có quan hệ nhiều với người phủ hộ quốc công.”

“Ta đã biết, Tiểu Ngôn, ngày mai chúng ta liền đi phủ hộ quốc công.”

“Tiểu Ngôn, ta muốn nghỉ ngơi, người cũng đi xuống đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt trực tiếp nằm ở trên giường.

Trên giường nhắm hai mắt lại, trong trí nhớ của nàng, ngoại tổ gia gia đối với nàng cực tốt, nhưng lúc trước nàng nhất gan sợ người lạ, không biết tạo mối quan hệ với người khác, nhà bên ngoại cố gắng để nàng hán dựa vào bọn họ, nàng cũng thờ ơ, mặc dù bọn họ không thể làm gì, nhưng bọn họ cũng dùng hết khả năng để quan tâm nàng..

Thượng Quan Tây Nguyệt, trước kia người không hiểu được bọn họ quý giá đến thế nào, như vậy hiện tại để cho ta thay người chiếu cố bọn họ, bảo vệ bọn họ, chống đỡ bầu trời này vì bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Phủ Hộ quốc công

Thượng Quan Tây Nguyệt một đêm ngủ thẳng tới sáng...

“Tiểu thư tiểu thư, dậy đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đang ngủ say, bên tai truyền đến tiếng người đánh thức nàng.

“Ngô, để ta ngủ tiếp một lát.” Thượng Quan Tây Nguyệt trở mình vui đùa vào trong chăn.

“Tiểu thư, thời gian không còn sớm, không phải hôm nay người muốn đi tới phủ Hộ quốc công sao?” Tiểu Ngôn kéo chăn mền đóng cửa Thượng Quan Tây Nguyệt

“Biết rồi, mấy giờ rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt mơ mơ màng màng vươn đầu ra hỏi.

“Cái gì mấy giờ, hiện tại đã giờ Thìn hai khắc, tiểu thư mau dậy đi.” Tiểu Ngôn không hiểu mấy giờ là có ý gì.

Giờ Thìn hai khắc, là cái gì, Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn chưa thanh tỉnh.

A, đúng rồi, nàng đã xuyên việt rồi, hôm nay muốn đi phủ Hộ quốc công xin danh sách đồ cưới.

Nghĩ vậy Thượng Quan Tây Nguyệt nhắc chân mền lên bỗng nhiên ngồi dậy, làm Tiểu Ngôn đang gọi nàng giật nảy mình.

“Tiểu... Tiểu thư, sao vậy.”

“Không có việc gì, Tiểu Ngôn, tranh thủ thời gian giúp ta trang điểm.” Thượng Quan Tây Nguyệt lưu loát đi đến bên cạnh bàn trang điểm súc miệng rửa mặt.

Chỉ một lát, Thượng Quan Tây Nguyệt mặc vào váy lụa đỏ mềm mại, chải một kiểu tóc đơn giản, liền mang theo Tiểu Ngôn ra cửa

Hôm nay lúc đi đến cửa chính, A Vũ tỏ thái độ khác thường cung kính chào hỏi.

“Chào đại tiểu thư.”

Thượng Quan Tây Nguyệt không nhìn hấn, ngược lại nhìn về phía A Văn bên trái.

“Đại tiểu thư, lại muốn đi ra ngoài sao, ta chỗ này có ít bạc ngài cầm lấy dùng đi.” A Văn biết thời gian Thượng Quan Tây Nguyệt ở trong phủ không dễ chịu, liền lấy lương tháng của chính mình đưa cho nàng.

“Không cần, A Văn, cảm ơn ý tốt của ngươi.” Thượng Quan Tây Nguyệt cự tuyệt sau đó liền hướng về phía phủ Hộ quốc công mà đi.

Kỳ thật phủ Hộ quốc công cách phủ Thừa tướng cũng không xa, ngồi xe ngựa chỉ cần một khắc (15 phút) là tới, thế nhưng nàng không có xe ngựa, lại không có tiền thuê, chỉ có thể đi bộ.

Ước chừng đi gần nửa canh giờ, mới đến...

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng vững tại cửa phủ Hộ quốc công, ngẩng đầu nhìn về phía bảng hiệu bằng bạc khí thế, trong lòng tâm thần bất định, vờn tay chuẩn bị gõ cửa nhưng là lại rút về, cứ như vậy lặp đi lặp lại do dự nửa ngày...

“Tiểu thư, ngươi tại sao không gõ cửa a.”

“Chờ một chút.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Tiểu Ngôn đang chuẩn bị gõ cửa vội vàng ngăn cản nàng.

“Tiểu thư, ngươi thế nào a.” Tiểu Ngôn thả tay xuống nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Không có... Kẹt kẹt...” Bên trong truyền đến tiếng mở cửa.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn sang, một lão nhân gia đi ra.

Nàng mặc áo màu đỏ, khuôn mặt hòa ái dễ gần, đôi mắt lộ ra vẻ khôn khéo, là thiếp thân bên người bà ngoại, Khương Ma Ma.

“Tiểu, tiểu thư, là ngươi sao.” Khương Ma Ma nhìn thấy nàng.

“Chào Khương Ma Ma.” Thượng Quan Tây Nguyệt lễ phép cúi đầu.

“Ài, tốt, tốt, tiểu thư, đã tới sao không đi vào a, lão thái thái các nàng đều nhớ ngươi muốn chết, đi, mau theo ta vào.” Khương Ma Ma nhiệt tình không nói lời nào kéo tay của nàng đưa nàng đi vào.

Trên đường đi, Khương Ma Ma quan tâm hỏi nàng sống có tốt hay không a, có bị người ta khi dễ hay không...

“Tiểu thư, ngươi không biết, toàn bộ người của phủ hộ quốc công đều rất nhớ ngươi, chỉ là ngươi cho tới bây giờ cũng không sang đây.” Khương Ma Ma giọng điệu có chút ảm đạm.

“Khương Ma Ma, về sau ta sẽ bồi thường cho mọi người.”

“Ài, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...”

Đi vào đại sảnh, Thượng Quan Tây Nguyệt liếc thấy hai vị lão nhân tuổi gần 60 ngồi tại chủ vị.

Hắn một thân quần áo màu xám, hai mắt sáng ngời có thần, thanh âm to vẻ mặt tươi cười cùng đám tiểu bối chuyện trò vui vẻ, tinh thần cực kỳ tốt, thật có loại cảm giác chưa già, hấn là hộ quốc công – Tây Hạo.

Nàng mặc quần áo xanh đen, vạt tóc chải hết sức nghiêm túc, không có một chút lộn xộn, nhưng từng sợi tóc bạc lẫn trong tóc đen có thể thấy rõ ràng. Ôn nhu cười yếu ớt nghe chồng mình cùng các con nói chuyện, thỉnh thoảng cũng sẽ mở miệng nói hai câu. Nàng là Hộ quốc công phu nhân -- Tàn Dung.

Ngồi phía dưới chủ vị có tướng mạo tương tự Hộ quốc công là ba người trung niên, bên cạnh bọn họ còn có một vị phu nhân, bên cạnh ghế bọn họ là ba nam tử trẻ tuổi đang đứng...

Trên mặt mỗi người đều tươi cười rạng rỡ, vui vẻ dung hợp với bầu không khí tốt đẹp, một bức tranh vui vẻ hòa thuận a...

“Lão gia, lão phu nhân, các ngươi nhìn xem là ai tới.”

Khương Ma Ma lớn giọng hô, trong đại sảnh tất cả mọi người quay đầu nhìn về phía nàng, dù da mặt nàng dày lúc này cũng sẽ cảm thấy không ngại.

“Nguyệt nhi, là ngươi sao?” Lão phu nhân phản ứng lại trước, mừng rỡ như điên đi đến bên người nàng.

“Bà ngoại, là ta. Ta đến thăm ngài.” Thượng Quan Tây Nguyệt coi như đạm bạc như nước, thế nhưng tình cảnh trước mắt làm nàng nhin không được đo cả vành mắt.

“Đưa nhỏ ngoắc, tới liền tốt, khóc cái gì nha.” Tần Dung yêu thương vuốt ve tóc Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Thế nào, chẳng lẽ ngươi chỉ nhìn thấy bà ngoại, không nhìn thấy chúng ta sao?” Tây Hạo lớn tiếng cười đi đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Đúng đấy, chất nữ, ngươi cũng nhìn không thấy cậu mợ cùng biểu ca ngươi sao?” Tất cả mọi người từ trên ghế đứng lên vây ở bên cạnh nàng.

“Nào có, ngoại công, ta tất nhiên nhớ ngài.” Thượng Quan Tây Nguyệt tiến lên một bước thân mật lôi kéo tay Tây Hạo làm nũng nói.

“Có đúng không, đã nhớ ngoại công, vì sao cho tới bây giờ cũng không sang thăm ta.” Tây Hạo làm ra vẻ nghiêm túc.

“Ngoại công, ta hiện tại không phải đã tới sao, mà về sau ta sẽ thường xuyên đến.” Thượng Quan Tây Nguyệt lắc lắc cánh tay Tây Hạo.

Tây Hạo mặc dù thấy kỳ quái Thượng Quan Tây Nguyệt giống như có chút thay đổi, thế nhưng tôn nữ thân cận như vậy hẳn cao hứng đến không ngậm miệng được.

“Nguyệt nhi a, Minh Tuyên đâu, vẫn chưa về sao?” Người Tần Dung hỏi là ca ca sinh đôi của Thượng Quan Tây Nguyệt ---- Thượng Quan Minh Tuyên.

“Ca ca còn chưa có trở lại, bà ngoại, ngươi yên tâm, chờ ca ca trở về, ta cùng hắn đi gặp ngài.”

“Vây là tốt rồi, ai, ngươi nhìn Nguyệt nhi chúng ta, dáng dấp rất giống Tinh nhi a, thế nhưng Tinh nhi nàng... Ai...” Tần Dung sờ má phải Thượng Quan Tây Nguyệt cảm khái nói.

Thượng Quan Tây Nguyệt biết người Tần Dung nói là mẹ ruột của nàng -- Tây Tinh Nhi

“Tốt, lão thái bà, còn nhắc cái này làm gì, ông trời đối đãi chúng ta không tệ, chúng ta còn có Nguyệt nhi.” Tây Hạo nắm bà vai Tần Dung an ủi

“Đúng vậy, chúng ta còn có Nguyệt nhi.” Tần Dung giơ tay lên lấy khăn lau nước mắt.

“Không nói những chuyện thương tâm này nữa, đến đây, Nguyệt nhi, ngươi trước kia không thường đến, chắc cũng không nhận ra nhiều người, ta giới thiệu cho ngươi một chút.” Tần Dung đem Thượng Quan Tây Nguyệt kéo đến bên cạnh mình.

“Đây là đại cữu cữu (bác cả) ngươi Tây Thương, đại cữu mẫu Triệu Đông Linh, đại biểu ca Tây Lập Thành,

Nhị cữu cữu (bác hai) Tây Hải, Nhị cữu mẫu Tô Thiên Hà, nhị biểu ca Tây Lập Hiến,

Còn có Tam cữu cữu (bác ba) Tây Lan, Tam cữu mẫu Phụng Lam, tam biểu ca Tây Lập Huy.” Tần Dung dắt Thượng Quan Tây Nguyệt từng bước từng bước giới thiệu.

“Đại cữu cữu, Nhị cữu cữu, Đại cữu mẫu... ba vị biểu ca xin chào.” Thượng Quan Tây Nguyệt lần lượt chào hỏi.

“Tốt, tốt, Nguyệt nhi, về sau ngươi nên thường tới chơi a.” Đại cữu mẫu kéo tay trái Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Nguyệt nhi, đây là nhà của ngươi, nếu bị ủy khuất liền trở lại.” Tam cữu mẫu kéo tay phải Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Đúng vậy a, Nguyệt nhi, ta không có nữ nhi, về sau ngươi phải thường xuyên đến bồi ta nha.” Nhị cữu mẫu cũng xông tới.

“Chất nữ còn có chúng ta...”

“Biểu muội còn có chúng ta...”

Ba cữu cữu cùng ba biểu ca tranh nhau chen lấn nói.

“Tranh cái gì, ranh con, Nguyệt nhi là của ta, không cho các ngươi đoạt bảo bối Nguyệt nhi của ta.” Tần Dung đem Thượng Quan Tây Nguyệt nhốt lại trong ngực.

“Nãi nãi, ngươi như thế...”

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn mọi người đều quan tâm chính mình bảo vệ chính mình, hai mắt cao hứng híp lại, đột nhiên cảm thấy may mắn vì xuyên tới đây, nếu không, sao nàng có thể hưởng thụ được tình thân đây!

Nàng nhất định phải mạnh lên, bảo vệ tốt người nhà của mình, để nụ cười bọn họ vĩnh viễn duy trì trên mặt, Thượng Quan Tây Nguyệt thầm hạ quyết tâm..

“Nguyệt nhi, hôm nay ngươi ở lại đây ăn cơm đi, nhìn ngươi gầy như vậy, ta muốn giúp ngươi bồi bổ thật tốt.” Tần Dung đau lòng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt thân thể nhỏ gầy.

“Được được, lão nô lập tức cho người đi chuẩn bị.” Khương Ma Ma sau khi nghe được, lập tức đi đến phòng bếp phân phó người chuẩn bị.

Trên ghế, tất cả mọi người làm thành một vòng tròn vui vẻ trò chuyện.

“Đúng rồi, Nguyệt nhi, vết bớt trên mặt ngươi... Ta nhớ thời điểm ngươi ra đời không có a” Đại cữu cữu Tây Thương nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy a, nữ tử có vết bớt dài ở trên mặt dù sao cũng không tốt” Tần Dung bắt đầu lo lắng.

“Không có chuyện gì, Nguyệt nhi biểu muội, biểu ca nhất định tìm thân y giúp ngươi xóa nó đi.” Không đợi Thượng Quan Tây Nguyệt nói chuyện, Nhị biểu ca Tây Lập Hiền không kịp chờ đợi mở miệng.

“Bà ngoại, cữu cữu, các ngươi không cần lo lắng, đây không phải bớt, mà là trũng độc.” Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không có ý định giấu diếm chuyện này.

“Cái gì, trũng độc, ai dám hạ độc ngươi, lão tử đi giết hắn.” Tinh tình Tam cữu cữu Tây Lan nóng nảy lập tức nổi bão.

“Có phải Thượng Quan Lưu Phong hay không, ta đã sớm nhìn ra hắn không phải cái thứ tốt gì.” Tây Hạo mở miệng.

“Ngoại công, chuyện này các ngươi không cần lo lắng, ta sẽ giải quyết.” Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi ngay ngắn.

“Nguyệt nhi, nếu là trũng độc, phải nhanh giải độc a.” Tần Dung rất lo lắng.

“Đúng vậy a, Nguyệt nhi, ta hiện tại cũng cho người đi tìm đại phu cho ngươi.” Tam cữu mẫu Phương Lam đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài.

“Tam cữu mẫu, ngươi ngồi xuống đi, thật sự không có chuyện gì, tin tưởng ta.” Thượng Quan Tây Nguyệt đem Phương Lam đè xuống trên ghế ngồi.

“Vậy Nguyệt nhi, thực sự không được, ngươi chuyển tới đây ở đi.” Đại cữu mẫu Triệu Đông Linh nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt kiên quyết liền không nói gì.

“Được rồi, ta đã biết...”

Thượng Quan Tây Nguyệt mặt mày hớn hơ cùng bọn hắn trò chuyện, thẳng đến khi đồ ăn dọn lên bàn.

Trên bàn cơm, người một nhà thật vui vẻ ăn cơm..

“Bà ngoại, chén của ta đều không chứa nổi nữa rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay ngăn cản Tần Dung một mực gấp thức ăn cho nàng.

“Không nhiều, ngươi tranh thủ thời gian ăn, ngươi quá gầy...” Tần Dung vẫn không ngừng gấp thức ăn.

“Bà ngoại...”

Sau khi cơm nước xong, bọn họ chuyển qua Thiên Sảnh

“Bà ngoại, nhìn ngươi gấp đồ ăn không ngừng cho ta, bụng ta ăn đến tròn vo.” Thượng Quan Tây Nguyệt gắt giọng.

“Như vậy mới có thể đem ngươi nuôi cho béo a.”

“Thế nhưng y phục của ta đều mặc không nổi nữa.” Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi trên ghế tóm lấy góc áo.

“Nguyệt nhi, ngươi tại sao lại mặc quần áo cũ, chẳng lẽ bọn họ cũng không cho ngươi quần áo mới sao?” Tô Thiên Hà lúc này mới phát hiện Thượng Quan Tây Nguyệt mặc quần áo cũ.

“Có phải như vậy hay không, Nguyệt nhi, ngươi nói đi.” Tần Dung tức giận đập bàn.

“Mẹ nó, có người làm cha như hắn sao, thế mà khất khe với cả nữ nhi của mình.” Tây Hải luôn luôn hào hoa phong nhã cũng không nhịn được phát hỏa nói tục.

“Bà ngoại, các ngươi tin tưởng ta, qua mấy ngày tất cả vấn đề đều sẽ được giải quyết” “Thượng Quan Tây Nguyệt bảo đảm nói.

“Ngươi... Ai, ngươi đưa bé này, tùy ngươi vui vẻ là được, bất quá nhất định phải chiếu cố kỹ lưỡng chính mình, đừng để cho chúng ta lo lắng, biết không?” Tần Dung vỗ nhẹ đầu Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Uh, đã biết, bà ngoại.”

“Đúng rồi, bà ngoại, ngươi trước kia có danh sách đồ cưới của mẫu thân không?” Thượng Quan Tây Nguyệt rốt cục nhớ đến mục đích của bản thân.

“Danh sách đồ cưới của Tinh nhi, ta có, để ta lấy cho ngươi.”

“Nguyệt nhi, đây chính là danh sách, ngươi muốn cái này làm gì.” Tần Dung từ gian phòng mang danh sách ra đặt ở trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Không có gì, bà ngoại.” Thượng Quan Tây Nguyệt thận trọng đem danh sách giấu kỹ trong người. Cũng không dám nói đồ cưới bị Nhị di nương nuốt làm của riêng, nếu không thật không biết nên giải thích thế nào.

Lấy được danh sách, Thượng Quan Tây Nguyệt lại ngồi một hồi, liền cùng cáo biệt mọi người.

“Ngoại công bà ngoại, không còn sớm nữa, ta đi về trước, qua mấy ngày ta trở lại thăm mọi người.” Thượng Quan Tây Nguyệt ôm Tây Hạo và Tần Dung không bỏ được nói.

“Nguyệt nhi, trời đã tối rồi, nếu không đêm nay ngươi ở lại đây đi, ngày mai ta cho người đưa ngươi trở về.” Tần Dung lời kéo Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn để cho nàng rời đi.

“Bà ngoại, ta cam đoan với ngươi, chờ ta xong việc, liền đến thăm ngài.” hôm nay Thượng Quan Tây Nguyệt cần phải trở về, sáng mai nàng còn muốn đem đồ cưới đòi trở về.

“Vậy được rồi.” Tần Dung nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt liền thỏa hiệp.

“Đúng rồi, Nguyệt nhi, ta thấy bên cạnh ngươi chỉ có một nha hoàn, khẳng định hầu hạ không tốt, Bích Ngọc, Khương Ma Ma, các ngươi liền theo Nguyệt nhi trở về đi.” Tần Dung chỉ hai người mặc quần áo màu xanh đứng một bên nói.

“Được” Bích Ngọc, Khương Ma Ma cùng tiến lên.

“Bà ngoại, Khương Ma Ma là thiếp thân của ngươi, sao có thể...” Thượng Quan Tây Nguyệt vừa muốn cự tuyệt, liền bị ngắt lời.

“Tiểu thư, trước kia tiểu thư chính là do ta nuôi lớn, nhưng bây giờ tiểu thư không có ở đây, ta liền muốn giúp người chiếu cố tốt nàng. Lại nói, bên người lão phu nhân còn có rất nhiều nha hoàn, ngươi để ta đi theo ngươi đi.” Khương Ma Ma quỳ trên mặt đất.

“Khương Ma Ma, ngươi đừng như vậy, mau đứng dậy đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt xoay người muốn đỡ nàng dậy.

“Không, hôm nay nếu người không đáp ứng mang lão nô theo, lão nô liền quỳ đến chết ở chỗ này.” Khương Ma Ma thái độ kiên quyết nói.

“Tiểu thư, Ta cũng thế.” Bích Ngọc cũng quỳ gối bên người Khương Ma Ma.

“các ngươi...”

“Nguyệt nhi, đã như vậy, ngươi liền mang theo các nàng đi, có hai người chiếu cố ngươi, ta cũng yên tâm” Tần Dung ở một bên giúp đỡ nói thêm.

“Vậy được rồi, ta đáp ứng, các ngươi mau đứng dậy đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đỡ các nàng lên.

Sau đó, Thượng Quan Tây Nguyệt cùng một nhà hộ quốc công chào tạm biệt xong, cũng liên tục cam đoan nhất định sẽ lại đến, lão thái thái mới buông tay nàng ra đưa mắt nhìn nàng rời đi...

Thế là, Thượng Quan Tây Nguyệt dẫn Khương Ma Ma, Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc về tới phủ Thừa tướng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Lấy lại đồ Cưới (1)

"Khương Ma Ma, chỗ này của ta không bằng chỗ của bà ngoại, ngươi trước tiên xem qua một chút đi." Thượng Quan Tây Nguyệt đứng trước viện tử của mình, ngượng ngùng mở miệng nói.

"Tiểu thư, bọn hán để ngươi ở nơi như thế này sao? Thật là khi dễ người, không được, ta phải trở về nói cho lão phu nhân."

Khương Ma Ma nhìn thấy tiểu thư nhà mình phải ở nơi cũ nát như vậy, lập tức sinh khí, tức giận liền muốn trở về.

"Tuyệt đối đừng, Khương Ma Ma, ta không muốn những chuyện nhỏ nhặt này làm bà ngoại bận tâm, ngươi tin tưởng ta, qua mấy ngày nữa mọi thứ đều sẽ thay đổi." Thượng Quan Tây Nguyệt đem Khương Ma Ma kéo vào trong phòng của mình, rót một chén nước cho nàng.

Khương Ma Ma nhìn ánh mắt Thượng Quan Tây Nguyệt không cho phép cự tuyệt, đành phải thỏa hiệp.

"Đúng rồi, tiểu thư, ngươi sao lại không ở 'Ngọc Tĩnh Các' Hoàng Thượng ban cho tiểu thư!"

"Khương Ma Ma người nói cái gì, "Ngọc Tinh Các" là do Hoàng thượng ngự tứ?" Chuyện này Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự không biết.

"Khương Ma Ma, người yên tâm, chúng ta lập tức có thể chuyển về "Ngọc Tinh Các" ở." Thượng Quan Tây Nguyệt lộ ra nụ cười như hồ ly.

"Tiểu thư, người nói là..."

"Khương Ma Ma, các người hiện tại đã cùng ở bên cạnh ta, có một số việc ta cũng không có ý định giấu diếm các người."

Trong phòng, Thượng Quan Tây Nguyệt ngắt ngang câu hỏi của Khương Ma Ma, đem mọi chuyện của Nhị di nương toàn bộ nói ra, bao gồm cả chuyện đồ cưới.

"Quá không nói lý lẽ, nơi này còn có vương pháp sao? Không được, ta phải đi tìm nàng hỏi cho ra lẽ" Lần này Khương Ma Ma không nói muốn về phủ Hộ quốc công tìm cứu binh nữa

"Đúng vậy a, tiểu thư, bọn hán thật quá phận." Bích Ngọc ở một bên bênh vực nàng.

"Khương Ma Ma, người đừng xúc động, người bây giờ không thể đi tìm nàng, nàng đối với bên ngoài nói là giúp ta bảo quản đồ cưới, người đi cũng không làm được gì, mọi chuyện giao cho ta, ngày mai sẽ có kịch hay để xem"

"Được, tiểu thư, ta tin tưởng người, ngày mai chúng ta đi cùng người." Khương Ma Ma cầm tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tiểu thư, ta cũng tin tưởng người." Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc trầm miệng một lời.

Nhìn mọi người đều tin tưởng mình như thế, trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt âm áp dễ chịu...

"Tiểu thư, người nhanh đi tắm rồi ngủ đi." Chẳng biết từ lúc nào Tiểu Ngôn đã bung một chậu nước đến.

Thượng Quan Tây Nguyệt dọn dẹp một chút, ngẩng đầu nói

"Khương Ma Ma, các người cũng nghỉ ngơi đi, ngày mai sẽ có một trận trận đánh ác liệt cần phải đánh nha." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa bỏ lên giường đem đầu nhét vào trong chăn.

Khương Ma Ma nhìn thấy động tác của Thượng Quan Tây Nguyệt, buồn cười lắc đầu, liền mang theo Tiểu Ngôn và Bích Ngọc lui xuống.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy âm thanh đóng cửa, lại đưa đầu ra ngoài.

Ai, không biết có phải do nghĩ đến chuyện ngày mai hay không, mà Thượng Quan Tây Nguyệt cảm giác thời gian trôi qua rất chậm

Cứ như vậy mơ mơ màng màng nghĩ đông nghĩ tây, chẳng biết lúc nào đã ngủ thiếp đi...

Sáng sớm hôm sau nghe được tiếng gà gáy, Thượng Quan Tây Nguyệt lưu loát ngồi dậy, mặc quần áo tử tế đang chuẩn bị kêu Tiểu Ngôn tiến đến, lại nhìn thấy các nàng đã bung nước đến.

"Tiểu thư, người dậy rồi, mau đến rửa mặt đi." Tiểu Ngôn đem chậu rửa mặt đặt ở trên kệ.

Sửa soạn xong mọi thứ, Thượng Quan Tây Nguyệt liền cùng Khương Ma Ma đi đến "Ngọc Tinh Các".

Lúc này bên trong Ngọc Tinh Các, một vị mỹ phụ nằm nghiêng trên giường quý phi.

Nàng một thân váy dài màu đỏ tía, thêu mẫu đơn phú quý, tay áo thêu mẫu đơn mọc dưới sương mù. Búi tóc cao, bên trên gài một cây trâm khắc hình hoa lan, vành tai đeo một đôi bông tai Kỳ Liên bằng ngọc treo hạt trân châu, trên cổ tay trắng nõn là một đôi vòng tay phi thủy màu xanh, trang sức làm nàng càng thêm hoàn mỹ.

"Mẫu thân, người không biết đâu, Thượng Quan Tây Nguyệt giống như đã thay đổi." Thượng Quan Lâm ngồi trên cái ghế kế bên.

"A, thay đổi chỗ nào." Mỹ phụ trung niên -- Mẫu thân Thượng Quan Lâm - Giang Phi hững hờ thổi thổi sơn móng tay vừa tô lên còn chưa khô.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lấy lại đồ Cưới (2)

Nương, ta cũng không rõ lắm, nhưng có loại cảm giác này" Thượng Quan Lâm nghi hoặc cau mày

"Người nha, khẳng định là suy nghĩ nhiều quá, đợi chút nữa nương cùng người đi xem một chút là được rồi" Giang Phi vươn tay để nha hoàn đem sơn dính bên ngoài lau cho sạch sẽ

"Phu nhân, đại tiểu thư tới "

Ngay khi hai mẹ con các nàng đang tâm sự, nha hoàn ngoài cổng đi vào bẩm báo

"Có đúng không, đi, Lâm Nhi, chúng ta đi xem một chút nàng đến cùng là có gì thay đổi " Giang Phi nói xong nha hoàn liền tiến lên đỡ nàng ta đứng người lên cùng Thượng Quan Lâm đi ra ngoài

Thượng Quan Tây Nguyệt một đường đi đến "Ngọc Tinh Các", nàng lại nhìn thấy một cánh đồng hoa Bi Ngạn.

Kiếp trước nàng cũng giống vậy, không biết vì sao nàng lại yêu thích hoa Bi Ngạn như vậy, cảm giác giống như nàng cùng loài hoa đó giống nhau.

Đi qua đám hoa đó, là tới chính sảnh, nha hoàn ngăn cản các nàng

"Chờ một chút, các người tới có chuyện gì" thật đúng là chủ nào tớ này, nhìn bộ dáng phách lối của nàng ta giống như vậy.

"Người làm sao có thể nói như vậy, đây chính là đại tiểu thư" Đứng một bên Bích Ngọc không vui

"Hừ, đại tiểu thư cái gì, bất quá chỉ là một nữ nhân không được sủng ái". Nha hoàn kia ý vào địa vị Nhị di nương trong phủ, cả ngày ngang ngược càn rỡ

"Người tiện tỳ này, quá làm càn rồi, phủ Thừa tướng còn có quy củ hay không, ta phải đi bẩm báo cho đương kim Hoàng hậu, xem nàng làm sao trừng trị người" Khương Ma Ma nhìn không được, trực tiếp nói tới di ruột của Thượng Quan Tây Nguyệt -- đương kim hoàng hậu Tây Hương Nhi

Nha hoàn lúc này mới tỉnh ngộ, coi như đại tiểu thư trong phủ không được sủng ái, nhưng cũng là cháu gái ruột của hoàng hậu, không phải người mà một nô tài không có thân phận địa vị như nàng có thể đắc tội.

"Thật xin lỗi, đại tiểu thư, ngài chờ một chút, nô tỳ đi vào bẩm báo một tiếng." Nha hoàn kia nghĩ thông suốt liền nom nớp lo sợ vái chào một cái, liền xoay người đi vào

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nha hoàn đi vào, liền tùy tiện tìm chỗ ngồi xuống, nhàm chán chờ đợi, Giang Phi được hai nha hoàn đỡ đi tới.

"Nguyệt nhi, người đã đến a, ta vừa định cùng Nhị muội của người đi thăm người, không nghĩ tới người lại tới trước, thật sự là có duyên a." Giang Phi thân thiết kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt, một bộ dáng nhiệt tình, người không biết còn tưởng rằng quan hệ giữa các nàng rất tốt.

"Ta nghĩ là nghiệt duyên mới đúng." Thượng Quan Tây Nguyệt không lưu tình chút nào rút tay ra.

Giang Phi sững sờ, không rõ ý của nàng.

"Đại tỳ tỳ, lời này của người là có ý gì, mẫu thân của ta có lòng tốt muốn đi thăm người." Thượng Quan Lâm ở một bên không phục nói.

"Mẫu thân, kêu thật thân thiết a, Nhị di nương, những năm này người dạy bảo con gái của người như thế sao, dám ở trong phủ tiểu thư xưng người là mẫu thân." Thượng Quan Tây Nguyệt liếc Giang Phi một chút.

Thượng Quan Tây Nguyệt ám chỉ quy củ trong phủ, lại dám để tiểu thư kêu một di nương không ra gì là mẫu thân?

Giang Phi bị ánh mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt làm cho khẽ giật mình, hung hăng nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt, mang theo chút chán kinh cùng hoài nghi, khi nào phước vật lại có ánh mắt sắc bén như thế.

"Nguyệt nhi, người..."

"Còn có, Thượng Quan Lâm không hiểu quy củ, chẳng lẽ ngay cả di nương người cũng không hiểu sao? Người nhìn thấy ta phải tự xưng nô tỳ, kêu ta là đại tiểu thư." Thượng Quan Tây Nguyệt bưng một ly trà chậm rãi nói.

Tại cổ đại, thân phận di nương chỉ tính là nửa chủ tử, đứng trước mặt con vợ cả vẫn phải thỉnh an.

Nghe thấy hai chữ nô tỳ, Giang Phi hai tay nắm lại thật chặt, móng tay sắc bén khảm thật sâu vào trong thịt, ai mà không biết nàng đời này hận nhất là thân phận di nương, vậy mà tiểu tiện nhân này lại cứ lặp đi lặp lại nhắc nhở nàng nhiều lần.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, người dựa vào cái gì bắt nương ta kêu người là đại tiểu thư, nàng dù sao cũng là trường bối." Thượng Quan Lâm tức giận xông lên hét lớn.

"Dựa vào cái gì, nếu không Nhị di nương người nói một chút đến tột cùng là ta dựa vào cái gì!" Thượng Quan Tây Nguyệt đặt chén trà xuống chậm rãi đứng người lên đi đến trước mặt Giang Phi.

Một bên, hai tên nha hoàn Lục Trúc cùng Diệp Tử nghe thấy từng chữ châu chữ ngọc của đại tiểu thư đều không nường bộ chút nào mà nghi ngờ há to miệng.

Vị trước mắt tràn ngập khí thế cường đại nói cho nhị phu nhân hết đường chối cãi thật sự là phế vật đại tiểu thư kia sao?

Giang Phi nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt biểu tình lạnh nhạt, hận đến trong lòng nghiến răng, nhưng cũng không thể nói gì, tại Tây Lăng Quốc, điều làm cho người ta hận nhất là nô tài không tuân quy củ, nô tài lấn áp chủ tử...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Lấy lại đồ Cưới (3)

"Đại tiểu thư" Đồi mắt Giang Phi tràn đầy hận ý, âm thầm cắn răng cúi người.

Lần này nàng đã thật sự bị chọc giận, trong lòng không ngừng kêu

Tiền nhân -- tiền nhân, ta tuyệt sẽ không tha cho tiểu tiện nhân như ngươi, sớm muộn cũng có một ngày đích thân ta trừng trị ngươi, để ngươi quỳ xuống cầu xin ta.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn biểu hiện Giang Phi oán hận, làm sao lại không biết trong nội tâm nàng đang suy nghĩ gì.

Hừ, hươu chết trong tay ai, còn chưa biết đâu, hãy đợi đây

"Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi, đồ phế vật này..." Thượng Quan Lâm nhìn thấy mẫu thân bị ủy khuất, chửi ầm lên.

"Im miệng, Lâm Nhi" Giang Phi ngăn trở nàng

"Nương..." Thượng Quan Lâm còn muốn nói gì

"Ta kêu ngươi im miệng." Giang Phi nổi giận, nữ nhi này làm sao lại không giữ được bình tĩnh như thế.

"Hừ..."

"Tốt, Nhị di nương, quy củ đã nói xong rồi, hiện tại chúng ta nên nói đến việc tư đi." Thượng Quan Tây Nguyệt lại lần nữa ngồi xuống ghế

Nhìn thấy Tiểu Ngôn đi lên trước thay nàng nắn bả vai, hài lòng nhẹ gật đầu.

"Không biết đại tiểu thư muốn nói việc tư gì." Giang Phi hận đem ba chữ "Đại tiểu thư" đặc biệt dè dặt âm thanh.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không để ý, cái nàng muốn là đồ cưới

"Hơn 10 năm nay, may mắn có Nhị di nương thay ta bảo quản tiền thán và đồ cưới, hiện tại ta đã trưởng thành, cũng là thời điểm vật quy nguyên chủ." Thượng Quan Tây Nguyệt được Tiểu Ngôn bóp vai thoải mái nheo hai mắt lại.

"Ngươi..."

Giang Phi nhìn bộ dáng Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng dâng lên dự cảm bất an, quả nhiên...

Không cho Giang Phi cơ hội mở miệng, Thượng Quan Tây Nguyệt tiếp tục nói

"Nhị di nương, bây giờ, ta thay ngươi trông coi là tốt nhất, ta từ năm 4 tuổi cũng không có cầm tiền thán nữa, cho đến bây giờ vừa vặn là 10 năm, mỗi thán tiền của ta là 20 lạng, trừ bớt hao tổn đại khái còn lại 15 lạng, một năm 180, 10 năm vừa đủ là 1800 lạng, Nhị di nương ngươi nói có đúng không?"

Giang Phi ở một bên nghe đến tròn tròn mắt, trong lòng càng thêm tức giận, lúc trước tại sao lại không độc chết tiểu tiện nhân này chứ, để nàng hiện tại đến đòi nợ!

"Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi muốn nhiều bạc như vậy làm gì, mẫu thân của ta có lòng tốt thay ngươi bảo quản." Thượng Quan Lâm nói giúp Giang Phi.

"Ngươi cũng nói là bảo quản dùm, như vậy hiện tại cũng nên trả lại ta, không phải sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt nhàn nhạt mỉm cười nói.

"Ngươi..."

"Không chỉ là bạc, còn có đồ cưới của mẫu thân ta, làm phiền người cũng trả lại cho ta." Ngờ khí của Thượng Quan Tây Nguyệt không cho phép cự tuyệt.

Giang Phi thật sự muốn cầm dao chém chết Thượng Quan Tây Nguyệt, trả lại tiền tháng cho nàng không có việc gì, cũng chỉ là một ít tiền, thế nhưng những món đồ cưới kia cũng phải trả lại cho nàng, bà ta thật sự không nỡ a, những bảo bối kia đều có giá trị liên thành, còn có khế đất, mỗi cửa hàng hàng tháng đều có thể kiếm được mấy trăm lượng, nếu không phải là của mình thì không sao, thế nhưng cũng đã ở trong tay nàng hơn 10 năm, bây giờ nói trả là trả, đây không phải là cắt thịt của bà sao?

"Đại tiểu thư, người xem, nếu không như vậy đi, nhiều vật phẩm quý giá như vậy để ở bên người thực sự không an toàn, không bằng..." Giang Phi vẫn còn muốn tìm cơ đem đồ cưới giữ lại bên người mình.

"Di nương, ý của người là không muốn trả đúng không, vậy thì không còn biện pháp rồi, ta phải vào cung hỏi di hoàng hậu một chút, có phải di nương phủ Thừa tướng có tư cách cất xén đồ cưới của chính thể hay không." Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn cùng nàng nói nhảm nữa, trực tiếp đem hoàng hậu ra uy hiếp

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Lấy lại đồ Cưới (4)

"Không phải như vậy, đại tiểu thư, ý tiếp thân là những đồ cưới kia đều đặt ở kho phòng, ta nhất định sẽ lấy nó ra cho người." Giang Phi tranh thủ thời gian ngăn nàng, nếu ồn ào đến hoàng hậu, vậy nàng nguy trang nhiều năm như vậy đều sẽ uổng phí.

"Đã như vậy, vậy ta cho người thời gian một ngày, ngày mai đem đồ cưới, còn có 1800 lượng bạc chuẩn bị kỹ càng, ta tự mình tới kiểm tra." Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài.

"A, đúng rồi, Nhị di nương, sao người lại dám đường hoàng ở trong 'Ngọc Tinh Các' mà Hoàng thượng ngự ban cho mẫu thân ta, như vậy không phải là không đem Hoàng Thượng để vào mắt sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên xoay người.

Sắc mặt Giang Phi khó coi tới cực điểm. Bên trong tay áo hai tay nắm thật chặt, hận không thể lập tức tiến lên đem miệng Thượng Quan Tây Nguyệt xé rách mới có thể giải hận.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, người không nên quá phận." Thượng Quan Lâm thấy nàng liên tiếp lật lọng liền phản ứng lại.

"Quá phận? Đến tột cùng là ai quá phận, người đã cảm thấy ta quá phận, không bằng chúng ta liền để Hoàng Thượng phân xử thử, đến tột cùng là ai đúng ai sai" Thượng Quan Tây Nguyệt thật không biết trên đời này còn có người không biết xấu hổ như vậy, chiếm đồ của người khác còn nói người khác quá phận.

"Tuyệt đối không nên, đại tiểu thư, Lâm Nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, người cũng đừng so đo với nó, yên tâm, chúng ta lập tức liền chuyển ra khỏi 'Ngọc Tinh Các'."

Giang Phi ở trong lòng hận vô cùng, nhưng bà ta lại không thể làm gì, nếu để cho Hoàng Thượng biết, vậy toàn bộ phủ Thừa tướng liền thảm rồi.

"Còn nhỏ? Có vẻ như Nhị muội muội so với ta chỉ nhỏ hơn mấy tháng thôi, bất kể nói thế nào, ngày mai ta đều sẽ đến thu lại đồ của ta, hi vọng Nhị di nương có thể chuẩn bị cho kỹ càng."

Thượng Quan Tây Nguyệt liếc nhìn vòng tay trên cổ tay Thượng Quan Lâm một cái, ám chỉ nàng nên trả lại cho nàng.

Giang Phi nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không quay đầu lại rồi đi, hai tay nắm chặt khăn thêu, trên mặt biểu lộ oán hận, hung hăng trừng mắt Thượng Quan Tây Nguyệt, như muốn trừng cho đến khi trên người các nàng thủng lỗ.

"A, mẫu thân, phế vật kia, ta muốn giết nàng." Thượng Quan Lâm điên cuồng hét lớn.

"Được rồi, Lâm Nhi, xem ra người nói không sai, nàng đúng là đã thay đổi." Giang Phi tốt xấu gì cũng đối phó nàng nhiều năm như vậy, rất nhanh liền tỉnh táo lại.

"Nhị di nương, tiểu thư của chúng ta nói, nếu như đồ cưới có vật nào đã dùng qua, thì người dùng bạc để bồi thường đi." Chẳng biết lúc nào Tiểu Ngôn quay trở lại nói xong câu đó liền đi ra ngoài.

"Ta không cam tâm, ta không cam tâm, mẫu thân, dựa vào cái gì đem đồ cưới toàn bộ trả lại cho các nàng, những cái kia đều là của ta." Thượng Quan Lâm nhìn Tiểu Ngôn nói xong câu đó liền đi ra rất cục không không chế được tâm tình của mình nữa.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, người, tiện nhân này, thế mà lại dám cướp đồ của ta, người chết không yên lành đâu."

Vừa nói vừa cầm chén trà trên bàn ném xuống đất.

Thượng Quan Lâm trừng hai mắt, thờ hồn hèn tựa lưng vào ghế ngồi.

"Lâm Nhi, người làm sao lại không giữ được bình tĩnh như thế, làm sao thành đại sự được." Mặc dù giọng nói của Giang Phi có chút oán trách, thế nhưng trong mắt lại lộ ra từ ái.

"Nương, ta..." Thượng Quan Lâm nghe Giang Phi nói, lập tức ừm khuất, bởi vì phần nộ mà trên mặt đỏ rực thanh lệ.

"Tốt, không sao, yên tâm, nương sẽ nghĩ biện pháp đối phó nàng, vì kế hoạch hôm nay, nên đem đồ cưới chuẩn bị cho kỹ càng, còn phải trả lại nơi này, Lâm Nhi, người phải biết, nếu như việc này bị Hoàng Thượng biết, chúng ta đều không có kết cục tốt." Giang Phi sờ đầu Thượng Quan Lâm nhẹ giọng khuyên.

"Nương, ta đã biết." Thượng Quan Lâm khóc thút thút một cái, coi như lúc này nàng không cam tâm, cũng không dám cùng Hoàng Thượng đối nghịch.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Lấy lại đồ Cưới (5)

"Tiểu thụ, người cũng không biết sắc mặt Nhị di nương bọn họ có bao nhiêu khó coi đâu!" Tiểu Ngôn trở về vui vẻ đứng bên người Thượng Quan Tây Nguyệt quơ tay múa chân.

"Đúng vậy a, tiểu thụ, người vừa rồi nói quá tuyệt vời, các nàng đều không còn lời nào để nói." Bích Ngọc cũng vỗ tay một cái.

"Tiểu thụ, người đúng là đã trưởng thành rồi, mẫu thân người biết khẳng định sẽ rất vui." Khương Ma Ma vui mừng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tốt, các người cũng đừng khen ta nữa. Bắt đầu từ ngày mai, chúng ta sẽ càng ngày càng tốt." Thượng Quan Tây Nguyệt cầm tay Khương Ma Ma.

"Ngày mai chúng ta sẽ trở về "Ngọc Tinh Các", đi, trở về đem đồ đạc dọn dẹp một chút." Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong liền đi về viện tử của mình.

"Tiểu thụ, chờ ta một chút..." Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc đuổi theo Thượng Quan Tây Nguyệt

Khương Ma Ma nhìn các nàng bộ dáng vui vẻ, khoe miệng giương lên nụ cười từ ái, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, tiểu thụ, người thấy không, con gái của người hiện tại sống rất tốt...

Thượng Quan Tây Nguyệt sau khi thu thập xong liền đi nghỉ ngơi, một đêm không mộng ngủ thẳng tới sáng.

"Ta đi, cũng sẽ không trở lại nữa." Thượng Quan Tây Nguyệt hướng về phía căn phòng rách nát phát tay liền đi

"Đúng rồi, Tiểu Ngôn, Nhị di nương chuyển ra khỏi "Ngọc Tinh Các" rồi, ta nên đi nơi nào tìm nàng." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa đi vừa hỏi

"Tiểu thụ, Nhị di nương có viện tử của riêng nàng, là "Phi vũ các" trước mặt".

Tiểu Ngôn sửa sang lại vài bao vải đeo trên người chỉ về phía trước.

Thượng Quan Tây Nguyệt dẫn Tiểu Ngôn đi vào "Phi vũ các", Giang Phi đứng ở nơi đó, từng rương đồ cưới đã chuẩn bị kỹ càng bày ở đại sảnh.

"Khương Ma Ma, mở ra nhìn xem." Thượng Quan Tây Nguyệt đi tới chỉ một rương trong đó.

Mở rương ra, con mắt Thượng Quan Tây Nguyệt đều bị ánh sáng làm cho mù.

Long mộ phi thủy ngọc, bạch ngọc trầm, bóng pha lê linh lung, trầm thủy tinh đen tuyền, mặt dây chuyền mã não lục thạch... chờ một chút,

Giang Phi nhìn những đồ trang sức lấp lánh kia, trái tim đều đang chảy máu, lại càng hận Thượng Quan Tây Nguyệt hơn, nếu không có nàng ta, những vật này đều là của nàng...

"Bích Ngọc, người cầm danh sách nhìn xem đã đủ hay chưa." Thượng Quan Tây Nguyệt móc ra tờ danh sách từ trong ngực đưa cho Bích Ngọc.

"Vâng, tiểu thụ." Bích Ngọc cầm lấy danh sách kiểm tra từng cái từ.

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt để cho người ta kiểm tra, Giang Phi trong lòng chột dạ, nàng bắt quả cũng chỉ giữ lại một miếng ngọc bội, hẳn là không tra ra được đi.

Thượng Quan Lâm không biết mẫu thân nàng trong lòng đang suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy Thượng Quan Tây Nguyệt làm như vậy đang vũ nhục nàng

"Thượng Quan Tây Nguyệt, người có ý gì, đều đã trả lại cho người, người còn kiểm tra cái gì." Thượng Quan Lâm rút tay Giang Phi một mực nắm lấy quần áo của nàng ra.

Ai, cái nữ nhi ngốc này, Giang Phi trong lòng ai oán

Thượng Quan Tây Nguyệt mặc kệ Thượng Quan Lâm nói cái gì, hai mắt đảo qua những đồ cưới này.

Đang chuẩn bị thu hồi tầm mắt, không đúng, giống như thiếu đi một vật, nàng lần nữa nhìn về phía những đồ cưới kia.

Đúng, trước kia mẫu thân còn sống, giao cho nàng một cái hộp gỗ màu đỏ, bắt quả nàng không biết bên trong chứa cái gì.

"Nhị di nương, giống như thiếu mất một cái hộp gỗ màu đỏ." Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn cùng các nàng nói nhảm, nói thẳng ra.

"Tiểu thư, ngoại trừ vài thước vải những cái khác đều đủ, còn thiếu một hộp gỗ màu đỏ." Lúc này Bích Ngọc cũng kiểm tra xong

"Có đúng không, ta trở về phòng nhìn xem có phải đã rơi ở đâu đó hay không." Giang Phi cuống quýt xoay người.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy nét mặt của nàng cũng hiểu, hừ, lại muốn nuốt làm của riêng, không có cửa đâu.

"Đại tiểu thư, người xem trí nhớ ta thật kém, sau khi thu thập xong để trên bàn mà quên lấy ra." Giang Phi từ trong phòng đi ra cười dối trá đem hộp gỗ đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt mở hộp, ra bên trong để đó một miếng ngọc bội được chạm trổ tinh tế màu đỏ xuyên thấu, lấy ra, Thượng Quan Tây Nguyệt tiện tay bỏ vào trong ngực.

"Khương Ma Ma, những vải vóc kia đều bị các nàng dùng, người tính xem chúng trị giá bao nhiêu bạc." Thượng Quan Tây Nguyệt đóng nắp rương lại, hỏi Khương Ma Ma

"Tiểu thư, những vải vóc kia đều là của danh gia Bàn kim Tương vũ gấm, lụa màu nhuộm chu sa, gấm mây, gấm kim tước nhuộm vàng, lụa mỏng in cánh ve sa tất cả năm thước, dựa theo giá thị trường năm thước này tổng cộng 1000 lượng bạc." Khương Ma Ma mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim nói.

"1000 lượng, sao người không đi ăn cướp đi." Thượng Quan Lâm phản bác

"Nhị tiểu thư, người nói không đúng rồi, năm thước vải này là năm đó Tiên Hoàng ban cho lão phu nhân, nếu nghĩ giá trị không đáng giá người có thể tiến cung hỏi Hoàng Thượng." Thượng Quan Tây Nguyệt nghe như thế trong lòng không nhịn được cho Khương Ma Ma một trăm cái like.

Sao sao, nói đến đây rồi, ta có Hoàng Thượng làm chỗ dựa, cái gì cũng không sợ...

"Được rồi, Lâm Nhi, nếu là Tiên Hoàng ngự tứ, khẳng định là rất đáng giá." Giang Phi vội vàng ngăn chặn Thượng Quan Lâm, bằng khôn, không biết chút nữa lại nói ra lời gì đó đại bất kính.

"Đại tiểu thư, trước đó 1800 lượng bạc cộng thêm 1000 lượng nữa, tổng cộng là 2800 lượng bạc, người đếm đi" Giang Phi từ trong tay áo móc ngân phiếu ra đau lòng đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhận lấy ngân phiếu, ngẩng đầu nhìn biểu hiện đau lòng của nàng, trong lòng thầm hừ, hiện tại đã cảm thấy đau đớn sao, về sau còn có nhiều đau đớn hơn cho các người chịu...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Cha cặn bã tới thăm

"Tốt, đồ ta cũng lấy lại rồi, sẽ không quấy rầy các người nữa." Thượng Quan Tây Nguyệt kiểm lại ngân phiếu sau đó liền nhét vào trong ngực, phân phó hai nô tài ngoài cổng đem toàn bộ đồ cưới đến "Ngọc Tinh Các".

Không thèm nhìn sắc mặt khó coi của mẹ con Thượng Quan Lâm, dẫn Khương Ma Ma rời đi.

Sau lưng các nàng ánh mắt Giang Phi âm thầm, trong lòng không biết đang tính kế gì...

Đồ cưới mang đến "Ngọc Tình Các", Thượng Quan Tây Nguyệt cầm mấy lượng bạc thưởng cho bọn hầu.

"Đa tạ đại tiểu thư "

"Đa tạ đại tiểu thư "

Hai nô tài tạ ơn xong liền xoay người lui ra ngoài.

"Oa, tiểu thư, lần này chúng ta có tiền rồi." Tiểu Ngôn, Bích Ngọc cao hứng nhảy tới nhảy lui.

"Chúng ta có thể mua rất nhiều y phục..."

"Được rồi, nhìn bộ dạng không có tiền đồ của các người kia, chỉ chút tiền ấy mà đã làm các người thỏa mãn rồi, mục tiêu của ta còn lớn hơn a." Hai con người của Thượng Quan Tây Nguyệt tản mát, lòng tin nhiều thêm mười phần.

Ngay khi các nàng đang vui vẻ dự tính kế hoạch cho tương lai, một thanh âm phá vỡ cảnh tượng ấm áp này

"Nghịch nữ, người thật sự đem đồ cưới đòi về sao?" Một nam nhân trung niên không mời mà tới,

Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu nhìn lại, thì ra là Thượng Quan Lư Phong, đây là người mà nàng phải gọi là phụ thân sao.

Nam nhân bụng phệ một thân trường bào màu vàng thêu cành trúc, ống tay áo thêu lên vài nhánh lá trúc, bên hông buộc một đai lưng bằng ngọc màu xanh sẫm, trên gương mặt tròn trịa mập mạp là đôi mắt hí, vì tức giận nên dánh về hơi hung ác cường hãn, thân thể mập mạp đung đưa lung lay như sắp đổ, thật sự có mấy phần buồn cười.

Đây chính là thừa tướng sao, cũng quá không có hình tượng đi, Thượng Quan Lâm đáng đáp cũng rất đẹp, nhưng Thượng Quan Lư Phong... Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm buồn nôn

"Phốc phốc" Thượng Quan Tây Nguyệt thực sự nhịn không được bật cười.

"Nghịch nữ, người cười cái gì." Thượng Quan Lư Phong phần nộ trừng mắt.

"Nghịch nữ, xin hỏi thừa tướng đại nhân, nếu như ta là nghịch nữ, vậy người là nghịch cha sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không muốn gọi một cái đầu heo mập là phụ thân.

"Người..." Tay Thượng Quan Lư Phong phát run chỉ về phía nàng

"Nghịch... Thượng Quan Tây Nguyệt, ta hỏi người, người đến chỗ di nương đòi đồ cưới về có đúng không?" Thượng Quan Lư Phong vừa mới nói một chữ "Nghịch" liền ngay lập tức đổi giọng

"Ta lấy lại đồ vốn thuộc về mình có gì không đúng sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt buồn cười hỏi ngược lại

"Người, một tiểu nha đầu giữ đồ cưới bên người không an toàn, hay là trước tiên giao cho di nương người bảo quản đi." Thượng Quan Lư Phong không giải thích, ra lệnh.

"Thừa tướng đại nhân, người sai rồi, đồ cưới là của mẫu thân ta, dựa vào cái gì lại giao cho một di nương bảo quản, nhiều năm như vậy người mặc kệ ta không hỏi tới, hiện tại lại bởi vì chuyện này mà tới tìm ta, người thật đúng là một người cha tốt a." Thượng Quan Tây Nguyệt châm chọc cười

"Còn có nếu để cho Hoàng Thượng biết người đem "Ngọc Tình Các" người ngự tứ cho một di nương ở, người nói lão nhân gia sẽ nghĩ như thế nào, có thể sẽ cho là người không để hẳn vào trong mắt, đến lúc đó vị trí thừa tướng của người có thể cũng khó giữ được." Thượng Quan Lư Phong đã không niệm tình cha con, vậy cũng đừng trách nàng vô tình vô nghĩa.

"Người... Nghịch nữ, nghịch nữ, ta làm sao lại sinh ra người." Thượng Quan Lư Phong thẹn quá hóa giận quát.

"Không đúng rồi, thừa tướng đại nhân, coi như người muốn sinh con, người cũng không sinh được, huống chi, ta là do mẹ ta sinh ra, không liên hệ gì tới người." Thượng Quan Tây Nguyệt không nể mặt mũi giễu cợt nói.

"Người..."

"Thừa tướng đại nhân, ta phát hiện người mỗi lần nói chuyện đều cứ người người người, có phải khát nước hay không, nếu vậy, nhanh quay về uống nước đi, nơi này của ta không có cái gì có thể chiêu đãi thừa tướng đại nhân tôn quý như ngài đâu." Thượng Quan Tây Nguyệt không khách khí ngắt lời Thượng Quan Lư Phong, bắt đầu đuổi người.

"Người, giỏi, giỏi..." Thượng Quan Lư Phong phát ống tay áo, quay người bước nhanh ra ngoài.

"Bích Ngọc, đóng cửa lại, miễn cho lại có những người không mời mà tới." Thượng Quan Tây Nguyệt nói rất lớn tiếng.

Thượng Quan Lư Phong nghe nàng nói như thế, tức giận đến quay đầu lại chuẩn bị mắng nàng bất hiếu, ai ngờ...

"Phanh" một tiếng, cửa đóng lại ngay trước mặt hắn, bụi bay đầy vào mũi hắn

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Ra ngoài dạo phố

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Tiểu thư, lần này chúng ta thật sự nở mày nở mặt." Sau khi đóng cửa lại Bích Ngọc đắc ý cười to.

"Được rồi, chớ vì những người không đáng mà tức giận, sẽ tự làm hại bản thân." Thượng Quan Tây Nguyệt tới gần cửa nói, cố ý để người ngoài cửa nghe thấy.

Cách đó không xa Thượng Quan Lư Phong nghe được câu này, bước chân lão đảo, tức giận đến kém chút phun ra một ngụm máu.

"Ha ha, tiểu thư, chơi thật vui, người nhìn sắc mặt lão gia kia..." Tiểu Ngôn từ khe cửa nhìn thấy bộ dáng quẫn bách của Thượng Quan Lư Phong, cười đến vô cùng vui vẻ.

"Tốt tốt, Khương ma ma, chúng ta cùng đi dạo phố thôi." Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu hỏi Khương ma ma.

"Không được, tiểu thư, người trẻ tuổi các người cùng đi đi, bộ xương già này vẫn nên ở nhà đợi thôi, đúng lúc vừa mới chuyển tới, ta đi sửa sang phòng ốc một chút."

"Vây được rồi, ma ma, chúng ta đi trước, nếu người mệt, liền đi nghỉ ngơi, chờ chúng ta trở về tự dọn phòng cũng được" Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Khương ma ma mệt mỏi, quan tâm lôi kéo tay bà.

"Được rồi, các người đi đi, Tiểu Ngôn, Bích Ngọc, các người chiếu cố tốt tiểu thư, nếu có việc gì xảy ra ta sẽ không tha cho các người." Khương ma ma vừa phân phó vừa khề đẩy các nàng ra ngoài.

"Yên tâm đi, ma ma, chúng ta sẽ chiếu cố tốt tiểu thư." Bích Ngọc cũng không quay đầu lại phát phát tay

"Những hài tử này..." Khương ma ma nhìn thấy bóng lưng các nàng rồi đi khề mỉm cười.

"Tiểu thư, người nói chúng ta một hồi ra ngoài nên làm cái gì trước đây." Tiểu Ngôn ở một bên hưng phấn líu ríu.

"Nhìn người gấp kia, tiểu thư khẳng định có an bài." Bích Ngọc buồn cười dùng ngón tay chỉ vào trán Tiểu Ngôn.

"Kỳ thật ta cũng không biết, nếu không trước tiên đi ăn một bữa cho tốt, sau đó lại đi mua quần áo mới, thế nào." Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu nhìn về phía các nàng.

"Tốt, tiểu thư, y phục của người đều cũ, chúng ta đi nhanh lên." Tiểu Ngôn hào hứng lôi kéo Thượng Quan Tây Nguyệt bước nhanh về phía trước.

"Ai, cái nha đầu chết tiệt kia, sao không kéo theo ta, chờ ta một chút nha..." Bích Ngọc bên cạnh phản nản đuổi theo các nàng.

"Chào Đại tiểu thư "

"Chào Đại tiểu thư "

Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý A Vũ, đi về phía A Văn

"A Văn, bạc này cho người, coi như cảm ơn người lần trước trợ giúp." Thượng Quan Tây Nguyệt đem một túi bạc đặt ở trong tay A Văn.

Đối với ánh mắt tham lam của A Vũ bên cạnh làm như không thấy.

"Đại tiểu thư, cái này không được." A Văn giống như cầm củ khoai nóng trong tay, vội vàng đem túi tiền trả lại cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tốt, đừng từ chối nữa, ta cho người thì cứ cầm." Ngờ kị Thượng Quan Tây Nguyệt kiên quyết lần nữa đem túi tiền kín đáo đưa cho A Văn

"Đại tiểu thư, ta..."

"A Văn, ngươi nguyện ý theo ta không?" Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi một câu.

"... Ta, đại tiểu thư, ta nguyện ý." A Văn bởi vì kích động mà mặt đỏ lên

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe hắn trả lời kiên định, hài lòng nhẹ gật đầu.

"Đã như vậy, trước tiên ngươi đến "Ngọc Tinh Các" tìm Khương ma ma, nói là ta kêu ngươi tới, nàng liền hiểu."

"Vâng, đại tiểu thư."

Nhìn A Văn đi vào bên trong, nàng đưa mắt nhìn sang A Vũ

"Đại tiểu thư, có gì dặn dò?" A vũ thấy Thượng Quan Tây Nguyệt rốt cục nhìn tới hắn, tưởng đại tiểu thư cũng sẽ cho hắn một túi bạc.

Ài ngờ, Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ đảo mắt lướt qua mặt hắn, liền mang theo hai nha hoàn ra khỏi phủ.

Lưu lại A vũ hung tợn nhìn chằm chằm bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt...

Tìm kiếm với từ khoá:

1 thành viên đã gửi lời cảm ơn susubluue về bài viết trên: **Diana cuties**

□

Diễn đàn Confession! Confession!! Confession!!!

□

Hôm nay, 14:24

Ngày tham gia: 18.08.2017, 12:28

susubluue

Bài viết: 129

Lớp phó văn thể mỹ

Được thanks: 118 lần

Điểm: 10.29

Tài sản riêng:

□

Re: [Xuyên không] Ngọc vương sủng phi, phế vật đích nữ đại tiểu thư - Cạn Hạ Vân - Điểm: 11

Cách chuyển nhiều trang, tìm truyện, tìm chương, tắt quảng cáo...

Chương 16 Tiêu sái lâu

"Các ngươi nói thử xem, ở chỗ này, quán rượu nào là tốt nhất." Thượng Quan Tây Nguyệt hiếu kỳ hỏi hai nha hoàn bên cạnh.

"Tiểu thư, ta cũng không biết." Tiểu Ngôn méo miệng, nàng cũng chỉ ra ngoài có một lần, làm sao biết được.

"Ta biết, tiểu thư, ở phía trước cách đây không xa "Tiêu sái lâu" là tốt nhất." Bởi vì Bích Ngọc trước kia ở phủ Hộ quốc công thường xuyên ra ngoài, tất biết rất nhiều chỗ.

" "Tiêu sái lâu", danh tự này rất hay, đi, chúng ta đến tiêu sái lâu." Thượng Quan Tây Nguyệt dẫn đầu đi về phía trước.

Không đầy một lát, chủ tớ ba người liền tới "Tiêu sái lâu".

Tiêu sái lâu quả nhiên danh bất hư truyền, chữ đồ trên tám bảng gỗ tiêu sái mà khí phách, đặc biệt là phong cách, từ bên ngoài nhìn vô có năm tầng, mỗi tầng đều khác nhau, có thể mở ra từ lâu này thì chủ nhân quả là có đầu óc buôn bán.

"Bích Ngọc, ngươi biết từ lâu này là do người nào mở không?" Thượng Quan Tây Nguyệt không biết tại sao lại rất muốn gặp chủ nhân của từ lâu này.

"Tiểu thư, ta cũng không biết, nghe nói người mở từ lâu này rất bí ẩn, không bao giờ xuất hiện trước mặt người ngoài, ngay cả người hoàng cung đều không tra ra được." Bích Ngọc lắc đầu.

"Thần bí như vậy sao..." Thượng Quan Tây Nguyệt sờ cằm mình.

"Tiểu thư, xin hỏi người muốn ở trọ hay là dùng bữa." Đứng ở cửa điểm tiểu nhị thấy có khách tới cửa, cũng không bởi vì quần áo các nàng mộc mạc mà xem thường, ngược lại rất nhiệt tình hỏi han.

"Chúng ta dùng cơm." Thượng Quan Tây Nguyệt rất hài lòng thái độ phục vụ của bọn họ.

"Được rồi, tiểu thư, dùng cơm mời lên lầu ba, đi theo ta." Tiểu nhị làm động tác xin mời, đi trước dẫn đường.

"Oa, tiểu thư, nơi này thật lớn a." Tiểu Ngôn hết nhìn đông lại nhìn tây.

"Đó là đương nhiên, 'Tiêu sái lâu' là từ lâu tốt nhất ở đại lục này, chúng ta còn có chi nhánh ở ba quốc gia khác." Tiểu nhị vì mình có thể làm việc tại đây mà kiêu ngạo.

"Thật lợi hại..."

"Tiểu nhị ca, năm tầng lầu có nghĩa gì." Thượng Quan Tây Nguyệt rất lễ phép hỏi.

"Tiểu thư, ngài gọi ta là Tiểu Lục từ đi, đây là lần đầu tiên ngài tới đi, để ta giới thiệu cho ngài." Tiểu Lục từ thật thà cười.

"Lầu một là đại sảnh, là nơi để những văn sĩ tụ tập, lầu hai là trà lâu, lầu ba để dùng bữa, lầu bốn để nghỉ trọ, lầu năm dùng để tổ chức những buổi tiệc phẩm trà, dùng để tiếp khách quý." Tiểu Lục từ tận tâm tận lực giới thiệu.

"Tiểu thư, đến lầu ba, ngài dùng cơm ở đại sảnh, hay muốn bao phòng riêng."

"Ồ sảnh đi." Thượng Quan Tây Nguyệt tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

"Tiểu thư, đây là thực đơn, ngài nhìn xem muốn dùng gì." Tiểu Lục từ đem thực đơn đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ta xem một chút, sườn xào chua ngọt, thịt cua viên, cá đuối phượng, dưa muối cay, đậu hũ dãi sen... Cái này, cái kia nữa..." Thượng Quan Tây Nguyệt một hơi gọi hơn mười loại đồ ăn.

"Được rồi, vậy ngài uống trà chờ một chút."

"Đúng rồi, Tiểu Lục từ, làm phiền người giúp ta đóng gói hai món trong số ta vừa gọi." Thượng Quan Tây Nguyệt nhớ tới Khương ma ma còn chưa ăn, vội vàng gọi dặn dò Tiểu Lục từ.

"Được rồi."

"Các người đứng đây làm gì, nhanh ngồi xuống đi." Thượng Quan Tây Nguyệt đang chuẩn bị châm trà phát hiện Tiểu Ngôn các nàng vẫn còn đứng.

"Tiểu thư, chúng ta là nô tỳ, không thể ngồi chung bàn với chủ tử." Bích Ngọc nghiêm trang nói.

"Cái gì mà nô tỳ, nói nữa ta sẽ tức giận. Chúng ta là người một nhà, không phân biệt, nhanh ngồi xuống." Thượng Quan Tây Nguyệt đứng lên kéo các nàng ngồi xuống.

"Tiểu thư..." Hốc mắt Bích Ngọc hồng hồng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tiêu sái lâu

"Các người nói thử xem, ở chỗ này, quán rượu nào là tốt nhất." Thượng Quan Tây Nguyệt hiếu kỳ hỏi hai nha hoàn bên cạnh.

"Tiểu thư, ta cũng không biết." Tiểu Ngôn méo miệng, nàng cũng chỉ ra ngoài có một lần, làm sao biết được.

"Ta biết, tiểu thư, ở phía trước cách đây không xa 'Tiêu sái lâu' là tốt nhất." Bởi vì Bích Ngọc trước kia ở phủ Hộ quốc công thường xuyên ra ngoài, tất

biết rất nhiều chỗ.

" "Tiêu sái lâu", danh tự này rất hay, đi, chúng ta đến tiêu sái lâu." Thượng Quan Tây Nguyệt dẫn đầu đi về phía trước.

Không đầy một lát, chủ tớ ba người liền tới "Tiêu sái lâu".

Tiêu sái lâu quả nhiên danh bất hư truyền, chữ đồ trên tấm bảng gỗ tiêu sái mà khí phách, đặc biệt là phong cách, từ bên ngoài nhìn vô có năm tầng, mỗi tầng đều khác nhau, có thể mở ra từ lâu này thì chủ nhân quả là có đầu óc buôn bán.

"Bích Ngọc, ngươi biết từ lâu này là do người nào mở không?" Thượng Quan Tây Nguyệt không biết tại sao lại rất muốn gặp chủ nhân của từ lâu này.

"Tiểu thư, ta cũng không biết, nghe nói người mở từ lâu này rất bí ẩn, không bao giờ xuất hiện trước mặt người ngoài, ngay cả người hoàng cung đều không tra ra được." Bích Ngọc lắc đầu.

"Thần bí như vậy sao..." Thượng Quan Tây Nguyệt sờ cằm mình.

"Tiểu thư, xin hỏi ngươi muốn ở trọ hay là dùng bữa." Đứng ở cửa điểm tiểu nhị thấy có khách tới cửa, cũng không bởi vì quần áo các nàng mộc mạc mà xem thường, ngược lại rất nhiệt tình hỏi han.

"Chúng ta dùng cơm." Thượng Quan Tây Nguyệt rất hài lòng thái độ phục vụ của bọn họ.

"Được rồi, tiểu thư, dùng cơm mời lên lầu ba, đi theo ta." Tiểu nhị làm động tác xin mời, đi trước dẫn đường.

"Oa, tiểu thư, nơi này thật lớn a." Tiểu Ngôn hết nhìn đông lại nhìn tây.

"Đó là đương nhiên, "Tiêu sái lâu" là từ lâu tốt nhất ở đại lục này, chúng ta còn có chi nhánh ở ba quốc gia khác." Tiểu nhị vì mình có thể làm việc tại đây mà kiêu ngạo.

"Thật lợi hại..."

"Tiểu nhị ca, năm tầng lầu có nghĩa gì." Thượng Quan Tây Nguyệt rất lễ phép hỏi.

"Tiểu thư, ngài gọi ta là Tiểu Lục từ đi, đây là lần đầu tiên ngài tới đi, để ta giới thiệu cho ngài." Tiểu Lục từ thật thà cười.

"Lầu một là đại sảnh, là nơi để những văn sĩ tụ tập, lầu hai là trà lâu, lầu ba để dùng bữa, lầu bốn để nghỉ trọ, lầu năm dùng để tổ chức những buổi tiệc phẩm trà, dùng để tiếp khách quý." Tiểu Lục từ tận tâm tận lực giới thiệu.

"Tiểu thư, đến lầu ba, ngài dùng cơm ở đại sảnh, hay muốn bao phòng riêng."

"Ở sảnh đi." Thượng Quan Tây Nguyệt tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

"Tiểu thư, đây là thực đơn, ngài nhìn xem muốn dùng gì." Tiểu Lục từ đem thực đơn đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ta xem một chút, sườn xào chua ngọt, thịt cua viên, cá đuôi phượng, dưa muối cay, đậu hũ đãi sen... Cái này, cái kia nữa..." Thượng Quan Tây Nguyệt một hơi gọi hơn mười loại đồ ăn.

"Được rồi, vậy ngài uống trà chờ một chút."

"Đứng rồi, Tiểu Lục từ, làm phiền ngươi giúp ta đóng gói hai món trong số ta vừa gọi." Thượng Quan Tây Nguyệt nhớ tới Khương ma ma còn chưa ăn, vội vàng gọi dặn dò Tiểu Lục từ.

"Được rồi."

"Các ngươi đứng đây làm gì, nhanh ngồi xuống đi." Thượng Quan Tây Nguyệt đang chuẩn bị châm trà phát hiện Tiểu Ngôn các nàng vẫn còn đứng.

"Tiểu thư, chúng ta là nô tỳ, không thể ngồi chung bàn với chủ tử." Bích Ngọc nghiêm trang nói.

"Cái gì mà nô tỳ, nói nữa ta sẽ tức giận. Chúng ta là người một nhà, không phân biệt, nhanh ngồi xuống." Thượng Quan Tây Nguyệt đứng lên kéo các nàng ngồi xuống.

"Tiểu thư..." Hốc mắt Bích Ngọc hồng hồng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Vui vẻ dùng cơm

Nàng thật sự rất cảm động, mặc dù ở phủ Hộ quốc công không có ai khi dễ, nhưng cũng không thể ngồi cùng bàn ăn cơm với chủ tử.

"Đừng lãng phí nữa, tự mình uống nước đi." Thượng Quan Tây Nguyệt ra vẻ hung hãn đem ấm trà đẩy đến trước mặt các nàng.

Lúc này Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc đều cảm thấy rất may mắn vì đã đi theo chủ tử tốt, chưa từng có chủ tử nào nói với nô tỳ là người một nhà, chỉ có tiểu thư, các nàng thề trong lòng, chỉ cần các nàng còn sống, tuyệt sẽ không để tiểu thư bị thương tổn...

Hiệu suất làm việc của Tiêu sai lâu rất tốt, chỉ một khắc sau, toàn bộ đồ ăn đã được bưng lên.

"Tốt, chúng ta ăn đi." Thượng Quan Tây Nguyệt bưng bát lên bắt đầu ăn

"Các người sao lại không đừng đùa a, chẳng lẽ lại còn muốn ta hầu hạ các người? Tranh thủ thời gian ăn đi." Thượng Quan Tây Nguyệt đùa giỡn không ngừng gấp thức ăn cho các nàng.

"Tiểu thư, chúng ta..." Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc lộ ra chút do dự bất an, cho dù Thượng Quan Tây Nguyệt nói như vậy, nhưng tư tưởng đã khắc sâu trong đầu các nàng.

"Mau ăn, đừng để ta phải tức giận a, người nhìn ta gấp thức ăn cho các người tay cũng tê rồi." Thượng Quan Tây Nguyệt lắc cánh tay của mình

"Tiểu thư, người cũng ăn đi." Các nàng bị loại tình cảnh này làm cảm động, không nói gì cùng nhau gấp thức ăn cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Được rồi nha." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy các nàng không còn lo nữa, vui vẻ bắt đầu ăn.

"Được rồi, đừng gấp cho ta nữa, các người mau ăn đi"

"Àn" Tiểu Ngôn, Bích Ngọc lúc này cũng bắt đầu ăn.

Cả bàn đầy đồ ăn bị các nàng ăn hết như lang thôn hồ yết.

"No quá a, tiểu thư, đồ ăn từ lâu này thật ngon." Tiểu Ngôn sờ bụng no đến tròn trịa, hồn nhiên nói.

"Xứ nhà đầu, người ăn no rồi, vì sao không chờa cho ta." Bích Ngọc ánh mắt ai oán nhìn nàng.

"Ta... Nắc..." Đang chuẩn bị nói chuyện Tiểu Ngôn ợ một cái.

Nàng hết hồn, tranh thủ lấy tay bịt miệng lại.

"Ha ha..." Bích Ngọc bị bộ dáng của nàng chọc cho vui vẻ.

"Lần sau sẽ dẫn các người đến ăn nữa." Thượng Quan Tây Nguyệt dùng khăn thấm lau miệng

"Hi hi, cảm ơn tiểu thư, không thể đòi ý nha." Bích Ngọc cũng bắt đầu đùa Thượng Quan Tây Nguyệt, bởi vì tiểu thư nói, các nàng là người một nhà.

"Tiểu thư, đây là thức ăn ngài muốn." Tiểu Lục từ đem hai gói thức ăn tới.

"Cảm ơn, tính tiền đi." Thượng Quan Tây Nguyệt nhận lấy đưa cho Tiểu Ngôn.

"Tiểu thư, ngài qua quầy bên kia tính tiền đi ạ."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn theo ngón tay Tiểu Lục chỉ tới một quầy nhỏ.

Kỳ thật cũng chính là một cái bàn nhỏ chỗ góc rẽ, trên bàn có một cái bàn tính, một tiểu cô nương đứng đó phụ trách tính tiền. Ở hiện đại gọi ngắn gọn là quầy thu ngân.

"Ngài khỏe chứ, khách quan, ngài tại bồn lâu hết thấy tiêu phí 460 lượng bạc." Người mặc vàng nhạt quần áo tiểu cô nương cầm lấy bàn tính" ba ba "Tính toán, rồi nói cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tiểu thư, 460 lượng, sao lại mắc như vậy a." Tiểu Ngôn ghé sát bên tai Thượng Quan Tây Nguyệt nói. Nàng tiết kiệm mấy năm mới có 10 lượng bạc, nhưng bây giờ chỉ ăn một bữa cơm lại tốn nhiều bạc như vậy.

Thượng Quan Tây Nguyệt điểm nhẹ trán của nàng không nói gì, trực tiếp móc ra ngân phiếu 500 lượng.

"Đây là 40 lượng của người, xin cầm lại." Tiểu cô nương đem trả tiền thừa cùng một tờ giấy đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tiểu thư, bản điểm có quy định, chỉ cần thanh toán từ 400 lượng bạc, đều được nhận một phiếu thanh toán miễn phí, ngài có thể cầm phiếu này đến lâu

hai thưởng thức trà."

Thượng Quan Tây Nguyệt cảm thấy hứng thú nhìn phiếu thanh toán trong tay một chút, phương thức này giống như ở hiện đại, còn tặng phiếu, thật sự muốn gấp láo bản thử xem có phải cũng xuyên tới đây hay không, nếu không sao có thể có nhiều ý tưởng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Thái tử cặn bã (1)

"Đi thôi, chúng ta xuống lầu hai uống chút trà đi."

"Xin chào. Khách quan, có cần giúp gì không?" Vừa xuống đến lầu hai, một tiểu nhị khác tiến lên đón tiếp.

Thượng Quan Tây Nguyệt đem phiếu thanh toán trong tay đưa cho hắn.

"Được rồi, khách quan, ngài tìm chỗ ngồi trước đi, rồi nghỉ xem muốn uống trà gì." Tiểu nhị nhận phiếu, lễ phép dò hỏi.

"Một bình Bích Loa Xuân đi."

"Xin chờ một chút "

Tiểu nhị sau khi rời đi, Thượng Quan Tây Nguyệt tới một cái bàn gần cửa sổ ngồi xuống, ra hiệu hai tiểu nha hoàn cũng cùng ngồi.

Lần này các nàng cũng không từ chối nữa, tự nhiên ngồi xuống

"Tiểu thư, nơi này phục vụ quá tốt." Bích Ngọc cảm khái từ đáy lòng.

"Đúng vậy a, tiểu thư, ta cho tới bây giờ đều chưa từng được tiếp đãi nhiệt tình như vậy." Tiểu Ngôn thật sự rất kích động, không nghĩ tới mình cũng được tôn trọng một ngày.

Thượng Quan Tây Nguyệt không có mở miệng, rót một chén Bích Loa Xuân vừa rồi tiểu nhị đưa tới, ném thử một miếng, cười nhạt nhìn các nàng.

"Thái tử, nếu không chúng ta đến chỗ đó ngồi đi." Đang lúc Thượng Quan Tây Nguyệt rất vui vẻ uống trà, một thanh âm truyền vào trong tai nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe được thanh âm quen thuộc theo bản năng quay đầu lại, vừa vận đối diện với Thượng Quan Lâm.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, sao ngươi lại ở đây." Thượng Quan Lâm lúc này nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt tức giận không chỗ phát tiết, nếu không phải nàng, đồ của mình cũng sẽ không bị cướp đi.

Nếu để cho Thượng Quan Tây Nguyệt biết ý nghĩ trong lòng nàng, sẽ không để cho nàng nói như vậy.

Cái gì gọi là đồ của ngươi,

Rõ ràng là các ngươi chiếm lấy, ta chỉ đòi lại thứ thuộc về mình thôi

"Nhị muội, ngươi có thể đến, ta vì sao không thể tới." Thượng Quan Tây Nguyệt buồn cười nhìn Thượng Quan Lâm tròn tròn hai mắt.

"Ngươi làm sao lại có tiền tới đây." Thượng Quan Lâm căn bản xem thường Thượng Quan Tây Nguyệt làm sao có thể tới được nơi cao quý này, trong ấn tượng của Thượng Quan Lâm, Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ xứng ở trong căn phòng nhỏ rách nát của nàng ta.

"Chẳng lẽ Nhị muội quên rồi sao, Giang di nương đem đồ cưới đã giúp ta đảm bảo quản nhiều năm trả lại rồi?" Thượng Quan Tây Nguyệt có lòng tốt nhắc nhở nàng.

Chưa dứt lời, lửa giận của Thượng Quan Lâm đã bốc lên tới mặt, sắc mặt tái nhợt vừa muốn mở miệng mắng to, đột nhiên nhớ tới thái tử còn bên cạnh mình.

Không được, nhất định phải nhịn xuống

Không thể để cho thái tử phát hiện ôn nhu của mình đều là giả vờ

Nàng còn nhiều thời gian để thu thập tiểu tiện nhân này.

Nhìn, nhất định phải nhìn...

Thượng Quan Lâm ở trong lòng hô hấp, rốt cục trấn định lại.

"Đại tỷ, ta chỉ lo lắng ngươi không có tiền thanh toán, ngươi cần gì phải hùng hổ dọa người như thế." Thượng Quan Lâm che giấu hận ý trong mắt ra vẻ ủy khuất cúi đầu.

Hừ, giả bộ a, là tự ngươi tìm đường chết

"Ngươi..." Vừa muốn mở miệng Thượng Quan Tây Nguyệt bị một tiếng rống giận dữ dọa sợ.

"Ngươi, nữ nhân xấu xí này, Lâm Nhi quan tâm ngươi, ngươi còn được một tác lên đàng đầu muốn khi dễ nàng."

Ta khi dễ nàng?

Thật sự là oan uổng, chẳng lẽ chỉ là vài câu nói kia liền nói là khi dễ nàng?

Đạo lý gì thế này

Thượng Quan Tây Nguyệt trong lòng thở dài, nhìn về phía người đang giúp Thượng Quan Lâm nói chuyện.

Hắn mặc y phục màu trắng, bên hông thắt đai lưng cầm thạch, tay cầm một thanh chiếc quạt xếp xanh ngọc, lúc này gương mặt tuấn tú vì tức giận mà cực kỳ vận vẹo.

Thì ra là Bách Lý Hành, là gương mặt Thượng Quan Tây Nguyệt thấy nhiều nhất trong trí nhớ của thân thể này, nên có thể nhận ra hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Thái tử cận bã (2)

Loại nam nhân này căn bản không đáng để ngươi lưu luyến, hắn là một tên cận bã ngu muội.

Thượng Quan Tây Nguyệt ở trong lòng tự nói thầm.

"Ta tưởng là ai, thì ra là thái tử điện hạ, ngài cũng tới đây uống trà sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt ngăn cản Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc chuẩn bị thỉnh an Bách Lý Hành.

"Đại tỷ, hiểu lầm rồi, ta cùng thái tử sau khi thưởng hoa xong chỉ đến đây để nghỉ ngơi một chút." Thượng Quan Lâm vô cùng thẹn thùng cúi đầu, hai mắt lại vụng trộm liếc Thượng Quan Tây Nguyệt, muốn nhìn thấy dáng vẻ nàng thương tâm khổ sở.

Thế nhưng đề nàng ta thất vọng rồi...

"Ngươi đang khoe khoang với ta sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt nhàn nhạt nhìn về phía nàng.

Thượng Quan Lâm bị ánh mắt lạnh nhạt của nàng nhìn liền muốn trốn tránh...

"Không có, đại tỷ, ta không phải ý này, ta..."

"Tốt, đừng nói nhảm nữa, ta đã nghe đến nhảm chán." Thượng Quan Tây Nguyệt lúc này rất không kiên nhẫn, trợn mắt, chẳng qua là uống một ly trà mà lại đụng phải đôi nam nữ cận bã này, ai...

Thượng Quan Lâm nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt trợn mắt, hai tay gắt gao nắm chặt, nếu như không cất lực khống chế mình, nàng sợ nàng sẽ nhìn không được tiến lên móc mắt Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Nô tỳ lớn mật, nhìn thấy thái tử cũng không hành lễ." Thượng Quan Lâm rốt cuộc tìm được người có thể để mình phát tiết tâm tình.

Hừ, coi như bây giờ không đối phó được Thượng Quan Tây Nguyệt, lấy hai nha hoàn của ngươi để hả giận.

Bách Lý Hành thấy Thượng Quan Lâm hô một tiếng, cũng chú ý tới Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc đang ngồi trên ghế, sắc mặt không khỏi tối sầm.

Hai nô tỳ này lớn mật như thế, hắn cảm giác tự tôn của thái tử như hắn bị dầy xéo.

“Lớn mật, nhìn thấy bản thái tử không hành lễ, phải bị tội gì.”

“Tham kiến thái tử”

“Tham kiến thái tử”

Tiểu Ngôn Bích Ngọc vội vã đứng lên, cuống quýt cúi người.

“Bách Lý thái tử, người thân là thái tử chẳng lẽ lại nhỏ nhen như vậy sao? Nếu không phải vừa rồi Thượng Quan Lâm la to, hai người bọn họ cũng không quên hành lễ với người, nếu luận tội, Thượng Quan Lâm hẳn nên đứng mũi chịu sào.” Thượng Quan Tây Nguyệt mở miệng chặn miệng Bách Lý Hành.

“Người...” Thượng Quan Lâm nghe Thượng Quan Tây Nguyệt đem trách nhiệm đẩy lên trên đầu mình, hận không thể cho nàng hai bạt tay.

“Hừ” Bách Lý Hành sau khi nghe xong, tức giận phất ống tay áo một cái, nhưng cũng không nói gì thêm.

“Đại tỷ, ta cùng thái tử có thể ngồi ở đây không?” Tinh táo lại, Thượng Quan Lâm chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Lâm Nhi, nơi này còn nhiều chỗ, vì sao phải ngồi gần nàng.” Không đợi Thượng Quan Tây Nguyệt mở miệng, Bách Lý Hành đã ghét bỏ cự tuyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt bó tay rồi..

Xin nhò, người chán ghét ta, bản cô nương cũng rất chướng mắt người đấy!

“Thái tử, sao người lại nói như thế, đại tỷ là vị hôn thê của người.” Thượng Quan Lâm vành mắt ửng đỏ nhìn Bách Lý Hành, trong lòng lại dấy ý một trận.

Coi như người là vị hôn thê của thái tử thì sao, hẳn chán ghét người như vậy, thái tử vốn chỉ thích ta.

“Cái gì vị hôn thê, Lâm Nhi, trong tim ta chỉ có nàng.” Bách Lý Hành vừa ý nhìn dáng vẻ ủy khuất của Thượng Quan Lâm, cả trái tim đều bị hòa tan, lập tức đau lòng an ủi.

“Thái tử điện hạ...” Thượng Quan Lâm then thùng khế sảng giọng, hai mắt khoe khoang nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thế nhưng người ta nhìn cũng chưa từng nhìn nàng một chút, đi thẳng đến chỗ hai nha hoàn nói chuyện phiếm.

Thượng Quan Lâm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không có phản ứng, có chút xấu hổ.

“Đại tỷ, người không nói lời nào ta coi như người đồng ý nha.” Thượng Quan Lâm nói xong cũng lôi kéo Bách Lý Hành không tình nguyện ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Thái tử cận bã (3)

"Tiểu Ngôn, người phải nhớ kỹ, người muốn thể diện như cây muốn vò, nhưng tuyệt đối không nên học theo người không thèm để ý người khác đồng ý hay không mà cứ cho là đúng." Thượng Quan Tây Nguyệt tuy nói với Tiểu Ngôn, nhưng hai mắt lại nhìn Thượng Quan Lâm và thái tử.

Hừ, chính là nói các người

Ta không đồng ý, các người cứ ngồi xuống, không phải là không biết xấu hổ sao.

Thượng Quan Lâm cũng biết Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ cây dâu nắn cây hòe, khuôn mặt tươi cười liền đỏ bừng, nhưng lại không thể nói gì, dù sao vừa rồi Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự không hề mở miệng nói đồng ý.

Bách Lý Hành không cao hứng, hẳn không cho phép giai nhân ở trước mặt mình bị ủy khuất.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, người mắng ai không biết xấu hổ."

"Bách Lý Hành, nào người tàn sao, người nghe thấy ta nói câu nào có ba chữ không biết xấu hổ chưa." Thượng Quan Tây Nguyệt không nể mặt nói.

"Người..." Bách Lý Hành không còn lời nào để nói, Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự không hề nói ba chữ kia.

"Lời nói của người có ý này." Thượng Quan Lâm nhìn thấy dáng vẻ Thượng Quan Tây Nguyệt ngang ngược, thực sự không thể nhịn được nữa.

"Người đã nghĩ như vậy thì ta cũng không có cách nào, người thích thì cứ nghĩ, coi như vừa rồi ta mắng người cũng được." Thượng Quan Tây Nguyệt bất đắc dĩ nhún vai.

Bách Lý Hành bị ánh mắt xem thường của Thượng Quan Tây Nguyệt triệt để chọc giận.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, người không nên quá phận, người cho rằng ta muốn ngồi ở chỗ này sao? Còn nữa, vừa rồi Lâm Nhi đã hỏi người, người không nói chuyện cũng chính là đã chấp nhận."

"Bách Lý thái tử, lời này của người không đúng rồi, đây chính là trí thông minh của thái tử một nước sao? Thật là không dám nghĩ nữa." Thượng Quan Tây Nguyệt nâng chung trà lên nhấp một ngụm.

"Nếu như ngày nào đó người gặp bất trắc, bị người ta giết chết, người khác dò hỏi trên đầu ta, nếu như ta không nói gì chính là ngầm thừa nhận sao, chẳng lẽ người sẽ bị một nữ tử nhu nhược như ta giết chết, hay người cho là ta có năng lực giết người?"

"Người..." Bách Lý Hành thấy nàng nguyên rùa mình, muốn mở miệng mắng nàng, nhưng vì mặt mũi thái tử không cho phép hắn làm như thế.

Hắn chăm chú nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng thầm nghĩ, nàng khi nào thì trở nên nhanh mồm nhanh miệng như thế, lời nói ra đều khiến người khác không thể phản kích, lúc trước nàng không phải vừa thấy mình liên quân lấy không thả, đuổi cũng không đi, sao lần này lại thay đổi lớn như vậy, chẳng lẽ là lấy lui làm tiến?

Nếu để Thượng Quan Tây Nguyệt biết suy nghĩ trong lòng hắn, không thể không hỏi thăm hắn thật tốt

Người còn không đáng để bản cô nương lấy lui làm tiến đâu

Thời điểm bọn họ nháo đến kịch liệt, ở bên trong phòng bao có động tĩnh.

Phòng bao này thiết kế rất khéo léo, bên ngoài nhìn không thấy gì bên trong, nhưng từ bên lại nhìn rất rõ ràng mọi thứ bên ngoài.

"Thần, cô nương này thật thú vị." Người nói chuyện chính là một nam tử mặc áo trắng áo ôn nhuận, quần áo màu lam làm bằng tơ lụa, thêu lên hoa văn tuyết trắng thanh nhã, trâm cài trên đầu hắn có đính tóc đen như ngọc, khí chất giống như hoa tuyết liên, làm cho người ta có cảm giác xa không thể chạm tới.

"Ha ha, Lăng nói không sai, nha đầu kia quả thật thú vị." Người phụ họa mặc trường bào thêu hoa văn màu tím, tóc đen nhánh búi chỉnh tề trên đỉnh đầu, cổ đính bằng một cái phát quan tinh xảo làm bằng bạch ngọc, trong tay cầm quạt xếp bằng ngà voi, cả người toát ra một khí chất phóng đảng không bị trói buộc.

Người bị hỏi không hề lên tiếng, chỉ lười biếng nâng khóe miệng lên như cười mà không cười.

Nếu như lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt ở chỗ này, nàng nhất định có thể nhận ra đây chính là Bách Lý Thần lần trước gọi nàng là tỷ tỷ

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bách Lý Gấm và Long Hạo Lăng

Hắn hôm nay không hề giống với lần trước, áo bào màu đen, lộ ra đường viền màu tím độc được, tóc dùng ngọc quan cố định lại, hai con ngươi băng lãnh như biển lớn trong đêm khuya, sắc mặt như điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, tuấn mỹ tuyệt trần.

Lúc này hắn không còn bộ dáng như lần trước, mặc người ta khi dễ nữa...

Ngược lại làm cho người ta có cảm giác thần phục...

"Đường huynh, người không phải đã thích con gái nhà người ta rồi chứ." Nam nhân mặc trường bào màu tím nhìn Bách Lý Thần đang giữ im lặng, cười to trên ghế.

Bách Lý Thần nghe thấy cũng không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng trong lòng lại vì câu nói này bắt đầu thấp thỏm không yên...

Hắn đến nay đều chưa từng quên cảm giác dắt tay nàng lần trước

Khăn tay cũng một mực mang theo trên người

Chẳng lẽ mình... Thật sự thích nàng

Ánh mắt Bách Lý Thần mê ly

"Trời ạ, đường huynh, không phải ngươi thật sự thích nàng rồi chứ." Bách Lý Gấm nhìn ánh mắt hấn mê hoặc mà giật mình.

Đường huynh không phải rất ghét nữ nhân sao, làm sao có thể thích người ta.

"Bách Lý Gấm, ngươi ngứa da sao?" Bách Lý Thần lạnh lùng nhìn về phía Bách Lý Gấm đang cười đến vô cùng vui sướng.

"Ây... Đường huynh, ngươi coi như ta chưa nói gì đi, Lãng, ngươi cũng không giúp ta" Bách Lý Gấm bị dọa tranh thủ thời gian cách xa hấn một chút, hấn chưa quên lần trước chọc đường huynh, liền bị chính đến cực thâm.

"Tốt, Gấm, đừng làm rộn." Một bên khác Long Hạo Lãng lên tiếng hoà giải.

"Thần, Bách Lý Hành bây giờ còn đang thăm dò ngươi sao?" Sắc mặt Long Hạo Lãng trở nên chững chạc đáng hoàng.

"Hừ, tên ngu xuẩn kia, hấn có thể điều tra ra cái gì." Bách Lý Thần xem thường liếc Bách Lý Hành đang ngồi ở bên ngoài.

Lúc hấn phát hiện Bách Lý Hành nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng trở nên không thoải mái, cảm giác như thứ thuộc về mình bị người khác nhìn trộm, hấn muốn đi lên đào hai mắt Bách Lý Hành xuống...

Bỗng nhiên, hấn bị tâm tư của mình dọa sợ

Thuộc về mình

Chẳng lẽ hấn thật sự thích Thượng Quan Tây Nguyệt?

"Thần, ngươi đang nhìn cái gì" Long Hạo Lãng nhìn theo ánh mắt Bách Lý Thần, không phát hiện cái gì đặc biệt, liền lắc lắc Bách Lý Thần đang lâm vào trầm tư.

"Không có gì, tiếp tục quan sát đi." Bách Lý Thần phản ứng lại, điều chỉnh cảm xúc trên mặt một chút, bùng một ly trà lên một bộ xem kịch vui

"Thái tử điện hạ, ngươi nhìn ta chăm chăm sẽ làm ta cho là ngươi thích ta." Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nhìn ra Bách Lý Hành hoài nghi, nhưng vậy thì thế nào, một ngày nào đó các ngươi đều sẽ tiêu hết.

"Buồn cười, ta thích ngươi?" Bách Lý Hành tựa như nghe được chuyện cười.

"Coi như chỉ còn lại ngươi là nữ nhân, ta cũng sẽ không thích ngươi, chờ lần này hồi cung, ta sẽ yêu cầu phụ hoàng, giải trừ hôn ước."

"Vậy là tốt rồi, hi vọng thái tử điện hạ nhớ kỹ lời nói hôm nay." Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không thêm để ý thái độ của Bách Lý Hành, dù sao về sau bọn họ cũng sẽ không gặp nhau.

Lại nói, giải quyết hôn ước còn chưa tới phiên ngươi đâu

Chỉ có bản cô nương bỏ ngươi

"Hừ, ta sẽ không quên." Bách Lý Hành kiên định nói.

Lúc này Bách Lý Hành cũng không biết, về sau, hấn có bao nhiêu hối hận về hành vi ngu xuẩn ngày hôm nay...

"Thái tử điện hạ..." Thượng Quan Lâm mặt ửng hồng yêu thương nhìn Bách Lý Hành.

Quá tốt rồi, thái tử rốt cục cũng muốn giải trừ hôn ước với Thượng Quan Tây Nguyệt, đến lúc đó chẳng phải là...

Thượng Quan Lâm đã nghĩ đến cảnh Bách Lý Hành cười mình...

"Lâm Nhi, nàng yên tâm, ta sẽ nói cho phụ hoàng, nàng là người duy nhất mà ta muốn cưới." Bách Lý Hành cầm hai tay Thượng Quan Lâm trịnh trọng cam kết.

"Thái tử, Lâm Nhi rất cảm động." Thượng Quan Lâm nũng nịu tựa vào trong ngực Bách Lý Hành.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thanh danh bị hủy

"Xin nhờ hai vị, muốn vuốt ve âu yếm làm phiền vào phòng được không? Đừng làm ô nhiễm mắt của ta, lại nói, ở đây còn có rất nhiều người đang nhìn đây." Thượng Quan Tây Nguyệt khinh bỉ nhìn một màn buồn nôn trước mắt.

Chắc chắn, thật đúng là một đôi cầu nam nữ.

"Đại tỷ, ta..." Thượng Quan Lâm vội vàng đẩy Bách Lý Hành ra, lúc này mới phát hiện có rất nhiều người đều đang nhìn mình, xấu hổ cúi đầu.

"Đại tỷ, tại sao ngươi lại nói như vậy, cũng không phải ta muốn thái tử giải trừ hôn ước với ngươi, sao ngươi lại trút giận lên đầu ta." Thượng Quan Lâm cho là Thượng Quan Tây Nguyệt bởi vì thái tử muốn giải trừ hôn ước với nàng mà tức giận, đặc ý cực kỳ.

"Nhị muội, ta thấy ngươi suy nghĩ nhiều rồi, không phải hẳn muốn giải trừ hôn ước với ta, mà là ta muốn hủy hôn với hắn, loại nam nhân căn bản này, bản cô nương mới không thèm, ngươi thích thì cứ việc cầm lấy đi." Thượng Quan Tây Nguyệt xem Bách Lý Hành như một món đồ chơi, không đáng một đồng

"Lại nói, các ngươi ở chỗ này ôm ôm ấp ấp còn không phải đang làm trò cho người ta xem sao? Ai biết ở nơi không ai thấy lại làm ra chuyện gì khác thì sao. Ta có lòng tốt nhắc nhở ngươi, đừng bôi bẩn thanh danh phủ Thừa tướng."

"Đại tỷ, ngươi..." Thượng Quan Lâm mặt đỏ giống như máu, lại không biết nên nói cái gì.

Thượng Quan Lâm bình thường ác độc, nhưng cuối cùng vẫn có tư tưởng phong kiến

"Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi, nữ nhân này làm sao có thể thô tục như vậy, không biết xấu hổ." Bách Lý Hành nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói muốn hủy hôn với mình, sau đó còn nói ra những câu như thế kia, lập tức nổi trận lôi đình.

"Thôi đi, giả bộ thanh thuần cái gì, làm đều đã làm, còn không cho ta nói sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt khinh thường nhìn hắn.

Thượng Quan Lâm thấy mọi người chung quanh bởi vì những lời này mà xì xào bàn tán, chỉ trỏ.

"Thì ra là Nhị tiểu thư Thượng Quan Lâm phủ Thừa tướng."

"A, thì ra Thượng Quan Lâm là loại người này, thật sự nhìn không ra."

"Nhìn người không thể xem vẻ bề ngoài, đừng để vẻ bề ngoài đánh lừa."

"Hừ, loại nữ nhân này đúng là hồ ly tinh, nên nhét vào lồng heo ngâm nước." Một vị phu nhân tức giận bất bình nói, cuộc đời này nàng ghét nhất là loại người giả bộ vô tội đáng thương.

"....."

"....."

Thượng Quan Lâm nghe thấy mấy lời khó nghe này là nói mình, xấu hổ giận dữ chảy nước mắt ào ào.

"Các ngươi... Các ngươi thực sự quá phận."

Nói xong lấy khăn tay bịt mặt quay người chạy đi.

"Lâm Nhi" Bách Lý Hành hô hào gọi giai nhân đã chạy xa

"Ngươi, cái nữ nhân ác độc này, ta nhất định phải giải trừ hôn ước với ngươi." Bách Lý Hành chỉ vào Thượng Quan Tây Nguyệt mắng, phất ống tay áo, dẫn tùy tùng sau lưng đi.

Bệnh tâm thần, bản cô nương còn chưa nói bỏ ngươi, ngươi còn tới nói giải trừ hôn ước với ta, thật sự là điên khùng.

"Tiểu Ngôn, Bích Ngọc, các ngươi thấy không, người ta không biết xấu hổ còn không cho ta nói, mà lại chạy trốn chết." Thượng Quan Tây Nguyệt làm bộ nhẹ gật đầu.

Bách Lý Hành còn chưa đi xa nghe được câu này dừng bước chân lại, "Hừ" một tiếng liền đi xuống lầu.

"Tiểu thư,... Phốc phốc" Tiểu Ngôn nhịn không được bật cười.

"Thần, thì ra nàng là vị hôn thê của Bách Lý Hành, Thượng Quan Tây Nguyệt" Long Hạo Lăng nhìn một màn phía ngoài nói.

"Đường huynh, thực sự buồn cười quá, ngươi không thấy thái tử tái nhợt sao, ha ha... Bất quá, bên ngoài đồn đãi không phải nói Thượng Quan Tây Nguyệt là phế vật, nhu nhược vô năng sao? Làm sao..." Bách Lý Gấm nghi ngờ gãi đầu

"Gắm, người cũng nói là đồn đãi, nếu là đồn đãi, làm sao có thể tin được, nói không chừng Thượng Quan Tây Nguyệt và Thần, một mực chỉ đang ngây trang thôi." Long Hạo Lăng cảm lấy quạu xếp của Bách Lý Gắm gõ xuống bàn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thẻ khách quý

Bách Lý Thần tựa lưng vào ghế vừa nghe bọn hắn nói chuyện, vừa nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Khi hắn nghe được ba chữ vị hôn thê, cảm giác bức bối từ đáy lòng xẹt qua, bất quá hắn lại nghĩ tới Thượng Quan Tây Nguyệt nói muốn hủy hôn, một cảm xúc vui vẻ lại lan tràn...

"Thượng Quan Tây Nguyệt" Bách Lý Thần trong lòng thầm kêu.

"A" Thượng Quan Tây Nguyệt đang uống trà, mãnh liệt quay đầu lại, nhìn về phía phòng bao, nàng cảm giác có người đang gọi nàng.

"Thần, nàng phát hiện ra chúng ta sao?" Long Hạo Lăng giật nảy cả mình, cảm giác cũng quá nhạy cảm.

Bách Lý Thần vẫn không nói chuyện, ngồi ngay ngắn cách một cánh cửa nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Lúc này, Bách Lý Thần không có tâm tư khác, chỉ có một loại cảm giác năm tháng bình yên...

Bất quá, hắn lại thích.

Không có ai biết, giờ phút này trong lòng hắn đã ra quyết định...

"Ta cảm giác sai rồi sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt gắt gao nhìn chăm chăm phòng bao, không nhìn thấy gì, nghi ngờ quay đầu.

Bách Lý Thần thấy nàng dời ánh mắt sang chỗ khác, ánh mắt lóe lên một chút thất vọng.

"Tiểu thư, người nói cái gì." Thượng Quan Tây Nguyệt tự làm bầm, Tiểu Ngôn không hề nghe thấy

"Không có gì, chúng ta đi thôi."

Tiểu Ngôn, Bích Ngọc nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đứng dậy liền đuổi theo phía sau.

"Thật kỳ quái." Trong lúc này, Thượng Quan Tây Nguyệt lại quay đầu lại một lần nữa, nhưng vẫn không hề phát hiện cái gì.

Khẳng định là có người đang nhìn nàng, cảm giác của nàng tuyệt đối sẽ không sai...

Thế nhưng rốt cuộc là người nào.

Chính mình cũng không nhận ra.

Được rồi, không nghĩ nữa, người không phạm ta, ta không phạm người.

Bách Lý Thần nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi xuống lầu, kêu tiểu nhị đến, phân phó hắn một ít chuyện.

Tiểu nhị sau khi rời khỏi, Long Hạo Lăng không thể tưởng tượng nổi nhìn sắc mặt Bách Lý Thần không thay đổi.

"Thần, người sao lại đối với nàng đặc biệt như vậy, chẳng lẽ người thật sự..." Long Hạo Lăng không thể tin được hảo bằng hữu của mình lại thật sự thích người ta.

"Người nói đi!" Bách Lý Thần không trả lời mà hỏi lại, khoe miệng giương lên nụ cười tà mị.

"Đường huynh, người, người thật sự thích Thượng Quan Tây Nguyệt? Nàng là vị hôn thê của thái tử a." Bách Lý Gắm ngạc nhiên hô hào.

Lần này Bách Lý Thần không để ý đến hắn, ánh mắt lóe lên một chút quyết tâm...

Thượng Quan Tây Nguyệt mới đi đến cửa chính, vừa rồi tiểu nhị được Bách Lý Thần phân phó đã ngăn cản nàng

"Khách quan, chúc mừng người trở thành vị khách thứ một ngàn của quán, đây là thẻ khách quý, lần sau cầm tấm thẻ này đến có thể ăn miễn phí." Tiểu nhị không hiểu vì sao chủ tử của mình lại đối với vị cô nương này đặc biệt như vậy, nhưng chủ tử bàn giao, hẳn chỉ có thể làm theo.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn tiểu nhị đưa cho mình thẻ khách quý, không tin mình lại có vận khí tốt như vậy.

"Tiểu thư, lần sau chúng ta ăn cơm không tốn tiền." Tiểu Ngôn nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không có phản ứng, kích động cầm thẻ khách quý trong tay lật tới lật lui nhìn.

"Đó là đương nhiên, hiện tại các người nên biết, đi theo bản tiểu thư tuyệt đối sẽ có thịt để ăn." Thượng Quan Tây Nguyệt đắc ý đoạt lại thẻ khách quý giấu kỹ trong người.

Đây chính là thứ để ăn cơm chùa a, làm mất sẽ thiệt thòi lớn.

"Tiểu nhị, cảm ơn người." Thượng Quan Tây Nguyệt lễ phép gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

"Đừng khách khí, hoan nghênh lần sau trở lại." Tiểu nhị nhìn bóng lưng nàng rời đi, trong lòng cảm khái, đây là tiểu thư nhà ai, lại nho nhã lễ độ như vậy, thật sự là khó có được a.

"Tiểu thư, chờ ta xem với." Bích Ngọc lôi kéo Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Không được, lỡ làm mất thì sao." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa chạy về phía trước.

"Tiểu thư, chờ ta một chút..."

Đứng ở lầu hai Bách Lý Thần nhìn bóng dáng Thượng Quan Tây Nguyệt, khóe miệng mỉm cười thần nhiên.

"Người đầu đã đi, người còn nhìn." Bách Lý Gấm đi lại.

"Được, ta sai rồi còn không được sao, hiện tại ta muốn đi tìm vị cô nương kia." Bách Lý Gấm nhìn thấy biểu hiện của Bách Lý Thần đạm mạc, hẳn thông minh xoay bàn chân một vòng, từ lầu hai nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Ánh mắt người không tốt sao

"Tiểu thư, không được, ta chạy không nổi nữa rồi." Tiểu Ngôn dùng bước thở hồng hộc ấn bụng của mình.

"Nhìn thể chất của người kia, quá yếu, trở về phải chăm chỉ rèn luyện thêm." Thượng Quan Tây Nguyệt mặt không đỏ hoi thở không gấp nhìn các nàng.

"A, không thể nào." Bích Ngọc trưng một bộ mặt khổ qua vô cùng đáng thương nhìn chăm chăm Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Làm sao không biết, Bích Ngọc người nhìn, nơi này có một nhà may, chúng ta đi vào mua mấy bộ y phục."

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa dẫn hai nha hoàn đi vào.

"Vị cô nương này, muốn quần áo gì, nơi này tất cả quần áo đều là tinh phẩm, kiểu dáng cũng mới mẻ độc đáo nhất, giá cả tuyệt đối già trẻ đều không lừa gạt." Thấy có khách tới cửa, một vị nam tử trung niên đi tới.

"Ta muốn cái này, cái này, còn có cái này" Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn một chút liền chỉ ba bộ treo màu đỏ chót trên vách tường.

"Được rồi." Lão bản nhiệt tình đem ba bộ quần áo lấy xuống.

"Đúng rồi, lão bản, ta muốn chọn cho hai nha hoàn của ta hai bộ y phục." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn về phía Tiểu Ngôn Bích Ngọc.

"Tiểu thư, không cần, chúng ta có quần áo." Tiểu Ngôn cuống quýt khoát tay.

"Ta mua cho các người các người không được phép cự tuyệt."

"Lão bản, lấy bốn bộ kia đi." Thượng Quan Tây Nguyệt chọn cho Tiểu Ngôn một bộ màu hồng phấn, cho Bích Ngọc một bộ màu xanh biếc.

Chọn quần áo xong, thanh toán bạc, chủ tớ mấy người đi ra khỏi hiệu may.

Lão bản cười đếm bạc nói "Lần sau lại đến".

"Tiểu thư, cảm ơn người." Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc nhìn nhau một chút, trăm miệng nói.

"Cảm ơn cái gì, không phải đã nói rồi sao, người một nhà nói cảm ơn làm gì." Thượng Quan Tây Nguyệt bắt mắt nhìn các nàng.

"Tốt, chúng ta hồi phủ đi, nhất định ma ma đã chờ sốt ruột rồi."

"Vị cô nương này, xin dừng bước." Sau lưng Thượng Quan Tây Nguyệt truyền đến một thanh âm.

"Cô nương, cô nương" người đứng phía sau nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt không có phản ứng, lập tức chặn trước mặt nàng.

"Ách, người đang kêu ta sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn chung quanh một chút, mờ mịt mà hỏi.

"Đúng, cô nương, tại hạ đang kêu người."

Thượng Quan Tây Nguyệt cẩn thận nhìn chằm chằm người trước mắt, trường bào màu tím, tay cầm quạt xếp, một bộ công tử văn nhã.

Chẳng lẽ vừa rồi ở trà lâu là hán nhìn mình sao?

Không đúng, ánh mắt không đúng.

Đạo ánh mắt trong trà lâu kia khiến người ta cảm thấy rất sắc bén...

"Ta biết người sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt cẩn thận tìm trong trí nhớ, nhưng cũng không tìm được gì.

"Người không biết ta cũng không sao, ta biết người là được rồi, người là vị hôn thê của thái tử hoàng huynh, Thượng Quan Tây Nguyệt." Bách Lý Gấm thu hồi quạt xếp cười gượng xông tới.

Thượng Quan Tây Nguyệt trông thấy hán đến gần như vậy, bước chân lui về sau một bước.

"Người là đệ đệ của Bách Lý Hành?"

"Không phải, ta là đường đệ của hán, phụ hoàng hán là hoàng bá phụ của ta." Bách Lý Gấm giải thích rất cẩn thận.

"Hừ, coi như không phải thân huynh đệ, tính cách nhất định cũng giống như vậy, làm người ta chán ghét." Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ đến Bách Lý Hành không ai bì nổi, liền bực mình.

"Người cũng đừng vợ đùa cả năm, ta và thái tử không giống nhau." Bách Lý Gấm lại tiến lên một bước vội vàng giải thích, sợ Thượng Quan Tây Nguyệt hiểu lầm.

"Ngừng, người đừng nói nhiều với ta như vậy, chúng ta không quen biết." Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay ngăn Bách Lý Gấm càng ngày càng tiến lại gần.

"Còn nữa, mắt người có phải không được tốt không?"

"A" Bách Lý Gấm bị hỏi đến sững sờ.

"Nếu mắt người tốt, sao lại không nhìn thấy vết bớt trên mặt ta, còn muốn đến bắt chuyện với ta" Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong không cho Bách Lý Gấm thời gian phản ứng quay người bỏ đi.

Một lát sau, đến khi sắp không nhìn thấy bóng dáng của Thượng Quan Tây Nguyệt nữa, Bách Lý Gấm rốt cục mới phản ứng lại, nhìn thấy trước mặt đã không còn ai, vội vàng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tỷ tỷ, người đánh ta

"Chờ một chút, người chờ ta một chút, Thượng Quan cô nương." Bách Lý Gấm kiên nhẫn đuổi theo.

Đi ở phía trước Thượng Quan Tây Nguyệt nghe được cái âm thanh phiền phức của hán, không nhịn được trợn mắt.

Người này ở đâu chui ra, đã không muốn để ý đến hắn, hắn còn đi theo.

Thật là đáng ghét

Họ Bách Lý không có một người nào tốt cả.

Đương nhiên ngoại trừ Bách Lý Thần ngây ngô gọi nàng là tỷ tỷ

Chẳng biết tại sao, Thượng Quan Tây Nguyệt lúc này lại nhớ tới Bách Lý Thần đã lâu không gặp.

"Thượng Quan cô nương" thanh âm càng ngày càng gần.

"Tiểu Ngôn, chúng ta đi nhanh lên." Thượng Quan Tây Nguyệt thúc giục, đi càng lúc càng nhanh, chậm rãi biến thành chạy chậm

"Tỷ tỷ" khi Thượng Quan Tây Nguyệt chạy về phía trước, bả vai bị người ta vỗ nhẹ.

"Bành" Thượng Quan Tây Nguyệt vô ý đập ngã hắn, động tác lưu loát một mạch.

"Ồ, tỷ tỷ, người đánh ta." Người ngồi dưới đất trừng mắt uy khuất lên án Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ách, tỷ tỷ, thanh âm này..." Thượng Quan Tây Nguyệt tập trung nhìn, quả nhiên là Bách Lý Thần.

"Tại sao ngươi lại ở chỗ này." Thượng Quan Tây Nguyệt đỡ Bách Lý Thần lên, phui bụi bặm trên người hắn.

"Tỷ tỷ, ta nhìn thấy ngươi chạy, liền muốn tới chào hỏi, muốn hỏi một chút vì sao ngươi không đến tìm Thần Thần chơi, thế nhưng, tỷ tỷ lại đẩy ta" Bách Lý Thần đỏ mắt khóc thút thít.

Một bên Bách Lý Gấm đuổi tới nhìn thấy cảnh tượng này khoe mắt giật giật.

Đường huynh, ngươi diễn cũng quá tốt rồi, nhìn vành mắt đỏ ửng, thật sự rất giống, còn tự xưng Thần Thần nữa, tiểu đệ thật sự bội phục a.

Nếu để cho người Minh điện thấy bộ dáng này của chủ nhân bọn họ, không biết sẽ như thế nào...

"Ha..." Bách Lý Gấm nghĩ đi nghĩ lại liền bật cười, vừa định lên tiếng, liền bị ánh mắt uy hiếp của Bách Lý Thần âm thầm bay tới dọa cho ngậm miệng lại.

"Thật xin lỗi, mấy ngày nay có chút bận bịu, cho nên quên mất." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bách Lý Thần giải thích.

"Còn nữa, ngươi có thể đừng gọi ta là tỷ tỷ nữa không, ngươi lớn hơn ta mấy tuổi đó!" Thượng Quan Tây Nguyệt im lặng, thực sự không muốn để người lớn hơn mình gọi là tỷ tỷ.

"Tỷ tỷ, có phải ngươi không thích Thần Thần hay không." Bách Lý Thần nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói câu này, cong miệng lên, hai mắt lập tức rơi lệ.

"Không phải, ta không có ý này, không gọi tỷ tỷ, ngươi có thể gọi tên của ta, ta tên là Thượng Quan Tây Nguyệt." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bách Lý Thần sắp chảy ra nước mắt, hốt hoảng khoát tay.

Một bên Bách Lý Gấm nhìn thấy bộ dáng Thượng Quan Tây Nguyệt tay chân luống cuống, rất giật mình, không nghĩ tới nàng đối với đường huynh rất tốt.

"Đừng, tên của ngươi quá dài, vậy ta gọi ngươi là Nguyệt nhi đi."

"Uh, tùy ngươi vậy." Danh tự chỉ để xưng hô, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không thêm để ý, chỉ cần hắn đừng khóc là được rồi.

"Thượng Quan cô nương, đường huynh ta đã gọi ngươi là Nguyệt nhi, vậy ta cũng gọi ngươi như vậy được không?" Bách Lý Gấm không ai để ý rớt cục lên tiếng.

"Đường huynh? Ngươi tên gì." Thượng Quan Tây Nguyệt mắt nhìn thẳng Bách Lý Gấm.

"Nguyệt nhi, ta tên là Bách Lý Gấm." Bách Lý Gấm thấy Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi tên mình, mắt cười gao gao.

Thấy Bách Lý Gấm chưa được nàng đồng ý đã gọi nàng là Nguyệt nhi, nghĩ thầm, gọi như vậy quá thân thiết rồi, nhưng cũng không cùng hắn so đo, hắn và Bách Lý Hành thật sự không giống nhau.

"Bách Lý Gấm" Bách Lý Thần nhìn thấy ánh mắt Thượng Quan Tây Nguyệt đều bị Bách Lý Gấm hấp dẫn, hận đến nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt tỏ vẻ lo lắng nhìn về phía Bách Lý Gấm đang cười đến thoải mái.

"Ta đi ra ngoài lâu rồi, nên về trước đây." Thượng Quan Tây Nguyệt không nghe được thanh âm của Bách Lý Thần, cũng không chú ý đến ánh mắt của hắn.

"Tỷ tỷ..." thời điểm Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn qua, Bách Lý Thần lại khôi phục thần sắc ngây thơ.

Nhìn ánh mắt Bách Lý Thần như nai con, trong lòng thờ dài.

"Ta thật sự phải về rồi, nếu không lần sau ngươi có thể để Bách Lý Gấm dẫn ngươi đến phủ Thừa tướng tìm ta chơi."

Hiện tại Thượng Quan Tây Nguyệt còn không biết từ khi Bách Lý Thần tới phủ Thừa tướng, cuộc sống của nàng có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Lạc Lạc hiện thân (1)

"Vậy được rồi, tỷ tỷ, lần sau ta lại đến tìm ngươi chơi. Ngươi phải chờ ta" Bách Lý Thần tiến lên một bước giữ chặt tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bách Lý Gấm thấy cảnh này kinh ngạc đến há to miệng

Thế giới này đảo loạn rồi, không phải đường ca không thích bị người khác đụng chạm sao.

Sao lần này ngược lại còn chủ động...

Hai mắt Bách Lý Gấm nhìn tay của Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần

"Có thể, vậy ta đi đây" Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong rút tay ra liền đi

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đã đi xa, biểu hiện của Bách Lý Thần trong nháy mắt biến thành âm trầm.

"Bách Lý Gấm ngươi qua đây "

Bách Lý Thần dẫn Bách Lý Gấm đi vào một ngõ nhỏ.

"Chuyện gì. "

Thế nhưng không nhận được câu trả lời, ngược lại một nắm đầm bay thẳng về phía hắn.

"A, đường ca, ta đã làm gì sai, cứu mạng" Bách Lý Gấm đứng bên cạnh tránh né hết to.

"Đã bảo ngươi không có chuyện gì thì đừng xen vào việc của người khác." Phịch một tiếng, một quyền đánh trúng mắt trái của Bách Lý Gấm.

"Đường ca, ngươi thật quá đáng, tại sao có thể đánh vào mặt ta, ta nhất định sẽ báo thù" Bách Lý Gấm bị sưng một con mắt kêu gào chạy về phía trước.

Trong phủ Thừa tướng, Thượng Quan Tây Nguyệt cùng hai nha hoàn đi tới "Ngọc Tinh Các "

"Đại tiểu thư ngươi đã về " A Văn làm hết chức vụ canh giữ ở ngoài cửa.

"Vắt vả cho ngươi "

"Đây là việc nô tài phải làm "

"Ma ma chúng ta đã về " Bích Ngọc tiến lên đẩy cửa ra để Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào

"Các ngươi về rồi, sao lại muộn như vậy, ăn cơm chưa?" Khương ma ma từ trong nhà đi ra quan tâm hỏi Thượng Quan Tây Nguyệt

"Đã ăn rồi, ma ma ngươi nhìn xem, đây là mang về cho ngươi." Thượng Quan Tây Nguyệt cầm lấy gói đồ ăn từ trong tay Tiểu Ngôn, đưa tới trước mặt Khương ma ma.

"Tạ tiểu thư "

"Ma ma, ngươi gọi ta là Nguyệt nhi đi, gọi tiểu thư nghe không được tự nhiên." Thượng Quan Tây Nguyệt lôi kéo Khương ma ma ngồi xuống ghế.

"Cái này... Vậy được rồi!" Khương ma ma nhìn ánh mắt kiên định của Thượng Quan Tây Nguyệt bất đắc dĩ thỏa hiệp.

"Tiểu... Nguyệt nhi, ta giúp ngươi dọn dẹp phòng xong rồi, đi qua bên trái phòng ở giữa, còn có, đồ cưới của nương ngươi cũng ở trong phòng "

"Cám ơn ma ma, ta đi xem một chút, ngài mau ăn đi." Thượng Quan Tây Nguyệt đứng lên chạy về phòng của mình.

"Tốt, ta đã biết, chạy chậm một chút." Khương ma ma nhắc nhở.

Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào phòng mình, đẩy cửa ra, trong phòng màn cửa màu hồng bằng tơ tung bay trong gió, bàn được dùng gỗ tốt nhất để làm, bên trên tỉ mỉ khắc hoa văn độc đáo, khắp nơi đều có cảm giác như khuê phòng của nữ nhi, bên cạnh là một cái giường mềm mại làm bằng gỗ, chạm khắc hoa văn tinh xảo rất đặc biệt, cả phòng đều là không khí tươi mát.

"Oa, thật thoải mái." Thượng Quan Tây Nguyệt nằm lên giường, thỏa mãn kêu lên.

"Tiểu thư, tranh thủ thời gian rửa mặt đi" Tiểu Ngôn vừa vào cửa đã nhìn thấy tiểu thư nhà mình không có hình tượng nằm thành hình chữ đại trên giường.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe vậy, nhướn mày

Không thể nào, hiện tại mới mấy giờ, mà đi ngủ, ở hiện đại lúc này mình còn đang thi hành nhiệm vụ, thật chịu không được những người cổ đại này, bất quá cổ đại cũng không có cái gì để giải trí, không ngủ cũng không có việc gì để làm.

"A, tới liền" Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi bò dậy, cái giường này thật sự rất mềm a.

"Tiểu thư, ta đem quần áo hôm nay mua treo ở trong tủ " Tiểu Ngôn đi về phía tủ quần áo đem quần áo mới bỏ vào.

"Ừ, biết rồi "

Sau khi rửa mặt xong, Thượng Quan Tây Nguyệt ngửa mặt lên nhìn về phía Tiểu Ngôn.

"Đúng rồi, Tiểu Ngôn, lần trước dạo phố không phải mua được một cái vòng tròn sao?" Qua vài ngày, Thượng Quan Tây Nguyệt rốt cục cũng nhớ tới chuyện này.

"Đúng nga, tiểu thư, ngươi không nói ta đều quên " Tiểu Ngôn từ bên hông cúi đầu bao xuống lấy vòng tròn nhỏ ra đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tốt, ngươi lui xuống trước đi" Thượng Quan Tây Nguyệt cầm vòng tròn trong tay, liền để Tiểu Ngôn lui xuống.

"Cái này hình như cũng không có gì đặc biệt." Thượng Quan Tây Nguyệt gục xuống bàn nhìn chăm chăm nó.

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt tập trung tinh thần, trước mặt của nàng xuất hiện một lam sương mù lượn lờ, được một lúc thì tiêu tán lúc, trên bàn có tiểu nam hài đứng đó, đáng đáp chỉ bằng cánh tay của nàng.

Hắn mặc cái yếm nhỏ màu đỏ, hai mắt mở to, tay chân ngắn ngủi, thân thể như quả bầu, cả người nhìn cực kỳ đáng yêu, chỉ là thân thể của hắn có chút trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Lạc Lạc hiện thân (2)

"Chủ nhân," Tiểu Manh Oa mở miệng nói chuyện, âm thanh cũng mơ hồ.

Thượng Quan Tây Nguyệt sững sờ nhìn vật nhỏ đứng ở trên bàn gọi nàng là chủ nhân, còn chưa kịp phản ứng lại, tiểu bắt điểm này từ đâu ra.

"Ngươi là ai." Thượng Quan Tây Nguyệt đã hoàn toàn quên chuyện lúc trước.

"Chủ nhân, ta là Lạc Lạc, ngươi quên rồi sao?" Lạc Lạc nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói không biết mình, vành mắt đỏ lên, chớp mắt một cái nước mắt liền chảy ra, làm người ta nhìn thấy sẽ cực kỳ đau lòng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy hai chữ Lạc Lạc, lập tức nhớ tới thanh âm trước đó trong đầu, thì ra là hắn!

"Ngươi chính là Lạc Lạc sao, thật đáng yêu."

Lạc Lạc nghe Thượng Quan Tây Nguyệt khích lệ mình đáng yêu, miệng nhỏ nâng lên, lập tức không còn thương tâm nữa. Hai chân khẽ cong ngồi ở trên mặt bàn.

"Lạc Lạc "... Ta... Sao ta không đứng vào ngươi được." Nhìn thấy bộ dáng Lạc Lạc mơ hồ, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn không được đưa tay muốn sờ khuôn mặt khá ái của hắn, nhưng tay của nàng lại xuyên qua thân thể của hắn.

"Chủ nhân, người ta hiện tại quá yếu, cho nên chưa khôi phục được bản thể, hiện tại chỉ lấy linh hồn thể duy trì." Thanh âm Lạc Lạc âm trầm, giống như rất thương tâm.

"Bất quá không sao cả, phải căn cứ vào đẳng cấp tu luyện của chủ nhân, nếu càng cao, ta sẽ từ từ khôi phục thực lực, chờ ngươi đạt đến cấp Hồng linh, ta liền có thể lấy lại bản thể."

Con mắt Lạc Lạc bắt đầu phát sáng, giống như đã thấy đáng về uy phong của mình về sau.

"Thật xin lỗi, Lạc Lạc, chỉ sợ làm ngươi thất vọng, thể chất của ta căn bản không thể tu luyện." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nghĩ tới thể chất phế vật này, liền bực bội.

Tại đại lục này nếu không có linh lực, nhất định sẽ bị kém một bậc, bị người bắt nạt...

"Chủ nhân, ngươi không phải phế vật đâu, ngươi là người duy nhất trong thiên địa có linh mạch, bây giờ ngươi không thể tu luyện, đó là vì ngươi bị phong ấn." Lạc Lạc rất kiêu ngạo nói, hắn vì chủ nhân của mình mà cảm thấy vinh hạnh.

"Phong ấn? Lạc Lạc, ý của ngươi là ta có thể tu luyện?" Thượng Quan Tây Nguyệt thật không thể tin được, nếu như thật sự như vậy thì quá tốt rồi, có linh lực liền có thể tự bảo hộ chính mình và bảo vệ người mình quan tâm.

"Đó là dĩ nhiên, chủ nhân, ngươi là trời..." Lạc Lạc nói một nửa bỗng nhiên bưng kín miệng của mình, giống như nói không nên lời.

"Vậy có biện pháp giải trừ không?" Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nhìn thấy đáng về của Lạc Lạc, bất quá cũng không hỏi gì, dù có hỏi hắn cũng sẽ không nói.

"Cái này... Chủ nhân, đạo phong ấn này quá cường đại, bằng vào năng lực hiện tại của ta giải không được." Lạc Lạc bởi vì mình không thể giúp Thượng Quan Tây Nguyệt xấu hổ cúi đầu, hai tay nhỏ chỉ vào nhau.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, thất vọng từ đáy lòng bắt đầu lan tràn.

Không thể giải? Là ai, rốt cục là ai phong ấn nàng, Thượng Quan Tây Nguyệt trong lòng hận nghiền răng.

Bất quá về sau ngẫm lại, cũng không có gì lớn, phong ấn nhất định có thể giải, chỉ là bây giờ còn chưa đến thời cơ.

"Không sao, Lạc Lạc, ngươi cũng đừng quá khó chịu." Thượng Quan Tây Nguyệt vươn tay sờ đầu Lạc Lạc, dù không đụng tới được, nhưng tay vừa chạm đến đỉnh đầu liền ngừng lại, làm động tác vuốt ve.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Nhấn trừ vật thượng cổ

"Cám ơn ngươi, chủ nhân" Nghe thấy lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt Lạc Lạc cảm kích ngẩng đầu.

"Chủ nhân, đây không phải..." Lạc Lạc thấy vòng tròn trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ngươi nói cái này sao, ta cũng không biết là cái gì, nhìn qua giống như đồ tốt thôi." Thượng Quan Tây Nguyệt đem vòng tròn cầm tới trước mặt Lạc Lạc để hắn có thể nhìn rõ ràng.

"Chủ nhân, đây là... Đây là..." Lạc Lạc kích động ngay cả lời nói đều không rõ ràng, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên. Ngón tay nhỏ chỉ vào nó.

"Được rồi, nhìn ngươi kích động kia, từ từ nói." Thượng Quan Tây Nguyệt buồn cười nhìn động tác của Lạc Lạc.

"Chủ nhân" Lạc Lạc ngập ngừng.

"Đây chính là nhấn trừ vật thượng cổ, gọi là Thiên Hoàng giới a."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, thấy thứ bỏ đi này lại là nhấn trừ vật, còn thuộc về thời Thượng Cổ, hiếu kỳ lật tới lật lui mà nhìn.

Thế nhưng coi tới coi lui, Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn không nhìn ra cái này có chỗ nào lợi hại.

"Chủ nhân, người đừng nhìn nó đơn giản mà nghĩ là vô dụng, người nhỏ một giọt máu của người lên đi." Lạc Lạc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt hiểu kỳ, trong lòng thở dài một hơi.

Ai, chủ nhân cuối cùng đều không hề nhớ rõ cái gì, vật của hoàng giới cũng không nhận ra...

"A, phải nhỏ máu sao." Thượng Quan Tây Nguyệt đem ngón tay đưa lên bên miệng, do dự một chút, nhẫn tâm cắn nát ngón trỏ.

Sau đó Thượng Quan Tây Nguyệt nhỏ máu lên Thiên Hoàng giới chiếc nhẫn lập tức có biến hóa

Thiên Hoàng giới bị một tia sáng màu đỏ vây quanh, tia sáng từ từ tiêu tán, xuất hiện chiếc nhẫn màu đỏ khí tức nồng đậm trước mặt nàng.

Ngay lúc này, Thiên Hoàng giới tự động đeo lên ngón cái bên tay trái của Thượng Quan Tây Nguyệt, lớn nhỏ vừa vặn, giống như vì nàng mà chế ra.

"Chuyện gì xảy ra, sao lại không gỡ xuống được." Thượng Quan Tây Nguyệt phát hiện Thiên Hoàng giới lại tự động đeo lên ngón tay của nàng, muốn gỡ xuống nhìn, nhưng không cách nào gỡ được.

"Chủ nhân, người đừng gỡ ra, Thiên Hoàng giới chỉ thuộc về người."

"Cái gì gọi là chỉ là thuộc về ta, được rồi được rồi, ta không hỏi nữa, bởi vì ta biết người sẽ không nói." Thượng Quan Tây Nguyệt vốn muốn hỏi rõ ràng, nhưng nhìn biểu hiện của Lạc Lạc liền biết chắc sẽ không hỏi được cái gì. đành phải thôi.

"Thiên Hoàng giới có tác dụng gì." Thượng Quan Tây Nguyệt lung lay tay trái của mình.

"Chủ nhân, cái này người cũng không biết." Lạc Lạc một bộ nhìn biểu hiện nhà quê của nàng.

"Thiên Hoàng giới chủ yếu là để chứa vật phẩm, thứ gì cũng đều có thể bỏ vào, chỉ là người không biết, không có nó là không được. Điểm lợi hại nhất của Thiên Hoàng giới chính là có thể chứa vật sống, đương nhiên, cũng bao gồm con người." Lạc Lạc nắm chặt đầu ngón tay nói.

"Trâu bò như vậy, vậy người mau nói cho ta biết làm thế nào để bỏ đồ vật bỏ vào." Thượng Quan Tây Nguyệt rất nóng lòng.

Có thể lưu trữ đồ vật, đồ tốt a, về sau chỉ cần bỏ đồ vào đây là được, cũng không cần mang theo trong người, cũng không sợ người khác lấy mất.

"Rất đơn giản, chủ nhân, người dùng ý niệm đem đồ vật muốn bỏ vào là có thể" Lạc Lạc ở một bên dạy nàng.

"Thật sao? Ta thử một chút." Thượng Quan Tây Nguyệt đem hai mắt khóa chặt lên đồ cưới, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đồ cưới liền biến mất.

"Thật thần kỳ, vậy nếu như ta muốn lấy ra thì sao."

"Dùng ý niệm, chỉ cần suy nghĩ tới thứ muốn lấy thì có thể lấy được." Lạc Lạc như phu tử tận tâm tận lực giải thích cho nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt căn cứ vào lời của Lạc Lạc, đem đồ vật bỏ vào lấy ra, lấy ra tại bỏ vào, chơi quên cả trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Không gian huyền ảo

"Thiên Hoàng giới cũng đã xuất hiện, không có lý do gì Thiên Hoàng đình lại không xuất hiện."

Lạc Lạc nói rất nhỏ, Thượng Quan Tây Nguyệt ở bên cạnh căn bản không chú ý.

"Đứng rồi, chủ nhân, trên người người có miếng ngọc bội nào không." Lạc Lạc nghĩ đến gì đó, mở miệng hỏi Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ngọc bội? Ta không có." Thượng Quan Tây Nguyệt không hề nghĩ liền trả lời.

"Sao lại không có được." Lạc Lạc đặt ngón trỏ lên cằm mình.

"A" Thượng Quan Tây Nguyệt đập đầu mình một cái.

"Ta nhớ ra rồi, ta có một khối ngọc bội màu đỏ." Thượng Quan Tây Nguyệt móc từ trong ngực ra miếng ngọc bội buổi sáng lấy lại từ chỗ Giang Phi.

"Người nói cái này sao?"

"Đúng, chính là cái này, chủ nhân, đây là không gian huyền ảo, ngươi tranh thủ thời gian nhỏ máu lên đi." Lạc Lạc kích động đứng lên.

"Cái gì, lại phải nhỏ máu."

Thượng Quan Tây Nguyệt thực sự không hiểu, tại sao xuyên đến đây, máu của nàng trở nên có ích như, động một chút lại muốn máu của nàng.

"Đúng vậy a, chủ nhân, nếu ngươi không nhỏ máu, nó không có cách nào nhận chủ."

"Được rồi."

Thượng Quan Tây Nguyệt lại một lần nữa cắn ngón trỏ.

Ô, đau quá.

Thật tức chết mà, tốt nhất ngươi nên có chút hữu dụng, nếu không lão nương thề sẽ đập nát ngươi.

Thượng Quan Tây Nguyệt trừng mắt nhìn máu nàng nhỏ vào ngọc bội.

Ngọc bội dính máu Thượng Quan Tây Nguyệt, trong nháy mắt phát ra một ánh sáng chói mắt, ánh sáng tắt dần đi, Thượng Quan Tây Nguyệt và Lạc Lạc đứng tại chỗ đều không thấy gì.

"Đây là nơi nào." Thượng Quan Tây Nguyệt tò mò nhìn chung quanh

Là một mảnh đất rất rộng rãi, phía trước có một cái giếng hồ nước, phía trên phát ra chút ánh sáng, còn có một cái cây, trên cây kết đầy trái màu đỏ, trên mặt đất trồng một mảnh vườn thảo dược lớn, trong không khí có một loại khí tức khiến cho tâm hồn con người thanh thản.

"Đây chính là không gian huyền ảo, chủ nhân "

Lạc Lạc ở một bên cao hứng nhảy tới nhảy lui, quá tốt rồi, cứ như vậy, chủ nhân rất nhanh sẽ có thể nhớ về lúc trước.

"Không gian huyền ảo, là cái gì."

"Chủ nhân, cái này..." Lạc Lạc đang chuẩn bị trả lời Thượng Quan Tây Nguyệt.

Một phong thư và một bình thuốc trông rỗng rọi vào tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt mở ra, kiểu chữ bên trong rất xinh đẹp, nhìn qua là do nữ nhân viết.

Nguyệt nhi:

Khi con thấy phong thư này, nghĩa là con đã vào được không gian huyền ảo, cơ thể con là do mẫu thân phong ấn, bởi vì con là người duy nhất có linh mạch, nếu để cho người xấu biết, hậu quả sẽ rất khó lường, cho nên vì rơi vào đường cùng, mẫu thân chỉ có thể làm như thế, bình dược trong tay con là thuốc để giải trừ phong ấn, con ăn vào, ngay lập tức có thể tu luyện linh lực.

Nữ nhi, thời gian của mẫu thân không còn nhiều lắm, cho dù ta có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với con, cũng không thể nói được, ta chỉ muốn nói cho con biết một chuyện, Thượng Quan Lưu Phong không phải cha ruột của con, cha ruột con đang ở một nơi gọi là đại lục Tinh Thần, họ Hiên Viên, muốn tìm được thì phải nhờ vào chính con rồi. Nữ nhi, ta phải đi rồi, con phải chiếu cố kỹ chính mình và Minh Tuyên, mẫu thân vĩnh viễn thương các con.

Thượng Quan Tây Nguyệt xem xong bức thư, nước mắt bất tri bất giác chảy xuống, cho dù nàng không phải Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự. Nhưng vẫn vì tình mẫu tử của Tây Tinh Nhi mà cảm động.

"Chủ nhân, ngươi khóc, xấu hổ quá." Hai tay Lạc Lạc chỉ vào mặt cười trêu nàng.

"Ai khóc." Thượng Quan Tây Nguyệt lau mặt, ra vẻ hung ác trừng mắt nhìn Lạc Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Giải trừ phong ấn

"Chủ nhân, đây là cái gì." Lạc Lạc duỗi ngón tay chỉ bình thuốc trên tay nàng.

"Đây chính là đan dược để giải trừ phong ấn." Thượng Quan Tây Nguyệt đồ thuốc ra tay cẩn thận quan sát.

Chẳng qua chỉ là một viên thuốc màu nâu bình thường thôi, cái này thật sự có thể giải trừ phong ấn? Thượng Quan Tây Nguyệt rất hoài nghi.

"Chủ nhân, còn đứng ngây đó làm gì, tranh thủ thời gian ăn đi." Lạc Lạc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ lo nhìn chăm chăm đan dược, căn bản không có ý muốn ăn, liền lo lắng thúc giục.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Lạc Lạc tay chân ngẩn ngẩn nhảy tới nhảy lui, âm thầm bật cười. Không khỏi muốn đùa giỡn hấn.

"Ai nha, Lạc Lạc, làm sao bây giờ, thuốc rơi mất rồi." Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý khom người giả bộ sốt ruột tìm kiếm trên mặt đất.

"Cái gì, chủ nhân, mau tìm nhanh lên" Lạc Lạc nghe xong, gấp đến độ chảy nước mắt. Chông mông lên nằm rạp trên mặt đất cẩn thận tìm.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, đây chính là thứ duy nhất giúp chủ nhân giải trừ phong ấn, nếu mất rồi, chủ nhân sao có thể trở lại như lúc ban đầu, Lạc Lạc càng nghĩ càng khổ sở, cuối cùng đặt mông ngồi dưới đất "Oa" một tiếng khóc lên.

"Ô ô, làm sao bây giờ. Chủ nhân, giải dược bị mất rồi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Lạc Lạc khóc đến thương tâm như vậy, khuôn mặt bởi vì khóc đến thở không nổi mà đỏ rực, miệng nhỏ cong lên, nên không nỡ lừa hấn nữa.

"Lạc Lạc, ngươi đừng khóc, là ta lừa gạt ngươi thôi, ngươi nhìn xem, giải dược không phải vẫn còn sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt mở tay ra, đưa đến trước mặt Lạc Lạc để hấn rõ ràng.

Lạc Lạc nhìn thấy đan dược, lập tức ngừng khóc, tay nhỏ dụi dụi con mắt, liền cười, thế nhưng lại nghĩ tới Thượng Quan Tây Nguyệt lại lừa gạt mình, hừ một tiếng xoay người qua chỗ khác, quay lưng về phía Thượng Quan Tây Nguyệt biểu tình kháng nghị.

"Được rồi, ta lừa Lạc Lạc, là ta sai dược chưa?" Thượng Quan Tây Nguyệt bị bộ dáng của hấn chọc cười.

"Thật sự biết sai rồi?" Lạc Lạc quay đầu lại bĩu môi hỏi.

"Thật, ta thề." Thượng Quan Tây Nguyệt thấy Lạc Lạc để ý đến nàng, vội vàng nhấc tay lên trời thề.

"Vậy được rồi, ta liền tha thứ cho ngươi, về sau không cho ngươi gạt ta." Lạc Lạc quay người lại đặt ra yêu cầu.

"Có thể "

"Cũng không thể hù dọa ta "

"Không có vấn đề gì "

"Còn có, ngươi không thể khi dễ ta."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, trầm nghĩ, vấn đề của ngươi thật sự quá nhiều, bây giờ, rốt cục là ai khi dễ ai vậy...

"Được được, Lạc Lạc, ta về sau tuyệt đối sẽ không lừa ngươi, không hù dọa ngươi, càng sẽ không khi dễ ngươi." Thượng Quan Tây Nguyệt bị hấn làm cho dở khóc dở cười.

"Ừm, cái này còn tạm được, đúng rồi, chủ nhân, ngươi mau ăn giải dược đi." Lạc Lạc đang đắc ý lại nhớ ra chuyện này.

"Được."

Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi xếp bằng dưới đất, nhìn thoáng qua đan dược, hạ quyết tâm, nuốt xuống.

Lạc Lạc ở bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt rất khẩn trương nhìn nàng...

Nuốt đan dược vào Thượng Quan Tây Nguyệt cảm giác có cái gì lật động, sau đó răng rắc một tiếng, linh lực bên ngoài như điên cuồng dũng mãnh lao về phía nàng.

"Phong ấn đã bị phá bỏ." Thượng Quan Tây Nguyệt thở ra một hơi, đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Thánh linh quả

"Quá tốt rồi, chủ nhân." Lạc Lạc vui vẻ đứng lên.

"Chủ nhân, phong ấn giải trừ, người liền có thể tu luyện."

Thật tốt, rốt cục đã giải trừ phong ấn, về sau nhất định sẽ càng ngày càng tốt, cuối cùng sẽ có một ngày chủ nhân nhớ ra ta là ai.

"Lạc Lạc. Giải trừ phong ấn xong, không biết vì sao ta cảm giác sức mạnh trong thân thể rất lớn." Thượng Quan Tây Nguyệt không hiểu hỏi.

"Đây là chuyện đương nhiên, chủ nhân, người có thể chất của linh mạch, tương truyền thời điểm sơ khai lập địa, do Huyền Hoàng hấp thụ linh lực tinh khiết của trời đất mà sinh ra, có gốc từ mặt đất, nên phải tự hấp thụ linh lực trong không khí, lại thêm linh lực của không gian huyền ảo vốn lớn gấp mười lần bên ngoài, cho nên người hấp thụ càng ngày càng nhiều nha."

"Thì ra là vậy, không nghĩ tới thân thể phế vật này lại lợi hại như thế, trách không được mẫu thân lại muốn phong ấn ta lại" Thượng Quan Tây Nguyệt càng ngày càng hài lòng với thân thể hiện tại.

"Nhưng Lạc Lạc, ngay cả cơ sở để tu luyện ta cũng không có, nên làm gì trước bây giờ." Thượng Quan Tây Nguyệt chợt nhớ tới nàng căn bản không hiểu được làm thế nào để tu luyện, cũng không biết nên phóng thích linh lực như thế nào.

"Người không cần lo lắng, chủ nhân, người đi với ta." Lạc Lạc nói xong liền bước về cây đại thụ có trái màu đỏ ở phía trước.

Thượng Quan Tây Nguyệt đi theo, nhìn từ đằng xa chỉ nhìn thấy màu đỏ, không nghĩ tới đến gần lại thấy mỗi trái trên cây đều có hình trái tim, nhìn rất đẹp

"Chủ nhân, đây là thánh linh quả, người hái một trái ăn, có thể giúp người đả thông kinh mạch, trợ giúp người tu luyện."

Lạc Lạc ở một bên chỉ vào trái trên cây ra hiệu cho Thượng Quan Tây Nguyệt hái xuống

"Cái này ăn vào có thể trợ giúp tu luyện? Làm sao người biết" Thượng Quan Tây Nguyệt không tin hái thánh linh quả xuống, cầm trên tay hoài nghi hỏi.

"Tất nhiên, trong trời đất không có cái gì Lạc Lạc ta không biết." Lạc Lạc kiêu ngạo hát cảm, hai tay chống nạnh, cực kỳ đắc ý.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn động tác của Lạc Lạc giống như gà trống gáy, nhìn không được cười ha ha.

"Chủ nhân, người cười cái gì." Lạc Lạc thả tay xuống, rất bất mãn hỏi

"Không có... Không có, ta chỉ cảm thấy rất vui vẻ thôi." Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không dám nói mình đang cười hắc hắc, miễn cho đến lúc đó hắc lại lòng dạ nhỏ nhen.

"A, chủ nhân kia người tranh thủ thời gian ăn đi." Lạc Lạc cũng chỉ là tiểu hài tử tâm tư đơn thuần, đối với lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt không có nửa phần hoài nghi.

"Tốt" Thượng Quan Tây Nguyệt cầm lấy Thánh linh quả ăn hết, sau đó hai chân co lại, ngồi xuống, nhắm mắt vận chuyển khí tức

Vừa ăn xong không có phản ứng gì, một lát sau, toàn thân có cảm giác như bị xé rách.

"Ngô" Thượng Quan Tây Nguyệt đau đến hô lên.

Mẹ ơi, làm sao lại đau nhức như thế, cảm giác thân thể đều muốn rời ra từng mảnh, đây mà là thánh linh quả cái gì, là độc dược mới đúng, nếu không sao lại đau nhức như vậy.

Dù không muốn chịu đau, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn cắn răng kiên trì, trò đùa, dù sao cũng là kim bài sát thủ ở hiện đại, lúc ở hiện đại khi bị thương còn nghiêm trọng hơn, tự mình cũng có thể vượt qua, một chút đau nhức này thì tính là gì.

Cứ như vậy, đại khái đau đến khoảng nửa canh giờ, dần dần biến mất, thay vào đó là một loại cảm giác nhẹ nhàng chưa bao giờ có.

"Hô" Thượng Quan Tây Nguyệt thở ra một hơi, chậm rãi mở hai mắt ra.

"A..., thứ gì thú vị như vậy." Bỗng nhiên, Thượng Quan Tây Nguyệt bị mùi hôi thối làm cho chịu không được đứng lên, thế nhưng nàng chạy đến đâu mùi thối lại theo đến đó.

"Chủ nhân, người đừng chạy, mùi thối tỏa ra từ trên người người." Lạc Lạc mở miệng giải thích.

"Cái gì, làm sao có thể, người mới thối." Dù thế nào Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không chịu tin mùi thối này phát ra từ trên người mình.

"Người đừng nóng giận, chủ nhân, nghe ta nói."

"Người ăn thánh linh quả, nó ở trong cơ thể giúp người đã thông kinh mạch, bài trừ tạp chất, mùi thối trên người người lúc này cho thấy tạp chất dư thừa trong cơ thể đã bị bài trừ sạch sẽ."

"Cái gì, đây là mùi trong cơ thể ta, cái này cũng quá buồn nôn." Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy mùi thối này ở trong cơ thể mình, rất ghét bỏ nhìn thân thể một chút.

"Đúng a..., chủ nhân, vết bớt trên mặt người..." Lạc Lạc lúc này mới phát hiện Thượng Quan Tây Nguyệt không còn bớt nữa.

"Bớt... Thế nào." Thượng Quan Tây Nguyệt lấy tay sờ sờ mặt.

"Không có gì, chủ nhân." Bây giờ Lạc Lạc còn chưa muốn nói với Thượng Quan Tây Nguyệt, để tự nàng phát hiện, sau đó sẽ giật mình, ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Thánh linh tuyền

"A" Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không nghĩ nhiều liền để tay xuống, mặt mình chắc vẫn như vậy, dù có xấu hơn cũng không hơn bao nhiêu.

"Lạc Lạc, bây giờ ta đã gỡ bỏ phong ấn, cũng khai thông gân cốt, ta nên tu luyện thế nào đây." Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi dưới đất một lần nữa, hai tay chống cằm khổ não nhìn lên bầu trời

Ông trời ơi, người cho ta có thể tu luyện, lại không nói cho ta phương pháp tu luyện, giống như người đưa một đồng đồ ăn cho một người không thể há mồm ăn, khác nhau ở chỗ nào chứ, đều là có lòng mà lực không đủ.

Lạc Lạc đang muốn trả lời Thượng Quan Tây Nguyệt, đột nhiên..

"Oanh" cách đó không xa truyền đến một tiếng vang lớn

"Chuyện gì xảy ra" Thượng Quan Tây Nguyệt chuyển mắt về phía phát ra tiếng vang.

"Thanh âm này... Nhanh, chủ nhân, Thiên Hoàng đình tái thế." Lạc Lạc vừa nói vừa chạy thật nhanh tới bên bờ hồ.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng lên chạy theo Lạc Lạc.

Đợi khi hai người chạy đến nơi, một chút động tĩnh đều không có, mặt hồ cực kỳ phẳng lặng, không có một gợn sóng

"Sao có thể, thanh âm vừa rồi rõ ràng là của Thiên Hoàng đình, sao lại không thấy nữa." Lạc Lạc đặt mộng ngồi dưới đất cúi đầu suy tư.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy nước hồ, con mắt đều sáng lên, thật xinh đẹp a, nước hồ màu sữa ngà, giống như sữa bò, phía trên hiện lên một chút ánh sáng, toàn bộ hồ nước tản ra tiên khí nồng đậm.

"Thật đẹp" Thượng Quan Tây Nguyệt cúi người ngồi xổm bên hồ, hai tay nhẹ nhàng lướt qua mặt nước.

"Chủ nhân, đây là Thánh linh tuyền, giống như Thánh linh quả, đều dùng mãi không hết." Lạc Lạc thấy Thượng Quan Tây Nguyệt tán thưởng, cả kinh hồi thần lại.

"Thật sao, nói cách khác ta dùng thế nào cũng sẽ không hết đúng không, quá tốt rồi, lần sau ta phải dùng nước suối này đổ vào bồn tắm để ngâm mình." Thượng Quan Tây Nguyệt mừng rỡ thầm nghĩ.

Ở hiện đại nàng vẫn muốn mua sữa bò tắm, nhưng như vậy quá xa xỉ, mua không nổi a, lại nói cũng không có thời gian, mỗi ngày nếu không phải chấp hành nhiệm vụ, cũng phải đi ám sát, bây giờ tốt rồi, thời gian có, còn có nước suối giống như sữa bò, hơn nữa lại dùng mãi không hết, cuộc sống thật là đẹp đến không tưởng a.

Lạc Lạc nghe Thượng Quan Tây Nguyệt muốn lấy thánh linh tuyền người người trong thiên hạ đều muốn lấy để ngâm trong bồn tắm, khuôn mặt nhỏ mắt tự nhiên run lên.

Chủ nhân a, người quá xa xỉ rồi, người khác muốn lấy nước Thánh linh cũng không cách nào lấy được, người ngược lại muốn lấy đi tắm rửa, thật sự không thể không bội phục người a.

"Lạc Lạc, biểu tình của người là sao, mặt bị rút gân sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay sờ khuôn mặt Lạc Lạc, nhưng lại xuyên qua không khí.

"Ai, thật thống khổ, nhìn thấy nhưng lại sờ không được, đây không phải muốn khảo nghiệm ta sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu của Lạc Lạc, thật rất muốn nheo mắt hân.

"Chủ nhân, đều tại thực lực ngươi không đủ, nên ngươi không thể sờ được ta." Lạc Lạc dùng ánh mắt u oán nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ngươi yên tâm, Lạc Lạc, ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện, để ngươi sớm ngày khôi phục." Thượng Quan Tây Nguyệt bị đôi mắt ti hí của hân làm cho ngượng ngùng.

Mặc dù nói như vậy, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn không biết nên tu luyện như thế nào.

"Lạc Lạc, nói nhảm nhiều như vậy, ngươi còn chưa nói với ta..."

"Soạt "

Đang suy nghĩ làm thế nào để tu luyện, mặt nước đang bình lặng lại có động tĩnh, mà lại lần này động tĩnh so với lúc trước lớn hơn nhiều.

"Lạc Lạc, chạy mau." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy suối nước giống như hiện tượng biển động, dâng lên cao, muốn kéo Lạc Lạc chạy đi, thế nhưng... lại đi xuyên qua, không có cách nào khác, chỉ có thể vừa chạy vừa thúc giục.

Chạy được một đoạn xa, Thượng Quan Tây Nguyệt trốn ở một chỗ xa xa, không biết qua bao lâu, sau lưng rốt cục yên tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thiên Hoàng đỉnh

"Lạc Lạc thế nào, ngươi không sao chứ." Thượng Quan Tây Nguyệt không nghe thấy động tĩnh, quan tâm quay đầu hỏi Lạc Lạc cũng đang nằm sấp một bên.

"Chủ nhân, ta đương nhiên không sao, ngươi quên ta là linh hồn sao? Những thứ này căn bản không đụng tới ta được, sẽ trực tiếp xuyên qua người ta." Lạc Lạc đầu đầy hắc tuyến, chủ nhân này, lúc thông minh thì khiến cho người ta khó mà chống đỡ nổi, lúc hồ đồ lại rất... Khôi hài.

"Ách... Ta thật sự đã quên mất..."

"Đứng rồi, Lạc Lạc vừa rồi là thế nào."

Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu nhìn sau lưng, lại phát hiện sau lưng có thêm một cái đỉnh(cái vạc).

Đây là cái đỉnh đỏ trong lịch sử đã biến mất từ rất lâu rồi, hình dáng hoa văn phía trên rất phức tạp, cực kỳ hoàn mỹ, tinh tế, làm cho người ta cảm thấy rất thần bí.

Chẳng biết tại sao, lúc Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy cái đỉnh này, trong lòng lại có cảm giác quen thuộc...

Một bên Lạc Lạc nhìn thấy Thiên Hoàng đỉnh xuất hiện, a một tiếng há to miệng, lúc này trong lòng kích động không thôi.

Thiên Hoàng đỉnh, thật sự là Thiên Hoàng đỉnh, quá tốt rồi, chủ người lập tức có thể tu luyện, không lâu sau, chủ nhân nhất định có thể khôi phục ký ức ngàn năm trước...

"Lạc Lạc, đây là cái gì."

"Lạc Lạc, Lạc Lạc, sao lại phát ngốc rồi." Thượng Quan Tây Nguyệt muốn hỏi rõ ràng, nhưng lại thấy Lạc Lạc đứng một bên ngẩn người.

"A, cái gì." Lạc Lạc rốt cuộc cũng phản ứng.

"Chủ nhân, đây chính là Thiên Hoàng đỉnh, là vật chuyên dùng để luyện chế đan dược, ngươi nhanh nhò máu nhận chủ."

"Cái gì, lại nhò máu."

Thượng Quan Tây Nguyệt rống to, thế giới này bị làm sao vậy. Khắp nơi đều huyền bí, lúc nào cũng muốn máu. Hơn nữa còn là máu của nàng.

"Lạc Lạc đáng chết, sao ngươi không nói sớm tất cả đều phải nhò máu nhận chủ, như vậy ta có thể cầm sẵn một chén máu theo, cũng không cần mỗi lần đều phải cắn ngón tay, ngươi nhìn thử đi, ngón tay của ta đã có hai vết thương." Thượng Quan Tây Nguyệt tức giận đem ngón trỏ đến trước mặt Lạc Lạc dùng sức lắc lắc.

"Chủ nhân, người ta cũng không biết Thiên Hoàng đình lại xuất hiện nhanh như vậy." Lạc Lạc quệt miệng chớp mắt nhìn nàng.

"Được rồi "

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy ánh mắt đáng thương của Lạc Lạc, mềm lòng khoát tay. Lăn nữa cắn ngón trỏ.

Ai, chút nữa phải bồi bổ thật tốt...

Thiên Hoàng đình nhận máu của Thượng Quan Tây Nguyệt, không giống hai lần trước phát ra ánh sáng, ngược lại từ trong đình chậm rãi bay ra hai thứ.

Khi Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay đuổi về phía trước, hai thứ kia tự động bay vào trong tay nàng.

"Đây là cái gì." Roi vào trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt là hai quyển sách.

Nàng hiểu kỳ mở một quyển sách ra, bên trong đều viết tên dược liệu, còn có trình tự luyện chế đan dược.

"Chủ nhân, đây đan thư của Thiên Hoàng đình, một quyển khác liền dạy người cách tu luyện, còn có võ công tâm pháp." Lạc Lạc đứng một, chậm rãi ngồi trên mặt đất.

"Lạc Lạc, người không sao chứ." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Lạc Lạc ngồi dưới đất, lúc này sắc mặt tái nhợt, lo lắng hỏi.

"Chủ nhân, ta ra ngoài thời gian quá lâu, đã không chịu nổi nữa." Thân ảnh Lạc Lạc càng ngày càng trong suốt.

"Người chỉ cần làm theo phương pháp trong sách tu luyện là có thể, còn nữa, luyện đan chủ yếu nhờ vào sự khống chế của Tinh Thần lực, trước tiên chủ nhân nên tu luyện linh lực, sau đó mới luyện đan, rồi rời khỏi đây ra ngoài tìm một nơi để kiểm tra định lực Tinh Thần một chút..."

Chủ nhân, người phải tu luyện thật tốt nha..." Lạc Lạc nói xong câu sau cùng, thân thể hóa thành một làn khói nhẹ, bay vào bên trong cây trâm của Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Lạc Lạc, người yên tâm, ta nhất định chăm chỉ tu luyện, giúp người khôi phục thân thể." Thượng Quan Tây Nguyệt rất không đành lòng nhìn Lạc Lạc rời đi, trong lòng âm thầm thề nhất định phải trở nên cường đại.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Tấn cấp

Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm hạ quyết tâm, liền lật quyển sách tu luyện trong tay ra.

Trí nhớ nàng rất tốt, đọc nhanh như gió nhanh chóng lật xem hết, chỉ trong chốc lát, Thượng Quan Tây Nguyệt đã hiểu đại khái.

Trong sách cơ bản dạy làm thế nào để vận dụng đan điền, làm thế nào để giải phóng linh lực, các loại phương thức tu luyện cơ bản.

Phía sau sách là tên mấy tuyệt kỹ, Liệt Diễm Chương, Nghịch Thiên Chương, Phản Thiên Chương, Chí Tồn Chương, mỗi loại tuyệt kỹ khi luyện đến gần cuối uy lực sẽ càng ngày càng lợi hại, lực công kích cũng sẽ cường đại hơn.

Thượng Quan Tây Nguyệt xem qua một lần nữa, ghi nhớ kỹ tất cả, sau đó liền để sách xuống, ngồi xếp bằng bắt đầu tu luyện.

Thượng Quan Tây Nguyệt dựa theo chỉ dẫn trong sách hấp thu linh lực chậm rãi đẩy đến huyệt đan điền (nằm dưới rốn), chỉ trong chốc lát, nàng cảm giác nơi đó dần dần nóng lên, phình to ra, sau đó nàng lại phóng hết linh lực ra, cứ như vậy làm lại mấy lần, Thượng Quan Tây Nguyệt thuận buồm xuôi gió.

Tu luyện đại khái hơn một canh giờ, khí thế quanh người Thượng Quan Tây Nguyệt thay đổi.

Linh lực chung quanh không cần hấp thụ mà tự giác điên cuồng tràn vào cơ thể Thượng Quan Tây Nguyệt, nếu để cho người khác trông thấy, tuyệt đối sẽ không tưởng tượng nổi, phải biết nhiều linh lực như vậy tụ tập bên trong cơ thể, nếu không tiêu hóa hết, sẽ bạo phát mà chết.

Thế nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt không hề có một chút thần sắc khó chịu nào, ngược lại còn rất nhẹ nhàng...

Khi linh lực dừng lại, khí lực của Thượng Quan Tây Nguyệt từ từ cao lên từng chút từng chút một, chỉ thấy linh lực như thủy triều trút xuống, không ngừng cuộn cuộn tỏa ra, rất nhanh, Thiên Linh sơ cấp, Thiên Linh trung cấp, Thiên Linh cao cấp, Thiên Linh đỉnh phong, Địa Linh sơ cấp...

Cứ như vậy, linh lực trong người Thượng Quan Tây Nguyệt tiếp tục tăng lên, không hề có dấu hiệu dừng lại.

Thăng đến khi tấn thăng đến Địa Linh cao cấp mới chậm rãi dừng lại.

Địa Linh cao cấp, chỉ trong nháy mắt, từ không có chút linh lực nào đã đạt đến Địa Linh cao cấp.

Nếu như lúc này có người khác ở đây, nhất định sẽ không tin nổi.

Phải biết có một vài người cả đời đều không tấn thăng được một cấp, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt ngược lại từ một phế vật không biết tu luyện tiến thăng lên Địa Linh cao cấp, tốc độ tu luyện này, người bình thường làm sao chịu nổi.

Cho dù là thái tử Bách Lý Hành có danh hiệu thiên tài, đã tu luyện vài chục năm, bây giờ cũng chỉ là Hoàng Linh cao cấp.

Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi mở hai mắt ra, lông mi có chút rung động, da thịt như tuyết, yếu điệu yếu kiều, mắt ngọc mây ngai, bởi vì tu luyện tấn cấp mà năng lực cảm nhận trở nên mạnh hơn, chỉ cần có một chút động tĩnh cũng sẽ lập tức biết được.

"Chuyện gì xảy ra, thời gian dài như vậy mới chỉ đạt được Địa Linh cao cấp thôi ư, ài, xem ra còn phải cố gắng nhiều." Thượng Quan Tây Nguyệt vận động linh lực chung quanh, phát hiện không được như bản thân tưởng tượng, không khỏi than thở.

Mới có Địa Linh cao cấp?

Nếu như bị người khác nghe được Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ trong chớp mắt liền đạt tới Địa Linh cao cấp còn không vừa lòng, sẽ hận không thể đánh chết nàng.

Phải biết người trong nháy mắt đã đạt tới cảnh giới mà rất nhiều người cả đời này đều không thể đạt được, nếu cứ duy trì tốc độ tu luyện như vậy, tiền đồ sẽ sáng rực rỡ không ai bì kịp.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghỉ ngơi một lát, lần nữa dựa theo phương pháp tu luyện trước đó làm lại, thế nhưng lần này lại không có hiệu quả rõ rệt.

"Xem ra quá gấp cũng không được, chỉ có thể từng bước một." Thượng Quan Tây Nguyệt thất vọng đứng lên.

"Đúng rồi, trước tiên ta có thể luyện tập một loại chương pháp." Thượng Quan Tây Nguyệt lật mấy tờ cuối của cuốn sách ra.

"Đan điền quy hợp, sức lực trong người, vận dụng tất cả đẩy linh lực tới lòng bàn tay..."

Thượng Quan Tây Nguyệt yên lặng ghi nhớ bước đầu tiên của Liệt Diễm Chương, động tác tay từ lúng túng đến thuần thục, chưa tới một canh giờ, đã có thể sử dụng Liệt Diễm Chương.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Luyện chế đan dược cấp thấp

Lại qua chừng nửa canh giờ, đột nhiên, toàn bộ không gian an tĩnh vang lên tiếng cười to của Thượng Quan Tây Nguyệt làm cho người ta nghe mà sợ nổi da gà.

"Ha ha, ta rốt cục đã luyện thành Liệt Diễm Chương."

Liệt Diễm Chương, ý nằm ở tên, chương này đánh trúng kẻ địch, sẽ làm hắn có cảm giác bị lửa thiêu thân, toàn thân đau đớn không thôi, tuy nhiên lại không phát hiện được nguyên nhân là gì.

Không nghĩ tới chỉ mới có Liệt Diễm Chương, uy lực đã lớn như vậy, có thể thấy, mấy loại chương pháp phía sau càng khiến người ta ham muốn hơn.

Thượng Quan Tây Nguyệt luyện tốt Liệt Diễm Chương, cũng không tiếp tục luyện lên loại thứ hai Nghịch Thiên chương, bởi vì nàng biết, càng về sau sẽ càng khó khăn, nóng lòng luyện sẽ vô dụng.

Hừ, chờ sau khi ta rời khỏi đây, Thượng Quan Lâm, ta sẽ để ngươi ném thử tư vị của Liệt Diễm Chương.

Thượng Quan Tây Nguyệt đến nay vẫn chưa quên mình bị nàng một chương đánh chết.

"Đúng rồi, Lạc Lạc không phải nói ta có thể thử luyện đan dược sao, vậy nên thử một chút, bất quá, cái gì gọi là Tinh Thần lực a." Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên nhớ tới lời Lạc Lạc, mù mịt lật Thiên Hoàng đan thư ra.

Vừa lật ra, ngay lập tức liền xuất hiện một vệt màu đỏ, rất nhiều đốm vật chưa từng xuất hiện nay tất cả đều hiện ra trong đầu nàng.

Thì ra cái gọi là Tinh Thần lực là khi người tu luyện phóng thích linh lực, thi triển công pháp và nắm giữ dẫn dắt lực lượng, biến linh lực của mình thành một loại sức mạnh khác, tinh thần lực càng cường đại, tốc độ tu luyện sẽ càng nhanh.

Mà luyện đan cũng dựa vào Tinh Thần lực, Tinh Thần lực càng lớn mạnh, sự dung hợp của đan dược luyện ra sẽ càng tốt hơn.

"Ta thử xem, trước hết luyện đan dược cấp thấp, Tụ Lực hoàn đi." Thượng Quan Tây Nguyệt lật xem toàn bộ Thiên Hoàng đan thư, đại não chậm rãi tiêu hóa, cuối cùng lựa chọn luyện chế đan dược cấp thấp nhất, bởi vì bằng linh lực bây giờ của nàng, luyện chế những loại khác sẽ không thành công.

Tụ Lực hoàn, nâng cao năng lực của bản thân đạt tới một trình độ nhất định, nếu lúc đánh nhau với người khác uống một viên Tụ Lực hoàn vào, như vậy sức mạnh bị mất đi sẽ được khôi phục lại, bất quá, dược hiệu chỉ có tác dụng trong một canh giờ.

Hạ quyết tâm, nhớ rõ trình tự luyện chế, Thượng Quan Tây Nguyệt hái nguyên liệu cần thiết bên trong vườn thảo dược lớn.

Sau đó, nàng ngồi xếp bằng dưới đất, tụ hợp lực lượng đem tất cả thảo dược ném vào trong Thiên Hoàng đỉnh, chậm rãi không chế phóng thích Tinh Thần lực, dưới đáy Thiên Hoàng đỉnh xuất hiện ngọn lửa màu đỏ...

Bởi vì đây là lần đầu tiên Thượng Quan Tây Nguyệt luyện chế đan dược, mặc dù là cấp thấp, nhưng vẫn hao phí không ít công phu, động tác cũng rất lúng túng, tuy nhiên vẫn còn tốt, Tinh Thần lực của nàng đủ mạnh, nếu người khác phóng thích Tinh Thần lực như nàng, đã sớm khô kiệt tinh lực mà chết rồi.

Lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt chau mày, mồ hôi dính ướt quần áo, đáng người mỹ lệ như ẩn như hiện của nàng lộ ra.

Không biết qua bao lâu, Thiên Hoàng đỉnh phát ra một âm thanh rất nhẹ...

Đan dược luyện xong rồi...

Thượng Quan Tây Nguyệt co quắp người ngồi dưới đất, vừa nghĩ đến, thân thể có cảm giác muốn bạo phát.

Không tốt, đây là muốn tấn cấp sao

Nàng vội vàng ngồi xuống đất vận chuyển khí tức, một hồi lâu, rốt cục cũng thấy thư giãn lại.

Tấn cấp, không nghĩ tới luyện đan dược có thể tấn cấp đến Đan sư tam phẩm, lại nghỉ ngơi một lúc, nàng đứng người lên lấy Tụ Lực hoàn đã luyện chế xong ra.

"A, không thể nào, ta khổ cực như vậy, mà chỉ có năm viên." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Tụ Lực hoàn trong tay, ghét bỏ nói thầm.

Câu nói này nếu để người khác nghe thấy, sẽ hù chết họ mất.

Người rút cuộc muốn để cho người ta kinh ngạc đến mức nào mới hài lòng đây, lần đầu tiên luyện đan đã được năm viên, vẫn còn chệch ít, có không ít người lần đầu tiên luyện đan phải tới mấy tháng sau mới thành công, người ngược lại, đã thành công còn ghét bỏ, thật muốn mở não người ra nhìn xem rốt cục trong đó chứa cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Lại vẽ bót lên mặt

"Ai, mặc kệ, dù sao có còn hơn không, về sau sẽ có ích "

Thượng Quan Tây Nguyệt cất kỹ năm viên Tụ Lực hoàn, đột nhiên nhớ tới một vấn đề.

"Đúng rồi, Thiên Hoàng đỉnh nên để ở đâu đây, hay là cũng đặt ở trong hắc trử vật?"

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt còn đang suy tư nên để Thiên Hoàng đỉnh ở đâu, Thiên Hoàng đỉnh tự động thu nhỏ lại, bay đến trên tai Thượng Quan Tây Nguyệt.

"A" Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay sờ lên lỗ tai mình, mới phát hiện Thiên Hoàng đỉnh đã biến thành đôi bông tự động đeo lên lỗ tai nàng.

"Như vậy cũng tốt, còn có thể dùng làm đồ trang sức."

"Ai nha, mình nên ra ngoài rồi, nếu không Tiểu Ngôn chắc sẽ sốt ruột."

Thượng Quan Tây Nguyệt đang tính đi ra ngoài, mắt vô tình liếc qua Thánh Linh quả.

"Đúng rồi, hái hai trái cho Tiểu Ngôn và Bích Ngọc, như vậy các nàng cũng có thể tu luyện." Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ đến liền vui mừng hái hai trái Thánh Linh quả xuống bỏ vào ngực.

Sau đó ý thức của Thượng Quan Tây Nguyệt khẽ động, đảo mắt liền trở về phòng mình.

"Tiểu thư, người dậy rồi."

Thượng Quan Tây Nguyệt mới đi ra, Tiểu Ngôn liền đẩy cửa đi vào.

"A, người là ai, tiểu thư nhà ta đâu." Tiểu Ngôn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu đột nhiên hô lớn.

"Tiểu Ngôn, người nói cái gì đó, ta không phải là tiểu thư của người sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt rất nghi ngờ đi đến trước mặt Tiểu Ngôn.

"Không đúng, đây là y phục của tiểu thư, giọng nói cũng thế, thế nhưng..." Bích Ngọc cẩn thận nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, vì sao không thấy vết bớt trên mặt tiểu thư.

"Rốt cục là có chuyện gì, nói rõ ràng đi, thật là gấp chết người." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn bộ dáng các nàng áp úng, nôn nóng kêu lên.

"A..., thật sự là tiểu thư." Tiểu Ngôn bật cười, thật sự là tiểu thư, chỉ có tiểu thư mới có được vẻ mặt này

Thượng Quan Tây Nguyệt im lặng tròn trĩnh mắt, cho xin đi, ta chỉ muốn hỏi cho rõ ràng, không phải là để các người đến nhận diện ta.

"Tiểu thư, vết bớt trên mặt người không còn nữa." May là Bích Ngọc phản ứng kịp.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, vội vàng ngồi vào bàn trang điểm.

Nữ tử trước mặt da trắng nõn nà, làn da như lòng trắng trứng, cười duyên dáng, đôi mắt đẹp long lanh, dù một thân quần áo mộc mạc, cũng không che giấu được dung nhan tuyệt thế của nàng.

"Tiểu thư, người đẹp quá a." Tiểu Ngôn đứng ở bên cạnh ngơ ngác nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt

"Đúng vậy, tiểu thư." Bích Ngọc cũng từ đáy lòng tán thưởng.

"Bất quá... Tiểu thư, trên người người sao lại có mùi thoai a." Bích Ngọc lúc này mới ngửi được mùi thoai này, vội vàng nhảy ra xa.

Tiểu Ngôn nghe xong, xích lại gần ngửi.

"Đúng vậy, tiểu thư, trên người người có mùi gì vậy."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe các nàng nói chuyện, liền nhớ lại vừa rồi ở không gian huyền ảo đã thông kinh mạch nên mới phát ra mùi thoai

"Đúng nga, các người không nói ta liền quên, nhanh đi múc nước để cho ta tắm." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa đi vào bên trong, nàng đem Thánh Linh quả đặt lên bàn, cởi áo khoác, Tiểu Ngôn liền chuẩn bị nước xong.

Thượng Quan Tây Nguyệt bước vào trong thùng gỗ, động tác nhanh chóng tắm rửa thật sạch, thay quần áo sạch sẽ liền đi ra.

"Tiểu thư, người không còn bớt trên mặt nữa, xem người khác còn dám cười người hay không, hừ" Tiểu Ngôn nhìn thấy tiểu thư nhà mình trở nên đẹp như thế, kiêu ngạo ngẩng đầu.

Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý đến Tiểu Ngôn, ngược lại nói với Bích Ngọc

"Bích Ngọc, người biết hóa trang chứ?"

"Tiểu thư, ta có thể, nhưng chỉ sơ sơ thôi." Bích Ngọc không biết Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi cái này để làm gì, nhưng vẫn thành thật trả lời.

"Vậy là tốt rồi, người giúp ta vẽ lại vết bớt lên mặt đi." Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm nói với Bích Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Tiểu Ngôn, Bích Ngọc tấn cấp thành công

"Vì sao chứ, tiểu thư, người như vậy rất đẹp nha." Tiểu Ngôn không hiểu tại sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại muốn hóa trang xấu đi, đứng một bên bắt mẫn kêu la.

Mà Bích Ngọc lại không hỏi một câu, cầm bút lên bắt đầu vẽ, nàng biết tiểu thư làm như vậy nhất định là có nguyên nhân.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn tính trẻ con của Tiểu Ngôn, lại nhìn Bích Ngọc trầm ổn, im lặng thờ dài, xem ra Tiểu Ngôn vẫn cần huấn luyện nhiều.

"Tiểu Ngôn, ta làm như vậy có lý do của mình, bây giờ nói người cũng không hiểu, nhưng có cái bớt này chúng ta làm việc sẽ thuận tiện hơn nhiều."

"Ta đã biết, tiểu thư "

Thượng Quan Tây Nguyệt xem xét biểu hiện của Tiểu Ngôn, liền biết nàng vẫn không hiểu, bắt quá không sao, về sau nàng sẽ hiểu.

"Tiểu thư, xong rồi, người nhìn xem được chưa?" Bích Ngọc buông bút vẽ xuống nhìn mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt giương mắt nhìn vào trong gương đồng, đưa tay sờ trên mặt, cái bớt này vẽ giống như đốm, nếu không nhìn kỹ, sẽ nhìn không ra, chỉ là...

Nhưng nếu gặp nước, sẽ lem mất.

"Rất giống, Bích Ngọc, không ngờ tay nghề của người lại tốt như vậy."

"Chỉ hơi tốt thôi, tiểu thư." Bích Ngọc bật cười.

"Đúng rồi, các người đứng đây chờ ta." Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong đi vào nội thất.

Lúc đi ra trên tay cầm thêm hai quả màu đỏ

"Tiểu thư, đây là cái gì." Tiểu Ngôn cầm một quả trong tay lật xem

"Tiểu thư, quả này có hình trái tim, thật xinh đẹp a." Bích Ngọc cũng nhìn thấy Thánh linh quả.

Thượng Quan Tây Nguyệt lấy lại Thánh linh quả, không trả lời vấn đề của các nàng, ngược lại hỏi các nàng một vấn đề

"Tiểu Ngôn Bích Ngọc, các người có thể tu luyện không?"

"Tiểu thư, ta ở phủ Hộ quốc công có học qua một chút, hiện tại cũng là Thiên linh trung cấp." Bích Ngọc đỡ Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi xuống ghế.

"Tiểu Ngôn, vậy còn người."

"Tiểu thư, ta... Ta trước kia đi theo cái tiểu thư khác vùng trộm luyện tập, bắt quá bây giờ cũng chỉ là Thiên Linh sơ cấp."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe hai nha hoàn nói đều có thể tu luyện, cao hứng đem Thánh linh quả bỏ vào tay các nàng.

"Vậy là tốt rồi, các người ăn cái này, có thể tu luyện lên cao."

"Tiểu thư, quả này thật sự có thể giúp chúng ta sao?" Tiểu Ngôn có chút hoài nghi, thứ xinh đẹp như vậy thật có thể giúp các nàng sao

"Đương nhiên, chỉ cần các người tin tưởng ta, trở thành cao thủ đại lục không phải hy vọng xa vời."

Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc nhìn đáng vẽ tiểu thư hưng phấn, trong nháy mắt tự tin hơn gấp trăm lần. Há miệng ra, ăn hết Thánh Linh quả.

"Ai nha, ta quên nói cho các người biết, quả này ăn xong sẽ có cảm giác rất đau." Thượng Quan Tây Nguyệt lúc này mới nhớ nhắc nhở các nàng.

Thế nhưng là...

Thượng Quan Tây Nguyệt không phải không biết quả này ăn vào thống khổ cỡ nào, thế nhưng nhìn thấy Bích Ngọc cắn chặt răng không mở miệng kêu một tiếng, ngay cả Tiểu Ngôn bình thường sợ đau lúc này cũng không kêu ra tiếng, cảm động đỏ cả vành mắt.

Cứ như vậy nửa canh giờ trôi qua, biểu cảm trên mặt các nàng rốt cục trầm tĩnh lại. Một mùi hôi thối cũng theo đó mà bay ra.

"Quá tốt rồi, tiểu thư, ta tấn cấp đến Thiên Linh đỉnh phong." Bích Ngọc mở mắt kích động hô, không nghĩ tới mình có thể liên tiếp nhảy hai cấp.

"Ta cũng vậy, tiểu thư, đã là Thiên Linh cao cấp." Tiểu Ngôn lúc này cũng rất vui vẻ, quá tốt rồi, chính mình trở nên cường đại sẽ có thể bảo hộ tiểu thư không bị người khác khi dễ...

Chương 38: Bách Lý Thần đến phủ

"Vậy cũng tốt, các người tranh thủ thời gian trở về phòng tắm đi, thú chết người rồi." Thượng Quan Tây Nguyệt che miệng cười trên.

Nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói, các nàng mới ngửi thấy mùi thối trên người mình.

"A, thối quá, ta trở về phòng đây."

"Ta cũng vậy, tiểu thư, ta đi trước."

Thượng Quan Tây Nguyệt lắc đầu buồn cười nhìn hai người bối rối rời đi, quay người đi vào bên trong.

Tuy rằng nàng không hề nghỉ ngơi, thể nhưng tinh thần lại rất tốt, một chút cảm giác mệt mỏi cũng không có, nàng ngồi xuống giường, nhắm mắt vận khí tu luyện.

Cứ như vậy, đảo mắt đã qua bốn ngày, Thượng Quan Tây Nguyệt rốt cục cũng tấn cấp lên Địa Linh đỉnh phong.

Chỉ trong bốn ngày, từ Địa Linh cao cấp tấn cấp lên Địa Linh đỉnh phong, tốc độ tu luyện quả thực làm người ta kinh ngạc không thôi.

Những ngày này, nàng cũng trắng đêm không ngủ, Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên nhớ tới trước khi Lạc Lạc rời đi đã nói nàng phải đi khảo thí Tinh Thần lực.

Thế nhưng, mấy ngày qua lại không hề đi ra ngoài, cuối cùng Thượng Quan Tây Nguyệt cũng quyết định ra ngoài.

"Tiểu thư, người rốt cục đi ra rồi." Tiểu Ngôn và Bích Ngọc canh giữ trước cửa nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi ra, nhẹ nhàng thở ra.

Mặc dù, tiểu thư nhà mình nói các nàng không được quấy rầy, nhưng các nàng không nhịn được mà lo lắng.

"Đúng vậy, mấy ngày nay ngồi trong phòng muốn mọc meo rồi." Thượng Quan Tây Nguyệt đứng trước cửa duỗi lưng một cái.

"Nguyệt nhi, người nhìn người xem, sao lại không có chút hình tượng như thế." Xa xa, Khương ma ma vừa nhìn thấy động tác bất nhã của Thượng Quan Tây Nguyệt, oán trách tiến lên kéo cánh tay nàng xuống.

"Được rồi. Ma ma, đừng trách ta nữa, mấy ngày không thấy, ta nhớ người muốn chết rồi." Thượng Quan Tây Nguyệt nũng nịu lung lay cánh tay Khương ma ma.

"Người nha, mấy ngày nay đã gầy đi rồi, đợi chút nữa ma ma thu xếp bồi bổ cho người." Khương ma ma nhìn thấy khuôn mặt gầy gò của Thượng Quan Tây Nguyệt, đau lòng sờ lên.

"Không cần đâu, ma ma, hôm nay ta có việc muốn ra ngoài một chút."

Thượng Quan Tây Nguyệt muốn đi kiểm tra năng lực của mình rốt cục đã mạnh lên bao nhiêu.

"Bích Ngọc, người biết nơi nào có thể giúp ta khảo thí thiên phú không?"

"Ừm, từ cửa phù quẹo phải đi khoảng một khắc đồng hồ có Thông Thiên Các, chuyên giúp mọi người khảo nghiệm miễn phí." Bích Ngọc nói toàn bộ những gì mình biết cho nàng.

"Tiểu thư, người hỏi cái này làm gì." Tiểu Ngôn đứng ở một bên không hiểu hỏi.

"Ta chỉ là..."

Thượng Quan Tây Nguyệt còn chưa nói xong, A Văn đi đến.

"Đại tiểu thư, Thần vương ở bên ngoài náo loạn nói muốn gặp người."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, liền choáng váng như đầu.

"Người nói với hần, hôm nay ta không rảnh..."

"Tỷ tỷ, ta tới tìm người chơi." Thượng Quan Tây Nguyệt còn chưa nói hết, Bách Lý Thần đột nhiên xông vào cắt ngang lời của nàng.

Hắn hưng phấn vọt tới trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Người đi xuống đi." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bách Lý Thần đã vào tới nơi, cũng không thể nói mình không rảnh.

"Được"

"Tỷ tỷ, người không chào đón ta sao?" Bách Lý Thần nhìn thấy biểu hiện của Thượng Quan Tây Nguyệt không nhiệt tình, khổ sở hỏi.

"Dĩ nhiên không phải, ta vui còn không kịp." Thượng Quan Tây Nguyệt vội vàng phủ nhận, nàng không muốn nhìn thấy một tên nam nhân lớn hơn mình khóc.

"Thế nhưng, vừa rồi rõ ràng ta nghe thấy tỷ tỷ nói không muốn gặp ta." Bách Lý Thần cúi đầu, trong mắt liền lóe lên ý cười.

"Không có, người nghe lầm rồi."

"Thật sao? Ta biết tỷ tỷ thích ta mà." Bách Lý Thần lại khôi phục bộ dáng cao hứng bưng bưng.

"Đúng rồi, hôm nay người tìm ta có việc gì sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt còn phải đi khảo thí, cho nên hỏi hắn.

"Tỷ tỷ, người quên rồi sao? Là người nói ta có thể tới tìm người chơi a."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe hắn nói, nghĩ tới lời nói lần trước, ảo não vỗ vỗ đầu mình, thật ngốc, hứa bậy mà không suy nghĩ.

"Thế nhưng... Hôm nay ta thật sự có việc, bằng không..."

Bách Lý Thần nghe Thượng Quan Tây Nguyệt muốn cự tuyệt, lập tức đứng một bên la hét.

"Ta mặc kệ, hôm nay ta muốn tỷ tỷ chơi với ta."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn bộ dáng hắn nếu không đồng ý sẽ ở lý không đi, đành phải thỏa hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Khảo thí

Editor: Susublu

"Vậy được rồi, ta phải đi ra ngoài có việc, người ngoan ngoãn đi bên cạnh ta, biết không?" Thượng Quan Tây Nguyệt làm ra vẻ hung ác nói.

"Biết rồi, tỷ tỷ." Bách Lý Thần ra vẻ trẻ nhỏ ngoan ngoãn.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn bộ dáng Bách Lý Thần nghe lời hài lòng gật đầu.

"Tiểu Ngôn Bích Ngọc, các người ở lại phủ đợi đi, một mình ta đi là được rồi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong không đợi các nàng trả lời liền dẫn Bách Lý Thần ra ngoài.

"Tỷ tỷ, bây giờ chúng ta đi đâu."

"Đi..."

Trên đời này có vài người không biết điều, chuyên môn ở không thích đi gây sự.

"Ai đây, không phải là đại tỷ tỷ sao? Lại muốn đi đâu nữa đây." Xa xa Thượng Quan Lâm lắc thân hình như rần nước thướt tha mềm mại đi tới.

Trải qua chuyện lần trước ở trà lâu, mấy ngày nay Thượng Quan Lâm một mực không dám đi ra ngoài, trong lòng càng hận Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Thì ra là Nhị muội muội, sao mấy ngày nay không thấy người ra ngoài vậy, chẳng lẽ vẫn còn vì chuyện lần trước ở trà lâu mà tức giận?" Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý châm chọc nói.

"Ngươi..."

"Nhìn tỷ tỷ nói kìa, muội sao có thể vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà tức giận được." Thượng Quan Lâm muốn mở miệng mắng to, nhưng nhìn thấy Bách Lý Thần đứng bên cạnh, trông mất chuyển động, lập tức thay đổi suy nghĩ.

"Tỷ tỷ, vị này là ai vậy." Thượng Quan Lâm giả bộ như không biết chỉ Bách Lý Thần hỏi.

"Đây là Thần vương" Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không muốn nói nhiều với nàng, nàng còn phải đi khảo thí nữa.

"A, thì ra hần là ngốc vương Bách Lý Thần." Mắt Thượng Quan Lâm lộ ý cười nhạo nói.

"Không ngờ tỷ tỷ lại đi với ngốc vương, bắt quá, các ngươi đúng là tuyệt phối, phế vật và ngốc vương, không phải tuyệt phối thì là cái gì, các ngươi nói có đúng không." Thượng Quan Lâm đắc ý liếc mắt ra hiệu cho hai nha hoàn sau lưng.

"Đúng, tiểu thư nói không sai chút nào."

"Thật sự là tuyệt phối "

Bách Lý Thần nghe các nàng không chút kiêng kỵ chế giễu Thượng Quan Tây Nguyệt, một cổ lệ khí rất nhanh xuất hiện trong mắt. Lúc ngẩng đầu lên, lại khôi phục vẻ đơn thuần.

"Tỷ tỷ, người này là ai, sao miệng lại thú như vậy." Bách Lý Thần vừa nói vừa dùng tay áo phẩy phẩy lui về phía sau, bộ dáng giống như nàng rất thú.

"Tên ngu ngốc này, ngươi nói người nào thú." Thượng Quan Lâm nghe hần nói miệng mình thối, lập tức nổi giận không chỗ phát tiết.

"Ngươi đừng nói chuyện nữa, sẽ càng thú hơn đó." Bách Lý Thần che mũi lui về sau mấy bước mới dừng lại.

"Ngươi..."

"Được rồi, chúng ta đi thôi, không khí nơi này quá thối rồi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong không để ý Thượng Quan Lâm đứng một bên tức giận đến xanh mặt lôi kéo Bách Lý Thần rời đi.

"Các ngươi chờ đó cho ta..."

Thượng Quan Tây Nguyệt mặc kệ Thượng Quan Lâm đứng sau lưng giống như kẻ điên la to, tâm tình vui vẻ đi ra ngoài.

Ra tới cửa dựa theo lời chỉ dẫn của Bích Ngọc đi về bên phải khoảng một khắc đồng hồ, liền thấy Thông Thiên Các.

Bách Lý Thần ngẩng đầu nhìn lên, thì ra nàng đi tới Thông Thiên Các, như đang suy tư nhìn thoáng qua Thượng Quan Tây Nguyệt, khóe miệng giương nhẹ lên cũng đi theo vào.

Vào trong, có rất nhiều người đang xếp hàng, bắt quá đều chỉ là hài tử bốn năm tuổi, Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở đây có chút không thích hợp.

"Ai, các ngươi nhìn xem, nàng lớn như vậy còn tới khảo thí." Đám hài tử tập hợp một chỗ nghị luận âm ỉ.

"Đúng vậy, nhất định trước đó khảo thí không đạt, cho nên chưa từ bỏ ý định muốn thử lần nữa."

"Người này cực kỳ quen mặt, đúng rồi, nàng không phải phế vật đại tiểu thư của Thượng Quan gia Thượng Quan Tây Nguyệt sao?" Trong đám người có một người nhận ra nàng đứng một bên kinh ngạc hết lời.

Tất cả mọi người bị tiếng kêu của hần gây chú ý, mọi ánh mắt đổ dồn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Tuyệt thế thiên tài

Nàng mặc một bộ áo đỏ, một mình đứng nghiêm sau lưng một đám trẻ con, cũng không bởi vì người chung quanh nghị luận mà tỏ vẻ sợ hãi rụt rè, nàng như vậy, ngược lại làm cho người ta có cảm giác cao quý không thể chạm tới.

"Tỷ tỷ, bọn họ đều đang nói ngươi." Sau lưng Bách Lý Thần tiến lên lôi kéo tay áo Thượng Quan Tây Nguyệt, hần rất khó chịu, vì Thượng Quan Tây

Nguyệt mà khó chịu.

“Không sao, miệng là của bọn họ, thích nói thế nào thì nói, chỉ cần không để trong lòng, chẳng qua bọn họ đang tự lãng phí nước bọt thôi.” Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý nói.

Dù sao bọn họ nói gì, cũng không liên quan đến nàng.

“Vị kếp tiếp, Thượng Quan Tây Nguyệt.”

Từ bên trong một gã sai vặt đi ra lớn tiếng gọi tên.

“Đến ta, người chờ ta ở đây một lát.”

“Không, ta muốn vào cùng tỷ tỷ.” Bách Lý Thần rất kiên định nói.

Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ đành cho hắn theo vào.

Đi vào một cái đại sảnh, hai bên trái phải để một quả thủy tinh cầu, ngồi ở giữa là một người trung niên, lúc này hần mặt ủ mảy chau, bộ dáng buồn ngủ.

“Bên trái để khảo thí linh lực, bên phải để khảo thí Tinh thần lực, người muốn thử cái nào, cứ đặt bàn tay lên trên vận khí là được.”

Nam nhân trung niên nhân cũng không vì Thượng Quan Tây Nguyệt đã lớn còn tới khảo thí mà chế giễu nàng, ngược lại làm tròn chức trách hướng dẫn nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thủy tinh cầu bên trái để khảo thí linh lực, cũng không tiến lên, dù sao cũng biết hiện tại mình đã đạt đến Địa Linh đỉnh phong, nhưng lại không biết Tinh Thần lực của mình đã mạnh bao nhiêu.

Nghĩ kỹ về sau, Thượng Quan Tây Nguyệt đi về thủy tinh cầu bên phải.

Nàng hít sâu một hơi, chậm rãi vận khí đặt bàn tay trên thủy tinh cầu bên trên, lúc đầu thủy tinh cầu cũng không có phản ứng gì, qua một chút thời gian, bắt đầu đổi màu, đỏ, cam, vàng, lục... Nhìn thấy thủy tinh cầu lúc dừng lại là màu xanh, hần cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, dù sao màu xanh cũng chỉ là tu vi bình thường.

Hắn đang muốn tuyên bố kết quả, thủy tinh cầu yên tĩnh lần nữa có động tĩnh.

Xanh, lam, tím..

Nhìn thấy thủy tinh cầu biến thành màu tím, miệng hần có chút mở ra, thủy tinh cầu không phải chỉ có thể có thể khảo thí một lần thôi sao, từ khi nào đã ngừng rồi mà còn thay đổi, lại nói, người có thiên phú được màu tím ở đại lục này cũng không nhiều.

Thế nhưng để hần kinh ngạc không chỉ có vậy, thủy tinh cầu lại lần nữa đổi màu, lần này từ màu tím chậm rãi biến thành màu vàng kim nháy, sau đó dần dần biến thành màu hoàng kim chói mắt.

Lúc này nam nhân trung niên miệng đã há to đến mức cực đại, Kim Thiên Phú, toàn bộ đại lục này chưa từng có ai đạt được Kim Thiên Phú, đã một ngàn năm qua chưa từng xuất hiện, không nghĩ tới lần này hần có thể tận mắt nhìn thấy người đạt được Kim Thiên Phú.

Hắn kích động đứng lên, đi tới trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Vị cô nương này, không biết nên xưng hô như thế nào, ta họ Tạ.”

“Ta tên Thượng Quan Tây Nguyệt.”

Tạ lão vừa nghe thấy tên nàng, cảm thấy rất quen thuộc, nhưng nhất thời cũng không nhớ nổi

“Thượng Quan cô nương, vậy phiền người ở đây chờ một chút, có thể chứ?”

Thượng Quan Tây Nguyệt không biết hần có ý gì, nhưng vẫn gật đầu.

Tạ lão thấy nàng đồng ý, chạy thật nhanh vào bên trong.

Hiện tại hần không kịp chờ muốn lập tức nói cho quân đại sư biết về vị cô nương đạt được Kim Thiên Phú.

“Quân đại sư... Quân đại sư...” Tạ lão lao đảo nghiêng ngả chạy đến trước mặt một lão đầu trên mặt đầy bụi đất đang luyện đan.

“Kêu cái gì, nhìn bộ dáng của người đi.” Quân đại sư quay đầu lại mắng.

Tạ lão cũng không quan tâm quân đại sư nói cái gì, lúc này hần chỉ muốn nói cho đại sư biết hần phát hiện ra một thiên tài tuyệt thế.

Chương 41: Bái sư

Editor: Susublu

"Đại sư, người không biết đâu, bên ngoài có một thiên tài Kim Thiên Phú."

"Người nói cái gì? Kim Thiên Phú?" Quân đại sư nắm chặt cổ áo ông, không thể tin vào tai mình.

"Là thật, quân đại sư, bây giờ nàng đang ở bên ngoài."

Quân đại sư vừa nghe thấy thiên tài Kim Thiên Phú bây giờ đang ở bên ngoài, buông cổ áo lão ra, chạy như bay ra ngoài.

"Thiên tài đâu, thiên tài Kim Thiên Phú ở đâu!"

Thượng Quan Tây Nguyệt đang tùy ý đánh giá chung quanh, thấy một lão đầu từ bộ dáng lối thời từ đằng xa chạy tới, nàng nhìn lão đầu từ kia vọt về phía mình, bị dọa lui về sau mấy bước.

"Ngừng ngừng ngừng, người là ai." Thượng Quan Tây Nguyệt nếu không đưa tay ngăn lại, chỉ sợ sẽ bị đụng ngã.

"Người chính là vị thiên tài đó" Quân đại sư kích động đưa hai tay nắm lấy bả vai Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Cái gì mà thiên tài." Thượng Quan Tây Nguyệt rất không hiểu.

Bên cạnh Bách Lý Thần nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt bị bắt lại, vừa định tiến lên, nhưng nhìn thấy Tà lão cũng chạy ở phía sau, liền dừng lại yên lặng theo dõi.

"Quân đại sư, chính là nàng, nàng là vị thiên tài đó." Tà lão khom người thờ hồng học nói.

"Nha đầu, không ngờ người lại là Kim Thiên Phú trăm ngàn năm qua chưa từng xuất hiện." Quân đại sư thả tay xuống sờ râu hải lòng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Người đang nói cái gì, cái gì là Kim Thiên Phú." Thượng Quan Tây Nguyệt đến bây giờ vẫn không hiểu vì sao bọn họ nhìn thấy mình lại kích động như thế.

Lúc này Bách Lý Thần cup hai mắt xuống nhưng lại hiện lên một vẻ kinh ngạc, Kim Thiên Phú, không ngờ phế vật trong mắt thế nhân lại nghịch thiên như thế, xem ra về sau sẽ càng thêm thú vị.

"Nha đầu, Kim Thiên Phú mà người cũng không biết, Kim Thiên Phú là cảnh giới tối cao, mặc kệ tu luyện hay luyện đan đều sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều, nói tóm lại, người chính là bảo bối." Ánh mắt quân đại sư nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt giống như sói gặp thức ăn.

"Loại hại như vậy." Lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt rất đắc chí, không ngờ từ sau khi giải trừ phong ấn, chuyện tốt lại tới liên tục.

"Đó là đương nhiên, nhưng nếu không có ai dạy người, cũng chỉ uống phí, thế nào, bằng lòng bái ta làm thầy không?" Quân đại sư cười nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt, hi vọng thấy nàng gật đầu.

"Người đã nói thế gian chỉ có mình ta đạt được Kim Thiên Phú, sao ta phải bái người làm thầy." Thượng Quan Tây Nguyệt không hiểu hấn tại sao muốn thu mình làm đồ đệ.

"Nha đầu, người nhìn người đi, ta không phải đã nói rồi sao. Dù người là Kim Thiên Phú, cũng phải có người dạy bảo mới được."

"Ta tìm người khác cũng có thể, không nhất định phải là người."

Quân đại sư nghe Thượng Quan Tây Nguyệt có ý không muốn đồng ý, hơn nữa còn muốn bái người khác làm sư phụ, lập tức gấp gáp, như vậy không thể được, nàng là thiên tài do hấn phát hiện ra, sao có thể để rơi vào trong tay người khác.

"Tiểu nha đầu nhà người, sao lại khó nói chuyện như vậy, người khác nghe đến quân đại sư ta, người hỏi thăm một chút, ai mà không muốn bái ta làm thầy."

"Nhiều người muốn bái người làm thầy như vậy, người để bọn hấn làm đồ đệ là được, sao còn muốn dây dưa với ta." Chẳng biết tại sao, Thượng Quan Tây Nguyệt cứ muốn cùng hấn tranh cãi.

"Ngươi... Ngươi nói gì, chẳng phải ta nhìn trúng ngươi sao? Người khác ta thấy chướng mắt." Quân đại sư dùng ánh mắt khát vọng nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Vây... Nếu như báỉ ngươi làm thầy, ta được lợi gì." Thượng Quan Tây Nguyệt không quanh co lòng vòng nữa, dù sao mình còn có rất nhiều chỗ không hiểu, có một sư phụ sẽ tốt hơn nhiều.

"Ngươi làm sao lại khác người như vậy... Cái gì, ngươi nói đồng ý báỉ ta làm thầy." Quân đại sư lúc này mới kịp phản ứng lại.

"Đúng vậy, ta muốn biết ta được lợi gì." Thượng Quan Tây Nguyệt không sợ người khác thấy phiền lặp lại một lần nữa.

"Nha đầu này, người khác muốn nịnh bợ báỉ ta làm thầy ta cũng không đồng ý, ngươi ngược lại còn muốn ta cho ngươi lợi ích. Thật là một tiểu nha đầu ranh mãnh." Quân đại sư trong mắt mang ý cười nghiền ngẫm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Nếu ngươi báỉ ta làm thầy, ta chắc chắn đem sở học suốt đời dạy cho ngươi, đời này thành tựu lớn nhất của ta là luyện đan, còn nữa, ngươi là Kim Thiên Phú nên thích hợp luyện đan nhất."

"Luyện đan? Vây bây giờ ngươi đạt phẩm giai thứ mấy." Thượng Quan Tây Nguyệt tò mò hỏi.

"Ta sao, hiện tại đã là đan tôn tứ phẩm." Quân đại sư sờ râu kiêu ngạo nói.

"Không sai, phẩm giai luyện đan của quân đại sư là cao nhất trong đại lục." Một bên Tạ lão cũng nói giúp.

"Báỉ kiến sư phụ" Thượng Quan Tây Nguyệt không chút do dự quỳ trên đất hành lễ báỉ sư.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Luyện chế đan dược thêm lần nữa

"Tốt, tốt, đồ nhi ngoan, mau đứng dậy." Quân đại sư kích động đỡ Thượng Quan Tây Nguyệt dậy. Quá tốt rồi, rốt cục mình cũng thu nhận được một đồ đệ vừa ý. Lần này có thể khoe khoang trước mặt những lão già kia rồi.

"Đồ nhi, ngươi biết luyện đan không?"

"Ta chỉ luyện được tự lực hoàn cấp thấp, hiện tại là Đan sư tam phẩm." Thượng Quan Tây Nguyệt không giấu diếm gì cả nói tình huống hiện tại của mình cho Quân đại sư biết.

Sau khi Bách Lý Thần nghe thấy nhanh chóng ngẩng đầu lên, rốt cục nàng còn bao nhiêu chuyện khiến cho người khác kinh ngạc đây, đầu tiên là Kim Thiên Phú, bây giờ lại là Đan sư tam phẩm. Nàng giống như một bí ẩn, để cho người ta chậm rãi khám phá.

"Đan sư tam phẩm, không sao, có sư phụ dạy ngươi, chắc chắn sẽ thành trò giỏi hơn thầy."

Quân đại sư tự tin vỗ vai Thượng Quan Tây Nguyệt, con mắt nhìn về bên cạnh, mới phát hiện Bách Lý Thần một mực không hề lên tiếng.

"Vị này là..." Quân đại sư đặt tầm mắt lên người Bách Lý Thần đang cúi đầu không nói.

"Sư phụ, đây là Thần vương Bách Lý Thần." Thượng Quan Tây Nguyệt kéo hắn đến trước mặt mình giới thiệu.

"Thì ra là Thần vương, đúng rồi, đồ nhi, đến giờ ta còn không biết tên của ngươi." Quân đại sư không chú ý quá nhiều đến Bách Lý Thần, lại chuyển ánh mắt về phía đồ đệ mình.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, nổi tiếng là phế vật đại tiểu thư của phủ Thừa tướng, gọi ta là Nguyệt nhi được rồi. "

"Thì ra ngươi chính là Thượng Quan Tây Nguyệt đó." Tạ lão ở một bên nghe thấy, rốt cuộc hiểu rõ, trách không được mình lại cảm thấy cái tên này nghe quen tai.

"Cái gì, phế vật, ai dám nói Nguyệt nhi của ta là phế vật, vậy bọn hắn là cái gì, phế vật trong phế vật sao?"

Quân đại sư nghe đồ nhi thiên tài của mình bị người khác nói thành rác rưởi, tức giận đến râu mép vênh lên.

Thượng Quan Tây Nguyệt buồn cười nhìn sư phụ của mình giống như một tiểu hài tử.

"Nói ta như vậy thì sao, dù sao ta cũng không thiếu đi miếng thịt nào, tùy bọn hần nói thế nào thì nói."

"Vậy cũng không được, ta không cho phép bọn họ nói nguoi như vậy." Quân đại sư rất cố chấp.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy sư phụ bảo hộ mình như thế, trong lòng rất cảm động.

"Đứng rồi, Nguyệt nhi, đi, chúng ta vào trong nội viện, để sư phụ nhìn kỹ thuật luyện đan của nguoi." Quân đại sư vừa nói liền lôi kéo Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào bên trong.

"Tạ lão, chuyện đồ đệ của ta là Kim Thiên Phú tuyệt đối đừng tiết lộ ra ngoài, biết không? Nếu không ta sẽ lột da nguoi." Quân đại sư rốt cục nhớ tới chuyện này không thể để người khác biết, đồ đệ của mình còn chưa trưởng thành, bại lộ quá sớm chỉ sợ sẽ gây bất lợi cho nàng.

"Yên tâm đi, quân đại sư, nơi này chỉ có hai người chúng ta biết, đương nhiên, còn có Thần vương, không có người khác biết."

Bách Lý Thần thấy Tạ lão nhìn về phía mình, vội vàng lắc đầu như trống hời.

"Ta cũng sẽ không nói, đây là bí mật của ta và tỷ tỷ."

"Ừm, vậy là tốt rồi..."

Đi vào nội viện, quân đại sư liền đuổi Tạ lão đi.

"Tới đây, Nguyệt nhi, hôm nay sư phụ dạy nguoi luyện chế đường khí đan của Đan sư tam phẩm, nguoi coi cho kỹ." Quân đại sư nói xong cũng ngồi trước lò luyện đan, theo trình tự mà bỏ thảo dược vào lò.

Quá trình quân đại sư luyện chế, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn rất cẩn thận, một chút động tác nhỏ nàng cũng đều nhớ kỹ ở trong lòng.

Chỉ chốc lát sau, đường khí đan luyện thành, quân đại sư lấy từ trong lò ra 10 viên thuốc.

Thượng Quan Tây Nguyệt cầm một viên trong tay quân đại sư quan sát, mùi thơm ngát bay thẳng vào mũi nàng, viên đan dược màu trắng tản ra ánh sáng nhẹ.

"Sư phụ, đan dược này có tác dụng gì."

"Đường khí đan, ý ở trong tên, bổ sung công lực sau khí mạch suy yếu." Quân đại sư nói xong cầm lấy bình đan dược bên cạnh bỏ toàn bộ vào sau đó đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Đồ nhi, cái này cho nguoi, trong nguoi mang theo nhiều đan dược một chút sẽ tốt hơn."

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không khách sáo, cầm lấy đan dược, bỏ vào nhẫn Thiên Hoàng.

Sau đó quân đại sư nói với Thượng Quan Tây Nguyệt một vài chuyện nên chú ý khi luyện đan, vài kỹ xảo, liền để nàng bắt đầu luyện.

Lần này có quân đại sư dạy kỹ xảo cho nàng, đan dược Thượng Quan Tây Nguyệt luyện chế lần này rất tốt.

Trong phòng, khói mù lượn lờ.

Ánh lửa màu đỏ phản chiếu khuôn mặt của nàng giống như ánh bình minh, lúc này nàng đang tập trung tinh thần rót tất cả linh lực tất cả vào lò luyện đan.

Chỉ chốc lát sau, thanh âm lốp bốp truyền đến.

Thành công.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Hỉ nhi

Editor: Susublu

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng dậy lấy đan dược ra. Lần này so với lần trước tiến bộ hơn một chút, là sáu viên.

"Có lắm hay không, ta dựa theo lời hướng dẫn của sư phụ, sao lại chỉ có sáu viên."

Quân đại sư nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ của Thượng Quan Tây Nguyệt, râu ria bị tức đến dựng thẳng lên.

"Sáu viên, lần đầu tiên luyện đã được sáu viên, ngươi còn muốn thế nào."

Đồ nhi, ngươi cũng biết vì sư luyện đơn mấy chục năm mới có được hiệu quả hôm nay, mà ngươi, chỉ trong chớp mắt, liền luyện thành công sáu viên, vẫn còn chệch ít, ngươi nên biết là có không ít người lần đầu luyện đơn không hề thành công, thậm chí còn có thể nổ lò.

"Sư phụ, đây là lần thứ hai ta luyện đơn." Thượng Quan Tây Nguyệt bắt mẫn phản bác lí do thoái thác của quân đại sư.

Bách Lý Thần cúi đầu nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói đây chỉ là lần thứ hai nàng luyện đơn, không ngờ mới hai lần luyện đơn mà đã có thành tích rõ rệt như thế.

Xem ra, trước kia đều do nàng ngại trang, nhưng bây giờ khinh thường không muốn tiếp tục nữa, như vậy còn hấn thì sao, có phải cũng nên khôi phục lại hay không...

"Ngươi... Ai, thôi thôi, thiên phú của ngươi vốn không người nào có thể so sánh, vì sư thật là may mắn, có thể thu nhận ngươi làm đồ đệ." Quân đại sư nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt vui mừng nói.

"Sư phụ, ta phải về rồi, có rảnh ta lại đến gặp ngài." Thượng Quan Tây Nguyệt cất sáu viên dưỡng khí đan vừa luyện chế được vào nhẫn Thiên Hoàng.

Quân đại sư nghe Thượng Quan Tây Nguyệt muốn đi, rất không muốn, hấn còn muốn tâm sự cùng đồ đệ, nhưng hấn cũng biết đồ đệ mình không phải là người bình thường, xem ra, đại lục này sắp có biến rồi.

"Vậy được rồi, ngươi về trước đi, có rảnh thì đến, sư phụ sẽ dạy ngươi cái khác."

"Được, sư phụ, ta đi trước." Kỳ thật Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không muốn rời khỏi người sư phụ mới quen này, nhưng thật sự không có cách nào khác, còn rất nhiều chuyện đang chờ nàng làm.

Tạm biệt quân đại sư, Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần đi ra ngoài.

"Ai, các ngươi nói xem, sao đến bây giờ Thượng Quan Tây Nguyệt còn chưa ra."

Vì vừa rồi có gã sai vặt đi ra nói chờ một chút nên đám người ngoài cửa nhàm chán tụ tập lại một chỗ nói chuyện phiếm.

"Ai biết, chẳng lẽ phế vật kia có thể tu luyện."

"Hừ, làm sao có thể, phế vật chính là phế vật, dù trải qua mấy trăm năm cũng không thể." Một người mặc quần áo màu xanh khinh thường nhìn về phía hai người đi ra.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy mấy câu nói này, mặt không đổi sắc đi qua bọn họ, coi như có nói khó nghe hơn cũng không sao, sớm muộn cũng có một ngày bọn hấn hối hận tự nói mình ngu xuẩn.

Nhưng sau lưng, Bách Lý Thần nghe thấy mấy lời vũ nhục nàng, nắm chặt nắm đấm cố áp chế lửa giận để không đánh một chưởng ra ngoài.

"Đúng rồi, lần này chỉ có một mình ngươi ra ngoài thôi sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt đi ở phía trước chợt nhớ tới bên cạnh Bách Lý Thần không có một tùy tùng nào nên quan tâm hỏi.

"Ta vụng trộm chạy ra ngoài, bọn họ không biết."

"Ngươi cứ như vậy sẽ làm bọn họ lo lắng, biết không? Ngươi mau trở về đi, ta cũng phải về rồi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong phất tay với hấn, xoay người rời đi.

Bách Lý Thần nhìn nàng đi xa, liền đi đến một nơi vắng vẻ, nhún chân lao về phía trước.

Trở lại phủ, còn chưa về tới viện của mình, đã nghe thấy tiếng ồn ào.

"Ngươi về trước đi, bây giờ đại tiểu thư không có ở đây." Đây là tiếng của Khương ma ma.

"Không, ta muốn ở đây đợi đại tiểu thư trở về."

Thượng Quan Tây Nguyệt đến gần xem xét, một nha hoàn mặc y phục màu lam quỳ gối trước cửa viện tử của nàng.

"Có chuyện gì."

Nha hoàn vừa nghe thấy giọng nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, quay đầu thật nhanh, gương mặt này, không phải là Hi nhi lần trước bị đánh bằng roi sao?

"Đại tiểu thư, ta là Hi nhi." Hi nhi vừa quỳ vừa bò qua nít góc áo Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ta biết ngươi là ai, ta chỉ muốn hỏi ngươi đến đây làm cái gì." Thượng Quan Tây Nguyệt rút áo mình lại, đi về phía trước mấy bước.

"Đại tiểu thư, ta... Ta muốn nói, thương thế của ta lành rồi, có thể tiếp tục hầu hạ ngươi." Hi nhi thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi về phía trước, vội vàng quỳ bò theo.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Luyện chế Hộ Mạch đan

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe nàng nói như vậy, ngoài ý muốn cúi đầu nhìn về phía nàng.

"Lần trước đánh ngươi hai mươi đại bản, chẳng lẽ ngươi không hận ta sao?"

Con chồn cho gà chúc tết, tuyệt đối không có lòng tốt.

Hi nhi nghe xong, lại bò qua vài bước, ngẩng đầu chân thành tha thiết nhìn nàng.

"Không, đại tiểu thư, lần trước là Hi nhi không đúng, đại tiểu thư xử phạt là đúng."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, cũng thấy càng thêm buồn cười, như cười mà không cười nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

"Ngươi thật sự cho rằng ta xử phạt ngươi là đúng?"

Hi nhi bị cặp mắt của nàng nhìn chăm chăm, không tự nhiên, chột dạ cúi đầu, chẳng lẽ lại bị nàng phát hiện, không có khả năng, nàng sẽ không biết kế hoạch của mình.

Nghĩ như vậy, Hi nhi bình tâm lại, lần nữa ngẩng đầu lên.

"Đại tiểu thư làm gì cũng đều đúng."

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy Hi nhi nói một đằng nghĩ một nẻo, híp mắt lại.

Bản cô nương nhận lại ngươi, để xem ngươi có thể làm ra cái gì.

"Vậy ngươi lưu lại đi, nhưng bên cạnh ta đã có hai nha hoàn, ngươi ở bên ngoài làm nha hoàn sai vặt đi."

"Vâng, tạ đại tiểu thư."

Hi nhi cúi đầu xuống nói, trong mắt lộ ra hận ý không thể che hết.

Sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại không nhìn thấy oán hận trong mắt nàng, nhưng nàng ngược lại muốn nhìn xem nàng ta phí tâm tư ở lại bên cạnh mình có mục đích gì.

"Tốt, ta về phòng trước, nếu không có việc gì, thì đừng vào quấy rầy ta."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong cũng đi vào phòng của mình.

"Ai, Bích Ngọc, ngươi nói xem gần đây tiểu thư bận cái gì, mỗi ngày đều ở trong phòng không ra." Thượng Quan Tây Nguyệt đóng cửa lại chỉ nghe thấy Tiểu Ngôn hiếu kỳ như chim hót hời hợt hời hợt.

"Ai nha, làm sao ta biết, tiểu thư có suy nghĩ của nàng, đi, chúng ta đi xem Khương ma ma đang làm món ngon gì."

Sau đó, ngoài cửa không còn một thanh âm nào, đoán chừng Bích Ngọc đã mang Tiểu Ngôn đi rồi.

Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào trong buồng, hơi suy nghĩ một chút, lại lần nữa đi vào trong không gian huyền ảo.

Nàng nhìn chung quanh, sờ lên trâm cài tóc trên đầu.

Ai, không biết lúc nào Lạc Lạc mới có thể ra ngoài...

Thượng Quan Tây Nguyệt tìm một nơi ngồi xếp bằng, nhớ lại Thiên Hoàng đan thư trong đầu, rốt cục quyết định luyện chế Hộ Mạch đan.

Cái gọi là Hộ Mạch đan, chính là để bảo hộ kinh mạch không bị thương tổn.

Sau khi nghĩ xong, đột nhiên nàng phát hiện không biết làm cách nào để Thiên Hoàng đình trên lỗ tai biến lớn ra.

“Thiên Hoàng đình, bây giờ chủ nhân ngươi muốn luyện chế đan dược, ngươi nhanh biến lớn lên đi.”

Thượng Quan Tây Nguyệt thực sự không có cách nào, chỉ có thể lăm bằm lâu bầu nói chuyện.

Ai ngờ vừa dứt lời, Thiên Hoàng đình trên lỗ tai tự động bay ra, dừng trước mắt Thượng Quan Tây Nguyệt từ từ lớn lên, cho đến khi biến lớn lại như trước.

“A..., Thiên Hoàng đình, ngươi không hổ là Thần khí, còn có thể hiểu ta nói gì.” Mắt Thượng Quan Tây Nguyệt sáng lên, đi lên phía trước sờ lên Thiên Hoàng đình.

Thiên Hoàng đình vì muốn đáp lại lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, giật giật thân thể.

“Ngươi... Ngươi thật sự có thể nghe hiểu ta nói gì...?”

Thiên Hoàng đình giật giật lần nữa.

“Oa, ngươi thật sự là một bảo bối.”

Thượng Quan Tây Nguyệt kích động ôm Thiên Hoàng đình vào ngực.

Không ngờ lò luyện đan tại đại lục này có thể nghe hiểu tiếng người...

Cao hứng qua đi, Thượng Quan Tây Nguyệt bắt đầu luyện đan.

Bởi vì lần này muốn vượt cấp luyện đan, nên dù đang ở Đan sư tam phẩm nàng lại muốn luyện chế đan dược của Đan sư Ngũ phẩm, tuy sẽ khó khăn một chút, nhưng đối với Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ có khiêu chiến càng khó khăn mới có thể tiến bộ nhanh hơn người khác.

Hạ quyết tâm xong, nàng bỏ dược thảo vào lò, sau đó phóng thích Tinh thần lực, ngọn lửa từ từ bùng lên, đan dược lần này khác lúc trước.

Lần này tất cả đan dược sau khi thành công đều bay từ bên trong ra ngoài, vòn xung quanh bốn phía Thiên Hoàng đình.

“Thu “

Thượng Quan Tây Nguyệt quát nhẹ một tiếng, toàn bộ đan dược tự động bay vào trong tay nàng

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Long Thiên Các

Editor: Susublu

Nàng cúi đầu nhìn thành quả, màu trắng mượt mà trơn bóng, mùi thơm ngát xông vào mũi, nhưng, cũng chỉ có sáu viên.

Thượng Quan Tây Nguyệt chắc lưỡi bỏ đan dược vào trong nhẫn Thiên Hoàng.

Ngay lúc nàng chuẩn bị đứng dậy, cơ thể truyền đến cảm giác nứt ra làm hai.

Loại cảm giác này rất quen thuộc, nàng muốn tấn cấp.

Thượng Quan Tây Nguyệt tranh thủ thời gian khoanh chân ngồi tại chỗ, đẩy linh lực trong thân thể ra bốn phía.

Mỗi lần tấn cấp đều giống như đi dạo qua quỷ môn quan một chuyến, nếu thành công, ngươi sẽ tấn cấp, nếu thất bại, sẽ bạo phát mà chết.

Mỗi một lần tấn cấp, sẽ càng khó khăn...

Ước chừng nửa canh giờ sau, nghe được một tiếng "Xoạt xoạt" rất nhỏ.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhẹ nhõm thở ra một hơi, lau mồ hôi trên trán.

Tấn cấp, Huyền Linh trung cấp...

Không ngờ một lần luyện đan được lại vượt cấp, linh lực thăng tới hai cấp.

"Tốt, Thiên Hoàng đình, trở về đi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghỉ ngơi một hồi, đứng lên chi vào Thiên Hoàng đình vẫy tay.

Thiên Hoàng đình nghe được tiếng gọi, biến thành một tia sáng màu đỏ bay tới trên lỗ tai Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Thật là một hài tử thông minh." Thượng Quan Tây Nguyệt hài lòng sờ Thiên Hoàng đình đã biến thành bông tai.

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị đi ra ngoài, nàng lại hái một trái Thánh Linh quả, bởi vì nàng muốn cho A Văn một trái.

Về tới phòng của mình, nàng mặc nguyên y phục nằm trên giường, chỉ chốc lát liền ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Thượng Quan Tây Nguyệt đã thức dậy, vì nàng nhớ lần trước Bích Ngọc có nói qua Long Thiên Các, nàng muốn cầm toàn bộ Hộ Mạch đan tới hôm qua luyện được đi đâu giá.

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa mới mở cửa, liền nhìn thấy Tiểu Ngôn.

"Tiểu thư, sao dậy sớm như vậy."

"Hôm nay ta có việc, phải ra ngoài một lát."

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa đi qua các nàng ra ngoài.

Sau khi xuất phủ, nàng đi tới cửa tiệm lần trước mua quần áo.

"Vị cô nương này, muốn mua quần áo gì, ở đây quần áo chúng ta bán đều là loại tốt, kiểu dáng cũng mới mẻ độc đáo nhất, giá cả dù già hay trẻ đều không lừa gạt."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, khóe mắt co rút, ngay cả câu nói chào mời cũng giống y như lần trước.

"Lão bản, ta muốn một bộ áo choàng gắn kèm mũ trùm đen." Thượng Quan Tây Nguyệt nói loại quần áo mình muốn mua.

"Áo choàng màu đen?" Lão bản cho là mình nghe lầm, hỏi lại một lần nữa.

"Đúng, áo choàng màu đen, nếu người không có, vậy ta đến chỗ khác mua." Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn cùng hắn nói nhảm, quay người muốn đi ra ngoài.

"Đừng, đừng, tiểu thư, tiệm chúng ta cái gì cũng có, người chờ một lát, ta đi lấy cho người." Lão bản nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt muốn đi, vội vàng ngăn cản nàng, sợ không lấy được bạc.

Thượng Quan Tây Nguyệt cầm áo choàng xong, vào phòng thay đồ trong hậu viện cửa tiệm, khoác áo choàng cột dây mũ xong liền trả tiền, đi đến Long Thiên Các.

Nàng đội mũ sa, là vì không muốn để cho người khác nhận ra, dù sao Long Thiên Các hỗn tạp, loại người gì cũng có, nếu lúc đó bị nhận ra, sẽ không tránh được phiền phức.

Long Thiên Các cách phủ không xa, khoảng một khắc đồng hồ là đến.

Nàng đi vào, đến trước quầy.

"Vị tiểu ca này, ta muốn đấu giá một ít đan dược." Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý thấp giọng.

Trước quầy, gã sai vặt nghe có người muốn đấu giá đan dược, lập tức ngẩng đầu lên, phải biết người đấu giá đan dược nhất định là một đan dược sư, nếu không phải đan dược sư, vì sao lại dư thừa đan dược mà đem tới đấu giá, bình thường người khác lấy được đan dược, đều xem như bảo bối không nỡ dùng, sao có thể đem đi đấu giá.

Người này toàn thân đều màu đen, nhìn không ra hình dáng, giọng nói cũng khó phân biệt, nhưng hắn cũng không hiếu kỳ, bởi vì có rất nhiều cao nhân vì không muốn bại lộ thân phận mà ăn mặc theo cách này, vị này từ bàn tay đến làn da xem ra là người trẻ tuổi.

"Được rồi, xin ngài đi theo ta." Đắc tội ai cũng không thể đắc tội một đan dược sư, điều này hắn vẫn hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Đấu giá

Editor: Susubblue

Thượng Quan Tây Nguyệt theo tiểu nhị đi tới một căn phòng phía sau.

Trong này trưng bày những đồ vật để bán đấu giá, toàn bộ phòng đều đã được chất đầy.

Đột nhiên, mắt của nàng hướng về một thứ được che kín bằng vải đỏ, chẳng biết tại sao, nàng muốn mở ra nhìn xem bên trong là cái gì.

Gã sai vặt đi tới trước mặt một lão nhân, cung kính cúi đầu.

"Bình lão, vị khách này nói muốn đấu giá đan dược."

Bình lão nhìn theo tầm mắt hắn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đang đứng ở một bên.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy Bình lão nhìn nàng, lễ phép gật đầu với hắn.

"Ừ, ta đã biết, người lui xuống đi."

Gã sai vặt nghe thấy chỉ thị liền xoay người đi ra ngoài.

"Khách nhân, không biết người muốn đấu giá cái gì."

Bình lão đi tới trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, khách sáo hỏi.

Tay Thượng Quan Tây Nguyệt khẽ động, lấy Hộ Mạch đan trong nhẫn Thiên Hoàng ra.

"Đây chính là thứ ta muốn bán đấu giá, Hộ mạch đan của Đan sư Ngũ phẩm."

Bình lão cảm một viên từ trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt lên quan sát kỹ.

"Không sai, đây là Hộ mạch đan của Đan sư Ngũ phẩm, nhưng đan dược này của người có thể nói loại nhất phẩm, mặc kệ là độ tinh khiết hay độ dung hợp đều là trăm phần trăm."

Bình lão sờ râu cảm thán nói.

"Không biết sư phụ các hạ là ai, có thể luyện ra đan dược có độ dung hợp trăm phần trăm như vậy."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy, trong lòng lại khinh khinh, xin nhờ, ta chỉ tới đấu giá thôi, sao hỏi nhiều vấn đề như vậy chứ.

"Sư phụ ta là cao nhân, không muốn ta để lộ tin tức của hắn ra ngoài."

"Ta hiểu, ta hiểu, ai, thật là đáng tiếc."

Bình lão tiếc nuối lắc đầu, nếu biết là ai, đến lúc đó chiêu mộ vào Long Thiên Các, nhất định nơi này sẽ tồn tại vững chắc hơn.

"Các hạ, người có tổng cộng 6 viên Hộ mạch đan, mỗi viên giá khởi điểm là 10 vạn, cuối cùng sau khi đấu giá xong ta rút ra mười phần trăm phí tổn, ngài xem có được không?"

Bình lão nói đến chuyện bán đấu giá, trở nên rất nghiêm túc, nói tình huống cụ thể cho Thượng Quan Tây Nguyệt nắm rõ.

"Có thể."

Trời ạ, không ngờ chỉ một viên thuốc, giá khởi điểm đã là 10 vạn lượng, vậy trở về ta luyện thêm những đan dược khác, không phải sẽ phát tài sao?

"Ha ha "

Thượng Quan Tây Nguyệt quá đắc ý, không khỏi cười ra tiếng.

"Không biết các hạ còn có vấn đề gì không?" Bình lão thấy Thượng Quan Tây Nguyệt bật cười, nghi ngờ hỏi.

"A, không, không có gì, ta ra ngoài trước." Thượng Quan Tây Nguyệt hắng giọng nói, ra về trấn tĩnh đi ra ngoài.

"Các hạ đi thông thả "

Đi ra bên ngoài, Thượng Quan Tây Nguyệt tìm một nơi vắng vẻ ngồi xuống, đánh giá bốn phía.

Không hổ là phòng đấu giá lớn nhất Tây Lăng Quốc, bốn phía đều có người chuyên trấn giữ trật tự Long Thiên Các, phía trước là một cái bàn bán đấu giá, hai bên bàn cũng có hai người gác, nhìn hai người này khí thế, ít nhất cũng phải là Hoàng Linh cao cấp.

Mà lâu hai đều có phòng bao, cửa phòng bao buông rèm, người bên ngoài không thể biết ai ở bên trong.

Thượng Quan Tây Nguyệt đánh giá chung quanh một lúc, lại không biết ba người ngồi trong phòng bao lâu hai, một người trong số đó cũng đang nhìn nàng.

"Nàng sao cũng ở đây."

"Đường ca, người đang nói ai vậy." Bách Lý Gấm cúi đầu thật dài nhìn xuống dưới lầu, nhưng chỉ có một vài người tới đấu giá, cũng không có gì đặc biệt.

"Đường ca, người nói nàng là ai."

"Thần, người nói vị cô nương mặc y phục màu đen kia sao?" Âm thanh ôn nhã của Long Hạo Lăng vang lên.

"Y phục màu đen." Bách Lý Gấm lăm bầm lầu bầu nhìn xuống dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Đấu giá Tinh Thần Lam

Editor: Susublu

Lần này Bách Lý Gấm nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đang mặc áo choàng đen ngồi ở trong góc, nhưng...

"Lăng, sao ngươi biết nàng là nữ nhân."

Bách Lý Gấm ngồi ngay ngắn lại hiếu kỳ hỏi Long Hạo Lăng.

"Vừa nhìn liền biết, ngươi nhìn nàng xem, dáng điệu uyển chuyển, xương cốt nhỏ nhắn xinh xắn, không phải nữ nhân thì là cái gì, còn có một điểm quan trọng nữa là..."

Long Hạo Lăng cố ý thừa nước đục thả câu.

"Là cái gì." Bách Lý Gấm hiếu kỳ dựng lỗ tai lên.

"Là... Ngươi nói xem nếu người kia không phải nữ nhân, sao Thần lại nhìn chăm chăm người ta không rời đây, chẳng lẽ hấn lại có đam mê thích nam nhân sao?" Long Hạo Lăng đưa mắt nhìn sang Bách Lý Thần đang một mực trầm mặc.

"Ha ha, đam mê nam sắc..."

Bách Lý Gấm cười phá lên, nhưng đồng thời, hấn cũng chú ý động tác của Bách Lý Thần, hấn không muốn bị đánh.

Ai ngờ Bách Lý Thần lờ bọn hấn đi, tựa lưng vào ghế ngồi không nói một lời nhìn chăm chăm Thượng Quan Tây Nguyệt ở dưới lầu.

Long Hạo Lăng thấy bộ dáng này của hảo bằng hữu, cũng đưa mắt nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, ngay cả chính hấn cũng không biết, một cái nhìn này, chớp mắt chính là vạn năm.

Ở lầu dưới Thượng Quan Tây Nguyệt vừa thu hồi ánh mắt dò xét của mình, liền có một người đi lên đài.

Tập trung nhìn lên, đó là Bình lão vừa rồi ở trong phòng.

Bình lão đi lên đài, lễ phép khom người, liền mở miệng giải thích.

"Hoan nghênh mọi người dù trăm công ngàn việc còn đến với Long Thiên Các, Bình lão ta vô cùng cảm kích, hi vọng sau này mọi người ủng hộ Long Thiên Các của chúng ta nhiều hơn, tiếp theo ta cũng không nhiều lời nữa, vật đầu tiên được bán đầu giá là dược thảo Tinh Thần Lam."

Bình lão nhận lấy cái khay trong tay gã sai vặt.

"Đây chính là Tinh Thần Lam, nó là dược liệu không thể thiếu để luyện chế linh đan, tổng cộng có hai viên, mỗi viên có giá là năm ngàn hai."

Bình lão vừa dứt lời, dưới đài liền vang lên âm thanh nghị luận ầm ĩ.

"Cái gì, là dược thảo, lão tử không phải đan dược sư, lấy cũng vô dụng." Một đại hán chột nói.

"Người nói không sai, hiện tại đan dược sư rất hiếm đó."

"Đúng, chúng ta đợi vật tiếp theo được đấu giá là cái gì."

"Đúng vậy, cũng không thể lãng phí tiền mua một thứ không đáng."

Bình lão nhìn người phía dưới mặt ù mầy chau, không có hứng thú với Tinh thần Lam, lập tức gấp gáp.

"Nếu không thì bốn ngàn hai."

Người phía dưới vẫn không có phản ứng, cũng thế, chỉ có đan dược sư mới cảm thấy hứng thú đối với dược thảo.

Bình lão xem xét, cắn răng, giống như đã hạ một quyết định trọng đại.

"Một ngàn lạng "

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy dược thảo đã xuống đến một ngàn lạng, nghĩ thầm mua về có thể dùng để luyện đan.

Bình lão nhìn mọi người một chút động tĩnh cũng không có, hơi thất vọng lúc, bỗng nhiên một thanh âm vang lên mà đối với hắn là tiếng của trời.

"Tinh Thần Lam, hai viên này ta muốn lấy hết."

Thượng Quan Tây Nguyệt phát ra thanh âm khàn khàn.

"Tốt, tốt, Tinh thần Lam đã được vị này mua."

Bình lão kích động nhanh chóng nói, sợ Thượng Quan Tây Nguyệt đổi ý.

"Hai ngàn hai lần một "

"Hai ngàn hai lần hai "

"Hai ngàn hai lần ba, thành giao "

Bình lão gõ thật nhanh, quá tốt rồi, rốt cục bán được Tinh Thần Lam rồi.

"Các hạ, chờ đến khi kết thúc, người đi theo ta lấy Tinh Thần Lam."

Bình lão nói xong để gã sai vặt cầm Tinh Thần Lam ra đằng sau, lại nhận lấy một cái khay khác

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Thiên Tuyệt Liên

Editor: Susublu

"Vòng tay này là món đồ đấu giá thứ hai, Thiên Tuyệt Liên, giá khởi điểm là 5 vạn lượng "

Bình lão nói xong cầm lấy Thiên Tuyết Liên giơ lên trước mặt mọi người, vòng tay chiếu sáng dưới ánh đèn, chiếu lấp lánh, loá mắt.

"Cái gì thế này, Long Thiên Các các người đầu giá mấy đồ vật đàn bà này sao?" Là đại hán kia nói.

"Người cũng chớ xem thường Thiên Tuyết Liên, đeo trên người sẽ có thể bách độc bất xâm."

Bình lão giải thích rất cẩn thận, lần nữa giơ vòng tay lên để những thiếu nữ có thể nhìn cẩn thận hơn, bởi vì hẳn biết vật này chỉ có nữ nhân mới cảm thấy hứng thú.

"6 vạn lượng"

Một giọng nữ bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt vang lên.

"A, giọng nói này là..."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe được giọng nói quen thuộc, hiểu kỳ quay đầu, thì ra là Thượng Quan Lâm.

Tại sao nàng lại ở chỗ này...

"6 vạn lượng, còn có người nào muốn tăng giá không?" Bình lão hỏi mọi người.

Nhìn mọi người không có ý muốn mua, Bình lão chuẩn bị gõ xuống.

"7 vạn lượng"

Lại một giọng nữ khác can động tác của hắn.

Thượng Quan Tây Nguyệt lại quay đầu nhìn lại, là một thiếu nữ, đại khái khoảng chừng 14 tuổi, mặc quần áo vàng nhạt, cả người lộ ra vẻ đáng yêu động lòng người.

"Tiên Phán Phán, vì sao người lại cướp đồ của ta." Thượng Quan Lâm thấy thứ mình thích bị Tiên Phán Phán từ trước tới nay đều đối nghịch với nàng cướp đi, hận không thể xông lên xé nát nàng ra.

"Thượng Quan Lâm, người thật thú vị, thứ này là của ai còn chưa biết, người lại khẳng định nó là của người sao?" Tiểu cô nương tên Tiên Phán Phán khinh miệt nhìn Thượng Quan Lâm.

"Người..."

"Hay là nói, đây chính là giáo đường của Thượng Quan gia sao, bọn họ dạy Nhị tiểu thư bá đạo như vậy."

Tiên Phán Phán không chờ Thượng Quan Lâm nói xong, mở miệng đã kích nàng lần nữa.

"Đúng vậy, đây là Thượng Quan gia Nhị tiểu thư sao, bá đạo như vậy, vòng tay còn chưa được vỗ xuống, liền khẳng định là người khác đoạt đồ của nàng."

"Nhìn dung mạo của nàng ra ư nhìn, không ngờ tâm địa lại khó ưa như thế..."

"Phòng đấu giá không phải là nơi để cho người khác bán đấu giá sao, nàng lại tự cho đồ đấu giá là của mình..."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe người chung quanh đánh giá Thượng Quan Lâm, trong lòng không khỏi giơ ngón tay cái lên với vị Tiên Phán Phán kia.

Nói đến thật tốt, loại Bạch Liên Hoa giả bộ này nên để mọi người nhổ nước bọt đến chết.

Bình lão thấy mọi người đưa ánh mắt nhìn chằm chằm về phía Thượng Quan Lâm đang xuất khẩu cuồng ngôn, cũng nhin không được mà bất mãn với nàng, nhưng hắn cũng không thể nói gì, dù sao cũng đều là khách.

"Mọi người yên lặng một chút, 7 vạn lượng, còn có giá cao hơn không?"

Thượng Quan Lâm nghe mọi người vì nữ nhân chết tiết Tiên Phán Phán mà nói nàng như thế, hai tay nắm thật chặt, trong lòng không ngừng mắng.

Tiên Phán Phán, người và Thượng Quan Tây Nguyệt giống nhau đều muốn giẫm đạp người khác.

Lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi xem kịch vui, không khỏi hắt hơi một cái, trong lòng thầm nghĩ, sẽ không phải là Thượng Quan Lâm đang mắng nàng chứ...

"9 vạn lượng."

Thượng Quan Lâm không thèm đếm xỉa, mang toàn bộ ngân lượng của mình ra, nàng nhất định phải đoạt được Thiên Tuyết Liên.

"10 vạn."

Tiên Phán Phán không nhanh không chậm kêu giá, thái độ chậm rãi làm cho Thượng Quan Lâm hận không thể bóp chết nàng.

Bình lão thấy tới 10 vạn đều không ai kêu giá nữa, bắt đầu tuyên bố.

“ 10 vạn lần một ”

"10 vạn lần hai "

"10 vạn lần ba, thành giao "

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 49: Phá Ách đan

Editor: Susublu

Thượng Quan Lâm thấy Thiên Tuyết Liên mình thích bị Tiên Phán Phán lấy mất, hai mắt nhìn chăm chăm vào nàng, nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ Tiên Phán Phán đã sớm chết trăm ngàn lần.

"Tiên Phán Phán, tại sao ngươi lại muốn tranh giành Thiên Tuyết Liên với ta."

"Thượng Quan Lâm, lời này của ngươi ta không hiểu, cái gì gọi là tranh giành, ai có tiền thì đồ thuộc về người đó, ai bảo ngươi không có tiền." Mồm miệng Tiên Phán Phán lạnh lợi trả lời.

"Ngươi..."

Ai ngờ Tiên Phán Phán đã nói qua chỗ khác không còn để ý đến nàng.

Không còn cách nào khác, Thượng Quan Lâm chỉ có thể hung ác trợn mắt nhìn nàng vài lần sau đó xoay người đi ra ngoài.

Tiếp theo Bình lão lại đưa ra một bình thuốc.

"Trong bình này là Phá Ách đan, nếu linh lực bị đình trệ ở Huyền Linh đỉnh phong, ăn đan dược này vào, nhất định có thể đột phá đến Hoàng Linh trung cấp, giá khởi điểm 20 vạn lượng."

"Mẹ nó, quá tốt rồi, lão tử đã dừng ở Huyền Linh đỉnh phong ba năm, đến nay cũng không thể đột phá, hiện tại có Phá Ách đan, thật sự là trời cũng giúp ta, 30 vạn lượng." Vẫn là đại hán thô lỗ hô to.

"Tốt, vị khách này ra giá 30 vạn, còn có ai cao hơn không?"

Bình lão đặt bình đan dược ở trên khay, cười mở miệng hỏi, phải biết rằng, ra giá càng cao, phần trăm hán rút ra càng nhiều.

"35 vạn lượng "

Một thanh âm đột ngột truyền đến từ phòng bao lâu hai.

Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh kia phát ra.

Rèm cửa phòng bao lâu hai vừa kéo lên, điều này để cho Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy tướng mạo người bên trong.

Hắn mặc áo bào màu xanh lam, nếu không chú ý sự âm trầm trong mắt hắn, khuôn mặt cũng coi như anh tuấn.

Lúc này hắn tựa lưng vào ghế ngồi, đứng phía sau là hai tên tùy tùng, không khó phát hiện ra âm thanh vừa rồi phát ra nhất định là của một trong tên tùy tùng.

"Lão tử ra 40 vạn lượng." Đại hán nghe thấy có người cùng hắn tranh đoạt, lập tức gấp gáp, lại thêm 5 vạn lượng.

"45 vạn lượng" Người trên lầu tiếp tục tăng giá.

"50 vạn lượng "

"70 vạn." Người trong phòng bao tựa hồ đã không còn kiên nhẫn tiếp tục dây dưa, trực tiếp thêm 20 vạn.

"Mẹ nó, tên mặt trắng này là ai, dám tranh với lão tử, người cũng không hỏi thăm xem lão tử là ai." Đại hán nghe giá đã tăng đến 70 vạn, nhưng mình lại không có nhiều tiền như vậy, vừa nghĩ tới Phá Ách đan bị người khác đoạt đi, hán lại không tấn cấp được, lập tức mở miệng mắng to.

"Làm càn, đây là đương kim Thất vương gia, sao có thể để cho người ở đây làm càn."

Một tên tùy tùng thấy dưới lầu có người dám nhục mạ chủ tử mình, lập tức rút đao bay xuống dưới lầu gác lên cổ đại hán.

Thất vương gia, Bách Lý Diệp...

Thượng Quan Tây Nguyệt căn cứ theo trí nhớ của mình, người này là con thứ bảy của hoàng thượng, từ ánh mắt của hán có thể thấy hán không phải là cái đèn đã cạn dầu.

Đại hán này cũng sợ cứng người, nhìn thấy một cây đao đột nhiên xuất hiện trên cổ mình, nghe thấy ba chữ Thất vương gia, lập tức bị dọa đến chân mềm nhũn, trực tiếp té dưới đất.

"Thì ra là Thất vương gia, tiểu nhân có mắt mà không thấy Thái Sơn, xin tha cho tiểu nhân. "

Đại hán dập đầu trên đất, phát ra tiếng vang bộp bộp.

"Được rồi. Hàn Đông, trở về đi."

Bách Lý Diệp ngồi trên lầu cuối cùng cũng mở miệng.

"Vâng, chủ tử" Hàn Đông thu đao lại, bay trở về bên cạnh Bách Lý Diệp.

"Tạ ơn Thất vương gia, tạ ơn Thất vương gia..." Đại hán thấy đao đã rời khỏi cổ mình, vừa nói vừa bò dậy co cẳng chạy ra ngoài.

"Tốt, vị vương gia trong phòng bao ra giá 70 vạn, như vậy Phá Ách đan liền thuộc về ngài."

Bình lão thấy bầu không khí có chút cứng ngắc, vội vàng mỉm cười giảng hòa.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Trúng thần thú

"Tốt, vật đầu giá tiếp theo là sáu viên Hộ Mạch đan, chủ yếu để chữa trị kinh mạch bị tổn thương, giá khởi điểm 10 vạn lượng một viên."

"Sáu viên ta muốn lấy hết, 150 vạn."

Một người trung niên dáng dấp mượt mà hô to, chỉ thấy trang sức trên người hán chiếu lấp lánh, mười ngón tay đều đeo đầy bảo thạch, xem ra là người có tiền.

Trời ạ, không nghĩ tới 6 viên Hộ Mạch đan lại có thể bán được 150 vạn. Ta thật sự sắp phát tài rồi, ha ha, càng nhiều người ra giá, càng có nhiều tiền.

Giống như là ông trời nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đang thầm cầu nguyện, lại thêm một âm thanh sáng khoái khác truyền tới.

“ 160 vạn."

Nghe thấy giọng nói rung động lòng người này, Thượng Quan Tây Nguyệt liền nhìn về phía người này.

Hán ngồi trên ghế bên kia, mặc trường bào màu trắng, tay nâng lấy cây quạt, tuy nói dáng dấp không phong hoa như Bách Lý Thần, nhưng cả người hán toát ra một cảm giác khiến người khác thoải mái.

"Tiểu tử thú, dám so tài sản với đại gia, ta ra 200 vạn."

Nam nhân trung niên sau khi nghe thấy lập tức vỗ bàn đứng lên.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy đã tăng tới 200 vạn, trái tim nhỏ của nàng kích động đến nỗi nhảy loạn, phát tài, lần này phát tài thật rồi.

Tiểu soái ca, tăng thêm, tăng thêm nữa đi, trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt không ngừng kêu gào.

"250 vạn "

Trời không phụ người có lòng, nam tử trẻ tuổi lại tăng giá nữa.

"Tiểu tử thú, hôm nay ngươi muốn đấu với đại gia ta có phải không, 500 vạn lượng."

Nam nhân trung niên bị kích thích kêu ra giá trên trời.

"Vị đại gia này đã thích đan dược này như thế, ta cũng không nên đoạt đi thứ mà ngươi thích, ngươi lấy đi."

Nam tử nói dứt lời liền đứng lên phe phẩy cây quạt đi ra ngoài.

Cái gì, 500 vạn lượng, chỉ để mua sáu viên thuốc, bán với giá 500 vạn lượng, nếu không phải Thượng Quan Tây Nguyệt sợ bại lộ thân phận, đã sớm vui vẻ đến mức nhảy dựng lên, xem ra trở về nên luyện thêm một ít, kiếm tiền kiểu này ta sẽ nhanh chóng trở thành phú bà.

Thượng Quan Tây Nguyệt đang vui vẻ tính toán trong lòng.

Cuối cùng Hộ Mạch đan được nam nhân trung niên kia mua với giá 500 vạn lượng.

"Mọi người yên lặng một chút, đây là thứ cuối cùng."

Bình lão phát tay ra hiệu mọi người im lặng, trong tay hắn bung một cái khay, phía trên được che bằng một miếng vải đỏ.

"Đây là cái gì, thần bí như vậy."

"Ai biết, đoán chừng là đồ tốt."

"Được rồi, đừng đoán bậy, mở ra sẽ biết không phải sao?"

"... Nói cũng đúng "

Bình lão rất hài lòng khi thấy ánh mắt của mọi người đều chăm chú nhìn vào chiếc khay trong tay mình, thấy kỳ vọng bên trong mắt họ, xốc tấm vải đỏ lên.

Vốn tưởng rằng là đồ tốt mới mong chờ, ai ngờ trước mắt lại là một quả trứng lớn khoảng bằng nắm đấm.

"Các vị, không nên xem thường quả trứng này, theo chuyên gia đã nhận định, đây là một quả trứng Thần thú thời thượng cổ, cụ thể là Thần thú gì trước mắt còn chưa biết. Giá khởi điểm là 200 vạn "

Bình lão thận trọng đem quả trứng đặt trên mặt bàn.

"Ngươi nói là trứng Thần thú thì nó sẽ là trứng Thần thú sao?"

"Đúng vậy, chúng ta cũng không hiểu biết nhiều, ai biết ngươi có lừa gạt chúng ta không."

"Hơn nữa, ngươi nói chuyên gia đã xem qua, nhưng chúng ta lại không biết hắn là ai. "

"..."

"..."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn quả trứng kia, bên tai nghe thấy tiếng người khác nghị luận âm ỉ, chẳng biết tại sao, nàng luôn có cảm giác quả trứng này rất quen thuộc, giống như người thân của mình.

"Chủ nhân, ngươi mau mua quả trứng kia đi."

Bên tai Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên truyền đến giọng nói của Lạc Lạc.

Nàng nhìn chung quanh một lần, không có người nào nhìn nàng, chẳng lẽ bọn họ không nghe được sao.

"Chủ nhân, ta đang truyền âm cho ngươi, người khác không nghe thấy đâu." Lạc Lạc mặc dù không xuất hiện, nhưng mọi động tác của Thượng Quan Tây Nguyệt hắn đều biết.

Nhìn thấy hành vi ngu ngốc của chủ nhân, trên trán Lạc Lạc rơi xuống vô số hắc tuyến.

"Lạc Lạc, thân thể ngươi vẫn tốt chứ?" Thượng Quan Tây Nguyệt cũng dùng truyền âm.

"Ta không sao, chủ nhân, ta tu dưỡng một thời gian sẽ tốt." Lạc Lạc rất vui vẻ vì Thượng Quan Tây Nguyệt quan tâm mình.

"Lạc Lạc, chừng nào ngươi mới có thể phát hiện thân."

"Còn phải qua một khoảng thời gian nữa, chủ nhân, đừng lãng phí thời gian, ngươi mau mua trứng Thần Thú kia đi, nó sẽ trợ giúp ngươi."

"Trợ giúp cái gì."

Thượng Quan Tây Nguyệt tò mò hỏi, nhưng không có ai đáp lại nàng, nàng biết, Lạc Lạc lại rơi vào trạng thái ngủ say.

Thật ra, dù Lạc Lạc không nhắc nhở nàng, nàng cũng quyết định mua nó, bởi vì nàng cảm giác được bản thân mình hình như đã biết nó từ lâu rồi, không thể phí thời gian.

"220 vạn."

Thượng Quan Tây Nguyệt mở miệng.

"Ngươi nhìn người kia, có phải đầu óc bị bệnh không, tiêu nhiều tiền như vậy chỉ vì một quả trứng này."

"Ai biết hần nghĩ như thế nào, có lẽ tiền nhiều nhưng lại không có nơi để tiêu."

"..."

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nghe thấy đám người kia chỉ trỏ nàng, bắt quả nàng không để ý, dù sao bọn họ cũng không ai biết nàng là ai.

Bình lão thấy rốt cục có người mở miệng, cao hứng không ngậm miệng được.

"220 vạn, có giá cao hơn không?"

Bình lão nói một lúc lâu cũng không có ai tăng giá lên, hần không khỏi thất vọng cup mắt xuống.

Aiz, vốn đang trông cậy vào món cuối cùng này có thể kiếm thêm chút tiền, hiện tại hoàn toàn thất vọng.

"Nếu không có ai tăng thêm giá, như vậy trứng Thần thú sẽ bán cho vị các hạ này với giá 220 vạn."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Lần đầu gặp Long Hạo Lăng

Edit: Susublu

Tuy rằng mua được trứng Thần thú, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt tuyệt đối không vui vẻ.

Sớm biết không có ai tăng giá lên, nàng chỉ cần ra 201 vạn lượng là được rồi, lãng phí nhiều tiền như vậy, bây giờ hối hận cũng vô ích.

Trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm hối hận.

"Aiz, cái gì chứ, ta còn chưa lấy được món nào."

"Không có mới nói, một món ra hồn cũng không có..."

Sau khi đấu giá kết thúc, đám người này tụ tập thành một nhóm càu nhàu đi ra ngoài.

Mà Thượng Quan Tây Nguyệt đi đến căn phòng lúc đầu vào.

Trong phòng bao Bách Lý Thần thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi, cũng đứng dậy.

"Thần, rốt cục ngươi cũng cử động, ta còn tưởng rằng ngươi cứ ngồi như vậy suốt đời luôn chứ." Long Hạo Lăng giễu cợt nói.

"Lăng, đường ca, ta còn có việc, đi trước." Bách Lý Gấm lên tiếng chào liền đi ra ngoài.

"Thần, ngươi cũng phải đi rồi sao?" Long Hạo Lăng thấy Bách Lý Thần bắt đầu bước đi, đưa tay ngăn cản hắn.

"Thế nào, có việc gì sao."

"Cũng không phải chuyện quan trọng gì, nếu ngươi nhất định đi ta cũng không cản ngươi, vậy ta tự mình đi gặp vị cô nương vừa rồi." Long Hạo Lăng vừa nói vừa đi lên phía trước dùng khước mắt quét nhìn hắn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, Bách Lý Thần vốn đang bước đi đột nhiên dừng lại.

"Ta còn nhiều thời gian, cùng ngươi đi xem một chút."

Bách Lý Thần nói xong cũng đi trước.

Long Hạo Lăng thấy bằng hữu của mình rõ ràng là muốn đi còn giả bộ không thèm để ý, bộ dáng này thật sự quá khó chịu.

"Các hạ, ngươi đã đến."

Bình lão thấy Thượng Quan Tây Nguyệt tới, khách sáo đưa cho nàng chỗ đồ nàng đấu giá được, sau đó, lại đưa cho nàng một tấm thẻ.

"Các hạ, Hộ Mạch đơn tổng cộng là 500 vạn lượng, chúng ta trích phần trăm lấy ra 44 vạn lượng, còn thừa lại 456 vạn lượng, lại trừ đi hai món đồ ngài đấu giá được, tất cả còn lại 235 vạn 8 ngàn lượng."

"Đây là thẻ lưu trữ của chúng ta, tiền còn thừa lại của ngài tất cả đều ở bên trong."

Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay nhận lấy, bỏ Tinh Thần Lam và cả quả trứng kia vào nhẫn Thiên Hoàng, tò mò nhìn thẻ lưu trữ trong tay, cái này giống với thẻ ngân hàng ở hiện đại.

"Cám ơn ngươi." Thượng Quan Tây Nguyệt khẽ vuốt cằm.

"Không cần khách sáo, lần sau nếu như ngài có cái gì muốn đấu giá, hãy đến Long Thiên Các."

"Ta biết rồi."

Thượng Quan Tây Nguyệt đáp xong đang chuẩn bị rời đi, một gã sai vặt tiến lên ngăn cản nàng.

"Các hạ, Thiếu chủ của chúng ta cho mời."

"Thiếu chủ các ngươi là ai, ta không biết."

Thượng Quan Tây Nguyệt rất ngạc nhiên, trong trí nhớ của nàng, không có thông tin gì về Thiếu chủ Long Thiên Các, càng không thể đã từng gặp mặt.

"Các hạ, chuyện của chủ tử chúng ta không biết, ta chỉ làm theo phân phó thôi."

"Vậy thì đi thôi."

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không muốn làm khó hắn, vừa vịn nàng cũng nhìn thử xem Thiếu chủ Long Thiên Các là thần thánh phương nào.

Gã sai vặt thấy nàng đồng ý, liền dẫn nàng tới hậu viện.

Cùng nhau đi tới đó, ven đường không có hoa cỏ gì, tất cả đều thuần một màu sắc chủ đạo, mặc dù đơn điệu, nhưng nhìn có một phong thái khác lạ, từ cái này có thể nhìn ra, chủ nhân nơi này là một người yêu thích sự yên tĩnh.

"Các hạ, đến rồi."

Gã sai vặt dẫn Thượng Quan Tây Nguyệt đi tới trước một cửa phòng, lễ phép cong người hành lễ với nàng, liền rời đi.

Thượng Quan Tây Nguyệt ở bên ngoài do dự một chút, đang chuẩn bị gõ cửa, bên trong truyền đến một giọng nam nhân.

"Vào đi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe vậy liền đẩy cửa đi vào.

Vừa vào, cảnh đầu tiên nàng nhìn thấy chính là Long Hạo Lăng ngồi trước bàn cầm bút lông viết chữ.

Hắn mặc áo bào màu xanh lam, tóc tùy ý để rối tung ở sau lưng, bộ dáng này của hắn không có cảm giác phóng đảng, ngược lại làm cho người ta cảm thấy như có một làn gió xuân. Tựa như đang sáng khoái tắm nắng dưới ánh mặt trời vậy.

Chương 52: Đồ mặt?

Edit: susubluu

"Người chính là Thiếu chủ Long Thiên Các?"

Thượng Quan Tây Nguyệt đi thẳng vào vấn đề, hỏi.

"Không sai, không biết nên xưng hô với cô nương thế nào."

Long Hạo Lăng buông bút lông xuống vòng qua cái bàn đi tới trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không vì mất tự nhiên vì bị hắn nhận ra mình là nữ tử, nàng dò xét cẩn thận người đứng trước mắt.

Lúc này khoảng cách có chút xa, chỉ có thể nhìn thấy bộ dáng của hắn, không ngờ nhìn gần, diện mạo nam tử này lại phong hoa tuyệt đại (vô cùng xinh đẹp và phong lưu) như vậy.

Nếu dùng từ hiện đại để miêu tả, thì hắn chính là tiểu thít tươi nha.

Bách Lý Thần trốn trong phòng thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn chăm chăm vào Long Hạo Lăng, không khỏi nhú mày.

"Khụ khụ..."

Long Hạo Lăng không tự nhiên ho nhẹ một cái, hai gò má lại ửng đỏ nhàn nhạt...

Tuy rằng Thượng Quan Tây Nguyệt đội mũ rộng vành màu đen, nhưng hắn lại thấy được cặp mắt nàng nhìn mình chăm chăm dưới mạng che màu đen mỏng manh kia.

Thượng Quan Tây Nguyệt bị tiếng ho làm giật mình hồi thần lại.

"Không biết Thiếu chủ tìm ta có chuyện gì"

"Ta tên là Long Hạo Lăng, người có thể gọi ta là Lăng, bằng hữu của ta đều gọi ta như vậy."

Long Hạo Lăng quay người đi đến trước bàn rót một chén trà đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Cảm ơn, ta không khát."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhận lấy chén trà đặt xuống một bên trên mặt bàn.

"Còn nữa, chúng ta cũng không quen biết, gọi thẳng tên cũng không thích hợp, ta gọi người là Long thiếu chủ đi."

"Tùy người."

Long Hạo Lăng cũng không có ý dây dưa, hắn bảo nàng vào đây, chủ yếu là muốn nhìn phản ứng của bằng hữu mình một chút.

"Đúng rồi, cô nương còn chưa nói nên xưng hô với cô nương như thế nào đây."

Long Hạo Lăng hỏi lại lần nữa.

"Người có thấy trên đầu ta đang đội cái gì không?" Thượng Quan Tây Nguyệt không trả lời hắn, ngược lại hỏi hắn chuyện kỳ quái này.

"Là mũ rộng vành."

"Vậy vì sao ta lại đội mũ rộng vành."

"Là bởi vì không muốn bị người khác nhận ra." Long Hạo Lăng không hiểu vì sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại hỏi vấn đề không liên quan này, nhưng vẫn rất nghiêm túc trả lời.

"Đúng, nếu đã không muốn bị người khác nhận ra, sao ta lại phải nói cho người biết ta là ai." Bộ dáng Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Long Hạo Lăng như nhìn một tên ngốc. dienndaafleqquysddoonnn.

Long Hạo Lăng sững sờ, bản thân hắn được rất nhiều cô nương yêu thích, không ngờ hôm nay lại bị khinh bỉ, hắn lắc đầu âm thầm cười khổ.

"Là tại hạ đường đột, xin cô nương thứ lỗi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe hắn nói như vậy, ngược lại có chút ngượng ngùng, nàng vừa muốn nói chuyện, lại bị Long Hạo Lăng ngắt lời.

"Cô nương đã không chịu nói, vậy không ngại để tại hạ đoán xem có đúng không."

"Tùy người, muốn thì đoán đi."

Thượng Quan Tây Nguyệt không thêm đề ý, dù sao cũng không có khả năng đoán được.

"Người là... Thượng Quan Tây Nguyệt "

Long Hạo Lăng nghĩ đến lần trước Bách Lý Thần nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt cũng có biểu hiện này, mà Bách Lý Thần chỉ có khi nhìn thấy nàng mới khác thường như vậy, diieenddaanleqquyyddon cho nên hắn khẳng định.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy hắn nhìn một cái liền đoán được, khoe miệng sau mạng che mặt trong nháy mắt nâng cao lên.

Không thể nào, cái này cũng có thể đoán được...

Chẳng lẽ là do mạng che mặt quá mỏng..

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt đang thờ người, trước mặt của nàng đột nhiên xuất hiện một đôi tay lộ rõ khớp xương.

"Người muốn làm gì."

Thượng Quan Tây Nguyệt bỗng nhiên bắt lấy tay của hắn.

Đúng lúc này, thời gian giống như đông cứng lại, Long Hạo Lăng cúi đầu ngó ngác nhìn bàn tay như ngọc của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Cảm thụ được hai bàn tay nàng mang đến cho mình ấm áp, Long Hạo Lăng nghe thấy tiếng tim mình đập bịch bịch..

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Người vừa mới sờ soạng tay của nàng

Edit: Susubluce

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng ngây ngẩn cả người, vốn muốn đẩy tay hắn ra, không ngờ lại bị hắn giữ lại.

Bên trong phòng, Bách Lý Thần nhìn thấy tình huống này, hận không thể lập tức xông lên chém đứt hai tay Long Hạo Lăng.

Đáng chết, lại dám đụng đến nữ nhân của ta, trong suy nghĩ của Bách Lý Thần đã sớm đóng dấu chủ quyền trên người Thượng Quan Tây Nguyệt rồi.

Sau khi Thượng Quan Tây Nguyệt lấy lại tinh thần, lập tức buông tay hắn ra, không được tự nhiên mở miệng.

"Người động tay động chân như vậy là muốn làm gì."

Long Hạo Lăng phát hiện Thượng Quan Tây Nguyệt đã buông lỏng tay mình ra, trong lòng không khỏi mất mát, lại đột nhiên nghe thấy câu hỏi của Thượng Quan Tây Nguyệt, diieenddanfleqquysddonn thả tay xuống sau đó liền giả bộ không có việc gì quay người trở lại ngồi trên ghế.

"Ta đã đoán được cô nương là ai, ta muốn xem thử mình đoán có chính xác không."

"Muốn nhìn thì nói thẳng không được sao?"

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không che che lấp lấp, dù sao đã bị nhận ra, nếu che giấu ngược lại sẽ bị người ta cho là mình tự kiêu.

Long Hạo Lăng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị xốc màn che mặt lên, hắn điều chỉnh hô hấp, ra vẻ lạnh nhạt bắt đầu nghịch bút lông.

Kỳ thật không ai biết giờ phút này trong lòng hắn giống như nước sôi, sôi trào lên...

Mạng che mặt được xốc lên, Long Hạo Lăng nhìn thấy khuôn mặt giống như lần trước, nhưng chẳng biết tại sao, lần này gặp lại, trong lòng hắn lại cảm thấy hoàn toàn khác biệt, hắn cảm giác tim mình không nghe lời nhảy dựng lên.

"Bây giờ nhìn thấy rồi, vậy ngươi nói cho ta biết, sao ngươi đoán được." Thượng Quan Tây Nguyệt buông mũ xuống hiểu kỳ hỏi Long Hạo Lăng.

"Trực giác "

Thượng Quan Tây Nguyệt không tính đây là câu trả lời, im lặng nhếch miệng.

Trực giác sao, chỉ dựa vào trực giác mà có thể đoán ra được một người xa lạ ư?

Thượng Quan Tây Nguyệt còn không biết Long Hạo Lăng đã gặp mình trước đó rồi.

"Đúng rồi, ngươi còn chưa nói tìm ta làm gì."

Rất cục cựa hỏi đến chuyện chính.

"Cũng không có gì, chỉ muốn kết giao bằng hữu với Thượng Quan cô nương." Long Hạo Lăng bung ly nước trà lên nhấp một ngụm.

Bằng hữu, thật sự kêu ta đến đây vì cái này ư?

Thượng Quan Tây Nguyệt thực sự nghĩ mãi không ra, nàng và hắn không quen biết, sao lại muốn kết giao bằng hữu.

Nhưng cũng tốt, nhiều bạn sẽ nhiều thêm một người bảo hộ, nói không chừng sau này còn có thể giúp nàng được.

"Được, vậy liền kết giao bằng hữu, ta là Thượng Quan Tây Nguyệt."

Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay phải ra chuẩn bị bắt tay hắn, nàng hành động giống như đang ở hiện đại.

Long Hạo Lăng có chút không hiểu, không biết nàng đưa tay phải ra là có ý gì, nhưng hắn rất thông minh, liền nhanh chóng hiểu, cũng giống nàng đưa tay phải ra nắm lấy tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tốt, ta là Long Hạo Lăng."

Sau đó, hai người nhìn nhau cười, một loại cảm giác giữa bạn bè với nhau tự nhiên sinh ra.

"Ta cần phải trở về, lần sau gặp lại."

Hai người hàn huyên một chút, Thượng Quan Tây Nguyệt lại đeo mũ rộng vành lên, cáo từ Long Hạo Lăng.

"Ta tiễn ngươi."

Long Hạo Lăng nói xong từ bàn đọc sách đứng lên.

"Không cần, ngươi làm việc của ngươi đi. "

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong không đợi Long Hạo Lăng đáp lại liền quay người đẩy cửa ra ngoài.

Ngay khi Long Hạo Lăng còn ngây ngốc, lúc nhìn lại đã sớm không thấy bóng dáng Thượng Quan Tây Nguyệt nữa, liềnxdafnlequysdoon một luồng khí thể bén nhọn từ bên cạnh bay tới.

"Thần, ngươi làm cái gì vậy."

Long Hạo Lăng nghiêng người né.

Bách Lý Thần thấy mình thất thủ, hừ một tiếng đi đến trước mặt hắn.

"Ngươi vừa mới sờ soạng tay của nàng." Bách Lý Thần dùng giọng nói âm dương kỳ lạ nói ra một câu mà đối với hắn là chuyện không chấp nhận được.

"Cái gì..."

Long Hạo Lăng nhất thời chưa kịp hiểu lời này là có ý gì, một lát liền hiểu.

"Lần đầu là không cẩn thận, lần thứ hai là kết giao bằng hữu, ngươi nghĩ đi đâu vậy." Long Hạo Lăng bắt đầu dĩ vuốt ve góc áo.

Chương 54: Người là tên háo sắc

Edit: Susubluu

"Hừ." Bách Lý Thần lườm Long Hạo Lăng một cái, xoay người rời đi.

Long Hạo Lăng cười khỏ nhìn bóng lưng Bách Lý Thần, xem ra bạn tốt của hắn thật sự đã hãm rất sâu rồi, như vậy mình thì sao. Long Hạo Lăng mê mẩn sờ lên chỗ trái tim vừa rồi đập thành thịch.

Trên đường cái, Thượng Quan Tây Nguyệt bước đi rất nhanh, chẳng biết tại sao, nàng luôn có cảm giác đã xảy ra chuyện gì. Nhưng nàng càng đi nhanh càng dễ xảy ra phiền phức, không phải sao, đi xndannlequydonn từ một khúc cua, có một cô nương lao ra đụng phải nàng.

Bởi vì trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt có việc gấp, đầu cũng không nhắc lên, nói xin lỗi.

"Thật xin lỗi"

"Người đứng lại cho bản công chúa." Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị rời đi, sau lưng truyền đến một giọng nữ nhân ngang ngược càn rỡ.

Nghe được tiếng nói, Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu lại theo bản năng.

"Người kêu ta sao?"

"Nói nhảm, bản công chúa không kêu người thì kêu ai." Thiếu nữ mặc quần áo màu vàng nhạt tự xưng là công chúa khinh miệt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, đi đến trước mặt nàng.

Cách một lớp mạng che mặt, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nữ nhân gọi là công chúa kia, kỳ thật đáng đáp cũng không tệ, nhưng điều kiện tiên quyết là phải bỏ qua sự ngoan độc trong mắt nàng, chung quanh đã có không ít dân chúng vây lại xem kịch vui.

"Làm càn, vừa rồi đụng vào công chúa không nói, bây giờ thấy công chúa còn không quỳ xuống." Nha hoàn sau lưng nàng ta cũng ý thể hiệp đáp người, hét lớn.

Thật là bệnh tâm thần, Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn nói với các nàng một câu, xoay người rời đi, nhưng công chúa kia lại tiến lên cản đường của nàng.

"Điều dân lớn mật, bản công chúa chính là đương kim công chúa Bách Lý Phụng, người thấy ta lại dám không thỉnh an." Bách Lý Phụng sau khi nói xong mũi nâng cao lên trời ưỡn ngực, chờ đợi phản ứng của Thượng Quan Tây Nguyệt

Đội nàng nghe thấy thân phận của mình mà bị dọa đến nom nớp lo sợ. Thế nhưng sự thật chứng minh là do nàng suy nghĩ nhiều.

Thượng Quan Tây Nguyệt dùng ánh mắt như đang nhìn kẻ ngu để nhìn nàng, sau đó đẩy nàng ra.

Bách Lý Phụng thấy Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý đến thân phận công chúa của mình, còn to gan đẩy nàng ra, từ nhỏ đã được đối xử như công chúa làm nàng lập tức nổi trận lôi đình. Tiến lên giữ chặt cổ tay Thượng Quan Tây Nguyệt, dienddafnlequydom tay phải hung hăng vung lên mặt nàng.

Nhìn thấy bàn tay kia nhanh chóng đánh đến mặt mình, ánh mắt Thượng Quan Tây Nguyệt lóe lên một tia ngoan lệ, đưa tay phải ra tóm chặt lấy tay Bách Lý Phụng.

"A, đau quá." Cổ tay Bách Lý Phụng từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong nhung lụa lại bị Thượng Quan Tây Nguyệt hung hăng nắm lấy, không khỏi đau đến hô ra tiếng.

"Lớn mật" nha hoàn sau lưng chuẩn bị tiến lên, tuy nhiên lại bị ánh mắt Thượng Quan Tây Nguyệt dọa đến đứng yên một chỗ không dám động đậy. Ánh mắt thật sự đáng sợ, giống như tiến vào hầm băng.

"Ta cảnh cáo người, đừng chọc đến ta, còn nữa vừa rồi là người lao ra đụng vào ta trước, ta đã không so đo với người, người còn ở chỗ này cố tình gây sự, tính tình này của người, sớm muộn gì cũng sẽ hại người." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa chậm rãi dùng sức tóm chặt lấy tay của nàng.

"Thả ta ra, cái tên háo sắc nhà người..." Khi Bách Lý Phụng la to, con mắt cong lên, thấy Bách Lý Diệp đi về bên này.

"Hoàng huynh, cứu ta."

Bách Lý Diệp nghe được tiếng la, đi về bên này, đám người nhìn thấy nam tử mặc quần áo lỏng lẻo, theo bản năng tránh đường.

"Chuyện gì xảy ra." Bách Lý Diệp cau mày nhìn hoàng muội luôn làm cho người ta lo lắng của mình, muội muội này từ nhỏ đến lớn đều như vậy, bị mẫu phi chiều đến vô pháp vô thiên, diendaflequyddonn ai cũng không để vào mắt, khó mà nói có một ngày đắc tội với người không nên đắc tội.

"Hoàng huynh, người mau kéo tay cái tên háo sắc này xuống, hấn khinh bạc ta." Bách Lý Phượng nói đến đây, một chút cũng không có cảm giác ngượng miệng, ngược lại khí thế tăng cao.

Sau mạng che mặt Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy nàng nói như vậy, khoe miệng không tự chủ co quắp lại, có làm hay không, kẻ háo sắc?

Ta là một đại cô nương lại đi khinh bạc người? Ta cũng không có ham mê kì dị này, còn nữa, cho dù có ham mê này, cũng thấy chướng mắt khi nhìn công chúa phách lối như người.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Chẳng lẽ ta không thể qua đây thăm đại tỷ của ta sao

Edit: susublu

Ngay khi Thượng Quan Tây Nguyệt ở trên đường tranh chấp với người khác, Tiểu Ngôn đã xảy ra chuyện.

Trở về phủ Thượng Quan Lâm nổi giận, nàng đi vào vườn hoa hái toàn bộ hoa cỏ ném xuống đất, nhưng chỉ như vậy vẫn không làm tiêu tán phần nộ của nàng.

Tiên Phán Phán đáng chết, mỗi lần đều muốn đối nghịch với nàng, đáng chết, dám giẫm đạp người khác, giống y như Thượng Quan Tây Nguyệt, sớm muộn gì cũng có một ngày, nàng phải để bọn họ quỳ gối trước mặt mình cầu xin tha thứ.

Nghĩ như vậy, Thượng Quan Lâm tưởng tượng thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đang quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu.

"Nhị tiểu thư, Hi nhi cầu kiến." Thanh Hà ngắt dòng suy nghĩ của Thượng Quan Lâm, hình ảnh Thượng Quan Tây Nguyệt quỳ trên mặt đất toàn bộ biến mất, diendafillequysdonn Thượng Quan Lâm bắt mắt quay đầu lại.

"Cho nàng ta vào."

"Bái kiến Nhị tiểu thư." Hi nhi nhìn Thượng Quan Lâm cung kính khom người xuống, thái độ đối với Thượng Quan Tây Nguyệt quả thực cách biệt một trời một vực.

"Sao người lại tới đây, không phải ta để người tới giám thị Thượng Quan Tây Nguyệt sao?" Giọng nói của Thượng Quan Lâm không hề thân thiện.

"Là như vậy, Nhị tiểu thư, Thượng Quan Tây Nguyệt đã đi ra ngoài từ sáng sớm rồi, cho nên nô tỳ đến báo cáo với người."

"Ra ngoài, cứ ra ngoài, chút chuyện nhỏ này..." Thượng Quan Lâm đột nhiên dừng lại, Thượng Quan Tây Nguyệt ra ngoài, có nghĩa là bên kia không có ai, vậy đồ cười...

"Người khẳng định nàng đã ra ngoài? Vậy cái bà già đáng chết với hai nha hoàn của nàng thì sao." Thượng Quan Lâm tưởng tượng nhìn thấy những món đồ cười kia trở lại với mình, không khỏi nở nụ cười.

"Người yên tâm đi, Nhị tiểu thư, hiện tại chỉ có Tiểu Ngôn canh giữ bên trong, những người khác đều đang ở phòng bếp." Hi nhi trông thấy Thượng Quan Lâm cười, tiến lên nịnh nọt.

"Lâu rồi không nhìn thấy đại tỷ của ta, hiện tại nên đi thăm một chút." Thượng Quan Lâm không chế nét mặt của mình, tỏ vẻ bình tĩnh đi về phía trước.

"Được"

Bên trong Ngọc Tĩnh Các, Tiểu Ngôn đang quét sân, thấy Thượng Quan Lâm đến đây, để chổi xuống chạy tới.

"Nhị tiểu thư, sao ngài lại tới đây."

Thượng Quan Lâm nhìn bốn phía một chút, xác thực không có ai, nghe Tiểu Ngôn tra hỏi, hững hờ hỏi lại.

"Thế nào, chẳng lẽ ta không thể sang đây thăm đại tỷ của ta sao?" Thượng Quan Lâm vừa nói vừa đi vào bên trong, con mắt đánh giá chung quanh,

dienndafhleegydonn nhìn những đồ vật có giá trị trong phòng.

Thượng Quan Lâm hận đến đỏ ngầu cả mắt, những thứ này lúc đầu đều là của nàng, lại bị Thượng Quan Tây Nguyệt giẫm đạp cướp đi.

"Nhị tiểu thư, đại tiểu thư đã ra ngoài rồi." Tiểu Ngôn cũng đi theo đằng sau.

"Vậy ư, vậy thì thật tiếc." Thượng Quan Lâm giả bộ nói.

Tiểu Ngôn nhìn Thượng Quan Lâm, đã biết rất rõ đại tiểu thư không có ở đây, còn ngồi xuống ghế, không có cách nào, nàng chỉ là một nô tỳ, không có tư cách quản chuyện của chủ nhân. Nàng bưng một ly trà cho Thượng Quan Lâm.

"Nhị tiểu thư, mời uống nước."

"Ừm." Thượng Quan Lâm cầm lấy, nhấp một ngụm nhỏ, nhân lúc Tiểu Ngôn không chú ý liếc mắt ra hiệu cho Hi nhi, các nàng lập tức hiểu ý nhau, chờ lúc Tiểu Ngôn không để ý xoay người đi.

Chạy vào bên trong nội thất.

Tiểu Ngôn không dám nhìn Thượng Quan Lâm, cong người lau chùi dọn dẹp, trong lòng không ngừng nghĩ, rốt cục Nhị tiểu thư tới đây làm gì.

Một lát sau, Hi nhi đi ra, Thượng Quan Lâm dùng ánh mắt hỏi, nhìn thấy nha hoàn lắc đầu liên tiếp không tìm ra, dienndafhleegydoon không khỏi giận ngút trời, bỗng nhiên đặt mạnh chén trà xuống bàn, nước trong chén cũng tràn ra ngoài không ít.

Tiểu Ngôn bị thanh âm làm giật mình quay đầu lại, tuy nàng không biết vì sao Thượng Quan Lâm lại đột nhiên phát cáu, nhưng nàng vẫn cầm khăn lau bàn, cuộn tay áo lên, cẩn thận lau chùi.

Thượng Quan Lâm thấy không có hi vọng tìm được đồ cưới, đứng lên chuẩn bị rời đi, nhưng con mắt lại cong lên, thấy Tiểu Ngôn vì đang lau bàn mà để lộ cổ tay ra ngoài, lập tức trừng to mắt không thể tin nhìn vòng ngọc đeo trên tay Tiểu Ngôn.

Cái vòng tay này, không phải là một trong số những đồ cưới của Thượng Quan Tây Nguyệt sao, nàng tuyệt đối sẽ không nhận lầm, nàng đã từng nhìn thấy đồ cưới, tất cả những thứ trong đó đều đã nhìn qua một lần, cho nên tuyệt đối sẽ không nhận lầm, nhưng vì sao bây giờ nó lại được đeo trên tay một nô tỳ?

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Không chỉ trộm đồ, người còn nói láo

Edit:susublu

Giống như không dám tin vào hai mắt mình, nàng nắm lấy tay đeo vòng ngọc của Tiểu Ngôn, kéo lại gần xem xét, không sai, chính là cái vòng ngọc đó. Vậy mà lại nằm trên tay một nha hoàn.

Thượng Quan Lâm càng nghĩ càng giận, tay không tự chủ nắm càng ngày càng chặt, không phát giác ra trên mu bàn tay lộ gân xanh.

Tiểu Ngôn nhìn Thượng Quan Lâm bởi vì tức giận mà mặt mũi trở nên vằn vẹo, dù tay bị bóp rất đau, nhưng nàng vẫn cắn chặt răng không phát ra một âm thanh nào.

Nhìn vòng ngọc, tia tinh táo duy nhất còn sót lại của Thượng Quan Lâm đều nhanh chóng biến mất, dienndafhleegydoon trong mắt và trong đầu nàng đều chỉ có chiếc vòng ngọc này, nàng chỉ biết, Thượng Quan Tây Nguyệt cầm vòng ngọc của nàng đi cho một ả tiện tỳ, lại là tiện tỳ mà nàng xem thường nhất từ trước tới giờ.

"Nhị tiểu thư, sao... vậy." Giọng Tiểu Ngôn run run hỏi.

Thượng Quan Lâm đang căng cứng như một dây cung rốt cục bị giọng nói này làm cho hồi thần lại, nàng đưa tay phải ra dùng sức hất về phía Tiểu Ngôn.

Tiểu Ngôn không hề nghĩ tới Thượng Quan Lâm sẽ xuất thủ, ngay lập tức đứng không vững, bị ném xuống đất.

"Nhị tiểu thư, ta đã làm gì sai, sao ngài lại muốn đánh ta." Tiểu Ngôn bụm mặt mở mắt lớn, ủy khuất ngân ngân nước mắt nhìn Thượng Quan Lâm, vừa nói, khóe miệng lại chảy ra một ít máu,

Có thể thấy được vừa rồi Thượng Quan Lâm dùng rất nhiều sức.

Thượng Quan Lâm vẫn chưa trả lời, sau lưng Thanh Hà lại lần nữa đánh vào mặt Tiểu Ngôn.

"Người lại dám xưng ta với Nhị tiểu thư."

Tiểu Ngôn trừng mắt phẫn hận nhìn Thanh Hà, hận không thể lột da của nàng, uống máu của nàng.

"Người còn dám trừng ta." Thanh Hà cuốn tay áo lên chuẩn bị tiếp tục dạy dỗ Tiểu Ngôn.

"Chờ một chút." Thượng Quan Lâm mở miệng ngăn cản nàng.

Thanh Hà không cam lòng thu tay về, nhìn Thượng Quan Lâm, hi vọng tiểu thư sẽ dạy bảo nàng ta thật tốt.

"Sao vòng ngọc này lại ở trên tay người." Thượng Quan Lâm hít sâu mấy lần, để bình tĩnh trở lại, chỉ vào cổ tay Tiểu Ngôn hỏi.

Tiểu Ngôn cúi đầu xuống nhìn vòng ngọc mình đang đeo, chẳng lẽ Nhị tiểu thư vì cái này mà đánh nàng, suy nghĩ nửa ngày, mới tìm ra được đáp án cho Thượng Quan Lâm.

"Đây là do đại tiểu thư đưa cho nô tỳ." Tiểu Ngôn vừa nói vừa thận trọng nhìn sắc mặt Thượng Quan Lâm.

"Đại tỷ tặng?" Thượng Quan Lâm không tin chăm chọc nhìn Tiểu Ngôn.

Tiểu Ngôn ngồi dưới đất nhìn Thượng Quan Lâm giống như không tin, lời tiếp theo lại làm cho lửa giận của Thượng Quan Lâm bốc lên lần nữa, so với trước đó càng tăng thêm nhiều hơn.

"Là thật, Nhị tiểu thư, đại tiểu thư không chỉ cho ta, Bích Ngọc và Khương ma ma cũng đều có."

Thượng Quan Lâm nghe xong không ngừng thở hổn hển, tốt, Thượng Quan Tây Nguyệt đáng chết, diexnndafillequysdoon đồ tốt không cho muối muối của mình, ngược lại đem đi cho đám nô tỳ không có địa vị, như vậy không phải gián tiếp tát vào mặt của nàng sao?

Thượng Quan Lâm xoay người uống hết ly nước trà để trên bàn, hít sâu mấy lần, mới xoay người lại. Nàng buộc mình chú ý lên chiếc vòng ngọc để cảm nhận được cảm giác si nhục trong đó.

"Tiện tỳ, không chỉ trộm đồ, người còn nói láo, Thanh Hà, đánh 20 bạt tai." Thượng Quan Lâm nói xong liền ngồi trên ghế.

"Vâng, Nhị tiểu thư."

Thanh Hà hưng phấn chà sát bàn tay, hừ, cho người chết, vừa rồi dám trừng ta, nhìn xem ta trừng trị người thế nào. Thanh Hà vừa nhắc Tiểu Ngôn lên, từ ngoài cửa truyền đến tiếng la.

"Dừng tay" A Văn vừa trở về nghe thấy động tĩnh trong phòng, tranh thủ chạy vào, vừa bước vào cửa đã nhìn thấy Tiểu Ngôn bị bắt.

"Nhị tiểu thư, không biết Tiểu Ngôn phạm vào sai lầm gì." A Văn ôm quyền cung kính hỏi.

"Người là ai?" Thượng Quan Lâm không vui nhìn một tên nô tài đột nhiên xuất hiện.

"Hồi Nhị tiểu thư, nô tài cũng là người trong viện đại tiểu thư."

"Thật sao? Nếu là nô tài của đại tỷ, vì sao người lại không bắt trộm." Thượng Quan Lâm dùng cằm hất nhẹ về phía Tiểu Ngôn đang khóc nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Người chưa ăn no sao, đánh nhẹ như vậy

Edit: susubluu

"A Văn ca, ta không có trộm đồ, cái này quả thật do đại tiểu thư cho ta." Tiểu Ngôn một bên giãy dụa hét to về phía A Văn.

"Nhị tiểu thư, cái này..."

"Đủ rồi, Thanh Hà, còn đứng ngây ra đó làm gì, đánh cho ta." Thượng Quan Lâm không còn để ý đến A Văn, trực tiếp phân phó Thanh Hà đánh người.

"Được"

"Ba ba ba ba ba" trong phòng an tĩnh không ngừng vang lên tiếng bạt tai làm cho người ta rùng mình, diexndafinleqydoon đánh được khoảng mấy bạt tai, khóe miệng Tiểu Ngôn đã không ngừng chảy máu tươi.

"Nhị tiểu thư, ngài như vậy không tốt đâu, Tiểu Ngôn là nha hoàn của đại tiểu thư, cho dù có sai cũng phải chờ đại tiểu thư trở lại hẵng nói." A Văn không đành lòng nhìn khuôn mặt Tiểu Ngôn bị đánh đến đỏ bừng sưng vù, tiến lên một bước nhìn Thượng Quan Lâm.

"Chẳng lẽ ta thân là chủ tử còn không có tư cách dạy dỗ một tiện tỳ." Thượng Quan Lâm bốp một ánh mắt cho hần, lời này vang lên khiến người ta cảm thấy nằng nết tàn nhẫn.

A Văn nghe xong vội vàng lác đầu "Nhị tiểu thư, ta không phải..."

"Đủ rồi." Thượng Quan Lâm không nhìn được nhìn hần.

"Nói thêm nữa, ngay cả người cũng bị đánh, Thanh Hà, người chưa ăn no sao, đánh nhẹ như vậy." Thượng Quan Lâm nhìn thấy Tiểu Ngôn bị đánh đến mặt mũi tràn đầy máu nhưng vẫn không chịu cầu xin tha thứ, không khỏi nghĩ tới Thượng Quan Tây Nguyệt, diexndamleqydoon đúng là chủ nào tớ nấy, đều làm người ta chán ghét.

"Dạ biết, Nhị tiểu thư." Thanh Hà một bên vội tăng thêm lực tay.

"Ba ba" tiếng bạt tai kéo dài, cho đến khi đánh xong 20 bạt tai.

"Đánh đến đau cả tay." Thanh Hà quăng Tiểu Ngôn xuống đất, thối thối lòng bàn tay vì đánh người màu đỏ bừng.

"Tốt, chúng ta đi thôi, đứng rồi, Thanh Hà, đem tang vật thu lại." Thượng Quan Lâm chỉ huy Thanh Hà lấy vòng ngọc trên cổ tay Tiểu Ngôn xuống.

Tiểu Ngôn nghe thấy các nàng muốn lấy vòng ngọc của mình, hốt hoảng giấu tay ở sau lưng, không được, vòng tay này là do đại tiểu thư cho mình, có chết cũng không thể để người ta cướp đi.

"Không cho phép các người đoạt vòng tay của ta, đây là do đại tiểu thư cho ta."

Thanh Hà cũng mặc kệ Tiểu Ngôn đang nói gì, nàng đi lên, ác độc lôi vòng ngọc xuống, đưa cho Thượng Quan Lâm đang đứng một bên.

"Đi thôi." Thượng Quan Lâm cầm vòng tay chuẩn bị rời đi, sau lưng Tiểu Ngôn đang ngồi trên đất nhìn thấy vòng ngọc bị cướp đi, không biết khí lực ở đâu ra, diexndafinleqydoon bỏ nhào về phía trước ôm lấy chân Thượng Quan Lâm không cho nàng rời đi.

"Nhị tiểu thư, van cầu người trả lại cho ta."

"Mau tránh ra." Thanh Hà nhìn thấy chân tiểu thư nhà mình bị ôm lấy, trực tiếp đuổi chân ra đá vào ngực Tiểu Ngôn, nhưng Tiểu Ngôn quyết tâm rất lớn, ôm rất chặt, nhất định không để nàng đá ra.

"Van cầu người trả vòng tay lại cho ta." Khóe miệng Tiểu Ngôn chảy máu liều mạng ôm chân Thượng Quan Lâm, cả khuôn mặt nhìn vô cùng thê thảm.

"Thanh Hà, mau đá nàng ta văng ra ngoài cho ta." Thượng Quan Lâm dùng sức vung vẩy chân của mình, nhưng không thoát ra được, không khỏi hét lên với Thanh Hà.

Thanh Hà trông thấy Thượng Quan Lâm vì Tiểu Ngôn mà nổi giận với mình, lập tức dùng toàn bộ sức lực đèn lên Tiểu Ngôn, tăng lực chân, đá mấy lần, diexndafinleqydoon lần cuối cùng Thanh Hà dùng toàn bộ sức lực.

"Phốc" Tiểu Ngôn phun ra một ngụm máu trực tiếp té xù trên đất.

"Hừ, tiện tỳ, lực tay vẫn còn lớn như vậy, đứng rồi, không cho phép tìm đại phu cho nàng, nếu để cho ta biết, các người cũng sẽ không có kết quả tốt đâu." Thượng Quan Lâm khinh miệt nhìn Tiểu Ngôn đang bất tỉnh, uy hiếp liền rời đi.

Hì nhì núp ở nơi hẻo lánh thấy Thượng Quan Lâm bỏ đi, cũng thừa dịp không ai chú ý vụng trộm chạy trốn.

Nhắc tới cũng thật trùng hợp, Thượng Quan Lâm chân trước vừa đi, chân sau Khương ma ma và Bích Ngọc liền đi vào.

"Tiểu Ngôn, người nhìn xem có đồ ăn ngon." Bích Ngọc bụng đĩa đồ ăn hưng phấn chạy vào, thấy tình hình trong phòng về sau, liền ném đĩa đồ ăn xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Đây rõ ràng là một cô nương, sao có thể khinh bạc người được

Edit: susubluu

"Tiểu Ngôn." Bích Ngọc chạy về phía trước nâng Tiểu Ngôn đã té xỉu lên ôm vào ngực, tay không ngừng lau vết máu trên mặt nàng.

Khương ma ma ở bên ngoài nghe thấy tiếng đĩa vỡ vụn, cũng biết đã xảy ra chuyện, vội vàng chạy vào.

"Sao vậy, sao Tiểu Ngôn lại biến thành như vậy."

"Vừa rồi Nhị tiểu thư..." A Văn kể chuyện vừa rồi xảy ra cho các nàng nghe không sót một chữ.

Sau khi nghe xong, hốc mắt Bích Ngọc đỏ lên "Khương ma ma, Nhị tiểu thư thật quá phận, còn nói không được tìm đại phu cho Tiểu Ngôn."

Khương ma ma cũng đau lòng sờ lên khuôn mặt nóng bừng của Tiểu Ngôn. "Cái gì không tìm đại phu, diexndafillequysdoon đã bị thương thành như vậy, A Văn, người đi kêu tất cả đại phu trong phủ đến đây, có chuyện gì xảy ra lão bà từ ta đây chịu trách nhiệm."

"Được" A Văn nhanh chóng chạy ra ngoài.

"Đến đây, Bích Ngọc, chúng ta đưa Tiểu Ngôn vào phòng, để nàng nằm cho tốt."

Bích Ngọc lau nước mắt "Được "

Hai người cố hết sức dìu Tiểu Ngôn vào phòng, sau đó lấy chút nước, lau vết máu trên mặt cho nàng.

"Uhm" trong lúc hôn mê Tiểu Ngôn vẫn có thể cảm giác được đau đớn.

Nghe thấy Tiểu Ngôn kêu đau, Bích Ngọc lại chảy nước mắt, động tác càng thêm nhu hòa.

"Nhanh, đại phu tới rồi." Giọng A Văn từ bên ngoài truyền vào.

"Đại phu, người mau xem Tiểu Ngôn, nàng bị thương rất nặng, hiện tại còn chưa tỉnh." Bích Ngọc đứng lên lo lắng lôi kéo đại phu đi vào.

"Được rồi, Bích Ngọc, người bình tĩnh lại, người như vậy, làm sao đại phu xem vết thương cho Tiểu Ngôn được." Khương ma ma kéo Bích Ngọc sang một bên.

Đại phu đưa tay ra bắt mạch cho Tiểu Ngôn, một lúc sau, sờ râu liền thu tay về.

"Bên trên vết thương không có gì đáng ngại, ta kê đơn thuốc để nàng bồi mấy ngày sẽ khỏe, về phần nội thương, muốn hồi phục sẽ tương đối chậm, các người đợi chút nữa đi theo ta lấy thuốc." Nói xong đại phu cầm lấy hòm thuốc đứng lên.

Khương ma ma đi đến bên cạnh, đắp kín chăn cho Tiểu Ngôn "A Văn, người đi theo đại phu."

"Đại phu, xin mời."

Nhìn thấy bọn họ đã ra ngoài, Bích Ngọc nhìn Tiểu Ngôn đi, toàn bộ khuôn mặt đều sưng đỏ, đã không nhìn ra hình dạng nữa rồi.

"Ma ma, Nhị tiểu thư quá độc ác, lại đánh Tiểu Ngôn thành như vậy, chờ tiểu thư trở về ta nhất định phải nói với nàng." Bích Ngọc đau lòng nhìn Tiểu Ngôn ngay cả lúc hôn mê cũng kêu đau, nước mắt chảy liên tục, nàng coi Tiểu Ngôn là muội muội của mình, diexndanfilleequysdoon hiện tại muội muội mình bị đánh thành như vậy, nàng không thể không lấy lại công đạo cho nàng.

Nói về Thượng Quan Tây Nguyệt, bây giờ vẫn còn bị vị công chúa kia chặn lại trên đường.

"Chớ hồ nháo, đây rõ ràng là một cô nương, sao có thể khinh bạc người." Bách Lý Diệp nhúc nhúc nhìn Bách Lý Phượng, nếu không phải là muội muội của mình, hẳn đã sớm mặc kệ nàng, hơn nữa người trước mắt rõ ràng là một vị cô nương, coi như không nhìn thấy khuôn mặt, cũng có thể từ bàn tay, làn da của nàng mà suy ra, trắng nõn không tì vết không phải là nữ tử thì là cái gì.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy hẳn mới nhìn một lần đã nhận ra mình là nữ nhân, cũng không thấy kì lạ, dù sao trước đó cũng bị người khác nhận ra, nàng hơi nhíu mày lại, buông bàn tay đang nắm tay Bách Lý Phượng ra.

Bách Lý Phượng thu tay mình lại không ngừng vuốt ve, bên trên đã xuất hiện dấu đỏ, nghe hoàng huynh nói đây là nữ nhân, lập tức há to miệng.

"Cô nương? Không thể nào, vậy tại sao che mặt, hừ, khẳng định đáng xấu đến không thể gặp người." Bách Lý Phượng phẫn hận nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, diexndanfilleequysdoon hận không thể kéo mạng che mặt của nàng xuống, để mọi người nhìn thấy rõ dung nhan xấu xí của nàng.

Bách Lý Diệp nghe thấy lời nói của muội muội mình, lồng mày nhú chặt hơn "Nếu ngươi còn náo loạn, ta sẽ lập tức nói cho phụ hoàng biết."

Bách Lý Phụng vừa nghe thấy hẳn muốn nói cho phụ hoàng biết, lập tức ngậm chặt miệng, nếu bị phụ hoàng biết chắc chắn sẽ bị cấm túc.

"Vị cô nương này, không có gì, là do hoàng muội không hiểu chuyện." Bách Lý Diệp nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, khuôn mặt trở nên khiêm nhường hữu lễ.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bách Lý Diệp nói xin lỗi, không nói gì thêm, xoay người rời đi.

"Cái gì đó, hoàng huynh, ngươi nhìn nàng..." Sau lưng truyền đến thanh âm bất mãn của Bách Lý Phụng.

"Đủ rồi, hồi cung."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chúng ta kết cừ oán lớn rồi

Edit: susubluu

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy giọng nói sau lưng càng ngày càng xa, châm chọc cong khóe miệng lên, đồng thời cũng bước nhanh hơn, mắt phải của nàng giật không ngừng, trong lòng nàng rất bất an.

A Văn đang canh giữ ở cửa chính đi tới đi lui, không ngừng nhìn quanh, trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt trở về, vội vàng đi lên nghênh đón.

"Đại tiểu thụ, ngươi về rồi."

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của A Văn, ng lòng Thượng Quan Tây Nguyệt hơi hồi hộp một chút, chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện.

"Thế nào."

"Là như vậy, vừa rồi..." A Văn ở đằng sau Thượng Quan Tây Nguyệt vừa đi vừa nói, gần đến giữa sân cũng nói xong.

"Chính là như vậy, đại tiểu thụ, hiện tại Tiểu Ngôn còn nằm trong phòng."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, hai tay nắm thật chặt, Thượng Quan Lâm, diexndafnleequydoon ta không trêu chọc ngươi, ngươi lại dám đến đây khi dễ người của ta.

"Ta đã biết, vất vả cho ngươi, A Văn."

Thượng Quan Tây Nguyệt vỗ vỗ vai A Văn liền đi vào trong nhà.

Trong phòng, Bích Ngọc ghé vào bên cạnh Tiểu Ngôn nhẹ giọng nức nở, nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào, vội tới trước gót chân nàng thật nhanh.

"Tiểu thụ, ngươi trở về rồi, ngươi biết không..." Bích Ngọc đang chuẩn bị khóc lóc kể lể, liền bị Thượng Quan Tây Nguyệt nâng dậy.

"Bích Ngọc, ta đã biết, A Văn đã kể mọi chuyện cho ta nghe rồi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong ngồi bên cạnh Tiểu Ngôn, trông thấy tiểu nha đầu ngày thường đáng yêu bị đánh biến thành bộ dạng thê thảm như bây giờ, diexxndaanleequydonn khuôn mặt nhỏ nhắn đã bị đánh đến sưng lên rất to, nhìn qua đều sẽ làm người ta không đành lòng, thật không biết sao Thượng Quan Lâm có thể xuống tay.

"Tiểu Ngôn sao rồi." Nàng nắm lấy tay Tiểu Ngôn, hỏi Khương ma ma.

"Ài, vừa rồi trên mặt cũng đã bôi thuốc, chỉ là nội thương sẽ phải mất một khoảng thời gian mới khỏi được." Khương ma ma thận trọng chỉnh lại chăn mền cho Tiểu Ngôn.

"Nội thương?"

"Đúng vậy, tiểu thụ, nha đầu Thanh Hà chết tiết kia một mực dùng chân đá Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn bị đá đến thổ huyết." Bích Ngọc nói, giống như nhìn thấy cảnh Tiểu Ngôn thổ huyết, lại không ngừng khóc lên.

Bị đá đến thổ huyết, tốt, Thượng Quan Lâm, lần này chúng ta kết cừu oán lớn rồi.

Thượng Quan Tây Nguyệt buông tay Tiểu Ngôn xuống, nhét tay của nàng vào chấn sau đứng dậy.

"Bây giờ ta liền đi tìm nàng."

Khương ma ma trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nổi giận ùng ùng đi ra ngoài, sao lại không biết nàng đang nghĩ gì, bởi vì biết, cho nên mới ngăn cản nàng.

"Nguyệt nhi, nguoi như vậy..."

Trông thấy ánh mắt lo lắng của Khương ma ma, Thượng Quan Tây Nguyệt liền hiểu.

"Yên tâm đi, ma ma, ta tự có chừng mực."

"Ai" nhìn bóng dáng Thượng Quan Tây Nguyệt rời đi, Khương ma ma thờ dãi quay vào chiếu cổ Tiểu Ngôn.

Trong Linh lung các

Thượng Quan Lâm ngồi trên ghế nhìn vòng ngọc đeo trên tay mình, vui vẻ trên khóe miệng càng lúc càng nhiều.

"Hừ, tiện tỳ đáng chết, lại dám trộm đồ."

Thanh Hà nhìn thấy tiểu thư vui vẻ, thân mật rót một chén nước đưa cho Thượng Quan Lâm "Tiểu thư, uống cho tròn cổ họng, vừa rồi dạy dỗ Tiểu Ngôn nhất định rất khát nước."

Thượng Quan Lâm hài lòng nhìn Thanh Hà cầm lấy chén nước "Nguoi rất nhanh trí."

Bưng chén nước lên đang chuẩn bị đưa lên miệng, tiếng gõ cửa vội vàng vang lên, diexndaffillequydoon Thượng Quan Lâm ném cho Thanh Hà một ánh mắt để nàng đi mở cửa, sau đó chuẩn bị uống nước.

"Ai vậy." Thanh Hà vừa đi đến cửa vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Quá nhỏ, nghe không được

Edit: susublu

Đang chuẩn bị mở cửa, cánh cửa đã bị người bên ngoài đá văng, Thanh Hà không phòng bị, bị cửa đập thẳng vào mặt ngã xuống đất, sau đó lỗ mũi chảy ra một ít chất lỏng.

Nàng duỗi tay lần mò, mũi đau quá, nhìn tay mình một chút, máu mũi.

"Đáng chết, tiện tỳ nào..." Thanh Hà thấy lỗ mũi mình bị đụng đến chảy máu, vừa mắng vừa đứng lên, đáng tiếc còn chưa đứng vững, đã bị một bàn tay tát vào mặt.

"Ba" một tiếng, đánh Thanh Hà ngã một lần nữa trên mặt đất.

Mà Thượng Quan Lâm giật mình, tay run một cái, nước trà đổ ra mu bàn tay, đang chuẩn bị nổi giận, diexndafillequydomn liền bị cảnh tượng trước mắt kinh làm cho ngạc đến không bình tĩnh nổi.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng nhìn xuống Thanh Hà, ánh mắt khinh miệt nhìn nàng "Tiện tỳ như nguoi, lại dám mắng chủ tử."

Thanh Hà nghe thấy thanh âm này, tranh thủ thời gian ngẩng đầu "Đại tiểu thư, nô tỳ không có "

"Ba" lại một cái tát.

"Không có? Vậy ý nguoi là ta nghe lầm?"

"Không phải, Thanh Hà..."

"Ba ba" hai bạt tai liên tiếp vang lên.

"Thanh Hà? Người lại dám tự xưng Thanh Hà với chủ tử." Hừ, tiện tỳ, vừa rồi người lấy lý do này để đánh Tiểu Ngôn, xem ta có chính chết người không.

"Nô tỳ, nô tỳ..." Thanh Hà bị đánh đến choáng váng, nhất thời không biết nói cái gì.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không cho nàng cơ hội thở, bốn cái bạt tai lại đáp xuống trên mặt của nàng, lập tức, máu từ khóe miệng Thanh Hà chảy xuống.

"Vì sao không quỳ xuống?"

Thanh Hà nghe thấy, tranh thủ thời gian quỳ xuống, nàng cũng không muốn bị đánh nữa. Vốn tưởng Thượng Quan Tây Nguyệt sẽ không đánh nữa, nhưng một bạt tai lại bay tới.

"Vì sao không dập đầu nhận lỗi? Tranh thủ thời gian dập đầu, dập đến khi ta hài lòng mới thôi."

"Đúng đúng." Thanh Hà không dám do dự, nhanh chóng dập đầu.

Thượng Quan Tây Nguyệt hài lòng nhìn Thanh Hà không dám hó hé một tiếng, tròn mắt há mồm trước mặt Thượng Quan Lâm.

Thượng Quan Lâm ngây ngẩn cả người, diennannlequysdonn nàng còn chưa kịp phản ứng lại thì Thượng Quan Tây Nguyệt đã động thủ đánh người, suy nghĩ của nàng còn chưa quay lại, nàng đã đi tới trước mặt mình.

"Thế nào, Nhị muội bị dọa sợ sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt châm chọc nhìn nàng, hừ, dọa sợ? Từ nhỏ tới giờ cũng không như vậy.

Thượng Quan Lâm bị giọng nói của Thượng Quan Tây Nguyệt làm kinh sợ, lấy lại tinh thần, uống không biết bao nhiêu chén nước.

"Đại tỷ, người đang..." Thượng Quan Lâm chỉ vào Thanh Hà đang một mực dập đầu.

Thượng Quan Tây Nguyệt hững hờ nhìn một chút, giọng nói lạnh nhạt "Sao vậy, Nhị muội, không phải tỷ tỷ nói người, nhưng nha hoàn của người một chút quy củ cũng không hiểu, ta đang giúp người dạy bảo nàng, miễn cho sau này cái miệng đó lại hại nàng mất mạng, không hiểu quy củ có thể sửa, nhưng nếu mất mạng..." Thượng Quan Tây Nguyệt nói một nửa liền không nói nữa, diexndannleequysdon ngược lại dùng ánh mắt không hiểu nhìn chăm chăm Thanh Hà.

Thanh Hà ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt này, bị dọa đến thân thể run lên, tiếp tục dập đầu.

"Quá nhỏ, nghe không được."

Thanh Hà nghe thấy âm thanh dập đầu "Phanh phanh" càng ngày càng lớn, trên mặt đất đã có một ít vết máu.

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt không nề tình, ở trước mặt mình công khai dạy dỗ nha hoàn của mình, móng tay cắn chặt vào lòng bàn tay, móng tay sắp gãy, nàng mới thanh tỉnh lại.

Yên tĩnh.

"Đại tỷ, không cần người tốn sức quan tâm, nha hoàn của ta tự ta sẽ dạy."

"Đã như vậy, hi vọng lần sau Nhị muội cũng đừng vượt quá phận, nha hoàn của ta không tới phiên người ngoài dạy dỗ." Thượng Quan Tây Nguyệt dùng đôi mắt lạnh nhìn nàng.

Thượng Quan Lâm nghe Thượng Quan Tây Nguyệt ám chỉ, xoay người nuốt nước miếng xoa dịu tâm tình.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Nếu như có lần sau, nhất định ta sẽ không tha

Edit: susublu

"Được rồi, chủ tử của người đã cầu xin cho người, đứng lên đi." Thượng Quan Tây Nguyệt tự giác ngồi trên ghế.

"Đại tiểu thư đã cho người đứng dậy rồi, còn quỳ làm gì, muốn dập đầu tiếp à." Thượng Quan Lâm nhìn thấy Thanh Hà còn quỳ trên mặt đất không có

phản ứng, lập tức phát hỏa, đổ hết tức giận lên người nàng.

"Tạ đại tiểu thư, tạ đại tiểu thư." Thanh Hà vừa nói vừa bò dậy. Sờ gương mặt nóng bỏng của mình cúi đầu đứng ở một bên, không ai biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

"Người còn đứng ở chỗ này làm gì, không ngại mất mặt sao, cúi xuống cho ta." Thượng Quan Lâm nhìn đầu nàng đầy vết máu, tâm trạng bức bối quát.

"Vâng, nô tỳ cáo lui." Thanh Hà lui ra ngoài, ánh mắt âm độc trừng Thượng Quan Tây Nguyệt một cái, nàng cho là không ai phát hiện ra, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt đã sớm thu hết nhất cử nhất động của nàng vào mắt, diexdafillequysdonn không khỏi lạnh hừ một tiếng, người chỉ là con tôm nhỏ, ta xem người có thể làm nên sóng gió gì.

"Đại tỷ, nô tỳ của ta người cũng đã dạy dỗ xong, cũng nên trở về đi." Thượng Quan Lâm cũng không có tâm trạng giả bộ tỷ muội tình thâm với nàng, hiện tại chỉ hy vọng nàng mau chóng rời đi.

Nếu không nàng sợ sẽ không khống chế được bản thân mà giết Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tất nhiên phải trở về." Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không thêm để ý tới thái độ của Thượng Quan Lâm, chậm rãi đứng dậy lúc chuẩn bị rời đi, hình như nghĩ tới điều gì đó.

"Đúng rồi, Nhị muội, ta nghe nha hoàn nói, người lấy vòng ngọc ta tặng nàng." Thượng Quan Tây Nguyệt đặc biệt nhấn mạnh ba chữ ta tặng nàng.

Thượng Quan Lâm nghe xong, cầm lấy cổ tay mình theo bản năng, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng chú ý tới động tác của nàng, che miệng cười một tiếng.

"Nhị muội, chẳng lẽ người lấy đồ ta đưa cho nha hoàn đeo vào tay mình sao. "

Mặt Thượng Quan Lâm lập tức đỏ bừng, có cảm giác xấu hổ, nàng không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt.

"Cái này, ta sợ làm mất, cho nên mới..."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy lý do trầy trật này, không khỏi buồn cười, diexxdannleequydonn loại lý do này cũng chỉ có người ngu ngốc như Thượng Quan Lâm mới nghĩ ra được.

"Thật sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt ngắt lời Thượng Quan Lâm, ngữ điệu kéo ra rất dài.

"Đã như vậy, ta phải cảm tạ muội muội rồi, bây giờ cũng nên để cho vật quy về nguyên chủ đi." Thượng Quan Tây Nguyệt giơ bàn tay ra trước mặt Thượng Quan Lâm, ra hiệu nàng tháo vòng ngọc xuống.

Sắc mặt Thượng Quan Lâm khó coi cúi đầu xuống nhìn vòng ngọc mình mới đeo vào tay không lâu, do dự nửa ngày, chậm rãi tháo xuống, sau đó bỏ vào trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Cám ơn Nhị muội thay ta bảo quản, ta đi trước." Thượng Quan Tây Nguyệt cầm vòng ngọc không để ý đến ánh mắt Thượng Quan Lâm đang nhìn mình chằm chằm, về mặt vui sướng đi tới cửa.

Vừa ra cửa, Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên quay đầu lại, vừa vặn bắt được ánh mắt ác độc của Thượng Quan Lâm còn chưa kịp thu lại, khóe miệng khê cong lên.

"Nhị muội, ta nói cho người biết, người trong viện của ta đều mang theo lễ vật ta tặng trên người, hi vọng lần sau người đừng tìm loại lý do buồn cười này tới tìm người của ta gây phiền phức, nếu có lần nữa, nhất định ta sẽ không tha." Nói ra câu cuối cùng, biểu cảm của Thượng Quan Tây Nguyệt nghiêm túc hơn, có khí phách, khinh thường, và mạnh mẽ.

Thượng Quan Lâm cũng bị loại khí thế này dọa đến ngây ngẩn cả người, ngay cả Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ đi lúc nào cũng không biết.

Trở về phòng của mình, đầu tiên là đi xem Tiểu Ngôn, khuyên Khương ma ma về nghỉ ngơi, diexndafillequydonn sau đó nói với Khương ma ma nếu không có chuyện gì quan trọng cũng đừng tới quấy rầy nàng.

Dặn dò xong mọi chuyện, Thượng Quan Tây Nguyệt an tâm trở về phòng đi vào không gian huyền ảo.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Đan Vương nhất phẩm, Huyền Linh sơ cấp

Edit: susubluu

Muốn mạnh lên, nhất định phải chăm chỉ tu luyện, như vậy mới có thể bảo vệ tốt người bên cạnh mình, trong khoảng thời gian này nàng đều không tu luyện tốt, không thể bỏ bê nữa.

Nhất định phải cố gắng, mới có thể biến thành cường giả, quyết định xong, Thượng Quan Tây Nguyệt khoanh chân lại chậm rãi nhắm hai mắt.

Trong lúc Thượng Quan Tây Nguyệt tu luyện, Thượng Quan Lâm cũng không đến gây phiền toái, thời gian thoáng chốc đã qua nửa tháng.

Nửa tháng này Thượng Quan Tây Nguyệt cũng tiến bộ không ít, đã lên tới Huyền Linh sơ cấp, Đan Vương nhất phẩm, mà kỹ thuật luyện đan càng ngày càng lên tay.

Sau khi Thượng Quan Tây Nguyệt từ không gian huyền ảo ra ngoài đã là xế chiều, diexndafillequysdonn nàng vận vạt áo uấn eo, sờ vào ngực Thiên Hoàng, nhớ tới bên trong để rất nhiều đan dược mà mình luyện chế, liền cười không ngậm miệng được, bởi vì lập tức có thể lấy đi bán kiếm tiền.

Nàng đẩy cửa ra chuẩn bị đi ra ngoài, vừa vận dụng phải Bích Ngọc đi vào.

"A..., tiểu thư, người ra rồi, lần trước Khương ma ma kêu chúng ta không nên quấy rầy người, đã qua nửa tháng rồi, hiện tại rốt cục cũng ra ngoài." Bích Ngọc vui vẻ khoa tay múa chân.

"Nhìn người kia, đã trở nên lỗ mãng như Tiểu Ngôn rồi." Thượng Quan Tây Nguyệt ôn hòa nhìn Bích Ngọc, đây chính là người nhà của nàng, nàng thế sống chết sẽ bảo vệ họ.

"Đúng rồi, tiểu thư, người ra rất kịp lúc, lão gia muốn mở tiệc chiêu đãi tân khách, ta đang suy nghĩ có nên gọi người không."

Cái gì, lão gia kia muốn mở yến tiệc đãi khách, lại làm trò gì nữa đây.

"Gọi ta làm gì."

"Người là đại tiểu thư, đến lúc đó nhất định phải có mặt." Bích Ngọc ngạc nhiên nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ta khinh" Thượng Quan Tây Nguyệt quay người vào phòng.

"Tiểu thư" Bích Ngọc cùng theo vào, mặc kệ Thượng Quan Tây Nguyệt có muốn hay không, ép buộc nàng đổi quần áo màu đỏ, đang chuẩn bị trang điểm cho nàng, Thượng Quan Tây Nguyệt lại ngăn cản nàng "Làm gì vậy, ta không muốn bôi những thứ này"

Nhìn thấy ánh mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt kiên định, Bích Ngọc không miễn cưỡng nữa, cho dù tiểu thư không trang điểm cũng xinh đẹp.

"Tiểu thư, người thật đẹp" Bích Ngọc nghiêng đầu nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm.

Thật ra Bích Ngọc nói đúng, quần áo màu đỏ làm nổi bật làn da trắng của Thượng Quan Tây Nguyệt, diexndafillequysdonn mắt to ngập nước tràn đầy tình ý, trông mắt chuyển động, làm cho người ta mơ mộng.

Nghe thấy Bích Ngọc nói vậy, Thượng Quan Tây Nguyệt phì cười "Chớ nịnh nọt, trên mặt có cái bớt này, chỉ có người cho là ta xinh đẹp."

"Nếu đám người không có mặt kia biết diện mạo thật của tiểu thư, chỉ sợ sẽ tự nói mình mất mủ." Bích Ngọc nhếch miệng, hừ, đến lúc đó thái tử nhất định sẽ xin tiểu thư hồi tâm chuyển ý.

"Tốt, không nói nữa, chừng nào yến tiệc bắt đầu, sẽ có ai tới."

Bích Ngọc suy nghĩ, liền nói hết mọi thứ mình biết ra.

"Yến hội bắt đầu, có thái tử, Thần vương, Gấm thể tử, Thượng Thư đại nhân, Đại học sĩ, còn có tiểu thư quan lại đi theo, ta chỉ biết như vậy."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhẹ gật đầu biểu hiện mình đã biết.

Thái tử sẽ đến, nàng không cảm thấy ngoài ý muốn, với tính cách của lão gia kém cỏi như Thượng Quan Lưu Phong, nhất định sẽ nịnh bợ hần, hần còn trông cậy vào Thượng Quan Lâm mà mình thương yêu nhất sẽ được gả cho thái tử làm thái tử phi, về phần Bách Lý Thần, đoán chừng là đi cùng Bách Lý Gấm đến đây, diexndafillequysdonn với đức hạnh của Bách Lý Hành, sao có thể chịu để một kẻ ngu đi theo bên cạnh. Còn có Thượng Thư đại nhân, hình như là người nhà mẹ đẻ của Nhị nương Giang Phi, về phần Đại học sĩ, nàng cũng không biết rõ lắm.

Cũng không biết lần này Thượng Quan Lưu Phong có chú ý gì, lại mời nhiều quan viên triều đình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Nguyệt nhi, vì sao ngươi không nói chuyện với ta

Edit: susubluu

"Đúng rồi, Bích Ngọc, Tiểu Ngôn thế nào." Thượng Quan Tây Nguyệt quan tâm hỏi.

"Nàng tốt hơn nhiều rồi, nhưng mặt còn hơi sưng, cho nên để nàng nghỉ ngơi trong phòng."

Thượng Quan Tây Nguyệt gật đầu "Hiện tại còn sớm, còn hai canh giờ nữa yến hội mới bắt đầu, chúng ta đi dạo trước đi."

"Được, tiểu thư, chúng ta dạo vườn hoa đi, nơi đó hoa nở rất đẹp."

"Vậy liền đi xem một chút."

Trong hoa viên, hoa tươi nở thành từng bụi, đủ mọi màu sắc, nhìn cực kỳ đẹp.

"Thật sự rất xinh đẹp."

Nhìn thấy một mảnh hoa lớn, tâm trạng Thượng Quan Tây Nguyệt trở nên thoải mái, dieixndafinlequysdonn bây giờ nàng chỉ muốn vẫy vùng trong biển hoa này.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng liền làm như vậy, nhấc váy lên, chạy vào bụi hoa, trên tay còn cầm mấy đóa hoa, vẫy vẫy Bích Ngọc đang đứng ở bên ngoài.

"Bích Ngọc, ngươi mau tới đây, quá đẹp."

"Quả thật rất đẹp" Bích Ngọc lẩm bẩm nói, nàng cảm giác Thượng Quan Tây Nguyệt như tiên tử trên trời.

"Còn thất thần làm gì, mau tới đây." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bích Ngọc không có phản ứng, chạy đến trước mặt nàng kéo nàng cùng nhau chạy như bay vào trong biển hoa.

"Khanh khách..."

"... Ha ha "

Cách đó không xa có mấy người bị thanh âm này hấp dẫn, không hẹn mà cùng nhìn lại.

Khi thấy Thượng Quan Tây Nguyệt mặc một bộ áo đỏ cười duyên đáng chạy nhảy trong biển hoa, trong mắt mấy nam tử đứng đấy xẹt qua một chút kinh diễm.

Thật sự quá đẹp, như tiên tử không cẩn thận thất lạc ở nhân gian, khi nàng nâng... cánh hoa ném lên bầu trời, giống như một trận mưa hoa rơi xuống, mà nàng lại ở trong làn mưa đó xoay vòng, tốc độ càng lúc càng nhanh, mép váy màu đỏ bay múa, làm cho người ta có cảm giác muốn rời đi.

Nhìn đến đây, Long Hạo Lăng lại cảm thấy buồn tim của mình không không chế được mà đập bịch bịch, mắt của hắn bị lấp đầy hình ảnh Thượng Quan Tây Nguyệt nhảy múa, không thể xóa đi được.

Mà Bách Lý Thần cũng giống như vậy, trong lòng trong mắt tất cả đều là vẻ đẹp không chân thật của Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng ở trước mặt mọi người hắn là kẻ ngu, diexndafinlequysdonn cũng không thể biểu hiện gì nhiều, hắn nhìn thấy ánh mắt mọi người nhìn chăm chăm Thượng Quan Tây Nguyệt, lập tức không vui, nữ nhân của mình sao có thể để cho người khác thưởng thức.

"Oa, tỷ tỷ, ngươi thật xinh đẹp." Bách Lý Thần hô to phá vỡ hình tượng mỹ lệ này.

Thượng Quan Tây Nguyệt đang đi lòng vòng nghe thấy thanh âm quen thuộc, ngừng lại, quay đầu nhìn về phía mấy người đi tới.

Bách Lý Hành, Bách Lý Thần, Bách Lý Gấm, Long Hạo Lăng, còn có một nữ tử không quen biết.

"Ngươi đã đến." Thượng Quan Tây Nguyệt mỉm cười nhìn Bách Lý Thần đang chạy tới, mặc cho hắn lôi kéo tay của mình.

"Thì ra là đại tỷ tỷ, ta còn cho là tiên nữ nào nữa." Thượng Quan Lâm cười ngoài mặt nhưng trong lòng lại không cười nhìn chăm chăm Thượng Quan Tây Nguyệt, hừ, diexndafinlequysdonn tiện nhân chính là tiện nhân, không biết xấu hổ, ta sẽ hạ nhục ngươi trước mặt mọi người.

Thượng Quan Tây Nguyệt lờ nàng đi, đi thẳng tới trước mặt Long Hạo Lăng lên tiếng chào hỏi: "Long thiếu chủ, lại gặp mặt."

"Đúng vậy, Thượng Quan cô nương, nhanh như thế lại gặp nhau rồi." Long Hạo Lăng cũng lễ phép mỉm cười với nàng, nhưng sâu trong đáy mắt hắn lại có một tia cảm xúc không hiểu.

Bách Lý Gấm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không chào hỏi mình, không bỏ qua kêu lên: "Nguyệt nhi, vì sao ngươi không nói chuyện với ta."

Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, Thượng Quan Tây Nguyệt không khỏi đùa hắn: "Thì ra là Gấm thế tử, ta thực sự không nhìn thấy ngươi."

Bích Ngọc nghe xong nở nụ cười ha ha, Bách Lý Gấm cũng ngây ngô sờ lên đầu của mình mà cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Ta không nhớ là có muội muội như ngươi

Edit: susublu

Thượng Quan Lâm đứng một bên thấy hình như Long Hạo Lăng và Bách Lý Gấm có quen biết với Thượng Quan Tây Nguyệt, nên ghen tỵ đỏ mắt.

"Thì ra Long thiếu chủ và Gấm thế tử có quen biết với Đại tỷ của ta." Thượng Quan Lâm giả bộ vui vẻ nói.

"Gặp mặt một lần" Long Hạo Lăng sợ người khác hiểu lầm Thượng Quan Tây Nguyệt, liền vội vàng lo lắng mình mang đến phiền phức cho nàng, cho nên cũng lựa lời để nói.

Bách Lý Gấm dừng dừng lại không suy nghĩ đến phương diện này: "Đó là đương nhiên, ta và Nguyệt nhi là bạn tốt."

"Thì ra là như vậy, đại tỷ thật sự có phúc lớn, có thể kết giao bằng hữu với Gấm thế tử."

"Không, là ta có phúc lớn, có thể kết giao bằng hữu với Nguyệt nhi." Bách Lý Gấm không đồng ý với lời nói của Thượng Quan Lâm, giọng điệu không thân thiện, uốn nắn lại.

Thượng Quan Lâm bị Bách Lý Gấm làm cho ghen hờn, không nói gì, sắc mặt lúng túng nhìn Bách Lý Hành, hi vọng hắn có thể giải vây cho mình.

Nhưng khi nàng nhìn thấy ánh mắt Bách Lý Hành dán chặt lên người Thượng Quan Tây Nguyệt, lập tức hận đến nghiến răng, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Nữ tử đứng bên cạnh vừa thấy bộ dáng lúng túng của Thượng Quan Lâm, đi lên phía trước nhún người một cái "Đúng vậy, Gấm thế tử và đại tỷ đều là người có phúc khí."

Thượng Quan Tây Nguyệt cau mày nhìn người đang nói chuyện, nàng mặc quần áo màu hồng phấn, có cảm giác giống Bích Ngọc, nhưng nàng không biết nàng ta là ai.

"Ngươi là ai, ta không nhớ mình có muội muội như ngươi?"

Sau khi nữ tử nghe thấy cũng không tỏ vẻ khó chịu, vẫn bình tĩnh như cũ.

"Đại tỷ không biết ta sao, ta là biểu muội của Thượng Quan Lâm, Giang Ngọc Nhi, cũng coi như là biểu muội của ngươi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe nàng nói vậy, không tự chủ được rung mình một cái, liền vội vàng hỏi: "Biểu muội? Ngay cả Thượng Quan Lâm nàng còn không để vào mắt, sao có thể đặt một biểu muội không thân thiết như ngươi vào mắt."

"Đừng, ngươi cũng đừng tự xưng biểu muội với ta, ta với ngươi không quen."

Thượng Quan Tây Nguyệt không lưu tình chút nào, lời nói của nàng làm cho Giang Ngọc Nhi đang bình tĩnh lại biến sắc, khóe miệng cứng ngắt giật giật, giữ cho mình thật tỉnh táo.

"Đại tỷ, ngươi..."

"Ta không phải đã nói rồi sao, đừng gọi ta là đại tỷ, gọi ta là Thượng Quan cô nương." Thượng Quan Tây Nguyệt thấy nàng nghe không hiểu, không nhịn được lặp lại lần nữa.

"Ta... Thượng Quan cô nương" Hai mắt Giang Ngọc Nhi lập tức trở nên đỏ rực, giống như bị cả thiên hạ ủy khuất vậy.

Nhìn đến đây, rốt cục Thượng Quan Lâm cũng chờ đến cơ hội.

"Đại tỷ, ngươi đừng quá đáng, Ngọc nhi chỉ muốn tạo quan hệ tốt với ngươi, vì sao ngươi lại nói nàng như vậy." Thượng Quan Lâm vừa nói vừa dùng khóe mắt liếc nhìn Bách Lý Hành, quả nhiên nghe được câu này, ánh mắt đang nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt của Bách Lý Hành lập tức trở nên chán

ghét.

Thượng Quan Tây Nguyệt buồn cười nhìn hai biểu tỷ muội một xướng một họa, ở trong lòng thầm cho các nàng một like, kỹ thuật diễn xuất có thể đạt giải ảnh hậu nha.

"Người nói chuyện thật hay, người nói những lời vừa rồi của ta là thiên lý bất dung, không phải ta chỉ yêu cầu nàng ta gọi ta là Thượng Quan cô nương thôi sao, như vậy cũng không được ư?"

"Người... Ta..." Bị hỏi đến á khẩu, Thượng Quan Lâm quay đầu nhìn về phía Bách Lý Hành.

Bách Lý Hành thấy giai nhân dùng ánh mắt ái mộ tin tưởng nhìn mình, lập tức không có đầu óc ra mặt cho nàng.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, sao người lại không biết tốt xấu như thế, Giang cô nương gọi người đại tỷ là để người mất, người còn không biết tốt xấu phân bác, diẽnxdafillequydonn có phải bởi vì đáng đáp Giang cô nương dễ nhìn hơn người, nên người ghen ghét, loại đồ phụ như người, ta sẽ không bao giờ cưới người."

Cái gì, ta cũng không thèm để người vào mắt, Bách Lý Hành không có đầu óc, não tàn không thông minh cũng có thể lên làm thái tử ư? Tây Lăng Quốc không còn ai nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Con ruồi thích đại tiện

Edit: susublu

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bách Lý Hành như nhìn một tên ngốc, khinh thường mở miệng.

"Ta nói này Bách Lý Hành, người cũng quá đề cao bản thân rồi, trong mắt ta, người chính là con ruồi thích đại tiện."

Long Hạo Lăng nghe xong, nắm chặt nắm đấm, khóe miệng che giấu nụ cười.

Mà Bách Lý Thần không e sợ thiên hạ đại loạn, ra vẻ ngây thơ nghiêng đầu hỏi: "Tỷ tỷ, ý người nói thái tử hoàng huynh là đồng phân sao?"

"Ha ha" Bách Lý Gấm cũng nhin không được nữa càn rỡ bật cười lớn tiếng.

Bách Lý Hành nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nói mình là phân, tay nắm chặt thành quyền muốn lớn tiếng mắng người, thế nhưng thân phận thái tử không cho phép hắn nói ra những từ khó nghe như vậy.

Thượng Quan Lâm đứng bên cạnh cũng không khá hơn chút nào, nàng nghĩ đến lời của Thượng Quan Tây Nguyệt, con ruồi thích đại tiện, nàng không phải muốn nói mình là con ruồi, sau đó đi theo một tên thích đại tiện như Bách Lý Hành sao, diẽxndannleequydonn bất tri bất giác, Thượng Quan Lâm đi theo mạch suy nghĩ của Thượng Quan Tây Nguyệt cũng xem Bách Lý Hành thành đồng phân.

Ý này nếu để cho Thượng Quan Tây Nguyệt biết nhất định sẽ hô to oan uổng, đây chẳng qua là tùy tiện nghĩ ra, liền bị Thượng Quan Lâm cho rằng như vậy, não xoay chuyển cũng thật nhanh nha.

"Được rồi, biểu tỷ, Thượng Quan cô nương, các người chó ồn ào, tất cả đều là lỗi của ta." Thanh âm Giang Ngọc Nhi nghẹn ngào nói, bộ dáng ướm át khiến người ta không đành lòng.

"Người biết là tốt, lần sau đừng cố ý gây chuyện." Thượng Quan Tây Nguyệt không lưu tình đâm xuyên qua ngực nàng.

Giang Ngọc Nhi cúi đầu, trong lòng càng không ngừng chửi mắng Thượng Quan Tây Nguyệt, khi dễ người, khi dễ người...

"Đã không còn việc gì, ta đi trước đây."

"Chờ một chút, đại tỷ tỷ" Thượng Quan Lâm đột nhiên tiến lên ngăn nàng lại.

"Thế nào." Thượng Quan Tây Nguyệt liếc mắt nhìn nàng.

Thượng Quan Lâm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt tròn mắt, muốn trực tiếp đi lên đào con mắt nàng xuống.

"Đại tỷ, yến hội còn sớm, chúng ta cùng đến mái đình ngồi đi." Thượng Quan Lâm chỉ đình nghi mát cách đó không xa.

Thượng Quan Tây Nguyệt vốn muốn cự tuyệt, nhưng lại thấy Thượng Quan Lâm và Giang Ngọc Nhi trao đổi ánh mắt, liền cảm thấy hứng thú, bản cô nương ngược lại muốn xem thử các người có chiều gì.

"Vậy đi thôi" Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần sóng vai đi qua đình nghỉ mát.

Thượng Quan Lâm sững sờ, không nghĩ tới nàng lại nhanh chóng đáp ứng như vậy, nàng còn chuẩn bị lí do để phản bác lại, bất quá như vậy cũng tốt, miễn cho mình phải lãng phí lời nói, đến lúc đó nàng lại mất mặt.

Đi vào đình nghỉ mát, Thượng Quan Tây Nguyệt tìm chỗ ngồi xuống, Bách Lý Thần cũng theo sát người nàng rồi ngồi xuống.

Đang lúc nhàm chán, ánh mắt Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên liếc về bàn tay Bách Lý Thần đang nắm tay mình, nàng đột nhiên phát hiện, hình như mỗi lần Bách Lý Thần nếu không nắm tay trái của mình, cũng sẽ đứng bên trái mình, diennannlequydonn không lâu về sau, nàng hỏi hắn nguyên nhân, Bách Lý Thần trả lời để nàng không thấy được ánh mắt lạnh của hắn.

Sau đó Long Hạo Lăng đi lên nhìn hai người nắm tay nhau, về mặt không được tự nhiên nhìn về phía xa xa, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì. Sau đó đám người Bách Lý Hành cũng đi tới.

Giang Ngọc Nhi nhìn mọi người đều đến đông đủ, tìm đề tài "Ngồi không cũng nhàm chán, không bằng chúng ta lấy hoa làm đề tài làm một câu thơ, thế nào."

"Tán thành, ngồi không đúng là rất nhàm chán." Thượng Quan Lâm là người đầu tiên hưởng ứng.

"Cũng tốt" Bách Lý Hành cũng đồng ý.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy bộ dáng của các nàng, cười lạnh một tiếng, trò vật này, diexndafillequydonn có thể làm khó được người hiện đại xuyên như nàng sao, phải biết rằng thơ Lý Bạch Đỗ Phủ nàng có thể ngay lập tức đọc ra.

"Đã đồng ý, vậy thì đề ta bắt đầu đi." Giang Ngọc Nhi nói xong đưa lưng về phía mọi người suy tư.

"Vườn hoa, vạt hoa hương đầy trời

Một mùi thơm ngát xông vào mũi

Chợt có hoa hồng xuất hiện

Từ đó luôn luôn cười "

Nghe Giang Ngọc Nhi làm thơ, Thượng Quan Tây Nguyệt trầm nghĩ, còn có chút kiến thức văn học.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Người chính là heo

Edit: susublue

Đi được một vòng, đến Bách Lý Thần. Bách Lý Hành liền miễn cho hắn, dù sao một kẻ ngu sao có thể làm thơ.

"Thượng Quan cô nương, hiện tại đến phiên ngươi." Giang Ngọc Nhi cười trên nỗi đau của người khác nhìn nàng, đợi đến khi nàng xấu mặt, Long công tử sẽ không thèm để ý đến nàng nữa.

Không sai, Giang Ngọc Nhi thích Long Hạo Lăng, khi nàng nhìn thấy ánh mắt Long Hạo Lăng một mực nhìn theo Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng liền hiểu, hắn thích nàng ta, mặc dù hắn che giấu rất tốt, nhưng ánh mắt một người còn có những động tác lơ đãng của hắn không thể che giấu được. Cho nên nàng ghen ghét, diexndafillequydonn nàng phẫn hận, nàng muốn để Long Hạo Lăng biết Thượng Quan Tây Nguyệt cái gì cũng không bằng nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn biểu cảm của Giang Ngọc Nhi, âm thầm hừ lạnh một tiếng, thật là ngu như lợn, đã vậy ta liền tặng cho ngươi một bài thơ.

Có rồi, Thượng Quan Tây Nguyệt vui mừng.

"Ngươi được sống lại giữa thế gian

Chính nơi đó có rất nhiều thù hận không tiền thưởng

Là vật của mình nên biết quý trọng

Heo chuyển kiếp thành rắn dưới ánh dương."

"Thế nào, Giang cô nương, bài thơ này tặng cho người." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn cười nghiêm túc nói.

Giang Ngọc Nhi nghe không hiểu hàm ý của bài thơ này, nàng thấy Thượng Quan Tây Nguyệt không hề lấy hoa làm chủ đề, trong nháy mắt cười vui vẻ.

"Thượng Quan cô nương, ngay từ đầu chúng ta đã nói rõ ràng, lấy hoa làm đề tài, nhưng bài thơ này của người...."

"Phốc phốc" Long Hạo Lăng nhìn không được bật cười ngắt ngang lời của Giang Ngọc Nhi.

Giang Ngọc Nhi trông thấy người trong lòng cười, tưởng rằng đang cười nhạo Thượng Quan Tây Nguyệt, ra vẻ không hiểu hỏi "Không biết Long công tử đang cười cái gì, không bằng nói ra để mọi người cùng nhau cười."

Nếu biết hàm ý của bài thơ này, đánh chết nàng cũng không tự tát vào mặt mình như vậy.

"Khụ khụ" Long Hạo Lăng ho nói: "Người ghép bốn chữ đầu của bài thơ này lại sẽ hiểu."

"Ghép lại?" Giang Ngọc Nhi rất nghi hoặc nhìn Long Hạo Lăng, trong lòng có dự cảm bất an xẹt qua.

"Người, chính là, heo" Giang Ngọc Nhi gán từng chữ ghép lại với nhau, thông suốt xong, điexndaanleequydoon sắc mặt của nàng lúc xanh lúc đỏ, chuyển màu khó lường.

"Cái gì? Người chính là heo? Ha ha, Nguyệt nhi, người làm thơ thật sự quá tuyệt." Bách Lý Gấm không cho Giang Ngọc Nhi chút mặt mũi nào phình bụng cười to.

Ngay cả Bách Lý Thần cũng tham gia náo nhiệt vỗ tay, miệng hô hào "Tuyệt tuyệt "

Giang Ngọc Nhi nhìn mọi người đều nhìn nàng cười, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào. Thượng Quan Tây Nguyệt, người nói bài thơ này cho ta, dieixndanleequysdomn không phải ý muốn nói ta là heo sao? Đáng chết người sỉ nhục người, ta và người không đội trời chung.

Bên cạnh Thượng Quan Lâm trông thấy biểu muội nhà mình bị người khác nhạo báng, lập tức bước lên trước "Đại tỷ, người làm bài thơ này không liên quan đến đề mục của chúng ta, nếu không, muội muội có thể giúp người."

Thượng Quan Lâm làm bộ tốt bụng giải vây cho Thượng Quan Tây Nguyệt, kì thực muốn nói cho mọi người biết Thượng Quan Tây Nguyệt cũng chỉ là phế vật.

Thượng Quan Tây Nguyệt liếc nàng một cái, muốn cho ta xấu mặt, chỉ sợ người phải thất vọng rồi, nàng suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định mượn thơ của Bạch Cư Dịch.

Bạch đại nhân, xin lỗi người, ta phải mượn thơ người, bất quá như vậy có thể để cho càng nhiều người biết đến tác phẩm vĩ đại của người.

"Khụ khụ" Thượng Quan Tây Nguyệt vận động cuống họng.

Nhân gian tháng tư mùi thơm bát ngát

Hoa Đào ở chùa trên núi bắt đầu nở rộ

Xuân dài hận không tìm được chỗ về

Không biết đi được đến nơi đâu.

"Tốt" Long Hạo Lăng là người đầu tiên vỗ tay "Hay cho một câu Xuân dài hận không tìm được chỗ về, không biết đi được đến nơi đâu" không ngờ một đại tiểu thư không có tiếng tăm lại có được phong thái như thế, xem ra mắt thế nhân thật sự đã bị mù rồi.

"Nguyệt nhi thật giỏi."

"Tỷ tỷ thật thông minh "

Bách Lý Thần và Bách Lý Gấm không hện mà cùng khen.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi*, *Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Tỷ tỷ là của ta, người không thể đụng vào nàng

Edit: susublue

Giang Ngọc Nhi nghe thấy những lời tán thưởng vốn nên thuộc về mình lại bị Thượng Quan Tây Nguyệt đoạt đi, mà Long Hạo Lăng mình thích cũng tán thưởng nàng, trong lúc nhất thời, đầu nàng không suy nghĩ được gì khác, chỉ muốn đi lên xé nát mặt nàng ta ra.

Trong lòng Thượng Quan Lâm cũng phẫn nộ, vốn muốn nàng ta xấu mặt, không ngờ ngược lại để nàng ta được mọi người lớn tiếng khen ngợi. Chuyện ức hiếp người như vậy một phé vật có thể làm được sao? Sao còn biết làm thơ nữa? Hơn nữa còn là thơ giấu đầu?

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng mặc kệ các nàng không cam lòng. Nàng chỉ biết, diexdanlequysdon từ giờ trở đi nàng sẽ không tiếp tục nhượng bộ nữa, người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta sẽ trả lại gấp trăm lần.

"Sao lại náo nhiệt như vậy." Một nữ nhân mặc quần áo màu vàng đi tới đình nghỉ mát, đến gần nhìn qua, liền nhận ra nàng ta là Tiên Phán Phán lần trước tranh giành tuyệt liên với Thượng Quan Lâm ở Long Thiên Các.

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy nàng, tay phải bị người khác kéo lại.

"Người chính là Thượng Quan Tây Nguyệt sao? Xin chào, ta là Tiên Phán Phán, chúng ta làm bằng hữu đi." Tiên Phán Phán tỏ vẻ như đã quen biết nàng từ trước, nhiệt tình lôi kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bách Lý Thần đứng bên trái nhìn thấy tay Thượng Quan Tây Nguyệt bị kéo lại, diennannleequydon trong mắt lướt qua một tia bất mãn, đụng vào tay Nguyệt nhi của ta, dù là nữ tử cũng không được.

Thượng Quan Tây Nguyệt sững sờ, còn chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy Bách Lý Thần kéo tay Tiên Phán Phán xuống.

"Tỷ tỷ là của ta, người không thể đụng vào nàng."

Bách Lý Thần kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt lại như kéo gà con.

Long Hạo Lăng đứng một bên sau khi nhìn thấy cảnh này, ánh mắt lóe lên một chút âm trầm, có lẽ bản thân hắn đã hy vọng xa vời rồi.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn động tác ngây thơ của Bách Lý Thần, có chút dở khóc dở cười, sau đó rút tay phải ra vron về phía Tiên Phán Phán "Xin chào, ta là Thượng Quan Tây Nguyệt "

Tiên Phán Phán vui mừng, hai tay kích động nắm lấy tay Thượng Quan Tây Nguyệt lắc tới lắc lui "Ta gọi người là Nguyệt nhi đi, gọi họ lạnh nhạt quá, người có thể gọi là ta Phán Phán."

"Phán Phán" Thượng Quan Tây Nguyệt mỉm cười nhìn nàng.

"Tiên Phán Phán, sao người lại tới." Bị mọi người coi nhẹ, Thượng Quan Lâm nhìn thấy Tiên Phán Phán liền nổi giận, đều do nàng, hại mình bỏ lỡ cơ hội có Thiên Tuyệt liên, bây giờ lại tới đây cản trở tầm mắt của nàng.

Tiên Phán Phán nghe thấy giọng điệu tra hỏi, "xùy" một tiếng, trào phúng cười lên "Người nói câu này thật ngu ngốc, đương nhiên ta theo cha tới đây, thật sự ngớ ngẩn."

Tiên Phán Phán xem thường nàng, lần nữa đưa mắt nhìn sang Thượng Quan Tây Nguyệt "Nguyệt nhi, người vẫn tốt hơn, không giống một số người suốt ngày giả vờ giả vịt, làm người ta buồn nôn, nhìn thấy là muốn ói."

Tiên Phán Phán vừa nói vừa liếc mắt nhìn Thượng Quan Lâm, người mù cũng biết nàng nói tới ai.

"Người..." Thượng Quan Lâm nghe thấy nàng ủy vũ nhục mình trước mặt mọi người, diexdanleequydonnn đang muốn nổi giận, nhìn thấy Bách Lý Hành đứng bên cạnh, lập tức có chủ ý khác.

"Tiên Phán Phán, người chẳng qua chỉ là nhi nữ của Đại học sĩ, nhìn thấy thái tử vì sao không hành lễ." Vốn nghĩ rằng nói như vậy sẽ làm cho Bách Lý Hành tức giận, đến lúc đó trị nàng tội bất kính, nhưng Tiên Phán Phán lại bĩu môi nhìn nàng ta còn kém mình rất xa.

"Xem người nói đi, ta chỉ nhất thời không chú ý đến thái tử mà thôi, chẳng lẽ người cho rằng thái tử sẽ có lòng dạ hẹp hòi giống như người sao?"

Tầng bóc Bách Lý Hành, dù hắn muốn tức giận cũng không có cách nào, chẳng lẽ lại để cho người khác nói hắn lòng dạ hẹp hòi sao?

"Không sao, đã đến chơi thì nên thoải mái đi, các người cũng không cần để ý đến thân phận thái tử của ta." Bách Lý Hành ra vẻ hào phóng nói.

"Thấy không, Thượng Quan Lâm, chỉ có loại người thất đức như người mới tính toán chi li thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phé Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68: Thái tử, người phải làm chủ cho Lâm Nhi

Edit: susubluu

Nhìn thấy Tiên Phán Phán đáp trả nhanh chóng, nói cho Thượng Quan Lâm á khẩu không trả lời được, trong lòng nàng thầm gợn tay cái lên.

Nói rất hay, Phán Phán, người thật sự rất hợp khẩu vị của ta, bạn tốt như người ta đã nhận định rồi.

Vốn tưởng rằng việc này cứ như vậy trôi qua, ai ngờ Tiên Phán Phán lại không buông tha tiếp tục mở miệng nói: "Thượng Quan Lâm, không phải tới bây giờ người vẫn còn mang thù chuyện Thiên Tuyệt liên lần trước chứ."

Bị nàng ta nói trúng tim đen, Thượng Quan Lâm há hốc mồm không biết nói gì.

Thấy vẻ mặt nàng như thế, Tiên Phán Phán đã hiểu.

"Không lẽ ta nói đúng rồi, Thượng Quan Lâm, xem ra người thật sự rất cẩn thận." Tiên Phán Phán cảm thán từ tận đáy lòng.

Thượng Quan Lâm thật sự rất tức giận, đánh cũng không thể đánh, mắng cũng không thể mắng, một luồng khí tức cứ bay vòng vòng trong ngực nàng, đột nhiên trợn mắt lên, cứ vậy mà hôn mê bất tỉnh.

"A, biểu tỷ." Giang Ngọc Nhi đứng cách nàng gần nhất, tranh thủ đỡ nàng.

"Lâm Nhi" Thái tử cũng đau lòng mang một cái ghế đến cho nàng ngồi xuống.

Tiên Phán Phán nhìn bộ dạng Thượng Quan Lâm, nhếch miệng "Người cũng quá suy yếu rồi, chỉ nói có hai câu liền choáng, thật sự quá nhu nhược."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, khóe miệng không ngừng co quắp, muối muối tốt của ta, diexndafnlequydonn người không chỉ tùy tiện nói hai câu đầu, lời người nói lại làm cho người ta không thể phản kháng, tức giận bị kìm nén không phát ra được, không choáng mới là lạ.

Thượng Quan Lâm dần dần tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã nghe thấy lời nói châm chọc của Tiên Phán Phán, thiếu chút nữa tiếp tục thờ gập, hôn mê bất tỉnh.

"Tiên Phán Phán, người đừng quá phận, thái tử, người phải làm chủ cho Lâm Nhi." Thượng Quan Lâm khóc nhào vào ngực Bách Lý Hành, tỏ vẻ yếu đuối, hi vọng dùng nước mắt để đổi lấy sự đồng tình của Bách Lý Hành, sau đó trút giận dùm nàng.

Không thể không nói, Thượng Quan Lâm đã giải trúng tâm tư của Bách Lý Hành, Bách Lý Hành liền dính chiêu ngay.

"Tiên Phán Phán, người thật sự đã quá phận, mau xin lỗi Lâm Nhi đi." Bách Lý Hành ôm giai nhân trong ngực, nghiêm mặt nhìn Tiên Phán Phán.

Mà Thượng Quan Lâm đang tựa vào ngực Bách Lý Hành rất đắc ý nhìn Tiên Phán Phán hơi nhủ mày, giống như muốn nói, thế nào, ta có thái tử làm chỗ dựa, người dựa vào thông minh thì có thể làm được chuyện gì.

Một bên Tiên Phán Phán cũng thấy khó khăn, thái tử đã mở miệng không thể không làm theo, dienndafnlequydonn nếu không phụ thân sẽ khó xử, nhưng nàng lại không muốn xin lỗi kẻ dối trá như Thượng Quan Lâm, suy nghĩ nửa ngày, vẫn quyết định nói xin lỗi. Bất kể như thế nào, cũng không thể để phụ thân khó xử.

Ngay lúc Tiên Phán Phán chuẩn bị đi lên, Thượng Quan Tây Nguyệt kéo tay nàng lại.

"Nguyệt nhi" Tiên Phán Phán quay đầu lại nhìn nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt cho nàng một ánh mắt yên tâm "Đề ta giải quyết "

Nói xong, nàng buông tay Tiên Phán Phán ra, đứng trước mặt Bách Lý Hành "Thái tử, người cũng đừng biến chuyện nhỏ thành to nữa, ta muốn hỏi vừa rồi Phán Phán nói gì mà lại làm người cảm thấy nàng quá phận."

Thượng Quan Tây Nguyệt không cho Bách Lý Hành cơ hội mở miệng, nói tiếp "Chẳng lẽ là lúc Phán Phán nói Thượng Quan Lâm canh cánh chuyện Thiên Tuyệt liên sao? Nhưng Thượng Quan Lâm cũng không phủ nhận, bây giờ lại muốn so đo, không phải hẹp hòi thì là gì, còn thái tử như người nữa, vừa rồi rõ ràng nói mọi người không nên coi người là thái tử, bây giờ lại dùng thân phận thái tử cưỡng bức người khác nói xin lỗi, người thân là thái tử, lại nói một đằng nghĩ một nẻo, ngày sau sao có thể lãnh đạo quần thần."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chẳng lẽ đây chính là chỗ khác nhau giữa đích nữ và thứ nữ sao

Edit: susublue

Bách Lý Hành bị Thượng Quan Tây Nguyệt nói đến sững sốt, còn chưa kịp phản ứng, Thượng Quan Tây Nguyệt lại nhìn vào Thượng Quan Lâm

"Ta nói này Nhị muội, dưới ban ngày ban mặt, ngươi và thái tử lại ôm tới ôm lui, để cho người khác trông thấy sẽ nói ngươi thế nào đây, nói là Nhị di nương không biết dạy nữ nhi, hay là nói phụ thân ngươi dung túng ngươi tiếp cận thái tử, diexndaaflequydoon đến lúc đó nếu để đại thần trong triều biết ngươi mà thái tử diện hạ của bọn hắn ngày đêm trông mong tác phong lại có vấn đề, có còn ủng hộ hắn không."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói vòng vèo từ nam đến bắc, đang muốn nói tiếp, lại nhìn thấy sắc mặt Bách Lý Hành vì lời nói của mình mà trở nên trắng bệch, rốt cục hài lòng ngừng lại.

"Im miệng, Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi đừng đứng đây nói bậy." Tuy nói như vậy, nhưng Bách Lý Hành vẫn đẩy Thượng Quan Lâm ra, hắn không thể dùng tiền đồ của mình để đùa giỡn, không có nàng vẫn có thể tìm nữ nhân khác, địa vị không có thì nữ nhân có ý nghĩa gì.

Thượng Quan Lâm không ngờ Bách Lý Hành lại đột nhiên đẩy nàng ra, cho nên không có phòng bị, trực tiếp bị đẩy ngã trên mặt đất.

"Thái tử..." Thượng Quan Lâm không tin nhìn hắn, không thể tin được Bách Lý Hành lại vì lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt mà đẩy ngã nàng, ngắt đầu hai mắt đỏ bừng lên án nhìn hắn.

"Lâm Nhi, ta..." Ngay lúc Bách Lý Hành không biết làm sao, nha hoàn tiến lên giải vây cho hắn.

"Thái tử, khách đã đến đông đủ, lão gia kêu nô tỳ đến mời các ngươi." Nha hoàn cúi đầu cung kính nói ra.

Bách Lý Hành thở dài một hơi, làm bộ không có chuyện gì đứng lên "Đi thôi, đừng để thừa tướng chờ lâu."

Sau khi nói xong liền đi trước, cũng không để ý Thượng Quan Lâm đang ngồi sau lưng.

"Chắc chắn, ngay cả thái tử cũng không để ý ngươi, làm sao bây giờ." Tiên Phán Phán ngồi xổm trước mặt Thượng Quan Lâm lắc đầu dùng ánh mắt đồng tình nhìn nàng.

"Cút ngay" Thượng Quan Lâm giận dữ hét, mượn sức Giang Ngọc Nhi mà đứng lên.

"Hừ, không phân biệt tốt xấu, trong đầu toàn ý nghĩ xấu xa, Nguyệt nhi, chúng ta đi." Tiên Phán Phán đứng lồi kéo Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ đi.

"Tỷ tỷ, còn có ta." Bách Lý Thần không cam lòng bị yếu thế một lần nữa, nắm lấy tay nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt im lặng, một trái một phải đều kéo lấy nàng, hai nàng đi đường cũng không tiện, ai.

Trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ đi, Bách Lý Gấm và Long Hạo Lăng cũng đi theo phía sau, diemdaafleequydonn chỉ để lại Giang Ngọc Nhi và Thượng Quan Lâm ở sau lưng hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ.

"Ngươi chết đi, ngươi chết đi." Thượng Quan Lâm không ngừng mắng, đến khi Giang Ngọc Nhi ngăn cản nàng "Biểu tỷ, mọi thứ đều phải nhẫn nhịn."

Thượng Quan Lâm hừ lạnh một tiếng, mới đi theo sau lưng bọn họ.

Nhìn thấy người sau lưng đi đến gần, Tiên Phán Phán nói to: "Nguyệt nhi, ta không hiểu, cùng là tiểu thư phủ Thừa tướng, sao lại kém nhau nhiều như vậy, chẳng lẽ đây chính là sự khác nhau giữa đích nữ và thứ nữ sao?"

Thượng Quan Lâm nghe được hai chữ thứ nữ, tức giận đến nắm chặt tay, ngươi chết đi, đời này nàng hận nhất là hai chữ thứ nữ, nàng không cam tâm, rõ ràng Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ là cái bao cò nhưng lại là đích nữ, mà mặc kệ nàng tài năng hay văn chương đều giỏi hơn Thượng Quan Tây Nguyệt, diexndaaflequydonn lại vẫn chỉ là thứ nữ không ai thừa nhận. Vì sao ông trời lại bất công như vậy, dựa vào cái gì phế vật như Thượng Quan Tây Nguyệt lại có thân phận cao hơn nàng.

Thượng Quan Lâm càng nghĩ càng thấy không công bằng, hất tay Giang Ngọc Nhi ra, bước nhanh đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt đẩy Tiên Phán Phán ra.

"Đại tỷ, ngươi đừng quá phận, vừa rồi rõ ràng là Tiên Phán Phán nói năng lỗ mãng trước, vì sao ngươi lại giúp đỡ nàng đối phó với thân muội muội như ta, rốt cục ngươi có ý gì."

"Biểu tỳ" Giang Ngọc Nhi đuổi theo giữ chặt Thượng Quan Lâm lại muốn nàng không nên nói nữa, nhưng Thượng Quan Lâm lại lờ nàng đi.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Thượng Quan Lâm đang cản đường đi, lông mày không tự chủ nhíu một cái, Bách Lý Thần bên cạnh nhìn thấy vậy, cũng dùng ánh mắt không thân thiện nhìn Thượng Quan Lâm, đáng chết, Nguyệt nhi đã không vui, còn ở chỗ này nói nhảm, nếu không phải sợ bại lộ thân phận, thật muốn đập nát cái miệng của nàng ta, để xem nàng ta có nói được nữa không.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dich Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chẳng lẽ người đang đếm kiến sao?

Edit: susublue

"A" Thượng Quan Tây Nguyệt cười lạnh một tiếng "Ta có ý gì? Ý của ta rất đơn giản, chính là làm đúng lý lẽ không bênh vực người thân, người làm sai chẳng lẽ không cho ta nói sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong lách qua nàng mà đi.

"Tiện... Uhm... Người làm gì" Thượng Quan Lâm đang chuẩn bị mở miệng mắng to, lại bị Giang Ngọc Nhi bịt miệng lại, nàng ra sức tránh thoát, không vui nhìn biểu muội của mình.

"Đừng mắng, biểu tỳ, người như cậu, người khác sẽ biết người giả bộ." Giang Ngọc Nhi xác định Thượng Quan Lâm sẽ không tiếp tục mắng, liền để tay xuống, phân tích thiệt hơn cho nàng nghe.

"Biểu tỳ, ta giúp người xả giận." Mặc dù Thượng Quan Lâm là biểu tỳ của Giang Ngọc Nhi, nhưng tình cảm của hai người bọn họ rất tốt, giống như tỷ muội ruột.

"Người..." Thượng Quan Lâm nghi hoặc nhìn nàng.

"Biểu tỳ, đi theo ta." Giang Ngọc Nhi lôi kéo Thượng Quan Lâm bước nhanh về phía trước, liền nhanh chóng đi trước Thượng Quan Tây Nguyệt một chút, sau đó vờn chân trái ra, chuẩn bị gạt chân nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Thượng Quan Lâm đi trước mặt của mình, sau đó dừng lại, đang tò mò lấy, liền thấy chân trái Giang Ngọc Nhi đưa ra, làm bộ không phát hiện ra.

Hừ, tiểu nhân, muốn gạt chân ta? Nhìn xem ra có trị được người không.

Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm cười trộm, làm bộ không nhìn thấy, đùi phải bỗng nhiên đá về phía trước, vừa vặn đá trúng bắp chân Giang Ngọc Nhi.

"Ai da" Giang Ngọc Nhi kêu đau một tiếng, chân lão đảo té về phía trước, bởi vì nàng nắm tay Thượng Quan Lâm, thuận tiện cũng kéo theo Thượng Quan Lâm ngã xuống đất.

"Sao thế này, sao hai vị muội muội đều nằm rạp xuống đất vậy, chẳng lẽ đang đếm kiến sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt làm ra vẻ kinh ngạc nhìn Thượng Quan Lâm và Giang Ngọc Nhi đang nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

"Làm sao lại không lên tiếng, chẳng lẽ đếm quá mê mẩn, được rồi, chúng ta đi trước đi, dĩ nhiên là không nên quấy rầy các nàng đếm kiến." Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong lôi kéo Bách Lý Thần và Tiên Phán Phán bước qua đầu các nàng, Bách Lý Gấm cũng bắt chước, Long Hạo Lăng lại đi vòng sang bên cạnh.

Sau khi bọn họ đi xa, hai người đang nằm sấp dưới đất ngẩng đầu lên, tóc tai rối loạn, trên mặt đầy tro bụi, trong miệng còn dính không ít bùn, khó trách vừa rồi không ngẩng đầu lên.

Giang Ngọc Nhi cũng không tỉnh táo được nữa, đáng giận, tiện nhân kia lại dẫn mọi người bước qua đỉnh đầu các nàng, đơn giản mà nói chính là sỉ nhục. Mà nàng chỉ là một phế vật, thật sự là một điều sỉ nhục.

Trong lòng tức giận làm các nàng quên một chuyện, Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự là phế vật sao? Nếu là phế vật sao có thể làm ra một bài thơ giấu đầu mà ngay cả các nàng cũng biết làm.

Giờ phút này trong đầu Giang Ngọc Nhi và Thượng Quan Lâm chỉ có một ý nghĩ, chính là báo thù.

Đi một lát, Thượng Quan Tây Nguyệt liền tới đại sảnh, trong sảnh bày năm bàn lớn, dĩ nhiên là không ít người đều đã vào chỗ. Bách Lý Hành đang ngồi ở chủ vị, chung quanh không ít người nhìn bọn họ.

Từ lần trước tới bây giờ Thượng Quan Lưu Phong cũng không xuất hiện trước mặt nàng, hôm nay là lần thứ hai nàng gặp hắn.

Thân thể hần mập mạp, mặc trường bào màu lam đậm, mặt tròn trịa làm cho người ta buồn nôn, hai con mắt cười đến híp lại. Giờ phút này hần đang trò chuyện vui vẻ với một nam nhân trung niên.

Còn có Giang Phi, cũng ăn mặc, trang điểm lộng lẫy, đang trò chuyện vui vẻ với một vị phu nhân. Khi mắt bà ta liếc về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, liền kinh ngạc, không biết tại sao nàng lại đến, bất quá rất nhanh, ánh mắt của bà lại chuyển hướng về phía một vị phu nhân khác

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Ta không quen tiếp xúc với người lạ

Edit: susublu

Thượng Quan Tây Nguyệt lạnh lùng nhìn Giang Phi dùng thái độ nữ chủ nhân kêu gọi mọi người, hừ, trèo càng cao, té càng đau, người đợi đến ngày ngã chết đi.

"Tỷ tỷ, chúng ta qua bên kia ngồi." Bách Lý Thần cắt ngay suy nghĩ của Thượng Quan Tây Nguyệt, lôi kéo nàng đi đến cái bàn bên cạnh.

Bách Lý Thần và Tiên Phán Phán giống như thần thù hộ vậy, diễndanfleyquysdomm một người bên trái một người bên phải kẹp Thượng Quan Tây Nguyệt ở giữa, Bách Lý Gấm đi sau Bách Lý Thần. Long Hạo Lăng thì đi bên cạnh Bách Lý Gấm

Sau khi ngồi xuống, nhìn thấy biểu tỷ muội Thượng Quan Lâm đã thay xong quần áo chậm rãi đi tới, các nàng đi về phía Giang Phi, không biết nói gì, Giang Phi hung tợn trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, ánh mắt kia giống như muốn nuốt nàng vào trong bụng để xả hận.

Thượng Quan Tây Nguyệt không quan tâm liếc các nàng vài lần, liền quay đầu trò chuyện với bọn họ, trừng thì trừng thôi, các nàng cũng chỉ có chút bần lãnh này, nếu như không để các nàng làm, bị nín chết thì nàng trả thù thế nào?

Lúc bọn hần đang trò chuyện, Giang Ngọc Nhi và Thượng Quan Lâm bước tới.

"Long công tử, không biết ta có thể ngồi ở đây không." Giang Ngọc Nhi e lệ nhìn Long Hạo Lăng, miệng thì hỏi, nhưng lại khom người chuẩn bị ngồi xuống.

"Chờ một chút" Long Hạo Lăng mở miệng.

Nghe hần nói chờ một chút, Giang Ngọc Nhi liền duy trì tư thế nửa đứng nửa ngồi, ngồi cũng không xong, đứng cũng không được, cực kỳ xấu hổ.

"Thật ngại quá, Giang tiểu thụ, ta không quen ngồi gần người lạ." Long Hạo Lăng nói rất lạnh nhạt, không hề để người khác cảm thấy khó xử.

Giang Ngọc Nhi nghe thấy hần nói không chút lưu tình, sắc mặt hết đỏ lại trắng, diễndaffnleequydomm nàng không ngờ nam tử ôn nhã trong lòng mình lại nói ra những lời này, lúc này nàng cảm thấy thương tâm, nhưng nàng càng thấy xấu hổ, bởi vì có không ít người đều đang nhìn nàng.

"Ngọc nhi, chúng ta ngồi bên này" Thượng Quan Lâm thấy biểu muội của mình bị bêu xấu, lôi kéo nàng ngồi xuống bên cạnh Tiên Phán Phán.

Sau khi ngồi xuống, Giang Ngọc Nhi một mực cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì. Đến khi Thượng Quan Lư Phong mở miệng nói chuyện.

"Mọi người xin nghe ta nói." Thượng Quan Lư Phong đi tới chính giữa, hai tay ôm quyền, ra hiệu mọi người im lặng.

Lúc hần trông thấy tất cả mọi người đều nhìn hần, cười vui vẻ "Mời mọi người đến không có ý gì khác, chỉ muốn cảm tạ chư vị đã chiếu cố lão phu, hôm nay chúng ta nâng cốc uống mừng, quên hết mọi chuyện không vui trong quá khứ." Thượng Quan Lư Phong nói xong nâng chén kính mọi người.

Lúc Thượng Quan Lư Phong nâng chén, đám người phía dưới cũng nhao nhao giơ ly rượu lên "Thừa tướng khách khí"

"Đúng vậy, chúng ta còn cần thừa tướng chiếu cố mà."

Nghe thấy mấy quan viên bên dưới nói lời tốt, Thượng Quan Lư Phong cười vui vẻ hơn.

"Đối trá" Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Thượng Quan Lư Phong cười, không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy buồn nôn, mặt mập như vậy còn cười, nói hần là heo cũng vũ nhục heo.

Thượng Quan Lâm nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt dùng ánh mắt khinh thường nhìn cha của mình, còn nói hần đối trá, lập tức không vui nhìn nàng "Đại tỷ tỷ, sao ngươi có thể nói phụ thân như vậy, ngươi quả thực bất hiếu." Thượng Quan Lâm chụp cho nàng một cái mủ bất hiếu.

Bất hiểu thì thế nào, Thượng Quan Lư Phong cũng không xứng nói nàng bất hiểu, dĩ nhiên dĩ nhiên quy định dù sao cũng không phải là cha ruột của mình, không giết hẳn đã lưu tình rồi, còn muốn nàng cho hẳn sắc mặt tốt sao?

Bất quá, chuyện Thượng Quan Lư Phong không phải cha ruột nàng vẫn chưa thể nói ra "Nhị muội, sao ta lại bất hiểu."

"Người còn không thừa nhận, vừa rồi chẳng lẽ không phải người nhìn cha nói hẳn dối trá sao?" Thượng Quan Lâm cố ý nói lớn tiếng, muốn những người ngồi cùng bàn biết Thượng Quan Tây Nguyệt là người thế nào.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe nàng nói câu này cảm thấy buồn cười "Nhị muội, người đang gắn kết mọi chuyện cho ăn khớp sao, chẳng lẽ ta nhìn một người nói là dối trá thì nhất định là đang nói hẳn sao? Vậy nếu ta nhìn người nói người là tiện nhân, vậy có phải người liền cho ta thấy mình là tiện nhân không."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Để nữ nhi khảy một khúc cho mọi người nghe

Edit: susublu

Tiện nhân? Thượng Quan Lâm trừng to mắt nhìn nàng, không thể tin được nàng ta dám mắng mình trước mặt mọi người.

"Nhị muội đừng nóng giận, cũng không phải ta nói người là tiện nhân, ta chỉ muốn lấy ví dụ, Nhị muội sẽ không để tâm chứ." Vừa ý nhìn ánh mắt muốn giết người của Thượng Quan Lâm, Thượng Quan Tây Nguyệt thêm mắm thêm muối tiếp tục lặp lại chữ tiện nhân, khiến Thượng Quan Lâm không thể làm gì được, dù sao Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ muốn lấy ví dụ.

"Sao có thể, đại tỷ, ta sẽ không so đo với người." Thượng Quan Lâm nghiêng răng nghiêng lợi cười.

"Vậy là tốt rồi, ta còn sợ muội muội lòng dạ hẹp hòi sẽ tức giận, xem ra là ta đa tâm." Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý thờ dài một hơi.

Người ức hiếp người khác, còn dám giả bộ, biết ăn nói, thì có thể đổi trắng thay đen sao, dĩ nhiên dĩ nhiên quy định xem ra trước kia là ta xem thường người, Thượng Quan Lâm không chế lửa giận của mình, chịu đựng không bộc lộ tâm tình bất mãn ra ngoài.

"Các vị không nên khách khí, động đũa đi." Thượng Quan Lư Phong vừa dứt lời, tất cả mọi người đều vừa ăn vừa nói chuyện.

Bên này Thượng Quan Tây Nguyệt cũng bắt đầu cầm đũa lên gắp một món ăn.

"Tỷ tỷ, ăn cái này."

"Nguyệt nhi, nếm thử món này." Bách Lý Thần và Bách Lý Gấm gấp đồ ăn vào chén Thượng Quan Tây Nguyệt trăm miệng một lời nói.

Thượng Quan Lâm đỏ mắt nhìn đồ ăn trong chén Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng thấy không công bằng, dựa vào cái gì, rõ ràng là một phế vật xấu xí, dựa vào cái gì có thể được bọn hắn nhìn với con mắt khác, trái lại bản thân nàng, lại bị nhục nhã.

Giang Ngọc Nhi một mực không lên tiếng nhìn mọi người xung quanh, lại nhìn khuôn mặt tức giận của Thượng Quan Lâm, trong nháy mắt nghĩ ra một biện pháp.

"Biểu tỷ" Giang Ngọc Nhi nói thầm với Thượng Quan Lâm, nụ cười trên mặt Thượng Quan Lâm càng ngày càng sâu. Vừa cười vừa nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt bên cạnh, dĩ nhiên dĩ nhiên quy định giống như đã thấy cảnh tượng mọi người giễu cợt nàng.

Sau khi Giang Ngọc Nhi nói xong, Thượng Quan Lâm nhẹ gật đầu đứng lên.

"Phụ thân" Giọng nói Thượng Quan Lâm thanh thúy lập tức khiến mọi người trong yến hội im lặng, bọn hắn đều nhìn Thượng Quan Lâm, không biết chuyện gì xảy ra.

Thượng Quan Lâm cũng để đũa xuống, hai tay vòng trước ngực, giống như xem kịch vui nhìn chăm chăm các biểu tỷ muội, nhìn xem các nàng ra chiều gì.

Thượng Quan Lư Phong đang uống rượu trông thấy nữ nhi mình thương yêu nhất, từ ái nhìn nàng "Sao vậy, Lâm Nhi."

Giang Phi cũng không nghĩ ra, không biết nữ nhi của mình có ý nghĩ gì.

"Phụ thân, chỉ uống rượu thôi thì không thú vị, nếu không để nữ nhi và Ngọc nhi khảy một bản cho các người?" Thượng Quan Lâm nói xong kéo Giang Ngọc Nhi đi tới giữa đại sảnh.

Thượng Quan Lưu Phong nghe xong, rất hài lòng nhìn, không hổ là nữ nhi mình thương nhất, sau đó lại nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, trong mắt xẹt qua một tia ghét bỏ, nữ nhi này thật sự là nổi si nhục của hắn, nếu nàng bằng một nửa Lâm Nhi cũng tốt.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nhìn thấy bộ dáng ghét bỏ của hắn, khóe miệng cười lạnh, hừ, ta đợi ngày ngươi đến quỳ gối cầu xin ta.

"Lão gia" Giang Phi trông thấy ánh mắt Thượng Quan Lưu Phong một mực nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, bàn tay kéo góc áo của hắn.

Thượng Quan Lưu Phong hồi thần lại, gật đầu với Thượng Quan Lâm "Theo như Lâm Nhi nói đi."

Thấy Thượng Quan Lưu Phong đồng ý, Thượng Quan Lâm ra lệnh cho nha hoàn đi lấy cổ cầm, sau đó, Giang Ngọc Nhi ngồi trước cổ cầm, dùng hai tay thử âm thanh, liền nhẹ gật đầu với Thượng Quan Lâm đang đứng trước mặt nàng.

Khi tiếng đàn vang lên, Thượng Quan Lâm bắt đầu múa theo khúc nhạc, lúc thì nhẹ nhàng vận vẹo thân thể, lúc thì xoay quanh, lúc thì liếc mắt đưa tình với Bách Lý Hành, theo tiết tấu của cổ cầm, càng lúc càng nhanh, Thượng Quan Lâm vận vẹo càng nhanh, tốc độ kia cũng làm cho người ta lo lắng liệu nàng có xoay đến mức gãy eo không.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Như vậy có khác gì kỹ nữ thanh lâu

Edit: susublue

Tiếng đàn cuối cùng vang lên, Thượng Quan Lâm cũng múa xong.

"Hay" Bách Lý Hành đứng lên vỗ tay khen hay, nhìn chăm chăm Thượng Quan Lâm mà không hề che giấu. Lúc này Thượng Quan Lâm đỏ mặt, vì là mùa hạ, quần áo tương đối mỏng, quần áo tinh tế ôm sát những đường cong của thân thể, khiến nàng càng thêm gợi cảm.

Các đại thần nhìn thấy thái tử cũng khen hay, cũng vỗ tay hùa theo. Thượng Quan Lâm nhìn bọn họ vỗ tay cho mình, khiêu khích nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, thế nào, đi xem đi xem người có ức hiếp người thế nào cũng không bằng ta.

Giang Ngọc Nhi đàn tấu xong đứng lên cúi đầu chào bọn họ, liền trở về chỗ ngồi. Mà Thượng Quan Lâm còn đứng tại chỗ, chờ một lúc mới chậm rãi về chỗ, giọng nói vang lên quanh quần bên tai mọi người "Thật ra Đại tỷ của ta cũng có tài văn chương xuất chúng, nếu không cũng để nàng múa đi."

Thượng Quan Lâm nói xong mỉm cười nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, giống như tình cảm hai tỷ muội rất tốt.

Nhìn bộ dáng Thượng Quan Lâm, Thượng Quan Tây Nguyệt châm chọc nâng khóe miệng "Nhị muội, chẳng lẽ ngươi không biết ta không biết làm gì hết sao? Còn nữa, cho dù ta có biết, cũng không phải ngươi muốn ta nhảy thì ta sẽ nhảy, bộ dáng như vậy có gì khác kỹ nữ đâu."

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa dứt lời, không chỉ Thượng Quan Lâm đỏ mặt, ngay cả sắc mặt Thượng Quan Lưu Phong, Giang Phi và Bách Lý Hành đều lập tức trở nên khó coi. Thượng Quan Lâm thấy mọi người nhìn mình chăm chăm vì lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, sắc mặt đỏ bừng, nhanh chân đi đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, chất vấn "Đại tỷ, ngươi nói vậy là có ý gì."

"Có ý gì? Cũng không có ý gì cả, ta nói ta sẽ không nhảy!"

"Cái gì? Vừa rồi rõ ràng ngươi..."

Trông thấy Thượng Quan Lâm và Thượng Quan Tây Nguyệt không ngừng cãi lộn, ánh mắt mọi người nhìn qua nhìn lại, giống như nói hấn không biết dạy nữ nhi, đi xem đi xem Thượng Quan Lưu Phong cảm thấy cái mặt mo của mình đã mất hết thể diện, vỗ bàn một cái, giận dữ hét lên "Đủ rồi, cãi nhau cái gì, ngại không đủ mặt mặt sao?"

Trông thấy Thượng Quan Lưu Phong nổi giận, Thượng Quan Lâm yên lặng trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt liền im lặng không lên tiếng nữa. Ngược lại Thượng Quan Tây Nguyệt không quan tâm cầm đĩa bắt đầu ăn.

"Để mọi người chê cười, chúng ta tiếp tục ăn." Thượng Quan Lưu Phong cười với những quan viên kia, âm thầm trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, đều tại nghiệp chướng này, hại hấn mất hết mặt mũi.

Một bữa cơm mọi người đều có tâm tư khác nhau, Thượng Quan Tây Nguyệt hài lòng bụng bát đĩa, đi xem đi xem Thượng Quan Tây Nguyệt ưu nhã lau khóe miệng "Muội muội, ta đi trước đây, ngươi từ từ ăn đi." Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong cũng đứng lên cùng bọn Tiên Phán Phán đi ra ngoài.

Giang Ngọc Nhi một mực yên lặng trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ đi, trong mắt lóe lên vẻ lo lắng, cũng đứng lên, đi về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, cũng không biết là vô tình hay cố ý, đụng phải Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Thượng Quan cô nương, ta bắt cần quá." Giang Ngọc Nhi xin lỗi, ánh mắt lại quan sát bốn phía, lúc không ai phát hiện liền bỏ một thứ vào trong áo của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nhưng sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại không biết, nàng đứng im cười cười, giống như đang chế giễu nàng ta ngu xuẩn "Không sao "

Giang Ngọc Nhi đưa mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ đi, nhìn nàng không phát hiện, âm hiểm giương khóe miệng lên.

Mà Thượng Quan Lâm cũng không có tâm tư ở lại "Ngọc nhi, chúng ta cũng đi thôi." Nói xong liền kéo nàng ta đi về phía Thượng Quan Tây Nguyệt vừa bỏ đi.

Thượng Quan Tây Nguyệt đi phía trước sờ lên món đồ ở bên hông, hình như là một cái vòng tay, hừ, muốn hãm hại ta người còn non lắm, nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân, Thượng Quan Tây Nguyệt đảo mắt nghĩ đến một biện pháp.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Ý người là Nguyệt nhi lấy sao

Edit: susublue

Nàng nghiêng đầu khóe mắt quét qua nhìn về phía sau, Thượng Quan Lâm vừa vặn đi đến bên cạnh nàng, ngay cả ông trời cũng đang giúp nàng.

Nàng thả chậm bước chân, đợi Thượng Quan Lâm đi đến trước mặt, Thượng Quan Tây Nguyệt duỗi chân phải ra gạt chân nàng ta.

"Muội muội, người cẩn thận một chút." Thừa dịp đỡ lấy nàng ta, Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ vòng ngọc vào trong quần áo của nàng.

Thành công, Thượng Quan Tây Nguyệt cười thầm, đợi lát nữa nhìn tỷ muội các người cắn xé lẫn nhau, xem còn tình cảm nữa không? Ta thật muốn xem thử coi tình cảm của các người tốt tới mức nào.

"Biểu tỷ, không sao chứ." Giang Ngọc Nhi nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt mỉm cười như hồ ly, chẳng biết tại sao, trong lòng lại có dự cảm xấu.

"Không sao" Thượng Quan Lâm không biết kế hoạch của Giang Ngọc Nhi, hất tay nàng ra đi về phía trước. diẽnxdaffneeqydoon Bây giờ nàng thật sự không thể đối mặt với Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

Thượng Quan Tây Nguyệt cười nhìn bóng lưng Thượng Quan Lâm, đợi lát nữa thôi, trò hay sắp mở màn rồi.

Thượng Quan Lâm bị Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn chằm chằm rung mình một cái, bả vai không tự chủ run lên.

"Biểu tỷ" Giang Ngọc Nhi nhìn thời gian đã tới, liền gọi Thượng Quan Lâm lại.

Thượng Quan Lâm nghe thấy tiếng kêu liền dừng bước nhìn về phía Giang Ngọc Nhi "Thế nào. "

Giang Ngọc Nhi chạy chậm về phía Thượng Quan Lâm, trong mắt còn có nước mắt, nhìn rất đáng thương "Biểu tỷ, vòng ngọc của ta không thấy nữa."

Thượng Quan Lâm nghe thấy chẳng qua chỉ là một việc nhỏ, không nhận được khoát tay áo "Chỉ là một cái vòng tay, để nó tài đi tìm giúp người đi, tìm không thấy thì mua cái khác."

"Không được, biểu tỷ, đó là quà sinh nhật mẫu thân cho ta." Vì chiếm được nhiều sự đồng tình, nàng len lén bấm vào cánh tay của mình, đau đến nước mắt chảy càng lúc càng nhiều.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở bên cạnh cũng nhìn thấy động tác đó, không khỏi lắc đầu, đúng là tự ngược đãi chính mình, vì hãm hại ta, không tiếc đối xử với mình như thế, nếu ta không giúp người diễn vở kịch này, thì không phải là có lỗi với người sao?

"Biểu tỷ" Giang Ngọc Nhi nói đến đây, len lén nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, khi Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn qua, nàng lập tức hốt hoảng cúi đầu, giống như có điều muốn nói mà không dám nói.

"Ngọc nhi, xảy ra chuyện gì, người nói đi, biểu tỷ làm chủ cho người." Tất nhiên Thượng Quan Lâm cũng nhìn thấy ánh mắt của Giang Ngọc Nhi, diẽnnd@nnfleqysdoon chẳng lẽ Thượng Quan Tây Nguyệt đã làm chuyện gì mà nàng không biết sao? Nếu như vậy, thì quá tốt rồi.

"Cái này..." Giang Ngọc Nhi có chút khó nhìn qua Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy nàng ấp a ấp úng, âm thầm giơ ngón tay cái lên, kỹ thuật diễn thật sự rất tốt, nếu không phải biết mình không làm, ngay

cả nàng cũng nhin không được hoài nghi chính mình, huống chi một người hận nàng như Thượng Quan Lâm.

"Rốt cục đã xảy ra chuyện gì." Thượng Quan Lâm không kiên nhẫn được nữa, hiện tại nàng chỉ muốn dạy dỗ Thượng Quan Tây Nguyệt, cũng không phải đứng đây xem nàng ấp úng.

"Cái này... Biểu tỷ, vòng ngọc đó ta vẫn luôn đeo trên tay, nhưng sau khi đụng phải Thượng Quan cô nương, liền... không thấy nữa." Giang Ngọc Nhi làm bộ không muốn nói, nhưng lại ngại Thượng Quan Lâm đứng bên cạnh, mới không thể không ấp úng nói ra.

"Người nói bậy bạ gì đó, ý của người là Nguyệt nhi lấy sao?" Tiên Phán Phán không thể nhìn được nữa, một lòng chỉ muốn bênh vực bằng hữu của mình.

Lần này, Bách Lý Gấm, Bách Lý Thần và Long Hạo Lăng đều không lên tiếng, bọn hắn muốn nhìn thử xem Thượng Quan Tây Nguyệt giải quyết chuyện này thế nào.

"Tiên cô nương, ta cũng không nói như vậy, ta chỉ nói sự thật mà thôi." Giang Ngọc Nhi giả bộ đáng thương cúi đầu xuống.

Thượng Quan Tây Nguyệt liếc xéo nàng, tốt cho một câu chỉ nói sự thật mà thôi, nếu là sự thật, vậy không phải là ta lấy vòng ngọc của người sao? Tốt cho Giang Ngọc Nhi, đã hãm hại ta bất nghĩa, cũng đừng trách ta không nể mặt người.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Vậy hãy lục soát người đi

Edit: susubluu

"Rốt cục Giang tiểu thư có ý gì đây." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn ngón tay thon dài của mình, nhìn nàng.

Giang Ngọc Nhi bị ánh mắt của nàng nhìn làm cho tâm trạng hoảng loạn, không tự chủ được cúi đầu xuống, nhưng nếu lúc này không lên tiếng, chuyện này sẽ không có cách nào tiếp tục. Giang Ngọc Nhi tự động viên cho mình, trấn định đón nhận ánh mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Thượng Quan cô nương, ta cũng không có ý gì khác, chỉ là đứng lúc đụng vào người vòng ngọc của ta lại không thấy nữa. Nếu cô nương nhìn thấy, phiền người trả lại cho ta, vòng ngọc kia đối với ta có ý nghĩa rất đặc biệt." Câu nói này đã khẳng định Thượng Quan Tây Nguyệt là người trộm vòng ngọc.

"Đại tỷ, sao tỷ lại làm như thế, nếu tỷ muốn vòng ngọc, muội đưa cho tỷ là được rồi, tại sao còn muốn lấy vòng ngọc của mẫu thân Ngọc nhi tặng cho nàng chứ." Thượng Quan Lâm âm thầm mừng thầm, ra vẻ tốt bụng nói.

Quá tốt rồi, Thượng Quan Tây Nguyệt, xem lần này người làm cách nào thoát được, diensex2nnleequy1dmn nếu bị kết tội trộm cắp, một đích nữ đại tiểu thư như người, lại đi ăn cắp, hậu quả thế nào ai cũng biết.

"Các người..." Tiên Phán Phán tức giận đi lên muốn lấy lại công đạo cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Phán Phán, không sao." Thượng Quan Tây Nguyệt kéo Tiên Phán Phán về phía sau, vừa đi vừa liếc nhìn hai tỷ muội Thượng Quan Lâm, là các người bắt nạt trước, vốn dĩ ta định chờ lại đường lui cho các người, xem ra hiện tại không cần nữa.

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt thu hồi ánh mắt, lơ đãng nhìn thấy Bách Lý Hành, Thượng Quan Lưu Phong, còn có một vài lão già khác cũng đi về bên này.

"Nếu đã như vậy, thì soát người đi, kẻ trộm nhất định chưa thể cất giấu tang vật đi chỗ khác được, nhất định còn để trên người." Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt nói ra hai chữ kẻ trộm, không có ý tốt nhìn về phía Thượng Quan Lâm.

"Kẻ trộm gì?" Bách Lý Hành đứng sau lưng hiếu kỳ hỏi.

"Thái tử, cha, hai người cần phải làm chủ cho Ngọc nhi, đại tỷ tỷ trộm vòng ngọc của nàng." Thượng Quan Lâm vừa nhìn thấy Bách Lý Hành, liền không biết xấu hổ dán vào người hắn, chuyện vừa rồi đã quên mất không nhớ chút nào.

"Cái gì, trộm vòng tay của Ngọc nhi, đồ nghiệp chướng này, rốt cuộc muốn làm ta mất mặt tới khi nào, còn không mau trả cho người ta." Lúc ăn cơm Thượng Quan Lưu Phong đã bắt nạt với Thượng Quan Tây Nguyệt rồi, diensex6quydn bây giờ có người ngoài ở đây, nghiệp chướng đáng chết này còn trộm đồ, làm hắn càng thêm nổi nóng.

Bách Lý Thần đứng bên cạnh trông thấy lão già Thượng Quan Lưu Phong giận dữ mắng mỏ Thượng Quan Tây Nguyệt, nhanh chóng vọt tới bên cạnh Thượng Quan Lưu Phong "Lão già này, dựa vào cái gì mà mắng tỷ tỷ."

"Ai da" Thượng Quan Lư Phong không ngờ Bách Lý Thần lại đột nhiên chạy lên, nhất thời không có phòng bị, bị ném xuống đất.

"Người..."

"Người cái gì" Bách Lý Gấm cũng không muốn nhìn Thượng Quan Lư Phong diễn nữa, chấp tay sau lưng đi lên phía trước nhìn Thượng Quan Lư Phong đang chật vật ngồi dưới đất "Thượng Quan thừa tướng, người phải biết rằng, người chỉ là thần tử, mà đường ca ta lại là vương gia, nếu để cho Hoàng bá bá biết người bất kính với vương gia, không biết sẽ trừng phạt người thế nào."

"Đúng đúng, lão thần biết tội, mong Gấm tha thứ hạ thủ lưu tình." Thượng Quan Lư Phong cũng mặc kệ cái mông còn đau hay không, một mạch đứng dậy quỳ trên mặt đất thỉnh tội. Tuy rằng Bách Lý Thần là kẻ ngu, nhưng Hoàng Thượng đối với hắn cũng không tệ lắm.

"Được rồi, tạm thời tha cho người, dù sao thừa tướng cũng là quan trọng triều, người nên tôn trọng hắn một chút, thừa tướng, người đứng lên đi" Bách Lý Hành bắt nạt nhìn Bách Lý Gấm, hắn còn cần Thượng Quan Lư Phong, nên không thể để tiểu tử thúi này phá rối được.

"Tạ thái tử, tạ Gấm tha thứ." Thượng Quan Lư Phong run rẩy đứng lên vỗ vỗ bùn đất trên người, lúc hắn nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt thấy nàng tỏ vẻ không liên quan đến mình, liền tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Chẳng lẽ thừa tướng không ngại mất mặt sao

Edit: susublue

"Nghịch chương, mau trả vòng ngọc lại cho Ngọc nhi." Thượng Quan Lư Phong ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy ánh mắt dò xét của Tiên Vi.

"Đại học sĩ, thật ngại quá, để người chê cười rồi, đều là do nghịch chương này, làm hại mặt mũi ta mất hết."

"Phụ thân, Thượng Quan Lâm và Giang Ngọc Nhi vụ hãm Nguyệt nhi, Nguyệt nhi vốn không lấy vòng tay của nàng ta." Tiên Phán Phán thấy cha của mình tới, tiến lên ôm lấy cánh tay của hắn.

Tiên Vi nhìn nữ nhi cũng ở đây, yêu thương gõ nhẹ vào đầu nàng, hắn chỉ có một nữ nhi bảo bối này, diexndanllequydnn thật sự là nâng trong tay sợ rơi, ngâm trong miệng sợ tan.

"Nhìn kỹ hẵng nói, Thượng Quan Tây Nguyệt không phải một người đơn giản." Tiên Vi nhỏ giọng nói, bằng ánh mắt nhìn người nhiều năm của hắn, nữ tử này không dễ chọc.

Thượng Quan Tây Nguyệt chế giễu nhìn Thượng Quan Lư Phong, còn may không phải là cha ruột, nếu là cha ruột không biết nàng sẽ thương tâm thế nào, không phân biệt tốt xấu, liên tin người khác mà định tội nàng.

"Thừa tướng đại nhân, người nói ta làm người mất thể diện, như vậy Nhị muội muội thì sao, một tiểu thư khuê các chưa gả, trước mặt mọi người ôm cánh tay nam nhân như vậy chỉ sợ không tốt đâu, chẳng lẽ thừa tướng không ngại mất mặt sao?" Người đã sỉ diện, hôm nay ta sẽ để cho người mất hết thể diện.

Thượng Quan Lâm nghe thấy sững sờ, không phải đang nói chuyện Thượng Quan Tây Nguyệt ăn cắp sao? Sao bây giờ lại nói về mình, nhưng nàng cũng biết mức độ nghiêm trọng của việc này, nơi này còn có quan viên triều đình, diennnd@fillequydn nếu truyền đi, đối với thanh danh của nàng không tốt, nàng nhanh chóng bỏ tay ra.

"Bá phụ, vòng ngọc của ta..." Giang Ngọc Nhi nhìn tất cả mọi người đều chú ý đến chuyện khác, không khỏi nóng nảy.

Thượng Quan Tây Nguyệt cười lạnh nhìn Giang Ngọc Nhi, đây là tự người muốn chết, cũng đừng oán ta.

"Không phải vừa rồi nói muốn soát người sao, vậy bắt đầu từ ta đi, không bằng để Giang tiểu thư tự mình lục soát, thế nào." Thượng Quan Tây Nguyệt hào phóng giang hai cánh tay ra, cười như không cười nhìn Giang Ngọc Nhi.

Giang Ngọc Nhi nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói để cho mình lục soát thân thể của nàng, âm thầm vui mừng, Thượng Quan Tây Nguyệt, lần này người nhất định phải chết, tội trọng cấp người nhất định phải gánh rồi.

"Thượng Quan cô nương, vậy ta bắt đầu." Giang Ngọc Nhi trực tiếp lục soát vị trí nàng ta để ngọc bội.

Không đúng, không có, sao lại không có, nàng không tin lục soát khắp bên hông Thượng Quan Tây Nguyệt, diexnndafn/llequydn vẫn không có, tại sao có thể như vậy, rõ ràng là để ở chỗ này, làm sao lại không thấy.

Sắc mặt Giang Ngọc Nhi tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng, lục soát khắp toàn thân nàng, nhưng vẫn không có.

"Giang tiểu thư, thế nào, đã tìm được chưa?" Thượng Quan Tây Nguyệt thả tay xuống mỉm cười nhìn Giang Ngọc Nhi, hải lòng thường thức gò má tái nhợt của nàng ta.

Giang Ngọc Nhi ngẩng đầu nhìn khoe miệng Thượng Quan Tây Nguyệt nhếch lên, sắc mặt càng tái nhợt hơn.

"Không có, sao lại không thấy." Giang Ngọc Nhi tự lầm bầm.

Tuy nàng nói không lớn, nhưng ở chỗ này yên tĩnh, tất cả mọi người đều nghe thấy.

"Giang tiểu thư, câu nói này có ý gì, cái gì gọi là sao lại không thấy, chẳng lẽ ngươi đã sớm biết ngọc bội sẽ ở trên người của ta sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt bắt lấy sơ hở của nàng.

"Không, không phải, ý của ta là, sao lại không thấy vòng ngọc, có phải đã rơi ở chỗ khác rồi không." Giang Ngọc Nhi nói rất miễn cưỡng.

"Hay ta đi chỗ khác tìm thử." Giang Ngọc Nhi nói xong chuẩn bị thoát khỏi cái nơi khiến nàng ngạt thở này, Thượng Quan Lâm gọi nàng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Chẳng lẽ một thứ nữ như ngươi còn cao quý hơn ta sao

Edit: susubluu

"Ngọc nhi, ngươi rõ ràng nói là lúc đụng phải đại tỷ tỷ mới không thấy vòng ngọc, sao lại rơi ở chỗ khác được?"

"Ta..." Giang Ngọc Nhi đưa lưng về phía mọi người hai tay khăn trương nắm lại, giờ phút này nàng đã hoảng loạn rồi, không biết phải nói gì nữa.

"Ngọc nhi, rốt cục là thế nào." Thượng Quan Lâm thấy không tìm được vòng ngọc trên người Thượng Quan Tây Nguyệt, có chút nóng nảy kéo nàng qua.

Giang Ngọc Nhi quay đầu lại thấy ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm nàng, chợt dạ cúi đầu "Biểu tỷ, có thể ta nhớ lầm, ta đến chỗ khác tìm thử xem."

Nói xong đẩy tay Thượng Quan Lâm ra, vội vã đi về bên kia, thấy không có ai gọi nàng lại nữa đang chuẩn bị thở phào, đột nhiên một âm thanh như ác ma vang lên sau lưng "Giang tiểu thư, đi gấp gấp như vậy làm gì, trên người của ta không có, điixndafinlleqydn không bằng kiểm thử trên người Nhị muội đi, nói không chừng vòng ngọc ngươi lại ở trên người nàng."

Thượng Quan Tây Nguyệt đi đến trước mặt Thượng Quan Lâm, khoe miệng giương cao mỉm cười nhìn nàng.

"Nghiệp chướng, ngươi nào loạn cái gì, sao có thể ở trên người Nhị muội ngươi được." Thượng Quan Lưu Phong nghe thấy muốn lục soát người Thượng Quan Lâm, đi lên bảo vệ nàng.

"Thừa tướng đại nhân, ngươi cứ mở miệng là mắng ta nghiệp chướng, vậy chẳng phải ngươi là lão nghiệp chướng sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt không hề nề mặt hấn chế giễu nói.

Đây chính là phẩm đức của thừa tướng sao, thật sự không dám lấy lòng!

"Ngươi..." Mặt mo của Thượng Quan Lưu Phong đỏ bừng chỉ tay vào Thượng Quan Tây Nguyệt, nói không nên lời.

Mà Thượng Quan Lâm nghe nói muốn lục soát mình, lập tức cảm giác bị lâm nhục "Đại tỷ tỷ, ngươi làm như vậy là không tốt, ta và Ngọc nhi là biểu tỷ muội, sao có thể làm ra chuyện bẩn thỉu này."

"Không có gì là không tốt, ta thân là đại tiểu thư cũng bị lục soát người, chẳng lẽ một thứ nữ nhỏ nhỏ như ngươi còn cao quý hơn ta sao? Còn nữa, về việc có bẩn thỉu hay không, chờ tìm ra vòng ngọc, chẳng phải chân tướng sẽ rõ ràng sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt châm chọc, chế giễu nàng, hừ, diexnd@finlleqydn dù sao cũng chỉ là một thứ nữ do di nương sinh, đứng ở đây kiêu ngạo cái gì. Bẩn thỉu, ngươi thật sự dự đoán được trước, nghĩ ra từ này để miêu tả hành vi của mình.

"Nguyệt nhi nói không sai, ngươi cũng nên bị lục soát." Tiên Phán Phán đứng một bên ồn ào kêu to. Nói xong không chờ Thượng Quan Lâm phản ứng, liền đi lên phía trước lục lọi trên người nàng.

Giang Ngọc Nhi nhìn thấy động tác của Tiên Phán Phán, răng cắn chặt môi, hai tay nắm chặt lại, nàng cảm giác mọi chuyện đang phát triển theo chiều hướng xấu.

Thượng Quan Lâm nhìn Tiên Phán Phán không được mình đồng ý đã tự tiện lục soát, đang chuẩn bị nổi giận, Tiên Phán Phán lại vui sướng la lên "Tìm được rồi, tìm được rồi, Giang tiểu thư, người nhìn xem có phải cái này không?"

Tiên Phán Phán giơ cao vòng ngọc tìm được bên hông Thượng Quan Lâm lên, hưng phấn nhìn mọi người.

Thượng Quan Lưu Phong nhìn thấy vòng ngọc thật sự tìm thấy trên người Thượng Quan Lâm, gương mặt mo càng giống như đồng phân, biến đổi khó lường.

Mà Bách Lý Hành cũng bất mãn nhìn chằm chằm nàng, thoáng chuyển mắt đi chỗ khác, giống như chê nàng làm hấn mất thể diện.

Giang Ngọc Nhi thật sợ choáng váng, sao lại như vậy, sao vòng ngọc lại ở trên người biểu tỷ, diexndafille//quydn rõ ràng nàng đã thả nó trên người Thượng Quan Tây Nguyệt, chẳng lẽ là...

Lúc Giang Ngọc Nhi nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, thấy nàng đứng một bên cười như không cười, nàng đã hiểu, thì ra nàng đã sớm biết trò hề của mình, nên bây giờ dùng đạo lý gây ông đập lưng ông trả lại cho mình, Thượng Quan Tây Nguyệt, người điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Vì sao người lại hãm hại ta

Edit: susubblue

"Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra." Thượng Quan Lưu Phong hỏi thần, lớn tiếng chất vấn Thượng Quan Lâm, hắn cũng không thể tin được nữ nhi của mình lại làm ra loại chuyện này, hơn nữa còn làm ngay trước mặt thái tử, lần này xong rồi, nhất định thái tử đã có ấn tượng không tốt về nàng, sau đó xa lánh nàng. Nghĩ đến đây, Thượng Quan Lưu Phong chỉ nghĩ đến tiền đồ của mình.

Từ khi Thượng Quan Lâm nhìn thấy vòng ngọc được tìm thấy trên người mình liền ngăn cản cả người, chuyện gì đã xảy ra, không phải là ở trên người Thượng Quan Tây Nguyệt sao, sao lại tìm thấy trên người mình, rốt cục là sai ở đâu, lúc nàng đang ngăn người, lại bị Thượng Quan Lưu Phong rống to một tiếng làm kinh sợ lấy lại tinh thần, nhìn thấy ánh mắt thái tử khó chịu, mới biết là chuyện đã lớn.

"Không phải, phụ thân, ta cũng không biết tại sao vòng ngọc lại ở trên người ta, chuyện này, hãm hại... Đúng, phụ thân, nhất định là có người hãm hại ta." Thượng Quan Lâm nói xong cũng càng khẳng định, nhất định là có người hãm hại, nếu không sao vòng ngọc có thể xuất hiện trên người mình.

"Thật thú vị, Nhị muội, người nói xem là ai đang hãm hại người, vừa rồi là do Giang tiểu thư nói vòng ngọc của nàng bị mất trước." Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý dẫn dắt Thượng Quan Lâm nghĩ theo hướng khác.

Giang Ngọc Nhi nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nói vậy, lập tức phủ nhận, không hiểu rõ ý của nàng, chờ nàng suy nghĩ kỹ lại, tai họa cũng tới.

Thượng Quan Lâm suy ngẫm lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, nhìn lại khuôn mặt tái nhợt của Giang Ngọc Nhi, lập tức liền hiểu.

"Giang Ngọc Nhi người giỏi lắm, ta không đối xử tệ bạc với người, vì sao người lại hãm hại ta." Thượng Quan Lâm tức giận xông lên phía trước lưng lay hai vai của nàng.

Giang Ngọc Nhi bị lắc lư, muốn đưa tay đẩy hai bàn tay đang túm chặt mình ra, diexndaffilleqydn nhưng do tức giận mà Thượng Quan Lâm dùng sức rất lớn, trong lúc nhất thời không thể tránh thoát được.

"Không phải ta, biểu tỷ, thật sự không phải là ta, không phải ta" Giang Ngọc Nhi liều mạng lắc đầu nói năng không mạch lạc.

Nàng cũng ngăn người, cũng không biết nên nói gì, chính nàng cũng không biết sao mọi chuyện lại biến thành như vậy, rốt cục từ lúc nào mà Thượng Quan Tây Nguyệt lại biết mình giấu vòng tay trên người nàng ta, lại từ lúc nào đã giấu nó trên người biểu tỷ.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở một bên cảm thấy hứng thú nhìn hai biểu tỷ muội tự đấu đá lẫn nhau, các người không phải là tỷ muội tình thâm sao? Vậy cứ đấu đi, các người đấu càng lâu, bản cô nương càng thấy vui vẻ.

Vì mình có thể đứng xem kịch nên càng thấy thú vị, Thượng Quan Tây Nguyệt đứng một bên châm lửa thổi gió "Giang tiểu thư, không ngờ người lại là loại người này, lúc trước phụ thân đồ thừa cho ta, bây giờ lại hãm hại Nhị muội, người đồ thừa cho ta còn dễ hiểu, dù sao chúng ta cũng không có quan hệ gì, nhưng người hãm hại Nhị muội thì hơi quá rồi, nàng và người là biểu tỷ muội mà, diend@filleqydn người làm như vậy có nghĩ tới cảm thụ của nàng không? Hay là người làm vậy vì nguyên nhân khác." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa nhìn về phía Bách Lý Hành, không nói ra nhưng ai cũng

hiếu.

Thượng Quan Lâm nhìn theo ánh mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt, càng nổi nóng, Giang Ngọc Nhi ngơ ngác chết, lại muốn đoạt thái tử với ta, cũng không nhìn xem ngơ ngác là có tư cách hay không.

Khi Thượng Quan Lâm trông thấy Bách Lý Hành thất vọng nhìn nàng, Giang Ngọc Nhi lại sống chết không thừa nhận đồng thời còn dòm trộm thái tử của nàng, lửa giận lập tức làm nàng choáng váng đầu óc, vươn tay tát vào gương mặt Giang Ngọc Nhi.

Tiếng kêu này làm cho Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn không được sờ sờ mặt của mình, thờ dài nói thầm, chắc chắn, cái tát này rất đau nha, thật sự là đang chà đạp khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng ta mà.

"Thượng Quan Lâm, ngươi dám đánh ta, ta liều mạng với ngươi." Giang Ngọc Nhi không thể tin tưởng mắt nhìn Thượng Quan Lâm, nếu không phải gương mặt mình nóng lên đã nhắc nhở mình bị đánh, nàng thật sự không thể tin được, ở nhà, phụ mẫu cũng chưa từng động đến một ngón tay của nàng, nhưng hôm nay lại bị một bạt tai, phần nộ đã làm nàng mất đi lý trí, nàng chưa từng nghĩ đến nguyên nhân của mọi chuyện đều do tâm tư ác độc của mình gây ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Các người còn muốn mất mặt nữa sao

Edit: susubluu

Thượng Quan Lâm không có chút phòng bị bị Giang Ngọc Nhi đẩy té lăn trên đất, không đợi nàng đứng lên, Giang Ngọc Nhi nhào tới trước, ngồi trên bụng của nàng, quăng cho nàng một bàn tay, sau đó nắm chặt tóc của nàng.

Thượng Quan Lâm nằm dưới đất bị đè ép, không làm được gì, trơ mắt nhìn tóc của mình bị Giang Ngọc Nhi kéo. Nàng ra sức giãy dụa, tay cũng quơ lung tung tìm cơ hội nắm lấy Giang Ngọc Nhi.

"Tiện nhân, ngươi dám đánh ta, ta giết chết ngươi!" Thượng Quan Lâm không ngừng mắng. Rốt cục tay phải bắt được khe hở, bóp cổ Giang Ngọc Nhi.

Giang Ngọc Nhi bị bóp cổ, hô hấp khó khăn, không thể thở được, tay tự giác buông lỏng. diendafnllqysdm thừa dịp lúc này, Thượng Quan Lâm xoay người, đổi khách thành chủ, áp Giang Ngọc Nhi dưới thân.

"Tiện nhân, ngươi dám nắm tóc ta, hôm nay ta nhổ sạch tóc ngươi." Cái mồm trên khuôn mặt sưng phù của Thượng Quan Lâm miệng la mắng, động tác trong tay càng lúc càng nhanh, chỉ trong chớp lát, dây tóc rơi trên mặt đất.

Giang Ngọc Nhi nhìn tóc của mình bị nhổ không ít, cực kỳ đau lòng, cố gắng muốn tránh thoát, nhưng sức của Thượng Quan Lâm quá lớn, nàng vốn không cử động được.

"Thả ta ra, thả ta ra."

Thượng Quan Tây Nguyệt trừng lớn hai mắt nhìn tình huống trăm năm khó thấy này, đặc sắc, thật sự rất đặc sắc, đàn bà chanh chua đánh nhau thật hăng say, người ta thường nói đàn bà chanh chua chữ rất khó nghe, bây giờ đúng là, trăm nghe không bằng một thấy.

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn các nàng đánh nhau kịch liệt, rốt cuộc Thượng Quan Lưu Phong mới có phản ứng.

"Dừng tay, các người nhìn mình xem, còn ra thể thống gì, thái tử còn ở đây, các người không sợ mất mặt sao." Thượng Quan Lưu Phong giận dữ mắng mỏ các nàng, cảm giác hôm nay cái mặt mo của mình đã mất hết thể diện, không biết ngày mai sẽ bị chế giễu thế nào.

Thượng Quan Lâm nghe tiếng la hét đầy giận dữ của Thượng Quan Lưu Phong, lúc này mới nhớ tới thái tử đang đứng bên cạnh nhìn bộ dáng chanh chua của nàng, diexnd@fnllqysdoon hốt hoảng dừng lại, đứng lên, sửa sang lại đầu tóc rối bời, mặt bị sưng đỏ, cúi đầu tới bên cạnh Bách Lý Hành nũng nịu nói "Thái tử, tiện nhân này vu hãm ta, ngươi phải trừng phạt nàng."

Thượng Quan Lâm làm bộ rất ủy khuất, thật sự không biết đầu tóc như ỏ quạ, gương mặt sưng đỏ của mình hoàn toàn không hợp khẩu vị của Bách Lý Hành.

"Được rồi, đây là chuyện nhà các người, bản thái tử đi trước." Bách Lý Hành không nhìn được nói, nói xong cũng nhanh chân đi ra ngoài, không muốn nhìn Thượng Quan Lâm một chút nào, cũng mặc kệ nàng dùng vẻ mặt ủy khuất để nhìn mình.

Thấy Bách Lý Hành đi rồi, Tiên Vĩ cũng mở miệng "Vây lão phu cũng không quá rầy nữa, cáo từ." Nói xong liền kéo Tiên Phán Phán không tình nguyện đi theo sau lưng Bách Lý Hành.

"Nguyệt nhi, ta đi trước đây, hai ngày nữa lại tới tìm ngươi." Tiên Phán Phán vừa bị Tiên Vĩ lôi kéo rời đi vừa quay đầu lại nói.

Thượng Quan Tây Nguyệt mỉm cười vẫy tay với nàng, cho thấy mình đã biết.

Thấy tất cả mọi người đều đã đi, Thượng Quan Lưu Phong đưa ánh mắt nhìn về phía ba người Long Hạo Lăng, giống như hỏi bọn họ cũng đã tự động rời đi, vì sao bọn hắn còn chưa đi.

"Vậy chúng ta cũng cáo từ." Long Hạo Lăng thức thời lôi kéo Bách Lý Thần đi ra ngoài.

"Tỷ tỷ, chờ ta, lần sau ta lại tới tìm ngươi chơi." Bách Lý Thần vẫy tay với Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Còn ta nữa." Bách Lý Gấm cũng không cam chịu bị bỏ lại phía sau.

Đáng tiếc Thượng Quan Tây Nguyệt đã sớm không nhìn bọn hắn nữa, mà lại đưa mắt nhìn biểu tỷ muội Thượng Quan Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Thừa tướng đại nhân, có bệnh thì phải trị

Edit: susublue

"Phụ thân, người cần phải lấy lại công đạo cho nữ nhi, tiện nhân này hại ta mất hết mặt mũi trước mặt thái tử." Nhìn thấy cả đám người thái tử đã rời đi hết, Thượng Quan Lâm mới để lộ vẻ mặt thật.

Nàng hung tợn trừng mắt nhìn Giang Ngọc Nhi, giống như nếu không lột da rút xương nàng ta thì sẽ không cam tâm.

Quá ghê tởm, lần này nhất định đã để lại ấn tượng xấu cho thái tử, nhìn thấy lúc thái tử rời đi cũng không thèm nhìn mình một cái, Thượng Quan Lâm cảm thấy mình rất mất mặt, mà tất cả đều do tiện nhân này hại.

"Đủ rồi, một nữ tử khuê các, cả ngày mở miệng ra là tiện nhân, còn ra thể thống gì nữa."

"Ngọc nhi ngươi nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra." Thượng Quan Lưu Phong làm bộ hiền lành nhìn về phía Giang Ngọc Nhi, thái độ so với lúc đối xử với Thượng Quan Tây Nguyệt giống như hai người hoàn toàn khác nhau, dieinxdaffilleqysdrn người không biết còn tưởng rằng Giang Ngọc Nhi là nữ nhi của hắn nữa.

"Dượng, ta..." Lúc này Giang Ngọc Nhi cũng không còn bộ dạng phách lối như vừa rồi nữa, thả tay xuống, hai tay nắm chặt lại, nói chuyện khúm núm.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy cảnh tượng đặc sắc đã không còn nữa, không thú vị nhếch miệng, dẫn Bích Ngọc chuẩn bị xoay người bỏ đi.

"Ngươi đứng lại đó cho ta." Thượng Quan Lưu Phong gọi nàng lại "Chuyện này đều do ngươi mà ra, chẳng lẽ ngươi không có gì muốn nói sao?"

Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu lại, mắt đầy chế giễu nhìn hắn "Thừa tướng đại nhân, ngươi già quá nên lắm cảm rồi sao? Người thông minh đều có thể nhìn ra việc này không liên quan đến ta, nhưng ngươi lại cố tình gây chuyện, ngươi có bệnh sao, còn nữa, ta khuyên ngươi một câu, có bệnh thì phải trị đi, không khéo lại thành bệnh nan y sẽ không có thuốc để trị đó!"

"Ngươi..." Nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt dám nguyên rửa mình bị bệnh nan y, Thượng Quan Lưu Phong tức giận đến đỏ mặt, không nói nổi một câu.

Không thèm nhìn gương mặt đỏ tới mang tai của Thượng Quan Lưu Phong, Thượng Quan Tây Nguyệt dẫn theo Bích Ngọc trở lại viện của mình.

"Tiểu thư, sao vòng ngọc lại ở trên người Nhị tiểu thư." Bích Ngọc nghĩ nửa ngày vẫn không hiểu nổi, hiếu kỳ hỏi Thượng Quan Tây Nguyệt đang vui vẻ cười.

"Cái này sao... Bí mật, ha ha!" Thượng Quan Tây Nguyệt cười to chạy về phía trước.

Lúc đầu Bích Ngọc banh lỡ tai ra để nghe đáp án, không ngờ Thượng Quan Tây Nguyệt lại bỏ chạy, dậm chân đuổi theo "Tiểu thư, ngươi hư hỏng, chờ ta một chút!"

Trở lại viện của mình, nhìn thấy A Văn, liền lấy Thánh Linh quả trong Thiên Hoàng giới ra cho hắn ăn, nói cho hắn biết cái này có thể giúp hắn tu luyện tốt.

"Ma ma, sao ngươi lại đứng ở bên ngoài vậy." Vừa đi vào đã nhìn thấy Khương ma ma cầm một phong thư hét nhìn đông lại nhìn tây chờ các nàng trở

về.

"Thấy các người đi lâu như vậy mà chưa trở lại, nên có chút lo lắng." Khương ma ma kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt, nhìn bên trái một chút lại nhìn bên phải một chút, phát hiện không có gì mới thả lỏng người.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Khương ma ma quan tâm mình như vậy, [diễnxd/fnleqydn](#) rất cảm động, nàng nắm tay Khương ma ma làm nũng "Ma ma, sao ta lại xảy ra chuyện được, người có chuyện phải là bọn họ mới đúng, đúng không, Bích Ngọc."

"Đúng vậy, ma ma, đợi lát nữa ta kể mọi chuyện đã xảy ra cho người nghe, rất thú vị nha." Khương ma ma nhìn thấy Bích Ngọc khoa tay múa chân, vui mừng nở nụ cười.

"Được rồi, người đó, vào trong rồi nói, đúng rồi, ma ma, trong tay người cầm cái gì vậy!"

Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ vào phong thư trong tay Khương ma ma hỏi, loáng thoáng nhìn thấy vài chữ.

"Người nhìn ta xem, Nguyệt nhi, đây là thư ca ca người viết cho người, mau mở ra đọc xem bên trong viết những gì!" Khương ma ma nói xong giao thư cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

Ca ca? Đúng rồi, [diễnx"/>diễnx](#)"[daffnleqysdn](#) là Thượng Quan Minh Tuyên, đã lâu như vậy, nàng vẫn không nhận được tin tức của ca ca, rốt cục hôm nay cũng nhận được thư của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Ca ca sắp trở về

Edit: susublu

Cầm thư trong tay, Thượng Quan Tây Nguyệt như đang vuốt ve trân bảo vậy, hẳn chính là ca ca ruột của cơ thể này, đương nhiên, từ nay về sau cũng là ca ca của nàng.

"Ma ma, sao người lại lấy được phong thư này." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nét chữ sắc nét trên phong thư, rõ ràng viết là Nguyệt nhi thân mến. Nàng mơ hồ nhìn thấy ca ca đang đứng đối diện mỉm cười nhìn nàng.

"Nhắc tới cũng thấy trùng hợp, đúng lúc A Văn đi qua cửa phủ, trông thấy có một người bị chặn ở cổng, hắn liền đi qua, hỏi qua mới biết thì ra là người giao thư của đại thiếu gia."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn sự kích động trong lòng, dù sao ở dị thế này, [diễalleqydn](#) Thượng Quan Minh Tuyên là máu mủ ruột thịt duy nhất của nàng, bảo sao nàng không kích động được.

Nàng thận trọng mở phong thư, lấy thư bên trong ra, trên thư viết không nhiều, nhưng trong từng câu chữ đều có thể cảm nhận được sự yêu mến của một người ca ca đối với muội muội của mình.

Nguyệt nhi:

Gần đây có khỏe không? Nói cho muội một tin tốt, ca ca sắp về rồi, sau này sẽ không có ai dám ức hiếp muội muội của ta nữa, lúc muội nhận được phong thư này, thì cũng khoảng ba ngày nữa là ta về tới nơi, chờ ta! Ký tên ca ca yêu dấu của muội.

"Tiểu thư, đại thiếu gia viết gì vậy." Bích Ngọc thấy mặt Thượng Quan Tây Nguyệt không đổi sắc, nhìn không được lo lắng hỏi.

Có phải đại thiếu gia đã xảy ra chuyện gì rồi không, phi phi phi, Bích Ngọc vỗ nhẹ mặt của mình, đúng là miệng quạ đen, đại thiếu gia là cát nhân thiên tướng, thần linh sẽ phù hộ hắn.

"Ma ma, ca ca hắn..." Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý dừng lại một chút. Nhìn mọi người đang khần trương, miệng nhếch lên, cười một tiếng, nói tiếp "Sắp về rồi"

Hình như Khương ma ma không nghe rõ, nên kêu Thượng Quan Tây Nguyệt lặp lại lần nữa.

"Ma ma, ta nói là ba ngày nữa ca ca sẽ về đến nhà." Thượng Quan Tây Nguyệt giấu kỹ thư vào ngực, tay để lên miệng, hét lớn tiếng.

Nhìn động tác trẻ con của Thượng Quan Tây Nguyệt, Khương ma ma vui mừng cười, đứa nhỏ này, gần đây luôn tỏ vẻ trưởng thành, làm bà cảm thấy đau lòng, [diễnd@fnleqysdn](#) bây giờ nhìn nàng mới thấy giống đứa bé. Sau khi đại thiếu gia trở về, Nguyệt nhi cũng không cần tỏ vẻ mạnh mẽ nữa.

"Thật sao? Tiểu thư, quá tốt rồi." Bích Ngọc và Thượng Quan Tây Nguyệt ôm nhau vui vẻ nhảy tới nhảy lui.

Thì ra là thiếu gia sắp quay về, làm hại mình còn lo bóng lo gió, nhưng thiếu gia trở về, sẽ không ai dám ức hiếp tiểu thư nữa, tuy nhiên bây giờ tiểu thư cũng không dễ dàng để cho người khác ức hiếp mình, nàng sẽ chỉ dẫn các nàng đi trên con đường mạnh hơn.

"Đúng rồi "Thượng Quan Tây Nguyệt buông Bích Ngọc ra "Ta phải tu luyện thật tốt, để ca ca trở về không thất vọng vì ta." Nói xong làm một cái mặt quỷ với Khương ma ma rồi chạy nhanh về phòng như một làn khói thổi qua.

"Phải chú ý nghỉ ngơi" Khương ma ma hô lớn với Thượng Quan Tây Nguyệt, dieixndaffin/leqysdnn cũng không biết nàng có nghe không.

Qua một đêm tu luyện, không tiến bộ được bao nhiêu, nhưng nàng lại cảm giác linh lực của mình càng vững chắc hơn.

Nàng đi ra khỏi cửa phòng dẫn Bích Ngọc đi tới ao sen, phải đổi hoàn cảnh mới có thể đột phá được.

Đi tới cạnh ao, nàng nhìn khung cảnh chung quanh, hít sâu một hơi, hương hoa sen nhàn nhạt thấm vào ruột gan, thấy bốn phía không có ai, nàng kéo ống quần lên, cởi vớ và giày, đặt chân xuống nước, bàn chân mượt mà trắng nõn ở trong nước để lộ vẻ đẹp đặc biệt. Cá trong nước lấy chân của nàng làm trung tâm, không ngừng bơi vòng quanh.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Con lợn này là ai

Edit: susublue

Bích Ngọc nhìn thấy hành vi to gan của tiểu thư nhà mình, quan sát bốn phía, thấy không có ai lập tức ngồi xổm xuống bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt nhắc nhở "Tiểu thư, người như vậy nếu bị người khác trông thấy sẽ không tốt, người..." Bích Ngọc còn chưa cầu nhàu xong, chỉ thấy Thượng Quan Tây Nguyệt không nhìn được khoát tay áo.

"Có gì ghê gớm đâu, chẳng phải để lộ cái chân thôi sao, có cần nghiêm trọng vậy không, ở thế giới kia ta còn mặc bikini, nếu người nhìn thấy không chừng sẽ bất tỉnh mất." Thượng Quan Tây Nguyệt rất thư thái, nói không suy nghĩ, nàng còn muốn ngâm mình một lát, cho nên nói không hề có kỵ.

"Tiểu thư, thế giới kia là cái gì, bikini là cái gì." Bích Ngọc sờ đầu không hiểu hỏi.

"Người thật quê mùa, không phải là..." Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu lại chuẩn bị giải thích cho nàng hiểu, nhưng nhìn thấy người hỏi là Bích Ngọc, diễndàn/leqy'dồn mới biết mình lại mơ mộng rồi. Ai, cứ luôn cho là mình còn ở thế kỷ 21, xem ra sau này lúc nói chuyện phải chú ý, nếu không thì thật không biết ngày nào đó lại lỡ miệng nói bậy cái gì nữa.

"Không có gì, Bích Ngọc, người canh chừng giúp ta, có người đến thì báo với ta một tiếng." Thượng Quan Tây Nguyệt liếc mắt, quay đầu lại, chân không ngừng bay nhảy trong nước, chơi vui đến quên cả trời đất.

Bích Ngọc thấy lời nói của mình không lọt vào lỗ tai của Thượng Quan Tây Nguyệt, không có cách nào khác, chỉ có thể thành thật đứng ở trên bờ trợn to hai mắt nhìn xem có ai tới hay không.

"Tiểu thư, mau lên đi, có người tới." Bích Ngọc nhìn bốn phía, đột nhiên nhìn thấy phía trước có hai người đi tới, nàng cố gắng muốn nhìn rõ xem là ai, nhưng khoảng cách hơi xa, nên nhìn không rõ lắm.

Đang lúc Thượng Quan Tây Nguyệt vui vẻ, liền nghe thấy tiếng la mắt húng này, diienxd@fleqysdnn bắt đắcdĩđành phải rút chân lên, đeo vớ, xỏ giày xong đứng lên, đã nhìn thấy một người mập mập đi về phía nàng.

"Tiểu An, đây không phải là phế vật sao, ha ha!" Tên mập mập chỉ vào mặt Thượng Quan Tây Nguyệt cười với tùy tùng sau lưng, bộ dáng giống như nhìn thấy được một chuyện rất buồn cười.

Thượng Quan Tây Nguyệt thần nhiên tự đắc, nhìn tên mập mập không ngăn ngại ức hiếp nàng, về mặt nàng lạnh nhạt, xem ra trước kia tên gia hỏa này đã ức hiếp chủ nhân thân thể này không ít.

Tùy tùng đứng sau lưng nhìn thấy thiếu gia vui vẻ, không ngừng vuốt mông ngựa "Thiếu gia, đúng là phế vật đó, đúng, phế vật, vì sao nhìn thấy thiếu gia nhà ta không đập đầu thỉnh an." Tiểu An ý vào thiếu gia nhà mình nên đã quen làm xằng làm bậy, nếu hắn biết Thượng Quan Tây Nguyệt đã sớm thay đổi, đánh chết hắn cũng không dám khiêu khích nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt còn chưa mở miệng, Bích Ngọc liền không nhìn được, đứng một bên chỉ vào hắn mắng to "Tên nô tài nhà ngươi làm càn, đây là đại tiểu thư, các ngươi nên thỉnh an nàng mới đúng, làm gì có đạo lý đại tiểu thư thỉnh an các ngươi."

"Ha ha, Tiểu An, ta không nghe lầm chứ, cái phé vật này lại muốn ta thỉnh an nàng?" Tên mập mập làm như nghe được chuyện gì đó buồn cười, cười không ngừng, thịt thừa trên mặt cũng rung động theo.

"Thiếu gia, người không nghe lầm, phé vật này thật sự có ý đó." Tiểu An không ngừng vuốt mông ngựa, nếu không phải tính tình Thượng Quan Tây Nguyệt mềm yếu, dieenxdafflleqysdnn hẳn sẽ không dám ức hiếp nàng như vậy, ở trong phủ này, bọn nô tài hèn mọn như hắn mỗi ngày đều bị ức hiếp đánh chửi, hiện tại có một đại tiểu thư mềm yếu để bọn hắn ức hiếp, hắn vui mừng còn không kịp nữa!

"Ha ha ha ha ha" cười một hồi lâu, đến khi thở không nổi mới ngừng lại "Tiểu An, đề phé vật kia xuống đất, bản thiếu gia phải dạy cho nàng biết cái gì gọi là thỉnh an."

"Được" lấy được mệnh lệnh, Tiểu An vênh vác tự đắc đi đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, đang chuẩn bị động thủ, lại bị Thượng Quan Tây Nguyệt đá một cước lên đầu gối phải, đau đến nỗi đứng lên không nổi.

Tiểu An không hề nghĩ phé vật như nàng lại có thể động thủ đánh người, nên bị đá trúng "Ai da, đau chết ta rồi." Tiểu An nằm rạp trên mặt đất ôm đầu gối hét to.

Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý đến tiếng hét như heo bị thọc tiết của hắn, đi về phía trước hai bước, cao ngạo ngẩng đầu dùng cằm chỉ vào tên nam tử mập mập hỏi Bích Ngọc "Bích Ngọc, con lợn này là ai!"

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phé Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Đệ đệ heo của Thượng Quan Lâm

Edit: susublu

Bích Ngọc bị Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi đến sững sờ. Heo, heo sao? Chậm chạp một hồi, mới hiểu tiểu thư đang chỉ người đứng trước mặt nàng.

"Tiểu thư, vị này là Tứ thiếu gia Thượng Quan Dục, là đệ đệ ruột cùng mẹ với Nhị tiểu thư." Bích Ngọc nín cười vất vả lắm mới nói ra được mấy chữ. Tiểu thư thật sự biết đùa, heo? Hình dung quá chính xác.

"Thượng Quan Dục?" Thượng Quan Tây Nguyệt cẩn thận quan sát hắn, vóc người mập mập, dieenxdafflleqysdnn mặc trường sam màu xanh lục, còn học người ta cầm một cây quạt ngọc màu xanh, mắt nhỏ miệng rộng, cả người nhìn rất buồn cười. Không thể không nói, hắn và Thượng Quan Lưu Phong giống như từ một khuôn đúc ra.

"A" Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý kéo dài âm điệu "Thì ra người chính là đệ đệ heo của Thượng Quan Lâm, Thượng Quan Dục."

"Không sai, chính là bản thiếu gia." Thượng Quan Dục kiêu ngạo ngẩng đầu, chờ Thượng Quan Tây Nguyệt bị dọa mềm nhũn chân sau đó quỳ xuống, không hề nghe thấy câu nói phía trước của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bích Ngọc nhìn bộ dáng tự cao tự đại của Thượng Quan Dục, đại tiểu thư nói hắn là heo còn đứng đó đắc chí, rốt cục nhìn không được cười thành tiếng.

Thượng Quan Dục không thấy Thượng Quan Tây Nguyệt cầu xin tha thứ, ngược lại nhìn thấy một nha hoàn ôm bụng cười to, lập tức cảm thấy rất hiểu kỳ, chẳng lẽ vừa rồi mình nói gì khiến người ta buồn cười sao?

Lập tức nghĩ lại, không ngờ mình lại bị một nha hoàn cười nhạo, quả thực là sỉ nhục "Làm càn, người..."

"Thiếu gia, nàng nói người là heo." Tiểu An ngồi dưới đất phản ứng kịp thời, vội vàng nhắc nhở.

"Người nói cái gì" nghe Tiểu An nhắc nhở, rốt cục Thượng Quan Dục mới hiểu "Phé vật, người dám nói ta là heo."

"Thế nào, chẳng lẽ không giống ư? Người tự nhìn mình một chút đi, đầu heo, nã heo, lỗ tai heo, mũi heo, toàn thân cao thấp không có chỗ nào không giống heo." Thượng Quan Tây Nguyệt không chút lưu tình châm chọc, diend@fllcqysdoon nói đến chỗ nào thì chỉ tay vào chỗ đó, bốn cọt Thượng Quan Dục không đáng một đồng.

Đúng là đồ đầu lợn, tuy nhân phẩm Thượng Quan Lâm không ra gì, nhưng tướng mạo cũng thuộc hạng một hạng hai, sao tướng mạo của Thượng Quan Dục khi trưởng thành lại không có đức hạnh như này chứ, thật hoài nghi hai người bọn họ có phải chị em ruột hay không.

"Phé vật, người..." Thượng Quan Dục bị Thượng Quan Tây Nguyệt nói đến đỏ bừng cả mặt, nhưng không phải thẹn thùng, mà là tức giận.

Đáng giận đáng giận, phé vật này to gan như vậy từ khi nào, dám vũ nhục mình, nhất định không thể tha cho nàng.

"Thôi đi, người vẫn không chịu thừa nhận mình là heo sao? Chỉ có heo mới giống như người thờ không ra hơi!" Thượng Quan Tây Nguyệt khinh bỉ nhìn hần một chút, đi dọc theo bờ hồ trở về.

Vừa đi vừa nói với Bích Ngọc "Bích Ngọc, sau này chúng ta không thể nói chuyện với heo, biết không, nếu không người cũng sẽ biến thành..." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa làm một thành cái mũi heo.

Bích Ngọc bị trêu cười ha ha "Vâng, tiểu thư "

Thượng Quan Dục nghe thấy mình bị cười nhạo, phần hần nhìn chăm chăm bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt, đột nhiên nhìn vào ao nước, nhìn thấy bóng Thượng Quan Tây Nguyệt đang bước đi, khóe miệng giương lên, âm trầm cười.

Hừ, phé vật, ta sẽ cho người xuống dưới tắm, nhìn xem người còn dám đắc tội ta hay không.

Thượng Quan Dục vừa nghĩ xong, liền hành động, bỗng nhiên hần chạy về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, chuẩn bị đẩy nàng ngã xuống nước.

Nghe thấy phía sau lưng có động tĩnh, Thượng Quan Tây Nguyệt hơi nghiêng đầu, cười thầm chê cười hần ngớ ngẩn, muốn ám toán người khác mà động tác lại lớn như vậy, nhưng cũng vậy thôi, với thân thể mập mạp của hần dù muốn nhỏ cũng không nhỏ được.

Âm thanh sau lưng càng lúc càng gần, đúng lúc này, Thượng Quan Tây Nguyệt cấp tốc kéo tay Bích Ngọc né qua bên cạnh, mà Thượng Quan Dục ở sau lưng bởi vì muốn đẩy Thượng Quan Tây Nguyệt xuống nước, cho nên dùng hết sức lực của mình, diẽnxdaffilleqysdnn như thế rất tốt, không thu lực về kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình cách ao hoa sen càng ngày càng gần, cuối cùng bịch một tiếng rơi xuống nước.

"Cứu... Cứu mạng, ta không... Không biết bơi." Thượng Quan Dục không ngừng dấy dựa trong nước, hốt hoảng hô cứu mạng.

Bởi vì thể tích thân thể hần tương đối khổng lồ, cho nên chìm xuống nước rất nhanh, đầu của hần cố gắng hướng lên trên, mồm há rất lớn, hi vọng hít được nhiều không khí, nhưng hần càng làm như thế, thì lại càng uống nhiều nước.

"Lộc cộc... Lộc cộc "

"Khục khục... Cứu mạng.. Khục..."

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng trên bờ khoanh tay ôm ngực lặng lẽ nhìn Thượng Quan Dục không ngừng gấy dựa trong nước, khóe miệng nở một nụ cười lạnh, không hề có tâm cứu người.

Trò cười, nếu không phải nàng sớm phát giác, thì người ở trong nước lúc này chính là mình, mà coi như nàng rơi vào nước, Thượng Quan Dục cũng sẽ không cứu nàng, cho nên nàng cần gì phải lãng phí sức lực đi cứu một người không đáng cứu chứ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phé Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Trư Bát Giới rơi vào thùng nước rửa chén

Edit: susublué

"Bích Ngọc, người nhìn hần xem, có giống Trư Bát Giới Trư Bát Giới rơi vào thùng nước rửa chén không." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nhìn Thượng Quan Dục vùng vẫy trong nước, vừa trêu ghẹo hần.

"Phốc" Bích Ngọc nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt dùng câu này để hình dung hần, nhìn lại thân thể mập mạp của Thượng Quan Dục không ngừng gấy dựa trong nước, dường như là giống, phải nói là rất giống mới đúng.

Tiểu An ngồi dưới đất không thể đứng dậy thấy Thượng Quan Dục rơi xuống trong nước, há to miệng, trong lúc nhất thời ngẩn người ra, đợi hần lấy lại tinh thần, diẽnxdaffilleqysdnn Thượng Quan Dục đã không còn hơi sức kêu cứu. Đầu của hần cũng chậm chậm chìm vào trong nước.

"Người đầu mau tới đây, thiếu gia rơi xuống nước, mau tới đây, cứu thiếu gia đi." Tiểu An lớn tiếng kêu cứu, thiếu gia là tính mạng của Nhị di nương, nếu thiếu gia chết đuối, nhất định hần cũng không thể sống, nghĩ đến thủ đoạn tra tấn người đến sống không bằng chết của Nhị di nương, Tiểu An không tự chủ run lên, tiếng gọi càng lúc càng lớn, tới lúc cuồng hống muốn tắt tiếng, rốt cục hai tên nô tài gần đó mới nghe thấy tiếng la chạy tới.

"Nhanh, thiếu gia rơi xuống nước, các người mau cứu hần cứu lên." Tiểu An xoay vòng chỉ vào hồ nước nói.

Hai nô tài nghe thấy thiếu gia rơi xuống nước, lập tức nhảy xuống nước không do dự, cứu Thượng Quan Dục đang chìm trong nước lên.

Không thể không nói. Thượng Quan Dục thực sự quá béo, một nô tài không thể ôm nổi eo của hần, rơi vào đường cùng, chỉ có thể dùng cách một người nắm hai bên nách Thượng Quan Dục, một người ôm hai chân của hần, chậm rãi bơi vào bờ.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn bị Thượng Quan Dục kéo ở trong nước, cũng không đưa tay kéo hẳn lên, mà chỉ đứng nhìn hai tên nô tài dốc hết sức kéo Thượng Quan Dục lên bờ.

Ngu xuẩn, để xem lần sau nguoi có dám gây sự nữa không, lần này biết sự lợi hại của ta chưa.

"Thiếu gia." Tiểu An nhìn Thượng Quan Dục không cử động, bi thống hô to, lần này thảm rồi, nhất định mình cũng sẽ bị chôn cùng. Nghĩ như vậy, nước mắt nước mũi ào ào chảy xuống.

Tiểu An không ngừng lết cái mông, chà xát đến mức nổi bóng, rốt cục cũng đến bên cạnh Thượng Quan Dục.

"Thiếu gia, người tỉnh lại đi, người chết rồi nô tài làm sao bây giờ." Tiểu An nằm sấp trên cái bụng tròn vo của Thượng Quan Dục thương tâm khóc. Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, diexd@flequysdnn ngẩng đầu hung tợn trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Phé..." Vừa nói một chữ, Tiểu An lập tức dừng lại, đầu gối còn đau, giống như đang nhắc nhở hẳn không thể tùy tiện đắc tội nàng.

"Ta cho nguoi biết, Nhị phu nhân tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nguoi." Tiểu An nói xong dùng bàn tay bẩn thỉu lau nước mắt.

"Nhị phu nhân? Từ lúc nào trong phủ lại có thêm một vị phu nhân mà ta lại không biết vậy? Chẳng lẽ người nguoi nói là Nhị di nương?" Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mắt của hẳn hỏi liên tiếp mấy câu.

"Chuyện này... Chuyện này..." Tiểu An nhìn thấy ánh mắt soi mói của Thượng Quan Tây Nguyệt, khẩn trương nói không nên lời.

"Di nương vĩnh viễn chỉ là di nương, một tiện thiếp lại vọng tưởng trở thành phu nhân? Nguoi nói thử xem, rốt cuộc nàng ta là di nương hay là phu nhân!" Thượng Quan Tây Nguyệt không chớp mắt nhìn hẳn, giống như nếu hẳn không nói ra đáp án khiến mình hài lòng, hậu quả sẽ rất khó lường.

Lúc này trong lòng Tiểu An cũng vô cùng rối rắm, nếu trả lời là di nương mà để người khác biết, hẳn sẽ nếm mùi đau khổ, nhưng nếu trả lời là phu nhân, thì không biết nữ nhân trước mắt này sẽ làm gì để chinh hẳn nữa, suy nghĩ một lúc, vẫn nên giải quyết tình cảnh trước mắt đã.

Còn về phía phu nhân, chỉ cần giấu kín sẽ không ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Không phải thiếu gia heo đã tỉnh rồi sao

Edit: susublu

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn con mắt Tiểu An xoay tròn, sao nàng lại không biết hẳn đang tính toán gì chứ, cho dù nghĩ một đằng nói một nẻo cũng không sao, dù sao chỉ cần nói ra khỏi miệng là được rồi.

"Là di nương, đương nhiên là di nương." Tiểu An cúi đầu khom lưng nói, nếu như hẳn nằm sấp, thật sự sẽ giống một con chó ghê.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe được đáp án khiến mình hài lòng cũng không làm khó hẳn, nhẹ gật đầu đứng lên.

"Câu trả lời của nguoi làm ta vừa ý, đã như vậy, ta sẽ giúp nguoi cứu thiếu gia heo của nguoi."

Tiểu An nghe thiếu gia còn có thể cứu, cảm kích nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt "Tạ đại tiểu thư, tạ đại tiểu thư."

Nghe Tiểu An cảm kích, càng soi mói Tiểu An hơn, Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi nâng chân phải lên, đạp xuống bụng Thượng Quan Dục.

"Đại... Đại tiểu thư, người muốn làm gì." Mắt thấy động tác của Thượng Quan Tây Nguyệt, Tiểu An bất an hỏi.

Phát giác được Tiểu An đang khủng hoảng, Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu nhìn hẳn cười, sau đó chân phải dùng sức đạp xuống một cái, một tiếng "phịch" vang lên, chân Thượng Quan Tây Nguyệt nằm trên bụng Thượng Quan Dục.

Tiểu An không thể tin nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, không tin nàng cứ như vậy giẫm lên bụng Thượng Quan Dục, lúc đầu thiếu gia đã bất tỉnh nhân sự, lần này càng thảm rồi.

"Nguoi... Đại tiểu thư... Nguoi "

Thượng Quan Tây Nguyệt buông chân xuống, xoay xoay khuỷu chân một chút, diexd@flequysdoonn ta khinh, heo đúng là heo, bụng nhiều thịt như vậy, nếu không phải nàng bớt sức đi, nói không chừng chân sẽ đau.

"Người cái gì mà người" Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Tiểu An chỉ vào mình, lại chỉ vào Thượng Quan Dục, không nhận được hỏi.

"Người nhìn đi, không phải thiếu gia heo tình rồi sao?"

Sau khi Thượng Quan Dục nhận một cước của Thượng Quan Tây Nguyệt, không thể không nói, tuy phương pháp này ngoài dự liệu, nhưng lại đẩy hết nước trong bụng Thượng Quan Dục ra.

"Khụ khụ" Thượng Quan Dục khó chịu ho một tiếng, hắt chậm rãi mở hai con mắt hí ra.

"Tình, thiếu gia tình rồi." Tiểu An vui đến phát khóc, cũng quên là nhờ Thượng Quan Tây Nguyệt đá một cước thiếu gia mới tỉnh lại.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhắm chán nhìn màn kịch trước mắt này, dẫn Bích Ngọc quay người bỏ đi. [Diễnđ@nn//lleqysdnn](#)

"Ta làm sao." Thượng Quan Dục mê mang nhìn lên bầu trời, ngây ngốc hỏi, quên hết mọi chuyện vừa rồi.

"Thiếu gia, vừa rồi người rơi vào nước." Tiểu An ngẩng đầu nhìn về phía hai tên nô tài đứng như cột gỗ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Các người còn đứng ngốc ở đây làm gì, còn không đỡ thiếu gia về phòng, sau đó đi tìm đại phu."

Nghe thấy mệnh lệnh, hai người rút cục cũng có phản ứng, mỗi người một bên nâng Thượng Quan Dục lên đưa hắn về phòng.

"Ài, hai người các người, chút nữa tìm người điu ta về." Nhìn bọn họ đi xa, Tiểu An mới nghĩ đến chân của mình không thể đi, tranh thủ thời gian la to, dieixndaaflequysdnn cũng không biết bọn hắn có nghe không.

"Tiểu thư, người về rồi!" Tiểu Ngôn đứng ở cửa nhìn thấy các nàng trở về vui vẻ nghênh đón.

Nhìn Tiểu Ngôn đã khôi phục lại bình thường, Thượng Quan Tây Nguyệt vui mừng cười.

"Tiểu Ngôn, thân thể tốt hơn chưa?"

"Đã tốt lâu rồi, tiểu thư, người nhìn đi, ta rất khỏe mạnh." Nói xong nâng cánh tay nhỏ bé của mình lên nói.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn cánh tay của Tiểu Ngôn tốt hơn rồi, bật cười "Nha đầu nhà người, không kém hơn ta bao nhiêu, còn ở chỗ này mà khoe khoang."

"Được rồi, đi vào rồi nói." Bích Ngọc lời kéo Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị đi vào, sau lưng vang lên một giọng nói.

"Đại tiểu thư xin dừng bước."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Giang Phỉ chỉ là di nương, tự xưng thiếp

Edit: susubluu

Ai gọi ta, Thượng Quan Tây Nguyệt hiếu kỳ quay đầu lại.

Người đứng trước mặt Khương ma ma cũng ngang tuổi với bà, mặc bộ quần áo màu xanh đậm, ngay lông mày còn có một nốt ruồi, khóe miệng trẻ xuống dưới, giống như có ai đó thiếu tiền bà ta vậy, mắt của bà ta toàn sự chanh chua và tính toán, xem ra cũng không phải thứ gì tốt, quả nhiên, mới mở miệng, đã lộ bản tính.

"Người là ai." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá bà ta, cũng không cho bà sắc mặt tốt, chỉ có người nào tàn mới đối xử thân thiện với một người ghét mình.

Phụ nhân nghe giọng nói không thân thiện của Thượng Quan Tây Nguyệt, không vui nhú mày, trong ấn tượng của bà, Thượng Quan Tây Nguyệt là một người nhất gan, sợ phiền phức.

"Đại tiểu thư, lão nô là ma ma thiếp thân bên cạnh Nhị phu nhân, Tô ma ma." Tuy Tô ma ma hỏi gì đáp nấy, có vẻ như cung kính, nhưng sự khinh thường trong mắt lại không thể giấu được.

Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm cười lạnh một tiếng, lại là Nhị phu nhân? Xem ra nếu không giáo huấn lại nô tài trong phủ thì không được rồi.

"Không biết Nhị phu nhân mà vị ma ma này nói tới là ai." Sắc mặt Thượng Quan Tây Nguyệt không đổi nhìn nàng, giả bộ vô ý hỏi.

Tô ma ma nhìn nụ cười thản nhiên trên mặt của Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng có chút sợ hãi, không hiểu nàng có ý gì, cũng không biết mình nên trả lời thế nào mới có thể khiến cho Thượng Quan Tây Nguyệt hài lòng, diẽnxdaffllequysdoon về phía Nhị phu nhân bà sẽ khuyên bảo, nói nữ nhân trước mắt này đã thay đổi, không nên tùy tiện đắc tội.

Ở trong lòng suy nghĩ, Tô ma ma nói như thật". Nhị phu nhân là mẫu thân của nhị tiểu thư."

Trong lòng của bà, Nhị phu nhân chính là chính thất, Thượng Quan Tây Nguyệt thay đổi thế nào thì cũng chỉ là một phế vật, không đúng sao? Có thể gây được chuyện gì chứ.

Nghe Tô ma ma trả lời, Thượng Quan Tây Nguyệt hơi nhíu mày lại, cười như không cười nhẹ gật đầu, nhưng cũng không nói gì thêm, ngược lại hỏi một câu chung chung "Vì sao trước kia ta chưa bao giờ thấy người."

"Lúc trước lão nô phụ trách chăm sóc thiếu gia, bây giờ thiếu gia đã về, lão nô cũng theo về."

Thượng Quan Tây Nguyệt giống như đã hiểu nhìn nàng "Thì ra là thế, không trách được Tô ma ma không hiểu quy củ như vậy, thì ra là do ở bên ngoài quá lâu."

"Lão nô không hiểu ý của đại tiểu thư!" Tô ma ma cúi đầu bình tĩnh trả lời, nhưng trong lòng lại đánh một tiếng trống cảnh giác, không hiểu Thượng Quan Tây Nguyệt có ý gì.

"Không hiểu? Được, vậy ta hỏi người vài câu, ta hỏi người đáp." Thượng Quan Tây Nguyệt quay người ngồi trên ghế đá trong sân.

"Vâng, lão nô nhất định thành thật trả lời."

"Giang Phi được kiệu lớn tám người khiêng vào phủ sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi câu thứ nhất.

Tô ma ma bị hỏi câu này hơi sững sờ, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn nàng, sao lại nói tới chuyện này.

"Không phải lớn..."

Không cho Tô ma ma nói tiếp, ngay sau đó Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi câu thứ hai.

"Nàng là chính thất sao?"

"Không phải "

"Không phải được kiệu lớn tám người khiêng, cũng không phải chính thất, vì sao Tô ma ma lại gọi nàng là phu nhân? Ta nhớ hình như phu nhân trong phủ chỉ có mẹ ta, mà Giang Phi chỉ là di nương, phải tự xưng thiếp!" Thượng Quan Tây Nguyệt đứng lên càng nói càng lớn tiếng, đến câu cuối cùng đưa cả khuôn sát gần mặt của Tô ma ma.

Tô ma ma bị Thượng Quan Tây Nguyệt tra hỏi, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, diend22fillequydn đến cuối cùng nhìn thấy khuôn mặt nàng sát mặt mình, bị dọa đến lui về sau hai bước, rốt cuộc bà đã hiểu ý của Thượng Quan Tây Nguyệt rồi.

"Đại tiểu thư, là lão nô nói sai, lão nô nên nói là Nhị di nương mới đúng." Tô ma ma cúi đầu xuống, miệng nói một đằng nghĩ một nẻo.

Từ khi nào miệng lưỡi của phế vật này lại trở nên bén nhọn như vậy, lời nói không cho người khác chút cơ hội phản bác.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không có ý định so đo với bà, mặc dù bà không tình nguyện nói ra câu nói này, nhưng cũng đủ rồi, ít nhiều gì cũng có tác dụng trấn áp, để bà ta biết mình đã thay đổi, không còn là Thượng Quan Tây Nguyệt mặc cho người ta ức hiếp như trước kia nữa. "Nếu đã nói sai, ta cũng sẽ không so đo với người, nhưng lần sau cũng đừng nói sai nữa!"

Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn Tô ma ma đang cúi đầu.

"Vâng, đại tiểu thư, lão nô nhất định ghi nhớ."

"Đúng rồi, lần này Tô ma ma tới đây có chuyện gì không?" Giảng đạo nửa ngày, rốt cục Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nói đến chuyện chính.

"Là như vậy, đại tiểu thư, Nhị di nương mời người qua đó!"

Mời ta qua đó? Hừ, nhất định là vì chuyện Thượng Quan Dục rơi xuống nước, tốt, ta đi qua xem thử người muốn cái gì.

"Vậy thì đi thôi." Thượng Quan Tây Nguyệt đi ở phía trước, Tiểu Ngôn và Bích Ngọc theo sau lưng cùng nhau đi về nơi ở của Giang Phi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 87: Con thứ mà cũng muốn làm đệ đệ của ta

Edit: susubluu

Tô ma ma đi đằng sau nhìn chăm chăm vào bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt, người này vẫn như trước, chỉ có tính cách là thay đổi, xem ra phu nhân nói không sai, đúng là Thượng Quan Tây Nguyệt đã thay đổi rồi, sau này làm việc nhất định phải cẩn thận hơn.

Đi vào phủ của Giang Phi, hạ nhân dẫn nàng đến một căn phòng.

Còn chưa tới gần, đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng gào khóc."Lão gia, người nhìn nhi tử chúng ta đã bị tra tấn ra thế này kìa!"

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở cửa nghe thấy tiếng thét như quỷ khóc sói gào, không khỏi tán thưởng, chất giọng này nếu ở hiện đại, có thể làm ca sĩ.

"Đủ rồi, khóc cái gì mà khóc." Thượng Quan Lư Phong không nhịn được nói.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng bên ngoài nghe tiếng ồn ào bên trong, nàng cảm thấy rất thú vị.

Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, sau này còn thời gian rất nhiều cho các người khóc.

"Đại tiểu thư, mời vào" Tô ma ma đứng sau lưng nhắc nhở.

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa vào đã nhìn thấy nô bộc quý gói đầy đất, tất cả đều cúi đầu, không dám nói một tiếng, Thượng Quan Dục nằm trên giường, xem ra còn chưa tỉnh lại.

Lâu như vậy mà còn chưa tỉnh, xem ra ăn thịt cũng như không, thân thể mập mạp như thế mà thể chất lại quá yếu.

Giang Phi đang gào khóc nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào, hai mắt đỏ bừng, trừng mắt phóng như điên tới gần nàng "Là người, đều do người hại Dục thành như vậy."

Một đứa xấu xa như nó, sao lúc trước lại giữ nàng ta lại để cho mình bị khinh bỉ, còn ức hiếp Lâm Nhi, bây giờ lại hại Dục của mình.

Thượng Quan Tây Nguyệt lặng lẽ nhìn Giang Phi xông lên nắm lấy bờ vai của mình, Diễn"dafrn/]lequydoon mặt không thay đổi gỡ tay của nàng ra, đẩy nàng qua một bên. Tô ma ma vội vàng tiến lên đỡ lấy Giang Phi, để bà không bị ngã sấp xuống.

"Không biết Nhi di nương nói câu này là có ý gì, cái gì gọi là ta hại Thượng Quan Dục thành như vậy." Thượng Quan Tây Nguyệt vuốt ve nếp nhăn chỗ bả vai, mắt nhìn về phía Giang Phi. Thấy Giang Phi trừng đôi mắt đỏ bừng nhìn mình, nàng không quan tâm vuốt vuốt mái tóc, nói.

Giang Phi cũng không để ý nàng gọi mình là Nhi di nương, giờ phút này lòng bà chỉ có con của mình.

"Nếu không phải tại người, sao Dục lại rơi vào nước."

"Không sai, đều vì người mà đệ đệ mới rơi vào nước." Thượng Quan Lâm đứng một bên nói giúp vào.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, người nói đi, rốt cục có phải người làm hay không" Thượng Quan Lư Phong cũng không còn gọi nàng là nghiệp chướng nữa, chau mày nhìn nàng không khác gì nhìn nữ nhi.

Thượng Quan Tây Nguyệt buông bàn tay đang nghịch tóc xuống, khinh miệt nhìn đám người một nhà trước mắt, tục ngữ nói, dù người một nhà không ở chung một nhà cũng sẽ không nói dối nhau, không đúng sao, mấy người kia đều cùng một ruột với nhau.

"Thượng Quan Dục rơi vào trong nước là tự gieo gió gặt bão, không trách được người khác." Thượng Quan Tây Nguyệt chẳng thêm nhiều lời với bọn họ, sự thật là như thế, nếu không phải Thượng Quan Dục có ý xấu, sao hắn có thể rơi vào nước được, đơn giản là tự gây nghiệt không thể sống.

"Thật sự là người đẩy sao? Sao người có thể nhẫn tâm như vậy, hắn là đệ đệ của người." Thượng Quan Lư Phong nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt như cả bầu trời sập xuống.

"Đệ đệ?" Thượng Quan Tây Nguyệt cười lạnh một tiếng "Ta không biết ta còn có một đệ đệ bắt một đích nữ như ta dập đầu thỉnh an? Còn nữa, ta là con vợ cả, mà Thượng Quan Dục chỉ là một đứa con thứ, lại không cung kính với ta, nếu Hoàng Thượng biết, sẽ nói là Thừa tướng người quân giáo không nghiêm, hay là nói Thừa tướng nhà người có ý dụng túng."

Thượng Quan Lư Phong bị Thượng Quan Tây Nguyệt nói cho á khẩu không trả lời được, dieinxdafllequysdoon việc xấu hổ trong nhà không thể để người ngoài biết, nếu không mặt mo của hắn biết đặt ở chỗ nào, nghĩ như vậy liền âm thầm trừng mắt nhìn Giang Phi, nhìn người dạy dỗ nhi tử của người đi, không hiểu quy củ như vậy.

Giang Phi bị Thượng Quan Lưu Phong trừng mắt, cảm thấy rất uất ức, hiện tại nàng rất hối hận vì lúc trước khi nàng ta ra đời không bóp chết nàng ta, mà lại chỉ hạ độc nàng, nếu bóp chết, thì bây giờ cũng sẽ không đến gieo tai họa cho mình.

"Dù đệ đệ sai, người cũng không thể đẩy hắn xuống nước!" Lúc này trong lòng Thượng Quan Lâm hận Thượng Quan Tây Nguyệt muốn chết, chuyện vòng ngọc lần trước làm hại nàng bị mất hết thể diện với thái tử, sau đó mới biết tất cả mọi chuyện đều do Thượng Quan Tây Nguyệt làm. Lần này nàng lại đẩy đệ đệ duy nhất của mình xuống nước, thù mới hận cũ khiến nàng không không chế nổi chính mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Không có việc gì thì đừng tìm ta, ta bận rộn nhiều việc

Edit: susublu

"Thượng Quan Lâm, lỗi tại nào của người nghe thấy ta nói mình đẩy Thượng Quan Dục vào nước." Thượng Quan Tây Nguyệt chăm chọc nhìn nàng, sao trên đời này lại có loại người như vậy, một lòng chỉ muốn vu hãm người khác.

"Ta..." Thượng Quan Lâm nói không nên lời, bởi vì nàng thật sự không nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nói. "Dù người không nói, nhưng người im lặng cũng coi như thừa nhận." Thượng Quan Lâm chưa từ bỏ ý định ngụy biện.

"Người câm miệng cho ta." Thượng Quan Tây Nguyệt hét lớn một tiếng "Người không nói gì không ai nói người câm đầu."

"Còn về nguyên nhân Thượng Quan Dục rơi xuống nước, ta tưởng nô tài của hân nên kể hết mọi chuyện ra rồi chứ." Thượng Quan Tây Nguyệt thấy Tiểu An cúi đầu, duỗi ra ngón tay thon dài ra chỉ vào hân.

Tiểu An quỳ trên mặt đất nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nói vậy, ngẩng đầu đã nhìn thấy ngón tay của nàng chỉ vào mình, bị dọa đến mức không dám thở mạnh một tiếng, cấp tốc cúi đầu nơm nớp lo sợ.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi của Tiểu An, cũng không làm khó hân, diễnxĐd@fmllequydoon thu tay lại, con mắt quét qua một vòng rồi nói "Nếu như các người không chê phiền muốn nghe thêm lần nữa, vậy ta kể lại cho các người nghe, là do Thượng Quan Dục muốn đẩy ta xuống nước trước, ta né qua một bên, rồi tự hân rơi xuống nước, vậy thôi."

"Ai bảo người tránh." Thượng Quan Lâm hỏi một câu không đầu không đuôi.

Thượng Quan Tây Nguyệt phì cười một tiếng, cười đến nỗi mọi người đều phải nhìn, thật vất vả mới dừng lại "Thượng Quan Lâm, người thật sự ngốc hay giả ngốc vậy, người khác đẩy người chẳng lẽ người không tránh sao? Chẳng lẽ người ngu ngốc đứng đấy cho người ta đẩy sao? Chẳng lẽ người ngu xuẩn như vậy?" Thượng Quan Tây Nguyệt liên tiếp hỏi mấy câu, làm sắc mặt Thượng Quan Lâm hết xanh lại đỏ.

"Hơn nữa, nếu không phải ta cứu hân, hân đã sớm xuống địa ngục rồi!"

Giang Phi nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nguyên rủa con mình xuống địa ngục, đang chuẩn bị đứng lên mắng to, thì trên giường có động tĩnh.

"Khục khục... Nước" Thượng Quan Dục chậm rãi mở hai mắt ra, giọng nói khàn khàn.

Giang Phi thấy nhi tử tỉnh, cũng không thèm cãi nhau với Thượng Quan Tây Nguyệt nữa, vội vàng chạy đến bên cạnh, nắm tay hân đặt vào lòng bàn tay mình "Dục, nương ở đây."

"Nương" Thượng Quan Dục nhìn Giang Phi cật lực nói "Ta muốn uống nước. "

"Nương lấy cho người" Giang Phi thả tay hân ra chạy qua bàn bên cạnh rót một chén nước rồi đi về phía Thượng Quan Dục.

"Dục, nào, ngồi lên uống nước" Giang Phi thận trọng đỡ Thượng Quan Dục dậy, đưa chén trà đến bên miệng hân, cho hân uống từ từ.

Thượng Quan Dục uống một chén nước, cảm giác tinh thần tốt hơn nhiều, dựa lưng vào gối đầu, đánh giá đám người vây quanh mình, khi nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt, đột nhiên mở to hai mắt nhìn.

"Là người! Nương, chính là nàng ta hại ta rơi vào trong nước."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Thượng Quan Dục vừa mới tỉnh dậy đã cáo trạng trước, diễndafm""lle=quy[[dôn hận không thể tiến lên cho hân hai bạt tay. Tốt cho con heo mập nhà người, ta cứu người, người không mang ơn thì thôi, còn đồ oan cho bản cô nương.

"Thiếu gia heo, người đối đãi với ân nhân cứu mạng của người như vậy sao? Người hỏi nô tài của người đi, nếu không phải ta cứu người, thì không biết

bây giờ người thế nào rồi."

"Còn nữa, thừa tướng đại nhân." Thượng Quan Tây Nguyệt đưa mắt nhìn sang Thượng Quan Lư Phong đang giữ im lặng "Ta không thể không nhắc nhở người, Giang Phi chỉ là thiếp, người để thiếu gia phủ Thừa tướng gọi nàng là nương, mà Thượng Quan Dục thân là con thứ lại nhục mạ ta, nếu chuyện này để cho đám quan trong triều biết, truyền ra ngoài không phải sẽ thành chủ đề bắt lỗi để người ta bàn tán sao. Còn nữa, lần sau nếu không có việc gì thì đừng tìm ta, ta bận rộn nhiều việc!"

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Tỷ tỷ nhất định sẽ báo thù cho người

Edit: susublu

Nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt từ biến mất sau cổng, Thượng Quan Lư Phong tức giận quay đầu "cả đám các người đều không làm ta bớt lo được, Dục, sau này người gọi là di nương, nghe không."

"Cha..." Thượng Quan Dục không hài lòng muốn phản bác.

"Đuờ, cứ như vậy đi, nếu để ta phát hiện các người gọi sai, sẽ không tha cho người, các người cũng lui xuống hết đi, không nên quấy rầy thiếu gia" Thượng Quan Lư Phong nói với đám nô tài đang quỳ trên mặt đất rồi phất ống tay áo bỏ đi.

Bất kể thế nào, hắn cũng sẽ không lấy tiền đồ của mình ra để đùa giỡn, Thượng Quan Tây Nguyệt nói mấy câu vừa đúng lúc nhắc nhở hắn, xem ra sau này hắn cũng không thể làm quá mức, dù sao Thượng Quan Tây Nguyệt cũng là nữ nhi của mình.

Nếu để cho Thượng Quan Tây Nguyệt biết suy nghĩ lúc này của Thượng Quan Lư Phong, diễm nhiên "Jlle/quýdoon không biết sẽ cảm thấy thế nào. Nữ nhi? Bây giờ mới nói những lời này thì đã quá muộn, mối liên hệ duy nhất giữa bọn họ là thù hận.

"Nương, chúng ta nên làm gì đây." Thượng Quan Lâm nhìn Thượng Quan Lư Phong không lưu luyến xoay người rồi đi, cũng không nhìn đệ đệ vừa mới tỉnh một cái, lập tức không biết nên làm sao.

Giang Phi đang đắm chìm trong tâm tư của mình, nên không nghe thấy Thượng Quan Lâm đang nói gì. Hiện tại trong lòng nàng chỉ nghĩ cách đối phó Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Nương, nương" trông thấy Giang Phi không có phản ứng, Thượng Quan Lâm lắc lắc cánh tay của bà.

"Lâm Nhi, " Giang Phi nhìn nữ nhi của mình "Thượng Quan Tây Nguyệt nói không sai, sau này người gọi ta là di nương đi, nếu bị người khác bắt được cái đuôi sẽ không tốt."

"Nương" Thượng Quan Lâm không muốn làm theo, nhìn nàng.

Giang Phi lắc đầu nhìn nữ nhi còn chưa thành thực, không biết làm thế nào để nàng hiểu mọi chuyện đã vượt khỏi tầm kiểm soát của bọn họ. Vì kế hoạch sau này, chỉ có thể nói nàng nên cẩn thận hơn.

"Lâm Nhi, người phải nghe lời, nếu xảy ra chuyện, đối với người và ta đều không tốt."

Thượng Quan Lâm nhìn thấy biểu cảm nặng nề của Giang Phi, miệng không thể không phục "Hiểu rồi, di nương."

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng Thượng Quan Lâm lại đang nghĩ kế đối phó Thượng Quan Tây Nguyệt. Nàng như cây gai mắc kẹt ở cổ họng mình, rất khó chịu.

Giang Phi nhìn Thượng Quan Lâm không tình nguyện, cũng biết trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì, hiện tại chỉ hy vọng nàng đừng làm ra chuyện gì quá phận là tốt rồi.

"Tốt lắm, người ở lại đây trò chuyện với đệ đệ người, ta đi nghỉ trước." Giang Phi nói xong xoa xoa cái trán đau nhức, ai, bị giày vò từ sáng đến giờ đến bây giờ, diễm nhiên "Jlle/quýdoon không ngờ Thượng Quan Tây Nguyệt lại thay đổi lớn như thế, rất lạnh lợi, chẳng lẽ trước kia đều là giả vờ, cũng không có khả năng, rốt cục là sai ở chỗ nào, hay là... Trúng tà.

Nghe tiếng bước chân của Giang Phi dần dần xa đi, Thượng Quan Lâm đi tới bên cạnh cửa quan sát thấy không có người liền đóng cửa lại, đi đến giường ngồi bên cạnh Thượng Quan Dục.

"Tỷ tỷ, ta mặc kệ, người phải giúp ta báo thù." Thượng Quan Dục không chịu bỏ qua nắm tay Thượng Quan Lâm nói.

"Người yên tâm, tỷ tỷ nhất định sẽ báo thù cho ngươi." Thượng Quan Lâm vỗ vỗ cánh tay trấn an Thượng Quan Dục.

Nghe thấy tỷ tỷ cam đoan, Thượng Quan Dục vui vẻ ngồi ngay ngắn, bắt đầu lên những ý tưởng ngu ngốc. "Tỷ tỷ, ngươi đi tìm biểu ca, đến lúc đó..."
Thượng Quan Dục ghé sát vào lỗ tai Thượng Quan Lâm nói nhỏ.

"Thế nào." Thượng Quan Dục vui vẻ nhìn Thượng Quan Lâm, chờ Thượng Quan Lâm trả lời.

Thượng Quan Lâm vui mừng gật đầu đồng ý. Hừ, Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi đợi đi, lần này ta sẽ khiến ngươi không ngóc đầu lên được.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Nhìn xem ta có chinh chết nàng ta không

Edit: susublu

Khi bọn họ nói xong, trên nóc nhà có một người bay đi.

"Chủ tử" Người trên nóc nhà bay đến phía sau một căn nhà, cung kính quỳ gối trước mặt một người.

"Đứng lên đi" Người kia xoay người lại, thì ra là Bách Lý Thần.

"Thế nào."

Gần đây Bách Lý Thần luôn sai Đông Nhật đi quan sát tình huống của Thượng Quan Tây Nguyệt, sau đó trở về báo cáo cho hắn biết.

"Chủ tử, người không biết đâu." Đông Nhật bắt đầu kể lại chuyện từ lúc Thượng Quan Dục rơi xuống nước đến cuối cùng, vừa nói vừa quơ tay múa chân, diễn tả rất đặc sắc. Nói xong câu cuối cùng, sắc mặt Bách Lý Thần trở nên nghiêm túc.

"Người nói bọn họ chuẩn bị đối phó Nguyệt nhi sao." Chết tiệt, người của ta cũng dám động. Diễn[đàn/lequysdoon xem ra không cho các ngươi nếm thử đau khổ các ngươi sẽ không biết điều.

"Đường ca, các ngươi đang nói gì, ai muốn đối phó Nguyệt nhi." Bách Lý Gấm không mời mà tới, nghênh ngang đi đến. Đúng lúc nghe thấy Nguyệt nhi, liền quan tâm hỏi.

Bách Lý Thần cau mày nhìn Bách Lý Gấm, ám vệ trong phủ dùng để làm gì, ngay cả hắn cũng không ngăn được, để bọn hắn ở đây để làm gì.

Đông Nhật phát hiện Bách Lý Thần nhìn mình chằm chằm, uất ức chớp mắt, gia, chuyện này không thể trách chúng ta, ngài phải biết rõ tên đường đệ tiểu ma đầu của ngài, chúng ta thật sự không ngăn được.

Bách Lý Thần cũng biết đường đệ là người không an phận, nên cũng không so đo với bọn hắn.

"Tại sao ngươi lại chạy tới đây, lần sau trước khi đến nên thông báo một tiếng."

Bách Lý Gấm không thèm quan tâm hắn làm mặt lạnh, dù sao từ nhỏ đến lớn đều đã quen rồi.

"Đường ca, ta đến mà còn phải thông báo thì quá khách sáo rồi."

Mặt Bách Lý Thần không thay đổi nhìn hắn, cuối cùng không để ý hắn, để Đông Nhật tiếp tục nói.

"Bọn họ thật sự muốn đối phó Thượng Quan tiểu thư, còn nói muốn tìm biểu ca hỗ trợ, nhưng vì bọn họ nói quá nhỏ nên thuộc hạ nghe không được bọn họ sẽ đối phó thế nào." Đông Nhật nói toàn bộ những gì mình nghe được cho Bách Lý Thần.

"Biểu ca? Người đó chắc là Giang Nguyên, Đông Nhật, ngươi tiếp tục quan sát, có tin tức gì phải lập tức nói cho ta biết."

"Được" Đông Nhật tung người một cái liền biến mất.

"Đường ca, xảy ra chuyện gì, ai muốn đối phó Nguyệt nhi." Bách Lý Gấm cũng không còn cười đùa tí tưng nữa, đáng chết, rốt cục là ai muốn đối phó Nguyệt nhi, Diễn[đàn/le]"quýdoon nàng là bạn tốt của mình, ai dám đối phó nàng hắn sẽ sống chết với kẻ đó, nếu để cho ta biết ai to gan như vậy, xem ta có lột da hắn không.

Bách Lý Thần nhìn bộ dáng Bách Lý Gấm quan tâm, cũng không giấu diếm, kể lại những gì Đông Nhật nói với hắn khi nãy.

"Cái gì? Là nàng ta, xem ta có chinh chết nàng ta không!" Bách Lý Gấm nghe thấy Thượng Quan Lâm lại muốn đòi phó Nguyệt nhi, tính nôn nóng trong người nổi lên, chuẩn bị chạy tới phủ Thừa tướng hành hung nàng ta một trận, xem thử lần sau nàng ta còn dám hay không.

Bách Lý Thần vươn tay ngăn Bách Lý Gấm lại "Đừng nóng vội, trước tiên yên lặng theo dõi đã, bây giờ chúng ta đi tìm Lăng."

Bách Lý Gấm giật khóe miệng, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói nữa, trước tiên chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của Bách Lý Thần.

Ngoài cửa phủ Thừa tướng, trong một chiếc xe ngựa, một nam một nữ nằm sát vào nhau.

"Biểu muội, không biết hôm nay tìm biểu ca có chuyện gì vậy!" Nam nhân bên cạnh mặc trường sam màu trắng, gầy trơ cả xương, quần áo lỏng lẻo khoác trên người, đôi mắt đắm đuối nhìn dáng người mỹ lệ của Thượng Quan Lâm từ trên xuống dưới. Hắn là Giang Nguyên.

Trong lòng Thượng Quan Lâm không ngừng khuyến bảo mình phải tỉnh táo, nàng cố hết sức nhẫn nại, kiên nhẫn, nếu không phải để đạt được mục đích, ai tình nguyện ngồi chung với con khỉ này chứ. Còn phải chịu đựng ánh mắt ham muốn của hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Đại tỷ tỷ luôn ức hiếp ta

Edit: susubluu

Thượng Quan Lâm giật giật da mặt cứng ngắc của mình, miễn cưỡng vui cười nhìn Giang Nguyên "Biểu ca, thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là có một ít việc nhỏ cần biểu ca giúp đỡ."

Giang Nguyên nghe giọng Thượng Quan Lâm nũng nịu, nhìn nàng thẹn thùng, lòng ngứa ngáy khó nhịn, hận không thể lập tức ôm nàng vào trong ngực.

"Biểu muội nói đi, biểu ca tình nguyện xông pha hỏa hỏa vì ngươi, không chối từ." Giang Nguyên khí thế hứa hẹn, hi vọng mỹ nhân chú ý tới hắn nhiều một chút.

Vị biểu muội này từ nhỏ đã là mỹ nhân, lớn lên đáng vẻ càng thướt tha mềm mại, khiến người khác nhìn thấy đều vui vẻ.

"Biểu ca, là ngươi nói đó" Thượng Quan Lâm lấy khăn tay che miệng khinh thường "Không nghiêm trọng như vậy đâu, ngươi đưa lỗi tai tới đây!"

Giang Nguyên nghe có cơ hội tới gần biểu muội, không kịp chờ đợi rướn cổ lên ghé lỗi tai sát vào Thượng Quan Lâm, mùi thơm son phấn trên người Thượng Quan Lâm tỏa ra.

Giang Nguyên dựa vào càng ngày càng gần, khi Thượng Quan Lâm ngửi mùi trên người Giang Nguyên, suýt nữa nôn mửa, nàng lặng lẽ quay đầu hít sâu một hơi, sau đó dùng khăn thêu che mũi lại, nhanh chóng ghé vào lỗi tai hắn nói.

"Chính là như vậy, biểu ca, ngươi tình nguyện giúp ta không?"

"Chuyện này..." Giang Nguyên có chút do dự, dù sao đối phương cũng là đích nữ của Thượng Quan gia, huống chi phía sau nàng còn có hoàng hậu chống lưng.

Thượng Quan Lâm trông thấy Giang Nguyên do dự, lập tức gấp gáp, nếu hắn không đồng ý kế hoạch thì biết làm sao đây.

Một lát sau, hình như đã quyết tâm, trong mắt nàng chuyển động thừa dịp Giang Nguyên không phát hiện, Diễm;danlle]quýdoon dùng tay hung hăng nhéo mình một cái, sau đó ngẩng đầu dùng đôi mắt ngấn nước nhìn Giang Nguyên.

"Biểu ca, thật ra cũng không phải ta có ý xấu với tỷ tỷ, nhưng...Nhưng tỷ tỷ luôn ức hiếp ta, cho nên ta... Ta chỉ muốn cho nàng một bài học, nếu biểu ca khó xử, vậy quên đi." Thượng Quan Lâm nói xong cố ý giả bộ chuẩn bị xuống xe ngựa, nhưng lại hi vọng Giang Nguyên giữ nàng lại.

Quả nhiên, vừa thấy biểu cảm thương tâm của Thượng Quan Lâm, Giang Nguyên kìm nén không được, giết mạnh cánh tay Thượng Quan Lâm, ôm nàng vào trong ngực của mình "Biểu muội, đừng khóc, ngươi nói thế nào ta sẽ làm thế đó." Giang Nguyên hài lòng ôm chặt giai nhân trong ngực, ngửi mùi thơm trên người Thượng Quan Lâm, hài lòng nhắm hai mắt lại.

Thượng Quan Lâm không ngờ Giang Nguyên sẽ lớn mật như thế, nhất thời không có phòng bị nên bị ngã vào trong ngực của hắn, mùi hương trên người hắn bay vào lỗ mũi Thượng Quan Lâm. Thượng Quan Lâm vội vàng dùng khăn thêu che mũi lại, nhẫn nhịn một chút nhưng cuối cùng chịu không nổi nữa đẩy hắn ra.

"Oe..." Thượng Quan Lâm quay mặt qua bên cạnh nôn khan vài tiếng.

Thật sự buồn nôn, rốt cuộc đây là mùi gì, lại khó ngửi như vậy.

"Sao vậy, biểu muội?" Giang Nguyên nhìn thấy biểu muội mình ngưỡng mộ đẩy mình ra, vội vàng tiến lên.

Lúc đầu Thượng Quan Lâm còn thấy tốt, nhưng khi Giang Nguyên khẽ dựa gần, liền cảm nhận được mùi hương đó lại bay đến, nàng nhanh chóng che mũi, vừa xuống xe ngựa vừa nói "Biểu ca, có lẽ ở trên xe ngựa lâu hơi choáng đầu, người chờ ta ở đây một lát, ta lập tức tới ngay."

Nói xong vội vàng chạy vào trong phủ, khi mùi hoa thơm nồng mũi bay đến, Thượng Quan Lâm mới nhẹ nhàng thở ra.

"Tiểu thư, bây giờ người muốn đi đâu." Thanh Hà theo sát phía sau hỏi.

Thượng Quan Lâm không trả lời nàng, bước chân nhanh chóng đi đến nơi ở của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Người lại nổi điên gì nữa

Edit: susublu

Lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt đang ở trong sân, Tiểu Ngôn đang bên vực nàng.

"Bọn họ thực sự quá phận, sao có thể oan uổng tiểu thư như thế."

"Còn không phải sao, là tiểu thư cứu vị thiếu gia heo kia." Bích Ngọc cũng học theo cách gọi của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Lúc các nàng đang nghị luận âm ỉ, A Văn đi vào bẩm báo, nói Thượng Quan Lâm tới.

Thượng Quan Tây Nguyệt hiểu kỳ không biết nàng tới làm gì, Thượng Quan Lâm đã tươi cười đi đến.

"Đại tỷ, đang tán gẫu sao."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nụ cười gượng gạo của Thượng Quan Lâm, trong lòng biết khi con chồn chúc tết con gà thì không có ý gì tốt cả, nhưng không sao, đành đành bình đến tương chán, nước đến đất chặn, nàng gặp chiêu nào sẽ phá chiêu đó.

"Sao nhị muội lại có thời gian rảnh tới đây vậy, không cần chăm sóc đệ đệ heo của người sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý kích thích nàng, muốn để nàng lộ ra mục đích đến đây.

Thượng Quan Lâm nghe Thượng Quan Tây Nguyệt châm chọc mình, ép buộc mình nhất định phải bình tĩnh, chỉ cần lừa được nàng ra ngoài, tất cả đều sẽ dễ dàng, nghĩ đến mục đích của mình, Thượng Quan Lâm dần bình ổn lại, tiếp tục tươi cười như hoa "Đại tỷ, Dục đã có người chăm sóc, không cần lo lắng, ta biết đại tỷ còn tức giận vì chuyện của Dục, hi vọng người đại nhân đại lượng, đừng so đo với hân."

"Ta đương nhiên rộng lượng, ta cũng không muốn tức giận với một con lợn, nếu không sẽ mất thể diện, người nói đúng không, Nhị muội muội" Thượng Quan Tây Nguyệt như vậy tiếp tục đâm vào chỗ đau của Thượng Quan Lâm.

Thượng Quan Lâm thấy Thượng Quan Tây Nguyệt trắng trợn nói đệ đệ mình là đầu heo, liền cảm thấy chẳng phải là nàng cũng đang mỉa mai mình sao, nghĩ đến việc Thượng Quan Tây Nguyệt chửi mình là heo, Thượng Quan Lâm sắp không giữ được bình tĩnh nữa, hiện tại nàng chỉ muốn đi qua xé nát cái miệng nàng ra.

Nhưng nghĩ đến kết cục của Thượng Quan Tây Nguyệt chút nữa, lửa giận lại hạ xuống.

"Đại tỷ, người thật biết chê cười."

Thấy mình nói nhiều từ khó nghe như vậy mà Thượng Quan Lâm vẫn không đỏ sạm, tiếp tục cười, Thượng Quan Tây Nguyệt biết nhất định nàng đang giấu chuyện gì đó.

"Trở lại chuyện chính đi, Nhị muội tới đây có chuyện gì không?" Ngược lại ta muốn xem thử hôm nay người muốn làm gì, nếu quá đáng thì đừng trách ta không nể mặt mũi.

"Thật ra cũng không có gì, ta tới là muốn cho đại tỷ biết bên cạnh núi Vạn Phật Tự có một rừng hoa đào, ở đó hoa nở rất đẹp, ta muốn mời tỷ tỷ đi ngắm hoa." Nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra, Thượng Quan Lâm kích động.

Thượng Quan Tây Nguyệt, người dám đối nghịch với ta, lát nữa ta đợi xem chuyện cười của người, để người mất hết mặt mũi, thanh danh bị hủy.

Ngắm hoa? Thượng Quan Lâm nói nãy giờ lại thành ra như vậy, hai người ghét nhau đi thưởng hoa, người bị bệnh sao!

"Nhị muội, người đang nổi điên cái gì vậy, muốn ngắm hoa sao người không đi tìm ca ca tình nhân Bách Lý Hành của người, tìm ta làm gì!"

Thượng Quan Lâm nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt lại chửi mình, nhưng lần này nàng tinh táo lại rất nhanh, hừ, bây giờ để người đùa nghịch, đợi chút nữa người sẽ phải khóc.

"Ta cũng hện thái tử, nhưng hiện tại hấn đang chờ chúng ta ở Vạn Phật Tự rồi, đại tỷ, đừng trì hoãn thời gian nữa, chúng ta đi thôi."

Nhìn Thượng Quan Lâm rất nóng nảy muốn nàng ra ngoài, trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt cười lạnh, ta thỏa mãn nguyện vọng của người, ta muốn nhìn xem người có thể làm gì ta.

"Vậy thì đi thôi."Chỉ mang theo Bích Ngọc. Để Tiểu Ngôn ở lại giữ nhà.

Đi tới cửa, Thượng Quan Tây Nguyệt phát hiện đã có hai chiếc xe ngựa đợi sẵn.

"Bích Ngọc, Thanh Hà, các người ngồi xe ngựa phía sau đi."Thượng Quan Lâm chỉ vào xe ngựa bình thường đằng sau nói với các nàng.

Đội hai nha hoàn đi lên xong, Thượng Quan Lâm thân thiết nói "Đại tỷ, chúng ta ngồi chiếc này!"

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nàng một cái, chuẩn bị nhấc chân đi lên, trong xe ngựa vang lên một tiếng ho khan.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Người xứng làm biểu ca của ta sao

Edit: susublu

Xe ngựa có người? Thượng Quan Tây Nguyệt quả quyết hạ chân xuống, quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Lâm "Nhị muội, trên xe ngựa này còn có người khác sao?"

Thượng Quan Lâm không được tự nhiên níu chặt khăn tay "Không phải người khác, là biểu ca của ta, lần trước người đã gặp qua, là ca ca ruột của Ngọc nhi."

Thượng Quan Tây Nguyệt ôm cánh tay cười như không cười nhìn nàng "Không phải người khác ư? Sao hấn lại không phải người khác, hấn là biểu ca của người, không phải biểu ca của ta."

"Đại tỷ...."

Nghe giọng nói của Thượng Quan Lâm khó xử, Giang Nguyên ngồi trong xe ngựa nhấc màn xe lên ra về anh hùng cứu mỹ nhân.

"Biểu muội, ta là Giang Nguyên biểu ca của người, người cũng đừng trách Lâm biểu muội, ta nghe nói các người muốn ngắm hoa, nên theo tới."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Giang Nguyên đang nói chuyện, bộ dáng xấu xí, nhìn cũng không phải người tốt gì.

"Người là ai, đừng bầu vịu quan hệ, ta chỉ có một ca ca ruột, nhưng không có biểu ca, còn nữa, người xứng làm biểu ca của ta sao?"Thượng Quan Tây Nguyệt khinh bỉ nhìn Giang Nguyên.

Xem ra Giang Nguyên là do Thượng Quan Lâm tìm đến để giúp đỡ, không biết hôm nay bọn họ muốn làm cái gì.

Giang Nguyên luôn tâm cao khí ngạo, bây giờ bị một phế vật xấu xí chỉ vào mũi nói hấn không xứng, Diễn,,dần""lê:quýdoon lập tức nổi giận, nhưng nhìn qua Thượng Quan Lâm, không thể không kiềm chế lại.

Xem ra biểu muội nói không sai, Thượng Quan Tây Nguyệt đúng là một người chuyên ức hiếp người khác, ngay cả hấn cũng dám ức hiếp, đừng nói là biểu muội nhu nhược. Giờ phút này trong lòng Giang Nguyên đã hạ quyết tâm, nhất định phải báo thù rửa hận cho biểu muội, dấn mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Không phải biểu ca thì không phải biểu ca, Nguyệt muội muội người đừng nóng giận, các người lên đây đi, thời gian không còn sớm."Giang Nguyên cười đùa tí tởm lấy lòng Thượng Quan Tây Nguyệt. Hừ, tiện nhân, chờ đến Vạn Phật Tự, người sẽ biết tay.

"Không, ta không muốn ngồi chung một xe ngựa với một con khi." Thái độ Thượng Quan Tây Nguyệt rất kiên quyết, nếu bọn họ không tìm một chiếc xe

ngựa khác, điể;đànnllequys[đôn tuyệt sẽ không bước thêm một bước.

Thượng Quan Lâm hơi khó khăn, bởi vì ngoại trừ xe ngựa của nha hoàn, cũng chỉ có chiếc này.

Chẳng lẽ kế hoạch lại vì một chiếc xe ngựa mà sụp đổ sao? Không, ta tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện như vậy, hôm nay dù thế nào cũng phải đưa Thượng Quan Tây Nguyệt đến Vạn Phật Tự.

Lúc Thượng Quan Lâm đang nghĩ có nên cưỡng ép trời nài đưa đi không, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng la.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ" Từ nơi không xa một chiếc xe ngựa chạy tới, Bách Lý Thần ngồi trong xe không ngừng vẫy tay.

Xe ngựa còn chưa dừng hẳn, Bách Lý Thần đã nhảy xuống, chạy đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tỷ tỷ, ngươi muốn đi đâu, chúng ta đi cùng ngươi."

"Chúng ta?" Thượng Quan Tây Nguyệt hiếu kỳ nhìn về phía trong xe ngựa, thì ra bên trong còn có Bách Lý Gấm và Long Hạo Lăng. Nàng lễ phép gật đầu với bọn họ.

"Sao các ngươi lại ở chỗ này."

"Tỷ tỷ, ta chuẩn bị tới tìm ngươi đi chơi, liền thấy ngươi đứng ở cửa."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn xe ngựa Thượng Quan Lâm một chút, lại nhìn xe ngựa sau lưng Bách Lý Thần, ra quyết định "Nhị muội, ta ngồi chung xe ngựa với Thần vương, ngươi ngồi cùng biểu ca thân yêu của ngươi đi."

Thượng Quan Lâm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị đi về chiếc xe ngựa kia, vội vàng kéo nàng lại "Đại tỷ, bên kia toàn nam tử, ngươi qua đó không tốt lắm đâu."

"Có gì không tốt, chẳng lẽ biểu ca ngươi không phải nam?"

"Nhưng..."

"Được rồi, ngươi còn đông dài, ta sẽ không đi nữa."Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý lấy cái này ra dọa nàng, bởi vì nàng biết Thượng Quan Lâm nghĩ trăm phương ngàn kế chỉ muốn mình đến Vạn Phật Tự.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Gọi ta là Nguyệt nhi

Edit: susublu

Quả nhiên, Thượng Quan Lâm ngậm miệng lại, mặt không cam lòng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần cười cười nói nói đi đến xe ngựa bên kia.

Nhìn thấy bọn họ ngồi vững vàng xong, xa phu lập tức vung roi, khi xe ngựa chạy đến trước mặt Thượng Quan Lâm, Thượng Quan Tây Nguyệt nhắc rèm lên "Nhị muội, chúng ta đi trước đây, ngươi mau lên."

Nói xong xe ngựa nhanh chóng chạy qua mặt Thượng Quan Lâm để lại tro bụi phía sau.

"Khụ khụ"Thượng Quan Lâm bị sặc ho hai tiếng, nhìn chăm chăm vào xe ngựa chở Thượng Quan Tây Nguyệt đã sớm không nhìn thấy nữa.

"Biểu muội, ngươi mau lên đây!" Giang Nguyên đau lòng nhìn nàng bị sặc đến đỏ bừng mặt, vờn tay chuẩn bị kéo nàng lên.

Nhưng Thượng Quan Lâm cũng không nhìn hấn cái nào, tự mình nhảy lên xe ngựa.

So với không khí im lặng nặng nề bên này, bên phía Thượng Quan Tây Nguyệt cực kỳ náo nhiệt.

"Tỷ tỷ" Bách Lý Thần liên tiếp gọi Thượng Quan Tây Nguyệt

"Đi Vạn Phật Tự làm gì" Bách Lý Thần hỏi chuyện mình vừa mới nghe được.

"Ngắm hoa thôi!"Thượng Quan Tây Nguyệt trả lời.

Long Hạo Lăng ngồi bên phải vừa đúng lúc đối mặt với Thượng Quan Tây Nguyệt, diễndà,n/lè" quý]dôn hấn nhìn khuôn mặt nhả nhận của Thượng Quan Tây Nguyệt, cảm thấy mình lại không thể không chế được nhịp tim, nhưng nhìn thấy hai người cầm tay nhau, sắc mặt của hấn lại trở nên cô đơn.

"Nguyệt nhi, nhìn thấy chúng ta sao ngươi không có biểu cảm gì vậy!" Bách Lý Gấm ngồi đối diện mong đợi nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ngươi muốn biểu cảm gì, chẳng lẽ muốn ta đốt pháo nghênh đón ngươi sao?" Nhìn thấy tính tình trẻ con của Bách Lý Gấm, Thượng Quan Tây Nguyệt nhin không được muốn trêu đùa hấn.

"Nguyệt nhi, ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi, chúng ta chỉ muốn bảo vệ ngươi mới tới."

"Bảo vệ? Ta sao?"Thượng Quan Tây Nguyệt hiểu kỳ chỉ mình.

Bách Lý Gấm không suy nghĩ gật đầu "Đúng vậy, ngươi không biết sao..."Bách Lý Gấm đang chuẩn bị nói chuyện sẽ có người đối phó nàng ra, đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt rét lạnh bắn về phía mình, nhìn lại, thì ra là Bách Lý Thần đang dựa vào bờ vai Thượng Quan Tây Nguyệt len lén nhìn hấn chăm chăm.

"Ta không biết gì cả "Thượng Quan Tây Nguyệt không nhìn thấy ánh mắt của Bách Lý Thần, chỉ thấy hấn không nói nữa nên hỏi.

"Ngươi không biết, ngươi..."Bách Lý Gấm đảo con mắt nói đại khái "Đúng rồi, ngươi không biết ngươi nhìn rất yếu đuối sao, không bảo vệ ngươi thì không được!"

Nói xong, Bách Lý Gấm hài lòng gật đầu, rất hài lòng với đáp án của mình.

Yếu đuối sao? Thượng Quan Tây Nguyệt tròn to hai mắt, từ xưa tới nay chưa từng có ai dùng từ này để hình dung nàng, trong quá khứ ấn tượng của người khác về nàng nếu không phải ngoan độc thì là tàn nhẫn.

Nhưng từ khi tới đây, không thể không thừa nhận nàng đã trở nên nhu nhược.

"Thượng Quan cô nương, không biết lần này đi Vạn Phật Tự có chuyện gì không," Long Hạo Lăng một mực im lặng không nói gì rồi cục cũng hỏi một câu.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy người này cứ mở miệng ra là Thượng Quan cô nương, diễndà,n/lèquysdoon nói với Long Hạo Lăng "Đừng gọi Thượng Quan cô nương nữa, ngươi gọi ta là Nguyệt nhi giống như bọn họ đi."

Thượng Quan Tây Nguyệt thoải mái nói, dù sao tất cả mọi người đều là bằng hữu, gọi như vậy rất xa lạ.

Long Hạo Lăng không ngờ Thượng Quan Tây Nguyệt sẽ nói như vậy, ngậy ngắ cả người, chò hấn hỏi thần thì tất cả mọi người đều đang nhìn hấn, hấn nắm tay đặt ở miệng ho nhẹ hai tiếng, che giấu sự lúng túng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Sao ngươi lại ở đây

Edit: susublu

"Lăng, ngươi ngây người cái gì."Bách Lý Gấm dùng bả vai chọc chọc hấn.

"Không có gì, có chút thất thần thôi."Long Hạo Lăng thả tay xuống khôi phục sắc mặt lại bình thường. Đưa mắt nhìn sang nơi khác, không tiếp tục nhìn chăm chăm Thượng Quan Tây Nguyệt nữa.

Vạn Phật Tự hơi xa, đi đến đó mất gần nửa canh giờ. Trên đường đi bọn họ có thời gian trò chuyện, ngược lại cũng không thấy chán.

Đến nơi, xa phu ngừng xe ngựa lại.

"Tỷ tỷ, ta diu ngươi " Bách Lý Thần nhảy xuống xe trước vươn tay để Thượng Quan Tây Nguyệt vịn tay xuống.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn hấn liền vịn tay hấn xuống xe.

Mấy người khác cũng vờng vàng xuống xe ngựa, sau đó xe ngựa của Thượng Quan Lâm đã đến.

Thượng Quan Lâm được Giang Nguyên đỡ xuống xe với sắc mặt khó coi.

Thật sự buồn nôn, say xe không nói, còn phải chịu đựng Giang Nguyên chân tay lóng ngóng, nhớ tới đều khó chịu.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nàng giống như một bà lão, không nể mặt cười ha hả "Nhị muội, ngươi sao vậy, chẳng lẽ biểu ca tốt của ngươi không chăm sóc ngươi sao."

Thượng Quan Lâm cắn chặt răng liều mạng tránh khỏi Giang Nguyên, sau đó hận trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Đều do ngươi làm hại, diễn;đánlle""quýdoon để cho ta ngồi chung với tên quỷ háo sắc này, hại nàng bị ăn không ít đầu hũ, đáng chết, đợi lát nữa sẽ cho ngươi nếm thử cảm giác bị dày vò.

"Ta chăm sóc biểu muội rất tốt "Giang Nguyên nghe thấy người khác nói mình không chiều cô biểu muội tốt, lập tức tự mình oan.

Đến bây giờ Giang Nguyên vẫn còn nhớ lại cảnh tượng hồi nãy, eo biểu muội thật mảnh khảnh, tay vừa tròn lại non mềm, thật khiến người ta yêu thích.

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa đi vừa nhìn Thượng Quan Lâm và Giang Nguyên, rốt cục phát hiện ra vấn đề "Nhị muội muội, sao tóc của ngươi lại rối hết vậy, có phải trên xe ngựa đã xảy ra chuyện gì hay không."

Nghe thấy tóc của mình rối loạn, Thượng Quan Lâm vội vàng đưa tay lên đầu sửa sang lại.

Đáng chết, nhất định là vừa rồi té vào ngực Giang Nguyên nên bị rối. Thượng Quan Tây Nguyệt, đợi chút nữa ta trả lại toàn bộ cho ngươi.

"Chắc chắn, Nhị muội, ngươi sẽ không làm chuyện gì có lỗi với thái tử ca ca của ngươi chứ."Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Thượng Quan Lâm luống cuống tay chân, giống như vô ý hỏi.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi nói vậy bạ gì đó."Thượng Quan Lâm nghe Thượng Quan Tây Nguyệt bôi đen mình, cũng lười giả bộ tỷ muội tình thâm.

"Nhị muội, ngươi hung dữ cái gì, dọa chết ta rồi."Thượng Quan Tây Nguyệt giả bộ bị hù dọa vỗ vỗ lồng ngực của mình.

"Ngươi..."Thượng Quan Lâm đang chuẩn bị rống to, phát hiện Bách Lý Hành đi tới.

"Thái tử " Sắc mặt Thượng Quan Lâm chuyển biến rất nhanh, từ hung thần ác độc lập tức trở nên dịu dàng ngoan ngoãn động lòng người.

"Lâm Nhi, ngươi đã đến."Bách Lý Hành đi đến bên cạnh Thượng Quan Lâm, diễn[đánlle quý/dôn nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của nàng, lập tức cảm thấy tâm tình vui vẻ. Đang chuẩn bị ôm lấy nàng, lúc này mới phát hiện Thượng Quan Tây Nguyệt đứng bên cạnh.

"Sao ngươi lại ở đây."Bách Lý Hành lộ vẻ mặt bất mãn, ghét bỏ nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ha "Thượng Quan Tây Nguyệt cười khan một tiếng "Ngươi hỏi Lâm muội muội thử xem vì sao ta lại ở đây."

Bách Lý Hành đáng chết, dám dùng ánh mắt ghét bỏ để nhìn bản cô nương, đợi sau này biết dung nhan tuyệt thế của bản cô nương rồi, ngươi sẽ hối hận đến muốn ăn phân!

Nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, trong đầu Thượng Quan Tây Nguyệt đã tự động hiện lên cảnh tượng Bách Lý Hành vừa ăn phân vừa hối hận, không nhịn được cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Thái tử, nón xanh của ngươi đã tới

Edit: susublu

"Tỷ tỷ, ngươi đang cười cái gì."Bách Lý Thần xích lại gần Thượng Quan Tây Nguyệt cẩn thận nhìn.

Lúc đầu nàng đang đắm chìm trong sự tưởng tượng, đột nhiên phát hiện một khuôn mặt dán sát vào mặt mình, gần đến nỗi ngay cả lỗ chân lông trên mặt cũng nhìn thấy rõ ràng, không khỏi bị dọa hét to một tiếng, đẩy Bách Lý Thần ra "A..., ngươi làm gì!"

Bách Lý Thần bị đẩy lui về phía sau mấy bước mới đứng vững lại, ủy khuất nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt "Tỷ tỷ, ta chỉ muốn biết vì sao ngươi lại cười thôi."

Khóe miệng Bách Lý Gấm không ngừng co giật nhìn Bách Lý Thần giả bộ ủy khuất, ông trời ơi, ông mau cho thiên lôi đánh chết ta đi, ta thực sự không

chịu được bộ dạng nai tơ của hắn nữa.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Bách Lý Thần cong miệng lên, giống như sắp khóc, vội vàng khoát tay "Thật xin lỗi, ta không cố ý đẩy ngươi, vừa rồi bị dọa nên mới vậy thôi."

Đỗ một lúc lâu, Bách Lý Thần mới không nao loạn nữa.

"Được rồi." Bách Lý Hành không nhịn được nữa "Lâm Nhi, ngươi nói cho ta biết, vì sao nàng ta lại ở chỗ này."

Thượng Quan Lâm cao hứng nhìn thấy thái tử ghét bỏ Thượng Quan Tây Nguyệt, càng như vậy, nàng càng có cơ hội lên làm thái tử phi, nghĩ đến ngày sau sẽ làm thái tử phi, giọng nói của Thượng Quan Lâm càng ngày càng nhẹ nhàng.

"Thái tử, ngươi không nên tức giận, ta và đại tỷ tỷ dù sao cũng là tỷ muội, ta nghĩ từ trước tới giờ đại tỷ tỷ đều chưa từng ra khỏi phủ, lần này rùng hoa đào nở, ta muốn dẫn đại tỷ đến xem, thái tử, ngươi bỏ qua cho ta đi."

Nhìn Thượng Quan Lâm nũng nịu với mình, Bách Lý Hành cũng áp chế thái độ lại "Nếu Lâm Nhi đã nói vậy, vậy ngươi theo chúng ta đi ngắm hoa đi."

Nghe giọng nói của Bách Lý Hành, giống như được đi ngắm hoa với hắn là chuyện rất vinh hạnh vậy, liền[đàn]"lequyd00n kiểu bó thí như vậy, làm Thượng Quan Tây Nguyệt hận không thể cho hắn hai quyền.

"Cùng nhau? Không cần, thái tử, ta sợ đi cùng ngươi không khí sẽ ô nhiễm."Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa lấy quạt tay ra quạt, giống như rất khó chịu.

"Ai nha, đúng rồi "Thượng Quan Tây Nguyệt làm bộ như kinh sợ "Quên nói cho ngươi biết, thái tử, nón xanh ngươi cũng tới đây."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong dùng ngón tay chỉ vào Giang Nguyên đứng bên cạnh.

Giang Nguyên vốn là rùa đen rút đầu, nhìn thấy mọi người đưa mắt nhìn mình, liền[đàn]"uyd00n hắn lập tức bị dọa đến mức hai chân phát run.

Thái tử? Sao biểu muội không nói với hắn thái tử cũng tới, sớm biết như vậy hắn sẽ không tranh đoạt vùng nước đục này, nhưng bây giờ đã không còn kịp rồi.

Hít sâu vài lần, một lúc sau chân mới hết run, Giang Nguyên mới kiên trì hành lễ với Bách Lý Hành.

"Bái kiến thái tử "

"Miễn lễ "Bách Lý Hành tùy ý khoát tay áo, lúc này hắn chỉ hiểu kỳ câu nói vừa rồi của Thượng Quan Tây Nguyệt là có ý gì.

"Lâm Nhi, nữ nhân này có ý gì!"

Từ lúc Thượng Quan Lâm nghe được hai chữ nón xanh đã tròn tròn mắt, Thượng Quan Tây Nguyệt đáng chết, luôn không quên bôi đen nàng, nếu để cho thái tử biết hành vi của mình và Giang Nguyên, nhất định sẽ khinh thường mình, đến lúc đó cũng sẽ không thể ngồi vào vị trí thái tử phi được.

"Không có gì, đại tỷ tỷ đang nói giỡn thôi, thái tử, chúng ta đi ngắm hoa đi!" Nói xong, Thượng Quan Lâm liền lôi kéo cánh tay Bách Lý Hành đi về phía trước. Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở phía sau nhìn bóng lưng hai người rời đi, vừa ý nhìn Thượng Quan Lâm hốt hoảng, cười một tiếng, sau đó có người khác lo lắng hãi hùng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Muốn mập mờ thì đến nơi khác, xin đừng làm ô nhiễm nơi nà

Edit: susublu

"Được rồi, chúng ta cũng đi ngắm hoa đi!"Thượng Quan Tây Nguyệt đi trước.

Bách Lý Thần nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi, vội vàng chạy tới giữ chặt tay trái của nàng "Tỷ tỷ, chúng ta cùng đi. "

Bách Lý Gấm đứng phía sau nhìn thấy mà lòng ngứa ngáy, chạy lên trước cũng muốn cầm tay phải Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng lại bị Bách Lý Thần âm thầm trừng mắt một cái, bị dọa sợ vội vàng để tay xuống, lưng túng sở lên mũi của mình, cười ngáy ngồ nhìn bọn họ đi xa.

Lúc Long Hạo Lãng đi qua Bách Lý Gấm liền giấu cột hần, để lại Bách Lý Gấm tức giận bắt bình đứng đó, dựa vào cái gì đường ca có thể cầm tay Nguyệt nhi, còn ta lại không được.

Giang Nguyên như người tàng hình nhìn thấy mọi người đều đã đi xa, chỉ còn lại có Bách Lý Gấm, liền cười gượng gạo đi lên phía trước "Gấm thế tử."

Bách Lý Gấm đang phiền não bị phá ngang, tâm trạng rất khó chịu, bỗng nhiên vung tay lên, đập vào đầu Giang Nguyên "Không nhìn thấy ta đang có tâm sự sao?" Nói xong không để ý tới vẻ mặt cầu xin của Giang Nguyên đuổi theo Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Sớm biết như vậy sẽ không tới." Giang Nguyên sờ đầu lầm bầm lầu bầu vừa nói vừa đi theo bọn họ.

Tiến vào trong rừng hoa đào, Thượng Quan Tây Nguyệt liền bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn.

Một rừng đào đỏ ửng, lung lay đón gió, tuyết bay lượn, hơi gió nhẹ nhàng quét qua khuôn mặt, diễndanlê) quý<"" đôn hương hoa bay trong gió, bốn phía yên lặng, chỉ có tiếng hoa lá bay trong gió, làm cho thể xác và tinh thần của mọi người thư tahr vui sướng, hết sức tự tại, dễ chịu.

Nếu bỏ qua đôi nam nữ buồn nôn trước mặt, sẽ càng thêm hoàn mỹ.

"Thái tử, nơi này thật đẹp." Thượng Quan Lâm nhìn chăm chăm thái tử mà trong mắt nàng được xem là người ưu nhã nhất.

Hai người dựa gần nhau mặt nhìn mặt đứng chung một chỗ, gần đến mức chỉ cần Bách Lý Hành cúi đầu xuống và Thượng Quan Lâm ngẩng đầu lên thì hai người đã có thể tiếp xúc thân mật.

Thái tử thật tốt, thật anh tuấn, lại có thân phận cao quý, chờ ngày nào đó nàng gả cho thái tử lên làm thái tử phi, cũng gần như trở thành hoàng hậu, là nữ nhân tôn quý nhất, sau đó sau thái tử kế vị, nàng sẽ chính thức làm hoàng hậu, đến lúc đó, xem thiên hạ này còn ai dám đối nghịch với nàng, nghĩ như vậy, ánh mắt Thượng Quan Lâm càng thêm ôn nhu, tràn ngập yêu thương.

Bách Lý Hành rất hưởng thụ ánh mắt sùng bái của Thượng Quan Lâm khi nhìn mình, hần cảm giác được một nữ nhân như vậy nhìn chăm chăm là niềm kiêu ngạo lớn nhất của nam nhân, bởi vậy nên giọng nói càng trở nên ôn nhu "Lâm Nhi đã cảm thấy đẹp, vậy lần sau ta sẽ đưa ngươi đến xem tiếp!"

Thượng Quan Lâm ngạc nhiên xem Bách Lý Hành, không ngờ thái tử sẽ cho mình hứa hẹn như vậy, xem ra nàng không còn cách vị trí thái tử phi bao xa nữa.

Thượng Quan Tây Nguyệt đi đến gần trông thấy bộ dáng Thượng Quan Lâm mừng thầm, âm thầm le lưỡi, đúng là một đôi nam nữ buồn nôn, đúng là tuyệt phối.

Nàng đi lên phía trước ra về ho khan hai tiếng "Khụ khụ "

Nghe thấy thanh âm đột ngột, hai người cấp tốc tách ra, Thượng Quan Lâm không tự chủ sờ sờ mặt, không hài lòng nhìn về phía người đi tới, tới thật không đúng lúc, làm nàng không có cơ hội bồi dưỡng tình cảm với thái tử.

"Thật ngại quá, quý rầy hai vị, ta chỉ muốn nhắc nhở các ngươi một chút, muốn âu yếm thì đến nơi khác, xin đừng làm ô nhiễm nơi này!" Tuy Thượng Quan Tây Nguyệt nói có lỗi, nhưng biểu cảm trên mặt lại ngược lại, diễ-/dànLeQuy1 do6n ánh mắt đầy khinh bỉ, người thông minh nhìn sẽ hiểu ngay.

Bách Lý Thần đứng bên cạnh còn ngại không đủ loạn, ồn ào nói "Tỷ tỷ nói đúng, muốn hôn hít thì đến nơi khác đi."

Thượng Quan Lâm đỏ bừng mặt khi nghe Bách Lý Thần nói trắng ra như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, chỉ có thể dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, giống như muốn thiên đao vạn quả nàng.

"Chúng ta vào trong thôi, chớ để những người này dạy hư ngươi." Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không thèm nhìn bọn họ lời kéo Bách Lý Thần đi vào sâu trong rừng đào.

Để lại Bách Lý Hành tái xanh mặt tức giận trừng mắt nhìn bóng lưng của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Không ngờ quan hệ giữa các người là như vậy

Edit: susublu

Khi chỉ còn lại hai người bọn họ, Bách Lý Thần nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt đang nắm tay mình, thỏa mãn nở nụ cười, trong lòng của hắn đột nhiên có một ý nghĩ "Tỷ tỷ "

Tiếng nói mê mê hoặc lòng người, khác hẳn lúc trước, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ chú ý đến rừng đào nên không hề chú ý tới hắn.

"Ừ" Thượng Quan Tây Nguyệt đi ở phía trước nghe thấy Bách Lý Thần gọi nàng liền nhìn về phía hắn, ai ngờ lúc mình chưa kịp phản ứng, Bách Lý Thần đã hôn nàng.

"A "Thượng Quan Tây Nguyệt không thể tin trọn to hai mắt, thở hỗn hển phun nước bọt lên mặt Bách Lý Thần, nhìn thấy Bách Lý Thần cũng mở to hai mắt nhìn mình.

Phản ứng đầu tiên của Thượng Quan Tây Nguyệt không phải là đẩy hắn ra, mà lại tranh thủ quan sát hắn, da nhẵn nhụi, vừa trắng vừa mềm, không có chút 티 vết, lông mi rất dài, chạm vào mí mắt của mình có chút ngứa.

Bách Lý Thần cũng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt trong gang tấc, con mắt của nàng như biết nói chuyện, hấp dẫn người, hai bên mặt đỏ ửng nhàn nhạt, chớp mũi có mùi thơm đặc biệt của riêng nàng, Bách Lý Thần say mê nhắm hai mắt lại.

Thượng Quan Tây Nguyệt cứ ngỡ ngác đứng ở đó không nhúc nhích, đến khi Bách Lý Thần lè lưỡi liếm cánh môi của nàng một cái, toàn thân nàng như bị điện giật, điên cuồng muốn đẩy hắn ra, nhưng bất đắc dĩ hắn lại ôm nàng chặt hơn, vốn không động đậy được.

"Tỷ tỷ, người rất thơm!" Qua một hồi lâu, Bách Lý Thần buông nàng ra trước, vẫn chưa thỏa mãn nhìn nàng, nếu không phải sợ hôm lâu quá nàng sẽ nghi ngờ, hắn thật không muốn buông nàng ra.

Nghe thấy Bách Lý Thần nói, Thượng Quan Tây Nguyệt giật mình một cái, nàng thật hận không thể cho mình một bạt tay, có làm hay không, vừa rồi nàng lại có cảm giác khó hiểu, rất muốn tiếp tục.

Xong rồi, nhất định là nàng bị bệnh rồi, lại có thể động tâm với một tên ngốc, thật sự sai rồi.

Trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt không ngừng lẩm bẩm, một hồi lâu mới trấn định lại, tức giận nhìn Bách Lý Thần.

"Này, người vừa hôn trộm ta!"

Nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt rõ ràng là thẹn thùng còn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, Bách Lý Thần liền muốn cười, nhưng cũng may hắn kiềm lại được, thay đổi cảm xúc, giả bộ như không hiểu nói "Tỷ tỷ, cái gì gọi là hôn trộm "

"Là... Là "Thượng Quan Tây Nguyệt có chút khó nói, mặc dù nàng là người của thế kỷ hai mươi mốt, nhưng chưa từng hôn lần nào, đây chính là nụ hôn đầu của nàng.

"A, ta mình bạch tỷ tỷ ý tứ, tỷ tỷ có phải hay không muốn hỏi ta mới vừa rồi cùng người hôn hôn a."

Thấy Bách Lý Thần không hề có kỳ nói trắng ra như vậy, hét to một tiếng, trong nháy mắt mặt Thượng Quan Tây Nguyệt đỏ ửng, ngay cả vết bớt trên mặt cũng sắp bị khuôn mặt đỏ che lấp mất.

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt vì bị mình hỏi một câu mà đỏ mặt, làm cho người ta thương tiếc, Bách Lý Thần thật vất vả lắm mới kiềm chế được cảm xúc muốn ôm nàng vào ngực.

"Tỷ tỷ, có phải người tức giận không, ta thấy thái tử thích người nào sẽ thân mật với người đó, vậy tỷ tỷ, ta cũng thích người, cho nên ta cũng phải thân mật với người."

Bách Lý Thần cố ý ăn nói không khớp để Thượng Quan Tây Nguyệt không đỏ mặt nữa, cái gì chứ, thích là sẽ thân thiết, chẳng lẽ chỉ cần ai thích nàng cũng đều có thể làm vậy sao, miệng của nàng không nát mới lạ?

Thượng Quan Tây Nguyệt cảm giác mình nên im lặng, cũng lùi so đo với hắn, nàng xoay người sờ lên gương mặt nóng rực của mình nhìn về phía xa xa của rừng đào khoát tay áo nói "Được rồi được rồi, lần sau người không được làm vậy nữa."

Bách Lý Thần nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói vậy, nhìn bóng lưng của nàng, tà ác nhếch khóe miệng lên, lần sau, Nguyệt nhi, lần sau ta sẽ khiến nàng cam tâm tình nguyện!

Ngay sau đó Bách Lý Thần tiến lên một bước đứng bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt cùng nhau thưởng thức hoa đào nở.

Cảnh tượng đầu tiên Long Hạo Lăng nhìn thấy là Thượng Quan Tây Nguyệt bị hoa đào vây quanh, nàng bình tĩnh đứng trong rừng đào, khóe miệng mỉm cười như có như không, quần áo màu đỏ làm nàng trở nên lung linh tinh tế, tóc đen bay trong gió, dung nhan trắng như tuyết, không dính son phấn, cực kỳ thanh nhã, lại chói lọi, một vườn đào ở trước mặt nàng lại trở nên âm đạm phai mờ, hào hoa phong nhã, thế gian gần như không tồn tại.

Long Hạo Lăng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt đến nỗi rung động, bất tri bất giác đưa bàn tay đặt lên tim của mình. Cảm nhận được nó đập nhanh hơn bình thường, Long Hạo Lăng biết mình đã ham quá sâu rồi.

Nhìn thấy Bách Lý Thần dựa sát vào nàng, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng không thể không thừa nhận, hai người bọn họ đứng chung một chỗ rất xứng đôi, loại cảm giác hài hòa đó bất lý kẻ nào cũng không chen vào được.

"Long công tử." Thượng Quan Tây Nguyệt đi về phía Long Hạo Lăng, mỉm cười.

"Người đã kêu đề ta gọi người là Nguyệt nhi, người cũng gọi ta là Lăng đi. Hai chữ công tử này thực sự rất khó chịu."

Bách Lý Thần nghe thấy Long Hạo Lăng nói như vậy, có chút kinh ngạc nhìn hắn, ngoại trừ mấy người bạn hắn quen, cho tới bây giờ, hắn chưa từng có chủ động để một người nào gọi hắn là Lăng, hơn nữa còn là nữ tử.

Chẳng lẽ... không thể, Bách Lý Thần lập tức bác bỏ suy nghĩ trong đầu, hắn càng quan sát cẩn thận từng biểu hiện nhỏ nhất nhất của Long Hạo Lăng, phát hiện sắc mặt của hắn không có gì kỳ lạ, đoán chừng là mình đa tâm rồi.

Sao Long Hạo Lăng lại không biết Bách Lý Thần đang quan sát mình, hắn cố gắng duy trì vẻ mặt bình thường, cho đến khi Bách Lý Thần thu hồi ánh mắt lại, hắn mới thở dài một hơi, nếu không hắn sợ mình sẽ để lộ biểu hiện không nên có.

"Được, Hạo Lăng "Thượng Quan Tây Nguyệt hào phóng gọi, nàng vốn đến từ thế giới tương lai, không giống những cô nhân ở đây suốt ngày nhàn nhàn nhõ nhõ. Chỉ là cách xưng hô thôi mà phải dò mặt nửa ngày trời."

"Sao các người lại đi nhanh như vậy, ta đuổi theo một muốn chết." Bách Lý Gấm chạy tới nơi khom người thờ hồng hộc.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn hắn một thờ như trâu, chế giễu hắn "Ai bảo bình thường người ít rèn luyện, lần này tự làm tự chịu!"

"Ai ít rèn luyện."

Ngay khi đám người bọn họ đang cãi nhau, Bách Lý Hành và Thượng Quan Lâm đi tới. Thượng Quan Lâm hơi lờm bọn hắn, phát hiện Giang Nguyên không còn ở đây, vội vàng hỏi.

"Đại tỷ, người thấy biểu ca đâu không?"

"Biểu ca của người ta làm sao biết." Thượng Quan Tây Nguyệt khịt mũi coi thường, không muốn nói nhiều với nàng.

"Người..." Thượng Quan Lâm còn muốn nói gì, sau lưng truyền đến tiếng la "Biểu muội, biểu muội."

Thượng Quan Lâm quay đầu nhìn lại, Giang Nguyên đang chạy nhanh về phía bọn họ.

"Biểu ca, sao bây giờ người mới đến." Thượng Quan Lâm oán trách nhìn hắn, thật là, chậm như vậy, nếu kế hoạch không thực hiện được, đều là trách nhiệm của hắn.

Giang Nguyên vất vả lắm mới điều phối được hơi thở, ngẩng đầu uất ức nói "Biểu muội, các người đi quá nhanh, mà cánh rừng này lớn như vậy, ta phải tìm người hơn nửa ngày!"

"Được rồi!" Thượng Quan Lâm không nhịn được xoay người lại, khi nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, lại khôi phục vẻ mặt tươi cười "Đại tỷ, người nhìn sắc trời đã không còn sớm, chúng ta lên núi Vạn Phật Tự nghỉ ngơi một đêm ngày mai rồi trở về."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thẳng vào sắc mặt của nàng đôi tới đôi lui, sáng khoái đồng ý "Được!"

Mấy người cùng nhau đi vào đỉnh núi, nói rõ nguyên nhân với sư phụ trong chùa, nhanh chóng chuẩn bị mấy gian phòng cho bọn họ.

Sau đó, mỗi người đều tự về phòng của mình nghỉ ngơi, qua gần nửa canh giờ, một cửa phòng lặng lẽ mở ra, một cái đầu lén lút ló ra ngoài.

Thì ra là Thượng Quan Lâm, nàng nhìn bốn phía không có động tĩnh lặng lẽ đến bụi cỏ mà Giang Nguyên đã sớm trốn ở đó.

"Biểu muội, người đã đến."

"Nhỏ giọng một chút "Thượng Quan Lâm cảnh giác nhìn bốn phía "Chuẩn bị xong chưa? Đợi chút nữa ta đưa Thượng Quan Tây Nguyệt ra, sau đó ta giả bộ có việc đi trước, lúc ta dẫn người tới, người liền đẩy nàng ngã nhào trên mặt đất."

Giang Nguyên vốn không có tâm tư nghe Thượng Quan Lâm nói, trong mắt, trong lòng hắn hiện tại chỉ có biểu muội xinh đẹp trước mắt, hắn hận không thể lập tức đẩy nàng ngã nhào xuống đất.

"Rất cực người có nghe không vậy." Thượng Quan Lâm nhin cảm giác buồn nôn nhìn Giang Nguyên đang thèm nhò dãi, nếu không phải có chuyện cần dùng tới người, ta sẽ không thèm để ý người.

"Nghe thấy, nghe thấy chứ, không phải là đẩy ngã người xuống đất sao?" Giang Nguyên không nháy nhìn Thượng Quan Lâm, tưởng tượng cảm giác đẩy nàng ngã nhào xuống đất. Nghĩ như vậy, toàn thân đều tê dại.

Thượng Quan Lâm đang chuẩn bị gạt đầu, đột nhiên để ý lời nói của hắn "Người đang nói bậy bạ gì đó!"

"Ta không nói bậy, không phải là... A không đúng không đúng, biểu muội, ta nói sai rồi, là đẩy Thượng Quan Tây Nguyệt ngã xuống đất." Giang Nguyên kịp thời đổi giọng.

Thượng Quan Lâm nghe được đáp án chính xác, rốt cục sắc mặt cũng hoà hoãn lại "Biết liền tốt, bây giờ người đợi ta, ta gọi Thượng Quan Tây Nguyệt ra đây."

“Được, được” Giang Nguyên gật đầu như điên nhìn Thượng Quan Lâm đi về phía phòng Thượng Quan Tây Nguyệt.

Tuy rằng dáng dấp Thượng Quan Tây Nguyệt không đẹp như biểu muội, trên mặt còn có một vết bớt, nhưng dáng người cũng không tệ, bây giờ vẫn chưa thể ra tay với biểu muội, trước hết nếm thử năng ta cũng được. Giang Nguyên vừa đi vừa bí ồ nghĩ, cuối cùng, nước bọt chảy ra ngoài.

"Đại tỷ, người đã ngủ chưa?"Thượng Quan Lâm đi đến trước cửa lễ phép gõ cửa.

Thượng Quan Tây Nguyệt ở trong phòng đang dựa vào giường, suy tư Thượng Quan Lâm muốn nàng tới đây có dụng ý gì, còn chưa nghĩ ra nguyên nhân, liền vang lên tiếng đập cửa. Xem ra, Thượng Quan Lâm đã chuẩn bị hành động.

Nàng từ từ xuống giường, đi đến cạnh cửa, nhưng nàng không lập tức mở cửa, nàng muốn khiến Thượng Quan Lâm gấp gáp.

Thượng Quan Lâm cũng có chút gấp, tiện nhân thích ức hiếp người này sẽ không ngủ thiếp đi chứ. Vậy phải làm sao bây giờ, trong lòng thầm nghĩ kế hoạch của nàng sẽ thất bại, không khỏi đập cửa mạnh hơn.

"Đại tỷ, đại tỷ."

"Chuyện gì, quý gõ cửa sao."Thượng Quan Tây Nguyệt giả bộ như vừa tỉnh lại, híp mắt nhìn nàng.

"Đại tỷ, phía trước có một chỗ cảnh đêm nhìn rất đẹp, ta dẫn người đi xem."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nàng một cái, lại nhìn Giang Nguyên đứng bên cạnh không lên tiếng. "Không đi, đêm hôm khuya khoắt ngắm cảnh sắc cái gì."

Thượng Quan Lâm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị quay vào phòng, vội vàng tiến lên bắt lấy tay của nàng "Đại tỷ, thật ra là muội không ngủ được, muốn cùng tỷ tỷ giải sầu một chút."

Giải sầu? Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thẳng vào cặp mắt của nàng, giống như muốn nhìn ra gì đó. Thượng Quan Lâm, tốt nhất người đừng chạm vào ranh giới cuối cùng của ta, nếu không dù lão Thiên để đến đây cũng không cứu được người.

Thượng Quan Lâm nhìn mắt nàng như muốn nhìn thấu lòng mình, nếu không phải ép buộc mình ngẩng đầu, chỉ sợ đã không kiềm chế được mà tránh đi.

"Đã muốn giải sầu, hẳn tới làm gì."Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ Giang Nguyên.

"Đại tỷ, chúng ta tình cờ gặp, vừa đúng lúc biểu ca cũng không ngủ được, cho nên đi cùng nhau."

"Đúng vậy, cùng nhau cùng nhau"Giang Nguyên đứng bên cạnh cười nói theo.

“Ồ...”Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý kéo dài ngữ điệu "Thật khéo nha, thì ra đều không ngủ được, không thể không nói, Nhị muội, người và biểu ca của người rất có duyên."

"Ha ha, đúng vậy, Nguyệt muội muội nói đúng."Nghe thấy mình và Thượng Quan Lâm có duyên phận, Giang Nguyên vui vẻ đến không thấy phương hướng, quên luôn mục đích đến đây.

Thượng Quan Lâm trừng mắt liếc hần một cái, thật là một kẻ không có tiền đồ, nếu không phải không tìm được người hỗ trợ, ta sẽ không tìm cái tên vô dụng như người.

"Ha ha,..."Giang Nguyên cười rất vui vẻ, bị Thượng Quan Lâm trừng mắt, cũng nhớ tới mình nên làm những gì.

"Nguyệt muội muội, chúng ta cùng đi thôi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy hết tất cả động tác của Thượng Quan Lâm, nàng không đổi sắc mặt cười cười "Được, cùng đi!"

Đi trên đường không ai mở miệng nói chuyện, Thượng Quan Tây Nguyệt một thân một mình đi ở phía trước, nàng nghe hai người đằng sau xì xào bàn tán, diễn,da22n3ee";quysd00n không khỏi cảm thấy buồn cười, hai người kia tuyệt đối không thể làm được chuyện đại sự gì, thì thậm chí còn lớn tiếng như vậy, sợ người khác không nghe thấy sao?

Vừa đi tới một cái đình, sau lưng truyền đến một tiếng “ Ai da”.

Trò hay tới rồi, Thượng Quan Tây Nguyệt làm như không biết gì quay đầu lại, nhìn Thượng Quan Lâm đang ôm bụng quan tâm hỏi "Nhị muội, người sao thế."

"Đại tỷ, ta không sao, ta chỉ đau bụng một chút, muốn đi nhà xí." Thượng Quan Lâm giả bộ như rất thống khổ, hai tay đè chặt bụng, đáng thương nói.

Diễn cũng thật giống, Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm nở nụ cười "Vậy người mau đi đi, ta ở đây đợi người."

Thượng Quan Lâm thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đã mắc câu rồi, nếu không phải đang giả bộ đau bụng, nàng sẽ nhanh chóng vui vẻ đến nhảy dựng lên.

"Đại tỷ, người chờ ta, ta lập tức trở lại."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nàng vội vàng rời đi, nhếch miệng lên, nhìn về phía Giang Nguyên.

Giang Nguyên thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn mình chằm chằm, lập tức đi lên phía trước cười gượng gạo nói "Nguyệt muội muội, chúng ta vào đình đi."

Ai ngờ Thượng Quan Tây Nguyệt không nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào hắn, khiến da đầu Giang Nguyên đều tê dại, hắn nhỏ giọng hỏi "Nguyệt muội muội, người... sao vậy?"

"Nhìn vào mắt ta." Giọng nói của Thượng Quan Tây Nguyệt có chút mê hoặc.

"Sao." Giang Nguyên ngẩng đầu nghe lời nhìn thẳng vào mắt Thượng Quan Tây Nguyệt. Con mắt của nàng đen kịt mà thâm trầm, làm cho người ta vừa nhìn là sẽ chìm sâu vào, hắn tựa như đã bị rơi xuống một vực sâu, không cách nào kiềm chế được, đầu cũng từ từ trống rỗng, hoàn toàn mất đi ý thức.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy ánh mắt Giang Nguyên chậm rãi đục ngầu, trở nên trống rỗng, vô thần, liền biết mình đã thôi miên hắn thành công.

Tiểu tử, muốn đầu trí với một nữ nhân đến từ thế kỷ 21 như ta, các người còn non lắm, ta tùy tiện ra tay, đã giải quyết toàn bộ các người.

"Nói, rốt cục Thượng Quan Lâm đang tính kế gì?" Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn hai mắt Giang Nguyên dần dần vô hồn, hỏi.

Lúc này Giang Nguyên hoàn toàn mất đi ý thức, hắn cũng không biết mình đang nói gì nữa.

"Biểu muội nói muốn đưa người ra ngoài sau đó nàng kiểm soát rồi đi, rồi mời người khác đến để cho họ nhìn thấy ta đẩy người ngã xuống đất." Giang Nguyên cứng ngắc, rặn ra từng chữ một.

Giả cho Thượng Quan Lâm, người đang muốn làm bản thanh danh của ta để ta không thể ngẩng đầu làm người sao, người nên biết ở cổ đại, thứ được coi trọng nhất là danh dự của nữ tử, nhưng Thượng Quan Lâm lại sử dụng mưu đồ ác độc như vậy, đặt ta vào tình huống như thế. Thượng Quan Lâm, ta sẽ để người tự dùng thân thể mình mà nghiệm chứng.

"Người nghe ta nói, đến lúc đó cứ dựa theo lời ta mà làm, người làm thế này thế này... Như vậy như vậy... Hiểu chưa?"

"Hiểu rồi." Giang Nguyên không đổi sắc mặt, gật đầu.

"Lâm Nhi, muốn như vậy rồi người còn đưa bọn ta đến đây làm gì." Là giọng nói của Bách Lý Hành, xem ra Thượng Quan Lâm đã đưa tất cả mọi người tới đây, như vậy cũng tốt, Thượng Quan Lâm, những người này sẽ đứng nhìn người.

"Tốt, biểu muội trong lòng của người tới rồi, nhanh bỏ nhào về phía nàng đi." Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong cũng tránh sang bụi cỏ bên cạnh chuẩn bị xem kịch vui.

Giang Nguyên nghe thấy nàng chỉ huy xoay người chạy thật nhanh về phía Thượng Quan Lâm.

Thượng Quan Lâm còn không biết Giang Nguyên đã bị thôi miên, nàng chỉ cần nghĩ tới việc mọi người có thể nhìn thấy dáng vẻ phóng đảng của tiện nhân Thượng Quan Tây Nguyệt liền kích động vô cùng.

"Thái tử, nghe nói cảnh sắc ban đêm ở đây..... A." Thượng Quan Tây Nguyệt đang trả lời câu hỏi của Bách Lý Hành liền bị xô ngã nhào ngã trên mặt đất, sau đó người kia cũng ép xuống người nàng.

"Người là ai a, cứu mạng." Thượng Quan Lâm không ngừng giãy dụa, khi nàng phát hiện người ngồi trên người mình là Giang Nguyên, lập tức ngây dại, sao hắn lại ở đây, bây giờ không phải hắn nên làm theo kế hoạch sao? Vì sao lại bỏ nhào vào mình.

Giang Nguyên thừa dịp Thượng Quan Lâm ngẩn người, hôn nàng, vừa hôn vừa kêu to "Biểu muội, ta rất thích người, ta nghe nói người hẹn ta ra ngoài, ta rất vui vẻ." Giang Nguyên nói lại những gì vừa rồi Thượng Quan Tây Nguyệt thôi miên đã nói với hắn.

Bách Lý Hành thấy Thượng Quan Lâm bị người khác bỏ nhào vào người sau đó lại bị người ta hôn, cảm giác mình bị chụp nón xanh, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, tức giận không nói được một câu.

"Thái tử, cứu ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Thượng Quan Lâm vội vàng biện hộ cho mình, còn không ngừng hất tay ngăn miệng của Giang Nguyên lại.

"Đang chơi trò hôn nhẹ kia. Đang chơi trò hôn nhẹ kia." Bách Lý Thần đứng một bên vui vẻ vỗ tay, mắt lại đánh giá chung quanh, khi thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đang trốn trong bụi cỏ, mắt lóe sáng.

Xem ra tất cả đều do cô gái nhỏ này làm, thật không hổ là nữ nhân mình nhìn trúng.

Thượng Quan Lâm thấy sắc mặt Bách Lý Hành tái nhợt, nghĩ thầm tiêu rồi, thái tử không tin mình, nàng liều mạng đẩy Giang Nguyên ra, đứng nhìn thân thể Giang Nguyên gầy gò, nhưng sức lực cũng rất lớn, nàng càng gãy dựa hẳn càng ép chặt.

Thượng Quan Tây Nguyệt trốn trong bụi cỏ thấy thời gian đã tới, vỗ vỗ góc áo dính đầy cỏ, đi vòng ra ngoài.

"Trời ạ, chuyện gì xảy ra vậy." Nhìn cảnh tượng trước mắt, Thượng Quan Tây Nguyệt nín cười tỏ vẻ kinh ngạc che miệng lại.

Thượng Quan Lâm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không chút tổn hại xuất hiện trước mặt mình, không thể tin tức đầu, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng. Vì sao mọi chuyện xảy ra đều không giống với những gì mình nghĩ trước đó, vì sao đến phút cuối người bị ép lại là mình, vì sao lại có vô số vì sao hiện lên trong đầu Thượng Quan Lâm, nhưng cũng không ai cho nàng đáp án.

"Nhị muội, thì ra người ở đây, ta vừa nhìn thấy biểu ca đi từ phòng người ra còn người vẫn luôn theo sau lưng hắn, không ngờ các người lại có mối quan hệ như vậy." Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý thêm mắm thêm muối.

Thượng Quan Lâm, cảm giác tự làm tự chịu thế nào, xem người lần sau có khôn ra không. Đầu với ta, người tự chịu đựng đi.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, người..." Thượng Quan Lâm chuẩn bị nói gì đó lại bị Giang Nguyên chặn miệng lại.

"Ừm, ừm" Thượng Quan Lâm trừng lớn hai mắt lắc đầu chỉ muốn thoát khỏi cái miệng thối hoắc này, nhưng bắt đắc dĩ Giang Nguyên ép quá chặt, lắc đầu mạnh quá nên không cẩn thận cắn vào đầu lưỡi của mình, đau đến mức nước mắt đầy mắt.

Thật vất vả mới thoát khỏi, nhưng Giang Nguyên lại nói ra một câu như sấm sét giữa trời quang "Biểu muội, không phải người hẹn ta ở phòng người sao, ta đi tìm người nhưng không thấy người trong đó, tìm rất lâu mới tìm thấy người ở đây." Tất cả những lời này đều do Thượng Quan Tây Nguyệt dạy hắn nói.

"Thượng Quan Lâm" Rốt cục Bách Lý Hành không nhịn được nữa gầm lên, nữ nhân đáng chết, dám rước nam nhân vào phòng, không biết xấu hổ, hắn cảm thấy mình không có cách nào ở lại đây nữa, phất tay áo quay người bỏ đi.

"Thái tử, ta không có, người phải tin tưởng ta, thái tử." Thượng Quan Lâm kêu tê tâm liệt phế, cũng không cần được bước chân của Bách Lý Hành.

Thượng Quan Lâm tuyệt vọng nhìn bóng lưng Bách Lý Hành, quay đầu nhìn về phía Giang Nguyên, liều mạng chùi miệng, không biết sức mạnh ở đâu ra, bỗng nhiên đẩy Giang Nguyên qua một bên. Cáp tốc đứng lên, giơ tay lên ra sức lau môi của mình, mạnh đến mức muốn chùi nát môi mình.

Giang Nguyên đang nằm dưới đất vẫn còn ồn ào "Biểu muội, ta yêu người, biểu muội, người rất thơm."

Từ ngữ khó nghe, rốt cục Thượng Quan Lâm nhịn không được tiến lên nắm lấy cổ tay của hắn đẩy hắn té bất tỉnh.

Nhìn thấy Giang Nguyên rốt cục cũng an tĩnh lại, Thượng Quan Lâm quay đầu qua một bên giả vô tội nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, đều là người, tất cả đều do người làm." Chỉ cần nghĩ đến sau này thái tử sẽ không nhìn mình nữa, tìm Thượng Quan Lâm giống như bị hàng vạn con kiến cắn xé, đau nhức không thể khép lại.

"Nhị muội, ta không hiểu ý người." Thượng Quan Tây Nguyệt tiếp tục giả vờ.

"Hừ, người không hiểu" Thượng Quan Lâm lạnh lùng hừ một tiếng "Vậy người nói đi sao người lại trùng hợp xuất hiện ở đây."

"Nhị muội, có phải lỡ tai người không tốt hay không, vừa rồi không phải ta nói là đi theo biểu ca của người tới đây sao, hay là nói, vừa rồi thân mật quá, nên không chú ý đến lời nói của ta."

"Người..."

Thượng Quan Lâm chưa nói xong đã bị Thượng Quan Tây Nguyệt ngắt ngang "Người không cần phải nói nữa, ta đều hiểu, đêm nay trăng chiếu sáng, cô nam quả nữ, tự nguyện châm củi đốt đốt lửa lại cộng thêm các người biểu huynh muội tình ý sâu sắc, khó tránh sẽ rục rịch, kim lòng không được, tỷ tỷ hiểu người."

Úc hiếp người, ức hiếp người, Thượng Quan Lâm phát hiện mình không nói lại Thượng Quan Tây Nguyệt, chỉ có thể dùng mắt trừng mắt nhìn nàng, như muốn giải mối hận trong lòng.

"A..., ánh mắt của muội muội là muốn nói tỷ tỷ nói sai sao?"

"Không, tỷ tỷ nói đều đúng." Bách Lý Thần ủng hộ giơ tay lên.

"Nguyệt nhi, tài ăn nói của người thật tốt." Long Hạo Lăng che giấu ý cười nghiêm túc nói.

Bách Lý Gấm há to miệng đứng bên cạnh "Nguyệt nhi, không ngờ người có thể xuất khẩu thành thơ, Nguyệt nhi, người cũng dạy ta một chút đi!"

Thượng Quan Tây Nguyệt đắc ý ngẩng đầu lên "Có lòng thành, có rảnh ta dạy người."

Thượng Quan Lâm phát hiện tất cả mọi người đều bệnh vực tiện nhân đó, không ai giúp mình, không khỏi âm thầm đổ kị. Thượng Quan Tây Nguyệt.

Một người chuyên ức hiếp người khác có cái gì tốt, mọi thứ đều không bằng mình, nhưng hết lần này tới lần khác đều được người ta chú ý, điều này kêu nàng sao có thể chịu nổi, hiện tại ngay cả thái tử cũng bỏ đi, nàng cũng không còn hy vọng nữa, đây đều do Thượng Quan Tây Nguyệt làm hại.

"Coi như ngươi theo chân biểu ca tới đây, nhưng đêm hôm khuya khoắt ngươi ra ngoài làm gì."

"Ta ngủ không được." Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý nhấn mạnh ba chữ ngủ không được, trước đó không phải ngươi dùng lý do này hẹn ta ra ngoài sao?

Thượng Quan Lâm cũng nghe ra ý trong lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng nàng không thể biện giải cho mình, nàng chỉ hiểu kỳ vì sao Giang Nguyên lại như phát điên nhào về phía mình, trước đó không phải đã thương lượng với hần bỏ nhào vào Thượng Quan Tây Nguyệt sao, chẳng lẽ là tiện nhân này giờ trò.

--- Susubluẽ ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu tùy ý để Thượng Quan Lâm dò xét, dù sao cho dù ngươi suy nghĩ nát óc, đám cổ nhân các ngươi cũng sẽ không thể biết về thuật thôi miên, loại kỹ thuật khoa học hiện đại này, ta dùng để như trở bàn tay, chỉ bằng đám người chết các ngươi mà vọng tưởng đấu với ta, tu luyện thêm một trăm năm nữa đi.

"Xem một tuồng kịch, bây giờ lại có chút buồn ngủ, chúng ta trở về thôi."

Thượng Quan Tây Nguyệt bước đi cuối cùng, lúc đi ngang qua Thượng Quan Lâm ghé sát bên tai nàng nói một câu nói "Hại người cuối cùng lại hại mình".

Nói xong không nhìn sắc mặt Thượng Quan Lâm biến thành màu đen, chậm rãi thông thả bước về phòng.

Về đến phòng, Thượng Quan Tây Nguyệt liền vào không gian huyền ảo, chăm chỉ tu luyện, bây giờ nàng đã là Huyền Linh sơ cấp, sắp chạm đến Huyền Linh trung cấp, nói không chừng đêm nay có thể tấn cấp.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ vậy liền vui vẻ, ngồi xếp bằng, bắt đầu vận khí, gió phủ quanh thân. Sau nửa canh giờ, thân thể đau đớn, Thượng Quan Tây Nguyệt biết đây là hiện tượng muốn tấn cấp, liền tranh thủ không ngừng vận chuyển linh lực đan điền ra bên ngoài, nửa đường không ngừng lấy hơi, rốt cục một tiếng răng rắc vang lên, đạt đến Huyền Linh trung cấp.

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt tu luyện, Bách Lý Thần, Bách Lý Gấm và Long Hạo Lăng đều tụ tập trong một căn phòng, mấy người bọn họ ngồi cạnh bàn nói chuyện.

"Đường ca, ngươi nói Nguyệt nhi sẽ gặp ám toán, rốt cục ai ám toán Nguyệt nhi." Bách Lý Gấm không hiểu, đã ban đêm rồi, còn bàn tính gì nữa.

"Nếu ta không có đoán sai, chuyện đêm nay vốn là nhắm vào nàng, nhưng lại bị Nguyệt nhi trả đũa." Long Hạo Lăng bưng ly trà lên nhấp một miếng.

Bách Lý Thần nghe Long Hạo Lăng gọi Nguyệt nhi rất thuận miệng, giống như đã tự gọi mấy trăm lần nên mới thuần thục như vậy, có chút kinh ngạc nhìn hần, nhưng hần cũng không suy nghĩ nhiều.

"Lăng nói không sai, lúc chuyện xảy ra, nha đầu kia núp trong bụi cỏ nhìn lên."

"Vậy là tốt rồi, Nguyệt nhi không sao là tốt, vậy ta về ngủ trước đây." Bách Lý Gấm ngáp một cái đi ra ngoài.

Sau đó Long Hạo Lăng cũng về phòng của mình. Nhìn bọn họ đều đi rồi, Bách Lý Thần nằm ở trên giường, nghĩ lại đêm nay nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt, trên mặt không nhịn được ý cười, rồi nghĩ tới việc không thể quang minh chính đại đứng cạnh nàng, liền buồn rầu, cũng không biết lúc nào mới hết giả ngu. Được rồi, thuận theo tự nhiên.

Mà sau khi Thượng Quan Tây Nguyệt tấn cấp xong liền đi ngủ, đêm nay nàng ngủ cực kỳ ngon, còn mơ thấy mộng đẹp.

"Tiểu thư, hôm nay ta thấy khí sắc ngươi rất tốt." Vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy Bích Ngọc.

Thượng Quan Tây Nguyệt mừng khấp khởi sờ lấy mặt mình, nhìn thấy cửa phòng bên cạnh mở ra, cố ý nói rất lớn tiếng "Đúng vậy, tối hôm qua xem kịch, cho nên hôm nay mặt mày tỏa sáng."

Thượng Quan Lâm đang chuẩn bị đi ra ngoài thì nghe thấy lời nói châm chọc của Thượng Quan Tây Nguyệt, dừng bước chân lại một chút rồi liền đi thẳng ra ngoài.

"Nhị muội, tối hôm qua ngủ có ngon không?" Nhìn sắc mặt Thượng Quan Lâm tái nhợt, Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý dả kích nàng.

Thượng Quan Lâm không để ý đến Thượng Quan Tây Nguyệt, lặng yên không lên tiếng đi về phía trước.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Thượng Quan Lâm đi lên phía trước, cũng đi theo đằng sau nàng "Đúng rồi, Nhị muội, biểu ca của ngươi đâu, chẳng lẽ

tối hôm qua người vứt bỏ hấn."

Câu nói này rốt cục đã thành công khiến Thượng Quan Lâm ngừng bước, nàng cúi đầu đứng tại chỗ, hai tay nắm thật chặt, hít sâu vài cái, giờ chân lên tiếp tục đi về phía trước.

"Ha, nói như vậy mà không nổi giận." Thượng Quan Tây Nguyệt hứng thú nhìn bóng lưng Thượng Quan Lâm, chặc chặc lưỡi.

"Tiểu thư, chúng ta cũng nên đi thôi"

Thượng Quan Lâm mới vừa đi tới chân núi, đã nhìn thấy Bách Lý Hành chuẩn bị lên xe ngựa, vội vàng nắm mép váy chạy tới đó.

"Thái tử, thái tử "

Bách Lý Hành nghe thấy tiếng kêu quay đầu lại nhìn, thì ra là Thượng Quan Lâm, nhưng vừa nhìn thấy nàng là hấn lập tức nhớ tới chuyện tối hôm qua, sắc mặt Bách Lý Hành liền khó coi quay đầu lại chuẩn bị đi.

"Thái tử "Nhìn thấy Bách Lý Hành không để ý tới mình, Thượng Quan Lâm vận linh lực bay đến bên cạnh Bách Lý Hành.

"Cút ngay "Bách Lý Hành bị Thượng Quan Lâm nắm lấy tay áo kéo lại. Không thèm nhìn nàng một cái.

Giờ phút này Thượng Quan Lâm thật sự luống cuống, làm sao bây giờ, thái tử không để ý tới mình, thất vọng về mình, không được, nhất định phải kéo hấn lại, nếu không thì tương lai của mình sẽ không còn hi vọng.

"Thái tử "Thượng Quan Lâm nói khóc liền khóc, nước mắt nhanh chóng chảy ra, nàng chớp chớp hai mắt dẫm lệ mông lung nhìn Bách Lý Hành.

"Thái tử, tối hôm qua Lâm Nhi thật sự bị hãm hại, người biết rất rõ người Lâm Nhi thích là người, người còn hiểu lầm ta như vậy, Lâm Nhi thật đau lòng."Thượng Quan Lâm vừa nói vừa vụng trộm nâng một con mắt lên, lại phát hiện Bách Lý Hành vốn dĩ không nhìn nàng.

Suy nghĩ, nàng lại tiếp tục kế hoạch, dùng sức bóp tay mình, đau đến mức nước mắt chảy ra như suối.

"Thái tử, Lâm Nhi... Lâm Nhi chỉ thích một mình người, nếu thái tử không tin, Lâm Nhi nguyện ý lấy cái chết chứng minh."Nói xong Thượng Quan Lâm làm bộ đập đầu vào xe ngựa.

Tư thế nàng ta giống như nếu không đập đầu chết sẽ không cam lòng. Thượng Quan Lâm không chế lực đạo, len lén nhìn phản ứng của Bách Lý Hành, khi thấy Bách Lý Hành đưa tay qua, nàng biết mình đã thắng.

"Đừng" Bách Lý Hành ngăn cản nàng, nhìn giai nhân như hoa đập đầu tự tử, hấn có chút động lòng "Người nói đều là thật sao."

"Thái tử, hoàn toàn là sự thật." Thượng Quan Lâm thấy Bách Lý Hành tin mình, để nước mắt chảy càng dữ dội hơn, nàng lập tức nhào vào ngực hấn.

Bách Lý Hành ôm Thượng Quan Lâm an ủi vài tiếng. Liền chuẩn bị dìu nàng lên xe ngựa, sau lưng lại truyền tới một tiếng kêu "Biểu muội, chờ ta một chút, biểu muội."

Nghe thấy tiếng la, hai người còn chưa lên xe ngựa đồng thời quay đầu nhìn lại, liền thấy Giang Nguyên đang vẫy tay từ đằng xa chạy lại.

Sắc mặt Bách Lý Hành lại biến thành như trước đó, xanh mặt nhìn Giang Nguyên không ngừng vẫy tay với Thượng Quan Lâm, trong đầu lại hiện ra cảnh tượng tối hôm qua. Nghĩ đến việc Giang Nguyên và Thượng Quan Lâm tiếp xúc thân mật, hấn liền cảm thấy buồn nôn.

Càng nghĩ càng tức, sau đó Bách Lý Hành dùng sức đẩy Thượng Quan Lâm trong ngực ngã xuống đất "Cút ngay", nói xong ghét bỏ phui tay áo quay người lên xe ngựa, không lưu luyến chút nào bỏ đi.

"Thái tử "Thượng Quan Lâm tuyệt vọng ngồi dưới đất khóc, nhìn xe ngựa Bách Lý Hành dần dần đi xa, tại sao có thể như vậy, không phải thái tử đã tha thứ cho nàng rồi sao? Vì sao mọi chuyện lại biến thành như vậy, tất cả đều là lỗi của hấn.

Thượng Quan Lâm quay đầu lại hung tợn nhìn Giang Nguyên đang chạy tới. Hấn không thể lột da, uống máu hấn, nếu không phải hấn đột nhiên xuất hiện, nàng đã sớm đi với thái tử rồi.

"Biểu muội, người sao vậy." Giang Nguyên thờ dốc ngồi xổm trước mặt nàng kỳ quái hỏi. Đối với chuyện xảy ra tối hôm qua hấn hoàn toàn không nhớ gì cả, hấn chỉ nhớ rõ biểu muội kiêu có rồi đi, những chuyện xảy ra sau đó hấn đều không nhớ.

Hấn thấy rất kỳ quái vì sao mình lại không ở trong phòng, mà lại ngủ trên mặt đất, lúc sáng hấn tỉnh lại từ dưới đất, phát hiện chung quanh không có ai, cũng không thèm nghĩ đến nguyên nhân, vội vàng vàng xuống núi, vừa tới chân núi đã nhìn thấy Thượng Quan Lâm và Bách Lý Hành lờ lờ kéo kéo, thế là liền chạy lên.

Nhìn mặt Giang Nguyên, Thượng Quan Lâm cực kỳ phẫn nộ, nàng vung tay phải lên dùng sức đánh vào mặt Giang Nguyên." Người cút ngay cho ta!"

"Biểu muội, vì sao người đánh ta."Giang Nguyên sờ khuôn mặt bị đánh vô tội hỏi. Hấn cảm thấy mình rất oan uổng, rõ ràng là muốn tới nhìn nọt biểu muội, lại không biết đã chọc giận nàng lúc nào, để cho mình chịu một bạt tai, cũng không biết tay biểu muội đánh mình có bị đau không nữa.

Không thể không nói, Giang Nguyên cũng coi như là người kỳ lạ, bị người ta đánh còn quan tâm tay người đánh mình có đau không, nếu Thượng Quan Tây Nguyệt biết nhất định sẽ tặng cho hắn hai chữ, nào tàn.

"Ta kêu ngươi cút đi ngươi không nghe thấy sao?" Thượng Quan Lâm hét lớn, chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện Bách Lý Hành hiểu lầm mình và Giang Nguyên, Thượng Quan Lâm hận không thể tự tay giết chết nam nhân đang đứng trước mắt này.

"Ồ, sao Nhị muội lại ngồi dưới đất, tuy thời tiết không mát, nhưng vẫn nên chú ý thân thể." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa đến đã thấy Thượng Quan Lâm và Giang Nguyên một người ngồi xồm một người ngồi dưới đất trừng mắt nhìn.

"Ngươi nhìn ta làm gì, Nhị muội, không phải là ta đã quấy rầy các ngươi chứ." Thượng Quan Tây Nguyệt che miệng không thèm nhìn Thượng Quan Lâm đang trừng mắt nhìn mình.

Từ lúc nghe thấy giọng nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, Thượng Quan Lâm không tự chủ được dùng sức nắm chặt tay, tuy rằng Giang Nguyên có lỗi, nhưng kẻ cầm đầu chắc chắn là Thượng Quan Tây Nguyệt, chuyện tối qua càng nghĩ càng thấy kỳ quặc, rõ ràng tất cả đã an bài xong, biểu ca không thể nào phản bội mình, diễnnn,>dan2llequy1d0onn cho nên lý do duy nhất để giải thích cho hành vi kỳ lạ của Giang Nguyên tối hôm qua chỉ có thể là Thượng Quan Tây Nguyệt đã động tay chân, nhưng nàng đã làm cái gì, mà có thể khiến biểu ca làm theo sự sai khiến của nàng? Đây cũng là vấn đề mà Thượng Quan Lâm nghĩ mãi không ra.

"Tỷ tỷ, sao nữ nhân xấu xa này lại đáng ghét như vậy." Bách Lý Thần nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt chạy thật nhanh tới cạnh nàng.

Nữ nhân xấu? Thượng Quan Lâm thấy mình bị một kẻ ngu chế nhạo, lập tức cảm thấy mất mặt, nàng đứng lên, phui bụi quần áo, tức giận trừng mắt nhìn Bách Lý Thần "Kẻ ngu nhà ngươi, ngươi nói ai là nữ nhân xấu."

Bách Lý Thần thấy Thượng Quan Lâm chửi mình là đồ ngu, lúc cúi đầu xuống mắt lóe lên một tia sáng, nhưng khi ngẩng đầu lên lại khôi phục bộ dáng ngu dại như bình thường.

"Ngươi chính là nữ nhân xấu, người xấu xí."

"Nhị muội, nói thế nào thì hắn cũng là Thần vương, thân phận cũng không kém thái tử, vì sao thái độ của ngươi hoàn toàn khác hẳn vậy." Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn đứng trước người Bách Lý Thần.

Bách Lý Thần thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đứng chắn trước mình, cảm xúc cảm động dâng đầy trái tim, mở mắt nhìn chăm chăm lưng Thượng Quan Tây Nguyệt, ánh mắt đầy quyến luyến.

"Hừ, Thần vương, hắn cũng xứng, chỉ là một kẻ ngu mà thôi." Thượng Quan Lâm nghe nàng nói vậy khịt mũi coi thường.

Chỉ là một kẻ ngu sao xứng đáng để nàng đối xử tốt, dù thân phận cao, nhưng chung quy vẫn là một kẻ ngu, vốn không thể thành tài được.

Nào giống thái tử điện hạ của nàng, tướng mạo anh tuấn, trí tuệ uyên bác, còn có thân phận cao quý như vậy, chỉ có thái tử mới là rồng trong loài người, ngàn dặm xa xôi mới tìm được một vị hôn phu ưng ý.

"Đồ ngu? Thượng Quan Lâm, ngươi thật to gan, dámnhục mạ hoàng thân quốc thích" Bách Lý Gấm nhìn không được nữa, kịp thời ra mặt, nếu còn không ra, không biết sau đó đường ca sẽ làm gì để chinh mình nữa.

Thượng Quan Lâm nghe thấy giọng nói của Bách Lý Gấm mới nhớ tới còn một thế tử đứng đây, tuy là thế tử, nhưng ở trong cung lại rất được sủng ái, ngay cả thái tử cũng sẽ không chủ động trên chọc hắn. Chứ đừng nói chỉ là một nữ nhi của thừa tướng như nàng.

"Gấm thế tử thứ tội." Nghĩ thông suốt xong, Thượng Quan Lâm không thể không cúi đầu.

Bách Lý Gấm nhìn Thượng Quan Lâm làm bộ, khinh bỉ nhìn nàng, loại nữ nhân này thật đáng ghét, son phấn bột nước bôi đầy mặt mũi, còn giả vờ giả vịt, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có Nguyệt nhi là thuận mắt mình, nhìn Nguyệt nhi tốt bao nhiêu, nhẹ nhàng thoải mái, làm người hào sảng, hào phóng, có khí thế không thua những đấng mày râu.

"Thứ tội? Người ngươi cần xin thứ tội không phải ta, mà là đường huynh của ta." Bách Lý Gấm dùng ngón tay chỉ vào Bách Lý Thần ra hiệu Thượng Quan Lâm xin lỗi.

Thượng Quan Lâm nhìn thoáng qua Bách Lý Thần, không tình nguyện đi lên phía trước, mắt cũng không nhìn Bách Lý Thần lấy một cái, tùy tiện nói một câu "Thần vương thứ tội "

"Nhị muội đạo này xin lỗi hình như không có thành ý!" Thượng Quan Tây Nguyệt đứng bên cạnh nói thêm vào. Bách Lý Thần là bằng hữu của nàng, nàng không cho phép bất kỳ kẻ nào bất kính với hắn.

"Đại tỷ ngươi đừng nói nhiều, Gấm thế tử còn không nói gì, đâu đến phiên ngươi mở miệng!"

"Lời Nguyệt nhi nói cũng là lời ta nói, đúng là không có thành ý, xin lỗi lại đi." Bách Lý Gấm vội mở miệng giúp đỡ Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Lâm nghe Bách Lý Gấm giúp Thượng Quan Tây Nguyệt, hận đến nghiến răng, nhưng nàng cũng không thể nói gì, bằng không bị chụp tội

danh nhục mạ hoàng thân quốc thích, thì nàng sẽ rất thảm

"Thần vương, là thần nữ không đứng, xin thứ tội!" Lần này Thượng Quan Lâm rất cung kính, còn khom người xuống.

Ai ngờ Bách Lý Thần không để ý tới nàng, đi từ sau lưng Thượng Quan Tây Nguyệt ra, chỉ vào Thượng Quan Lâm nói "Hừ, nữ nhân xấu xí, không thể dễ dàng tha thứ cho người như vậy, người hãy nói ba lần người là kẻ ngu."

Thượng Quan Lâm nghe xong mặt mũi tái nhợt, mình tự nói mình là đồ đàn? Vậy không phải sẽ thật sự thành đồ đàn sao, Thượng Quan Lâm khó xử nhìn Bách Lý Gấm, hi vọng hắn có thể giúp mình.

"Nhìn ta làm gì, làm đi." Bách Lý Gấm cũng không nề mặt nàng.

Thượng Quan Lâm nhìn Bách Lý Gấm không thương hương tiếc ngọc, đưa ánh mắt nhìn về phía Long Hạo Lăng một mực im lặng, người người đều nói Long Hạo Lăng ôn nhã, nói không chừng sẽ giúp mình.

"Long công tử..."

"Long công tử cái gì, lời nói của ta người không nghe thấy sao, mau làm đi." Bách Lý Gấm nói đến hai chữ cuối còn nhấn mạnh, mặc dù bình thường luôn cười hi hi ha ha, nhưng là lúc này rốt cục cũng có khí thế của một thế tử.

Thượng Quan Lâm nhìn thấy không ai tình nguyện giúp mình, phần hận cắn môi dưới, một lúc rất lâu, thanh âm nhỏ như muỗi phát ra "Ta là kẻ ngu, ta...."

"Nữ nhân xấu, quá nhỏ, nghe không rõ." Bách Lý Thần đứng một bên la hét.

Thượng Quan Lâm âm thầm trừng mắt liếc hắn một cái, trong lòng mắng hắn là đồ ngu vô số lần, nhưng lại không thể không làm theo lời của hắn "Ta là đồ ngu...."

Lần này còn chưa nói xong lại bị Bách Lý Thần ngắt lời lần nữa "Nữ nhân xấu, người chưa ăn no sao? Nói nhỏ như vậy."

Nhìn thấy đường huynh mở miệng, Bách Lý Gấm cũng đứng một bên nói giúp vào "Thượng Quan Lâm, rốt cục người bị làm sao vậy, không tình nguyện sao, vậy không có cách nào rồi, ta chỉ có thể đi nói cho hoàng thượng biết." Nói xong ra về tiếc nuốt lắc đầu.

"Gấm thế tử, tuyệt đối không thể." Thượng Quan Lâm hét hoảng mở miệng, sau đó như hạ quyết tâm, hít sâu một hơi, nói lớn tiếng, trên ngọn núi trông trái không ngừng vang vọng "Ta là kẻ ngu, ta là kẻ ngu, ta là kẻ ngu."

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Người mới là heo, cả nhà người đều là heo

Edit: susublu

Hết xong ba lần, sắc mặt Thượng Quan Lâm trắng như sương mù, bốn chữ ta là kẻ ngu vang vọng mãi trong núi, rất lâu mới biến mất.

"Ha ha, tỷ tỷ, người nhìn nàng thật đúng là đồ ngu, còn tự nói mình là kẻ ngu." Bách Lý Thần vui vẻ vỗ tay.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng rất vui vẻ, nhưng nàng không biểu hiện ra ngoài. Thượng Quan Lâm, người cũng có hôm nay, mới chỉ như vậy đã không chịu nổi? Đây vẫn chỉ là bắt đầu thôi, người tuyệt đối đừng tức đến chết đó, nếu không những trò vui phía sau sẽ rất lãng phí.

Nghe Bách Lý Thần chế giễu, sắc mặt Thượng Quan Lâm tái nhợt, đã mất đi thái tử, bây giờ còn bị chế giễu là đồ ngu, liên tiếp chịu đả kích khiến nàng càng thêm tức giận.

"Này, biểu ca của Nhị muội, sao người lại ở đây." Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên mới nhớ tới vẫn còn một người ngồi chồm hổm trên mặt đất.

"Ha ha, Nguyệt muội muội, ta, ôi." Vốn Giang Nguyên muốn đứng lên, nhưng vì ngồi chồm hổm trên đất quá lâu, chân tê rần nên hơi lão đạo, thế gian này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, không phải sao, Thượng Quan Lâm lại bị Giang Nguyên bỏ nhào xuống đất, nhưng lần này là tư thế ngã thật.

Vốn Thượng Quan Lâm đang cảm thấy ngọt ngào, nên không nghĩ rằng Giang Nguyên sẽ nhào tới, nên không hề phòng bị, bị Giang Nguyên ép ngã trên đất.

A, đau quá. Mặt Thượng Quan Lâm đập xuống đất hơn nữa còn đập vào răng, đau đến mức nước mắt chảy ra, không được, không thể mất mặt trước bọn họ được, nàng cố gắng rút nước mắt của mình về, thẹn quá hóa giận ngóc đầu lên kêu to "Giang Nguyên, người đáng chết, còn không mau đứng dậy."

"A, thật xin lỗi, biểu muội, ta không cố ý, thật xin lỗi!" Giang Nguyên vừa nói xin lỗi vừa bò dậy, ai ngờ lại đứng lúc vấp phải chân Thượng Quan Lâm, lần nữa ngã đè lên lưng nàng.

"Ha ha, chơi thật vui, hai kẻ ngu." Bách Lý Thần tiếp tục giả vờ ngu ngốc vỗ tay, rồi thừa dịp không ai chú ý tới, âm thầm vận dụng linh lực đánh vào lưng Giang Nguyên.

Thượng Quan Lâm không ngờ mình lại bị đè tiếp, sắc mặt ửng đỏ tức giận la to " Con heo kia, nguoi chính là đồ con lợn, con heo đáng chết nhà nguoi, mau đứng lên cho ta."

Giang Nguyên cũng muốn đứng lên, nhưng hần lại phát hiện thân thể của mình không cử động được, rất cứng ngắc.

"Biểu muội, thật kỳ lạ, ta không thể cử động."Giang Nguyên nói với Thượng Quan Lâm.

"Nguoi đúng là đồ ngu ngốc. "Thượng Quan Lâm thấy đám nguoi Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ lo xem náo nhiệt, không ai muốn đi lên giúp nàng, trong lòng thâm nguyên rủa bọn họ mấy trăm lần.

Không có cách nào khác, chỉ có thể cố gắng đẩy Giang Nguyên ra, sau đó chập vạt đứng lên.

"Nhị muội, chẳng lẽ tới hôm qua còn chưa bị ép đủ sao?" Không lúc nào Thượng Quan Tây Nguyệt quên đã kích nằng ta, Thượng Quan Lâm có chỗ nào đau nhức, thì nằng liền xoáy sâu vào chỗ đó.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, nguoi không nên quá đáng!"Thượng Quan Lâm trừng mắt nhìn nằng, nếu không phải lúc này có nhiều nguoi ở đây, sáng nay nằng sẽ giết nằng trước.

"Nhị muội, xem nguoi nói kia, chẳng qua ta chỉ lo lắng nếu thái tử biết nguoi bị đè thêm lần nữa, không biết sẽ có phản ứng gì."Thượng Quan Tây Nguyệt muốn nhìn về mặt đau lòng của nằng, quả nhiên, về mặt Thượng Quan Lâm lập tức phức tạp.

Thái tử mà nằng tâm tâm niệm niệm lại quẳng nằng xuống đất rồi bỏ đi, mà tất cả chuyện này đều do Thượng Quan Tây Nguyệt hãm hại, sớm muộn gì cũng có một ngày, nằng sẽ khiến nằng ra trả giá đắt.

Thượng Quan Lâm không nói gì nữa, hừ một tiếng quay nguoi nhảy lên xe ngựa, bỏ Giang Nguyên lại đây.

Giang Nguyên mới vừa bị Thượng Quan Lâm đẩy ngã xuống đất, trông thấy biểu muội muốn đi nhưng không có ý đưa mình theo, cố gắng ngẩng đầu lên "Biểu muội, nguoi đừng đi, chờ ta đi với."

Thượng Quan Lâm không thèm để ý tới hần, phân phó xong mọi chuyện, xa phu liền giờ roi lên, đánh xe ngựa đi.

Nhìn Giang Nguyên lê loi troi nằm trên mặt đất không ai hỏi thăm, Thượng Quan Tây Nguyệt thông thả bước đến trước mặt hần nhìn xuống "Làm sao bây giờ, biểu muội tốt của nguoi lại bỏ mặc nguoi ở đây."

"Nguyệt muội muội, hay là nguoi..." Trên mặt Giang Nguyên có ý cười, muốn Thượng Quan Tây Nguyệt đồng ý cho hần đi theo bọn họ.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng cười, nhưng lại nói ra một câu làm cho hần tuyệt vọng "Thật ra nguoi cũng có thể trở về cùng chúng ta, nhưng mà..."

"Cám ơn Nguyệt muội muội, cám ơn Nguyệt muội muội." Giang Nguyên nghe Thượng Quan Tây Nguyệt đồng ý, cực kỳ cao hứng, lần này tốt rồi, không cần phải tự đi về, đi;dan2,,lBquy1d00n phải biết chỗ này không có nguoi quen, nếu tự mình đi về sẽ tốn ít nhất bốn năm canh giờ.

Hần cực kỳ hưng phấn nên không chú ý tới câu nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, khi nghe câu tiếp theo, Giang Nguyên như bị dội một thùng nước lạnh, toàn thân lạnh như băng.

"Nhưng... Xe ngựa của chúng ta cũng chỉ có thể ngồi được bốn nguoi, quá nhiều nguoi sẽ không chạy nổi, chỉ có thể nói xin lỗi với nguoi thôi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong cũng lên xe ngựa voi bọn họ, nghênh ngang rời đi, để lại Giang Nguyên cô độc mà tuyệt vọng ngồi một mình trên đất nhìn lên trời, tình lại mới biết rốt cuộc mình đã làm sai chỗ nào.

Qua hai canh giờ bốn ba, rốt cục cũng đến phủ Thừa tướng, Thượng Quan Tây Nguyệt nhảy xuống xe ngựa, vẫy tay với mấy nguoi trong xe ngựa, quay nguoi vào phủ.

Trong xe Bách Lý Thần và Long Hạo Lăng đều nhìn theo bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt, trong mắt đều là vẻ vắn vương không bỏ được.

Trở lại trong phủ, mới vừa đến đại sảnh liền phát hiện bên trong hết sức náo nhiệt, giống như có khách tới vậy, lòng hiếu kỳ dâng lên, nằng mang theo Bích Ngọc len lén dựa vào vách tường cạnh cửa, thò đầu vào bên trong.

Chỉ thấy Thượng Quan Lưu Phong ngồi ở chủ vị, nhìn một thiếu niên đang đứng bên dưới, mặc bộ trường sam màu vàng, càng làm nổi bật dáng nguoi thẳng tắp, nhất định là do tập võ, thân thể có chút đơn bạc, nhưng cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp toàn thân, mà lại tăng thêm chút hương vị đặc biệt, nhìn bóng lưng có vẻ còn rất trẻ, còn hơi quen mắt.

Gương mặt mo của Thượng Quan Lư Phong rối loạn, nhìn thiếu niên bên dưới rồi hồi lung tung, nhưng thiếu niên này lại không hề mưu cầu danh lợi, hỏi một câu đáp một câu, có chút không yên lòng.

Kỳ quái, thật sự nhìn rất quen, Thượng Quan Tây Nguyệt sờ cằm suy tư, đột nhiên trong não hiện lên một gương mặt, chẳng lẽ... Thượng Quan Tây Nguyệt kiềm chế sự kích động đi đến cửa đại sảnh, chậm rãi đến gần thiếu niên kia, khoảng cách càng ngày càng gần, trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt cũng càng lúc càng khẳng định, là hắn, nhất định là hắn....

"Ca ca "Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ nhào về phía trước, ôm lấy eo thiếu niên.

Vốn dĩ Thượng Quan Minh Tuyên vừa mới về tới phủ, đang chuẩn bị đi tìm muội muội mình, không ngờ lại bị Thượng Quan Lư Phong gọi đến đây, bản thân hắn không có cảm tình gì với người phụ thân này, chỉ cần nghĩ đến mẫu thân qua đời khi tuổi quá trẻ, mà lại không thể thoát khỏi mối quan hệ cha con với Thượng Quan Lư Phong, hắn cũng không có sắc mặt tốt gì.

Vốn đang nghe hắn nói chuyện, đột nhiên eo bị người ta ôm lấy, còn gọi một tiếng ca ca, làm Thượng Quan Minh Tuyên nở một nụ cười xán lạn. Hắn hưng phấn xoay người, ôm Thượng Quan Tây Nguyệt quay vòng vòng.

"Muội muội, ca ca về rồi!"Thượng Quan Minh Tuyên rất cao hứng, từ khi mẫu thân chết, muội muội chính là người thân duy nhất của mình, hắn tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ muội muội của hắn.

Bị Thượng Quan Minh Tuyên ôm lấy, Thượng Quan Tây Nguyệt chăm chú nắm chặt cổ của hắn, dần dần nhận cảm giác choáng váng hoa mắt, vui vẻ cười. Quá tốt rồi, rốt cục ca ca cũng trở về, sau này có thể kẻ vai chiến đấu, bề nghề thiên hạ.

Quan sát ở khoảng cách gần, tuy rằng là huynh muội sinh đôi, nhưng diện mạo vẫn có chút khác biệt, nếu thật sự phải dùng từ nào đó để hình dung ca ca. Một chữ, đẹp, hai chữ, rất đẹp, ba chữ, vẫn là rất đẹp.

Nếu ca ca mặc quần áo của nữ nhân, tuyệt đối sẽ vang dội khắp nơi.

Gương mặt tròn bóng trắng nõn, để lộ góc cạnh anh tuấn lạnh lẽo, lông mày sắc bén, trong đôi mắt đen nhánh thâm thúy đầy ý cười, dáng người thon dài cao lớn, giống như chim ưng trong đêm tối, lãnh ngạo, cô độc, yên tĩnh nhưng khí thế lại bức người.

Quay vài vòng, Thượng Quan Minh Tuyên buông nàng xuống, yêu thương gõ đầu nàng "Nha đầu ngọc, sao nhìn thấy ca ca lại choáng váng."

Đây chính là muội muội hắn thề muốn bảo vệ cả đời, Thượng Quan Minh Tuyên dò xét nàng từ trên xuống dưới, phát hiện nàng gầy hơn trước đây, lông mày nhu lại, càng thêm bất mãn với Thượng Quan Lư Phong, xem ra khoảng thời gian hắn không ở nhà, Thượng Quan Lư Phong cũng không chăm sóc tốt nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt lấy lại tinh thần, bị Thượng Quan Minh Tuyên nhìn như vậy, cảm giác mặt mình đỏ lên"Ca ca thật đẹp, đương nhiên ta nhìn đến choáng rồi."

"Đúng là một nha đầu ngọc, nào có ai nói nam tử đẹp."

"Tại sao lại không có, ca ca rất đẹp."

Huynh muội Thượng Quan Minh Tuyên nói chuyện như người một nhà, Thượng Quan Lư Phong ngồi trên chủ vị sắc mặt khó coi nhìn bọn hắn, đối với việc họ coi nhẹ mình cảm thấy không vui.

"Khụ khụ "Thượng Quan Lư Phong có ý ho khan hai tiếng muốn bọn họ chú ý đến mình, ai ngờ hai người lại làm như hắn không tồn tại, chuẩn bị rời đi.

"Ca ca, chúng ta về phòng rồi nói."Thượng Quan Tây Nguyệt liếc Thượng Quan Lư Phong, hoàn toàn không muốn nói chuyện với hắn.

Thượng Quan Minh Tuyên nắm vai Thượng Quan Tây Nguyệt xoay người đi ra ngoài "Được, đi thôi!"

Nhìn bọn họ không thèm chào hỏi trực tiếp xoay người bỏ đi, Thượng Quan Lư Phong cảm giác vẻ uy nghiêm của gia chủ bị khiêu khích, hắn dùng sức vỗ bàn đứng lên. Cái bàn run rẩy hai cái, có thể thấy được Thượng Quan Lư Phong tức giận bao nhiêu.

"Các người đứng lại đó cho ta."

Quản gia thấy lão gia tức giận, vội vàng đưa một chén nước qua "Lão gia bớt giận."

Thượng Quan Lư Phong nhận chén trà, uống mấy ngụm, đặt chén trà xuống nhìn bọn họ, hi vọng bọn họ cho mình một lời giải thích.

Huynh muội Thượng Quan Minh Tuyên nghe thấy một tiếng rống giận, đồng loạt quay đầu lại.

"Ta nói này thừa tướng đại nhân, ngài phát điên cái gì."Thượng Quan Tây Nguyệt không chút khách sáo chàm chọc hắn.

"Người... Minh Tuyên, người nhìn đi, đây chính là muội muội tốt của người." Bởi vì Thượng Quan Lư Phong quá tức giận nên tay có chút run rẩy chỉ vào mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, giống như vậy bị giật kinh phong vậy.

"Ta thành như vậy, không phải bị thừa tướng đại nhân nhà ngươi ép sao?" Hiện tại lại bày ra vẻ mặt này, lúc trước nếu không phải ngươi phóng túng để ta tự sinh tự diệt, để những thứ nữ kia tùy ý đánh chửi nài. Nàng cũng sẽ không xuyên đến đây, đã không có quan hệ máu mủ với ngươi, vậy thì cũng không cần niệm tình xưa.

Thượng Quan Minh Tuyên nhìn thấy biểu cảm trào phúng của muội muội, trong lòng cực kỳ khổ sở, biết muội muội sống một thân một mình ở đây nhất định sẽ chịu không ít khuất nhục.

"Cha, trước khi ta đến Thương Lăng học viện, ngài đã đồng ý sẽ chăm sóc muội muội thật tốt, nhưng hôm nay là sao!"

Thượng Quan Lư Phong bị chất vấn đến á khẩu không trả lời được, nhưng dù sao cũng là người đa mưu túc trí, da mặt cũng rất dày, hắn tận lực giả bộ như không nghe thấy câu hỏi của Thượng Quan Minh Tuyên, ngược lại đưa ra một vấn đề khác.

"Minh Tuyên, ngươi tốt xấu gì cũng gọi ta một tiếng cha, nhưng còn nàng, ngay cả một tiếng cha cũng không gọi, còn chằm chọc ta, như vậy là đúng sao?"

Thượng Quan Tây Nguyệt lạnh mắt nhìn hắn thoái thác, trong lòng càng chán ghét hắn, lúc này cũng không muốn nói nhảm với hắn, bây giờ nàng chỉ muốn ở một mình với ca ca của mình, sau đó nói cho hắn biết chuyện Thượng Quan Lư Phong không phải cha ruột, không muốn nghe lão già này nói nhảm nữa, vì không muốn cho hắn cơ hội nói tiếp, Thượng Quan Tây Nguyệt trực tiếp nói một câu "Thượng Quan Lư Phong, ngươi có tư cách làm cha của ta sao, ngươi không xứng!"

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong liền kéo Thượng Quan Minh Tuyên bỏ đi, không thèm để ý đến sắc mặt tái nhợt của Thượng Quan Lư Phong.

Thượng Quan Lư Phong thấy Thượng Quan Tây Nguyệt dám gọi thẳng tên mình, tức giận ném chén trà xuống đất, âm thanh thanh thúy vang lên làm chấn động cái nơi yên tĩnh này.

"Nguyệt nữ, nguyệt..." Có lẽ quá tức giận, Thượng Quan Lư Phong không đứng nổi nữa, ngã ngồi trên ghế, ngón tay một mực day day huyết thái dương, muốn giảm bớt cơn tức mà Thượng Quan Tây Nguyệt để lại.

"Lão già, coi chừng thân thể, đám tiểu bối không đáng để ngài tức giận." Quân gia Trịnh đi lên cầm tay Thượng Quan Lư Phong, tỉ mỉ đám bóp.

Lúc này ở đại sảnh đang ầm ĩ, thì bên Thượng Quan Lâm lại càng náo loạn nghiêng trời lệch đất.

Thượng Quan Lâm vừa về đến phủ liền vọt thẳng đến nơi ở của Giang Phi, vừa về đến liền đập đồ toàn bộ ghé, quăng hết chén trà trên bàn xuống đất.

Nhưng dù là thế, cũng không trút hết được lửa giận trong lòng nàng. Thượng Quan Tây Nguyệt đáng chết, luôn hãm hại người khác, lại dám tính toán nàng, lần này nhất định ta phải làm cho ngươi thân bại danh liệt.

"Trời ạ, chuyện gì xảy ra!" Nghe thấy tiếng vang Giang Phi từ trong phòng đi ra, trông thấy cả phòng bừa bộn, kinh ngạc há to miệng.

"Chuyện gì đây?" Giang Phi đi đến trước mặt Thượng Quan Lâm, nâng khuôn mặt nhỏ tức giận đến đỏ ửng của nàng lên, đau lòng hỏi.

Vốn Thượng Quan Lâm đang nổi nóng, đột nhiên nghe thấy giọng mẫu thân của mình, nước mắt nhanh chóng tràn ra khỏi mắt, ủy khuất khóc rống lên.

"Nương..." Thượng Quan Lâm không nhịn được nữa, trực tiếp nhào vào trong ngực Giang Phi khóc rống lên.

"Lâm Nhi, không phải đã nói rồi sao? Nên gọi là di nương, nói cho di nương nghe, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, ta nghe đệ đệ ngươi nói ngươi cùng thái tử đi ngắm hoa không phải sao?" Giang Phi nói, hôm qua không tìm thấy Thượng Quan Lâm, liền đi hỏi Dục, mới biết thì ra đã đi ngắm hoa cùng thái tử, lúc ấy nàng còn kiêu ngạo vì nữ nhi, có thể khiến thái tử yêu thương, nhưng bây giờ sao lại có bộ dáng như vậy.

Không nhắc đến thái tử còn tốt, nói đến chuyện này Thượng Quan Lâm liền nghĩ đến việc mình bị Bách Lý Hành quăng xuống đất, còn bị Thượng Quan Tây Nguyệt chê cười, nghĩ như vậy, tiếng khóc trở nên lớn hơn.

Không ngờ Thượng Quan Lâm nghe thấy câu hỏi của mình, khóc càng lớn, thương yêu sờ tóc Thượng Quan Lâm "Tiểu tử tông của ta, đừng khóc nữa, mau nói cho di nương biết đi."

Giang Phi đỡ Thượng Quan Lâm ngồi lên ghế, sau đó phân phó nha hoàn sau lưng "Lục Trúc, ngươi pha ly trà cho tiểu thư, khóc lâu như vậy, cuống họng khàn cả rồi."

"Được"

"Được rồi, Lâm Nhi, nói ta nghe một chút." Giang Phi lấy khăn tay ra lau nước mắt cho Thượng Quan Lâm.

"Nương.. Di nương " Thấy ánh mắt của Giang Phi, Thượng Quan Lâm thông minh sửa lại cách xưng hô "Di nương, tất cả đều do tiểu tiện nhân Thượng Quan Tây Nguyệt hại..."

Thượng Quan Lâm nói rờn rã nửa canh giờ, cuối cùng cũng kể hết mọi chuyện đã xảy ra.

"Di nương, chính là như vậy, ngươi nhất định phải giúp ta giáo huấn Thượng Quan Tây Nguyệt."

Giang Phi nhìn Thượng Quan Lâm, bắt đầu đi lắc đầu, nữ nhi này sao lại không giữ được bình tĩnh như thế, mình đã nói rõ không nên khinh thường động vào nàng ta, lại còn không biết nặng nhẹ tự tung tự tác, như vậy cũng tốt, qua lần này sẽ không có lần sau.

"Lâm Nhi, không phải di nương đã nói rồi sao? Thượng Quan Tây Nguyệt không còn giống như trước nữa, trước đó người cũng đã nhận ra, vì sao còn muốn dính vào, lần này coi như dạy cho người một bài học, về Thượng Quan Tây Nguyệt, di nương sẽ giúp người đối phó." Giọng nói của Giang Phi trầm trọng, dần dần lên khuôn mặt của Thượng Quan Lâm, nhìn nàng khóc đỏ hai mắt, trong lòng cũng hận không thể rút gân lột da Thượng Quan Tây Nguyệt. "Đúng rồi, Lâm Nhi, vừa rồi người nói người và Giang Nguyên đã thương lượng xong, vì sao hắn lại biến thành như thế." Giang Phi cẩn thận thăm dò, hỏi vấn đề quan trọng

Đối với chuyện này, Thượng Quan Lâm cũng thấy rất kỳ quái, mặc dù biểu ca ái mộ mình, bình thường cũng thích chiếm tiện nghi, nhưng chưa từng làm ra chuyện gì quá đáng, chuyện giống tối hôm qua càng không thể xảy ra.

"Di nương, ta cũng cảm thấy kỳ quái." Thượng Quan Lâm nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua "Lúc ấy biểu ca nhào về phía ta, ánh mắt của hắn vô cùng.. Không sai, rất trống rỗng, giống như bị người ta khống chế vậy, mà lại nói rõ ràng từng chữ từng câu, không giống với cách nói chuyện bình thường của biểu ca, ta cũng hoài nghi có phải do Thượng Quan Tây Nguyệt động tay động chân hay không, nhưng nàng chỉ là một phế vật sao lại có bản lĩnh lớn như vậy."

Giang Phi cẩn thận nghe Thượng Quan Lâm nói, muốn từ trong lời nói tìm được một chút dấu vết, thấy nàng coi nhẹ nàng ta, chạm nhẹ mũi nàng một cái "Lâm Nhi, bất luận thế nào, cũng không nên xem nhẹ đối thủ, nếu không lúc người không để ý người ta sẽ đâm một nhát dao ở sau lưng người. Nhưng, người nói như vậy, có phải tiện nhân kia giờ trò yêu thuật gì không?"

"Yêu thuật? Nàng là một phế vật thì có yêu thuật gì, nếu có, lúc trước sẽ không bị ta đánh đến nửa chết nửa sống?"

"Lâm Nhi, người nói xem có phải Thượng Quan Tây Nguyệt trúng tà không." Giang Phi nghĩ đến một loại khả năng "Người nhìn nàng đi, từ lần trước, sau khi tỉnh lại, tính tình không giống như trước nữa."

Nghe thấy Giang Phi nói, Thượng Quan Lâm mở to hai mắt, cho là mẫu thân nói rất có lý, nếu không phải trúng tà, sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại thay đổi nhiều như vậy.

"Di nương, người nói không sai, vậy chúng ta nên làm gì."

"Ngày mai chúng ta cứ làm như vậy" Giang Phi ghé sát tai Thượng Quan Lâm nói.

Vừa trở lại viện, Thượng Quan Tây Nguyệt liền thấy Khương ma ma đứng ở ngoài cửa trông ngóng.

"Ma ma" Thượng Quan Tây Nguyệt buông tay Minh Tuyên ra chạy thật nhanh tới chỗ bà.

Khương ma ma nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt bình an trở về, thở dài một hơi "Nguyệt nhi, hôm qua ta nghe Tiểu Ngôn nói người đi ngắm hoa, không có chuyện gì xảy ra chứ."

"Đương nhiên không sao, ma ma, người nhìn xem đây là ai." Thượng Quan Tây Nguyệt né sang một bên, để bà nhìn thấy Thượng Quan Minh Tuyên đang đứng phía sau.

"Người là, tiểu thiếu gia?" Khương ma ma nhận ra Minh Tuyên, kích động đi lên phía trước giữ chặt tay của hắn.

Nhìn lão nhân hiền lành trước mắt, Thượng Quan Minh Tuyên cũng hết sức tôn trọng bà, lại nghe nói bà chăm sóc muội muội của mình, càng cảm kích bà hơn, hắn cũng nắm chặt tay Khương ma ma "Ma ma, ngài gọi ta là Minh Tuyên được rồi."

"Aiz, được được, huynh muội các người không gặp nhau lâu như vậy rồi, các người tâm sự đi, ta dọn phòng bếp làm vài món ăn."

Nhìn bóng lưng Khương ma ma vui vẻ rời đi, Thượng Quan Tây Nguyệt kéo tay Minh Tuyên.

"Ca ca, vào phòng ta đi, ta có việc muốn nói với người." Thượng Quan Tây Nguyệt kéo hắn vào phòng của mình, sau đó phân phó Bích Ngọc không cho phép ai vào quấy rầy.

"Ca ca, không phải ngày mai người mới về sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt rót một chén nước đưa cho hắn. Trên thư rõ ràng nói là ba ngày nữa, sao mới có hai ngày đã trở lại.

Thượng Quan Minh Tuyên uống một hớp nước, kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt để nàng ngồi bên cạnh mình "Không phải vì muốn cho muội một ngạc nhiên sao, ai ngờ vừa vào cửa liền bị cha gọi qua, đúng rồi, muội muội" Thượng Quan Minh Tuyên như nghĩ tới điều gì "Cho dù cha có sai đến đâu, muội cũng không nên nói chuyện với hắn như vậy."

"Ca ca, chuyện ta muốn nói với huynh chính là chuyện này, huynh nhìn xem đây là cái gì." Thượng Quan Tây Nguyệt đưa bức thư lúc trước Tây Tinh Nhi viết cho nàng cho hắn xem.

Thượng Quan Minh Tuyên hiếu kỳ nhận lấy, lúc đọc thư con mắt càng lúc càng sáng lên, giống như không thể tin nổi "Muội muội, đây là...."

"Giống như huynh đoán, ca ca, Thượng Quan Lư Phong vốn không có quan hệ máu mủ với chúng ta, cần gì phải khách sáo với hắn như vậy."

"Thế nhưng..." Thượng Quan Minh Tuyên vẫn không muốn tin tưởng, thì ra người mình gọi là cha nhiều năm như vậy lại chỉ là một người xa lạ.

"Ca ca "Thượng Quan Tây Nguyệt nắm tay của hắn, an ủi nói "Hắn không phải cha chúng ta chẳng phải sẽ càng tốt hơn sao, huynh không biết lúc huynh ở Thương Lăng học viện ta phải vất vả thế nào đâu, bọn họ đánh ta mắng ta, trêu cợt ta, không cho ta ăn cơm, có một lần, Thượng Quan Lâm đã thương ta, ta nằm ở trên giường ròng rã nửa tháng mới khôi phục lại. Hơn nữa những chuyện này Thượng Quan Lư Phong đều biết, nhưng hắn vẫn mặc kệ không hỏi han đến." Thượng Quan Tây Nguyệt kể hết mọi chuyện đã xảy ra với thân thể này ra cho hắn nghe.

Thượng Quan Minh Tuyên nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói, càng cảm thấy kinh hãi, hắn biết thời gian mình không ở đây muội muội sống cũng không dễ chịu, thật không ngờ lại thế thảm như vậy, muội muội nói không sai, may mắn hắn không phải là cha của mình.

"Muội muội, thật xin lỗi, đều do ca ca sai." Thượng Quan Minh Tuyên áy náy cúi đầu xuống, trong lòng không ngừng tự trách.

Nói tới nói lui đều là lỗi của mình, nếu không phải mình đến Thương Lăng học viện, muội muội cũng không trở thành một người cô đơn bất lực, bị người ta khi dễ mà không có nơi nương tựa.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Minh Tuyên cúi thấp đầu, trong lòng không ngừng kêu gào, ca ca, ta kể cho huynh nghe những chuyện này không phải để huynh áy náy đâu, ta chỉ muốn để huynh biết rõ Thượng Quan Lư Phong không phải cha ruột của chúng ta thôi.

"Đúng rồi, ca ca, thì ra người phong ấn ta là mẫu thân." Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý nói sang chuyện khác, nàng không muốn nhìn ca ca vì một câu nói của mình lại thương tâm, áy náy.

"Vậy muội muội, muội có thể tu luyện được không." Thượng Quan Minh Tuyên quả nhiên người đơn thuần, nhanh chóng chuyển lực chú ý qua vấn đề khác.

"Tất nhiên, ca, hiện tại ta đã là Huyền Linh trung cấp."

Biết muội muội mình có thể tu luyện, hơn nữa còn là Huyền Linh trung cấp, Thượng Quan Minh Tuyên vui vẻ cười không ngậm miệng được, xem thử sau này còn ai dám nói muội muội là phế vật không.

"Ca, bây giờ huynh đạt đến cấp bậc gì rồi." Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự rất muốn biết thực lực của ca ca mình, lúc trước hắn đã là Hoàng Linh trung cấp, hiện tại nhất định sẽ cao hơn.

"Ta sao." Thượng Quan Minh Tuyên sờ mũi "Hiện tại ta đã là Võ Linh trung cấp." "Cái gì? Võ Linh trung cấp? Ca ca, huynh như vậy thì tới bao giờ ta mới đuổi kịp huynh chứ!" Thượng Quan Tây Nguyệt ghen tỵ kêu to.

Trời ạ, Võ Linh trung cấp, mình bây giờ chỉ là Huyền Linh trung cấp, cách nhau tới tám bậc, không biết lúc nào mới có thể đến được đó, nhất định phải tu luyện thật tốt, tranh thủ vượt qua ca ca.

Thượng Quan Minh Tuyên nhìn thấy muội muội như vậy, sùng ái sờ lên đầu của nàng "Tu luyện chăm chỉ vào, sẽ có thể bắt kịp ca ca."

"Đúng rồi, muội muội, từ khi nào mà muội phát hiện chuyện của mẫu thân."

"Ừ" Thượng Quan Tây Nguyệt tính toán lại thời gian "Đại khái là một tháng trước."

Không nghĩ tới thời gian lại thấm thoát trôi nhanh như vậy, trong nháy mắt đã qua lâu vậy rồi, hiện tại Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không trông cậy sẽ có thể trở lại hiện đại, nàng hồi sinh ở cô đại nhất định sẽ giống như hiện đại, trở thành chúa tể một phương.

Nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói, Thượng Quan Minh Tuyên há to miệng, một tháng! Nói cách khác muội muội mới giải trừ phong ấn được một tháng trước, nói một cách khác năng lực chỉ mới tu luyện được một tháng.

Lúc này hắn mới phát hiện, muội muội chỉ dùng thời gian một tháng đã đạt đến Huyền Linh trung cấp, chuyện này nghe quá kinh sợ đi, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, đã đạt tới cảnh giới mà nhiều người tu luyện cả đời cũng không đạt đến nổi.

"Muội muội, muội nói thật sao, muội mới tu luyện được một tháng?" Thượng Quan Minh Tuyên muốn chính tai mình nghe Thượng Quan Tây Nguyệt thừa nhận. Lúc này hắn cảm thấy đầu óc mình không còn hoạt động nữa rồi, không ngờ muội muội mình là một thiên tài.

"Đúng, ca ca, thái độ của huynh là sao."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói dối hắn, nếu để cho ca ca biết nàng chỉ mới tu luyện khoảng hai mươi ngày, không biết sẽ còn kinh ngạc tới đâu.

"Nguyệt nhi." Thượng Quan Minh Tuyên kích động ôm lấy nàng "Muội chính là thiên tài, ca ca rất tự hào, nếu cứ như bây giờ, tiền đồ sẽ vô rộng vô tận."

Thượng Quan Tây Nguyệt tùy ý để hắn ôm một hồi, rồi đẩy hắn ra "Ca ca, ta có pháp bảo nha." Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý thừa nước đục thả câu.

"Pháp bảo? Pháp bảo gì?"

"Chính là.... cái này." Thượng Quan Tây Nguyệt lấy ngọc bội đeo trên cổ xuống, thả vào trong tay Thượng Quan Minh Tuyên.

Thượng Quan Minh Tuyên lật tới lật lui nhìn ngọc bội, cảm giác có chút quen thuộc, đột nhiên hắn nghĩ tới "Đây không phải là của hồi môn của mẫu thân sao?"

"Không sai, ca ca, đây chính là bảo bối, ta đưa huynh vào xem." Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong hơi chuyển động suy nghĩ một chút liền đưa Thượng Quan Minh Tuyên vào không gian huyền ảo.

Thượng Quan Minh Tuyên chỉ cảm thấy mắt mình mờ đi mờ mắt ra đã ở một nơi khác, nhìn cảnh sắc mỹ miều trước mắt, lúc này cảm giác của hắn giống như lần đầu tiên Thượng Quan Tây Nguyệt đến đây, cảm giác không chân thực.

"Nguyệt nhi, nơi này là... Đây là nơi nào." Thượng Quan Minh Tuyên nhìn bốn phía, cũng không biết tại sao mình lại có thể đột ngột đến được đây.

Thượng Quan Tây Nguyệt thần bí cười một tiếng "Ca, đây chính là không gian trong miếng ngọc bội vừa rồi huynh cầm, gọi không gian huyền ảo." "Thì ra đây chính là một không gian." Thượng Quan Minh Tuyên tỉnh ngộ, lúc ở Thương Lăng học viện cũng có nghe đạo sư nói qua, nhưng cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy.

"Đứng, ca, huynh nhìn xem, đó là Thánh Linh quả, còn có cái kia...." Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ trỏ lung tung giải thích cho Thượng Quan Minh Tuyên hiểu, rồi hái một trái Thánh Linh quả đưa cho hắn "Ca, huynh mau ăn đi, có thể tẩy chất thải, giãn gân cốt."

Thượng Quan Minh Tuyên nhận lấy, không chút do dự cắn một miếng, cũng mặc kệ rốt cuộc có thể ăn được hay không, dù sao cũng do muội muội đưa cho mình ăn, nhất định có thể ăn được.

Ăn xong, toàn thân đau nhức, Thượng Quan Tây Nguyệt nhắc nhở "Ca, nhanh chóng ngồi xuống điều tức, nhất định phải nhịn đau."

Thượng Quan Minh Tuyên dựa theo lời Thượng Quan Tây Nguyệt nói, sau nửa canh giờ, mùi hôi thối bốc ra từ sâu trong thân thể hắn, Thượng Quan Minh Tuyên nhả một làn khói đục ngầu ra, mờ hai mắt ra, đứng lên.

"Ca ca, thế nào." Thượng Quan Tây Nguyệt khàn khàn nhìn hắn.

"Cảm giác thân thể nhẹ nhàng hơn trước đây, loại quả này thật không tồi."

"Hi hi, chủ nhân." Một giọng nói lộn xộn non nớt chen vào. Trước mắt Thượng Quan Tây Nguyệt sáng lên, sau đó một thân thể nho nhỏ hiện ra.

"Lạc Lạc?" Thượng Quan Tây Nguyệt ngạc nhiên kêu lên, không ngờ mình lại có thể thấy hắn.

"Chủ nhân" Lạc Lạc ngẩng khuôn mặt tươi cười lên, chân ngắn chạm nhẹ trên đất linh hoạt nhảy vào trong ngực Thượng Quan Tây Nguyệt, cọ đầu làm nũng.

Thượng Quan Tây Nguyệt rất vui ôm hắn vào ngực, nhìn thấy khuôn mặt non nớt như nước của hắn, không kìm lòng được bóp một cái.

"A." Thượng Quan Tây Nguyệt nghi ngờ, Lạc Lạc không phải trong suốt sao, sao mình có thể đụng vào hắn, giống như không tin, Thượng Quan Tây Nguyệt lại bóp mặt hắn một cái nữa, đến lúc tay nóng hăm hập, Thượng Quan Tây Nguyệt rốt cục cũng xác nhận Lạc Lạc không còn trong suốt nữa.

"Lạc Lạc, người..." Thượng Quan Tây Nguyệt kích động đến sắp không nói nên lời "Người khôi phục rồi sao?"

Lạc Lạc vuốt vuốt khuôn mặt bị bóp đỏ nhảy xuống dưới, xoay một vòng trên mặt đất "Đúng, chủ nhân."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Lạc Lạc đứng trên đất, cũng ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào hắn "Nhưng, lần trước không phải người nói ta phải đợi đến Hồng linh người mới có thể khôi phục sao."

"Không sai, nhưng vì Tinh Thần lực của chủ nhân quá cường đại, cho nên ta cũng có thể khôi phục lại." Lạc Lạc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, thực sự rất kiêu ngạo, đây chính là chủ nhân của mình, năng lực không ai sánh bằng.

"Nguyệt nhi, đây là vật gì, xuất hiện từ chỗ nào vậy." Thượng Quan Minh Tuyên bị lãng quên chỉ vào tiểu bất điểm trên mặt đất tò mò hỏi.

Lạc Lạc nghe mình bị người nói thành đồ vật, miệng chu lên tức giận. Mình là Thánh Băng long vĩ đại, bây giờ lại bị người ta vũ nhục, thật sự không thể nhịn được.

"Vật gì, người mới là đồ vật, cả nhà người đều là đồ vật." Lạc Lạc chống nạnh hung hãn nói.

"Phốc phốc" Thượng Quan Minh Tuyên bật cười, nhìn thấy đáng vẻ tên nhóc trước mắt rõ ràng rất đáng yêu, mà lại làm bộ hung hãn, vẻ mặt hắn nhìn rất buồn cười.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe Lạc Lạc nói, cũng cảm giác buồn cười, đột nhiên nhớ tới có chỗ không đúng, Lạc Lạc nói cả nhà ca ca đều là đồ vật, vậy chẳng phải cũng bao gồm cả nàng sao?

"Lạc Lạc, đây là của ta ca ca, người nói cả nhà của hắn, không phải là đang nói ta sao."

Lạc Lạc lập tức há to miệng, ca ca? Từ lúc nào mà chủ nhân lại có thêm một vị ca ca vậy, nhưng dù sao chủ nhân đã nói như vậy, nhất định là không sai."Chủ nhân, không phải ta nói người đâu." Lạc Lạc vội vàng lắc đầu biện giải cho mình "Sao người có thể là một món đồ được, người vốn cũng không phải đồ vật, người là chủ nhân của ta!"

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Lạc Lạc chững chạc đàng hoàng giải thích, không khỏi cười khở lắc đầu, đây là cái gì, cái gì gọi là vốn cũng không phải đồ vật chứ, hay là đừng để hắn nói nữa, nếu không sẽ không biết hắn còn nói ra câu gì kinh người nữa.

"Được rồi, Lạc Lạc, người đừng nói nữa, ta hiểu ý của người." Thượng Quan Tây Nguyệt ôm Lạc Lạc vào trong ngực, yêu thương sờ đầu của hắn.

"Muội muội, việc này..."

"Ca ca, việc này nói rất dài dòng, sau này ta từ từ kể cho huynh biết, tốt ca, huynh mau đi tắm đi, thôi chết rồi."

Thượng Quan Minh Tuyên nghe vậy cũng ngửi thấy trên người mình quả nhiên rất thú, liền để Thượng Quan Tây Nguyệt dẫn hắn ra ngoài.

"Tiểu Ngôn, Bích Ngọc, mau chuẩn bị nước để ca ca tắm rửa." Vừa ra cửa liền nhìn thấy các nàng đi tới, liền phân phó các nàng.

Mà Bích Ngọc thấy trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt ôm một đứa bé, cảm thấy rất kỳ quái, nhưng cũng không hỏi nhiều, liền đi lấy nước.

Thượng Quan Minh Tuyên tắm rửa xong, đồ ăn cũng đã bung lên bàn. "Ca ca, huynh tới thật đúng lúc, không cần ta đến gọi." Thượng Quan Tây Nguyệt đặt Lạc Lạc trên chân mình không ngừng chơi đùa với hắn.

"Đến sớm không bằng đến kịp, không phải sao, ta vừa đến đã có cơm ăn." Thượng Quan Minh Tuyên ngồi bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt.

Khương ma ma dọn món cuối cùng lên bàn, liền thúc giục bọn họ mau ăn cơm. "Ma ma, Tiểu Ngôn Bích Ngọc các người ngồi xuống cùng ăn đi." Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh ra hiệu các nàng ngồi xuống.

Vốn dĩ Khương ma ma muốn từ chối, nhưng từ lần trước cùng ăn cơm với nàng xong, Tiểu Ngôn Bích Ngọc cũng không khách sáo nữa, hai người kéo Khương ma ma ngồi xuống ghế.

"Ma ma, tiểu thư nói, chúng ta là người một nhà, không cần phải khách sáo."

"Hai nha đầu này..." Vốn dĩ Khương ma ma còn muốn quở trách các nàng làm càn, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt ngăn bà lại "Ma ma, các nàng nói không sai, chúng ta là người một nhà."

Khương ma ma nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nói như vậy, cũng không nói gì nữa, mắt cong lên, thấy Lạc Lạc ngồi trên đùi Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Nguyệt nhi, đứa bé đáng yêu này là ai!" Khương ma ma muốn đưa tay xoa bóp mặt của hắn, nhưng Lạc Lạc lại không nể mặt mũi quay đầu đi.

Hừ, ta là Băng long, không phải người đám nhân loại các người muốn sờ là sờ, đương nhiên, ngoại trừ chủ nhân của ta, nghĩ như vậy, Lạc Lạc cọ cọ khuôn mặt vào người Thượng Quan Tây Nguyệt.

Khương ma ma bị động tác của Lạc Lạc chọc cười, thu tay về, cười gao gao nhìn hắn.

"Các người muốn biết hắn là ai sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt vịn Lạc Lạc để hắn đứng trên chân của mình "Hắn là.. Nhi tử của ta!"

"Phốc " "Phốc " Tiếng phun nước liên tiếp vang lên từ phía Tiểu Ngôn Bích Ngọc, các nàng vừa bung chén nước lên chuẩn bị uống, liền bị lời nói hùng hồn của Thượng Quan Tây Nguyệt dọa đến không chịu nổi.

Nhi tử? Tiểu thư cũng thật biết nói đùa, hay là thế giới này quá huyền ảo, hay là các nàng quá lạc hậu, một mình cũng có thể sinh ra nhi tử? Khương ma ma cũng bị dọa đến ngây ngẩn cả người, nàng từng lớn hai mắt, cà lăm mà hỏi "Nguyệt... Nguyệt nhi, người nói giỡn phải không!"

Thượng Quan Minh Tuyên ngồi một bên nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt làm các nàng kinh ngạc, bắt đầu đi lắc đầu "Được rồi, Nguyệt nhi, muội nhìn xem đã dọa ma ma rồi kìa." Nghe thấy Thượng Quan Minh Tuyên lên tiếng, dienexDaDanfffl33quy1d00n đám người Khương ma ma mới biết nàng đùa giỡn, đều nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Tây Nguyệt, nhìn xem nàng có gì muốn nói hay không.

Ai ngờ Thượng Quan Tây Nguyệt không nhìn các nàng, ngược lại dứt đồ ăn vào miệng Lạc Lạc.

"Nguyệt nhi, chuyện này không thể nói đùa, sẽ tổn hại đến danh dự của người." Khương ma ma nghiêm túc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt thực sự đầu hàng, không ngờ mình chỉ nói đùa một câu lại khiến các nàng có biểu hiện như ngày tận thế vậy.

"Biết, biết, ma ma, ta chỉ nói đùa thôi, đừng coi là thật, về phần Lạc Lạc, hiện tại không thể nói rõ với các người được, sau này rồi nói đi."

Câu nói này là sự thật, Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự không biết nên nói thế nào về lai lịch của Lạc Lạc cho bọn họ biết, dù sao ngay cả chính nàng cũng không rõ.

"Được, không nói nữa, chúng ta ăn cơm thôi!" Giọng nói của Theo Thượng Quan Tây Nguyệt vang lên, mấy người liền vui vẻ vừa ăn vừa nói.

Khi màn đêm buông xuống, bọn họ cũng đã ăn xong, nhưng lại không hề rời khỏi bàn ăn, mà ngồi lại để trò chuyện.

"Lão gia." Giang Phi nghiêng tiếp Thượng Quan Lư Phong đêm nay muốn qua đêm ở phòng bà, diu hần ngồi xuống giường, thân mật cởi áo ngoài cho hần, rót một chén nước cho hần.

Thượng Quan Lư Phong hài lòng nhìn Giang Phi then thùng, lúc nhận ly trà còn thuận tiện sờ soạng tay Giang Phi.

"Lão gia, người thật đáng ghét." Giang Phi e lệ rút tay về, gương mặt ửng đỏ lên lên nhìn Thượng Quan Lư Phong, bộ dáng này càng làm Thượng Quan Lư Phong thêm ngứa ngáy. "A, người nói ta chán ghét chỗ nào, là thế này phải không?" Thượng Quan Lư Phong để ly trà xuống đưa tay kéo Giang Phi vào lòng ngực của mình, ôm eo của bà thật chặt, đôi môi mập mạp hôn xuống.

Tuy rằng Giang Phi rất vui vẻ vì Thượng Quan Lư Phong mê luyện mình như thế, nhưng thích là thích, bà vẫn không quên mục đích tối nay.

"Ai da, lão gia, thiếp thân nói muốn suy nghĩ của mình." Giang Phi duỗi bàn tay nhỏ ra đặt lên môi Thượng Quan Lư Phong. Nhìn thẳng vào cặp mắt của hần liếc mắt đưa tình, khoe miệng nở nụ cười quyến rũ khiến Thượng Quan Lư Phong nhìn nàng càng nóng vội khó nhịn.

Thịt đến miệng lại chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, chỉ có thể nắm tay của bà lên hôn mấy cái không nhịn được hỏi "Chuyện gì mà nhất định phải nói bây giờ."

"Lão gia, những lời này thiếp thân nhìn trong lòng lâu lắm rồi, bây giờ không thể không nói ra." Giang Phi đứng lên đi đến cạnh bàn cúi đầu xuống ra vẻ khó khăn, nhưng mắt lại len lén quan sát phản ứng của Thượng Quan Lư Phong.

Quả nhiên Thượng Quan Lư Phong không nhịn được, hần chịu không nổi khi nhìn thấy nữ nhân ủy khuất, nhanh chân bước về phía trước, nâng cằm Giang Phi lên ôn nhu hỏi "Phi nhi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì."

"Chuyện này..." Giang Phi cố ý ập a ập ứng, muốn khiến Thượng Quan Lư Phong hiểu rằng mình cũng rất bất đắc dĩ mới nói ra được "Lão gia, ta hoài nghi đại tiểu thư có phải đã bị trúng tà không."

Thượng Quan Lư Phong nghe vậy buông cằm bà xuống, sắc mặt khó coi nhìn bà "Trúng tà? Tuy rằng Thượng Quan Tây Nguyệt không được ta thích, nhưng vẫn là nữ nhi của ta, người nói nàng trúng tà là thế nào."

Giang Phi thấy Thượng Quan Lư Phong không vui, vội vàng tiến lên ôm eo của hần, vùi khuôn mặt vào trong ngực hần, nhỏ giọng nói "Lão gia, trước tiên đừng nóng giận, nghe ta nói đã."

Thượng Quan Lư Phong nghe Giang Phi nói xong, hoài nghi nhìn bà "Có chuyện như vậy sao, sao không nói cho ta biết."

Nữ nhi Thượng Quan Tây Nguyệt này không phải vì là phế vật cho nên mình mới không thích sao? Bây giờ chẳng lẽ tính tình và năng lực lại thay đổi lớn như vậy sao?

Giang Phi nghe Thượng Quan Lư Phong hỏi đến chuyện chính, đẩy Thượng Quan Lư Phong ra, đứng bên cạnh lấy khăn thấm đã ngâm trong nước ớt nóng một canh giờ ra, giả bộ lau nước mắt nơi khóe mắt.

Giang Phi khó chịu chớp mắt, hương vị của ớt lan vào trong mắt làm bà không mở mắt ra được, nước mắt cũng không ngừng chảy xuống "Lão gia, ngài cũng không phải không biết tính cách của Lâm Nhi, đưa bé kia về đến phủ liền khóc đến tê tâm liệt phế, ta làm di nương nhìn nàng mà đau lòng, làm sao còn tâm trí đi nói cho người đây!"

Thượng Quan Lư Phong nhìn Giang Phi khóc thương tâm như vậy, cực kỳ đau lòng, đi lên ôm lấy bà dỗ dành "Đừng khóc, vậy người nói xem người muốn thế nào."

Vừa ý nhìn Thượng Quan Lư Phong đi tới, Giang Phi liền giấu khăn tay vào trong, bị Thượng Quan Lư Phong ôm lấy, nâng hai mắt bị ớt làm cay xè lên. ủy khuất nhìn hần "Lão gia, thiếp thân cũng không muốn làm gì, chỉ hoài nghi có phải đại tiểu thư bị yêu tà quấn quanh không, nếu không sao có thể thay đổi lớn như vậy."

"Nghe người nói cũng có lý, vậy người nói xem muốn giải quyết thế nào "

"Lão gia, không bằng ngày mai tìm đạo sĩ tới xem thử, người thấy có được không?" Giang Phi giương mắt vụng trộm nhìn phản ứng của Thượng Quan Lư Phong.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Yêu nghiệt, chạy đi đâu

Edit: susubluu

"Được, làm theo lời người nói đi." Thượng Quan Lưu Phong thấy Giang Phi yêu kiều, nhìn nàng mặc quần áo bằng lụa mỏng, lộ ra đường cong mê người, dục hóa vốn đã tan mất lại dâng lên lần nữa, ôm ngang Giang Phi, nhanh chân đi đến bên giường, màn sa buông xuống, bên trong là cảnh xuân vô hạn.

"Ca ca, thời gian không còn sớm, ngày mai còn phải qua nhà ngoại công nữa!" Bên này Thượng Quan Tây Nguyệt cũng đã mệt mỏi, đứng lên ôm lấy Lạc Lạc thả xuống trên ghế.

"Được rồi, Nguyệt nhi, ta trở về phòng, muội cũng nhanh chóng nghỉ ngơi đi." Thượng Quan Minh Tuyên bàn giao vài câu liền về phòng của mình.

Đám người Khương ma ma thấy họ đứng lên cũng lui xuống.

"Đi hết rồi, chỉ còn lại hai người chúng ta." Thượng Quan Tây Nguyệt ôm Lạc Lạc đi đến giường, sờ sờ đầu của hân "Lạc Lạc, hai chúng ta cùng ngủ."

"Người muốn làm gì?" Lạc Lạc lấy hai tay ôm ngực cảnh giác nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt như nhìn tiểu nhân, sợ nàng nhào tới người mình.

Thượng Quan Tây Nguyệt dở khóc dở cười nhìn Lạc Lạc đề phòng mình như phòng sói "Người suy nghĩ nhiều rồi, ta có thể làm gì chứ, tranh thủ thời gian ngủ đi." Thượng Quan Tây Nguyệt vận tay một cái liền ném Lạc Lạc vào trong giường, sau đó cũng nằm xuống.

Lạc Lạc nằm ở trên giường liền an tĩnh, nhắm mắt lại, xem ra đã ngủ, mà Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ cái gì, bất tri bất giác cũng tiến vào mộng đẹp.

Nghe tiếng hít thở đều đều của Thượng Quan Tây Nguyệt, Lạc Lạc vốn nên ngủ rồi lại mở mắt ra, nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt một chút, liền chui vào trong ngực của nàng, ngửi mùi thơm quen thuộc trên cơ thể nàng, Lạc Lạc len lén vươn tay nhỏ sờ lên gương mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, chủ nhân, người nhanh chóng khôi phục đi, Lạc Lạc thật sự rất muốn trở lại như trước kia.

Đêm hôm đó, Thượng Quan Tây Nguyệt ngủ rất ngon, hôm sau tỉnh thần tốt gấp trăm lần, nàng đặt Lạc Lạc nằm sấp trên người mình ôm hân vào trong ngực, vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ của hân "Lạc Lạc, dậy đi, nắng đã chiếu đến mộng rồi."

Lạc Lạc còn mơ màng quệt mồm, rất không vui khi có người quấy rầy, liền vươn tay quơ quơ, miệng còn lầm bầm "Ta thích phơi mộng đó.!"

Thượng Quan Tây Nguyệt bị hân chọc ngứa ngứa, nhin không được hôn hân một cái, vốn Lạc Lạc còn chưa tỉnh, nhưng lại bị hành động của Thượng Quan Tây Nguyệt đánh thức.

"A, chủ nhân háo sắc, người đánh lên ta."

"Ai đánh lên người, mau dậy đi!" Thượng Quan Tây Nguyệt đặt Lạc Lạc xuống đất nhìn hân không tự chủ được nhú mày.

Bộ dáng của Lạc Lạc quá chói mắt, ra ngoài sẽ không biết nên giải thích thế nào, không bằng... Thượng Quan Tây Nguyệt hạ quyết tâm ngồi chồm hổm trên mặt đất cười gượng gạo nhìn hân "Lạc Lạc."

Lạc Lạc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt cười quỷ quyết, phòng bị nhìn nàng "Người muốn cái gì."

"Tiểu hài tử nhà người thật không đáng yêu chút nào, động một chút lại hỏi ta muốn thế nào, người cũng không suy nghĩ thử xem một tên nhóc rách rưới như người, ai cảm thấy hứng thú chứ."

"Người hư hỏng, ta không để ý tới người." Lạc Lạc bĩu môi quay người ngồi dưới đất.

"Được rồi, ta giãn thôi, ta chỉ muốn người thay đổi về ngoài một chút thôi." Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi xổm phía sau hân nói ý nghĩ của mình ra, chờ mong nhìn Lạc Lạc, hi vọng hân đồng ý.

"Đổi về ngoài?" Lạc Lạc quay đầu lại nghi ngờ đặt tay lên miệng không hiểu hỏi lại.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy Lạc Lạc không hiểu ý mình, càng cố gắng giải thích "Đúng vậy, người nhìn bộ dáng bây giờ của người đi thật đáng yêu, mà trên đời này lại nhiều người xấu, nếu một ngày nào đó người bị người ta bắt mất ta sẽ rất đau lòng, cho nên người tùy tiện biến thành thứ gì đó đi, tí như chó con cũng được, rất đáng yêu."

"Chủ nhân, người yên tâm đi, người khác sẽ không bắt được ta!"

Thượng Quan Tây Nguyệt phát hiện mình nói nhiều như vậy mà Lạc Lạc chỉ nghe hiểu được câu này, không khỏi cúi đầu xuống "Không phải vì ta lo lắng cho người sao, được rồi Lạc Lạc, người biến thành chó con để ta yên tâm được không."

Lạc Lạc không đành lòng nhìn thấy bộ dáng Thượng Quan Tây Nguyệt ủ rũ cúi đầu, suy tính một lúc, rốt cục gắng gượng đồng ý "Vây được rồi"

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy Lạc Lạc đồng ý, vui vẻ ngẩng đầu "Lạc Lạc, người nhanh biến thử cho ta xem đi."

Lạc Lạc cảm thấy rất ủy khuất, rõ ràng mình là Bồng Long vĩ đại, lại muốn nó biến thành chó con, một loại động vật cấp thấp, thật lòng nó không hề cam tâm.

Nhìn ánh mắt mong đợi của Thượng Quan Tây Nguyệt, Lạc Lạc quay vài vòng liền biến thành con chó nhỏ đáng yêu.

"Oa, thật đáng yêu." Thượng Quan Tây Nguyệt ôm Lạc Lạc trên tay, yêu thích không muốn buông tay sờ lấy lên người nó, bộ lông màu trắng, hai mắt to tròn màu đen, nhìn cực kỳ dễ thương, khiến người ta muốn ôm vào trong ngực không nỡ buông ra.

"Chủ nhân, người sờ trũng cái mông của ta rồi." Lạc Lạc dùng hai móng vuốt che mặt lại, cũng may toàn thân đều là lông, cho nên không thấy nó đỏ mặt.

"Có cái gì mà không được." Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong lại sờ thêm lần nữa khiến Lạc Lạc đỏ mặt.

"Được rồi ta không sờ nữa." Nhìn thấy Lạc Lạc xù lông, lập tức giơ tay lên làm bộ đáng đầu hàng. Sau đó ôm hân ra ngoài.

"Nguyệt nhi, tối hôm qua ngủ có ngon không?" Vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Thượng Quan Minh Tuyên chờ ở cửa ra vào, khóe môi nhếch lên nở nụ cười thân thiện, diện[đan2,>ll3equisd000nn một bộ trường sam màu xanh lam nhạt làm nổi bật lên vẻ tuấn tú ưu nhã của hân.

"Đương nhiên, ca ca thì sao!"

"Cũng không tệ, a, con chó nhỏ này ở đâu ra vậy." Ngón tay thon dài của Thượng Quan Minh Tuyên chạm vào cái đầu nhỏ của Lạc Lạc.

"Gâu gâu." Người mới là chó, cả nhà người đều là chó. Lạc Lạc kích động quên mất là mắng hân thì chẳng khác nào mắng chủ nhân của mình.

Thượng Quan Tây Nguyệt sờ mũi Lạc Lạc, Lạc Lạc nhất thời không biết làm thế nào, chỉ hừ hai tiếng.

"Ca, đây là Lạc Lạc, huynh nói hân là chó, nên hân tức giận."

"Lạc Lạc?" Thượng Quan Minh Tuyên không tin xích lại gần nhìn đầu của hân, nhìn trái nhìn phải nhưng vẫn thấy giống một con chó, đầu còn bộ đáng tiểu hài đáng yêu tối hôm qua.

"Sao hân lại biến thành...." Nhìn thấy Lạc Lạc tròng mắt hung ác, Thượng Quan Minh Tuyên thông minh sửa miệng "Sao lại trở nên đáng yêu như thế."

Vừa ý nhìn Thượng Quan Minh Tuyên thức thời, Lạc Lạc hài lòng gật đầu, tự luyện vron móng vuốt nhỏ sửa sang lại bộ lông của hân.

"Ca ca, Lạc Lạc quá chói mắt, những người có dụng tâm không tốt sẽ lợi dụng, bây giờ biến thành như vậy không phải rất tốt sao." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa đi vừa giải thích cho Thượng Quan Minh Tuyên.

"Nói cũng đúng, Nguyệt nhi, muội đã trưởng thành rồi, mẫu thân biết nhất định sẽ rất vui vẻ." Thượng Quan Minh Tuyên vui mừng nhìn nàng, thật sự là nữ nhi mười tám sẽ thay đổi, mình chỉ mới đi khỏi đây hai năm, không ngờ Nguyệt nhi lại thay đổi nhiều như vậy, trở nên chừng chặc hơn, có chủ kiến, cũng không còn đáng về khúm núm như trước kia nữa, bây giờ trên người nàng có khí thế không thể coi thường.

"Được rồi ca ca, không nói những thứ này nữa, chúng ta đến phủ của bà ngoại thôi."

Hai người vừa đi vừa nói, ra khỏi viện từ không lâu, phát hiện chỗ ph đất trống ỉa trước đây người, trong đó có Giang Phi. Thượng Quan Tây Nguyệt tiện tay bắt một người hỏi "Chuyện gì vậy!"

Người bị hỏi ngẩng đầu lên, âm thầm tự nói mình xui xẻo, tại sao lại đụng phải đại tiểu thư chứ.

"Đại tiểu thư, chuyện này... Nhị di nương mời được đạo sĩ." Hân đưa tay chỉ về phía đạo sĩ đang gọi thần gọi quỷ ở phía trước.

Thượng Quan Tây Nguyệt im lặng, nàng cũng biết là đạo sĩ, nhưng sao đạo sĩ kia lại tới đây, hơn nữa còn làm pháp ở trước sân của nàng.

Thượng Quan Minh Tuyên nhìn muội muội khó chịu, ôn hòa hỏi "Tại sao đạo sĩ kia lại tới nơi ở của chúng ta làm phép!"

"Chuyện này... Chuyện này, Nhị di nương nói trong phủ có yêu quái, cho nên mời đạo sĩ tới... Đến thu yêu." Nói ra câu cuối cùng, tên nô tài nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, người ngu cũng biết yêu quái hân muốn thu chính là nàng.

Giang Phi. Đây là do người chủ động tới gây chuyện với ta, hôm nay ta thật muốn xem thử cuối cùng người bị thu phục là ai.

Tên nô tài nhìn thấy sắc mặt Thượng Quan Tây Nguyệt khó lòng, bị dọa đến nỗi không dám thở mạnh, mọi người nói không sai, đại tiểu thư đã thay đổi, ánh mắt thật khủng khiếp.

"Được rồi, người lui xuống đi." Thượng Quan Minh Tuyên giải vây thay hân, sau đó lại nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt "Nguyệt nhi, Nhị di nương thực sự quá phận rồi, ta sẽ đi tìm bà ta."

"Ca ca, chờ một chút." Thượng Quan Tây Nguyệt kéo Thượng Quan Minh Tuyên "Huynh đừng xúc động, xem hôm nay ta làm cách nào để chinh nàng, cứ giao cho ta."

Nhìn khuôn mặt tự tin của Thượng Quan Tây Nguyệt, Thượng Quan Minh Tuyên quyết định tin tưởng nàng, hẳn tin tưởng muối muối của mình nhất định có thể giải quyết được những chuyện nhỏ nhặt này.

Thượng Quan Tây Nguyệt sờ đầu Lạc Lạc, tự tin bước vào đám đông "A, đây không phải là Nhị di nương sao, sao hôm nay lại tới đây hoạt náo vậy."

Giang Phi vốn đang dằn dò mọi chuyện nhưng nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt tới, ánh mắt lóe sáng ác độc, hừ, tiểu tiện nhân, hôm nay ta sẽ khiến tên yêu nghiệt nhà ngươi bị đuổi ra khỏi phủ, tự sinh tự diệt.

"Đại tiểu thư, đây không phải là Minh Tuyên sao, hôm qua vừa về nhà đúng không?" Nhìn thấy Thượng Quan Minh Tuyên, Giang Phi khiêm tốn giả bộ hỏi.

Không chờ Thượng Quan Minh Tuyên trả lời, Thượng Quan Tây Nguyệt mở miệng trước "Nhị di nương, xem ra ngươi đã già đến nỗi mất trí luôn rồi, chẳng lẽ ngươi không biết một tiểu thiếp như ngươi phải gọi ca ca của ta là đại thiếu gia sao?"

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa dứt lời, nô tài, nô tỳ chung quanh đều xì xào bàn tán.

"Đại tiểu thư thật uy phong, ngươi nhìn xem, sắc mặt Nhị di nương rất khó khăn nhìn."

"Sau này nhất định phải tôn trọng đại tiểu thư một chút, nếu không sẽ nếm mùi đau khổ."

"Ngươi nói không sai, nói không chừng sau này trong phủ sẽ do đại tiểu thư làm chủ."

Thượng Quan Lâm vừa mới tới lại nghe thấy những người nói vậy, tức giận đi lên phía trước rống to "Đám tiện tỳ các ngươi, nói huyền thuyên cái gì vậy, có tin ta rút đầu lưỡi các ngươi không."

Những người này nghe thấy Thượng Quan Lâm cảnh cáo, đều thành thật im lặng, không nói một tiếng, đến nỗi dù chỉ có một cây châm rơi xuống đất cũng nghe thấy âm thanh.

Không gian yên tĩnh lại cũng không khiến Giang Phi tiêu hết hận ý, Thượng Quan Tây Nguyệt, tiểu tiện nhân, từ khi sau khi tỉnh lại vẫn luôn nhắc nhở thân phận thiếp thất của mình, bây giờ còn ở trước mặt mọi người làm nhục mình như vậy, điển,;danfilequy1 dd0nn để những nô tài tiện kia chê cười, mỗi hận này nàng sẽ trả lại hết trên người Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Di nương" Thượng Quan Lâm gọi Giang Phi. Nàng cũng biết mẫu thân rất hận Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng bây giờ có nhiều người nhìn như vậy, cũng không thể mất mặt mũi. Mà nếu kế hoạch hôm nay thành công, tiện nhân Thượng Quan Tây Nguyệt sẽ tùy người xử trí.

Giang Phi bị Thượng Quan Lâm gọi một tiếng liền hồi thần lại, trong lòng thầm nói với mình nhất định phải tỉnh táo, sau đó lại nở nụ cười "Thiếp thân bái kiến đại thiếu gia."

Lúc cúi đầu, hận ý nồng đậm trong mắt Giang Phi, lúc đứng thẳng người lên lại khôi phục vẻ bình tĩnh.

Thượng Quan Tây Nguyệt cười nhìn gương mặt giống như tắc kè hoa của Giang Phi, đến khi Giang Phi bị nhìn chăm chăm cảm thấy không được tự nhiên, tiếp tục mở miệng nói "Đại thiếu gia, gần đây trong phủ không được yên ổn, cho nên hôm nay ta tìm pháp sư đến làm pháp, trừ tà."

"Vậy tại sao nhị di nương lại làm pháp ở cửa viện của ta." Giọng nói của Thượng Quan Tây Nguyệt không hề khản trương, mà nhẹ nhàng như đang hỏi trưa hôm nay muốn ăn cái gì.

"Bởi vì...."

"Yêu nghiệt, chạy đi đâu " Đạo sĩ đang im lặng đột nhiên phát diện cầm kiếm gỗ phóng về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nhìn kiếm gỗ chỉ trước mặt mình, mặt Thượng Quan Tây Nguyệt không đổi sắc, duỗi ngón tay thon dài ra sờ vào mũi kiếm, cười như không cười nhìn đạo sĩ đang diễn trò.

"A, đại tiểu thư, không ngờ ngươi thực sự là yêu quái!" Giang Phi phối hợp với đạo sĩ làm bộ há to miệng sợ hãi lui về phía sau mấy bước.

Thượng Quan Minh Tuyên nghe người khác nói xấu muối muối của mình, sắc mặt khó coi đến cực hạn, mình còn ở nhà mà đám người này còn dám trắng trợn khi dễ nàng, như vậy có thể thấy thời gian hai năm hẳn không ở đây muối muối phải chịu khổ thế nào.

"Nhị di nương, nói chuyện nên biết lựa lời, Nguyệt nhi là người mà ngươi có thể tùy ý bêu xấu sao."

"Nói xấu? Đại thiếu gia, lời nói của vị pháp sư này mọi người đều nghe thấy, sao có thể là nói xấu được!" Giang Phi vẻ không có gì để sợ, dù sao sau chuyện này, sẽ là ngày chết của Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Đúng vậy, Minh Tuyên ca ca, ngươi cũng tranh thủ cách xa đại tỷ tỷ một chút đi, cẩn thận nàng làm ngươi bị thương, yêu quái không có tình người đâu." Thượng Quan Lâm đứng bên cạnh thêm mắm thêm muối, nàng muốn đẩy Thượng Quan Tây Nguyệt xuống vực sâu.

"Không ngờ đại tiểu thư thật sự là yêu quái."

"Trách không được lại thay đổi nhiều như vậy."

Nô bộc chung quanh nhìn động tác của Giang Phi và Thượng Quan Lâm, cũng sợ hãi lui về sau mấy bước, hiện tại trong sân chỉ còn huynh muội Thượng Quan Tây Nguyệt và tên đạo sĩ kia.

"Còn nữa, đại thiếu gia, có một số việc người không biết đâu, từ khi đại tiểu thư tỉnh lại đã thay đổi rất lớn, hoàn toàn khác lúc trước, rõ ràng nàng bị yêu quái nhập vào người."

Giang Phi nói tiếp, vừa nói vừa dùng khăn tay phủi phủi, như gặp phải cái gì rất xui xẻo vậy.

Thượng Quan Minh Tuyên còn muốn nói gì đó, lại nhìn thấy ánh mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt nên đành phải thôi.

"Theo lời Nhị di nương nói là người rất tin tưởng hẳn đúng không?" Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không né kiếm gỗ, mà ngược lại quang minh chính đại đứng đó, ánh mắt không hề chớp một cái nhìn Giang Phi.

Nhìn ánh mắt Thượng Quan Tây Nguyệt như có thể nhìn thấu lòng người, Giang Phi không tự chủ dời mắt đi chỗ khác "Đương nhiên, pháp sư là cao tăng đắc đạo, chắc chắn sẽ không nói dối."

"Có câu nói này của người ta an tâm rồi, hi vọng Nhị di nương sẽ không hối hận."

Nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói vậy, Giang Phi có dự cảm bất an, nhưng lập tức lại tự an ủi mình, không sao cả, nhất định là tiểu tiện nhân này đang sợ hãi, cho nên cố ý nói vậy, nghĩ như vậy, Giang Phi cũng cảm thấy bình thản.

"Vị pháp sư này, người khẳng định ta là yêu quái sao?"

"Hừ, tất nhiên, bản pháp sư chưa từng đoán sai." Mũi đạo sĩ vênh lên trời, khề nói, giống như đối phó với loại tiểu nhân như nàng dễ như trở bàn tay.

Thượng Quan Tây Nguyệt cười lạnh một tiếng "Pháp sư, vậy người nhìn thẳng vào mắt ta lặp lại lần nữa ta là yêu quái xem."

Đạo sĩ nghe thấy thế chẳng hề lo sợ nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt "Nhìn chăm chăm vào mấy lần...."Đột nhiên hắn im miệng không nói nữa, ánh mắt dần trở nên đục ngầu, tình huống này giống y như Giang Nguyên.

"Người nói đi, ta có phải yêu quái không?" Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn chăm chăm vào mắt của hắn chậm rãi hướng dẫn hắn.

Đạo sĩ nhìn hai con mắt thâm thúy của Thượng Quan Tây Nguyệt, suy nghĩ liền bị nàng khống chế "Không phải, người không phải yêu quái!" Nói xong chậm rãi buông kiếm gỗ xuống, không còn chỉ vào nàng nữa.

"Người nói bậy bạ gì đó, không phải rồi người nói nàng là yêu quái sao?" Ngay từ khi Giang Phi nhìn thấy đạo sĩ không có động tĩnh gì, trong lòng đã hơi bối rối, hiện tại lại nghe thấy hắn không có nghe theo lời mình dẫn dắt, lập tức xù lông như con gà tây, la to.

"Nhị di nương, không phải rồi người nói pháp sư là cao tăng đắc đạo, không biết nói dối sao? Người cũng rất tin tưởng vị pháp sư này, vì sao bây giờ hắn nói Nguyệt nhi không phải yêu quái người lại không tin, chẳng phải như vậy rất mâu thuẫn sao?" Thượng Quan Minh Tuyên cũng thấy rất lạ vì sao đạo sĩ lại đột nhiên đổi giọng, bất quá hắn biết chắc là do Nguyệt nhi làm động tay động chân, mới khiến cho đạo sĩ kia nghe lời, rất ngạc nhiên không biết Nguyệt nhi làm bằng cách nào, nhưng hắn vẫn tin tưởng nàng.

"Ta... Chuyện này..."Giang Phi không biết nên làm gì, vốn dĩ nàng không nghĩ tới mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, trong lúc nhất thời cũng không biết trả lời thế nào.

Thượng Quan Lâm cũng cảm thấy rất kỳ quái, nàng cảm thấy cnhar tượng này rất quen thuộc, nhưng hiện tại đầu óc nàng trống rỗng, không suy nghĩ được gì, cũng không nhớ nổi mình đã gặp ở đâu.

Nhìn hai mẹ con Giang Phi mê mang, khóe miệng Thượng Quan Tây Nguyệt nâng lên, các người diễn xong rồi, bây giờ tới phiên ta, trò hay mới bắt đầu thôi.

"Vậy người nói xem ai là yêu quái." Thượng Quan Tây Nguyệt tiếp tục dùng ánh mắt khống chế tinh thần của hắn, khiến hắn làm theo những gì mình muốn.

Đạo sĩ ngây thơ nhẹ gật đầu, quay đầu lại, cầm kiếm gỗ đâm về phía Giang Phi, miệng còn hô to "Yêu quái, người chính là yêu quái gây tai họa."

Nhìn thấy kiếm gỗ càng ngày càng gần mình, Giang Phi tròn tròn mắt, nhất thời cũng quên tránh né.

"Di nương, cẩn thận." Cũng may là Thượng Quan Lâm phản ứng kịp thời, vận linh lực kéo Giang Phi né qua một bên.

Đạo sĩ vô huyệt, đứng thẳng người lại đâm về phía Giang Phi.

Giang Phi chật vật trốn tránh, hô hào "Người nổi điên cái gì vậy, sao ta có thể là yêu quái."

Nô bộc xung quanh lại cảm thấy rất đặc sắc, trong lúc nhất thời cũng không ai đi qua giúp đỡ.

Người truy ta đuổi náo loạn âm ỉ, đột nhiên đạo sĩ ném kiếm trong tay xuống, lúc mọi người chưa kịp phản ứng, ôm chặt lấy Giang Phi "Phi Phi, không phải người cho ta tiền để ta hãm hại đại tiểu thư nhà người sao, vì sao bây giờ không để ý tới ta."

Tất cả nô tài đều trừng lớn hai mắt, gật đầu, thì ra là Nhị di nương cố ý hãm hại đại tiểu thư. Sợ mình bỏ lỡ cảnh tượng trăm năm khó gặp này, nên ai nấy đều mở lớn hai mắt, không muốn bỏ lỡ một chi tiết nào.

Thượng Quan Lâm cũng ngây dại, không ngờ mẫu thân lại hồng hạnh xuất tường, lại cùng một đạo sĩ.

Nếu Giang Phi biết nữ nhi của mình nghĩ mình như vậy, nhất định sẽ đánh chết nàng, dù lão nương có hồng hạnh xuất tường cũng sẽ không tìm đạo sĩ.

Thượng Quan Minh Tuyên đứng một bên cũng há to miệng, Nguyệt nhi luyện được pháp thuật gì thế này, lại có uy lực như vậy.

"Người làm gì đó, mau thả ta ra, Lâm Nhi, người còn đứng ngây ở đó làm gì, còn không mau kéo hắn ra cho ta." Giang Phi vừa ra sức giầy dụa, vừa cầu cứu Thượng Quan Lâm.

Sao mọi chuyện lại biến thành như vậy, sao lại xảy ra chuyện như vậy, nếu để cho lão gia biết... Giang Phi không dám nghĩ tới, tiếp tục giầy dụa.

Lúc đầu Thượng Quan Lâm còn ngẩn người, nhưng nghe thấy giọng của Giang Phi mới hồi thần lại, liền nhanh chân chạy lên phía trước dùng sức kéo cánh tay đạo sĩ đang ôm Giang Phi. "Thả di nương ta ra, tên đạo sĩ đáng chết này."

Bởi vì đạo sĩ bị không chế, sức mạnh bộc phát lớn hơn bình thường gấp mấy lần, nên Thượng Quan Lâm bị quăng xuống đất.

Thượng Quan Lâm chuẩn bị đứng lên, đột nhiên chân bị đau, té ngồi trên đất.

"Đáng chết "Thượng Quan Lâm sờ chỗ bị trật, khẽ nguyên rủa.

Đạo sĩ ôm Giang Phi không ngừng chu cái miệng thú lên muốn hôn bà, Giang Phi chỉ có thể lấy tay ngăn cản hắn, dù sao cũng là nữ tử, không bao lâu liền chống đỡ nổi, động tác trong tay cũng nhẹ bớt đi, đạo sĩ nắm lấy cơ hội, hôn lên đôi môi của bà.

"Các người đang làm cái gì." Thượng Quan Lưu Phong vừa hạ triều về đến phủ, nghe thấy tiếng ồn ào liền đi tới, không ngờ lại bắt gặp cảnh tượng một người mặc áo đạo sĩ ôm hôn tiểu thiếp của mình.

Trông thấy Thượng Quan Lưu Phong trở về, Giang Phi lập tức chảy nước mắt "Lão gia, mau cứu thiếp thân đi."

"Các người chết hết rồi sao? Còn không mau lôi tên đạo sĩ kia ra." Lúc này Thượng Quan Lưu Phong không muốn nhìn thấy Giang Phi, dù là ai nhìn thấy nữ nhân của mình bị nam nhân khác khinh bạc, trong lòng cũng đều không dễ chịu, huống chi đạo sĩ này còn đứng trong phủ của hắn, khiến hắn có cảm giác bị đội nón xanh.

Nô bộc nhìn lão gia nổi giận, tất cả đều gọi nhau đi lên kéo tay đạo sĩ ra, có lẽ do đạo sĩ kia ôm quá chặt, nên làm quần áo của Giang Phi lộn xộn, tóc tai rối bời, trang sức rơi xuống, cuối cùng cùn kéo được tên đạo sĩ ra.

"Thả ta ra, ta muốn hôn Phi Phi, thả ta ra " Đạo sĩ bị kéo ra, muốn thoát khỏi sự kiềm hãm tiếp tục hôn Giang Phi.

Mặt Thượng Quan Lưu Phong tái xanh lại, Phi Phi? Kêu thật thân mật, nữ nhân không tuân thủ nữ tắc này lại cho mình đội nón xanh.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Bị một tên súc sinh chê cười sao?

Edit: susublu

"Người đâu, đánh hắn đánh gãy xiêu rồi ném ra khỏi phủ cho ta." Thượng Quan Lưu Phong thực sự chịu không nổi việc hắn la làng nữa, hơn nữa lại còn gọi tên nữ nhân của mình.

"Thả ta ra, Phi Phi, ta..." Phịch một tiếng, đạo sĩ bị đánh gãy xiêu, chung quanh rốt cục cũng an tĩnh.

Nhìn tên đạo sĩ bị kéo ra ngoài, Thượng Quan Lưu Phong hừ lạnh một tiếng xoay người rồi đi.

"Lão gia "Giang Phi thấy Thượng Quan Lưu Phong không thèm liếc nhìn mình, hốt hoảng giữ chặt góc áo của hắn.

Tại sao lại không nghe mình giải thích, bản thân bà thật sự rất oan uổng.

"Nữ nhân như ngươi, còn gì để nói, ngươi tự nhìn ngươi xem giống cái gì." Trông thấy quần áo Giang Phi bị kéo loạn lộ cả xương quai xanh, mặt Thượng Quan Lư Phong càng lúc càng đen.

Thấy Thượng Quan Lư Phong nhìn chằm chằm cổ mình, Giang Phi mau chóng kéo quần áo lên "Lão gia, thiếp thân thật sự bị oan."

"Cha, việc này không thể trách di nương." Thượng Quan Lâm cố gắng đứng lên đi khắp khênh về phía Thượng Quan Lư Phong "Đều do tên đạo sĩ kia đột nhiên nổi điên nhào về phía di nương, những nô tài kia cũng có thể chứng minh."

Thượng Quan Lư Phong hoài nghi nhìn Giang Phi, nhìn mặt bà không giống như làm bộ, sắc mặt cũng không còn khó coi như lúc nãy nữa, nhưng dù là nguyên nhân gì, nữ nhân của hắn vẫn là bị người khác đụng vào, chuyện này khiến trong lòng của hắn vẫn bị vướng mắc.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở bên cạnh không hề mở miệng, cho đến khi Thượng Quan Lâm giải thích xong, nàng mới mở miệng "Nhị muội muội nói không đúng rồi, tên đạo sĩ đó tự xông lên không sai, nhưng hắn luôn miệng gọi Phi Phi đó, xưng hô thân thiết như vậy tất cả mọi người đều nghe thấy, nói không chừng bọn họ đã quen biết từ trước rồi."

Nói chưa dứt lời, nói chuyện Thượng Quan Lư Phong chính mình cũng nhớ tới đến vừa rồi đạo sĩ kia hô Giang Phi thân mật kinh. Lại căn cứ Thượng Quan Tây Nguyệt lời nói huyền tường ra một cái hình tượng, nói không chính xác nữ nhân này đã sớm cộng chính mình cùng người khác có một chân, diễn "danfnr;">lle3quylđ00n nghĩ như vậy, lắng lại lửa giận lần nữa lên cao, nắm lên Giang Phi tay vải ra, xoay người rời đi.

"Lão gia..." Hai tay Giang Phi nắm chặt quần áo, lệ rơi đầy mặt gọi Thượng Quan Lư Phong.

Trông thấy phụ thân đã sắp tha thứ cho mẫu thân, nhưng lại bị tiện nhân Thượng Quan Tây Nguyệt phá rồi, Thượng Quan Lâm giận không thể nào về phía nàng "Thượng Quan Tây Nguyệt, đều là do ngươi làm, tiện nhân!"

Thượng Quan Minh Tuyên thấy muội muội bị chửi, vừa định tiến lên liền bị Thượng Quan Tây Nguyệt kéo lại, lặng lẽ nói với hắn "Ca ca, đừng xúc động, nhìn biểu hiện của Lạc Lạc."

Sau đó Thượng Quan Tây Nguyệt vỗ vỗ Lạc Lạc nằm sắp trong tay mình "Phải xem ngươi rồi."

Lạc Lạc hiểu ý Thượng Quan Tây Nguyệt, bỏ nhào về phía trước cắn ngón tay Thượng Quan Lâm, cả người treo lơ lửng trên ngón tay của Thượng Quan Lâm.

"Thứ gì đây, a, đau quá!" Ngay lúc đang muốn mở miệng mắng to, đột nhiên Thượng Quan Lâm cảm thấy hoa mắt, ngón tay liền truyền đến cảm giác đau đớn, cúi đầu nhìn lại, thì ra là một con chó.

"Con chó chết tiệt này, nhanh buông ta ra." Thượng Quan Lâm không ngừng vung vẩy, muốn ném nó ra, nhưng Lạc Lạc cắn quá chặt, lúc hất lên, ngón tay đau nhức muốn gãy.

Giang Phi vốn đang đau lòng, thấy nữ nhi bị chó cắn, vội vàng đi lên trước, muốn muốn giúp nàng, ai ngờ bị móng vuốt chó cào, dọa bà không dám bước lên.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, đây là chó của ngươi, là ngươi cố ý để nó cắn ta." Thượng Quan Lâm nhìn đau, đột nhiên nhớ tới con chó này được Thượng Quan Tây Nguyệt ôm, hiện tại đột nhiên cắn nàng, nhất định là do tiểu tiện nhân này ra lệnh.

Lạc Lạc vốn đang ghét bỏ vì phải cắn nàng, phi phi, thật thối, cả người nó toàn mùi của chủ nhân thôi, vậy mà Thượng Quan Lâm lại nói nó là chó, khiến Lạc Lạc cực kỳ tức giận, nên càng dùng sức cắn.

"Thật sự oan uổng mà, Nhị muội muội, Lạc Lạc nhà ta rất có linh tính, ai bảo ngươi dùng tay chỉ ta khiến nó không vui!" Thượng Quan Tây Nguyệt vui vẻ nhìn Thượng Quan Lâm chặt vật.

"Vậy ngươi nhanh kêu nó buông ra." Thượng Quan Lâm muốn dùng tay kia đẩy nó ra, lại sợ bị cắn nữa, chỉ có thể nhẫn nhịn sự đau nhức kêu gào với Thượng Quan Tây Nguyệt.

Giọng điệu này khiến Thượng Quan Tây Nguyệt không thoải mái, rõ ràng là muốn cầu xin mình, còn giữ thái độ này, ta giúp ngươi mới là lạ.

"Ta nói nó cũng không nghe, trừ phi ngươi xin lỗi ta đến khi nó hận hải lòng mới được."

"Ngươi nói vậy gì đó, một con súc sinh có thể biết cái gì."

Lạc Lạc nghe thấy hai chữ súc sinh, càng cắn mạnh hơn, giống như nếu không cắn đứt tay nàng sẽ không cam tâm.

"Đau quá, Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi nhanh kêu nó buông ra."

"Ngươi không xin lỗi thì thôi, vậy ta thử một chút." Thượng Quan Tây Nguyệt ra vẻ thỏa hiệp "Lạc Lạc, mau trở lại đi!"

Hồ nữa ngày, Lạc Lạc cũng không có phản ứng, ngược lại càng cắn mạnh hơn, chỉ chốc lát máu me chảy đầm đìa.

"Nhị muội muội, người cũng thấy đấy, Lạc Lạc không để ý tới ta, hay người nói xin lỗi đi, nếu không Lạc Lạc sẽ không tha cho người, đến lúc đó tay người bị cắn đứt cũng không tốt." Thượng Quan Tây Nguyệt bắt đắc đi vờn hai tay, nhún vai, biểu thị mình bất lực.

"Đúng vậy, Lâm Nhi, người xin lỗi đi, đừng lấy tay mình ra để đùa giỡn!" Giang Phi ở một bên trông thấy ngón tay nữ nhi đang chảy máu, đau lòng khuyên nài.

Thượng Quan Lâm cảm giác con chó chết tiệt này càng cắn càng chặt, giống như muốn nàng nói xin lỗi, vì ngón tay của mình, chỉ có thể nói xin lỗi "Thật xin lỗi"

Vốn tưởng rằng nói xin lỗi con chó chết tiệt này sẽ buông ra, ai ngờ càng cắn chặt hơn "A, đau quá, đau quá" Thượng Quan Lâm đau đến nỗi nhảy loạn.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, người gạt ta. "

"Ta không có lừa người, có lẽ Lạc Lạc nhà ta nhìn người xin lỗi không có thành ý."

Không có thành ý? Một súc sinh có thể nghe hiểu những thứ này? Thượng Quan Lâm nhin một chút, thở sâu mấy hơi "Đại tỷ tỷ, ta sai rồi, ta không nên chỉ vào mặt người, thật xin lỗi!"

Chữ cuối cùng nói ra, Lạc Lạc buông lỏng tay của nàng ra, quay về trong ngực Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Lâm nhìn ngón tay chảy máu be bét, trong lòng cực kỳ hận, nhưng nàng lại không dám làm gì, nàng sợ con chó chết tiệt kia lại nhào lên.

"Phốc phốc." Lạc Lạc trong ngực Thượng Quan Tây Nguyệt không ngừng cúi mặt xuống đất phun nước bọt, còn vờn móng vuốt nhỏ lên vuốt lông. Miệng không ngừng gâu gâu hai tiếng.

"Nguyệt nhi, nó có ý gì." Thượng Quan Minh Tuyên tò mò nhìn động tác của Lạc Lạc, không hiểu.

"Nó đang ghét bỏ thứ nó vừa cắn. Được rồi, ca ca, chúng ta đi nhanh đi, nếu còn chần chừ sẽ không kịp."

Nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không nói gì liền lướt qua mặt mình, hai tay Thượng Quan Lâm nắm chặt lại.

Câu nói vừa rồi là có ý gì, cái gì mà ghét bỏ? Chẳng lẽ mình lại bị súc sinh chê?

Hai huynh muội Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi lên trên xe ngựa đã chuẩn bị từ trước, hai người ngồi đối mặt nhau, không ai mở miệng trước, cuối cùng vẫn là Thượng Quan Tây Nguyệt lên tiếng.

"Ca ca, huynh không có gì muốn hỏi sao? Huynh không hiểu kỳ vì sao tên đạo sĩ lại biến thành như vậy sao?"

"Không có gì muốn hỏi, ta chỉ biết muội là muội muội của ta, ta phải tin tưởng muội!"

"Ca ca..."

Hai huynh muội bèn nhìn nhau cười, tất cả mọi chuyện đều không cần phải nói.

Tốc độ xe ngựa rất nhanh, chỉ chớp lát đã đến phủ Hộ Quốc công, Thượng Quan Tây Nguyệt đặt Lạc Lạc vào nhẫn Thiên Hoàng, hai người vừa xuống xe đã nhìn thấy một nhà đứng bên ngoài chờ.

"Ngoại công, ngoại mẫu" Xuống xe ngựa, Thượng Quan Tây Nguyệt nhào vào ngực Tần Dung, ôm eo bà làm nũng.

Thượng Quan Minh Tuyên theo sát nàng cũng nhìn thấy đám người Tần Dung, diennD@fnn;llequy1./đôn cũng không tự chủ được mà đỏ vành mắt, bản thân hẳn cũng đã hơn một năm rồi chưa tới đây thăm hai vị lão nhân, bọn họ đã già rồi, tóc cũng bạc đi. Nhưng tinh thần vẫn rất tốt.

"Ngoại công ngoại mẫu" Thượng Quan Minh Tuyên đứng trước mặt bọn họ, không có biểu hiện thân mật như Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng trong lời nói cũng đậm chân tình.

"Ha ha, tiểu tử tốt rồi, mấy năm không gặp, dáng người đã chắc khỏe như vậy." Tây Hạo Hãn cười không ngậm miệng được, vỗ vỗ vai Thượng Quan Minh Tuyên.

Tần Dung ôm Thượng Quan Tây Nguyệt, nhìn hai ông cháu, rất vui mừng "Được rồi, chúng ta mau vào trong thôi!"

Trong đại sảnh, Thượng Quan Tây Nguyệt uống trà hạ nhân pha, nhìn bốn phía xung quanh đột nhiên hỏi "Bà ngoại, cữu cữu và biểu ca đâu!"

"Cữu cữu có việc ra ngoài, mà tất cả biểu ca của người đều đi rèn luyện rồi."

"Rèn luyện?"

"Đúng vậy, cũng phải mấy tháng sau mới về, không nói bọn hần nữa, Minh Tuyên, lần này học xong rồi sao?" Tây Hạo Hãn quay đầu lại hỏi Thượng

Quan Minh Tuyên.

"Không phải, học viện xảy ra chút chuyện, cho nên để chúng con nghỉ ngơi mấy tháng."

Thật ra Thượng Quan Minh Tuyên vẫn rất vui vì học viện cho hắn nghỉ mấy tháng, nếu không thì không biết tới khi nào mới có thể nhìn thấy muội muội.

Nghe đám người Tây Hạo Hân nói chuyện, đột nhiên Thượng Quan Tây Nguyệt nhớ ra mình có lời muốn nói "Ngoại công, lần này ra muốn cùng ca ca tới thăm mọi người, ngoài ra còn có một việc ta muốn nói cho người biết."

"Chuyện gì? Tàn Dung và Tây Hạo Hân cùng nhau nhìn nàng."

Thượng Quan Tây Nguyệt cân nhắc một chút, sau đó nói cho bọn họ biết quyết định của mình "Ta chuẩn bị giải trừ hôn ước với Bách Lý Hành."

Nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nói vậy, cả ba người đều kinh ngạc há to miệng, chuyện này cũng không trách được bọn họ, trong ấn tượng của bọn họ, Thượng Quan Tây Nguyệt yêu Bách Lý Hành đến chết đi sống lại, sao lần này lại muốn giải trừ hôn ước với hắn?

"Nguyệt nhi, có chuyện gì vậy, sao muội chưa từng nói cho ta biết." Thượng Quan Minh Tuyên giật mình hỏi Thượng Quan Tây Nguyệt. Hôm qua cũng không nghe nàng nói tới chuyện này, chẳng lẽ là mới quyết định sao?

"Không phải bây giờ huynh đã biết rồi sao, ngoại công ngoại mẫu, hai người thấy thế nào!" Thượng Quan Tây Nguyệt muốn trưng cầu ý kiến của bọn họ.

Tây Hạo Hân cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi, Tàn Dung nói tiếp "Nguyệt nhi, con suy nghĩ kỹ chưa?"

"Dạ, đã nghĩ kỹ rồi!"

"Nguyệt nhi, ngoại công ủng hộ quyết định của con, vốn ta cũng không coi trọng tiểu tử Bách Lý Hành, nếu không phải người thích hắn, ta đã sớm mặc kệ hắn." Tây Hạo Hân vỗ bàn đứng lên "Ngày mai ta sẽ tiến cung diện thánh, giải trừ hôn ước cho con và Bách Lý Hành."

Thượng Quan Tây Nguyệt lắc đầu, nàng nói cho bọn họ chỉ là muốn để bọn họ chuẩn bị tâm lý, về chuyện giải trừ hôn ước nàng muốn tự mình giải quyết.

"Không cần, ngoại công, chuyện này ta muốn tự mình giải quyết."

"Nguyệt nhi, con thực sự không còn thích thái tử nữa sao?" Tàn Dung không chắc chắn hỏi lại. Bà lo lắng nhất là Thượng Quan Tây Nguyệt hành động theo cảm tính, sau đó lại hối tiếc. Mặc dù bà cũng không coi trọng Bách Lý Hành, nhưng chỉ cần tôn nữ của mình vui vẻ là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Ngoại trừ Nguyệt nhi, không ai lọt vào mắt xanh của ta được

Edit: susubluu

"Tự mình giải quyết? Tự con giải quyết thế nào?" Tây Hạo Hân ngắt lời Tàn Dung hỏi tiếp, nghi hoặc nhìn nàng. Tuy rằng cháu gái này đã thay đổi rất nhiều, nhưng hắn vẫn chưa tin nàng có thể tự giải quyết được chuyện này.

"Người hãy tin tưởng ta, ta nhất định sẽ giải quyết tốt, ngoại công người suy nghĩ một chút xem, nếu người tiến cung tìm Hoàng Thượng giải trừ hôn ước, sẽ khiến Hoàng Thượng cảm thấy người khinh thị người hoàng gia, lại dám phá bỏ hôn ước với thái tử, gần vua như gần cọp, chúng ta không thể không đề phòng."

Tây Hạo Hân kinh ngạc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, giống như không thể tin được câu vừa rồi do chính nàng nói ra. Xem ra tôn nữ này không chỉ thay đổi một chút thôi!

"Vậy con nói phải làm sao bây giờ?"

"Ta cũng đang suy nghĩ vấn đề này, có biện pháp nào để Hoàng Thượng chủ động giải trừ hôn ước giữa ta và Bách Lý Hành thì tốt rồi." Nói đến chuyện này, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng hơi phiền não, mặc dù muốn giải trừ hôn ước với Bách Lý Hành, nhưng bây giờ vẫn chưa nghĩ ra biện pháp nào khả thi.

"Nguyệt nhi, có một biện pháp." Thượng Quan Minh Tuyên đột nhiên mở miệng "Ba tháng có một cuộc tỷ thí võ nghệ, người đứng đầu có thể đưa ra một yêu cầu với Hoàng thượng."

Giải thi đấu tỷ thí cứ năm năm sẽ cử hành một lần, mỗi quốc gia sẽ thay phiên nhau tổ chức, lần này đến phiên Tây Lăng Quốc.

"Được, vậy ta sẽ giành vị trí đầu bảng, tự mình yêu cầu Hoàng thượng giải trừ hôn ước với tên nam nhân cận bã Bách Lý Hành." Thượng Quan Tây Nguyệt đầy tự tin, nói.

Nàng nhất định sẽ đạt được vị trí đầu bảng ở trận đấu ba tháng sau, cũng muốn nói cho thiên hạ biết, nàng, Thượng Quan Tây Nguyệt không phải là một phế vật.

Nhìn thấy đám người Tây Hạo Hân lo lắng, Thượng Quan Minh Tuyên mở miệng trước "Ngoại công ngoại mầu, không có chuyện gì đâu, hai người phải tin tưởng Nguyệt nhi, nhất định nàng có thể làm được."

Nhìn Thượng Quan Minh Tuyên chắc chắn như vậy, bọn họ cũng không nói gì thêm, lựa chọn tin tưởng nàng.

Sau đó, bọn họ dùng cơm trưa xong liền quay về phủ Thừa tướng.

"Ha ha, Huyền Huyền tỷ, ngươi thật biết chế cười." Trong mái đình ở hoa viên. Thượng Quan Lâm ngồi cùng một nữ tử xinh đẹp, trò chuyện vui vẻ.

"Ai nói đùa, tiểu nha đầu nhà ngươi." Nữ tử xinh đẹp giả bộ gõ đầu Thượng Quan Lâm.

Thượng Quan Lâm đang chuẩn bị đáp lại, đột nhiên trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi về bên này.

Mắt nàng xoay vài vòng, kéo nữ tử bên cạnh đứng lên "Huyền Huyền tỷ, giới thiệu với ngươi, đây là đại tỷ của ta." Thượng Quan Lâm chỉ vào Thượng Quan Tây Nguyệt.

Vũ Huyền Huyền tùy ý liếc qua Thượng Quan Tây Nguyệt, sau đó khóe mắt nhếch lên, chế giễu châm chọc "Không cần giới thiệu, đại tỷ tỷ phế vật của ngươi ai mà không biết."

"Thì ra ta nổi danh như vậy, thật là may mắn!" Thượng Quan Tây Nguyệt đi tới đáp lại Vũ Huyền Huyền.

Thượng Quan Lâm chết tiệt, thật sự không có được một phút giây yên tĩnh diễn[Damn!;lle3quysd00n, lại tìm người khác tới giúp đỡ, thật không biết những người này có đầu óc hay không, lại cam nguyện làm bìa đỡ đạn cho nàng ta.

Vũ Huyền Huyền nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt như nhìn người ngoài hành tinh, rốt cuộc da mặt nàng ta dày bao nhiêu, rõ ràng là châm chọc nàng ta, mà nàng ta còn nói mình may mắn.

"Lâm Nhi, đại tỷ tỷ của ngươi thật không bình thường, nghe lời nói mà không hiểu."

Thượng Quan Lâm đắc ý nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt bị khi dễ "Huyền Huyền tỷ, đại tỷ của ta thật sự không giống người bình thường, nhân duyên cũng vô cùng tốt, Thần vương thích nhất là đi với nàng."

Thượng Quan Lâm cố ý nói như vậy, nàng biết Vũ Huyền Huyền thích Bách Lý Thần, hiện tại mình đứng trước mặt nàng nói Bách Lý Thần thích Thượng Quan Tây Nguyệt, tương đương với việc kết thù cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

Quả nhiên, Vũ Huyền Huyền nghe Bách Lý Thần thích phế vật này, sắc mặt cũng thay đổi, ánh mắt ngoan lệ nhìn nàng "Ngươi nói xem, đúng như vậy phải không?"

Không có khả năng, tuyệt đối không thể nào, Bách Lý Thần tuần mỵ như vậy sao lại thích một người xấu xí như Thượng Quan Tây Nguyệt chứ, tuyệt đối không thể nào, nàng nhất định phải hỏi rõ ràng, không cần biết thật giả thế nào, Bách Lý Thần chỉ có thể là cuar nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Vũ Huyền Huyền tự cao tự đại, không tự chủ nhíu mày, loại người này giống như chỉ cần nàng hỏi thì người khác nhất định phải trả lời, nàng thấy phản cảm nhất chính là loại người này.

"Vị này là ai, Vũ tiểu thư đúng không." Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý hồ đồ, giả bộ như không nhớ nổi nàng tên là gì "Thần vương thích ai là tự do của hắn, ta không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi của ngươi."

Vũ Huyền Huyền không nghe được đáp án mình muốn, nghiêng răng nghiêng lợi bước lên một bước, đối mặt với Thượng Quan Tây Nguyệt "Ta hỏi lại một lần nữa, có phải Thần vương thích ngươi hay không."

Thượng Quan Tây Nguyệt khinh thường nhìn nàng một cái, trong lòng đầy khinh bỉ, đúng là nữ nhân ngu xuẩn chỉ có dung mạo mà không có đầu óc, bị Thượng Quan Lâm lợi dụng mà cũng không biết, nhưng nàng cũng sẽ không nói cho nàng ta biết, nói ra nàng cũng sẽ không tin, sao phải vẽ vôi cho thêm chuyện chứ!

"Ta hỏi ngươi ngươi không nghe thấy sao? Thần vương có phải thích ngươi hay không." Vũ Huyền Huyền đợi nửa ngày vẫn không nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt trả lời, ngược lại thấy nàng dùng ánh mắt khinh thường nhìn mình, thẹn quá thành giận quát.

"Ai da, ta sợ quá, thật đúng là hai người thần kinh, rất hợp." Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn để ý tới hai nữ nhân điên này nữa, xoay người rời đi.

Thật sự phiền chết, từ khi đến nơi này, mỗi ngày đều có gây chuyện với nhau, người lừa ta gạt, còn phải đề phòng tiểu nhân tác quái, không có một ngày qua bình yên, đương nhiên, có ca ca, ngoại công, ngoại mẫu cũng là may mắn lớn nhất của nàng.

"Đứng lại, người đứng lại đó cho ta!" Nghe thấy nàng nói mình bị bệnh tâm thần, khuôn mặt xinh đẹp của Vũ Huyền Huyền trở nên dữ tợn vô cùng, tiến lên gần nàng lại.

Thượng Quan Lâm đứng phía sau mừng rỡ xem kịch hay, hừ, Thượng Quan Tây Nguyệt, ta không đối phó được người, ta sẽ để cho người khác giáo huấn người, còn nữa, linh lực Vũ Huyền Huyền còn cao hơn ta, đắc tội nàng, người nhất định phải chết.

Thượng Quan Tây Nguyệt tròn trắng mắt, bất đắc dĩ nhìn nàng "Người muốn thế nào, có thấy phiền không."

Nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt tròn trắng mắt, Vũ Huyền Huyền hận không thể móc nó ra giẫm nát, nàng nắm chặt tay thành nắm đấm lắm lắm bấm cái gì đó liên tục, cảm xúc rốt cục cũng ổn định lại.

"Người đã không muốn nói, ta cũng không ép người, chúng ta cá cược được không."

"Cá cược cái gì" Thượng Quan Tây Nguyệt cảm thấy hứng thú mở mắt.

"Ngày mai chúng ta cùng đến rèn luyện ở rừng rậm Ma Thú."

"Rèn luyện?" Thật sự quá tốt, vốn ba tháng sau nàng muốn tham gia trận đấu, đang lo không biết làm sao để mình mạnh lên, không ngờ cơ hội lại chủ động tới tìm.

"Không sai "Nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt mở lớn hai mắt, Vũ Huyền Huyền đắc ý cười một tiếng, cảm giác rốt cục mình cũng nắm được quyền chủ động "Đương nhiên, nếu người sợ, ta cũng không miễn cưỡng người, chỉ cần người nói cho ta biết có phải Thần vương thích người hay không là được."

"Ai nói ta sợ, lỗi tai nào của người nghe thấy ta nói sợ, ý của ta là người còn trẻ như vậy, sao lại nói vòng vèo như mấy người già vậy."

Bản thân mình phong nhã hào hoa, xinh đẹp động lòng người, thế nhưng bị Thượng Quan Tây Nguyệt ví von mình thành người già, Vũ Huyền Huyền tức giận đến nổi mặt đỏ bừng lên.

Thượng Quan Tây Nguyệt, người chó đắc ý, đứng đây đầu võ mồm cũng vô dụng, ta sẽ khiến cho người từ trả giá thật lớn vì lời nói của mình.

"Không sợ thì tốt, như vậy đi, ngày mai chúng ta đến rừng rậm Ma Thú lập khế ước với ma thú, ai có được ma thú đẳng cấp cao hơn, thì coi như người đó thắng, thế nào, nếu ta thắng, người chỉ cần trả lời ta câu hỏi vừa rồi."

Vũ Huyền Huyền rất có lòng tin, nàng không tin một phế vật sẽ có thể lập được khế ước với ma thú, coi như là may mắn lập được một khế ước, nhất định cũng là cấp thấp nhất, bởi vì muốn ký khế ước với ma thú cấp cao, nhất định phải có Tinh Thần lực thật lớn mới có thể. Chỉ bằng một phế vật không có linh lực như Thượng Quan Tây Nguyệt, có thể còn sống mà ra ngoài hay không vẫn còn chưa biết, đừng nói đến việc lập khế ước!

"Vậy nếu như ta thắng thì sao!"

"Nếu như người thắng, ta để tùy người xử trí."

Thượng Quan Tây Nguyệt kinh ngạc nhìn nàng có thể vì Bách Lý Thần mà làm đến mức độ này, thật không biết tiểu tử ngốc Bách Lý Thần mà cũng có người thích, nhưng cũng đúng thôi, mặc dù Bách Lý Thần có chút điên, nhưng dung mạo lại có một không hai.

"Có thể, vậy chúng ta vỗ tay cá cược." Thượng Quan Tây Nguyệt không tin mấy người này, ai biết sau khi xong chuyện có chịu thừa nhận hay không, nếu nàng ta thắng thì tốt rồi, nhưng nếu mình thắng, không chừng sẽ náo loạn đến đâu!

"Có thể "Vũ Huyền Huyền xòe bàn tay ra đập ba cái với Thượng Quan Tây Nguyệt, cũng coi như là hứa hẹn.

"Vậy cứ như vậy đi, ta đi trước."

"Người..." Vũ Huyền Huyền nhìn bóng lưng của nàng còn muốn nói điều gì đó.

Thượng Quan Tây Nguyệt đưa lưng về phía nàng phát phát tay "Ta đã biết, sáng mai người đến công phủ Thừa tướng chờ ta!"

Đến khi Thượng Quan Tây Nguyệt đi xa, nàng mới quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Lâm.

"Lâm muội muội, điều người vừa nói đều là thật sao? Thần vương đối xử với nàng ta đặc biệt." Vũ Huyền Huyền không tin, còn muốn xác nhận thêm lần nữa, vô luận thế nào nàng tuyệt không muốn tin Bách Lý Thần thích phế vật kia, [điển>da2nn""l3e;quyddon](#) nàng biết hẳn từ khi còn bé, nàng đã thích Bách Lý Thần, mặc dù bây giờ hẳn trở nên ngu dại, nhưng vẫn không thể làm trái tim nàng hết thích hẳn. Cả đời này, không phải hẳn nàng không gả.

"Huyền Huyền tỷ, đương nhiên là thật, chuyện này tất cả mọi người đều biết, ngay cả Thiếu chủ Long Thiên Các cũng đều đối xử với nàng rất tốt!"

Thượng Quan Lâm nhìn thấy Vũ Huyền Huyền nhìn mình, vội vàng che giấu sắc mặt đắc ý, cực lực muốn dùng lời nói để kích thích Vũ Huyền Huyền hận thù Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Huyền Huyền tỷ, trong mắt của ta chỉ có người mới xứng với Thần vương, người nhìn người xem, tư thái như thần tiên, dung mạo như ngọc quý, Thần vương có tác phong hơn người, tài năng khiến người khác kinh sợ, các người là một đôi do trời đất tạo nên!" Thượng Quan Lâm có thừa khả năng vuốt mõng ngựa, muốn lợi dụng năng giúp mình đối phó Thượng Quan Tây Nguyệt.

Vũ Huyền Huyền nghe thấy mình và Bách Lý Thần là một đôi, trong lòng cực kỳ vui vẻ, nhưng mặt vẫn không có một biểu hiện dư thừa.

"Lâm muội muội, người quá khoa trương rồi, ta nào có tốt như người nói."

"Sao lại không, nếu có thể, ta thật hy vọng Huyền Huyền tỷ là tỷ tỷ của ta, Thượng Quan Tây Nguyệt quả thực là một điều sỉ nhục của phủ Thừa tướng chúng ta." Vuốt mõng ngựa nhưng đồng thời cũng không quên gièm pha Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Huyền Huyền tỷ, ngày mai ta muốn đi cùng người, nói không chừng có thể giúp đỡ được gì đó. "Hừ, Thượng Quan Tây Nguyệt, ngày mai là ngày chết của người, ta muốn để những dã thú kia gặm nát người đến xương cốt cũng không thừa, để xem người còn đối nghịch với ta mỗi ngày không."

"Cũng được." Vũ Huyền Huyền cân nhắc một chút, liền đồng ý, thêm một người sẽ thêm một phần sức mạnh.

"Vương gia " Đông Nhật cung kính quỳ gối trước mặt Bách Lý Thần, nói lại chuyện Thượng Quan Tây Nguyệt muốn đến rừng rậm Ma Thú cho hắn biết.

"Vũ Huyền Huyền? Rừng rậm Ma Thú?" Bách Lý Thần lập lại, sắc mặt hơi khó coi, Vũ Huyền Huyền đáng chết, lại muốn dẫn Nguyệt nhi thân ái của hắn đến chỗ nguy hiểm như vậy.

"Đúng vậy, ngày mai các nàng sẽ đi, chủ tử, người nói nên làm thế nào bây giờ!"

Nghe vậy, Bách Lý Thần nở nụ cười làm cho người khác mất "Làm thế nào, đương nhiên là cùng đi với Nguyệt nhi của ta, đứng lên đi "

Nhìn bộ dáng vui vẻ của Bách Lý Thần, sau khi đứng lên, Đông Nhật len lén nhìn hắn một cái, nói một chuyện khác cho hắn biết "Chủ tử, hình như Vũ Huyền Huyền thích người, cho nên mới nhắm vào Thượng Quan cô nương."

Bách Lý Thần nghe thấy có người nhắm vào Nguyệt nhi của mình, khuôn mặt tuần lẳng lập tức lạnh như hàn băng "Vũ Huyền Huyền, nàng ta có tư cách gì mà thích bốn vương, nhưng mà, Vũ Huyền Huyền là ai."

Đông Nhật nghe được câu hỏi này, chân lão đảo, gia ơi, suy nghĩ cả nửa ngày, người vẫn không biết người ta là ai, như vậy hình như không thuyết phục lắm, không tốt lắm đâu.

"Vũ Huyền Huyền là đích nữ quan võ, hơn nữa chủ tử cũng biết nàng."

"Biết nàng, làm sao có thể, ngoại trừ Nguyệt nhi, không ai có thể lọt vào mắt xanh của ta." Trước mắt hắn như hiện lên hình ảnh Thượng Quan Tây Nguyệt mỉm cười nhân nhật, giọng nói Bách Lý Thần đầy sự nhớ nhung.

Lâu rồi không gặp tiểu nha đầu kia, cũng không biết nàng có nhớ mình như mình nhớ nàng không.

Nếu để cho Đông Nhật biết trong lòng Bách Lý Thần nghĩ gì, trên trán nhất định sẽ xuất hiện vô số hắc tuyến, gia ơi, cái gì mà lâu rồi, mới có hai ba ngày thôi mà, hơn nữa, Thượng Quan cô nương người ta nghĩ người là kẻ ngu, sao lại nhớ người được. Nhưng những lời này hắn không dám nói ra, nếu không chủ tử sẽ lộ da mình mất.

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, người đi nói với Lăng, ngày mai cùng đi với ta." Vừa nghĩ tới mình lại có thể nhìn thấy nàng, Bách Lý Thần không nhịn được mà kích động.

"Dạ..."

Nhìn Đông Nhật biến mất, Bách Lý Thần ngồi xuống rơi vào trầm tư.

"Tiểu thư, sao người lại chậm như vậy!" Khi Tiểu Ngôn và Bích Ngọc thấy Thượng Quan Tây Nguyệt trở về, vội vàng nghênh đón.

"Có chút việc, đúng rồi, ca ca ta đâu!" Bây giờ Thượng Quan Tây Nguyệt muốn thương lượng với Thượng Quan Minh Tuyên về chuyện ngày mai đi rừng rậm Ma Thú, nói không chừng gặp vận khí tốt, mình và ca ca đều có thể lập kế ước với ma thú.

"Đại thiếu gia ở bên trong."

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa đi vào đã nhìn thấy Thượng Quan Minh Tuyên ngồi trên ghế uống trà, thấy Thượng Quan Tây Nguyệt trở về, đặt chén trà xuống nhìn về phía nàng "Nguyệt nhi, sao bây giờ mới về."

Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi bên cạnh Thượng Quan Minh Tuyên, kể lại chuyện vừa rồi cá cược với Vũ Huyền Huyền đến rừng rậm Ma Thú.

"Ca ca, Vũ Huyền Huyền là ai "

Thượng Quan Minh Tuyên vừa nghe đến rừng rậm Ma Thú, sắc mặt ngưng trọng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt "Vũ Huyền Huyền là đích nữ của đại

tướng quân Tây Lăng Quốc, từ nhỏ thiên phú đã vô cùng tốt, bây giờ nàng đã là Hoàng Linh đỉnh phong, Nguyệt nhi, lần này muội cùng nàng đi rừng rậm Ma Thú, không phải nàng có âm mưu gì chứ, vì lý do an toàn, ngày mai ta sẽ đi cùng muội."

"Ca, ta cũng muốn huynh đi cùng ta, nói không chừng đến lúc đó hai chúng ta đều sẽ lập được khế ước với ma thú thì sao."

"Nguyệt nhi, muội cho rằng bắt ma thú dễ như bắt thỏ sao? Muốn lập khế ước với ma thú nhất định phải có Tinh Thần lực thật lớn mới có thể, nếu không sẽ bị phản phệ." Thượng Quan Minh Tuyên nói những gì mình biết cho Thượng Quan Tây Nguyệt, hi vọng muội muội có thể chuẩn bị tâm lý.

Nhìn thấy ca ca lo lắng cho mình, Thượng Quan Tây Nguyệt hé miệng cười một tiếng "Ca, huynh không biết rồi, ta còn biết luyện đan, cho nên Tinh Thần lực của ta rất mạnh " Nàng đột nhiên nhớ tới mình vẫn chưa nói cho Thượng Quan Minh Tuyên biết mình biết luyện đan.

"Cái gì, Nguyệt nhi, muội còn biết luyện đan?" Thượng Quan Minh Tuyên giật mình, nhìn nàng như nhìn quái vật "Nguyệt nhi, rốt cục muội còn bao nhiêu chuyện khiến ta kinh ngạc nữa đây, nói hết một lần đi, đừng sợ ta không chịu được."

"Không còn nữa, cho nên Tinh Thần lực của ta rất mạnh, có thể lập khế ước với ma thú!"

Thượng Quan Tây Nguyệt ngóc đầu lên chờ đợi dáng vẻ khích lệ của hắn, làm Thượng Quan Minh Tuyên lập tức nở nụ cười.

"Có thể, ca ca sẽ đi cùng muội "Hắn sờ đầu Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng cảm thán vô cùng, Nguyệt nhi thật sự đã trưởng thành, hắn tin tưởng sau này nàng sẽ càng xuất sắc hơn, huynh muội bọn họ nhất định có thể cùng xông pha thiên hạ.

"Ca, đêm nay huynh nghỉ ngơi thật tốt đi, ta vào không gian luyện thêm chút đan dược để ngày mai mang theo." Nói xong Thượng Quan Tây Nguyệt đứng lên ra khỏi phòng.

Vào không gian huyền ảo, đột nhiên nàng nhớ tới Lạc Lạc còn để trong nhẫn Thiên Hoàng, liền đưa hắn ra.

"Chủ nhân, ta không để ý tới người, ta ở bên trong đến nỗi nghẹn chết rồi." Sau khi ra ngoài Lạc Lạc trở về hình dáng ban đầu đặt móng ngồi dưới đất không ngừng đập chân hai mắt còn vụng trộm liếc Thượng Quan Tây Nguyệt, giống như muốn nàng an ủi mình.

Sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại không biết hắn đang tính toán cái gì, cười yếu ớt ôm hắn vào ngực, ôn nhu an ủi "Được rồi Lạc Lạc, đừng nóng giận nữa!"

Nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt phẫn nộ lấy lòng mình, rốt cục Lạc Lạc không tức giận nữa, cọ xát trán vào lòng Thượng Quan Tây Nguyệt "Như vậy còn tạm được."

Sau đó Thượng Quan Tây Nguyệt để Lạc Lạc tự chơi ở bên cạnh, còn mình thì chuyên tâm luyện đan.

"Nương" Trong Phi vũ các, ba mẹ con Giang Phi ngồi cùng nhau không biết đang thảo luận cái gì, sắc mặt có chút ngưng trọng.

"Lâm Nhi, lần này cùng đến rừng rậm Ma Thú nhất định phải cẩn thận nhiều hơn!" Giang Phi dặn đi dặn lại, sợ nữ nhi của mình xảy ra chuyện gì.

Thượng Quan Lâm cười một tiếng "Yên tâm đi, nương, lần này ta sẽ khiến tiện nhân Thượng Quan Tây Nguyệt có đi mà không có về, để nàng biết kết cục của việc đối nghịch với ta."

Chỉ cần nghĩ tới kết cục ngày mai của Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng Thượng Quan Lâm thoải mái, Thượng Quan Tây Nguyệt, ngày mai là ngày chết của ngươi, diên,""D@finlle3quys>d00n coi như bây giờ ngươi thay đổi thì sao, cuối cùng cũng chỉ có một con đường chết, đến bên kia cũng đừng oán ta, ai bảo ngươi chọc ta.

Thượng Quan Dục ở bên cạnh nghe các nàng nói đến rừng rậm Ma Thú, lập tức hứng thú, ngồi một bên la hét "Nương, tỷ tỷ, ta cũng muốn đi rừng rậm Ma Thú, ta cũng muốn đi bắt một con ma thú."

Đến lúc đó dẫn ma thú đi trên đường, để cho những bằng hữu của mình nhìn thấy nhất định sẽ hâm mộ mình. Nghĩ đi nghĩ lại, Hình như Thượng Quan Dục còn nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của người khác, không khỏi đắc ý.

"Đủ rồi, ngươi còn muốn mọi chuyện thêm loạn sao, với công phu mèo ba chân của ngươi, đến lúc đó không bị dã thú ăn mới là lạ!"Thượng Quan Lâm không nhịn được nhìn hắn. Đệ đệ của mình không thể học võ, cả ngày ngơ ngác ngác, một chút cũng không tiến bộ.

Lúc này Thượng Quan Lâm không biết câu nói của mình lại trở thành sự thật, đệ đệ thật sự bị ma thú gặm đến không còn xương cốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Nụ hôn ngoài ý muốn

Edit: susubluu

Thượng Quan Lâm xem thường, Thượng Quan Dục không phục "Nương, ngươi nhìn thái độ của tỷ tỷ kia, ta mặc kệ, ta muốn đến rừng rậm Ma Thú."

Cánh tay Giang Phi bị Thượng Quan Dục lắc qua lắc lại, không cho hắn đi, hắn lại náo loạn, cho hắn đi, lại lo lắng cho hắn, tình thế khó xử, Giang Phi bị lắc đến không chịu nổi, rốt cục thỏa hiệp "Được được, sợ ngươi rồi đó, Lâm Nhi, nếu không ngươi mang đệ đệ ngươi theo cùng đi, cũng cho hắn cơ hội rèn luyện."

Nhìn thấy Giang Phi cũng đồng ý cho hắn đi, Thượng Quan Lâm nhủ nhủ mày "Nương, ngươi biết cái gì chứ, rừng rậm Ma Thú nguy hiểm cỡ nào ngươi không biết sao? Đệ đệ một chút công lực, còn không bằng một ngón tay của đám ma thú. Hơn nữa, lần này đi rừng rậm Ma Thú chủ yếu là vì đối phó Thượng Quan Tây Nguyệt."

"Như vậy, vậy Dục..."Giang Phi nghe Thượng Quan Lâm nói như thế cũng thấy sợ, cũng muốn khuyên Thượng Quan Dục để hắn không đi, nếu con trai mình thật có chuyện bất trắc, bản thân bà cũng không sống được.

"Tỷ tỷ "Thượng Quan Dục nhìn Giang Phi đã đồng ý, lại bị Thượng Quan Lâm ngăn cản, Thượng Quan Dục không vui "Không phải ngươi muốn độc chiếm ma thú chứ, chúng ta là tỷ đệ ruột, mọi chuyện đều phải do ta làm chủ mới đúng."

Nói xong cũng đưa mắt nhìn về phía Giang Phi "Nương, ngươi vừa mới đồng ý rồi, không thể đổi ý, nếu ngươi không đồng ý, ta sẽ tự đi."

Cái gì, tự đi? Chuyện này không được, đi cùng Lâm Nhi tốt xấu gì cũng có thể chiếu cố lẫn nhau, nếu thật sự tự mình đi, đến lúc đó gặp phải nguy hiểm thật sự là trời không thấu đất không hay. Suy nghĩ nửa ngày, Giang Phi đồng ý.

"Lâm Nhi, ngươi đưa Dục đi đi, không phải còn có Vũ Huyền Huyền đồng hành sao. Để nàng chiếu cố Dục của chúng ta."

Nghe thấy Giang Phi nói như vậy, Thượng Quan Dục dương dương đắc ý nhìn Thượng Quan Lâm. Thế nào, mẫu thân đã đồng ý cho ta đi, lần này ta nhất định bắt được ma thú mang về.

Thượng Quan Lâm thấy nói với hai người họ cũng không hiểu, cũng không nói chuyện nữa, đứng lên đi ra ngoài "Ngày mai đến sớm một chút."

Thượng Quan Tây Nguyệt ở trong không gian luyện được không ít đan dược, có loại nhanh chóng chữa trị, khôi phục linh lực, nâng cao tốc độ, còn có loại do chính nàng nghiên cứu ra, tên là Vong Ưu đan, sau khi ăn vào, sẽ khiến người ta quên hết mọi chuyện xảy ra trong vòng năm canh giờ, lại tăng thêm thuật thôi miên của mình, có thể cho người muốn quên ăn lập tức sẽ quên hết.

Lần này nàng sẽ mang Vong Ưu đan theo bởi vì nàng có dự cảm nhất định sẽ phải dùng tới.

Đang lúc nàng bỏ đan dược vào trong nhẫn Thiên Hoàng, thân thể truyền đến cảm giác đau đớn như muốn xé rách, nàng rất quen thuộc loại cảm giác này, muốn tấn cấp.

Nàng tranh thủ thời gian ngồi xuống, điều chỉnh khí tức, vận dụng đan điền thu linh lực lại, toàn bộ quá trình gian nan, thống khổ, sắc mặt Thượng Quan Tây Nguyệt trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng, rốt cục cũng buông lỏng cả người, tấn cấp đến Huyền Linh cao cấp.

Nhưng nàng không hề dừng lại, càng thống khổ thêm lần nữa, khóe mắt Thượng Quan Tây Nguyệt run rẩy, sẽ không phải lại muốn tấn cấp tiếp chứ. Không có thời gian cho nàng suy nghĩ nhiều, nàng cố gắng điều chỉnh hơi thở dồn dập, diễn[D@fin
Lạc Lạc ở một bên trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt thống khổ, mặc dù gấp, nhưng cũng không thể làm gì để giúp nàng, bởi vì chỉ cần qua được cửa này, thì nàng cách mốc thành công gần thêm một bước.

Kiên trì, nhất định phải kiên trì, Thượng Quan Tây Nguyệt không ngừng tự động viên, qua một lúc lâu, sự đau đớn chậm rãi giảm bớt, Thượng Quan Tây Nguyệt biết mình qua rồi, nhẹ nhàng thở ra.

Nàng đứng dậy vận linh lực, lúc này mới phát hiện mình đột phá thành công Huyền Linh đỉnh phong, bước vào Hoàng Linh sơ cấp. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn lại có thể lên gần ba cấp, thật sự là ngoài dự liệu.

"Chủ nhân, ngươi quá tuyệt vời!"Lạc Lạc đứng một bên cao hứng hoan hô.

Thượng Quan Tây Nguyệt nở nụ cười với hắn, bắt đầu tu luyện, dù sao cũng vừa tấn cấp, linh lực còn chưa vững chắc.

Đào mắt một cái đã dần ngày hôm sau, Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi mở đôi mắt đen kịt ra, qua một đêm tu luyện, không những không tiêu tụy, ngược lại khí thể càng cường đại, làn da trên mặt càng ngày càng nõn nà, tinh khiết không tạp chất.

Nàng ra ngoài không gian, nói với Lạc Lạc "Lạc Lạc, rừng rậm Ma Thú quá nguy hiểm, lấy năng lực của ta còn không thể bảo đảm ngươi an toàn, hay ngươi đợi ta trong nhẫn Thiên Hoàng có được không."

Sau khi Lạc Lạc nghe xong, miệng cong lên, thật ra hắn không muốn đợi ở bên trong đó, trong đó thật nhàm chán, nhưng hắn cũng biết Thượng Quan Tây Nguyệt lo lắng cho mình, đành phải đồng ý.

Thấy Lạc Lạc đồng ý, Thượng Quan Tây Nguyệt vui vẻ hôn hắn một cái, nhét cả khuôn mặt đỏ bừng của Lạc Lạc bỏ vào trong nhẫn Thiên Hoàng.

Vừa ra cửa đã nhìn thấy Thượng Quan Minh Tuyên, hần đứng dưới ánh mặt trời, mặc trường sam màu trắng, khoe miệng có ý cười nhợt nhạt, khiến người khác cảm thấy rất ảm áp.

"Nguyệt nhi, muội... Có phải lại tấn cấp hay không." Thượng Quan Minh Tuyên liếc mắt liền nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt thứ khác biệt, mặc dù che giấu rất kỹ, nhưng khác trước đó rất nhiều, nguyên nhân duy nhất chỉ có thể là tấn cấp.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy mình lại bị Thượng Quan Minh Tuyên nhìn ra, cũng không thấy kỳ quái, dù sao cấp bậc của Thượng Quan Minh Tuyên cao hơn mình rất nhiều, bị nhìn ra cũng là bình thường "Ca, bị huynh nhìn ra rồi, vậy huynh đoán xem bây giờ ta đến cấp bậc nào rồi."

Thượng Quan Minh Tuyên nhìn bộ dáng nàng nghịch ngợm, cười cười "Được rồi, Nguyệt nhi, ta không đoán ra được, muội mau nói cho ta biết."

"Ừ" Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý đùa hấn "Tôi hôm qua đã tấn cấp đến Hoàng Linh sơ cấp."

Thượng Quan Minh Tuyên lập tức há to miệng, Hoàng Linh sơ cấp? Ngay tối hôm qua? Thiên phú của nàng cũng quá nghịch thiên rồi, chỉ một buổi tối mà liền tục tấn ba cấp, thật sự là thiên tài của toàn bộ đại lục.

"Đừng kinh ngạc nữa, ca, con ruồi đã bay vào miệng huynh rồi."

Thượng Quan Minh Tuyên nghe xong lập tức ngậm miệng lại, không thể tưởng tượng nổi nhìn nàng "Nguyệt nhi, muội thật sự làm cho ca ca nở mày nở mặt, nương và người phụ thân chưa gặp mặt của chúng ta không nhất định sẽ lấy muội làm niềm vinh dự."

Nói đến người phụ thân chưa gặp mặt, Thượng Quan Tây Nguyệt liền nhớ lại bức thư của Tây Tinh Nhi, trên đó có nói tới một đại lục khác, chẳng lẽ còn có tới mấy cái đại lục nữa sao? Vì gặp mặt phụ thân một lần, Thượng Quan Tây Nguyệt yêu cầu mình nhất định phải mạnh mẽ gấp đôi mới được.

"Được rồi, ca ca, chúng ta mau ra ngoài thôi, nếu không Thượng Quan Lâm sẽ lại nhiều chuyện dài dòng."

Không ngoài dự đoán của Thượng Quan Tây Nguyệt, hai người vừa đi đến cửa, chỉ nghe thấy tiếng Thượng Quan Lâm không ngừng oán giận "Huỳnh Huỳnh tỷ, đại tỷ quá không tuân thủ lời hứa, rõ ràng đã ước hẹn với người, lại cố ý tới chậm."

Hôm nay Vũ Huyền Huyền mặc váy dài màu xanh nhạt, cực kỳ ưu nhã, nghe thấy Thượng Quan Lâm nói vậy, nàng che miệng mà cười "Xem chừng đại tỷ tỷ của người sợ rồi, nàng cũng thật là, nếu sợ thì cứ nói một tiếng là được, Vũ Huyền Huyền ta cũng sẽ không ép buộc nàng, chỉ cần nàng xin lỗi ta là được."

"Vũ tỷ tỷ, hôm nay người thật chói lọi, thật xinh đẹp, phé vật kia nhất định sợ Vũ tỷ tỷ, cho nên không dám tới." Sau khi Thượng Quan Dục ra ngoài liền nhìn chăm chăm vào Vũ Huyền Huyền không ngừng liếc mắt nhìn dáng vẻ mỹ lệ của nàng, không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt.

Vũ Huyền Huyền nghe Thượng Quan Dục khen tặng, lập tức cười "Dục đệ đệ, đa tạ đã khen ngợi."

"Các vị đứng đây làm tiểu nhân nói xấu người khác sợ là không tốt lắm đâu, Nhị muội muội, chẳng lẽ người quên vì sao ngón tay của người bị cắn sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi đi tới, ngụ ý cũng bởi vì miệng người thối, lời nói không dễ nghe, cho nên mới bị cắn.

"Người..."

"Còn có người, heo thiếu gia, lần trước nước hồ để uống lắm sao? Muốn uống thêm lần nữa hay không?" Thượng Quan Dục bị Thượng Quan Tây Nguyệt châm chọc đến nghẹn, một câu cũng không nói được, may mà Thượng Quan Lâm nhìn thấy Thượng Quan Minh Tuyên mới tìm được chủ đề.

"Đại tỷ tỷ, hôm qua không phải nói một mình người tới sao? Vì sao Minh Tuyên ca ca cũng tới đây."

"Nhị muội muội hỏi câu này thật đúng" Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nàng từ trên xuống dưới giả bộ nhẹ gật đầu "Hôm qua Vũ tiểu thư cũng không nói dẫn theo ai, nhưng hôm nay các người lại xuất hiện ở đây, người và heo đệ đệ của người không phải là người sao?"

"Cũng đúng, người nhìn đầu óc ta xem, heo làm sao có thể là người được, là súc sinh mới đúng!" Thượng Quan Tây Nguyệt tự hỏi tự trả lời, vẻ mặt xem trò vui làm Thượng Quan Minh Tuyên không nhịn được cười.

"Người..." Thượng Quan Lâm thấy nàng nhục mạ mình, tức giận chỉ về phía nàng.

"Được, đừng ồn ào, đã tới rồi, chúng ta lên đường đi." Vũ Huyền Huyền thực sự không hứng thú nhìn các nàng tranh chấp, hiện tại ý niệm duy nhất của nàng là lấy được đáp án.

Vũ Huyền Huyền vừa dứt lời, xa xa có một tiếng kêu to "Tỷ tỷ, chờ ta một chút!"

Tất cả mọi người nghe thấy giọng nói đó liền ngẩng đầu nhìn lên, một chiếc xe ngựa ngừng lại, Bách Lý Thần nhảy xuống đầu tiên, Long Hạo Lăng theo phía sau hần.

Hôm nay Long Hạo Lăng mặc trường bào màu xanh lam, tóc chỉ dùng một dây lụa màu lam buộc lại, hai tay chấp ở phía sau đứng thẳng không nhúc nhích, như một bức tranh phong cảnh mỹ lệ, ôn nhuận như nước, khí chất của hần nhận được không ít ánh mắt ái mộ. Không biết có phải là ảo giác không, hần luôn cảm thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đang nhìn mình.

Vũ Huyền Huyền thấy người xuống xe ngựa là Bách Lý Thần mà mình ngưỡng mộ, không khỏi sờ lên tóc mai, nghĩ mọi thứ hơi loạn, sau đó sửa lại quần áo một chút, đứng thẳng eo, mặt vui cười bước từng bước về phía Bách Lý Thần. Càng đến gần, nhìn thấy khuôn mặt đẹp vô cùng của Bách Lý Thần, Vũ Huyền Huyền cảm thấy tim của mình đập mạnh đến mức kỳ lạ, đi đến trước mặt Bách Lý Thần, xoay người quỳ gối xuống "Huyền Huyền tham kiến Thần..."

"Tỷ tỷ, ta muốn cùng ngươi đi." Nhìn thấy Vũ Huyền Huyền làm bộ đi tới, hai đầu lông mày của Bách Lý Thần không kiên nhẫn nhếch lên, không đợi Vũ Huyền Huyền nói dứt lời Bách Lý Thần liền chạy về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Vũ Huyền Huyền khom người đứng ở đó, sắc mặt cực kỳ khó coi, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay của mình, răng cắn chặt môi, đến khi chảy máu, Vũ Huyền Huyền mới buông bỏ môi bị cắn rách ra.

Thượng Quan Lâm nói thật không sai, Bách Lý Thần đối xử với Thượng Quan Tây Nguyệt không bình thường, nàng cũng không cần Thượng Quan Tây Nguyệt trả lời nữa, lần này đến rừng rậm Ma Thú nhất định phải loại trừ nàng, như vậy sẽ không còn ai có thể nhiễu loạn lòng Bách Lý Thần nữa.

Nghĩ như vậy, Vũ Huyền Huyền cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều, nàng đứng thẳng người, khi nàng ngẩng đầu lên, sắc mặt khôi phục như bình thường, một chút về khó chịu cũng không có "Thần vương cũng muốn đi, vậy chúng ta liền đi cùng nhau thôi."

"Tỷ tỷ, ngồi xe ngựa của chúng ta đi."

"Thần vương, tuyệt đối không thể." Vũ Huyền Huyền thấy Bách Lý Thần kéo Thượng Quan Tây Nguyệt đi về phía một chiếc xe ngựa khác, vội vàng kêu lên, nàng không cho phép, nàng tuyệt đối không cho phép một phế vật như Thượng Quan Tây Nguyệt nhúng chàm người nằm sâu trong lòng mình.

"Thần vương, Thượng Quan tiểu thư muốn đi cùng chúng ta, đúng không, Thượng Quan tiểu thư!" Vũ Huyền Huyền đưa mắt nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, hi vọng nàng có thể trả lời theo ý mình.

Ai ngờ Thượng Quan Tây Nguyệt không thèm nhìn nàng, tỏ vẻ không quan trọng.

"Ngươi là ai, người quái dị, rút ngay!" Bách Lý Thần ghét bỏ nhìn Vũ Huyền Huyền, nữ nhân đáng chết, dám ngăn cản hắn ở bên cạnh Nguyệt nhi, thật đáng bầm thây vạn đoạn.

Vũ Huyền Huyền mở to hai mắt, không thể tin nhìn Bách Lý Thần vừa hét to với mình, điển 3 quy 1 đốn hắn còn nói mình là người quái dị, còn kêu mình rút ngay. Trước kia mặc dù thời gian gặp mặt cũng không nhiều lắm, nhưng thái độ hoàn toàn khác biệt với lúc này, thấy bộ dạng Bách Lý Thần như vậy, Vũ Huyền Huyền càng quyết tâm muốn loại bỏ Thượng Quan Tây Nguyệt.

Chờ Vũ Huyền Huyền lấy lại tinh thần, Thượng Quan Tây Nguyệt và Thượng Quan Minh Tuyên đều đã lên xe ngựa của Bách Lý Thần, Vũ Huyền Huyền lườm bọn họ một cái, uất hận đi tới xe ngựa của mình, mà tỷ đệ Thượng Quan Lâm cũng leo lên ngồi xe ngựa của mình rồi.

Rừng rậm Ma Thú nằm ở vị trí rất vắng vẻ, đường đi cũng không tốt, càng đến gần, đường càng khó đi, trên đường đi nhấp nhô, khiến người ta ngồi trên xe ngựa cũng không được thoải mái.

"Nguyệt nhi, tại sao muội biết Thần Vương và Long thiếu chủ." Thượng Quan Minh Tuyên rất ngạc nhiên nhìn muội muội mình, không ngờ sau khi Nguyệt nhi thay đổi, còn làm quen được mấy vị bằng hữu có địa vị như thế.

"Ngươi là ca ca của Nguyệt nhi, cũng là bằng hữu của chúng ta, chúng ta gọi thẳng danh tự đi." Long Hạo Lãng ngồi bên cạnh Thượng Quan Minh Tuyên vui vẻ nói.

"Được, Hạo Lãng"

"Minh Tuyên"

Thượng Quan Tây Nguyệt cười yếu ớt nhìn hai người bọn họ, xe ngựa chạy đến một vũng nước đọng, đột nhiên nghiêng qua một bên, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng theo quán tính nhào tới phía trước, thật vừa đúng lúc, nhào vào trong ngực Long Hạo Lãng, bờ môi chạm vào quần áo của hắn.

Thời gian như dừng lại, Thượng Quan Minh Tuyên và Bách Lý Thần đều sững sờ, mà Long Hạo Lãng cứng đờ cả người, ngơ ngác nhìn tóc Thượng Quan Tây Nguyệt, lồng ngực của hắn có thể cảm nhận được nhiệt độ bờ môi của Thượng Quan Tây Nguyệt, như đốt cháy trái tim bị thương của hắn.

Thượng Quan Tây Nguyệt dán chặt lấy Long Hạo Lãng, không khỏi thắm máng mình mất trăm lần, có làm hay không, quá lúng túng đi. Ổn định lại suy nghĩ, hít sâu một hơi, Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị ngẩng đầu, đúng lúc này, Long Hạo Lãng chuẩn bị cúi đầu xuống hỏi nàng có sao không, hai người lại chạm môi nhau.

Lập tức, mặt hai người đỏ bừng, cứ như vậy mà mắt đối mắt, mũi đối mũi, môi dính chặt với nhau, không ai cử động, cứ như vậy không nhúc nhích nhìn lẫn nhau.

Long Hạo Lãng cảm nhận được đôi môi ấm áp, không nhìn được mà lưu luyến, có cảm giác không muốn rời đi, nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt ở khoảng cách gần, hai mắt nàng sáng chói như ngôi sao vụt sáng trên trời, mũi thanh tú, hai gò má đỏ bừng tăng thêm vẻ mê người, trên người nàng còn tỏa ra mùi thơm đặc biệt, không giống với son phấn bột nước, là một hương vị khiến cho người ta yêu thích.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng đang quan sát Long Hạo Lãng, nhìn thấy da mặt của hắn, Thượng Quan Tây Nguyệt không nhìn được cảm thán nghĩ, da

của hắn thật tốt, một lỗ chân lông cũng không có.

Cứ như vậy mà loạn tướng, bỗng nhiên giật mình, ngớ ngẩn, hiện tại cũng không phải lúc nghĩ đến những vấn đề này, đầu tiên phải ngồi dậy trước.

Nghĩ như vậy, Thượng Quan Tây Nguyệt cấp tốc rời khỏi người Long Hạo Lăng, mắt không được tự nhiên tùy tiện liếc ngang liếc dọc, toàn bộ xe ngựa ngoại trừ tiếng hít thở cũng không có thanh âm khác.

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt rời đi, bờ môi đã mất đi nhiệt độ vốn có, mắt Long Hạo Lăng lóe lên một tia thất vọng.

Mà từ khi Bách Lý Thần nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đổ vào trong ngực Long Hạo Lăng, sắc mặt liền hơi khó coi, hai tay nắm chặt thành quyền, không chế mình không được vọng động.

Nhưng ngay sau đó lại nhìn thấy hai người tiếp xúc thân mật, khuôn mặt tuần tú lập tức biến thành màu đen, hắn lo lắng nhìn Long Hạo Lăng, nhưng Long Hạo Lăng lại né tránh.

Hắn không khỏi nhớ tới tất cả biểu hiện của Long Hạo Lăng khi nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt trong những ngày này, mặc kệ thế nào, Nguyệt nhi chỉ có thể là của mình, dù là bằng hữu, hắn cũng sẽ không nhường bộ.

"Nguyệt nhi, muội nhìn muội đi, ngồi xe ngựa cũng không vững nữa!" Có lẽ là quá an tĩnh, nên Thượng Quan Minh Tuyên cười ha hả phá vỡ sự yên tĩnh "Muội đã làm đau Hạo Lăng rồi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong khoe miệng cứng đờ, ca ca, lời này của huynh cũng quá lạnh lùng rồi.

"Nguyệt nhi, ngươi không sao chứ." Sắc mặt Long Hạo Lăng nhanh chóng khôi phục lại về bình thường, quan tâm hỏi.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng tỉnh táo lại, an ủi chính mình là không có chuyện gì lớn, chẳng phải đụng một cái thôi sao, dù sao cũng không phải mới lạ gì, không cần quan tâm quá mức, nghĩ thông suốt, nàng cũng không cảm thấy quá lúng túng.

"Không sao, không sao.!"

Bách Lý Thần nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt khôi phục vẻ mặt như ngày thường, lập tức lại che giấu biểu cảm dư thừa "Tỷ tỷ, ta cũng muốn hôn."

Thượng Quan Minh Tuyên nghe thấy Bách Lý Thần nói vậy, cười phớt một tiếng, nếu trong miệng có nước đã sớm phun hết ra.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy câu nói đầy tính táo bạo này, quay đầu tròn to mắt nhìn hắn "Ngươi là tiểu hài tử, thật là nói không suy nghĩ, sau này ngươi đi tìm nương tử của ngươi mà hôn."

Nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói mình là hài tử, Bách Lý Thần rất không vui, nhưng bây giờ hắn lại không thể nói gì nhiều "Tỷ tỷ, ta là người lớn rồi!"

Long Hạo Lăng không lên tiếng, một mực im lặng nghe hai người đàm luận những chuyện này không hề kiêng kỵ, khuôn mặt tuần tú hơi đỏ lên, có chút không được tự nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Được được, ngươi là người lớn rồi."

"Cho nên ta muốn tỷ tỷ làm nương tử của ta."

Cái gì, nương tử? Tiểu hài tử vẫn là tiểu hài tử, lông còn chưa mọc đủ, đã muốn lấy vợ? Phiền muộn làm Thượng Quan Tây Nguyệt quên mất Bách Lý Thần còn lớn hơn nàng, mà cũng thật sự đến tuổi kết hôn rồi.

Thượng Quan Tây Nguyệt đang chuẩn bị nói gì đó, xe ngựa dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Cái chết của Thượng Quan Dục

Edit: susublu

"Đại tỷ tỷ, chúng ta đến nơi rồi, mau xuống đây đi!" Ngoài xe ngựa vang lên giọng nói của Thượng Quan Lâm.

Hai huynh muội Thượng Quan Minh Tuyên bước xuống xe ngựa đầu tiên, Bách Lý Thần ở phía sau nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, âm thầm cười một tiếng, Nguyệt nhi, vừa rồi ta nói muốn nàng làm nương tử của ta, nàng không phản bác, ta coi như nàng đã đồng ý.

Mấy người họ một trước một sau xuống xe ngựa, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn xung quanh. Sắc trời đã hơi tối, gió nhẹ thổi qua, còn phát ra âm thanh khiến người khác rùng mình, phía trước là rừng cây rậm rạp, nhìn không thấy lối ra, ngẫu nhiên còn nghe được tiếng dã thú gào thét.

"Tỷ tỷ, ta sợ!" Bách Lý Thần cố ý sợ hãi cúi đầu kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt, tựa vào vai của nàng, chớp mũi người thấy mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái làm cho người ta thoải mái dễ chịu, Bách Lý Thần hài lòng nhắm hai mắt lại.

Nguyệt nhi là của mình, không ai có thể cướp đi. Không được, nhất định phải tìm cơ hội để Nguyệt nhi biết tâm ý của mình, nếu không bị người khác giấu đồ bìm leo sẽ không tốt.

Vũ Huyền Huyền nhìn thấy Bách Lý Thần ý lại phế vật kia như vậy, trong lòng như có thủy triều sôi trào, nàng điều chỉnh biểu cảm vận vẹo một chút, đi lên trước ôn nhu nói "Thần vương, ngươi không cần phải sợ, Huyền Huyền sẽ bảo vệ ngươi."

Bách Lý Thần đang thoải mái dựa vào bờ vai của Thượng Quan Tây Nguyệt, đột nhiên nghe thấy một giọng nói quấy rầy hần, hần không vui vẻ mở hai mắt ra, nhìn thấy Vũ Huyền Huyền trước mắt không biết đang suy nghĩ cái gì.

Vũ Huyền Huyền trông thấy Bách Lý Thần nhìn mình chằm chằm, tâm tình lập tức nở hoa, nhất định là Thần vương bị ta làm cảm động, không chừng sẽ vứt bỏ Thượng Quan Tây Nguyệt mà chọn ta.

Tưởng tượng luôn rất hoàn mỹ, nhưng hiện thực lại rất tàn khốc, Bách Lý Thần đánh giá nàng một phen liền thu mất lại "Người quái dị, đừng làm phiền ta."

Người quái dị, lại là người quái dị, hôm nay đã bị nói hai lần, Vũ Huyền Huyền cảm giác mình bị vũ nhục nghiêm trọng, lại còn ở trước mặt phế vật Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng cảm giác mình cực kỳ mất mặt.

Phế vật, ức hiếp người, nhất định là do tiện nhân này nói xấu nàng trước mặt Thần vương, nếu không thì vì sao mà Bách Lý Thần lại có thái độ như vậy đối với nàng. Nghĩ tới đây, càng lúc càng khẳng định, đến cuối cùng, chính Thượng Quan Tây Nguyệt là nguyên nhân.

Lúc đầu Thượng Quan Tây Nguyệt rất im lặng nhìn Bách Lý Thần dựa ở đầu vai của mình, diễn{Daanflee<quy'd00n bỗng nhiên nàng cảm thấy một ánh mắt không thân thiện thậm chí có thể nói là ác độc nhìn mình chằm chằm, nàng ngẩng đầu lên, là Vũ Huyền Huyền.

Kỳ quái, ta không chọc giận nàng, nàng lại nổi điên cái gì, chợt thấy ánh mắt của nàng liếc qua Bách Lý Thần, lúc này mới hiểu.

Đều do Bách Lý Thần làm nhan họa thủy, hần là kẻ ngốc, bỗng nhiên lại có người khẳng khái một mực thích hần, nhưng nói thật, nàng không thể không nhìn Vũ Huyền Huyền với con mắt khác, mặc dù nàng ta khiến người khác chán ghét, nhưng lại không giống những người khác ghét bỏ Bách Lý Thần.

"Tránh ra tránh ra, đã sợ vì sao lại theo tới đây!" Thượng Quan Tây Nguyệt đẩy đầu Bách Lý Thần ra.

"Ta muốn đi cùng tỷ tỷ."

Thượng Quan Tây Nguyệt không tiếp tục để ý tới hần nữa, quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Minh Tuyên "Ca ca, lát nữa đi vào chúng ta không nên tách ra, nhất định phải chú ý an toàn."

"Yên tâm đi. "

Dặn dò mọi thứ xong, mấy người đi vào chỗ sâu nhất của rừng rậm.

"Ai da " Thượng Quan Lâm dẫm phải một tảng đá, chân bị trượt, ngã nhào về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, sau đó thừa dịp người khác không chú ý, rắc một chút bột phấn lên người Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Nhị muội muội cẩn thận một chút!" Lúc đầu sắc trời có chút âm u, lại thêm mấy người đứng tương đối gần nhau, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không phát giác ra, đỡ nàng một xong, tiếp tục đi về phía trước.

Sau lưng, Thượng Quan Lâm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không có phản ứng gì, âm trầm cười cười, hừ, tiện nhân, ngươi đợi bị dã thú ăn thịt đi.

Đi về phía trước được mấy bước, Thượng Quan Tây Nguyệt cảm thấy có chút không thích hợp, nàng luôn cảm giác trên người có mùi gì loáng thoáng, nhưng lại không nói được là mùi gì, đến khi nàng nhìn thấy nụ cười âm hiểm chưa biến mất ở khóe miệng Thượng Quan Lâm, nàng khẳng định là do Thượng Quan Lâm động tay động chân.

Nàng suy nghĩ một chút, vừa rồi Thượng Quan Lâm ngã xuống người nàng, vị trí cánh tay phải của nàng ta, nghĩ đến đây, nàng không đổi nét mặt sờ soạng quần áo phía sau, rồi đặt tay lên mũi người thứ, lập tức biết là cái gì.

Phân Dẫn Thú! Thượng Quan Lâm, không ngờ ngươi lại dùng phương pháp này để đối phó ta, muốn ta chết không toàn thây sao? Ngươi đã bắt nạt, cũng đừng trách ta bất nghĩa, hôm nay ta sẽ để cho ngươi trả giá đắt vì quyết định ngu xuẩn của bản thân mình.

Hạ quyết tâm xong, nàng thả chậm bước chân, thời gian dần trôi qua, nàng tụt lại phía sau, bởi vì Bách Lý Thần nắm tay nàng, nên cũng tụt lại đằng sau.

Hần biết Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý, nhưng hần cũng không hỏi, hần phát hiện hần ở chung với Thượng Quan Tây Nguyệt càng lâu, nàng lại cho càng nhiều kinh hi, nhưng mặc kệ nàng làm cái gì, hần đều sẽ dốc toàn lực trợ giúp nàng, bảo hộ nàng.

Đi ở đằng sau, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn tất cả mọi người đều đi ở phía trước, không ai chú ý tới mình, nàng giờ nhẹ tay phải lên, vận dụng linh lực đẩy tất cả Phấn Dẫn Thú bay vào giữa không trung, sau đó dính vào trên thân thể mập mạp của Thượng Quan Dục.

Là Phấn Dẫn Thú, Bách Lý Thần nhìn thấy bột phấn giữa không trung giạt này mình, may là không bị Nguyệt nhi phát hiện, nếu không hậu quả khó mà lường được, rốt cục là ai muốn hại Nguyệt nhi.

Đột nhiên, mắt Bách Lý Thần chuyển động, rơi vào trên người Thượng Quan Lâm, nhất định là nàng, tuyệt đối không sai, mỗi lần Đông Nhật báo cáo đều là nữ nhân này tính kế Nguyệt nhi.

Thượng Quan Lâm đi ở phía trước đột nhiên rùng mình một cái, hiểu kỳ quay đầu lại, trong nháy mắt phát hiện vẻ lo lắng chưa biến mất trong mắt Bách Lý Thần, nàng dụi dụi con mắt lần nữa, lúc nhìn sang, Bách Lý Thần đã khôi phục lại bình thường.

Thượng Quan Lâm lắc đầu, nhất định là mình hoa mắt, một kẻ ngu sao có được ánh mắt khiếp người như vậy.

"Tỷ tỷ, thế nào." Thượng Quan Dục thấy Thượng Quan Lâm dừng lại, đi đến cạnh nàng hỏi.

"Không có gì, chúng ta tiếp tục đi thôi." Nhìn thoáng qua Thượng Quan Dục, chẳng biết tại sao, Thượng Quan Lâm có dự cảm, cảm giác đây là lần cuối cùng nhìn thấy đệ đệ của mình, sau đó lại nở nụ cười, nghĩ gì thế, chờ Thượng Quan Tây Nguyệt chết rồi, mình và đệ đệ liền có thể về nhà.

Đi được một khắc đồng hồ, bọn họ đi tới giữa rừng rậm, ở chỗ này tiếng gầm gừ của ma thú càng thêm rõ ràng, như ở ngay bên tai vậy.

"Nguyệt nhi, nhất định phải chú ý, chỗ này chỉ là vùng phụ cận nhưng lại là chỗ ma thú tụ tập, nhớ kỹ, đánh không lại liền chạy, nghe không." Thượng Quan Minh Tuyên lo lắng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, tuy rằng bây giờ Nguyệt nhi có thể tu luyện linh lực, cấp bậc cũng không kém, nhưng so với ma thú, vẫn hơi yếu một chút.

Thượng Quan Tây Nguyệt im lặng nhếch miệng, đánh không lại liền chạy, chuyện này mất mặt cỡ nào chứ, nhưng vì không muốn để Thượng Quan Minh Tuyên lo lắng "Biết rồi, ca ca!"

Ngoài miệng nói là biết, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt lại quan sát bốn phía, hi vọng lần này mình có thể lập khế ước với một ma thú cường đại, như vậy có thể trợ giúp mình tu luyện.

"Thượng Quan tiểu thư, nếu bây giờ ngươi sợ, trở về vẫn còn kịp, nếu không phải lát nữa ma thú đến, ngươi muốn về cũng không được." Vũ Huyền Huyền chế giễu nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng thấy một phế vật còn vọng tưởng lập khế ước với ma thú, thật sự là mơ tưởng hão huyền.

Thính lực của Thượng Quan Tây Nguyệt rất tốt, nàng nghe thấy rất nhiều ma thú chạy về bên này, hơn nữa sức mạnh rất cường đại, ngay khi nàng đang suy nghĩ, liền bị Vũ Huyền Huyền ngắt ngang, không khỏi biến sắc "Ngươi không nói lời nào không ai nói ngươi câm đầu!"

"Ngươi..."

"Đừng nói chuyện, các ngươi nghe đi, là thanh âm gì!" Biểu cảm của Thượng Quan Tây Nguyệt rất nghiêm túc, nhìn thẳng về phía tiếng động phát ra.

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt như vậy, tất cả mọi người đều căng thẳng thần kinh, cẩn thận lắng nghe.

"Rõng rỗng, rõng rỗng "

"Phanh phanh, phanh phanh "

Nghe thấy thanh âm này, Thượng Quan Lâm không chút hoang mang, khóe miệng hiện lên ý cười, xem ra là bày ma thú bị Phấn Dẫn Thú kéo tới, Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi chờ chết đi, ma thú sẽ chỉ công kích người có Phấn Dẫn Thú, bởi vì thứ mùi hương đặc biệt đó sẽ hấp dẫn tụi nó.

Thanh âm càng ngày càng gần, mặt đất cũng chấn động, tiếng gầm gừ của ma thú cũng đã gần trong gang tấc.

"Không tốt, bày ma thú tới, Nguyệt nhi chạy mau." Thượng Quan Minh Tuyên là người phản ứng đầu tiên, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch, một ma thú còn khó đối phó, chứ nói chi là một bày.

Thượng Quan Dục bị dọa đến hai chân phát run, hắn lớn như vậy cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua nhiều ma thú thế này, nắm thật chặt cánh tay Thượng Quan Lâm "Tỷ tỷ, sao... Làm sao bây giờ, chúng ta nhanh trốn đi!"

"Không có chuyện gì" Thượng Quan Lâm vỗ vỗ Thượng Quan Dục đang nắm lấy tay của mình, an ủi.

Nguyệt nhi, chúng ta nhanh chạy trước đi." Long Hạo Lăng trực tiếp kéo tay phải Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nghe thấy Thượng Quan Minh Tuyên và Long Hạo Lăng nhắc nhở, phản ứng đầu tiên của Thượng Quan Tây Nguyệt là nắm chặt tay Bách Lý Thần và Thượng Quan Minh Tuyên cùng nhau chạy về phía trước.

Nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt gặp nguy hiểm cũng không quên kéo mình, trong lòng Bách Lý Thần ấm áp, không hổ là nương tử tương lai của mình, thiện lương như vậy.

Nhưng khi thấy Long Hạo Lăng kéo tay phải Thượng Quan Tây Nguyệt, Bách Lý Thần lại không thoái mái, nhưng bây giờ cũng không rảnh so đo những thứ này với hắn.

Vũ Huyền Huyền nhìn thấy một bầy ma thú như thế, đã sớm trốn tròn mắt, trông thấy đám người Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ chạy, mới phản ứng lại, theo sát ở phía sau.

Chạy không được mấy bước, Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên nhớ tới Phấn Dẫn Thú, điển quy 1 [Đoàn ma thú không phải sẽ chỉ công kích người đánh Phấn Dẫn Thú thôi sao? Vậy nên là tên đầu heo Thượng Quan Dục kia chứ, nằng chạy làm gì. Nghĩ như vậy, nhìn lại, quả nhiên không sai, toàn bộ ma thú đều đuổi theo Thượng Quan Lâm.

"Chờ một chút, chúng ta nhìn kỹ hẵng nói!" Thượng Quan Tây Nguyệt gọi Minh Tuyên và Long Hạo Lăng lại, để bọn họ nhìn sang phía Thượng Quan Lâm.

"Đây là chuyện gì!" Thượng Quan Lâm vốn đang rất nhàn nhã nhìn thấy toàn bộ ma thú chạy về phía mình, lập tức sợ ngây người, rốt cục là thế nào, sao ma thú lại chạy về phía này, không phải bọn chúng nên chạy theo Phấn Dẫn Thú đánh trên người Thượng Quan Tây Nguyệt sao? Nhưng thời gian cấp bách, không có thời gian để nằng đi suy tư, ma thú cách nằng càng lúc càng gần.

"Tỷ... Tỷ tỷ.. Bọn chúng đến rồi!" Thượng Quan Dục đã sợ đến không có hơi sức nói chuyện, hiện tại hắn đang hối hận, sớm biết thế này sẽ không phạm sai lầm đi theo, bây giờ nhìn thấy ma thú càng ngày càng gần, Thượng Quan Dục hận không thể vung tay tát mình hai cái.

"Ngu ngốc, còn ngây ngốc đứng đấy làm gì, chạy mau!" Thượng Quan Lâm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, kêu to, kéo Thượng Quan Dục chạy về phía trước.

Thật ra cái gọi là chạy về phía trước, chẳng qua chỉ là chạy vòng quanh, lúc Thượng Quan Lâm chạy, trong lúc vô tình liếc mắt nhìn qua Thượng Quan Tây Nguyệt, thấy bộ dáng nằng xem trò vui, trong lòng đã muốn giết nằng mấy ngàn lần.

"Đại tỷ tỷ, người mau cứu ta!" Ma thú theo sát không bỏ, Thượng Quan Lâm không thể không cúi đầu với Thượng Quan Tây Nguyệt, hi vọng nằng có thể giúp mình.

Nhìn thấy bây giờ Thượng Quan Lâm mới nhớ tới cầu xin nằng, Thượng Quan Tây Nguyệt khinh thường cười một tiếng "Nhị muội muội thật biết nói đùa, thế nhân ai chẳng biết Thượng Quan Tây Nguyệt ta không có cách nào tụ tập linh lực, người lại còn kêu ta cứu người sao?"

Nghe Thượng Quan Tây Nguyệt châm chọc, Thượng Quan Lâm biết nằng sẽ không giúp mình, không khỏi đưa ánh mắt chuyển qua Vũ Huyền Huyền đang đứng an toàn: "Huyền Huyền tỷ, người cứu ta đi!"

"Lâm muội muội, không phải ta không muốn cứu người, mà do ta không đối phó được!" Rõ ràng là sợ hãi, còn muốn nói mấy câu đường hoàng, Thượng Quan Tây Nguyệt ghét nhất là loại tiểu nhân này.

Biết bọn họ đều không đáng tin cậy, Thượng Quan Lâm chỉ có thể liều mạng chạy trước, nhưng bọn họ chạy đến đâu đã thú liền theo tới đó, hoàn toàn xem đám người Thượng Quan Tây Nguyệt vô hình.

Thượng Quan Tây Nguyệt thú vị nhìn tỷ đệ hai người bị đám ma thú truy đuổi chạy tới chạy lui "Ca ca, Hạo Lăng, các người nhìn đi, thật có ý tứ mà, bọn chúng vốn không truy đuổi chúng ta." Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ hai người Thượng Quan Lâm đang chật vật.

"Tỷ.. Tỷ tỷ.. Ta không chịu nổi nữa. Một chết ta rồi." Thượng Quan Dục thở hồng hộc hô to, lúc này hắn đã đổ mồ hôi đầm đìa, mồ hôi chảy dọc theo gò má phì nộn.

Thật ra Thượng Quan Lâm cũng rất mệt mỏi, nhưng đám súc sinh này một mực truy đuổi bọn họ không tha, không cho bọn họ một phút nghỉ ngơi, nhìn đám ma thú đã đến trước mặt, Thượng Quan Lâm gấp gấp nắm tay Thượng Quan Dục liều mạng chạy về phía trước "Ngớ ngẩn, nếu người không muốn chết liền chạy nhanh lên cho ta."

Không biết có phải bị Thượng Quan Lâm hét to hù dọa hay không, hay là quá mệt mỏi, chân trái Thượng Quan Dục đạp chân phải, ngã nhào xuống đất, ăn đầy bụi đất.

Bởi vì hai người kéo tay nhau, cho nên Thượng Quan Lâm cũng lao đảo một cái, nằng cố gắng cân bằng thân thể sau đó ngồi xổm xuống "Thượng Quan Dục, đứng lên cho ta, nhanh lên." Thượng Quan Lâm dùng toàn bộ sức mạnh muốn kéo Thượng Quan Dục lên, nhưng hắn quá béo, lại thêm Thượng Quan Lâm cũng mệt mỏi, thực sự không kéo nổi.

Nhìn đám ma thú không hề càng ngày càng đến gần, đã tới trước mặt, còn có thể nghe thấy tiếng răng ma sát và tiếng hít thở nặng nề của chúng, Thượng Quan Lâm đã không còn lựa chọn nào khác, nằng do dự một chút, cắn răng, tâm hung ác, nhìn Thượng Quan Dục một lần cuối cùng, vút hắn xuống một mình chạy đi thật xa.

Dục, xin lỗi, tỷ tỷ cũng bất đắc dĩ, nếu cả hai chúng ta cùng chết, sẽ không ai chăm sóc mẫu thân, cho nên, tuyệt đối không thể trách ta.

Thượng Quan Dục ngẩng đầu lên liền nhìn thấy tỷ tỷ vút mình xuống đất một mình chạy thoát thân, nằm rạp trên mặt đất quay đầu nhìn đám ma thú đến gần sợ hãi hô hào "Tỷ tỷ, mau cứu ta, ta không muốn chết, tỷ tỷ... A" Cuối cùng kêu to một tiếng, Thượng Quan Dục đã bị những ma thú này bao vây, mà còn bị cắn đứt một cánh tay.

Chắc chắn, Thượng Quan Tây Nguyệt lắc đầu, nhìn Thượng Quan Dục bởi vì quá sợ hãi, đau đớn mà hôn mê, nàng không thương tiếc hắn, ác giả ác báo, đây chính là quả báo của hắn.

"Dục." Nghe thấy Thượng Quan Dục thốt khổ kêu to một tiếng, bước chân Thượng Quan Lâm dừng lại, nàng quay đầu lại nhìn thấy Thượng Quan Dục bị ma thú vây quanh xé rách cả người hắn, bị thống la lên.

Sau đó liền nghe thấy tiếng nhấm nháp nuốt thức ăn, thỉnh thoảng còn có vài cánh tay căng chân bị ma thú ghét bỏ ném ra ngoài, nhìn thấy cảnh tượng máu tanh này, Thượng Quan Tây Nguyệt không có một chút khó chịu hay đồng tình nào.

Hại người này muốn hại mình, nếu không phải nàng phát hiện kịp lúc, chỉ sợ người bị ma thú vây quanh chính là nàng.

Nàng quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Lâm đang khóc rống, bĩu môi khinh thường, hiện tại giả bộ thống khổ cái gì, đã thương tiếc, vì sao vừa rồi lại vứt bỏ hắn lại, loại người như Thượng Quan Lâm mãi mãi cũng luôn đặt bản thân ở vị trí thứ nhất.

Thượng Quan Lâm đứng ở đằng xa trông mắt nhìn đê đê duy nhất của mình bị găm đến nỗi chỉ còn chút xương cốt và quần áo rách, nàng chảy nước mắt mờ hồ đứng nhìn, dù cho thương tâm muốn chết, cũng không có can đảm tiến lên.

Ăn no xong, ma thú hài lòng chắc lưỡi, tuy rằng chất lượng thịt chẳng ra sao cả, còn thô ráp cứng ngắt, nhưng cũng coi như no nê.

Nhìn đám ma thú sau khi ăn xong cũng không tìm nàng gây phiền phức, dần dần bước về phía sâu nhất của cánh rừng, Thượng Quan Lâm ngây ngốc lao đảo đi về phía những khung xương của Thượng Quan Dục rơi ra, chậm rãi ngồi xổm xuống, quỳ trên mặt đất, duỗi tay run rẩy sờ vào, không thể tin được người vừa rồi còn gọi mình là tỷ tỷ bây giờ đã không còn nữa.

Tại sao có thể như vậy, đây nên là kết cục của Thượng Quan Tây Nguyệt, tại sao lại là đê đê của mình?

Thượng Quan Lâm nắm một miếng quần áo rách để trong lòng, khóc lớn, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng vừa rồi, đột nhiên ngửi thấy mùi vị khác thường, diễn,""Daffin"[l3quy nàng ngừng khóc, nghi ngờ cầm mảnh quần áo rách lên đặt ở chóp mũi cẩn thận ngửi.

Ngửi thấy mùi vị quen thuộc, lông mày Thượng Quan Lâm càng lúc càng nhíu chặt, mùi này là... là... Phấn Dẫn Thú.

Cho là mình ngửi sai, Thượng Quan Lâm càng cố sức ngửi, không sai, đây đúng là Phấn Dẫn Thú, nhưng rõ ràng là ở trên người Thượng Quan Tây Nguyệt, sao lại có trên người của Dục được.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy động tác của Thượng Quan Lâm, biết nàng đang nghi ngờ, nhưng người biết cũng đã trễ, nếu ngay từ đầu người không có ý nghĩ ngoan độc này, Thượng Quan Dục cũng sẽ không chết không toàn thây, nếu muốn nói, Thượng Quan Dục cũng bởi vì người mà chết.

"Lâm muội muội, ta.. Người không sao chứ!" Nhìn thấy ma thú đã đi mất, Vũ Huyền Huyền mới chậm rãi đi đến bên cạnh Thượng Quan Lâm.

Nghe thấy giọng nói của Vũ Huyền Huyền, Thượng Quan Lâm tỏ vẻ trấn định buông mảnh quần áo rách xuống, trong lòng lại không ngừng mắng nàng, hiện tại giả bộ tốt lành cái gì, nếu vừa rồi người giúp ta, nói không chừng Dục sẽ không chết.

Nhưng những lời này Thượng Quan Lâm không thể nào nói ra được, nàng còn cần Vũ Huyền Huyền, hiện tại không thể trở mặt với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Tứ Đồng Linh Hồ

Edit: susublu

"Huyền Huyền tỷ, ta không sao, nhưng Dục, hắn..." Không thể nói được một lời, Thượng Quan Lâm khóc không ra tiếng, đây chính là đê đê ruột thịt của mình, nhưng bây giờ cứ như vậy mà chết, ngay cả xương cốt cũng không còn, chuyện này xảy ra quá đột ngột, suy nghĩ của nàng còn chưa theo không kịp.

Còn Phấn Dẫn Thú nữa, sao lại ở trên người Dục được, chẳng lẽ là Thượng Quan Tây Nguyệt phát hiện, sau đó chuyển hết Phấn Dẫn Thú lên người Dục, cho nên mới hại Dục chết không còn xương cốt. Không sai, nhất định là như vậy.

Thượng Quan Tây Nguyệt thật ác độc, lại dùng phương pháp này để đối phó đê đê của mình, lúc này Thượng Quan Lâm đã quên, chuyện này kẻ cầm đầu chính là nàng, nếu không phải ngay từ đầu nàng có ý muốn hại người, Thượng Quan Dục cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Dục, người yên tâm, tỷ tỷ nhất định sẽ báo thù cho người, để máu của tiện nhân Thượng Quan Tây Nguyệt bắn xa ba thước.

"Lâm muội muội, ngươi nên bị thương đi, Lâm muội muội? Lâm muội muội?" Vũ Huyền Huyền thấy Thượng Quan Lâm thần thờ nhìn xương cốt của Thượng Quan Dục, không nhìn được đầy năng hai lần.

"Ta không sao, Huyền Huyền tỷ "Thượng Quan Lâm lấy lại tinh thần, xoa nước mắt, đứng lên nhìn thấy bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt, nhanh chóng phát hỏa, Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi chớ đắc ý, ta nhất định sẽ khiến ngươi trả giá đắt cho cái chết của Dục.

Thượng Quan Tây Nguyệt cười lạnh một tiếng, nhìn nàng "Nhị muội muội, lần này heo đệ đệ của ngươi chết rồi, trở về ngươi phải nói làm sao đây!"

"Đại tỷ tỷ, Dục cũng là đệ đệ của ngươi, sao ngươi có thể nói như vậy!"

"Đệ đệ?" Giống như nghe thấy chuyện gì rất buồn cười vậy, Thượng Quan Tây Nguyệt cười ha hả, một lúc lâu mới dừng lại "Nhị muội muội, đây chính là heo đệ đệ của ngươi, không có quan hệ gì với ta cả, Thượng Quan Tây Nguyệt ta chỉ có một người ca ca."

"Ngươi..."

"Được rồi, Lâm muội muội, đệ đệ ngươi chết rồi, chúng ta đều rất thương tâm, nhưng có oán hận thì hẳn cũng sẽ không sống lại, ngươi nên bị thương đi!" Nhìn các nàng cãi lộn, Vũ Huyền Huyền đứng ra giảng hòa, nhưng nàng cũng chẳng tốt đẹp gì, chỉ hi vọng các nàng đừng làm chậm trễ chuyện của mình thôi, chỉ cần vừa nghĩ tới Bách Lý Thần, nàng hận không thể đưa Thượng Quan Tây Nguyệt đến Tây Thiên.

"Thần vương, ngươi không sao chứ!" Vũ Huyền Huyền quan tâm hỏi Bách Lý Thần một mực dán chặt lấy Thượng Quan Tây Nguyệt, nhìn hai người thân mật, nàng cực lực khắc chế cảm xúc của mình. Ai ngờ Bách Lý Thần không thêm đề ý tới nàng, quay đầu đi hướng khác.

Vũ Huyền Huyền cảm thấy rất xấu hổ, nhưng nàng toàn đồ hết sai lầm lên đầu Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng vẫn cho rằng chỉ cần không có Thượng Quan Tây Nguyệt, Bách Lý Thần sẽ không còn đối xử với mình như vậy nữa.

Nhìn thoáng qua Vũ Huyền Huyền, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng hiểu tâm tư của nàng, nàng giả bộ như không biết gì cùng ca ca đi về phía trước.

Thượng Quan Lâm cũng biết không thể gấp được, cùng Vũ Huyền Huyền đi sau lưng bọn họ.

Vừa đi không được mấy bước, dưới cây đại thụ xanh biếc, xuất hiện một cục lông trắng như tuyết, có đuôi dài trên mặt còn có bốn con mắt, tiểu sinh linh nghiêng đầu nhìn bọn họ.

Toàn thân nó trắng như tuyết, không có một chút tạp chất, như bông tuyết thuần khiết, xoay tròn bốn con mắt đen nho nhỏ, như đang suy tư vấn đề gì đó, bốn cái đầu mập mạp, chân vừa nhỏ vừa ngắn, móng vuốt sắc bén mọc từ lòng bàn tay đang duỗi ra.

Tiểu sinh linh nghiêng đầu, lông xù lên, lỗ tai cánh giác dựng thẳng đứng, nhìn chằm chằm đám người, tròn mắt như đá quý màu đen.

Lúc đầu mặt ủ mày chau đầy hận ý nhìn Thượng Quan Lâm, con mắt lập tức trừng lớn vội vàng xông lên phía trước.

"Đây là.. Đây là Tứ Đồng Linh Hồ " Thượng Quan Lâm rất kích động, không ngờ hôm nay lại gặp được một bảo bối, nếu mình có thể lập khế ước với nó, còn sợ không đối phó được Thượng Quan Tây Nguyệt sao?

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng thấy kỳ quái nhìn con vật được gọi là Tứ Đồng Linh Hồ, chẳng biết tại sao, nàng cảm giác tiểu Linh Hồ này một mực nhìn mình.

"Ca, Tứ Đồng Linh Hồ là cái gì!"

Thượng Quan Minh Tuyên nhìn thấy Linh Hồ cũng rất kích động, nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi, như thực như ảo nói "Truyền thuyết nói Tứ Đồng Linh Hồ là Thánh Thú, chỉ thiếu chút nữa là có thể tấn thăng thành Thần thú, diễn[D@fm

"Không sai "Long Hạo Lăng gấp gấp nói tiếp "Nhưng nếu muốn lập khế ước với một ma thú cấp Thánh Thú, nhất định phải có Tinh Thần lực cường đại mới được, nếu không, không những khế ước không thành công, có khả năng chính người đó cũng sẽ bị ma thú công kích."

Tinh Thần lực cường đại, Thượng Quan Tây Nguyệt hiểu ý cười một tiếng, nói vậy không phải là mình sao? Xem ra hôm nay ngoại trừ mình ra không ai có thể có được con Linh Hồ này rồi.

Vũ Huyền Huyền cũng đỏ mắt nhìn Linh Hồ, Tinh Thần lực của nàng rất cao, nếu ký khế ước với nó, nhất định sẽ càng thêm lợi hại.

Quyết định xong, Thượng Quan Lâm và Vũ Huyền Huyền lại cùng lúc vận linh lực nhào tới chuẩn bị cưỡng ép nó lập khế ước.

Linh Hồ trông thấy hai người này nhào về phía nó, không biết có phải mắt Thượng Quan Tây Nguyệt có vấn đề hay không thấy, mà lại trông thấy trong mắt của nó hiện lên một tia khinh thường.

Thượng Quan Tây Nguyệt kinh ngạc há to mồm, thế giới này làm sao vậy, ngay cả một con hồ ly cũng biết khinh bỉ người khác?

Kỳ thật Thượng Quan Tây Nguyệt không hề nhìn lầm, Tứ Đồng Linh Hồ quả thật có khinh thường, nó nhẹ nhàng mở đôi mắt đầy tia lửa mãnh liệt nhìn thẳng vào hai người Thượng Quan Lâm, không có một chút sợ hãi, cũng không tránh né, cứ như vậy mà trơ mắt nhìn các nàng bay mất cách mình càng ngày càng xa.

Nhìn Linh Hồ cũng không có ý ả núp, mắt Thượng Quan Lâm lóe lên vẻ kinh hi, xem ra Linh Hồ này sợ hãi, mình có thể đối phó nó dễ như trở bàn tay, nghĩ như vậy, Thượng Quan Lâm nhanh chóng bước lên.

Vũ Huyền Huyền bên cạnh thấy vậy cũng nghĩ giống Thượng Quan Lâm muốn đoạt Linh Hồ, tức hồn hèn trùng mắt nhìn nàng, phát huy sức mạnh Hoàng Linh đỉnh phong của mình, xuất chiêu đánh về phía nàng, một luồng sức mạnh cường đại bay về phía Thượng Quan Lâm, nàng trông thấy Vũ Huyền Huyền ra tay với nàng, vội vàng vận dụng linh lực của mình chống cự, nhưng linh lực của nàng không cao bằng Vũ Huyền Huyền, lòng bàn tay của nàng trực tiếp đánh vào vai của mình, Thượng Quan Lâm theo quán tính ngã xuống dưới tàng cây cách đó không xa, đầu đâm vào thân cây, hôn mê bất tỉnh.

Huyền Linh cao cấp? Không ngờ Thượng Quan Lâm đã đến Huyền Linh cao cấp, Thượng Quan Tây Nguyệt như đang suy nghĩ nhìn nàng, thấy nàng ngoại trừ dung mạo xinh đẹp, năng quả thật có chút thiên phú.

Vũ Huyền Huyền nhìn thấy chỉ còn một mình mình, lộ vẻ tham lam nhìn chằm chằm Tứ Đồng Linh Hồ, nơi lập tức sẽ là của ta.

Linh Hồ không chút hoang mang nhìn Vũ Huyền Huyền, vẻ khinh thường trong mắt càng ngày càng nặng, lúc Vũ Huyền Huyền giang hai cánh tay nhào tới, Linh Hồ xoay người một cái biến mất không thấy bóng dáng.

"A" Vũ Huyền Huyền vô huyệt, đột nhiên không biết có thứ gì đẩy mình một cái, thân thể vì dùng lực đánh tới phía trước, mà trực tiếp ngã gục xuống đất.

Thượng Quan Tây Nguyệt mở to hai mắt, vừa rồi người khác có nhìn thấy hay không thì nàng không biết, nhưng vừa rồi nàng nhìn thấy rất rõ ràng, như một thước phim chiếu chậm.

Lúc Linh Hồ trông thấy Vũ Huyền Huyền đánh tới, chân nhún một cái, liền xuất hiện sau lưng Vũ Huyền Huyền, sau đó duỗi móng vuốt nhỏ mập mập ra, đá vào sau lưng Vũ Huyền Huyền.

Xong xuôi, giống như ngai ô uest móng của nó, xoắn cái đuôi to như cây chổi ra, lướt qua lòng bàn tay, sau đó đứng ở một chỗ cách Thượng Quan Tây Nguyệt không xa.

"Ha ha" Thượng Quan Tây Nguyệt bị động tác của nó chọc cho kim lòng không được cười phá lên.

Long Hạo Lăng không hiểu nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, không biết vì sao nàng lại cười, chỉ có Bách Lý Thần đứng bên cạnh kinh ngạc nhìn nàng, vừa rồi động tác của Linh Hồ hẳn cũng nhìn thấy rất rõ, nhưng hẳn lại không ngờ Thượng Quan Tây Nguyệt cũng có thể nhìn thấy, phải biết rằng nếu linh lực không đạt tới mức nhất định, sẽ không thể thấy rõ động tác nhanh như tia chớp vừa rồi của Linh Hồ, nhưng từ tiếng cười của Thượng Quan Tây Nguyệt, hẳn biết nàng cũng nhìn thấy.

Còn Vũ Huyền Huyền té nhào trên mặt đất, vừa đứng lúc, trước mặt nàng có một hòn đá nhỏ, trán đập vào hòn đá đó, cũng ngất đi.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn hai người họ ngất đi, im lặng nhếch môi, thật là, giằng co như vậy, lần này tốt rồi, đều choáng váng ngất xỉu, vậy Linh Hồ sẽ là của ta, nghĩ đi nghĩ lại, khoe miệng Thượng Quan Tây Nguyệt cười đắc ý, như một con cáo nhỏ.

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt đang nghĩ làm thế nào để tới gần nó, sau đó dùng Tinh Thần lực của mình lập khế ước với nó, Linh Hồ đã từ từ đi tới bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt.

Đám người Long Hạo Lăng và Bách Lý Thần dùng ánh mắt phòng bị nhìn Linh Hồ, diễn<"Dafin">llequy1d00n sợ nó sẽ làm chuyện bất lợi với Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng Linh Hồ không hề để tâm, coi như bọn họ không tồn tại, từng bước một đi về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng hứng thú nhìn nó, nhìn nó đi đến trước mặt mình, sau đó ngoài dự liệu, Linh Hồ thân mật cọ đầu trên bàn chân Thượng Quan Tây Nguyệt, ngay từ đầu khi nhìn thấy động tác của Linh Hồ, mấy người đều chuẩn bị xuất thủ, Thượng Quan Tây Nguyệt lại ngăn cản "Không cần lo lắng, nó không có ác ý!"

Nhìn Linh Hồ trước mặt, cọ xong chân trái, lại cọ vào đùi phải, Thượng Quan Tây Nguyệt dở khóc dở cười, không biết nó muốn làm gì, chẳng lẽ muốn cọ khắp toàn thân của mình?

Tất cả mọi người nhìn nhất cử nhất động của nó, Linh Hồ cọ xong sau đó ngẩng đầu lên, Thượng Quan Tây Nguyệt như trông thấy màu xanh nước ả n hiện trong mắt của nó, sau đó nó cúi đầu cắn lòng bàn tay của mình, ra hiệu Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi xổm người xuống, Thượng Quan Tây Nguyệt hiểu ý của nó, ngồi xổm xuống.

Linh Hồ duỗi móng vuốt sắc bén ra đầu ngón tay vẽ một vòng tròn trên mu bàn tay trắng nõn của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt không có phòng bị, mu bàn tay bị vẽ thành một cái lỗ hồng, chảy máu ra.

"Nguyệt nhi" Thượng Quan Minh Tuyên nhìn muội muội mình bị thương, vận dụng linh lực chuẩn bị đánh bay con Linh Hồ này.

Long Hạo Lăng kịp thời ngăn cản hẳn "Chờ một chút, nơi nhìn xem nó đang làm cái gì" chỉ thấy Linh Hồ đổ máu trong lòng bàn tay của mình lên mu bàn tay bị thương của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Máu tươi gặp nhau, Thượng Quan Tây Nguyệt cảm giác có một dòng nước ấm chảy xuôi khắp toàn thân, bỗng nhiên trong đầu truyền đến một âm thanh cổ xưa "Lấy máu chúng ta, cùng lập khế ước, vĩnh viễn, không rời không bỏ, nếu trái lời thề, sẽ hôn phi phách tán."

Thượng Quan Tây Nguyệt kinh ngạc nhìn Linh Hồ, đang chuẩn bị nói gì đó, đột nhiên khí thế toàn thân biến đổi, khác hẳn lúc trước, không hề có sự thống khổ như mấy lần tấn cấp trước đây.

Hoàng Linh trung cấp? Bách Lý Thần kinh ngạc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, chỉ đơn giản như vậy mà có thể tấn cấp, hơn nữa còn là Hoàng Linh trung cấp, chân động trong lòng không có ai biết, không ngờ Thượng Quan Tây Nguyệt thay đổi to lớn như thế, 14 tuổi đã đạt tới Hoàng Linh trung cấp, thiên phú cỡ này người thường không thể so sánh, nói không chừng một ngày nào đó ngay cả mình cũng sẽ bị nàng vượt qua.

Long Hạo Lãng cũng rất kinh ngạc, nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, vì nàng tấn cấp, khí thế trào ra ngoài mà tóc tung bay trong gió, tựa như thiên nữ, thần thánh không thể mạo phạm, sự quyền uy đối với nàng chỉ có tăng lên chứ không giảm đi.

Thượng Quan Tây Nguyệt không ngờ chỉ lập khế ước với một con cáo nhỏ, lại vô duyên vô cớ tấn cấp nhẹ nhõm như thế.

"Mẫu thân" một thanh âm non nớt truyền ra từ đáy lòng Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Hà" Thượng Quan Tây Nguyệt tò mò mở to mắt nhìn tiểu hồ ly, hơi khó tin, giọng nói vừa rồi là nó phát ra sao?

"Mẫu thân, chính là ta đang gọi ngươi!" Tiểu hồ ly phối hợp, vươn móng vuốt ra vỗ vỗ người Thượng Quan Tây Nguyệt.

Lần này Thượng Quan Tây Nguyệt mới định thần lại, không ngờ thật sự là con tiểu hồ ly này gọi, nhưng sao nó lại gọi mình là mẫu thân?

"Nguyệt nhi, muội không sao chứ." Thượng Quan Minh Tuyên tiến lên đỡ Thượng Quan Tây Nguyệt, quan tâm hỏi nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt lắc đầu, ôm tiểu hồ ly vào trong ngực, nhếch môi khẽ cười, đầu ngón tay chạm vào bộ lông tơ trắng như tuyết của tiểu hồ ly, rất dễ chịu.

Tiểu hồ ly trong ngực Thượng Quan Tây Nguyệt thấy Thượng Quan Tây Nguyệt khẽ vuốt ve, thoải mái dễ chịu nhắm mắt lại, an tĩnh hưởng thụ, mẫu thân thật tốt, còn gãi ngứa cho mình.

Lạc Lạc trốn trong nhẵn Thiên Hoàng nhìn thấy động tác của Thượng Quan Tây Nguyệt, lập tức không vui, cái ôm của chủ nhân là của ta, n hồ ly đáng chết nhà ngươi mau cắt đi.

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa vuốt ve nó vừa nghĩ về việc nó gọi mình là mẫu thân, từ khi nào mà nàng lại trở thành mẫu thân của một con hồ ly?

"Vật nhỏ, vì sao ngươi gọi ta là mẫu thân." Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không nói ra, mà bí mật truyền âm với nó, nàng biết nó có thể nghe được.

Quả nhiên không sai, tiểu hồ ly nghe thấy câu hỏi, ngóc đầu lên nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, sau đó non nớt nói "Mẫu thân, bởi vì ngươi chính là mẫu thân của ta!"

Trên trán Thượng Quan Tây Nguyệt xuất hiện vô số hắc tuyến, có làm hay không, ngay cả đứa bé mình còn chưa sinh qua, sao lại sinh ra một con hồ ly?

"Nguyệt nhi, muội thật lợi hại, lại có thể khiến Tứ Đồng Linh Hồ chủ động lập khế ước với muội!" Thượng Quan Minh Tuyên kinh ngạc nhìn tất cả mọi chuyện, không ngờ Thánh Thú khiến người ta kinh sợ lại chủ động lập khế ước với con người, phải biết là một khi khế ước thành công, thì không hề bình đẳng, nếu ma thú chết, người bị ký khế ước sẽ không có bất kỳ tôn thương gì, có thể lập một khế ước khác. Trái lại, nếu người lập khế ước đã chết, ma thú cũng sẽ cùng chết theo, cho nên ma thú sẽ không dễ dàng lập khế ước cùng nhân loại.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không bắt bẻ chuyện tiểu hồ ly gọi mình là mẫu thân, nghe thấy Thượng Quan Minh Tuyên nói vậy, nàng cười cười "Có lẽ ta và nó hữu duyên!" Thượng Quan Tây Nguyệt nói thật, lần đầu tiên nàng nhìn thấy tiểu hồ ly này liền rất thích nó.

"Tiểu hồ ly, chúng ta đã hữu duyên, vậy ta đặt tên cho ngươi, gọi là Duyên Duyên, có được không!" Thượng Quan Tây Nguyệt cúi đầu sờ đầu của nó, trong mắt lộ vẻ yêu thích rõ ràng.

Tiểu hồ ly nghe mình có danh tự, cao hứng gật đầu, miệng rớt cục cũng phát ra âm thanh Chiêm chiếp, chi chi!" mà tất cả mọi người có thể nghe được "

Nhìn thấy bộ dáng Duyên Duyên đáng yêu, tất cả mọi người đều nở nụ cười, chỉ có Bách Lý Thần là rầu rĩ không vui nhìn con hồ ly thoắt chiếm lấy cái ôm của Thượng Quan Tây Nguyệt, đáng chết, Nguyệt nhi là của ta, hồ ly không biết xấu hổ nhà ngươi mau cắt ngay cho ta.

Như cảm nhận được ánh mắt không thân thiện của Bách Lý Thần, Duyên Duyên quay đầu nhìn hắn, diễnD@fm/?lle3quy1;"d00n nhìn thấy dáng vẻ ăn dấm của Bách Lý Thần, Duyên Duyên nghịch ngợm làm một cái mặt quỷ, hừ, ngươi dám giả ngu, muốn lừa gạt mẫu thân của ta, không có cửa đâu, có ta ở đây, ngươi đừng mong tới gần mẫu thân của ta.

Hiểu ý của Duyên Duyên, Bách Lý Thần nắm chặt nắm tay đến nỗi vang lên tiếng răng rắc, hận không thể đi lên phía trước xé nát cái mặt tiểu nhân đắc chí của nó ra.

Hừ, hồ ly chết tiệt, chờ đến lúc quan hệ giữa ta và Nguyệt nhi tốt hơn rồi, ta sẽ kêu nàng ném ngươi đi, xem ngươi còn đắc ý được không.

Ngay lúc tất cả mọi người vui vẻ, hai người Thượng Quan Lâm và Vũ Huyền Huyền đã bị quên lãng đồng loạt tỉnh lại, thấy Tứ Đồng Linh Hồ vốn nên thuộc về mình lúc này lại an tĩnh nằm trong ngực Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, sao Linh Hồ lại ở chỗ của ngươi!" Vũ Huyền Huyền bưng cái trán lảo đảo đứng lên, nhìn thái độ của hồ ly hoàn toàn khác biệt với vừa rồi, Vũ Huyền Huyền hung ác nhìn nàng.

"Duyên Duyên tự mình tới, muốn hỏi nguyên nhân, ngươi hỏi Duyên Duyên trong tay ta đi."

"Duyên Duyên?" Thượng Quan Lâm nhảy bén nghi ngờ hỏi lại.

"Không sai, Duyên Duyên, Linh Hồ đã chủ động lập khế ước với Nguyệt nhi, đồng thời nàng cũng cho nó một cái tên gọi là Duyên Duyên!" Long Hạo Lăng thay Thượng Quan Tây Nguyệt giải thích.

Vũ Huyền Huyền chớp hai mắt, nàng nghe thấy cái gì. Khế ước? Tứ Đồng Linh Hồ là một Thánh Thú mà lại chủ động lập khế ước cùng nhân loại hơn nữa còn là một phế vật? Chuyện này đúng là trò cười!

Vũ Huyền Huyền cực lực an ủi mình đây tuyệt đối là chuyện không thể, nhưng lúc này Linh Hồ thân mật với Thượng Quan Tây Nguyệt lại khiến nàng không thể không thừa nhận, phế vật Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự đã lập khế ước cùng nó.

"Không có khả năng, tuyệt đối không thể nào" Thượng Quan Lâm không tin kêu to, điên cuồng lắc đầu "Thượng Quan Tây Nguyệt chẳng qua là một phế vật, có tư cách gì lập khế ước với Thánh Thú."

Duyên Duyên đang hưởng thụ Thượng Quan Tây Nguyệt vuốt ve mình, nghe thấy người trước mắt lại bất kính với mẫu thân của mình, bốn con mắt mở ra, phát ra ánh sáng khiếp người, lông toàn thân đều dựng đứng thẳng lên, nhảy vèo một cái ra khỏi ngực Thượng Quan Tây Nguyệt, thân tốc phóng tới chỗ Thượng Quan Lâm đang nói năng lỗ mãng, tốc độ kia cực nhanh, như một luồng ánh sáng trắng.

Thượng Quan Lâm không phản ứng kịp, chỉ thấy một luồng sáng trắng đang cách nàng không xa, sắp đụng vào mình, vội vàng vận linh lực ngăn cản, nhưng đã không còn kịp rồi, Duyên Duyên trực tiếp đá nàng nằm thẳng trên đất, cái trán đập xuống mặt đất phát ra một âm thanh chói tai.

Nghe thấy tiếng vang này, Thượng Quan Tây Nguyệt mở to hai mắt nhìn về phía Thượng Quan Lâm không nhúc nhích, không thể nào, đụng như thế, sẽ không phải đã chết rồi chứ, vậy coi như không có gì vui rồi.

"Duyên Duyên, trở về "

Nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt kêu mình, Duyên Duyên quay đầu lại lắc mông một cái rồi trở lại trong ngực Thượng Quan Tây Nguyệt, thân mật cọ xát cổ của nàng, hai con mắt híp lại, như muốn Thượng Quan Tây Nguyệt tiếp tục vuốt ve nó.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Ta sẽ ở bên cạnh ngươi, dù sống hay chết

Edit: susublu

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy dáng vẻ Duyên Duyên đáng yêu, cười sờ trán Duyên Duyên "Duyên Duyên, đừng làm mình bị thương, lần sau nếu muốn đối phó loại người này, không cần lãng phí thể lực của mình, trực tiếp nhổ nước miếng vào nàng ta là được rồi."

Nghe hiểu ý của Thượng Quan Tây Nguyệt, Duyên Duyên gật đầu "Chi chi C-K-Í-T...T...T "

Nghe một người một thú nói chuyện, đầu lông mày đám người Thượng Quan Minh Tuyên không tự chủ được mà co quắp mấy lần, Nguyệt nhi, phương thức giáo dục của ngươi, thật sự quá... Quá đặc biệt.

Vũ Huyền Huyền vẫn còn ngây ngốc đứng đó, nàng tận mắt nhìn thấy Linh Hồ đẩy Thượng Quan Lâm ngã xuống đất, trán chảy máu. Nàng yên lặng ngậm miệng không nói gì, an tĩnh như người tàng hình.

"A" Thượng Quan Lâm nằm trên đất rớt cục cựa cũng lên tiếng, nàng chậm rãi ngồi dậy, cảm giác cái trán hơi đau, đưa tay sờ lên trán, khi thấy tay đầy máu, rớt cục mới nhớ tới vết thương này là do con hồ ly chết tiệt kia làm, nhưng kẻ cầm đầu nhất định là Thượng Quan Tây Nguyệt, nếu không có chủ nhân ra lệnh, sao nó lại công kích nàng.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, tiện nhân nhà ngươi, ta phải chém ngươi thành từng mảnh, ngươi... A, sói" Lúc nói hai chữ cuối cùng Thượng Quan Lâm đã hoàn toàn thay đổi giọng điệu.

Nhìn Thượng Quan Lâm đang tức giận mắng to, đột nhiên lộ vẻ khủng hoảng chỉ về phía trước, mấy người còn lại nhìn theo ngón tay của nàng.

Không nhìn còn tốt, nhìn rồi liền giết mình, ngay cả Thượng Quan Tây Nguyệt luôn trấn định, lúc này cũng rất phiền muộn.

Có làm hay không, vừa rồi là bầy ma thú, hiện tại lại tới đàn sói và một vài ma thú không biết tên, vừa rồi còn có con heo mập Thượng Quan Dục làm bữa ăn cho chúng nó, nhưng bây giờ, đầu heo kia ngay cả cận bã xốt lại cũng không còn, mà bọn họ lại không nhiều người, còn mang theo Bách Lý Thần không biết võ công, muốn thắng chỉ sợ hơi khó khăn.

Nhưng những này đối với một người hiện đại như Thượng Quan Tây Nguyệt sẽ không xảy ra, tuy rằng hiện tại linh lực của nàng đã đến Hoàng Linh trung cấp, nhưng lại không có kinh nghiệm thực chiến, vừa vặn lần này nhờ đàn sói này để xem thử thực lực của mình rốt cục đã đến đâu rồi.

"Tỷ tỷ" Bách Lý Thần lo lắng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, lực công kích của đàn sói rất mạnh, đến lúc đó Nguyệt nhi sẽ khó tránh khỏi việc bị thương, Nguyệt nhi bị thương, là việc hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Bởi vì... Nguyệt nhi bị thương, hắn cũng sẽ đau lòng...

Thượng Quan Tây Nguyệt mở con mắt nhìn, phát hiện mắt của hắn lại có cảm xúc mà mình không hiểu, nhưng lại nghĩ, nhất định là hắn lo lắng, sợ hãi đàn sói thôi.

"Không sao, đừng sợ, ta sẽ bảo vệ ngươi." Thượng Quan Tây Nguyệt vỗ nhẹ tay của hắn, an ủi.

Bách Lý Thần khẽ giật mình, hai mắt sững sờ nhìn nàng, ta sẽ bảo vệ ngươi, diễn[D@fin
Hắn biết rõ, Thượng Quan Tây Nguyệt là người mà hắn muốn đi cùng suốt cuộc đời này, một đầu kiên định không thay đổi, không oán không hối hận, sẽ không quay đầu lại.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy Bách Lý Thần nhìn mình chăm chăm không thêm che giấu, cảm thấy hơi ngượng ngùng, dù nói thế nào, đối với mình mà nói, Bách Lý Thần đã là một nam tử trưởng thành.

"Khụ khụ" Thượng Quan Tây Nguyệt hắng giọng ho một tiếng, che giấu cảm xúc không được tự nhiên "Ngươi theo sát ta, không cho phép chạy loạn."

Thượng Quan Minh Tuyên và Long Hạo Lăng nhìn thấy đàn sói này, cả thân thể cũng đều căng thẳng, cảnh giác nhìn bọn chúng, bảo hộ Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Nguyệt nhi, chúng ta cũng sẽ ở bên cạnh ngươi." Long Hạo Lăng nhìn chăm chăm nàng, cho nàng một lời hứa hẹn không hối hận.

Mà sau này hắn cũng thật sự làm được, cả một đời chỉ sống vì Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng cười hắn sẽ vui vẻ, nàng khóc hắn cũng sẽ đau khổ, nhất cử nhất động của Thượng Quan Tây Nguyệt, một cái nhăn mày, một nụ cười cũng đều tác động đến cảm xúc của hắn.

Đối với hắn mà nói, nếu không có Thượng Quan Tây Nguyệt chẳng khác nào cuộc sống không có hi vọng.

"Nguyệt nhi, nhất định phải coi chừng" Thượng Quan Minh Tuyên trịnh trọng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, mặc kệ xảy ra chuyện gì, hắn tuyệt đối sẽ không để Nguyệt nhi bị thương.

"Ừ" Thượng Quan Tây Nguyệt gật đầu "Chúng ta mãi mãi cũng không xa rời nhau."

Vũ Huyền Huyền ghen tỵ nhìn họ đối xử tốt với Thượng Quan Tây Nguyệt, vì cái gì, một phế vật có chỗ nào đáng giá để họ không rời không bỏ chứ.

Nhưng không có thời gian để Vũ Huyền Huyền suy nghĩ, đàn sói nhìn thấy bọn họ mắt liền sáng lên, chậm rãi tới gần.

"Gào"

Tất cả đàn sói cùng rống lên một tiếng, chấn động cả cánh rừng.

Thượng Quan Tây Nguyệt buông Duyên Duyên xuống, để nó hỗ trợ đối phó bầy sói, dù sao cũng là Thánh Thú, nhất định sẽ có chút bản lĩnh.

Sau đó lấy một thanh chùy thủ chém sắt như chém bùn từ trong nhẫn Thiên Hoàng ra, Thượng Quan Tây Nguyệt khẽ quát một tiếng "Giết" sau đó liền dẫn đầu phóng tới một con sói gần nhất, cắt đứt cổ họng của nó dễ như trở bàn tay.

Tất cả mọi người nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt như vậy, đều ngây ngẩn cả người, ngay tại khoảnh khắc vừa rồi, cả người Thượng Quan Tây Nguyệt phát ra khí thế đứng đầu thiên hạ.

Thượng Quan Lâm cũng đang ngăn người, nàng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt phát ra hào quang, đầu còn đáng vẻ phế vật ngày xưa, giống như nàng có thể làm mù tất cả mắt mọi người.

Giới cho Thượng Quan Tây Nguyệt, lúc trước dám giả bộ, xem thử lần này trở về ta vạch trần ngươi thế nào.

Thấy đồng bọn của mình bị sát hại, bầy sói đều phát ra tiếng kêu bi phẫn, tất cả đều hô gào nhau tiến lên vây quanh Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa ra sức giết, vừa quay đầu lại hô to "Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau qua đây giúp đỡ!"

Rốt cục Thượng Quan Minh Tuyên và Long Hạo Lăng cũng lấy lại tinh thần nhao nhao cầm vũ khí xông vào đàn sói, chỉ có Bách Lý Thần đứng ở bên

ngoài, lo lắng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, nhiều lần nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt sắp bị đàn sói tập kích, sau đó nàng lại tránh thoát, tìm của hân như bị treo lơ lửng, ngay khi hân chuẩn bị xông vào, Vũ Huyền Huyền kéo hân lại.

"Thần vương, trong đó quá nguy hiểm, ngươi không thể đi vào!" Vũ Huyền Huyền kéo cánh tay Bách Lý Thần.

Nhìn mình bị nữ nhân chết tiệt Vũ Huyền Huyền kéo lại, Bách Lý Thần nhú chặt lông mày, sắc mặt khó coi nhìn nàng "Cút ngay cho ta "

Giọng nói khiếp hồn vang lên, không còn là giọng điệu giả ngu lúc trước nữa, mà là bình tĩnh và ôn trọng, nghe giọng nói trầm thấp này, Vũ Huyền Huyền ngậm miệng, ngăn cản cả người "Thần vương, ngươi..." Nàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt khiến mình quyến luyến, đã không còn vẻ đơn thuần như lúc trước nữa, thay vào đó là hai hàng lông mày cau có nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, không thể che giấu được vẻ lo lắng, hân đứng thẳng trước mặt mình, trên người lại có khí thế quân vương của thiên hạ.

Chẳng lẽ Thần vương giả ngu? Nếu đúng vậy, thì quá tốt rồi. Nhưng nếu Thần vương đang giả ngu, như vậy chẳng lẽ hân thật sự yêu thích Thượng Quan Tây Nguyệt? Không thể nào.

Khi bọn họ đang dây dưa ở chỗ này, đám người Thượng Quan Tây Nguyệt càng ngày càng đuổi sức, ba người bọn họ bị đàn sói chăm chú vây lại, không có một khe hở.

Đám sói đều há hốc miệng hung tợn nhìn chăm chăm bọn họ, ánh mắt đầy vẻ tàn nhẫn, thừa dịp bọn họ không có chú ý, một con sói nhào tới trước mặt Thượng Quan Minh Tuyên.

"A" Thượng Quan Minh Tuyên hơi mất tập trung, cánh tay bị sói cào rách ba đường, hân lui về phía sau mấy bước, sau đó ổn định lại bước chân, bịt vết thương.

Thượng Quan Minh Tuyên bị thương, Thượng Quan Tây Nguyệt tức giận cắt đứt yết hầu con sói đó, tới gần Thượng Quan Minh Tuyên "Ca ca, huynh không sao chứ."

Đàn sói nhìn thấy tất cả đồng bọn của mình đều bị Thượng Quan Tây Nguyệt cắt đứt yết hầu, ngửa mặt lên trời hét to một tiếng, nhào về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Không sao, cẩn thận" Thượng Quan Minh Tuyên ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một con sói nhào tới phía sau Thượng Quan Tây Nguyệt, hân dùng tay phải không bị thương vận linh lực đánh bay con sói kia.

"Nguyệt nhi" đánh bay một con sói, Long Hạo Lăng cũng tới gần bọn họ.

Nhìn thấy quần áo bên hông Long Hạo Lăng bị rách, dính không ít máu, sắc mặt cũng tái nhợt vì mất máu quá nhiều, Thượng Quan Tây Nguyệt lo lắng nhìn hân "Hạo Lăng, ngươi không sao chứ!"

"Ta không sao, Nguyệt nhi, đàn sói này chỉ có tăng lên chứ không giảm đi, không ít sói ở vùng lân cận cũng bị hấp dẫn mà mò đến đây, chúng ta phải nghĩ biện pháp khác, nếu không..." Long Hạo Lăng không nói tiếp, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt cũng hiểu ý hân.

Hạo Lăng nói không sai, tiếp tục như vậy, thật sự sẽ thành bữa tối cho bầy sói này.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Duyên Duyên ngồi trên một con sói không ngừng vươn móng vuốt ra cào, con sói đó nhanh chóng thay đổi.

Hình như phát giác được Thượng Quan Tây Nguyệt đang nhìn chăm chú, cái đầu hồ ly của giương lên, giống như muốn nói, mẩu thân, ta rất lợi hại.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn dáng vẻ ngây thơ của nó, muốn cười phá lên, đột nhiên mắt nàng lóe lên, có rồi, sau đó kéo Duyên Duyên về, để Thượng Quan Minh Tuyên và Long Hạo Lăng lui ra phía sau mấy bước.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy chỉ còn mình nàng, yên lặng đọc lên khẩu quyết của Liệt Diễm Chương rồi vận dụng Tinh Thần lực của mình, toàn bộ bầy sói liền trở thành sân khấu của nàng, Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi đứng ở giữa không trung, tóc tung bay, áo đỏ phát phới, hai tay nhẹ nhàng giơ lên, diễn;"Daffnquy1/DD0on hai mắt đột nhiên mở ra, đánh ra Liệt Diễm Chương.

"Liệt Diễm Chương" Thượng Quan Tây Nguyệt quát nhẹ, Liệt Diễm Chương không ngừng đánh vào đàn sói, đàn sói bị đánh trúng bỗng nhiên ngã xuống đất, không ngừng lăn lộn trên mặt đất, bọn chúng cảm giác toàn thân như bị thiêu đốt, hơn nữa không phải cảm giác bị phỏng bình thường, mà giống như bị thiêu cháy tận trong xương cốt.

Lúc đầu tại Thượng Quan Minh Tuyên sói nhìn thấy đám sói đều bị nữ nhân đứng giữa không trung đánh lăn lộn đầy đất, thống khổ kêu rên, tất cả đều vọt tới tập trung dưới chân Thượng Quan Tây Nguyệt, bật người nhảy lên trên, muốn lôi nàng xuống để cắn.

Nhìn thấy Liệt Diễm Chương có tác dụng với đàn sói, Thượng Quan Tây Nguyệt vui mừng, không ngờ thật sự có hiệu quả, nàng không biết một mối đánh ra Liệt Diễm Chương nhiều hơn nữa, Tinh Thần lực cũng không ngừng phóng thích ra, nếu là người bình thường phóng thích nhiều Tinh Thần lực sớm đã bị suy kiệt, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt ngược lại càng ngày càng sung sức.

Đám người Thượng Quan Minh Tuyên nhìn đến ngây người, ngay cả vết thương đang chảy máu cũng không thêm đoái hoài tới, hết sức chăm chú nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không hề giống với ngày thường.

Lúc đầu Thượng Quan Lâm trốn ở nơi an toàn để quan sát, đột nhiên trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt như vậy, nàng liền ngây dại, nhìn thấy đàn sói hung tàn bị Thượng Quan Tây Nguyệt đánh đến thất lạc linh hồn, tất cả đều thông khổ kêu rên thảm thiết trên mặt đất, lăn lộn qua lại, Thượng Quan Lâm phát hiện mình không hề quen biết với bộ dáng lúc này của Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng như vậy quá xa lạ đối với mình, cũng quá kinh khủng.

Như còn muốn để nàng tiếp tục sợ hãi, lông của bảy sói đang lăn lộn trên mặt đất bị đốt thành từng cuộn tròn, sau đó biến thành khói đen bay mất trong gió, sau đó da nứt ra từng khúc, để lộ máu thịt đã bị nung đỏ ở bên trong, trong không khí đầy mùi thịt nướng cháy, nhìn thấy cảnh tượng này, Thượng Quan Lâm cúi người không ngừng nôn mửa, nhưng chỉ phun ra một chút nước chua.

Quá kinh khủng, thật buồn nôn, đây là phế vật Thượng Quan Tây Nguyệt lúc trước sao? Không, tuyệt đối không phải!

Vũ Huyền Huyền cũng bị cảnh tượng như vậy dọa sợ, không tự chủ buông lỏng tay của mình ra, nhìn đàn sói ngã xuống từng con một, chỉ còn lại một ít.

"Đi chết đi" Thượng Quan Tây Nguyệt bộc phát lần cuối cùng, con sói cuối cùng không cam lòng mà ngã xuống.

Trông thấy tất cả sói đều bị mình giải quyết, Thượng Quan Tây Nguyệt thu hồi Tinh Thần lực chậm rãi đáp xuống, trên trán còn có một tảng mồ hôi, có thể thấy được tiêu diệt những con sói này vất vả cỡ nào.

"Nguyệt nhi, thế nào" Thượng Quan Minh Tuyên tiến lên kéo tay nàng lo lắng hỏi.

Mặc dù Long Hạo Lăng không hỏi, nhưng ánh mắt cũng lo lắng không thua gì Thượng Quan Minh Tuyên.

"Ta không sao "

Bách Lý Thần cách đó không xa trông thấy nguy hiểm đã biến mất, thở dài một hơi, đang chuẩn bị đi về phía nàng, hình như mắt nhìn thấy chuyện gì rất đáng sợ, đột nhiên tròn to, miệng cũng phát ra tiếng hét tê tâm liệt phế "Nguyệt nhi, cẩn thận "

Ngay sau đó đánh bay Vũ Huyền Huyền vướng tay vướng chân bên cạnh, hai chân nhún một cái, phi nhanh như bay, dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Vũ Huyền Huyền không ngờ Bách Lý Thần sẽ ra tay với nàng, không hề phòng bị bay qua bên cạnh, vừa vặn rơi xuống một tảng đá lớn.

"A, đau quá" Vũ Huyền Huyền ôm cái chân bị thương của mình mà la to, nàng hi vọng Bách Lý Thần sẽ trở về đỡ mình, nhưng ngẩng đầu lên đã nhìn thấy hắn bay về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Lúc đầu Thượng Quan Tây Nguyệt đang vui vẻ nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy thân thể con sói bên cạnh bỗng nhiên biến thành không lồ, như một quả bóng bị thổi phồng càng lúc càng lớn.

Không tốt, nó muốn tự nổ, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn tình hình chung quanh, phía sau là vách núi, đã không có đường để lui, nàng nhìn thoáng qua hai người Thượng Quan Minh Tuyên, nói một câu chạy mau, dùng linh lực đánh về phía Long Hạo Lăng và Thượng Quan Minh Tuyên, một trái một phải bị đẩy về phía an toàn.

Hai người Long Hạo Lăng vừa đứng vững, liền truyền đến một tiếng vang thật lớn.

"Đùng" thân thể sói nổ tung.

Mặc dù hai người Thượng Quan Minh Tuyên đứng ở nơi an toàn, nhưng vẫn chịu ảnh hưởng, hai người bị chấn động ngã xuống đất.

Thân thể Thượng Quan Tây Nguyệt bị gió khổng lồ chế bay về phía sau, nàng ảo não nhìn vách núi phía sau, ông trời ơi, ông đang đùa với ta sao, chẳng lẽ để cho ta xuyên qua rồi lại để ta tự chứng kiến mình chết như thế nào một lần nữa sao?

Trong mơ hồ, hình như nàng nghe thấy giọng nói của Bách Lý Thần, hắn gọi nàng là Nguyệt nhi, kỳ quái, không phải hắn luôn gọi nàng là tỷ tỷ sao, nhất định là nghe lầm rồi.

Nàng nhắm hai mắt lại, mặc kệ không hỏi, đột nhiên có một vòng tay ấm áp ôm lấy hông của mình "Nguyệt nhi "

Thượng Quan Tây Nguyệt lại nghe được âm thanh đầy ý nghĩa này một lần nữa, mở to hai mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú trước mặt mình, lúc này mặt của hắn tràn đầy lo lắng, còn dùng cảm xúc khó hiểu để nhìn mình nữa.

Bách Lý Thần bay đến giữ chặt bên người Thượng Quan Tây Nguyệt kéo tay của nàng lại, nhưng sức gió quá lớn, vốn không có cách dùng lực, hắn đành phải ôm chặt lấy Thượng Quan Tây Nguyệt bay xuống vách núi bên dưới.

Tốc độ rơi xuống vách núi rất nhanh, gió lớn không ngừng đánh vào mặt của bọn họ, Thượng Quan Tây Nguyệt rất vất vả mới mở được hai mắt ra, nhìn thấy Bách Lý Thần ôm chặt lấy mình, chặt như vậy, như đang ôm lấy bảo bối quý giá vậy.

"Người ngốc sao, đây là vách núi." Thượng Quan Tây Nguyệt mắng Bách Lý Thần, hi vọng hắn có thể đi lên, nàng cũng không muốn làm liên lụy hắn, dù sao nếu một mình hắn đi lên sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng sau khi Bách Lý Thần nghe như vậy không những không thả, ngược lại còn ôm chặt hơn nữa, như muốn khắc nàng vào trong xương cốt, hắn ôm

đầu Thượng Quan Tây Nguyệt áp vào lồng ngực của mình, để nàng lắng nghe tiếng tim mình đập mạnh vì nàng, giọng nói đầy nghi ngờ, trầm thấp vang lên "Nguyệt nhi, cho dù nàng đi đâu, ta cũng sẽ ở bên nàng, dù cho sống hay chết."

Nghe thấy câu nói rung động lòng người này, Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên ngừng đầu, diễn{daanff;"lequyl d00n nhìn thẳng vào hai mắt Bách Lý Thần, đôi mắt của hắn đầy vẻ kiên định và tình ý dạt dào, bị hù dọa như vậy, Thượng Quan Tây Nguyệt ngơ ngác một chút, cho tới bây giờ nàng không dám tưởng tượng lại có người lựa chọn cùng sống chết với mình, không rời không bỏ.

"Nguyệt nhi "

"Nguyệt nhi" hai người Thượng Quan Minh Tuyên vừa đứng lên đã nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần rơi xuống vách núi, bọn hắn trừng lớn hai mắt thông khô hồ hạo, thất tha thất thêu đi đến bên vách núi, nhìn xuống dưới, nhưng bên dưới vách núi là một màu đen kịt, đâu có bóng của bọn họ.

"Nguyệt nhi" Thượng Quan Minh Tuyên lão đồa, ngồi bên bờ vực, ánh mắt dờ dẩn nhìn xuống phía dưới, như muốn xuyên thấu qua mây mù để nhìn bọn họ.

Ngay lúc này, Duyên Duyên kêu ‘chi chi’ hai tiếng cũng nhảy xuống chỗ Thượng Quan Tây Nguyệt rơi xuống.

Long Hạo Lãng vươn tay muốn bắt lấy Duyên Duyên, thế nhưng nó lại chạy khỏi tay mình, tiếp tục nhảy xuống dưới.

Long Hạo Lãng rất thông khổ, hắn không tin nữ tử kiên cường lại gặp chuyện bất trắc như vậy "Minh Tuyên, nhất định Nguyệt nhi không sao, đi, bên kia vách núi có đường đi xuống, chúng ta đi tìm bọn họ."

Thượng Quan Minh Tuyên ngừng đầu nhìn về phía Long Hạo Lãng chỉ, đứng lên, không còn là vẻ mặt đưa đám nữa, Hạo Lãng nói không sai, Nguyệt nhi không sao cả, hiện tại nhất định nàng đang chờ mình ở một nơi nào đó dưới vách núi.

Nhìn hai người bọn họ đều đi mất, Thượng Quan Lâm cũng chuẩn bị đi theo bọn họ, nàng cũng không muốn đợi một mình ở chỗ này sau đó lại gặp được một đám ma thú, ổn định thân thể vừa đi được hai bước, Thượng Quan Lâm đã nhìn thấy Vũ Huyền Huyền ôm chân bị thương ngồi ở chỗ kia thông khổ kêu rên, mặc dù rất giận vừa rồi Vũ Huyền Huyền ra tay với mình, nhưng nghĩ đến thân phận của Vũ Huyền Huyền còn có giá trị lợi dụng, liền đi lên phía trước đỡ nàng cùng đi theo hai người Thượng Quan Minh Tuyên.

Vách núi này rất cao, Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần rơi xuống nửa ngày vẫn chưa tới đáy, hiện tại hai người đang ôm chặt lấy nhau.

Bách Lý Thần hài lòng ôm Thượng Quan Tây Nguyệt trong ngực, ngửi mùi tóc thơm ngát của nàng, hài lòng nhắm mắt lại, không hề sợ hãi cảm giác rơi xuống vách núi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Ta tình nguyện để bản thân mình bị thương, chịu đau đớn

Edit: susubluu

"Đúng rồi, không phải ngươi ngốc sao?" Cảm giác được bàn tay bên hông mình càng siết chặt hơn, Thượng Quan Tây Nguyệt không tự chủ được xoay người lại, đột nhiên nghĩ đến vấn đề quan trọng này.

Đúng vậy, hắn là kẻ ngốc mà, nhưng lúc hắn bay về phía mình nàng có thể thấy được tu vi của hắn không hề thấp hơn nàng, thậm chí có thể cao hơn nữa, như vậy hành vi lúc trước của hắn phải giải thích thế nào đây!

Rốt cục cũng nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi vấn đề này, Bách Lý Thần có chút khản trương, hắn sợ mình nói ra sự thật sẽ khiến Thượng Quan Tây Nguyệt xa lánh mình, nhưng nếu không nói thật, nàng nhất định sẽ không để ý đến mình.

Đợi nửa ngày, Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn không thấy Bách Lý Thần trả lời, nhìn biểu cảm quần bách của hắn, Thượng Quan Tây Nguyệt rốt cuộc cũng hiểu rõ, gọi cho Bách Lý Thần, dám giả ngu.

Lúc nàng đang chuẩn bị chửi ầm lên, đột nhiên có cái gì màu trắng rơi vào ngay giữa mình và Bách Lý Thần, Thượng Quan Tây Nguyệt cầm lên quan sát "Duyên Duyên, sao ngươi lại rơi xuống đây."

"Chi chi, chi chi "Duyên Duyên quơ móng vuốt nhỏ lên diễn đạt ý của mình. Mẫu thân, ngươi rơi xuống đây, đương nhiên ta muốn cứu ngươi rồi.

Nghe Duyên Duyên nói có thể cứu bọn họ, Thượng Quan Tây Nguyệt vui vẻ ôm nó vào ngực "Đúng vậy, ta lại quên ngươi là Thánh Thú, nhanh lên mau

cho chúng ta xem thử đi." Cõi lòng Thượng Quan Tây Nguyệt đầy hi vọng nhìn Duyên Duyên, nhưng ai biết Duyên Duyên lại dùng hai móng vuốt nhỏ che khuất gương mặt hồ ly của nó.

"Ngươi có ý gì, không phải ngươi muốn nói không thể làm gì được chứ!" Thượng Quan Tây Nguyệt gỡ móng vuốt của nó ra nghi ngờ hỏi.

Khi thấy Duyên Duyên ngượng ngừng gật đầu một cái, Thượng Quan Tây Nguyệt sợ ngây người, có làm hay không, thân là Thánh Thú, lại không biết làm gì.

"A, ngươi không phải Thánh Thú sao? Sao cái gì cũng không biết vậy." Thượng Quan Tây Nguyệt bị bức đến phát cuồng, xách Duyên Duyên lên lắc qua lắc lại.

"C-K-Í-T...T, chỉ chỉ " Mẩu thân, thả ta ra, Duyên Duyên đau đầu quá.

Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý tới nó, tiếp tục lắc, đến khi cánh tay hơi tê, mới để nó xuống "Cái gì ngươi cũng không biết, vậy ngươi nói xem ngươi biết cái gì."

"Phốc." Duyên Duyên phun một ngọn lửa trong miệng ra, nó trực tiếp dùng hành động để biểu đạt khả năng của mình.

"Ừ, còn tốt, chỉ ít ngươi còn biết phun lửa, nhưng..."

"Nguyệt nhi "

Sắc mặt Bách Lý Thần thay đổi, ôm chặt Thượng Quan Tây Nguyệt lộn một vòng, sau đó Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy hắc kên kêu lên một tiếng đau đớn.

"Sao vậy, ngươi không sao chứ!" Thượng Quan Tây Nguyệt đặt Duyên Duyên ở trên vai của mình khẩn trương hỏi, nàng nhìn thấy sắc mặt Bách Lý Thần lập tức trở nên tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Bởi vì sắc trời đen dần, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không biết Bách Lý Thần bị thương ở đâu, nàng khẩn trương nhìn hắc kên, hi vọng Bách Lý Thần có thể nói với mình. Nhìn khuôn mặt nhỏ của Thượng Quan Tây Nguyệt khẩn trương, diễn[D@fn

"Chậm một chút" Thượng Quan Tây Nguyệt đứng vững một cái liền tranh thủ đỡ Bách Lý Thần sắp ngã xuống đất, khi sờ về phía sau lưng của hắc kên, cảm giác lòng bàn tay bị thấm ướt, sắc mặt Thượng Quan Tây Nguyệt rất gấp gáp, đưa tay tới trước mặt mình nhìn, tất cả đều là máu.

Duyên Duyên cũng phát giác được Thượng Quan Tây Nguyệt khẩn trương, an tĩnh đợi bên cạnh. Thượng Quan Tây Nguyệt cuống quýt đỡ Bách Lý Thần ngồi dưới đất, sau đó vòng ra sau lưng của hắc kên, dưới ánh trăng có thể nhìn thấy trên trường sam trắng như tuyết của hắc kên toàn là máu, vết thương như bị một tảng đá quệt qua, vẫn đang không ngừng chảy máu.

Nhìn vết thương rất sâu, lại nghĩ tới việc vừa rồi Bách Lý Thần vì bảo vệ mình mà bị đá cứng quệt trúng mới bị thương, sau đó rõ ràng là đã bị thương, nhưng vì không muốn mình lo lắng, nhin đau không mở miệng, Thượng Quan Tây Nguyệt nhẹ vỗ về vết thương do nàng gây ra mà đỏ cả vành mắt, khi nước mắt sắp rơi xuống, nàng hít mũi một cái, ngẩng đầu nhìn lên trời, rút nước mắt về.

"Nói ngươi ngốc ngươi còn không tin, rõ ràng biết là vách núi còn muốn rơi xuống với ta!" Thượng Quan Tây Nguyệt nghẹn ngào oán giận, mặc dù miệng thì nói như vậy, nhưng tay lại rất cẩn thận xé vạt áo phía sau ra, để lộ miệng vết thương kia thật rõ ràng.

Vết thương rất sâu, sâu gần như thấy xương, da thịt bên cạnh đều đã nát hết, nhìn rất dọa người, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không sợ, trong mắt của nàng chỉ có áy náy và đau lòng.

"Xoạc" tiếng áo bị xé, Bách Lý Thần run lên một cái, hơi khép hờ hai mắt, nghe thấy giọng Thượng Quan Tây Nguyệt, hắc kên biết nàng khóc, tìm Bách Lý Thần chợt thất chặt, điều hắc kên không nhìn nhất là nước mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng khóc hắc kên cũng đau. Điều chỉnh nét mặt thống khổ, Bách Lý Thần nở nụ cười yếu ớt chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ khóc như mưa của Thượng Quan Tây Nguyệt, đôi mắt to sáng ngời trước kia đã đầy nước mắt.

"Nguyệt nhi, ta... Không sao, nàng đừng... Khóc "

Bách Lý Thần cất lực nâng tay phải lên, nhìn dung nhan Thượng Quan Tây Nguyệt, dùng ngón tay lau nước mắt của nàng, lau xong nước mắt, nhưng Bách Lý Thần cũng không thả tay xuống, còn lưu luyến vuốt ve.

Nhìn thấy rõ ràng Bách Lý Thần rất đau, lại còn miễn cưỡng cười để an ủi mình, hắc kên như vậy khiến người ta cảm thấy rất đau.

"Ngươi đúng là ngốc từ" Thượng Quan Tây Nguyệt vươn tay kéo tay phải Bách Lý Thần áp sát vào mặt mình, giờ khắc này, nàng chỉ cảm thấy trên đời này chỉ còn nàng và Bách Lý Thần, nhìn nhau, trong mắt chỉ có nhau, nhìn lâu đến nỗi trời đất muốn hoang môn.

"Nguyệt nhi, ta không muốn nhìn nàng bị thương, nàng bị thương ta còn thấy đau hơn nàng, nếu như vậy, ta tình nguyện tự mình bị thương tự mình chịu đau!"

Nghe Bách Lý Thần thổ lộ không chút che giấu, Thượng Quan Tây Nguyệt đỏ mặt, may mà sắc trời đã tối đen nên Bách Lý Thần không thấy.

Duyên Duyên ở một bên nhìn hai người mập mờ nhìn nhau, đưa đẩy qua lại, thẹn thùng che kín hai mắt, nhưng vẫn thông qua khe ngón tay mà len lén

quan sát.

"Khụ khụ" Bách Lý Thần khó chịu ho hai tiếng, bởi vì ho khan nên động phải vết thương phía sau, sắc mặt Bách Lý Thần càng tái nhợt, mỗi bởi vì mất máu quá nhiều mà trắng bệch.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không doái hoài tới việc đó, khẩn trương nhìn Bách Lý Thần "Bách Lý Thần, người thế nào, người đừng dọa ta, ta giúp người cầm máu."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn chung quanh một chút, chung quanh một màu đen kịt, không nhìn rõ bất cứ thứ gì, liền kéo mép váy của mình xuống, cẩn thận lau sạch vết máu trên lưng Bách Lý Thần.

Bách Lý Thần đột nhiên ưỡn thẳng lưng, rên rỉ hơi lớn tiếng, Thượng Quan Tây Nguyệt vội vàng thả chậm động tác của mình "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, làm người đau rồi!"

Bách Lý Thần đã không còn lực nói chuyện, lắc đầu muốn Thượng Quan Tây Nguyệt biết mình không sao.

Thấy Bách Lý Thần như vậy, Thượng Quan Tây Nguyệt thả nhẹ động tác chậm rãi lau, dần dần
Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ, lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt hết hoảng như con ruồi không thấy phương hướng.

Đứng, phải dùng nước để lau, nhưng không có nước thì phải làm sao bây giờ, đứng rồi, không gian huyền ảo có Thánh Linh tuyền, nói không chừng hiệu quả càng tốt hơn.

"Bách Lý Thần, ta đi lấy nước, người chờ ta một chút." Nói xong không đợi Bách Lý Thần trả lời, Thượng Quan Tây Nguyệt liền vào không gian huyền ảo, lấy một cái bình đan dược ra, hứng đầy Thánh Linh tuyền, lập tức ra ngoài.

"Bách Lý Thần, ta..." Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên im lặng, nàng nhìn thấy Bách Lý Thần vốn dĩ đang ngồi đã nằm trên đất.

Thượng Quan Tây Nguyệt vội vàng chạy đến trước, quỳ trên mặt đất, nhìn Bách Lý Thần đã nhắm chặt hai mắt, nội tâm nàng càng khủng hoảng, nàng sợ nếu tiếp tục như vậy Bách Lý Thần sẽ không tỉnh lại.

"Bách Lý Thần, Bách Lý Thần" Thượng Quan Tây Nguyệt vỗ nhẹ mặt của hắn, nhưng Bách Lý Thần không hề phản ứng lại, an tĩnh nằm ở đó, nước mắt Thượng Quan Tây Nguyệt lại chảy ra lần nữa.

Nàng vừa khóc vừa kêu "Bách Lý Thần, người tỉnh mau, người tỉnh mau lên!" Sau đó một giọt nước rơi xuống gương mặt Bách Lý.

Bách Lý Thần vốn đang cố gắng chống đỡ, nhưng khi không thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đâu nữa, rốt cục không nhịn được ngã xuống, sau đó trước mắt đen kịt lâm vào hôn mê, nhưng đúng vào lúc này, hắn như nghe thấy tiếng Nguyệt nhi khóc, tim của hắn thắt chặt lại, hắn muốn nói cho nàng biết mình không sao, kêu nàng không nên lo lắng, nhưng vô luận hắn dùng bao nhiêu sức lực cũng không mở miệng được, hắn liều mạng ép mình mở mắt, tự mình nói cho Nguyệt nhi biết mình không sao, chỉ hơi mệt mỏi muốn ngủ một giấc thôi, nhưng vẫn không có cách nào, chỉ có thể đau lòng nghe Nguyệt nhi thương tâm thút thít, đến khi một giọt nước mắt rơi xuống mặt, rốt cục Bách Lý Thần cũng có tri giác, hắn chậm rãi mở mắt ra.

"Bách Lý Thần, người tỉnh rồi... Người tỉnh rồi!" Thượng Quan Tây Nguyệt vui vẻ lau nước mắt, nhìn Bách Lý Thần đã mở mắt.

Bách Lý Thần cố gắng để mình nói ra lời ăn khớp với nàng "Nguyệt nhi, ta thật... Không sao, ta muốn nghỉ ngơi một chút được không!"

Không chờ Thượng Quan Tây Nguyệt trả lời, Bách Lý Thần nghiêng đầu thật sự hôn mê.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy hắn nói vậy, mới biết được là mình quá khẩn trương, thật ra Bách Lý Thần chỉ mất máu quá nhiều nên mới hôn mê, bây giờ điều mình phải làm chính là trị liệu cho hắn, mà không phải ở đây gào khóc.

Nếu tiếp tục như vậy, mình sẽ giống đám nữ nhân cổ đại cứ gặp chuyện là khóc sụt sùi, nào có khí thế uy phong như lúc ở hiện đại chứ.

Không để mình suy nghĩ lung tung, Thượng Quan Tây Nguyệt để vết thương sau lưng Bách Lý Thần đối diện mình, thận trọng đổ Thánh Linh tuyền vào trên vết thương, lúc này kỳ tích xuất hiện, vết thương chậm rãi khép lại, một vết sẹo cũng không có.

Thứ này cũng quá thần kỳ rồi, Thượng Quan Tây Nguyệt giờ cái bình trống không lên trước mắt quan sát, vết thương nghiêm trọng như vậy mà có thể lành trong nháy mắt, nếu là đặt vào xã hội hiện đại, người người đều có, vậy đâu cần tới bệnh viện nữa.

Tuy nói vết thương khép lại, nhưng dù sao trước đó mất máu quá nhiều, cho nên Bách Lý Thần vẫn không tỉnh lại.

Nhìn chung quanh một chút, Thượng Quan Tây Nguyệt muốn tìm thử xem chỗ này có sơn động nào để tránh không, tắt lại đã là một màu tối đen, cũng không thể cứ đợi ở chỗ này được, nói không chừng đến lúc đó lại gặp phải thú dữ gì đó, một mình nàng không thể đối phó được.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 108: Chỗ này của ta cũng sẽ đau

Edit: susubluu

Nhìn Bách Lý Thần ngủ say, Thượng Quan Tây Nguyệt tự đánh giá một cái, để Duyên Duyên vào không gian huyền ảo đợi, tự mình đi về phía trước tìm hang động, đi được nửa khắc đồng hồ, nàng thật sự đã tìm được một cái sơn động, nàng quay về đường cũ, đỡ Bách Lý Thần lên cật lực đi về phía sơn động kia.

"Thật nặng" Vào sơn động, Thượng Quan Tây Nguyệt thờ hồng học đ hạ Bách Lý Thần xuống, sau đó ngồi một bên thờ hồng học.

Nàng nghiêng đầu nhìn Bách Lý Thần ngủ say, bĩu môi, thật không biết hắn ăn cái gì để lớn lên, rõ ràng nhìn gầy như vậy, mà sao khi cộng lại nặng đến thế.

Nghỉ ngơi một hồi, Thượng Quan Tây Nguyệt quan sát sơn động một chút, sơn động này không lớn, chắc là nơi trước kia bọn thợ săn dùng để nghỉ ngơi, bởi vì trên tường còn có một thanh đao đi sẵn.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy nơi hẻo lánh này còn có một số nhánh cây, vừa vận dùng để sưởi ấm. Tuy nói là mùa xuân, nhưng ban đêm vẫn có chút lạnh, hơi không chú ý sẽ ngã bệnh.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng lên chất hết mấy nhánh cây vào một chỗ, sau đó vận dụng linh lực, đầu ngón tay toát ra ánh lửa màu đỏ, chỉ về phía trước một cái, nhánh cây bắt đầu bắt lửa.

Dưới ánh lửa, khuôn mặt ngủ say của Bách Lý Thần vẫn rất yếu ớt, giờ phút này mắt của hắn nhắm thật chặt, lông mi dài rũ xuống mặt nhìn như một bóng ma, mặc dù gương mặt tuấn tú tái nhợt, nhưng cũng không ảnh hưởng đến vẻ lạnh lùng của hắn, cứ việc ngủ say, nhưng lại tản ra khí thế vương giả mê người, khiến người ta không thể rời mắt được, hắn như vậy thật khiến người khác dễ dàng động tâm.

Thượng Quan Tây Nguyệt chạm nhẹ theo sườn mặt của hắn, trong lòng không khỏi ghen ghét, sao da của hắn lại giống nữ nhân vậy, không, còn tốt hơn nữ nhân nữa, một chút 티 vết hay lỗ chân lông cũng không có, khó trách dù hắn là kẻ ngốc, Vũ Huyền Huyền vẫn yêu đến chết đi sống lại, gương mặt đẹp lại thêm khí chất như vậy ai mà không thích được.

Trong đầu suy nghĩ lung tung, Thượng Quan Tây Nguyệt cảm thấy bối rối, nàng ngáp một cái liền nằm xuống bên cạnh Bách Lý Thần.

"A" Sau khi cùng hai người Thượng Quan Minh Tuyên xuống vách núi, Thượng Quan Lâm không cẩn thận bị trượt chân, nàng vịn vào Vũ Huyền Huyền, cho nên Vũ Huyền Huyền cũng đi lao đao đi về phía trước.

Các nàng thấy hai người Thượng Quan Minh Tuyên không biết mệt, Vũ Huyền Huyền nhin không nổi nữa mở miệng.

"Chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút hay không, chân của ta đau quá."

Long Hạo Lăng nghe thấy không nhịn được quay đầu lại, hắn lúc này đã không còn dáng vẻ ôn nhuận như lúc trước nữa, hiện tại trong lòng hắn chỉ có Thượng Quan Tây Nguyệt, hi vọng có thể mau chóng tìm được Thượng Quan Tây Nguyệt và bằng hữu của mình.

"Đau thì ngươi dừng lại đi, không ai kêu ngươi đi theo chúng ta!"

"Nhưng, dù bây giờ ngươi đi tìm cũng không có ích gì, trời tối như vậy, vốn không thể nhìn thấy đường, hơn nữa, cái vách núi này cao như vậy, nói không chừng nàng đã sớm té chết rồi!" Thượng Quan Lâm mở miệng nói theo bản năng, diễn[:dannf"]";lle3
Quá tốt rồi, tiểu tiện nhân kia cuối cùng cũng chết, thật là tiện nghi cho ngươi, không chết trên tay ta.

Thượng Quan Minh Tuyên đang dò đường ở phía trước, nghe thấy nàng nguyên rủa Thượng Quan Tây Nguyệt, tức giận xoay người, nhanh chân đi đến trước mặt Thượng Quan Lâm, vung tay cho nàng một bạt tay "Im miệng, nếu Nguyệt nhi có chuyện gì người thứ nhất ta muốn lấy mạng chính là ngươi."

Thượng Quan Minh Tuyên rất điên cuồng, đến bây giờ còn chưa tìm được Thượng Quan Tây Nguyệt, hắn cảm thấy sắp điên lên rồi, nếu không phải luôn nghĩ Thượng Quan Tây Nguyệt còn sống hắn đã sớm ngã quỵ rồi.

Vậy mà lúc này, cái miệng rách của Thượng Quan Lâm còn giới nước lạnh nguyên rủa Nguyệt nhi.

Long Hạo Lăng cũng rất nổi nóng, nhưng hắn không động thủ, mà chỉ cảnh cáo nàng "Các ngươi muốn đi theo hay không thì tùy, nhưng nên đóng chặt miệng của các ngươi lại, nếu không muốn theo nữa, hiện tại rút đi đi, ta vẫn là câu nói kia, nếu Nguyệt nhi có việc gì, ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi!"

Nói xong, Thượng Quan Minh Tuyên và Long Hạo Lăng giúp đỡ lẫn nhau tiếp tục đi về phía trước.

Thượng Quan Lâm hận che bên má bị đánh, tức giận đến nỗi sắp bộc phát, nàng muốn xoay người bỏ đi, nhưng nhìn thấy chung quanh đen kịt, nàng lại lui về.

Nàng suy nghĩ, bây giờ không thể không nhin, nếu như không đi theo bọn họ ai biết được sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Không còn cách nào khác, Thượng Quan Lâm và Vũ Huyền Huyền đều không nói một lời nào lẳng lặng đi theo phía sau.

"A, nóng "

Trong lúc ngủ mơ Thượng Quan Tây Nguyệt bị một tiếng lằm bằm đánh thức, nàng không tình nguyện mở hai mắt ra, quay đầu nhìn lại, thì ra là Bách Lý Thần, lập tức liền tỉnh ngủ.

Nàng lác lác Bách Lý Thần "Bách Lý Thần, ngươi đang nói cái gì" vì muốn nghe rõ hắn nói gì, Thượng Quan Tây Nguyệt kề sát lỗ tai vào miệng của hắn.

"Nóng, nóng" như đang đáp lại Thượng Quan Tây Nguyệt, Bách Lý Thần không ngừng lặp lại câu nói này, thân thể khó chịu gầy gầy. "Cái gì, nóng" Thượng Quan Tây Nguyệt luống cuống, lập tức ngồi dậy, lúc này mới nhìn thấy khuôn mặt của hắn giống như bị lửa thiêu, đỏ bừng.

Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay sờ trán hắn, thật nóng.

Làm sao bây giờ, nhất định là do vết thương vừa rồi làm cho sốt, nhưng chỗ này không có gì cả, nên làm gì đây.

Giống như ngại Thượng Quan Tây Nguyệt không đủ hoảng, Bách Lý Thần lại rên thêm lần nữa "Lạnh, ta lạnh quá, lạnh" nói xong còn vờn hai tay ôm chặt bả vai, giống như thật sự rất lạnh.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, ngươi đang đùa ta, đúng không, một hồi lạnh một hồi nóng, ngươi kêu ta phải làm sao bây giờ.

Nhìn Bách Lý Thần không ngừng kêu lạnh, thân thể cũng đang run rẩy, Thượng Quan Tây Nguyệt lại bỏ thêm nhánh cây vào trong lửa, lửa trở nên lớn hơn, Thượng Quan Tây Nguyệt đã cảm thấy hơi nóng, nhưng Bách Lý Thần lại đang phát run.

Nghĩ nửa ngày, không có cách nào nữa, đành phải cởi áo ngoài của mình, đắp vào cho hắn.

Nhưng vẫn không có tác dụng, Bách Lý Thần vẫn không ngừng kêu lạnh, răng cũng bắt đầu run lập cập.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn trên người mình, chỉ còn lại có một cái yếm, cũng không thể cởi cái yếm ra đắp cho hắn được, hơn nữa, cái yếm nhỏ như vậy, có thể đắp được cái gì chứ.

Cuối cùng Thượng Quan Tây Nguyệt đưa ra một quyết định trọng đại, nàng nhắm mắt nằm xuống cạnh Bách Lý Thần, hai người dùng một mảnh quần áo che kín người, nằm dính chặt vào nhau.

Hình như cảm thấy bên người ấm áp, Bách Lý Thần lật người duỗi hai tay ôm chặt lấy Thượng Quan Tây Nguyệt, cảm giác mình không còn lạnh nữa, trong lúc ngủ mơ Bách Lý Thần mỉm cười.

Thượng Quan Tây Nguyệt không được tự nhiên, thân thể cứng ngắc, nhìn Bách Lý Thần vùi đầu vào vai của mình, phả hơi thở lên bờ vai trần trụi của mình.

Nàng để tùy ý Bách Lý Thần ôm, không dám động đậy, Thượng Quan Tây Nguyệt cảm thấy mặt mình nóng muốn cháy luôn rồi, lại còn nghĩ tới lời nói vừa rồi của Bách Lý Thần nữa.

"Nguyệt nhi, dù nàng đi đâu, ta cũng đều theo nàng, dù sống hay chết"

"Nguyệt nhi, ta... Không sao, nàng đừng... Khóc "

"Nguyệt nhi, ta không muốn nhìn thấy nàng bị thương, nàng bị thương ta còn đau hơn nàng, nếu như vậy, ta tình nguyện bản thân mình bị thương, chính mình đau đớn!"

"Nguyệt nhi, ta thật... Không sao cả, để ta nghỉ ngơi một chút có được không!"

Hồi tưởng lại những lời này, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn chằm chằm đỉnh đầu Bách Lý Thần, sau đó vờn tay ôm đầu của hắn, ngờ ngác nhìn hắn.

Nhìn Bách Lý Thần an tĩnh ngủ say, Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay sờ về phía khuôn mặt của hắn, lông mày của hắn, hai mắt của hắn, trên mặt hắn không có chỗ nào mà Thượng Quan Tây Nguyệt không chạm qua.

"Ngươi biết không, từ xưa tới nay chưa từng có ai nói với ta những lời này, ngươi là người thứ nhất!"

"Ngươi biết không, nghe ngươi nói những lời đó, ta rất cảm động!"

"Chưa từng có ai quan tâm ta, lần đầu tiên ta có cảm giác khác đối với ngươi."

"Còn nữa, nhìn thấy ngươi bị thương, ta cũng sẽ đau, nơi này!" Thượng Quan Tây Nguyệt phủ tay lên trái tim mình.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn hắn lằm bằm nhỏ giọng nói, không biết là nói cho hắn nghe, hay là nói cho mình nghe.

Vừa rồi bắt đầu nhìn thấy Bách Lý Thần bị thương đổ máu, trong đầu nàng trống rỗng, không biết nên làm những gì, chỉ biết đứng một bên thút thít, sợ hấn bỏ mình mà đi.

Hai người bọn họ dựa vào rất gần, chỉ cách một bàn tay, cho nên Thượng Quan Tây Nguyệt có thể nhìn rõ Bách Lý Thần, nàng phát hiện mỗi khi nhìn hấn nàng càng trầm luân.

"Nguyệt nhi "

Bách Lý Thần đột nhiên gọi tên Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhanh chóng thu tay của mình lại, mắt chuyển hướng sang chỗ khác, diễn{daanf
Nhưng đợi nửa ngày, Bách Lý Thần cũng không nói ra một câu, nàng ngoái đầu lại len lén nhìn về phía Bách Lý Thần, thì ra vẫn còn chưa tỉnh, mà đang nói mơ.

Ngay cả trong mộng người cũng gọi tên của ta, mơ thấy ta sao?

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thoáng qua Bách Lý Thần, liền dựa đầu dựa vào vai của hấn bình yên ngủ thiếp đi.

Một đêm không mộng, thẳng đến lúc trời sáng, ánh nắng xuyên thấu qua cửa son động chiếu vào mặt Bách Lý Thần, hấn khó chịu vươn tay che trước mắt mình, sau đó chậm rãi mở hai mắt ra.

Thả tay xuống, đang chuẩn bị đứng dậy, phát hiện cánh tay của mình bị đè lại, cúi đầu nhìn thử, một nữ tử tuyệt sắc khuynh thành chỉ mặc một cái yếm ngủ ở trong lòng ngực của mình, trên mặt nàng còn có vết bầm, nhưng lại không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của nàng.

Bách Lý Thần giật nảy mình, đang chuẩn bị đẩy nàng ra, chợt thấy đồng quần áo trên người mình, hấn cảm trong tay, đây không phải của Nguyệt nhi sao?

Hấn lại quay đầu nhìn trong ngực một lần nữa nữa tử, khuôn mặt của nàng trắng nõn ửng hồng, phấn nộn non nót, như sắp chảy ra nước, mặt của nàng thật sự giống Nguyệt nhi như đúc, nhưng còn vết bết đâu!

Bách Lý Thần vươn tay sờ vết bầm kia, chẳng lẽ đây chính là cái bết sao, thì ra khuôn mặt của Nguyệt nhi lại tuyệt sắc khuynh thành như vậy.

Bách Lý Thần không rút cánh tay của mình ra nữa, mà lại nằm xuống, mê mẩn nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt đã thay đổi khuôn mặt, ngũ quan của nàng rất hoàn mỹ, lông mi dài hơi cong lên, màu da trong suốt như ngọc, mái tóc đen dài rũ xuống hai vai, dưới ánh sáng yếu ớt rồi tung trên bờ vai, khiến người ta cảm thấy thị giác có vấn đề.

Còn có đôi mắt to sáng ngời, lúc này vì ngủ say mà đóng chặt lại, dưới mắt có màu xanh đen nhàn nhạt, chắc tối hôm qua vì chăm sóc vết thương của hấn nên không nghỉ ngơi tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Mình đáng tiền như thế sao?

Edit: susublu

Bờ môi non mịn hơi nhếch lên, như đang mơ thấy một giấc mộng đẹp.

Đưa tay sờ vào quần thâm dưới mắt Thượng Quan Tây Nguyệt, Bách Lý Thần thấy rất đau lòng, tối hôm qua đôi mắt này vì mình mà khóc. Nếu có thể đổi với Thượng Quan Tây Nguyệt, Bách Lý Thần tình nguyện chính mình bị thương.

Bị thương! Bách Lý Thần đột nhiên nghĩ đến tối hôm qua mình bị thương không nhẹ, vì sao lúc này không có bất kỳ cảm giác không thoải mái nào, hấn dùng bàn tay nhàn rỗi sờ mò ra sau lưng, cảm thấy bóng loáng, một chút vết thương cũng không có.

Hấn nghi hoặc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn chưa tỉnh lại, tối hôm qua trước khi mất đi ý thức, hình như Nguyệt nhi đã trị liệu cho mình, Nguyệt nhi chữa thương thế nào, vậy mà lại không để lại một chút vết tích nào.

"Chủ tử" Đông Nhật từ cửa hang đi vào.

Kỳ thật hôm qua lúc chủ tử rớt xuống vách núi, hấn cũng ấn núp trong bóng tối, nhìn thấy chủ tử rơi xuống, lúc ấy hấn đã muốn lao ra, nhưng chủ tử lại ra hiệu cho hấn, cho nên hấn mới không xuất hiện.

Bách Lý Thần ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Đông Nhật đến gần, hấn cúi đầu nhìn cánh tay trần của Thượng Quan Tây Nguyệt để ở bên ngoài, nhanh

chống phủ toàn bộ quần áo lên người nàng, gầm nhẹ một tiếng với Đông Nhật "Ra ngoài!"

Đông Nhật không hiểu tại sao Bách Lý Thần lại hét lên, khi nhìn thấy chủ tử lúống cuống phủ quần áo lên người Thượng Quan Tây Nguyệt, chính hắn không chú ý cũng nhìn thấy bà vai bóng loáng trắng nõn của Thượng Quan Tây Nguyệt, hốt hoảng ngo qua chỗ khác, miệng lẩm bẩm "Chủ tử, ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy bất cứ gì cả!"

Bách Lý Thần quay đầu lại nhìn thấy Đông Nhật đang cúi đầu không ngừng thăm thì, nếu không phải sợ đánh thức Nguyệt nhi, Bách Lý Thần đã sớm đã hất ra ngoài.

"Người ra ngoài chờ cho ta!"

Nghe thấy Bách Lý Thần phân phó, Đông Nhật hoảng hốt chạy bừa ra ngoài, chủ tử quá thần tốc, nhanh như vậy đã bắt được đại tiểu thư Thượng Quan gia rồi, diên/
Bách Lý Thần trông thấy Đông Nhật rời khỏi, nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt một chút, thấy mình không đánh thức nàng, thận trọng rút cánh tay ra, đặt đầu Thượng Quan Tây Nguyệt xuống, đứng dậy, nhìn quần áo của mình đã rách không chịu nổi, Bách Lý Thần lấy một bộ quần áo khác từ trong không gian giới ra mặc vào.

Thay quần áo xong, Bách Lý Thần hôn lên trán Thượng Quan Tây Nguyệt một cái, liền đi ra ngoài.

Lúc hắn vừa mới chuyển động, Thượng Quan Tây Nguyệt vốn nên ngủ say đã mở hai mắt ra, trong mắt không hề có dáng vẻ vừa tỉnh ngủ.

Nhìn bóng lưng Bách Lý Thần biến mất khỏi cửa hang, Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay sờ sờ cái trán vừa mới bị hôn.

Nhớ tới chỗ bị hôn, mặt nàng liền đỏ bừng, nàng nhẹ cắn môi, cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ tới Bách Lý Thần đang giả ngu, như vậy lần này hắn vì mình mới bại lộ thân phận sao?

Đang miên man suy nghĩ, đột nhiên nhìn thấy cánh tay của mình lộ ra ngoài, Thượng Quan Tây Nguyệt lại nghĩ tới mình để bộ dạng này ngủ với Bách Lý Thần một đêm, sắc mặt càng thêm đỏ, giống như bị lửa thiêu.

Nàng cầm lấy quần áo nhanh chóng mặc vào, sau đó ngồi trên tảng đá bên cạnh.

"Chủ tử" nhìn thấy Bách Lý Thần đã mặc chỉnh tề đi ra ngoài, Đông Nhật điều chỉnh biểu cảm, cung kính ôm quyền.

Tâm tình lúc này Bách Lý Thần rất tốt, vừa nghĩ tới tới hôm qua mình và Nguyệt nhi âu yếm ở chung một chỗ, hắn cảm thấy mình bị thương cũng đáng.

"Chuyện gì "

Bách Lý Thần không nhịn được nhìn Đông Nhật, nếu không phải hắn tới, mình và Nguyệt nhi còn có thể nằm thêm một lát nữa.

Đông Nhật cũng biết mình quấy rầy chủ tử, nhưng chuyện này hắn nhất định phải lập tức nói cho chủ tử biết, nếu không lỡ xảy ra chuyện gì, nhất định chủ tử sẽ giết mình.

"Chủ tử, vừa rồi thuộc hạ nhận được tin Nam Nhật truyền đến, nói là thái tử điện hạ ra mười vạn lượng hoàng kim muốn mình điện chúng ta giúp hắn giết một người."

Bách Lý Thần nhìn vào sơn động, hững hờ hỏi "A, mười vạn lượng hoàng kim, lần này Bách Lý Hành lại dám bỏ hết cả tiền vốn, sao, hắn muốn giết ai!"

Thấy rốt cục Bách Lý Thần cũng hỏi vào chủ đề, Đông Nhật nhìn hắn một cái rồi lập tức cúi đầu, liếm liếm bờ môi khô nứt, nhỏ giọng nói "Giết... Giết Thượng Quan tiểu thư "

Bách Lý Thần không nghe thấy Đông Nhật nói cái gì, hắn cau mày "Nói to hơn một chút."

Đông Nhật hít sâu một hơi, nhanh chóng nói hết những gì muốn nói ra "Thái tử điện hạ muốn chúng ta giúp hắn giết Thượng Quan đại tiểu thư!"

"Người nói cái gì!" Rốt cục Bách Lý Thần cũng nhìn thẳng vào hắn, lông mày càng nhăn chặt lại, Bách Lý Hành ăn gan hùm mật gấu rồi sao? Nữ nhân của ta cũng dám động, mà lại tìm đến ngay mình điện mà hắn thành lập?

"Vậy các người có nhận không!"

Đông Nhật lắc đầu "Không có, Thượng Quan đại tiểu thư là người của người, sao chúng ta dám nhận.

Nghe Đông Nhật trả lời, Bách Lý Thần rất hài lòng với câu nói Thượng Quan Tây Nguyệt là nữ nhân của mình.

"Người trở về nói với đám Nam Nhật, nói nhiệm vụ này chúng ta nhận, nhưng mười vạn lượng hoàng kim thực sự không đáng giá, Nguyệt nhi của ta là bảo vật vô giá, nói cho Bách Lý Hành biết, một ngàn lượng hoàng kim, được thì được, không được thì cút cho ta!"

"Vâng, thuộc hạ hiểu rồi." Đông Nhật nói xong cũng rời đi.

Bách Lý Hành, xem ra gần đây nguoi quá nhàn nhả rồi, dám tìm sát thủ tới giết Nguyệt nhi, Nguyệt nhi không sao thì thôi, nhưng nếu mất một sợi tóc, ta nhất định sẽ khiến nguoi nợ máu phải trả bằng máu, mất Bách Lý Thần lóe lên một tia tàn ác.

Khi Bách Lý Thần trở lại son động, đã nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt ôm hai chân ngăn nguoi.

Nghe thấy tiếng bước chân, Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu, cùng lúc nhìn thẳng vào Bách Lý Thần, giờ khắc này, hai người không nói gì cả, cứ như vậy mà nhìn nhau, đến khi Bách Lý Thần phá vỡ không khí trầm tĩnh này.

"Nguyệt nhi, nàng đã tỉnh."

"Đúng" Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu qua hướng khác, lúc này nàng không biết nên đối mặt với hấn thế nào, cảm thấy rất xấu hổ.

Bây giờ nàng đã biết Bách Lý Thần đều giả ngu, tối hôm qua còn thổ lộ với mình, lúc ấy cảm thấy không có gì, nhưng bây giờ bình tĩnh lại, ở chung với hấn lại thấy không được tự nhiên

Tuy ở hiện đại cũng không ít người thổ lộ với mình, nhưng cũng không có cảm giác mất tự nhiên như vậy, chẳng lẽ lần này là vì mình cũng có tình cảm với Bách Lý Thần, cho nên mới cảm thấy lúng túng sao?

Như vậy mình có tình cảm với hấn từ lúc nào, rõ ràng Bách Lý Thần cũng nhìn ra Thượng Quan Tây Nguyệt không được tự nhiên, hấn biết hấn chính là nguyên nhân, nhưng hấn lựa chọn để lộ trước mặt nàng, hấn làm tất cả không phải là vì để nàng xa lánh mình.

Vì để cho Nguyệt nhi có thể thoải mái một chút, Bách Lý Thần nói với Thượng Quan Tây Nguyệt chuyện vừa rồi Đông Nhật nói cho mình nghe, chỉ vì muốn nàng chuyển lực chú ý qua chuyện khác, không nghĩ mãi về chuyện đó nữa.

"Nguyệt nhi, vừa rồi Đông Nhật đến đây, nàng biết hấn nói với cái gì không."

Quả nhiên Thượng Quan Tây Nguyệt có hứng thú, quay đầu nhìn về phía hấn, mắt sáng ngời nhìn hấn "Nói cái gì."

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt không còn vẻ lúng túng nữa, khoe miệng Bách Lý Thần nhếch lên "Vừa rồi có người bỏ mười vạn lượng hoàng kim muốn mạng của nàng."

Nghĩ đến chuyện này, Bách Lý Thần lại nổi nóng, lần này trùng hợp Bách Lý Hành tìm đến Minh điện của mình, nếu tìm tới những tổ chức sát thủ khác, chẳng phải Nguyệt nhi sẽ gặp nguy hiểm sao?

"Mười vạn lượng hoàng kim?" Thượng Quan Tây Nguyệt kinh ngạc, lại có người bỏ ra khối tài sản kèch xù như vậy chỉ vì muốn mạng của mình, quá xa xỉ rồi!

Nghe được tin tức này, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không có cảm giác phẫn nộ, diễn- {dàn
Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt không nói lời nào, Bách Lý Thần cho là nàng tức giận, liền an ủi "Không sao đâu, Nguyệt nhi, mọi thứ đều có ta, sau này ta sẽ bảo hộ nàng, nàng đừng nóng giận!"

Đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không nghe thấy nửa câu đầu của Bách Lý Thần, chỉ nghe thấy hấn nói mình đừng nóng giận, kỳ quái, sao ta phải tức giận.

"Không có, ta không có tức giận, ta chỉ không ngờ mình lại đáng tiền như thế!"

Nghe thấy câu trả lời này, Bách Lý Thần cảm thấy mình vốn không đoán được trong đầu Thượng Quan Tây Nguyệt đang nghĩ cái gì.

Nghe thấy có người muốn giết mình, lại không lo lắng, không tức giận, ngược lại còn bất ngờ vì mình lại đáng tiền như thế, câu trả lời quái dị như thế chỉ có Nguyệt nhi mới nghĩ ra.

"Đúng rồi, làm sao nguoi biết chuyện này!" Thượng Quan Tây Nguyệt đứng lên đi đến trước mặt Bách Lý Thần, ngẩng đầu nhìn hấn.

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ đứng tới bả vai của mình, nàng ở trước mặt mình nhỏ nhắn xinh xắn như thế, khuôn mặt xinh đẹp khiến Bách Lý Thần chỉ muốn ôm nàng thật chặt vào trong ngực cẩn thận che chở.

"Bởi vì hấn tìm đúng ngay tổ chức do ta lập nên, Minh điện." Bách Lý Thần không chút giấu diếm nói hết mọi chuyện về mình cho nàng nghe, hấn hi vọng mình ở trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt như một tờ giấy trắng, không có chút tạp chất, không chút bí mật nào.

Thượng Quan Tây Nguyệt không ngờ Bách Lý Thần sẽ tin nhiệm mình như vậy, nói hết mọi thứ cho mình nghe.

Minh điện, cái tên vừ nghe thấy đã khiến nguoi ta sợ mất mật, bách chiến bách thắng, một khi tiếp nhận nhiệm vụ thì chưa từng thất bại, Minh điện có bốn đường chủ, xếp theo thứ tự, tu vi vô công cũng rất cao.

Nghe nói chủ nhân của bọn họ như rồng thần chỉ thấy đuôi không nguoi, xưa nay không tùy tiện lộ diện trước mặt nguoi đời, cả ngày đeo một cái mặt nạ màu bạc, độc lai độc vãng, mà tu vi của hấn từ xưa tới nay không một ai biết được, hình như đã đạt đến Hoàng Linh.

Không ngờ gốc vương mà nguoi đời ghét bỏ xem thường lại chính là chủ nhân Minh điện, Thượng Quan Tây Nguyệt kinh ngạc nhìn Bách Lý Thần.

Lúc này hần mặc một bộ trường sam màu đen, làm tôn lên thân thể vạm vỡ cao lớn, khuôn mặt càng tuấn mỹ hơn, cả người phát ra một khí thế vương giả uy chấn thiên hạ, đường cong góc cạnh rõ ràng, con mắt sắc bén sâu thẳm, vô tình cho người ta một cảm giác áp bách!

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Ta quan tâm nàng!

Edit: susubluu

Thượng Quan Tây Nguyệt không chớp mắt nhìn Bách Lý Thần cao hơn mình một cái đầu, không biết hần nói tin tức quan trọng này với mình nghe là có ý gì.

"Vì sao ngươi lại nói cho ta biết những chuyện này." Thượng Quan Tây Nguyệt bắt tri bắt giác hỏi ngay nghi vấn trong lòng.

Nghe thấy mình hỏi ra câu này, mắt Thượng Quan Tây Nguyệt tránh né, nàng hận không thể cho mình hai bạt tai, đồ óc heo này, hỏi mà không suy nghĩ, lần này tốt rồi, đợi chút nữa hần trả lời nhất định lại lúng túng.

Bách Lý Thần không cho phép Thượng Quan Tây Nguyệt trốn tránh, hai tay của hần nắm lấy bờ vai của nàng, mắt kiên định nhìn nàng "Nguyệt nhi, ta không tin nàng thật sự không hiểu, nàng biết rất rõ là ta quan tâm nàng!"

Đùng một cái, khuôn mặt Thượng Quan Tây Nguyệt lập tức đỏ ửng, nàng e lệ nhìn Bách Lý Thần, trong lòng lại có chút ảo não, loại chuyện này cứ thế mà nói ra, chẳng lẽ không biết nàng sẽ thẹn thùng sao?

"Vây... Ta, chúng ta ra ngoài trước đi, lúc này nhất định ca ca đang sốt ruột vì không tìm thấy chúng ta." Thượng Quan Tây Nguyệt quay người muốn chạy, trước mắt nàng không biết nên trả lời hần thế nào, mặc dù mình cũng có cảm tình với hần, thế nhưng..

"A" quá hốt hoảng, Thượng Quan Tây Nguyệt không cẩn thận vấp phải một tảng đá, cả người té nhào về phía trước.

Bách Lý Thần vội vàng vòng lấy eo của nàng kéo nàng vào trong ngực của mình, cảm giác quen thuộc tới hôm qua lại kéo tới, khuôn mặt Thượng Quan Tây Nguyệt nhanh chóng bốc cháy, nàng âm thầm nói với chính mình, không phải chỉ là một cái ôm thôi sao, có cái gì tốt mà thẹn thùng, ở hiện đại còn có cái to gan hơn thế này nữa!

"Nguyệt nhi, nàng không sao chứ" Bách Lý Thần cúi đầu xuống, quan tâm hỏi.

Thượng Quan Tây Nguyệt cúi đầu lắc lắc, vươn tay muốn đẩy hần ra, nhưng Bách Lý Thần ôm quá chặt, vốn không thể tránh thoát được, không có cách nào, đành phải dựa vào ngực Bách Lý Thần.

Nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không giãy dụa nữa, Bách Lý Thần hài lòng cười một tiếng, cúi đầu xuống hôn một cái vào những sợi tóc đen nhánh của Thượng Quan Tây Nguyệt, cứ như vậy ôm Thượng Quan Tây Nguyệt không nói một tiếng.

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng giây từng phút, hai người đều không mở miệng nói chuyện, lặng lẽ hưởng thụ thời khắc này, thân thể của Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không còn căng thẳng nữa, nâng hai tay cũng ôm lấy eo Bách Lý Thần, nàng nghĩ thông suốt rồi, Bách Lý Thần đã thích mình, điển,

Lúc ở hiện đại, mặc dù cũng có người tỏ lộ với mình, nhưng qua nhiều năm như vậy cũng chưa từng thử yêu đương một lần, lần này có cơ hội, nàng không muốn bỏ qua nữa.

Cảm nhận được tay Thượng Quan Tây Nguyệt đặt ở bên hông mình, Bách Lý Thần vui vô cùng, hần biết Nguyệt nhi đã nghĩ kỹ, muốn tiếp nhận mình.

Bách Lý Thần nhẹ nhàng đẩy Thượng Quan Tây Nguyệt ra, nâng mặt của nàng lên, sau đó chậm rãi cúi đầu xuống..

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn khuôn mặt hần càng ngày càng gần, nhịp tim đập thình thịch, nàng liếm bờ môi khô vì khát nước, thật tình không biết động tác này lại biến thành một lời mời gọi không tiếng động đối với Bách Lý Thần.

Bách Lý Thần nhìn cánh môi non nớt, lộn xộn mà mê người của Thượng Quan Tây Nguyệt, không tự chủ nuốt nước miếng, từ lúc hần sinh ra, đây là lần đầu tiên thân thiết với người khác, đương nhiên lần trước hôn trộm không tính, lần này là quang minh chính đại, khó tránh khỏi hơi khát nước.

Thật ra trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt cũng mong đợi, nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại, ngay khi môi hai người chạm vào nhau, ngoài động truyền đến tiếng kêu.

"Mau nhìn xem, nơi này có son động, nói không chừng Nguyệt nhi ở đây!" Là giọng nói của Thượng Quan Minh Tuyên. Qua một đêm tìm kiếm, giọng nói của hần hơi khàn khàn, môi mết.

Quần áo sạch sẽ của Thượng Quan Minh Tuyên đã rách rưới đến không chịu nổi, còn có còn nhiều vết bẩn, lúc này hần tan nát cả tinh thần và bề ngoài, nếu không phải vẫn chưa có tin tức của Nguyệt nhi, hần sợ chính mình thật sự sẽ ngã xuống.

Long Hạo Lăng đi theo hướng Thượng Quan Minh Tuyên chỉ cũng nhìn thấy sơn động bí ẩn, tâm tình của hần rất kích động, quá tốt rồi, nhất định Nguyệt nhi ở chỗ này.

Hần không để ý tới mình mỗi một đầy người, mặt mày bần thiêu, nhanh chân lên núi tới gần sơn động.

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nghe thấy thanh âm, hai mắt mở ra, nhìn thấy Bách Lý Thần không thay đổi động tác vì tiếng động, tiếp tục tới gần, nàng nhanh chóng đẩy Bách Lý Thần ra, cũng nặc kệ về mặt ảo não của Bách Lý Thần, chạy ra ngoài sơn động.

Nhìn bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt chạy đi, Bách Lý Thần khẽ nguyền rủa một tiếng, đáng chết, sớm không đến muộn không đến, hết lần này tới lần khác mò tới ngay thời điểm mấu chốt, lần hôn sau cũng không biết là lúc nào.

Thượng Quan Tây Nguyệt ra cửa sơn động, liền phát hiện người đi tới là Thượng Quan Minh Tuyên, nàng chạy thật nhanh tới, ôm lấy hần "Ca ca "

Thượng Quan Minh Tuyên bị Thượng Quan Tây Nguyệt nhào tới bất ngờ lao đảo một cái, thật vất vả lắm mới đứng vững được, nghe thấy giọng nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, Thượng Quan Minh Tuyên cũng kích động ôm lấy Thượng Quan Tây Nguyệt "Nguyệt nhi, rốt cuộc ta cũng tìm được muội rồi."

Hai người kích động ôm lấy nhau, cũng không nói gì, nhưng lúc này im lặng mới là tốt nhất.

Qua một hồi lâu, rốt cục Thượng Quan Minh Tuyên mới cảm giác được muội muội của mình đang đứng ngay trước mặt mình, hần buông Thượng Quan Tây Nguyệt ra, nhìn vào mặt của nàng, lúc này mới phát hiện nàng khác lúc trước.

"Nguyệt nhi, mặt của muội."

Thượng Quan Minh Tuyên kinh ngạc nhìn mặt của nàng, sao mặt Nguyệt nhi lại đẹp như thế, ngay cả thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng kém Nguyệt nhi.

"Mặt, mặt của ta thế nào!" Nhìn Thượng Quan Minh Tuyên kinh ngạc đến ngây người, Thượng Quan Tây Nguyệt mê mải lấy tay xoa mặt mình.

Kỳ quái, không có gì, rất bình thường, khi Thượng Quan Tây Nguyệt hạ tay xuống nhìn thấy lòng bàn tay có vết bẩn đen sì, nàng mới hiểu rõ.

Nhất định là tối hôm qua lúc khóc nước mắt đã rửa sạch vết bột nàng vẽ lên rồi, cho nên mới biến thành như vậy.

"Thế nào, ca ca, ta xinh đẹp không." Thượng Quan Tây Nguyệt không hề mất tự nhiên, ngược lại ngẩng đầu lên để bọn họ nhìn rõ ràng hơn.

Bách Lý Thần vừa ra tới đã nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt dương dương đắc ý như hồ ly, cung chiêu nhìn nàng, lắc đầu.

Mà Long Hạo Lăng đã sớm choáng váng, nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt tuyệt sắc như thế, diễn[["dànn<;lle3quy1/d00n hần cảm giác mặt mình đỏ rần, lo lắng nhớ tới nụ hôn ngoài ý muốn lần trước.

Cho đến nay hần đều nhớ rõ cánh môi mềm mại thơm ngát của Thượng Quan Tây Nguyệt, còn có mùi thơm đặc biệt nhàn nhạt trên người nàng nữa

Hai người Thượng Quan Lâm đi nhau đi đến, lúc đầu trông thấy mỹ nhân tuyệt sắc này, thân là nữ nhân nên liền đỏ kị, trông thấy nữ tử trước mắt trước mắt đẹp hơn mình, âm thầm hận.

Về sau nghe thấy người này lại là Thượng Quan Tây Nguyệt, rốt cuộc Thượng Quan Lâm không nhẫn nại được nữa, nàng không cho phép, nàng tuyệt đối không cho phép một phế vật đã từng xấu xí bây giờ lại lột xác thành đẹp như thế.

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt không chỉ không ngã chết, ngược lại trở nên xinh đẹp như vậy, Thượng Quan Lâm rút cánh tay Vũ Huyền Huyền đang ôm lấy mình ra, chân đầu cũng không có cảm giác, nàng nổi giận dưng dưng đi về phía Thượng Quan Tây Nguyệt có dung nhan yêu mị.

"Thượng Quan Tây Nguyệt? Người là Thượng Quan Tây Nguyệt?" Thượng Quan Lâm duỗi móng tay sắc bén ra chỉ vào gương mặt xinh đẹp của Thượng Quan Tây Nguyệt, nếu có thể, nàng hận không thể đi lên phá nát khuôn mặt của nàng, để xem nàng còn lên mặt nổi không.

Thượng Quan Tây Nguyệt khinh miệt nhìn ngón tay trước mặt, không nhanh không chậm nói "Thượng Quan Lâm, không phải ta đã từng nói qua, ta ghét nhất là người khác giờ tay chỉ vào ta sao, người có biết người chỉ vào mặt ta có kết cục gì không?"

Thượng Quan Tây Nguyệt nhẹ thổi một cái vào ngón tay Thượng Quan Lâm, giọng nói tự nhiên như đang đàm luận thời tiết.

Nhưng chính thái độ hồ hững như vậy lại dọa Thượng Quan Lâm sợ rút ngón tay của mình về, nàng cảm giác Thượng Quan Tây Nguyệt thổi ra một hơi lại nóng như ánh nến thiêu đốt, đốt nàng rất đau.

Nàng lại nghĩ tới bây sới kia bị thiêu chín thế nào, còn tản ra cái mùi đó nữa.

Mà tất cả đều do Thượng Quan Tây Nguyệt làm.

Thượng Quan Lâm chịu đựng cảm giác buồn nôn trong ngực không cam lòng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Dựa vào cái gì, trước kia phé vật này cái gì cũng không bằng mình, dung mạo cũng xấu xí không chịu nổi, nhưng vì cái gì mà chỉ trong một ngày, lại thay đổi lớn như vậy.

Tuy rằng chưa tỷ thí võ công với mình, nhưng từ việc nàng đối phó đàn sói thì đã có thể nhìn ra, võ công của Thượng Quan Tây Nguyệt tuyệt đối cao hơn mình.

Còn dung mạo nữa, trước kia nàng vẫn cho rằng mình rất đẹp, nàng cũng một mực lấy dung mạo của mình để kiêu ngạo, nhưng bây giờ, một phé vật đã từng xấu xí không chịu nổi lại vượt qua mình, bỏ xa mình, điều này khiến nàng cảm thấy không công bằng.

"Không thể nào, nguoi rõ ràng..."Thượng Quan Lâm đột nhiên ngậm miệng không nói nữa, nàng nhớ tới chuyện rõ ràng lúc Thượng Quan Tây Nguyệt còn nhỏ mẫu thân đã cho nàng uống thuốc độc, khiến dung mạo bị hủy hoại, làm sao chỉ trong nháy mắt đã khôi phục lại rồi.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy bộ dạng này của Thượng Quan Lâm, cười lạnh "Nhị muội muội, nói đi, nói tiếp đi, sao nguoi chỉ nói có một nửa vậy, rõ ràng cái gì!"

Thượng Quan Minh Tuyên cũng rất tò mò, không hiểu hai người đang nói cái gì.

"Phần còn lại để ta nói thay nguoi đi, nhất định là nguoi rất hiếu kỳ, vì sao rõ ràng ta trúng độc của Giang Phi, lại trong một đêm đã khôi phục lại, nguoi có nằm mơ cũng không ngờ bản cô nương có dung nhan tuyệt sắc đúng không!"Thượng Quan Tây Nguyệt tự luyện sở mặt mình, thái độ khoe khoang làm cho Thượng Quan Lâm hận ghiến răng.

Nhưng Thượng Quan Lâm cũng giật mình, làm sao nàng biết chuyện này, mẫu thân làm bí ẩn như vậy, ngay cả Thượng Quan Minh Tuyên cũng không phát hiện, phé vật này sao có thể biết được.

Không, hiện tại không thể xem nàng là phé vật nữa, với dung nhan tuyệt sắc, tu vi sẽ chỉ làm nguoi ta cúi đầu xưng thần với nàng.

Bách Lý Thần một mực đứng lẳng lặng, vừa nghe thấy có người dám hạ độc Thượng Quan Tây Nguyệt, mắt đầy tàn nhẫn nhìn về phía Thượng Quan Lâm, nữ nhân đáng chết, dám tổn thương Nguyệt nhi, người tổn thương Nguyệt nhi đều không có kết cục tốt.

Tay phải Bách Lý Thần nhẹ giơ lên, ngưng tụ huyền khí cường đại trong tay, đang chuẩn bị đánh về phía Thượng Quan Lâm, Thượng Quan Minh Tuyên đã nhanh hơn hẳn.

"Chát"

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phé Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Con mắt của ta đẹp không?

Edit: susublu

Tiếng vang giòn giã quanh quần trong núi rừng, trên mặt Thượng Quan Lâm còn hằn đỏ năm ngón tay, bởi vậy có thể thấy được Thượng Quan Minh Tuyên dùng lực lớn cỡ nào.

Đáng chết, những người này đều đáng chết, lại dám hạ độc Nguyệt nhi, cũng may không sao, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, hẳn nhất định sẽ để cho cho bọn họ chôn cùng.

"Thượng Quan Minh Tuyên, nguoi..."Thượng Quan Lâm che gương mặt bị tát, tròng mắt tròn tròn lên, y như mắt cá vàng.

Như chưa hết giận, Thượng Quan Minh Tuyên vươn tay cho nàng thêm một bạt tai nữa, hai bên má của Thượng Quan Lâm sưng rất to, nhìn không khác gì đầu heo.

"Thượng Quan Lâm, ta cảnh cáo nguoi, nếu nguoi dám động đến Nguyệt nhi, ta là người đầu tiên giết nguoi!"

"Nguoi..."Thượng Quan Lâm tức giận nhìn đám người đứng xem kịch vui này, tất cả bọn họ nàng đều nhớ kỹ, nàng nhất định sẽ báo thù.

"Ta cũng sẽ giết nguoi!"

Không nhịn được cảm xúc tức giận trong nguoi, Bách Lý Thần chậm rãi đi vào giữa bọn họ, trước tiên hắn nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt rất thâm tình, hài lòng nhìn khuôn mặt Thượng Quan Tây Nguyệt khê đỏ ửng.

Khi ánh mắt chuyển về phía Thượng Quan Lâm, lại biến hàn băng lạnh thấu xương chỉ trong nháy mắt, khiến người khác nhìn vào cảm thấy cả người lạnh run.

Bách Lý Thần đi từ từ đến gần Thượng Quan Lâm, thái độ của hắn làm cho lòng người bất ổn, chỉ muốn trốn thật xa.

"Người... Người muốn làm gì!" Thượng Quan Lâm có chút sợ hãi khi thấy Bách Lý Thần như vậy, nàng lùi về sau từng chút một.

Trong ấn tượng của nàng hắn vẫn luôn là một vương gia ngu ngốc mặc cho người khác ức hiếp, bây giờ lại trở nên khí phách như thế, khí thế hư vua của thiên hạ mà ngay cả thái tử cũng còn kém hắn.

"Người nói xem... Ta muốn làm gì đây!" Bách Lý Thần hững hờ nói, tựa như đang chơi đùa với một thứ đồ chơi vậy, vẫn không nóng nảy đối phó nàng như trước, chờ đến khi tinh thần nàng sụp đổ sẽ cho nàng một kích trí mạng.

Thượng Quan Lâm chậm rãi lui lại, khi cánh tay đụng phải Vũ Huyền Huyền nàng mới có được cảm giác an toàn, nhanh chóng ôm lấy cánh tay của nàng, thì thầm:

"Ta... Ta cho người biết, nếu người dám làm gì ta, cha ta nhất định sẽ không bỏ qua người."

Quả thực Thượng Quan Lâm đang ráng chống đỡ, nhưng từ hai chân run rẩy của nàng đã cho thấy nàng rất sợ hãi.

"Thật sao?" Bách Lý Thần cười một tiếng rất tàn nhẫn, nụ cười như muốn xuyên tim người khác vậy, cảm giác trái tim bị người ta nắm chặt đến không thở được.

"Chỉ là một thừa tướng, bóp chết hắn dễ như bóp chết một con kiến, người muốn thử cảm giác sống không bằng chết này trước sao?"

Bách Lý Thần lạnh lùng nhìn Thượng Quan Lâm, giờ phút này, hắn thật sự muốn dùng một chương kết liễu nàng ta, để nàng ta không thể tổn thương Nguyệt nhi được nữa.

"... Người" Giống như nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên Thượng Quan Lâm tròn to mắt nhìn Bách Lý Thần "Người... Từ trước tới giờ người vẫn giả ngu sao!"

Thì ra ngốc vương mà người ta đồn đãi không hề ngốc, ngược lại khôn khéo hơn bất cứ kẻ nào, nếu không phải có tâm cơ sâu thẳm, làm sao có thể giấu diếm được mọi người.

Người thua là những người mà ngày nào cũng tự cho mình là thông minh, hiện tại xem ra, Bách Lý Thần vốn không coi bọn họ ra gì, ngược lại hắn đùa nghịch bọn họ như khi.

Vũ Huyền Huyền vẫn đang đắm chìm trước dung nhan tuyệt sắc của Thượng Quan Tây Nguyệt, khi thấy Thượng Quan Lâm kinh sợ hô lên mới lấy lại tinh thần, nàng nghe thấy cái gì vậy, trời ạ, thì ra Thần vương thật sự giả ngu, nàng không hề đoán sai.

Vũ Huyền Huyền ngờ ngác nhìn Bách Lý Thần mặc y phục màu đen, khác hẳn những bộ y phục màu trắng hắn lúc trước, mặc y phục màu trắng nhìn hắn giống như tiên nhân không thể khinh thường, nhưng màu đen lại làm nổi bật dung mạo lạnh lùng anh tuấn của hắn.

Nhưng khi nàng nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đẹp tuyệt sắc, nàng liền nghĩ tới Bách Lý Thần thích nàng ta, Bách Lý Thần lại đang giả ngu, điều này cũng nói lên hắn thật sự thích Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nàng tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra, Bách Lý Thần đã không ngốc thật, như vậy nàng nhất định phải là lựa chọn duy nhất của hắn, nàng tuyệt đối không cho phép phe vật Thượng Quan Tây Nguyệt chiếm mất trái tim Bách Lý Thần của nàng.

Vũ Huyền Huyền bị dung nhan của Thượng Quan Tây Nguyệt kích thích đã quên mất nàng không còn là phế vật nữa.

Đối với ánh mắt ham muốn không chút che giấu của Vũ Huyền Huyền, Bách Lý Thần cảm thấy buồn nôn, ngoại trừ Nguyệt nhi, bất kỳ người nào cũng đừng nghĩ lọt vào mắt của hắn.

Liếc thấy Vũ Huyền Huyền nhìn Bách Lý Thần chăm chú, như nghĩ tới điều gì, mắt Thượng Quan Lâm sáng lên, Bách Lý Thần giả ngu nhất định vì có bí mật không thể cho ai biết, nếu lấy chuyện này để uy hiếp hắn, nói không chừng hắn sẽ tha cho mình.

Càng nghĩ càng thấy mình nên thực hiện biện pháp này, Thượng Quan Lâm không lại sợ hãi, nàng đứng thẳng lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực, đầy tự tin nhìn Bách Lý Thần.

Hừ, ta không tin đến lúc đó nói hết bí mật của người ra người vẫn không sợ ta.

"Bách Lý Thần, chúng ta làm một vụ giao dịch đi!"

"Giao dịch gì!" Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn im lặng không mở miệng, lúc này lại hỏi thay Bách Lý Thần, nàng không muốn thừa nhận vừa rồi khi nhìn thấy Vũ Huyền Huyền nhìn Bách Lý Thần nàng đã ăn dấm, mặc dù Bách Lý Thần không để Vũ Huyền Huyền vào mắt, nhưng trong lòng của nàng vẫn không thoải mái.

Thượng Quan Lâm tự tin cười một tiếng "Các người tha cho ta, ta cam đoan sẽ không nói chuyện người già ngu ra."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy Thượng Quan Lâm nói vậy, không khỏi lo lắng cho Bách Lý Thần, hẳn vì mình mới bại lộ thân phận, nếu bị lộ ra ngoài thì hẳn phải làm sao.

Bách Lý Thần nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt lo lắng cho mình thì rất vui vẻ, diễn "Đã như vậy, bây giờ ta cho người đi chết."

Nhìn khí lưu màu đen cách mình càng lúc càng gần, Thượng Quan Lâm muốn tránh đi, nhưng thân thể lại không thể động được, chỉ có thể trơ mắt nhìn dòng khí lưu mạnh mẽ đánh vào người mình.

"Phốc" Thượng Quan Lâm phun một ngụm máu tươi ra, thân thể cũng ngã xuống.

Mà Vũ Huyền Huyền bên cạnh nàng cũng ngã theo, bởi vì đứng quá gần Thượng Quan Lâm, bị một luồng của Bách Lý Thần ảnh hưởng, cũng bị đánh hôn mê bất tỉnh.

Bách Lý Thần thu tay về, bước thong thả đến trước mặt Thượng Quan Lâm vừa ngã xuống đất đang thở dốc khó khăn, cúi đầu xuống nhìn nàng "Còn muốn nói nữa sao."

Thượng Quan Lâm sợ hãi lắc đầu, chỉ trong nháy mắt, nàng thật sự cảm giác được cái chết cách mình không xa, nàng đã hiểu, Bách Lý Thần không phải là người mà mình có thể uy hiếp.

"Không, trăm... Thần vương, người thả ta đi, ta cam đoan sẽ không nói ra." Thượng Quan Lâm che ngực khẩn cầu nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của Bách Lý Thần. Thật đáng sợ, thật đáng sợ, nàng vẫn chưa muốn chết.

"Thả người, không, ta sẽ không để lại tai họa ngầm."

Nói xong Bách Lý Thần giơ bàn tay lên lần nữa chuẩn bị đánh xuống ở khoảng cách gần, Thượng Quan Tây Nguyệt ngăn cản hẳn.

"Chờ một chút" Thượng Quan Tây Nguyệt kéo tay Bách Lý Thần lại.

Vốn dĩ Bách Lý Thần đang nổi giận đùng đùng nhưng khi cảm nhận được bàn tay ấm áp nhỏ bé của Thượng Quan Tây Nguyệt đang nắm chặt tay mình, Bách Lý Thần cảm thấy tất cả sự tức giận đều đã biến mất, chỉ còn lại một mình Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nhìn Bách Lý Thần tròn trĩnh mắt, Thượng Quan Tây Nguyệt e lệ trừng mắt liếc hẳn một cái, sau đó thu tay của mình lại "Thả nàng ta trước đi, ta có cách để nàng ta quên chuyện này."

Sau đó ngay khi mọi người trừng lớn hai mắt nhìn nàng, Thượng Quan Tây Nguyệt đi tới trước mặt Thượng Quan Lâm ngồi xổm xuống trước mặt nàng, đột nhiên có một viên thuốc xuất hiện trong tay nàng, nhân lúc Thượng Quan Lâm không có phản ứng, cấp tốc quăng vào trong miệng của nàng.

"Khụ khụ, người... Người cho ta ăn cái gì." Thượng Quan Lâm quay người nằm rạp trên mặt đất, không ngừng bóp lấy cuống họng, muốn ói viên thuốc đó ra.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không ngăn cản, cứ nhìn nàng như vậy, đến khi nàng tuyệt vọng từ bỏ, Thượng Quan Tây Nguyệt mới không nhanh không chậm mở miệng.

"Đan dược này vừa vào miệng lập tức hòa tan, người đừng uống phí công sức nữa."

Thượng Quan Lâm nôn mửa một hồi, phát hiện mình chỉ phun ra một ít nước chua, thuốc đã sớm hòa tan trong bụng mình rồi, nàng quay đầu lại tức giận trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt: "Tiện nhân, rốt cục người cho ta ăn cái gì."

Bách Lý Thần thấy Thượng Quan Lâm dám nói năng lỗ mãng nhục mạ Thượng Quan Tây Nguyệt, mặt biến sắc, giơ chân lên muốn đạp nàng một cước.

"Đừng, không cần so đo với loại người này, sớm muộn gì cũng có một ngày ta đích thân trừng trị nàng."

Thượng Quan Tây Nguyệt vươn tay lên, không cho Bách Lý Thần động thủ, cười như không phải cười ý cười khiến Thượng Quan Lâm rùng mình.

Sau đó Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thẳng vào hai mắt Thượng Quan Lâm, diễn "Con mắt của ta đẹp không?"

Giọng nói của Thượng Quan Tây Nguyệt mỉa mai hoặc trầm thấp, khiến người khác cứ chìm đắm bên trong, không có cách nào kiềm chế được.

"Người..." Lúc đầu khi Thượng Quan Lâm nghe thấy giọng nói u ám này, muốn trốn tránh ánh mắt làm nàng khủng hoảng, nhưng bất đắc dĩ không tự chủ được nhìn về phía nàng, tựa như có người điều khiển nàng từ trong bóng tối, nàng cố gắng muốn nghiêng đầu nói cái gì, nhưng cuối cùng mắt nàng dần dần mê mang, ngược lại trở nên trống rỗng không còn phát ra tiếng nào nữa. Cả người dờ dãi không nói một lời, không nhúc nhích, mặc cho người ta định đoạt.

"Đứng lên". Thượng Quan Tây Nguyệt ra lệnh.

Trong mắt tất cả mọi người đều rất kinh ngạc, Thượng Quan Lâm không hề hay biết cũng không để ý đến ngực mình đau đớn chậm rãi đứng lên, ngơ ngác nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Miệng của mọi người đều há thành hình chữ O, đây rốt cuộc là loại võ công gì, có thể khiến người ta nghe lời, để mặc người khác an bài, ngay từ đầu bọn họ đã nhìn Thượng Quan Lâm biến từ một tinh táo thành bộ dáng ngơ ngác như hiện tại, mà tất cả chỉ vì nhìn vào mắt Thượng Quan Tây Nguyệt.

Trông thấy Thượng Quan Lâm đã hoàn toàn bị mình khống chế, Thượng Quan Tây Nguyệt chớp mắt, khôi phục lại vẻ bình thường.

"Người nói xem, ta là ai!"

Thượng Quan Lâm không có cảm giác, nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt tra hỏi, cứng ngắc gật đầu, dờ dẫm nhìn nàng "Không biết "

Khóe miệng Thượng Quan Tây Nguyệt nhếch lên, vươn tay phải lên vỗ vỗ gương mặt sưng đỏ của nàng, sau đó vuốt lại mái tóc rối cho nàng "Vậy ta nói cho người biết, người phải gọi ta là chủ nhân, thử xem, gọi thử một tiếng ta nghe xem."

Bách Lý Thần nghe thấy câu nói hài hước của Thượng Quan Tây Nguyệt, khóe miệng run rẩy một cái, sau đó tiếp tục an tĩnh nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Bách Lý Thần, cuồng hống người không thoả mái sao?

Edit:susubluu

Lúc này Thượng Quan Lâm như một người gỗ không có ý thức vậy, người khác kêu nàng làm gì thì nàng làm cái đó, nghe thấy người trước mặt mình mở miệng lần nữa, trong nội tâm nàng đã tự nói với mình, mình nhất định phải làm theo lời "Chủ nhân "

Thượng Quan Tây Nguyệt rất hài lòng, sau đó nói những chuyện mình muốn nàng quên ra để nàng ghi nhớ trong đầu, sau khi nói xong búng tay một cái, sau khi Thượng Quan Lâm tỉnh lại cảm thấy ngực đau đến hôn mê bất tỉnh.

Đối với Vũ Huyền Huyền, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng dùng phương pháp giống y như vậy để nàng quên mất chuyện mình chó võ công và Bách Lý Thần giả ngu.

Sau đó Bách Lý Thần kêu Đông Nhật đang ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó đưa hai người bọn họ về trước.

Trông thấy chỉ còn lại mấy người bọn họ, Thượng Quan Minh Tuyên một đi lên kéo Thượng Quan Tây Nguyệt lại "Nguyệt nhi, vừa rồi muội dùng võ công gì mà khiến cho họ thành ra như vậy, bình thường muội đều không ra khỏi cửa, vậy đã học được ở đâu vậy. "

Long Hạo Lăng cũng tò mò nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, không thể trách hấn nông cạn, mà vì võ công vừa rồi Thượng Quan Tây Nguyệt dùng hấn thật sự chưa từng nghe thấy cũng chưa từng nhìn thấy.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy rốt cục bọn họ cũng hỏi tới vấn đề này, nàng không biết phải trả lời thế nào, lúng túng sờ lên lỗ mũi của mình.

Rốt cục nên nói thế nào đây, chẳng lẽ ăn ngay nói thật, nói mình không phải muội muội của hấn sao? Không được, chuyện này không thể nói, chuyện bất hợp lý như vậy, coi như có nói cũng sẽ không ai tin, đến lúc đó nói không chừng còn coi mình là yêu quái!

"Chuyện này..."Thượng Quan Tây Nguyệt xoay người đưa lưng về phía bọn hấn, cắn khóe miệng không biết nên giải thích thế nào.

Nói thế nào, nói thế nào, rốt cục nên nói thế nào đây, người ta không sót ruột, chỉ với một câu hỏi mà mình đã gấp đến xoay vòng vòng, nghĩ thế nào cũng không ra.

"Đứng rồi, ca ca." Mắt Thượng Quan Tây Nguyệt lóe sáng, rốt cục cũng nghĩ ra một lý do miễn cưỡng, nét mặt nàng tươi cười quay đầu lại ôm cánh tay Thượng Quan Minh Tuyên.

"Huynh không biết đâu, tại lúc huynh chưa trở về, ta nằm mơ, trong mơ thấy một ông già!"

"Mơ thấy một ông già thì có liên quan gì đến câu hỏi ta hỏi muội."Thượng Quan Minh Tuyên không hiểu hỏi.

Bách Lý Thần đứng bên cạnh nhìn biểu cảm của Thượng Quan Tây Nguyệt, hấn liếc mắt một cái đã nhìn ra Thượng Quan Tây Nguyệt cố tình bịa đặt,

mặc dù không biết nguyên nhân vì sao nàng lại muốn giấu diếm, nhưng nhất định nàng có lý do của mình.

"Tại sao không liên quan, có liên quan rất lớn!" Thượng Quan Tây Nguyệt làm bộ ngạc nhiên, càng ôm chặt lấy Thượng Quan Minh Tuyên, dựa đầu vào vai của hắn.

Lúc đầu Bách Lý Thần vốn bình thường nhưng khi nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt tựa gần sát vào Thượng Quan Minh Tuyên lại thấy khó chịu, mặc dù bọn họ là huynh muội, nhưng hắn vẫn không nhìn được ăn dấm chua.

Nữ nhân này, một chút tự giác cũng không có, dù thế nào Thượng Quan Minh Tuyên cũng là nam nhân, nữ nhân của mình không ôm mình, ngược lại ôm cánh tay nam nhân khác, trong lòng của hắn nghĩ thế nào cũng thấy không công bằng.

Càng nghĩ càng thấy trong lòng không thoải mái, Bách Lý Thần dùng ánh mắt u oán nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, hi vọng nàng có thể nhìn mình một chút. Thượng Quan Tây Nguyệt đang cảm thấy dễ chịu dựa vào bờ vai Thượng Quan Minh Tuyên, liền đột nhiên cảm nhận được khí lạnh phía sau mình, nàng không được tự nhiên đứng thẳng người, không hiểu nhìn về phía sau. Vừa quay đầu lại đã nhìn thấy biểu cảm của Bách Lý Thần.

Không thể không nói, Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự bị dọa, đã thấy đáng sợ thần sắc của hắn, cũng đã thấy khía cạnh lạnh lùng anh tuấn của hắn, nhưng bộ dạng bây giờ là sao, người có ánh mắt buồn bã, vẻ mặt u oán như vậy thật sự là Bách Lý Thần sao? Là chủ nhân Minh điện sao? Không phải đâu, ông trời ơi, người đùa ta sao? Sao Bách Lý Thần lại có vẻ mặt như thế, thật sự khiến người ta nổi da gà.

Bách Lý Thần vốn đang úy khuất nhìn thấy rốt cục Thượng Quan Tây Nguyệt cũng đã nhìn mình, không khỏi nhếch miệng cười một tiếng, đang lúc muốn nói gì đó, phát hiện thân thể Thượng Quan Tây Nguyệt run run lại tiếp tục dựa vào.

Ai da, Bách Lý Thần hạ bả vai xuống, vẻ mặt uể oải, xem ra con đường truy thê của hắn còn rất xa xôi!

Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu lại nghĩ đến đáng sợ vừa rồi của Bách Lý Thần, rung mình một cái, nàng phát hiện dù giả ngu hay lạnh lùng nàng đều có thể chấp nhận, nhưng vẻ mặt vừa rồi, nàng thật sự không chịu đựng nổi.

Nàng không nghĩ ra lý do vì sao Bách Lý Thần lại nhìn mình chằm chằm như thế.

"Nguyệt nhi?" Thượng Quan Minh Tuyên đợi nửa ngày vẫn không thấy Thượng Quan Tây Nguyệt mở miệng, liền quay đầu lại nhìn nàng.

"Hả, a đứng rồi, ca ca, ta nói tới đâu rồi." Bị Bách Lý Thần quấy rầy, Thượng Quan Tây Nguyệt không nhớ rõ mình nói tới chỗ nào.

Thượng Quan Minh Tuyên im lặng gõ trán Thượng Quan Tây Nguyệt "Tuổi còn nhỏ mà trí nhớ đã không tốt, vừa rồi muội nói tới gặp một lão già."

Thượng Quan Tây Nguyệt cười một tiếng, sờ lên chỗ bị gõ, nàng cũng không thể nói vừa rồi bị Bách Lý Thần quấy nhiễu.

"Đúng, ta mơ thấy một lão già, ông ta có tiên cốt, nhìn qua có vẻ đã đắc đạo thành tiên." Thượng Quan Tây Nguyệt nghiêm túc nói, biểu cảm như lão già đó thật sự xuất hiện trong giấc mơ của nàng vậy.

"Huynh đoán xem hắn nói với ta cái gì" Thượng Quan Tây Nguyệt chớp mắt tỏ vẻ thần bí.

Nàng phát hiện mình rất có tài năng, mặc dù là bịa chuyện, nhưng lại rất hợp tình hợp lý, cuối cùng ngay cả nàng cũng cảm thấy mình thật sự gặp được một ông lão đắc đạo thành tiên trong mơ.

Xem ra lúc ở hiện đại không phát triển sự nghiệp theo hướng diễn viên thật sự là một thiệt thòi lớn.

"Nói cái gì!" Thượng Quan Minh Tuyên ngây ngô cũng tin là thật, không kiềm chế được đi theo Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi tiếp.

"Ông ta nói với ta, thấy ta là kỳ tài, cho nên liền dạy ta pháp thuật vừa rồi, gọi là..."

Đột nhiên Thượng Quan Tây Nguyệt nghẹn lời, gọi là cái gì, nói là thuật thôi miên bọn họ nhất định không hiểu, đứng rồi, không phải cổ đại có một loại phép thuật gọi là nhiếp hồn thuật sao, mượn tên của nó dùng một chút đi.

"Nhiếp hồn thuật, không sai, là nhiếp hồn thuật!"

Thượng Quan Tây Nguyệt hô lên, Thượng Quan Minh Tuyên trừng lớn hai mắt, nâng đầu Thượng Quan Tây Nguyệt đang tựa trên bả vai mình lên, không thể tin nhìn nàng "Nhiếp hồn thuật, Nguyệt nhi, muội nói là nhiếp hồn thuật sao?"

"Đúng vậy, ca ca, sao vậy." Thượng Quan Tây Nguyệt bị động nhẹ nhàng giật đầu, bị bộ dáng kinh ngạc của Thượng Quan Minh Tuyên làm cho choáng váng, nàng không hiểu, không phải chỉ là một thuật thôi miên đơn giản thôi sao, đáng giá để ngạc nhiên như vậy sao?

Không để ý đến Thượng Quan Tây Nguyệt, Thượng Quan Minh Tuyên đắm chìm trong suy nghĩ của mình, hắn không ngờ muội muội của mình lại biết nhiếp hồn thuật.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn bộ dáng ngờ ngác của ca ca nhà mình cũng biết không thể hỏi gì, liền để một mình hắn chậm rãi suy nghĩ, còn mình đi đến bên cạnh Long Hạo Lăng.

"Hạo Lăng, người nói xem sao ca ca của ta lại giật mình như vậy, chẳng lẽ nhiếp hồn thuật rất đáng sợ sao?"

Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự không hiểu, chẳng lẽ tên mà mình trộm cắp lại thật sự tồn tại ở đại lục này sao, hơn nữa hình như còn rất lợi hại. Bách Lý Thần đang thấy ngột ngạt, lần này lại nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt nói chuyện với Lăng, mà không đến hỏi mình, ghen tuông lộn xộn, ánh mắt nhanh chóng bắn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thế nhưng lần này Thượng Quan Tây Nguyệt không có nhìn hắn, nghiêm túc nghe Long Hạo Lăng giảng giải.

"Nhiếp hồn thuật là một loại pháp thuật cổ của Tây Vực, người thi pháp chỉ cần phải hợp nhất tâm thần nhìn thẳng vào hai mắt đối phương, sau đó tiến hành khống chế, diễn[\"danf

Long Hạo Lăng cũng tin tưởng câu chuyện của Thượng Quan Tây Nguyệt, nói rõ ràng những gì mình biết cho nàng, không sót một chữ. Hắn không ngờ vận khí Thượng Quan Tây Nguyệt lại tốt như vậy, chỉ năm mơ lại có thể học được pháp thuật mà người khác tha thiết mơ ước, hơn nữa còn thất truyền từ lâu nữa, vận khí của Nguyệt nhi thực sự rất tốt.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe Long Hạo Lăng nói vậy, cười cười xấu hổ, không ngờ mình chỉ thuận miệng nói vậy mà thật sự có nhiếp hồn thuật, mà cũng không khác thuật thôi miên ở hiện đại bao nhiêu, chỉ là người noi này chưa từng gặp qua, cho nên mới nghĩ nó kỳ diệu thôi.

"Thật ra cũng không có gì!" Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn khuôn mặt chân thành tha thiết của Long Hạo Lăng, trong lòng càng cảm thấy day dứt, mình chỉ thuận miệng nói ra mà Long Hạo Lăng lại tin tưởng như thế, nàng vừa áy náy vừa cảm động.

Cảm động Long Hạo Lăng tin tưởng mình không chút nghi ngờ, mặc dù nàng thật sự không muốn lừa gạt hắn, nhưng thật sự không có cách nào khác, đã nói láo thì nói láo cho tròn đi.

Hạo Lăng, ta cũng không muốn, người tuyệt đối đừng trách ta lừa gạt người!"

"Chuyện này còn nói là không có gì!" Thượng Quan Minh Tuyên đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình lại nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nói câu nói này, ngạc nhiên chạy đến trước mặt của nàng.

Nhiếp hồn thuật, không ngờ thật sự là nhiếp hồn thuật, Nguyệt nhi lại có được pháp thuật cao như vậy, thật sự là ngoài ý muốn!

Bách Lý Thần chấp hai tay sau lưng đứng một mình cách đó không xa nhìn ba người bọn họ, lông mày càng nhăn chặt lại, bờ môi không vui nhếch lên, hai nam nhân đều vây quanh Thượng Quan Tây Nguyệt, vốn không có chỗ cho mình dung thân, mà ba người bọn họ trò chuyện vui vẻ như vậy, vốn dĩ đã quên mất sự tồn tại của hắn.

"Khụ khụ khụ "Bách Lý Thần cố ý ho khan hai tiếng, muốn tạo sự chú ý, nhưng không biết có phải vì thanh âm quá nhỏ hay không, nếu không vì sao, vẫn không có ai nhìn mình.

"Khụ khụ khụ khụ "Bách Lý Thần lại hắng giọng ho lần nữa, lần này thanh âm lớn hơn vừa rồi, rốt cục Thượng Quan Tây Nguyệt cũng quay đầu lại, nàng nhìn về phía Bách Lý Thần đang ho khan, nghi ngờ hỏi "Bách Lý Thần, người sao vậy, cuồng hống không thoải mái sao?"

Bách Lý Thần nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi như vậy, ngược lại không biết nên nói gì, chỉ thấy khó chịu quay qua chỗ khác, giả bộ như không có chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Một đời một thế một đôi

Edit: susublu

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bách Lý Thần một lúc, mới phát hiện hắn luôn duy trì tư thế quay đầu đi, cũng không ho khan nữa, nhếch miệng lôi kéo Thượng Quan Minh Tuyên đang chuẩn bị nói gì đó.

"Chờ một chút "Nghe thấy tiếng Bách Lý Thần ho khan, Thượng Quan Minh Tuyên buông lỏng Thượng Quan Tây Nguyệt ra, quay người đi đến trước mặt Bách Lý Thần "Ta lại quên mất vị Thần vương giá ngọc này."

Rốt cục Bách Lý Thần cũng được đề ý đến, nhìn Thượng Quan Minh Tuyên.

"Không biết Thượng Quan huynh có ý gì!" Bách Lý Thần không chút trốn tránh, kiêu ngạo đứng thẳng ở đó.

Nhìn Bách Lý Thần như vậy, Thượng Quan Minh Tuyên thầm tán thưởng, cũng tương đối hài lòng hắn. Nam tử trước mặt này có khí thế quân vương, khiến người khác phải thần phục, nhìn bộ dáng này có thể thấy đám người trong triều đình mù hết rồi mới coi một nam nhân có trí tuệ hơn người này là kẻ

ngốc.

Nhưng như vậy thì sao, hắn cũng sẽ không để bất kỳ kẻ nào tổn thương muội muội của mình.

"Không có ý gì cả, ta chỉ muốn biết rõ ràng người đã giả ngu, vì sao còn muốn dùng trăm phương ngàn kế tiếp cận Nguyệt nhi, có phải người thích Nguyệt nhi không!" Thương Quan Minh Tuyên đứng trước mặt Bách Lý Thần rất nhìn thẳng vào hắn, không bỏ qua một chút biểu cảm nào của hắn.

Trời đất bao la, bất cứ chuyện gì cũng không quan trọng bằng muội muội của mình, dù Bách Lý Thần có tâm tư gì, hắn cũng không cho phép hắn lừa gạt Nguyệt nhi.

"Ca ca "Thương Quan Tây Nguyệt kéo tay áo Thương Quan Minh Tuyên, có chút không được tự nhiên quay đầu sang, ca ca, huynh hỏi cái này làm gì, chuyện này rất đáng xấu hổ.

Thương Quan Minh Tuyên phớt lờ Thương Quan Tây Nguyệt, cứ như vậy mà nhìn chăm chăm vào Bách Lý Thần, hi vọng có thể nghe được đáp án khiến mình hài lòng.

Bách Lý Thần nghe thấy câu hỏi này cũng không có quá nhiều biểu cảm, nhìn Thương Quan Tây Nguyệt, hắn cũng biết Thương Quan Minh Tuyên nâng niu Thương Quan Tây Nguyệt, hắn không tin mình cũng là chuyện bình thường, nhưng hắn thích Nguyệt nhi, đây là chuyện không kẻ nào có thể ngăn cản được.

Long Hạo Lăng nhìn Bách Lý Thần không nói một tiếng, trong lòng cũng khẩn trương, hai tay nắm thật chặt để che dấu nỗi bất an trong lòng. Nhìn về phía Thương Quan Tây Nguyệt, loáng thoáng có thể nhìn thấy một vệt đỏ, diễn[;danflee3equysd00n hắn không muốn, thật sự không muốn nghe thấy đáp án khiến mình đau lòng, nhưng nếu Thương Quan Tây Nguyệt cũng thích Bách Lý Thần, như vậy hắn sẽ chúc phúc cho bọn họ, yên lặng bảo vệ nàng, một đời một thế.

Tuy Thương Quan Tây Nguyệt rất bình tĩnh, biểu cảm cũng rất lạnh nhạt, nhưng là trong lòng lại rất khẩn trương, tiếng tim đập thành thịch đã chứng minh lúc này nàng rất kích động, nàng đang chờ mong Bách Lý Thần trả lời.

"Thương Quan huynh, người đã hỏi như vậy, thì ta cũng không muốn giấu diếm nữa." Bách Lý Thần cứ nhìn Thương Quan Tây Nguyệt rồi nói ra lời trong lòng mình "Không sai, ta thích Nguyệt nhi, có thể nói là ta yêu nàng, nếu như không có Nguyệt nhi ta sẽ sống không bằng chết."

Ngay lập tức, bỗng nhiên Thương Quan Tây Nguyệt quay đầu lại, nhìn Bách Lý Thần vẫn luôn nhìn mình chăm chăm, bốn con mắt bình tĩnh nhìn chăm chú lẫn nhau.

Không thể không nói, lời nói của Bách Lý Thần làm mình rung động, mặc dù trước đó Thương Quan Tây Nguyệt cũng biết tâm ý của Bách Lý Thần đối với mình, nhưng hôm nay hắn lại đứng trước mặt mọi người thân nhiên thừa nhận nếu không có mình hắn sẽ sống không bằng chết, đủ để thấy hắn rất thật lòng.

Bách Lý Thần nhìn chăm chăm vào con mắt an tĩnh của Thương Quan Tây Nguyệt tiếp tục nói "Nguyệt nhi, ta không biết nàng nghĩ gì về ta, nhưng ta biết rõ ta thật lòng với nàng, ta thật sự yêu nàng, ta không thể không có nàng, đời này kiếp này ta đều sẽ sống chết cùng nàng."

Thương Quan Tây Nguyệt nghe thấy lời nói đầy cảm động này, từ từ đến trước mặt Bách Lý Thần, kiếp trước, chưa từng có ai nói với nàng những lời này, vốn dĩ nàng tưởng rằng xuyên đến nơi này, sẽ cô độc sống hết quãng đời còn lại, nhưng ông trời lại để nàng gặp Bách Lý Thần, gặp một nam nhân tình nguyện sống chết cùng với mình.

Thương Quan Tây Nguyệt biết mình đã luân hãm rồi, nếu là lúc đầu, nàng còn không xác định rõ tâm ý của mình đối với Bách Lý Thần, nhưng lúc này nàng hoàn toàn biết rõ, nàng cũng thích Bách Lý Thần, không thể không có hắn, nàng không biết mình thích Bách Lý Thần từ lúc nào, có lẽ là lúc rơi xuống vực, có lẽ là vào lần trước hôn nhau, có lẽ là lúc mới gặp nhau, hắn đã khắc sâu vào lòng mình rồi.

Nhìn Thương Quan Tây Nguyệt từ từ đi tới, thân thể Bách Lý Thần cứng ngắc, hắn không biết Thương Quan Tây Nguyệt tiếp nhận hay cự tuyệt, nếu như tiếp nhận vậy nhất định không còn gì tốt hơn, nhưng nếu cự tuyệt, hắn thật sự không biết sau khi bị cự tuyệt thì nên làm cái gì nữa. Từ bỏ sao? Tuyệt đối sẽ không!

"Nguyệt nhi, nàng nguyện ý ở cùng với ta không?"

Bên tai nàng nghe thấy giọng nói động lòng người của Bách Lý Thần, Thương Quan Tây Nguyệt đi đến trước mặt hắn, chậm rãi vươn tay phải ra đặt vào chỗ trái tim của hắn, nơi đó đập thành thịch đã cho thấy hắn rất khẩn trương và bất an. Bỏ qua cánh tay, nhịp đập kia như truyền khắp toàn thân của nàng mang đến một cảm giác rất khác thường.

Miệng nàng khẽ héch lên, ngẩng đầu lên để lộ ra dung nhan tuyệt sắc, nhìn Bách Lý Thần, bờ môi giật giật "Ta nguyện ý ".

Giọng nói thật sự rất nhỏ, nhưng vẫn bị Bách Lý Thần nghe được hai chữ nguyện ý, hắn không thể tin vào tai của mình, vươn tay nắm chặt tay của Thương Quan Tây Nguyệt đang đặt ở trước ngực mình, vì kích động mà giọng nói có chút run rẩy "Nguyệt nhi, nàng.. Nàng nói thật sao?"

Rõ ràng bình thường Bách Lý Thần rất khôn khéo mà giờ phút này lại vì một câu nói của mình mà trở nên ngờ ngác, nghe thấy Thương Quan Tây Nguyệt khẳng định, Bách Lý Thần vui vẻ ôm lấy Thương Quan Tây Nguyệt xoay mấy vòng, vui vẻ la lên "Nguyệt nhi rốt cục cũng đồng ý ở cùng với ta rồi!"

Lúc này Bách Lý Thần như một tiểu hài tử vậy, nếu để cho người của Minh điện nhìn thấy, nhất định sẽ kinh ngạc há to mồm, người này thật sự là chủ tử

lạnh lùng, tàn khốc của họ sao?

Nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt lăm lăm nói nguyên ý, Long Hạo Lăng cảm thấy lòng của mình giống như bị xé nát ra, cực kỳ đau nhức, hấn dùng sức níu lấy quần áo trước ngực, giống như chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt đau đớn.

Sau đó nhìn hai người ôm nhau, Long Hạo Lăng thở dài một hơi, nắm tay nắm chặt cũng chậm chậm buông ra, hấn biết mình không có hi vọng, từ đầu đến cuối hấn đều chậm một bước, nếu ngay từ đầu hấn liền thổ lộ tâm ý với Thượng Quan Tây Nguyệt, kết cục có khác hay không, người lúc này ôm lấy Thượng Quan Tây Nguyệt có phải là hấn hay không?

Nhưng không có nếu như, trên đời không có thuốc chữa hối hận, bỏ lỡ thì chính là bỏ lỡ, không có khả năng quay lại lần nữa, cả một đời của hấn chỉ có thể chìm trong nỗi hối hận.

Có lẽ từ khi vừa mới bắt đầu, số mệnh của hai người bọn họ đã được định đoạt, mà số mệnh của mình chỉ là người qua đường trong cuộc đời của bọn họ, giống như đã nghĩ thông, Long Hạo Lăng lại khôi phục dáng vẻ tao nhã như bình thường, đi đến?/dabin""le3[quyld00n khỏe mỗi nhếch lên nở nụ cười chúc phúc, nhưng khỏe mặt lại loáng thoáng có một giọt nước mắt, dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi lại tỏ ra ánh sáng thương tâm.

"Được rồi, chàng buông ta xuống đi, đầu ta bị choáng rồi!" Thượng Quan Tây Nguyệt cười duyên dáng vỗ vỗ bả vai Bách Lý Thần, để hấn buông mình ra.

Xoay xong vòng cuối cùng, Bách Lý Thần buông Thượng Quan Tây Nguyệt xuống, để đầu nàng dựa trên bả vai mình một lúc.

"Nguyệt nhi, muội thật sự đã suy nghĩ kỹ chưa?" Thượng Quan Minh Tuyên nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu mới hỏi vấn đề mà hấn quan tâm, mặc dù hấn cũng có thể nhìn ra muội muội mình thích Bách Lý Thần, nhưng liên quan đến chung thân đại sự của muội muội, không thể không hỏi rõ ràng.

"Ca ca, ta thật sự đã suy nghĩ kỹ rồi, ta quyết định ở cùng với Bách Lý Thần!" Về mặt Thượng Quan Tây Nguyệt chừng chặc đang hoảng, ánh mắt đầy kiên định, Bách Lý Thần chính là người mà nàng nhận định sẽ ở chung cả đời, nàng biết ca ca quan tâm mình, cho nên nàng muốn nói ra lời trong lòng của mình cho hấn biết.

"Ca ca, ta biết huynh lo lắng cho ta, nhưng huynh yên tâm, nếu Bách Lý Thần làm việc có lỗi với ta, ta lập tức bỏ hấn, sau đó cùng ca ca đi du ngoạn thiên nhai."

Mặc dù Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ nói như một câu đùa thôi, nhưng Bách Lý Thần lại rất khẩn trương "Nguyệt nhi, một đời một thể một đôi là lời hứa của ta đối với nàng, ta mãi mãi cũng không làm chuyện có lỗi với nàng, ngoại trừ nàng ra ta sẽ không có bất cứ người nào khác, nếu ta nói dối, trời giáng năm..." "Thượng Quan Tây Nguyệt che kín miệng Bách Lý Thần lại, ngăn cản những lời hấn đang định nói ra "Được rồi, ta cũng không nói là không tin chàng mà, nói mấy điểm xấu này ra làm gì!"

"Nguyệt nhi, muội đã suy nghĩ kỹ, ta làm ca ca cũng sẽ không ngăn cản, chỉ hi vọng các người hạnh phúc. Đúng rồi, chuyện liên quan tới người, nên xử lý thế nào đây."

"Thê huynh (anh vợ), người yên tâm đi "Bách Lý Thần biết Thượng Quan Minh Tuyên đang nói về chuyện mình giả ngu "Chuyện này ta sẽ giải quyết, ta sẽ không phụ lòng Nguyệt nhi, cũng sẽ không phụ sự tín nhiệm của người dành cho ta." Bách Lý Thần đã chủ động gọi Thượng Quan Minh Tuyên là thê huynh, mặc dù Thượng Quan Minh Tuyên nhỏ hơn mình, nhưng ai bảo mình thích muội muội của hấn chứ.

Mặt Thượng Quan Tây Nguyệt đỏ bừng, đắm nhẹ Bách Lý Thần một cái "Thê huynh (anh vợ) cái gì chứ, cái miệng chỉ biết nói bậy, chúng ta vẫn chưa có gì đâu!"

Nhìn dung nhan Thượng Quan Tây Nguyệt then thùng, Bách Lý Thần tới gần lỗ tai của nàng, nỉ hoặc nói "Muốn có gì không phải rất đơn giản sao, chờ ta trở về liền cầu hôn nàng để nàng làm nương tử của ta."

"Ai muốn làm nương tử của chàng!" Thượng Quan Tây Nguyệt then thùng liếc mắt nhìn hấn, chạy về phía trước.

Khi bọn họ tình nồng ý mật ở đây, thì Thượng Quan Lâm đang hôn mê đã được đưa đến phủ Thừa tướng. Đông Nhật dựa theo lời phân phó của chủ tử, để Thượng Quan Lâm trước phủ liền lái xe ngựa bỏ đi.

A Vũ canh cổng trông thấy có một người bị ném ở ngoài cửa, tưởng là ăn mày, vừa đến bên cạnh vừa mắng "Thứ gì cũng ném ở đây."

Hấn dùng chân lật người kia lại, người trên đất không hề hay biết gì bị lật nằm ngửa mặt lên trời, bởi vì tóc che kín mặt, nên nhất thời A Vũ cũng không nhận ra đây là Thượng Quan Lâm.

"Này, người là ai, mau tỉnh lại đi!" A Vũ dùng chân đá vào eo Thượng Quan Lâm, muốn đánh thức nàng rồi đuổi đi.

Lúc đầu Thượng Quan Lâm vẫn còn đang hôn mê lại cảm thấy eo mình đau nhức, nhưng mắt lại không mở ra được, miệng lăm lăm một chữ nhỏ như tiếng muỗi kêu "Cút."

Nghe thấy tên ăn mày trên mặt đất dám chửi mình, A Vũ nổi giận, giơ chân lên dùng sức đá vào bụng của nàng "Tên ăn mày nhà người, lại dám kêu bản đại gia cút. Bản đại gia cho người cút trước."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 114: Các người chỉ muốn chọc ta tức chết

Edit: susublu

Lúc đầu Thượng Quan Lâm bị Bách Lý Thần đánh trọng thương, bây giờ bụng lại bị đá nên lập tức mở mắt ra, ngẩng đầu phun một ngụm máu rồi lại ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

"Nhị.. Nhị.. Nhị tiểu thư "A Vũ chỉ vào người nằm trên đất giật mình kêu lên, thì ra vừa rồi Thượng Quan Lâm ngẩng đầu lên hất tóc ra sau, để lộ khuôn mặt, tuy rằng trên mặt có dính vết máu bẩn, nhưng A Vũ vẫn nhận ra.

Thăm rồi thăm rồi, hắt lại đá Nhị tiểu thư ới ra máu, nếu để cho phu nhân biết thì hắt nhất định chết chắc.

A Vũ ngẩng đầu nhìn chung quanh một chút, phát hiện không có ai, liền tranh thủ thời gian giả bộ như không có chuyện gì xảy ra vào phủ gọi người đưa Thượng Quan Lâm vào.

"Lâm Nhi, Lâm Nhi của ta thế nào." Giang Phi nghe tin vội chạy về phía giường Thượng Quan Lâm, đi theo sau bà là Thượng Quan Lư Phong.

Lúc này Thượng Quan Lâm đã thay quần áo sạch sẽ, an tĩnh nằm ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, mặt sưng đỏ rất dọa người, khóe miệng còn hơi nứt ra, đại phu ngồi bên cạnh bắt mạch.

"Đại phu, thế nào, Lâm Nhi của ta không sao chứ." Giang Phi nóng nảy giữ chặt đại phu.

Sao Lâm Nhi lại bị thương thành như vậy, còn Dục đâu, không phải Dục đi cùng Lâm Nhi sao, vì sao chưa trở về, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi.

"Nhị tiểu thư bị trọng thương, bị người khác đánh một chưởng trước ngực, xương sườn bị nứt, bụng lại bị vật nặng đè ép, bụng vốn là nơi yếu ớt, bị đè ép, làm vết thương nặng thêm, nhất định phải tu dưỡng một thời gian mới có thể khôi phục."

A Vũ đứng cúi đầu bên cạnh nghe thấy đại phu nói do một cước của hắt mới làm vết thương của Thượng Quan Lâm nặng thêm, lập tức bị dọa đến run lẩy bẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng.

"Bị đánh? Sao có thể, Lâm Nhi của ta có linh lực cao như vậy, ai có thể là đối thủ của nàng."

Giang Phi rất tự kiêu, nàng tin chắc Thượng Quan Lâm nổi bật hơn mọi người. Nếu không sao thái tử lại tuyển nàng.

"Không biết, ta chẩn đoán ra kết quả này, Nhị tiểu thư thật sự bị trọng thương, các người phái một người theo ta bốc thuốc!" Đại phu nói xong xách hòm thuốc liền ra khỏi phòng.

"Thanh Hà, nha đầu chết tiệt nhà ngươi còn đứng thất thần làm gì, không mau theo đại phu đi." Giang Phi nhìn Thanh Hà cúi đầu không nói gì, con tức bốc lên, điên cuồng nói những lời đáng chết này, cứ như là người chết, ngay cả việc chăm sóc chủ tử cũng làm không tốt, tất cả con tức vì thấy Thượng Quan Lâm bị thương nặng đều trút hết lên đầu Thanh Hà đang cúi đầu.

Thanh Hà bị hét giật mình, ngẩng đầu nhìn Giang Phi một cái, khi phát hiện Giang Phi nhìn mình chằm chằm bằng ánh mắt đáng sợ, bị dọa liền chạy theo đại phu ra ngoài.

"Những kẻ không có mắt, giữ lại cũng không được gì." Nhìn ngoài cổng đã khuất bóng người, Giang Phi vẫn không nguôi giận, vẫn nghĩ linh tính.

Thượng Quan Lư Phong đứng một bên vẫn không lên tiếng, sau chuyện đạo sĩ hai ngày trước, tận mắt nhìn thấy nữ nhân của mình thân mật cùng người khác, hắt cũng chưa từng gặp lại Giang Phi, hôm nay nếu không phải Giang Phi phái người tới nói Thượng Quan Lâm xảy ra chuyện, hắt không niệm tình cha con với Thượng Quan Lâm, hắt cũng sẽ không xuất hiện.

"A Vũ, người nói lại tình huống của Nhị tiểu thư đi." Khuôn mặt phi nộ của Thượng Quan Lư Phong nặng nề, Thượng Quan Lâm là nữ nhi của mình, rốt cục là ai không thêm nề mặt hắt đánh Thượng Quan Lâm trọng thương rồi ném ở cửa phủ, chuyện này quả thực đã khiêu khích hắt.

"Ta.." Mắt A Vũ lóe lên, ấp úng, sợ bị Thượng Quan Lư Phong phát hiện là mình đá Thượng Quan Lâm trọng thương.

Thượng Quan Lư Phong không nhin được nữa, giọng điệu cũng không tốt mở miệng lần nữa "Người cái gì mà người, còn không mau nói rõ ràng."

"Vâng, lão gia." Bị Thượng Quan Lư Phong quát lớn tiếng, A Vũ lập tức đứng thẳng người, kể chuyện Thượng Quan Lâm bị người ta ném xuống xe ngựa sau đó mình liền vào phủ gọi người, đương nhiên trong lúc tóm tắt hắt đã lược bớt tình tiết hắt đá Thượng Quan Lâm mấy cước, trong đó có một cước làm nàng bị thương nặng hơn, những lời này, đánh chết hắt cũng không dám nói.

"Người nói là Lâm Nhi bị người ta ném xuống xe ngựa, nhưng người không thấy là ai."Thượng Quan Lư Phong chau mày, suy nghĩ lời A Vũ nói, muốn tìm ra điểm quan trọng, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cùn chỉ có việc ném xuống xe ngựa rồi sau đó được đưa vào phủ, vốn không phát hiện được chuyện gì trọng đại.

"Đúng vậy lão gia, nô tài nhìn rõ ràng, không có người khác, chỉ có một mình Nhị tiểu thư té từ trong xe ngựa ra."A Vũ khẳng định, ngoại trừ một chút chuyện hắc giấu giếm, những cái khác đều là sự thật.

Thượng Quan Lư Phong ngồi trên ghế, nghĩ mãi không ra được nguyên nhân là gì, kỳ quái, hẳn cũng không đắc tội người nào cả, vì sao lại có người đối xử với nữ nhi của mình như thế.

"Được rồi được rồi, ở đây không có chuyện của người, người đi xuống trước đi!"Thượng Quan Lư Phong nhức đầu phát tay để A Vũ lui xuống, lúc này đầu của hắn đã loạn cả lên, hắn đang nghĩ rốt cuộc mình đã đắc tội người nào, đến mức người ta phải vũ nhục mình như thế.

Thượng Quan Lư Phong cho là chuyện nữ nhi của mình bị thương rồi bị ném ở cửa phủ là một sự sỉ nhục to lớn.

"Vâng, nô tài cáo lui."A Vũ xoay người lau mồ hôi lạnh chảy ra vì khăn trương, cảm thấy may mắn thở dài một hơi, cũng may không có ai phát hiện mình đá Nhị tiểu thư thổ huyết, nếu không hôm nay nhất định đi không thể ra khỏi cánh cửa này.

"Lão gia, người còn hỏi nhiều như vậy để làm gì, người nhìn nữ nhi của chúng ta đi!"Nhìn thấy cuối cùng nô bộc cũng rời đi, Giang Phi cũng không không chế được tâm tình của mình nữa, mặt đầy nước mắt đi đến trước mặt Thượng Quan Lư Phong, muốn kéo hắn đến trước giường nhìn Thượng Quan Lâm.

Thượng Quan Lư Phong nhìn bộ dạng này của Giang Phi, ghét bỏ vung tay hất tay bà ra, một mình đi đến trước giường nhìn Thượng Quan Lâm bị thương, điên[.:"daffin

"Đúng rồi, rốt cục hai ngày nay Lâm Nhi đi đâu, lại bị người ta đánh bị thương ném ở cửa, thật là mất mặt!"Thượng Quan Lư Phong nhìn thoáng qua Thượng Quan Lâm liền đi qua bàn ngồi xuống, tiện tay rót một chén trà, tinh tế thương thức. Trong lòng của hắn không hề nghĩ đến vết thương của Thượng Quan Lâm, ngược lại lại nghĩ nếu việc này truyền đi, nhất định sẽ trở thành trò cười.

"Mất mặt mất mặt, người chỉ biết những cái này, người không hề quan tâm đến Lâm Nhi, đến giờ này mà Dục còn chưa trở về người cũng không nóng nảy."Giang Phi đứng trước mặt Thượng Quan Lư Phong, điên cuồng hét to, Thượng Quan Lâm trọng thương, Thượng Quan Dục mất tích, đã làm đầu óc của bà chịu đến cực hạn, chỉ cần một ngọn lửa thì sẽ bộc phát.

"Dục thì sao? Rốt cục người đang nói cái gì, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra."Rốt cục cũng nhận thức được mức độ nghiêm trọng của mọi chuyện, Thượng Quan Lư Phong đặt chén trà xuống nghiêm túc nhìn Giang Phi.

"Ta..."

Nghĩ một hồi, cuối cùng Giang Phi nói chuyện đến rừng rậm Ma Thú vào hai ngày trước cho Thượng Quan Lư Phong nghe.

"Hồ nháo, đúng là hồ nháo."Thượng Quan Lư Phong vỗ bàn một cái tức giận đứng lên.

"Rừng rậm Ma Thú hiểm cớ nào không phải người không biết, người làm di nương không những không ngăn cản, ngược lại còn giật dây để bọn họ đi, người... Các người muốn chọc ta tức chết mà!"

Thượng Quan Lư Phong thở hắt ra rồi đứng dậy, hắn lấy tay chống bàn đè nén cơn tức "Bây giờ gấp cũng vô ích, chỉ có thể chờ đợi Lâm Nhi tỉnh lại rồi hỏi tình hình!"

"Chờ một chút, người nói Thượng Quan Tây Nguyệt cũng đi cùng?" Thượng Quan Lư Phong đột nhiên bắt được câu này của Giang Phi.

"Không sai, Lâm Nhi nói lần này cần phải dạy dỗ tiện nhân Thượng Quan Tây Nguyệt, nên cố ý đưa nàng đi!" Bây giờ trong lòng Giang Phi rất hối hận, sớm biết như vậy lúc Lâm Nhi nói ra mình không đồng ý thì bây giờ cũng sẽ không xảy ra những chuyện này.

Còn Dục nữa, không biết vì sao đến bây giờ vẫn chưa về, không biết có phải có chuyện gì xảy ra rồi không, Giang Phi cũng không dám tưởng tượng nữa, bà sợ mình thật sự sẽ sụp đổ.

"Người xem các người đi, trước khi làm việc không biết động não sao, hiện tại mọi thứ đều vô bổ, chờ Lâm Nhi tỉnh dậy đi!"Thượng Quan Lư Phong thở dài một hơi.

"Nhưng lão gia...."

Bởi vì bên ngoài ồn ào nên Thượng Quan Lâm nằm trên giường nhú mồm một cái, qua mí mắt có thể thấy được con mắt của nàng đang động.

"Uhm "

Mặc dù Thượng Quan Lâm chỉ phát ra một thanh âm nhỏ, nhưng Giang Phi luôn chú ý nên liền nghe được, bà không tiếp tục nói nữa, nhanh chóng đi đến bên cạnh Thượng Quan Lâm bên, cầm tay của nàng.

"Lâm Nhi, di nương ở đây, thế nào rồi."

Thượng Quan Lâm vẫn chưa tỉnh lại, nhưng con mắt của nàng lại chuyển động không ngừng, miệng cũng phát ra âm thanh mơ hồ.

"Cứu, cứu mạng..."

Hai tay Thượng Quan Lâm không ngừng quơ loạn xạ, trong mơ nàng thấy mình bị ma thú đuổi theo, nàng muốn tỉnh lại nhưng vẫn không tỉnh được, nàng rất sợ hãi, trơ mắt nhìn ma thú cách mình càng ngày càng gần, khi ma thú há to mồm cắn về phía nàng, nàng hét to một tiếng rồi cũng tỉnh lại.

Thượng Quan Lưu Phong thấy Thượng Quan Lâm đã tỉnh lại, cũng đi đến bên giường nhìn tình huống của nàng.

"A, không được qua đây" Thượng Quan Lâm bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt đầy sợ hãi, trán bị mồ hôi thấm ướt, mắt nàng nhìn bốn phía, khi thấy Giang Phi, Thượng Quan Lâm cũng nhìn không được nữa, khóc rống lên.

"Nương, thật nhiều ma thú, thật nhiều sói, thật là khủng khiếp!" Thượng Quan Lâm ngồi dậy nhưng nói chuyện không mạch lạc, nàng trông thấy những con sói kia chậm rãi tới gần mình, đuôi móng vuốt sắc bén ra chuẩn bị đến bắt mình.

"A" Thượng Quan Lâm lại kêu to lên, điên cuồng ôm đầu của mình, miệng không ngừng hô hào tha cho ta tha cho ta.

"Khụ khụ" Bởi vì quá kích động, không cẩn thận đụng đến vết thương, Thượng Quan Lâm che ngực thống khổ ho khan.

"Lâm Nhi, rốt cục ngươi làm sao vậy, là nương đây, nương ở bên cạnh ngươi, ngươi không cần phải sợ!"

Nhìn dáng vẻ của Thượng Quan Lâm đáng sợ, Giang Phi cực kỳ đau lòng, bà ôm Thượng Quan Lâm vào trong ngực không ngừng an ủi. Bà không biết rốt cục nữ nhi của mình đã trải qua chuyện gì mà lại khiến nàng sợ hãi thành như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 115: Ai là nương tử của chàng

Edit: susubluu

Giang Phi vỗ nhẹ nhàng, Thượng Quan Lâm dần dần ổn định lại, nàng không còn nao loạn nữa mà nhắm mắt lại an tĩnh tựa vào ngực Giang Phi, nhưng tay vẫn nắm chắc quần áo của Giang Phi cho thấy nàng còn đang sợ.

Giang Phi nhìn cảm xúc của Thượng Quan Lâm đã ổn định lại, liền hỏi chuyện mà mình lo lắng từ nãy đến giờ "Lâm Nhi, Dục đi với ngươi, sao hán không trở về, có phải gặp chuyện gì nên về trễ không." Giang Phi thận trọng hỏi, không hy vọng mình nghe thấy bất kỳ một tin tức xấu nào.

Nghe thấy cái tên mẫn cảm này, Thượng Quan Lâm lại mở to hai lần nữa, trước mắt của nàng như tái hiện lại cảnh Thượng Quan Dục bị ma thú xé rách nuốt vào bụng, cuối cùng chỉ còn một chút tàn xương lẻ loi tro tro ở lại nơi đó.

Nhưng lần này nàng không la to nữa, nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn Giang Phi "Nương, Dục hán... Hán..."

Thượng Quan Lâm ấp a ắp úng làm Giang Phi càng thêm lo lắng bất an, bà lo lắng hỏi "Rốt cục Dục bị làm sao, ngươi mau nói đi, ngươi muốn làm ta gấp chết sao?"

"Mau nói đi, Dục xảy ra chuyện gì." Thượng Quan Lưu Phong cũng nhìn ra Thượng Quan Lâm kỳ lạ, ngồi bên giường thúc giục.

Nhìn phụ thân và mẫu thân của mình, Thượng Quan Lâm biết là nên nói cho bọn họ biết sự thật, nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó mở to mắt, kể hết mọi chuyện từ khi vừa vào rừng rậm Ma Thú.

"Cuối cùng, ma thú bao vây Dục, Dục đã... Đã không còn nữa!" Thượng Quan Lâm nói xong cũng cúi đầu xuống, không dám nhìn hai người bọn họ.

Giang Phi a một tiếng, có chút không thể tin vào tai của mình, bà vươn tay sờ lên lỗ tai của mình, lầm bầm nói lại "Không còn nữa, cái gì gọi là không còn nữa."

"Lâm Nhi ngươi nói cho mẫu thân biết, không còn nữa là có ý gì!"

Nhìn Giang Phi hoảng hốt, Thượng Quan Lâm không đành lòng nhìn nàng, nàng quay lưng lại cúi đầu xuống, hai tay nắm thật chặt, móng tay sắc bén đâm rách lòng bàn tay, chảy từng giọt máu, do dự một hồi rồi Thượng Quan Lâm cũng nói lại những lời tàn nhẫn này "Nương, Dục hán... Hán chết rồi!"

Nghe thấy câu trả lời này khiến người ta đau thấu ruột gan, Giang Phi trừng lớn hai mắt, diễn [D@finlle; quy1, Giọng nói của Giang Phi cuồng loạn mà khàn khàn, bà không thể tin được chỉ đi đến rừng rậm Ma Thú một chuyến, mà đứa con trai duy nhất của mình

lại chết, Dục chính là mạng sống của bà, bây giờ mất mạng rồi, bà sống còn có ý gì nữa!

"Lâm Nhi, người nói rõ ràng đi, sao Dục lại chết."Thượng Quan Lưu Phong nghe thấy tin tức kinh người này cũng như già đi rất nhiều, hấn kích động đứng lên, đầu óc quay cuồng, thiếu chút nữa liền ngã xuống, hấn đề lên huyết thái dương, đưa tay quay người Thượng Quan Lâm lại, mặt đối mặt nhìn nàng.

Thượng Quan Lâm bị ép xoay người lại, ngẩng đầu nhìn phụ mẫu tang thương, nước mắt cũng không cầm được chảy xuống, nàng vừa khóc vừa nói "Phụ thân, Dục chết rồi, bị ma thú ăn thịt!"

Không thể không nói Thượng Quan Lâm rất thông minh, nàng không có nói cho Thượng Quan Lưu Phong biết là nàng vứt bỏ Thượng Quan Dục chạy trốn trước, nếu không bọn họ nhất định sẽ không tha thứ cho nàng.

"Ăn thịt?"Giang Phi đứng lên, bà bắt lực lắc đầu, Dục chết bà rất thương tâm, hiện tại ngay cả hài cốt cũng không còn, điều này kêu bà làm sao chấp nhận được.

Đột nhiên Giang Phi hung hăng trừng mắt về phía Thượng Quan Lâm đang thút thút, đánh vào vai Thượng Quan Lâm "Không có khả năng, sao Dục có thể bị ma thú ăn thịt được, là người, đều là người, rõ ràng ta kêu người bảo vệ tốt cho Dục, vì sao người không làm, vì sao, vì sao, Dục, con ơi, người mau trở lại đi, Dục... Dục..."Giang Phi chịu đựng không nổi đã kích liên tiếp, mắt tròn trố lên mềm nhũn té xỉu trên giường của Thượng Quan Lâm.

"Nương "Thượng Quan Lâm lắc lắc Giang Phi đã hôn mê, nước mắt rơi xuống.

Thượng Quan Lưu Phong nhìn tình cảnh rối bời, tin nh từ chết đã khiến hấn bị kích động rồi, nhưng hấn vẫn còn một chút bình tĩnh, trông thấy Giang Phi té xỉu, liền phân phó nô bộc ngoài cửa đỡ bà về phòng nghỉ ngơi.

Rốt cục trong phòng cũng yên tĩnh lại, Thượng Quan Lưu Phong nhắm mắt lại ổn định suy nghĩ, sau đó mở to mắt thở dài một hơi, hấn vỗ nhẹ bà vai Thượng Quan Lâm "Lâm Nhi, người kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối cho ta nghe, một chút cũng không thể bỏ sót."

Thượng Quan Lâm ngẩng đầu sau đó lại nhanh chóng cúi đầu xuống, nàng không biết nên nói thế nào, nói là rõ ràng lúc đầu đã phẩy Phấn Dẫn Thú lên người Thượng Quan Tây Nguyệt, chẳng biết tại sao lại xuất hiện trên người Dục, hay là nói bởi vì mình sợ chết mà vứt bỏ Dục một mình chạy trước, mới làm Dục mất mạng.

"Phụ thân"Thượng Quan Lâm cúi đầu giọng nói rất nhỏ, nàng vừa suy nghĩ vừa nói, nàng đã quyết định, đổ tất cả trách nhiệm lên người Thượng Quan Tây Nguyệt, dù sao coi như nàng ta trở về cũng sẽ không ai tin tưởng nàng.

"Là Thượng Quan Tây Nguyệt, tất cả đều là lỗi của nàng, lúc a và đệ đệ bị ma thú truy sát nàng ta thờ ơ lạnh nhạt, không có chút đáng về hỗ trợ nào, sau khi đệ đệ chết rồi, ta ngửi thấy mùi Phấn Dẫn Thú trên những mảnh quần áo rách của hấn, không cần phải nói, nhất định là tiện nhân kia làm. Sau đó...."Thượng Quan Lâm hết sức hồi tưởng đến chuyện xảy ra ngày đó, sau đó tự mình bịa thêm nói cho Thượng Quan Lưu Phong nghe.

"Sau đó tiện nhân Thượng Quan Tây Nguyệt lập được khế ước với Tứ Đồng Linh Hồ!"Nhớ tới cái này, Thượng Quan Lâm liền hận đến nghiến răng, hận không thể đoạt lại Linh Hồ cho của mình.

Lúc đầu Thượng Quan Lưu Phong an tĩnh nghe, lúc nghe thấy Phấn Dẫn Thú chỉ nhú mảy một cái, cũng không có bao nhiêu phản ứng, nhưng khi nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt có thể lập khế ước với Thánh Thú Tứ Đồng Linh Hồ, hấn không thể bình tĩnh nữa, giọng nói vì kích động mà lớn hơn.

"Cái gì, Tứ Đồng Linh Hồ?"

"Người nói Thượng Quan Tây Nguyệt có thể lập khế ước cùng một Thánh Thú, chuyện này sao có thể, không phải nàng không tu tập được linh lực sao, sao lại lập khế ước với Linh Hồ được?"Thượng Quan Lưu Phong vốn không muốn tin tưởng người mà hấn không coi là nữ nhi lại có năng lực này.

"Là thật, phụ thân, ta tận mắt nhìn thấy, ta nghe bọn họ nói là Linh Hồ chủ động lập khế ước với tiện nhân kia."Nói đến cái này, trong lòng Thượng Quan Lâm liền thấy không công bằng, vì sao Linh Hồ lại lựa chọn một cái phế vật mà không chọn mình?

"Cái gì? Chủ động lập khế ước? Điều đó không có khả năng, nhất định là nàng đã có thể tu luyện?"Thượng Quan Lưu Phong hoài nghi nói, nếu thật sự có thể tu luyện, dĩ nhiên"quy1do0n lại thêm việc lập khế ước với một Thánh Thú, sau này không thể đối xử với nàng giống như trước đây nữa.

Không thể không nói, da mặt Thượng Quan Lưu Phong cũng thật dày.

"Nàng sẽ không thể tu luyện, bởi vì sau khi gặp được đàn sói cũng không thấy nàng sử dụng linh lực."Thượng Quan Lâm nghĩ lại, nhưng nàng luôn cảm giác trong đầu thiếu mất cái gì đó, nhưng cụ thể là cái gì cũng không rõ.

"Không nói về cái này nữa, sau đó thì sao!"

"Sau đó không biết tại sao đàn sói lại chết hết, Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần cũng rút xuống vách núi, sau đó chúng ta tìm nàng một đêm, thì tìm thấy bọn họ trong một cái sơn động, sau đó..."Thượng Quan Lâm cố gắng nghĩ, liền không để ý đến dung mạo của Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Sau đó... Không biết vì sao ta lại trúng một chưởng, sau đó tỉnh lại đã ở chỗ này."

Nói quá nhiều, Thượng Quan Lâm cảm giác có chút mệt mỏi, nàng nhắm mắt lại, Thượng Quan Lưu Phong cũng nhìn ra thể lực của nàng chống đỡ

không nổi nữa, liền phản phó nàng nghỉ ngơi thật tốt sau đó liền đi ra ngoài.

Ban đêm, một chiếc xe ngựa chạy dưới ánh trăng chiếu rọi xuống, cây cối ven đường không ngừng trôi về phía sau, trong xe chính là đám người Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ca ca, lúc đầu nói lần này sẽ giúp huynh lập một khế ước, không ngờ chỉ có mình ta có khế ước!" Thượng Quan Tây Nguyệt áy náy nhìn Thượng Quan Minh Tuyên ngồi đối diện.

Thượng Quan Minh Tuyên cười mở cười một tiếng, "Chuyện này thì có là gì, chỉ cần muội không sai là tốt rồi!"

Thượng Quan Tây Nguyệt cười cười đang chuẩn bị nói gì nữa, Bách Lý Thần ngồi bên cạnh đã không thành thật nhích lại gần "Nương tử "

Nghe thấy một tiếng nương tử, mặt Thượng Quan Tây Nguyệt đỏ ửng, nàng ngượng ngùng nhìn Thượng Quan Minh Tuyên và Long Hạo Lăng ngồi đối diện, sau đó đẩy Bách Lý Thần ra "Cái gì mà nương tử, ai là nương tử của chàng, thật sự không biết xấu hổ!"

Gương mặt tuấn dật của Bách Lý Thần xích lại gần, nhìn mặt mũi Thượng Quan Tây Nguyệt đỏ ửng, nhếch môi khẽ cười một tiếng "Nàng không phải nương tử của ta, vậy ai là nương tử của ta!"

"Ai muốn thì người đó chính là nương tử của chàng."

"Vậy không phải là nàng sao, nàng cũng đồng ý ở với ta rồi, không phải là muốn làm nương tử của ta sao?" Bách Lý Thần phúc hắc nói, hần thích xem vẻ mặt thẹn thùng không biết làm sao của Thượng Quan Tây Nguyệt, đặc biệt khiến người ta thương yêu.

Thấy mình luôn thảo luận về vấn đề nương tử với tên gia hỏa này, Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu thẹn thùng trừng mắt liếc hần một cái, mở miệng nói ". Làm nương tử của chàng thì thôi đi, không phải còn Vũ Huyền Huyền sao, người ta không để ý chàng là kẻ ngu, trung thủy với chàng không thay đổi."

Nói đến đây, Thượng Quan Tây Nguyệt có cảm giác mình đang ăn dấm, muốn trách người khác cũng không được, chỉ có thể trách khuôn mặt hấp dẫn cả già lẫn trẻ của Bách Lý Thần, một nam nhân không có việc gì sao lại đẹp như vậy làm gì, nên đi tham gia tuyển mỹ đi!

Bách Lý Thần cũng nghe được giọng điệu của Thượng Quan Tây Nguyệt, hần cười tà mị một tiếng "Nương tử, nàng đang ăn dấm sao?"

"Ai ăn dấm, ăn cái đầu của chàng, bản cô nương ăn xì dầu, chứ không ăn giấm!"

Nhìn hai người liếc mắt đưa tình, Long Hạo Lăng luôn miễn cưỡng vui cười liền quay đầu qua một bên, giả bộ như không nhìn thấy. Tuy nói sẽ chúc phúc bọn họ, nhưng tận mắt thấy bọn họ thân mật hần vẫn thống khổ, Nguyệt nhi, cầu xin người.. Đừng đối xử tàn nhẫn với ta như vậy được không?

"Được rồi, hai người các người đứng là oan gia, chớ ồn ào nữa, cách phủ không xa nữa đâu, chúng ta dựa vào xe ngựa nghỉ ngơi một chút đi!" Thượng Quan Minh Tuyên thực sự không nghe nổi nữa, hai người này tuyệt đối không để ý nơi này còn có hai người độc thân, cứ người một câu ta một câu, khiến người ta không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Tổn thương Nguyệt nhi, chết!

Edit: susubluu

Thượng Quan Tây Nguyệt nhẹ gật đầu, cho rằng hần nói rất có lý, liền tựa đầu trên bờ vai Bách Lý Thần nhắm mắt lại, chớp mũi ngửi thấy mùi long xạ hương trên người Bách Lý Thần, nghe tiếng tim đập của hần, Thượng Quan Tây Nguyệt có cảm giác an toàn chưa bao giờ có, khẽ miệng nàng giương nhẹ chậm rãi ngủ thiếp đi.

Mà Thượng Quan Minh Tuyên cũng dựa vào xe ngựa nhắm mắt lại, chỉ có Bách Lý Thần và Long Hạo Lăng là mắt lớn mắt nhỏ trừng nhau.

Miệng Long Hạo Lăng giật giật muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng, nhìn Bách Lý Thần và Thượng Quan Tây Nguyệt một chút, cũng nhắm mắt lại.

Long Hạo Lăng như vậy, khiến người ta cảm thấy đau lòng vì hần, hần nhắm mắt lại giống như tự chui vào không gian riêng của hần, cô độc mà trầm mặc, từ đầu đến cuối chỉ có một mình hần.

Bách Lý Thần cũng nhìn ra Long Hạo Lăng khó mở miệng, hần nhìn ra ánh mắt coi trọng Thượng Quan Tây Nguyệt của Long Hạo Lăng, cũng trong nháy mắt, hần cũng hiểu rõ, bạn tốt của mình không giống như không có tình cảm với Thượng Quan Tây Nguyệt, cảm xúc thống khổ và quyền uy trong mắt làm Bách Lý Thần biết tình cảm của hần đối với Nguyệt nhi tuyệt đối không ít hơn mình.

Nhưng, bất kể thế nào Nguyệt nhi đều là của mình, không ai cướp đi được, hắn cũng sẽ không để người nào có cơ hội cướp mất Nguyệt nhi, Nguyệt nhi chính là của mình hắn, vì nàng. Phụ cả thiên hạ này thì thế nào, chỉ cần nàng vui vẻ là được.

Bách Lý Thần nghiêng đầu nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt đang ngủ say, khoe miệng nhếch lên một nụ cười ôn nhu, lẩm bẩm vài câu bên tai nàng, sau đó cũng ôm chặt Thượng Quan Tây Nguyệt, hôn một cái lên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, sau đó đặt tay của nàng trong lòng bàn tay, tay Bách Lý Thần ấm áp, thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

Mấy người cứ như vậy ngủ trên xe ngựa một đêm, khi trời tờ mờ sáng, Thượng Quan Tây Nguyệt tỉnh lại trước, nhìn tay của mình đặt trong tay của Bách Lý Thần, nàng cười.

Sau đó nàng ngẩng đầu xoay cổ, khi nhìn thấy Bách Lý Thần ngủ trên xe ngựa, Thượng Quan Tây Nguyệt giảo hoạt cười một tiếng, hắc hắc, xem ta chinh chàng thế nào.

Thượng Quan Tây Nguyệt lấy vài sợi tóc của mình, sau đó nghịch ngợm dùng sợi tóc chọc vào mũi Bách Lý Thần, nhìn Bách Lý Thần khó chịu nhíu mày, Thượng Quan Tây Nguyệt che miệng vụng trộm cười mấy lần, lúc này, nàng không thấy khoe miệng Bách Lý Thần đang ngủ say lại có ý cười.

Trên thực tế Bách Lý Thần đã sớm tỉnh rồi, khi Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu lên khỏi bả vai hắn, hắn liền tỉnh, nhưng hắn cũng không mở mắt, diễn(daffin

Mà Thượng Quan Tây Nguyệt cười trộm xong, lại cầm sợi tóc gỡ gỡ cổ Bách Lý Thần, mà cổ chính là chỗ mềm nhất của Bách Lý Thần, hắn mở to mắt, đặt hai bàn tay của Thượng Quan Tây Nguyệt vào bàn tay của hắn.

"Nguyệt nhi, nàng quá nghịch ngợm." Bách Lý Thần dùng lòng bàn tay chà sát mu bàn tay trắng nõn của Thượng Quan Tây Nguyệt, động tác rất mềm rất nhẹ, như đang đùa nàng vậy, sau đó cúi đầu xuống hôn lên mu bàn tay một cái.

Ngay khi bờ môi Bách Lý Thần đụng phải mu bàn tay mình, Thượng Quan Tây Nguyệt cảm thấy như bị một dòng điện đánh trúng, run lên, sau đó toàn thân tê liệt, tê đến tận trái tim.

Trông thấy trong xe còn có hai người mà Bách Lý Thần lại to gan như vậy, Thượng Quan Tây Nguyệt đỏ mặt rút tay mình ra, sau đó nhìn lên hai người Thượng Quan Minh Tuyên, phát hiện bọn họ còn chưa tỉnh, Thượng Quan Tây Nguyệt liền thở dài một hơi, mặc dù mình tới từ hiện đại, tư tưởng cởi mở, nhưng sau khi đến cổ đại, nàng liền thay đổi một cách vô tri vô giác, động một chút lại đỏ mặt.

Nếu là ở hiện đại, nàng vốn không biết đỏ mặt là cái gì!

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đỏ mặt, Bách Lý Thần bị dung nhan then thừng của nàng mê hoặc, không tự giác liền nghĩ đến nụ hôn bất thành lần trước, hắn không không chế được mình mà ôm Thượng Quan Tây Nguyệt vào trong ngực, ôm thật chặt, như muốn hợp thành một với nàng vậy.

Thượng Quan Tây Nguyệt không ngờ Bách Lý Thần lại đột nhiên ôm lấy mình, nàng liền gãy dựa, sợ đánh thức hai người Thượng Quan Minh Tuyên, đến lúc đó phát hiện bọn họ như vậy, còn không phải sẽ xấu hổ chết sao.

"Chàng làm gì, mau buông ta ra!" Thượng Quan Tây Nguyệt nhỏ giọng nói vào lỗ tai của Bách Lý Thần.

"Đừng, ta không thả, ta chỉ muốn ôm nàng như vậy." Giọng điệu Bách Lý Thần như tiểu hài tử, không chỉ có không buông ra ngược lại càng ôm chặt hơn nữa, không có cách nào, Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ có thể an tĩnh để hắn ôm.

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng giây từng phút, hai người bọn họ không ai động đây, cũng không ai mở miệng, yên tĩnh ôm lẫn nhau.

"Nguyệt nhi." Rốt cục Bách Lý Thần cũng lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, nói bên tai Thượng Quan Tây Nguyệt "Chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ, vĩnh thế không rời xa nhau có được không?"

Lời nói của Bách Lý Thần khiến tim của mình đập nhanh, Thượng Quan Tây Nguyệt tựa đầu vào cổ Bách Lý Thần, khẽ nói một chữ "Được."

Hơi thở của Thượng Quan Tây Nguyệt phả vào cổ Bách Lý Thần, Bách Lý Thần cảm thấy hơi ngứa, hắn đẩy Thượng Quan Tây Nguyệt ra giữ khoảng cách một quả đấm, ánh mắt đói khát nhìn đôi môi non nớt đỏ mọng của Thượng Quan Tây Nguyệt, hầu kết không tự chủ được di chuyển một cái.

Nhìn ánh mắt không chút che giấu của Bách Lý Thần, Thượng Quan Tây Nguyệt cảm giác mình như một con cừu nhỏ bị lột da bị lão sói xám Bách Lý Thần nuốt vào bụng.

"Chuyện này... Chàng cách xa ta một chút!" Thượng Quan Tây Nguyệt đẩy hắn, nàng thực sự không chịu được bầu không khí mập mờ này, nàng cảm giác lửa nóng của Bách Lý Thần nhìn mình chăm chăm đến nỗi sắp hít thở không thông rồi.

Bách Lý Thần không cho phép Thượng Quan Tây Nguyệt trốn tránh mình, hắn nắm lấy hai tay Thượng Quan Tây Nguyệt kéo đến trước mặt mình, nhẹ đỡ lấy đầu Thượng Quan Tây Nguyệt, chậm rãi cúi đầu xuống, nhìn đôi môi đỏ của Thượng Quan Tây Nguyệt gần trong gang tấc, Bách Lý Thần nghĩ thầm rốt cục có thể thân thiết với Nguyệt nhi rồi, thật không dễ dàng mà.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy mình không thể trốn tránh, lại thêm mình cũng rất mong đợi, liền nhắm hai mắt lại, chờ Bách Lý Thần hôn.

Nhưng ông trời như muốn đối nghịch với hắn, nụ hôn lần này lại bị phá hoại.

Mắt thấy hai bờ môi sắp đụng vào nhau, một giọng nói mát hừng vang lên oÁi da, cổ đau hết rồi "

Vừa nghe thấy thanh âm, Thượng Quan Tây Nguyệt vội vàng đẩy mặt Bách Lý Thần ra xa, sau đó mình cũng xê dịch sang bên cạnh giả bộ như không có chuyện gì.

Bách Lý Thần âm thầm khề nguyên rủa một tiếng, hẳn thật sự xúc động muốn bóp chết Thượng Quan Minh Tuyên, mỗi lần đều phá hoại thời khắc mấu chốt của hắn, hại mình không hôn được Nguyệt nhi.

"Nguyệt nhi, muội tỉnh rồi, cổ của ta hư hết rồi!"Thượng Quan Minh Tuyên vừa mở mắt đã nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt thẳng lưng ngồi im không nhúc nhích, nhìn có chút kỳ quái.

"Ca ca, cổ huynh đau sao, ta xoa giúp huynh."Thượng Quan Tây Nguyệt nhảy một cái qua bên cạnh Thượng Quan Minh Tuyên, thân mật xoa cổ cho hắn.

Lúc này Long Hạo Lăng cũng mở mắt, nhưng hắn cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Thượng Quan Minh Tuyên nhắm mắt lại thoải mái nói "Vẫn là Nguyệt nhi tốt nhất, biết thương ca ca!"

Thượng Quan Tây Nguyệt cười khan hai tiếng, liền nhìn về phía Bách Lý Thần, trông thấy hắn ủy khuất nhìn mình, Thượng Quan Tây Nguyệt nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn biểu cảm của hắn nữa. Bách Lý Thần ủ rũ cúi đầu dựa vào xe ngựa nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt giúp quan Minh Tuyên xoa bóp, trong lòng lại ảm đạm chua.

Không biết qua bao lâu, rốt cục xe ngựa cũng dừng lại, Thượng Quan Tây Nguyệt chạy nhanh như làn khói xuống xe. Bởi vì còn sớm, cho nên trên đường cũng không có mấy người, chỉ có vài con buôn dậy sớm bắt đầu bày hàng ra bán.

Sau đó mấy người cũng xuống xe ngựa, khi mấy người bọn họ đi đến trước cửa phủ Thừa tướng, bị khí thế cường đại khiến choáng váng, chẳng lẽ bọn họ tới đón tiếp mình?

Chỉ thấy Thượng Quan Lưu Phong, Giang Phi và Thượng Quan Lâm ngồi ngay ngắn trên ghế ở giữa cửa, chung quanh là hai mươi mấy nô bộc, làm cửa ra vào chật chội, nhìn điệu bộ này giống như muốn dẫn binh hỏi tội vậy.

Khóe môi Thượng Quan Tây Nguyệt nhếch lên, nhanh chóng thay đổi biểu cảm, không còn đáng vẻ cười đùa tí tưng nữa, nàng lạnh lùng nhìn đám người kia, mà đám người Thượng Quan Minh Tuyên đứng ở chỗ này cũng không động đậy, sau đó một thân một mình không hề sợ hãi đi lên phía trước.

"Thế nào, biết bản cô nương trở về, đặc địa tới đón tiếp sao?"Lúc đầu Giang Phi ngồi ở chỗ này chính là muốn chặn Thượng Quan Tây Nguyệt lại, không cho nàng bỏ chạy, nhưng nhìn người đi tới không phải là Thượng Quan Tây Nguyệt, mà là một nữ tử nghiêng nước nghiêng thành, tuy rằng giọng nói có chút quen tai, nhưng bà cũng chưa kịp hồi thần, không nhận được khoát tay áo "Người là ai, kêu tên phé vật Thượng Quan Tây Nguyệt đi ra cho ta!"

Đến bây giờ Giang Phi đã tỉnh táo lại, cũng không còn thống khổ vì mất nhi tử nữa, sáng nay nghe nói nhi tử chết là do tiện nhân Thượng Quan Tây Nguyệt hại, vừa nghĩ tới Thượng Quan Tây Nguyệt làm hại con trai mình không còn hài cốt, sự thù hận của bà càng tăng lên gấp vạn lần.

"Này, Nhi đi nương sao vậy, ngay cả ta cũng không nhận ra!"Thượng Quan Tây Nguyệt bước về phía trước một bước để Giang Phi nhìn rõ hơn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười châm chọc.

"Người..."Nghe thấy ba chữ Nhi đi nương, Giang Phi nghi hoặc nhìn nữ tử tuyệt mỹ trước mắt, trong ấn tượng của bà chưa từng gặp qua nữ tử nào đẹp như vậy, tuy rằng quần áo không được sạch sẽ, nếp váy còn bị xé rách một miếng, nhưng khuôn mặt của nàng lại che đi mọi thứ không hoàn hảo đó đi, khí chất như vậy, mỹ mạo như vậy, thế gian gần như không có ai.

Thượng Quan Lâm liền nhận ra đây là Thượng Quan Tây Nguyệt sau khi đã khôi phục dung mạo, nàng đẩy Giang Phi đang ngăn người, tức hồn hồn nói "Nương, người ngây ngốc cái gì, đây chính là tên phé vật kia."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Thượng Quan Lâm đã khôi phục lại bình thường, nghe thấy ngôn từ không tôn trọng trong miệng nàng, khóe miệng nhếch lên một đường cong rất nhỏ, Thượng Quan Lâm, xem ra, ta dạy dỗ người hơi ít rồi.

"Nàng là phé vật kia? Làm sao có thể!"Giang Phi không tin kêu to, đứng lên đồng thời đạp đổ cái ghế, bởi vì kích động mà câu nói sau cùng có chút cao vút.

"Không phải ta trở nên xinh đẹp, cho nên mới làm Nhi đi nương nhận không ra?" Rốt cục Giang Phi cũng nghe rõ ràng, không sai, là phé vật đó, là phé vật đó, tại sao nàng có thể trở nên đẹp như vậy, hiện tại nhìn kỹ, mơ hồ còn có thể thấy được bóng dáng Tây Tinh Nhi, đáng chết, phé vật này hoàn toàn kế thừa dung mạo khuynh thành của Tây Tinh Nhi.

Lúc Thượng Quan Lưu Phong nhìn qua hoàn toàn ngây dại, chậm rãi đứng lên đi về phía trước mấy bước, không chớp mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, xuyên thấu qua Thượng Quan Tây Nguyệt hẳn như nhìn thấy được bóng dáng ngày xưa của Tây Tinh Nhi, nhưng bây giờ cảnh còn người mất, tất cả đều không giống lúc trước nữa.

Năm đó lần đầu tiên trông thấy Tây Tinh Nhi, hắn đã yêu nàng, bởi vì từ trước tới nay hắn chưa từng gặp qua nữ tử nào xinh đẹp như vậy, cả đời hắn, Tây Tinh Nhi là nữ tử mà hắn từng gặp qua, xinh đẹp thoát tục, đẹp đến nỗi khiến người ta lưu luyến quên về.

Nhưng ngay lúc đó Tây Tinh Nhi đã có người trong lòng, chẳng thèm ngó tới mình, nhưng cho dù như thế, hắn cũng không từ bỏ, vẫn theo đuổi không bỏ, rốt cục trời không phụ người có lòng, rốt cục Tây Tinh Nhi cũng đồng ý thành thân với hắn, cưới không bao lâu hai người có một trai một gái là Thượng Quan Minh Tuyên và Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nhưng từ sau khi bọn họ sinh ra, Tây Tinh Nhi liền thay đổi hoàn toàn, cả ngày rầu rĩ không vui, tâm sự nặng nề, đối với mình cũng hờ hững, một mặt cũng không nguyện ý gặp hắn, về sau lại thêm dung mạo của Thượng Quan Tây Nguyệt, hắn liền chậm rãi xa lánh hai mẹ con bọn họ, thẳng đến khi Tây Tinh Nhi qua đời, hắn cũng không bước vào bên trong một bước. Nhưng bất kể thế nào, hắn vẫn rất hài lòng với Thượng Quan Minh Tuyên, tuổi còn trẻ mà tu vi không thấp.

Nhưng bây giờ, không ngờ nữ nhi mình một mực coi nhẹ, không thích lại có dung nhan giống nữ nhân yêu mến mình, chuyện này bảo sao hắn không rung động được!

"Người... Thượng... Nguyệt..." Rặn nửa ngày, Thượng Quan Lư Phong mới phát hiện mình không biết phải gọi nàng thế nào, gọi là Nguyệt nhi, hắn cũng không có mặt mũi, bởi vì lúc trước thái độ đối với nàng thật sự rất ác liệt, nếu gọi tên thì lại có vẻ hơi hợm quá, cho nên hắn rất mâu thuẫn.

Giang Phi vừa nhìn bộ dáng hồi tưởng của Thượng Quan Lư Phong liền biết thông qua Thượng Quan Tây Nguyệt hắn lại nhớ đến khuôn mặt của tiện nhân Tây Tinh Nhi đã chết kia, bà phần hận nắm chặt khăn, răng cắn chặt môi, ngay khi miệng nếm được vị mặn, mới chậm rãi nhả ra.

"Lão gia, lão gia" Giang Phi đi đến trước mặt Thượng Quan Lư Phong dùng sức lắc hắn, muốn để hắn tỉnh táo lại, trong nội tâm bà cảm thấy rất không công bằng, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà tiện nhân kia đã chết hơn mười năm rồi, người lại không thể quên được nàng, như vậy còn mình thì sao, sinh con dường cái vì người, chịu một nhọc vì người nhưng người chưa từng thương tiếc.

Thượng Quan Lư Phong đang ngờ ngạc nên tùy ý để Giang Phi lắc lư, một hồi lâu, đến khi cánh tay bị Giang Phi lắc đau, rốt cục Thượng Quan Lư Phong cũng a một tiếng rồi hồi thần lại, thấy Giang Phi ngắt ngang hồi ức của mình, không nhịn được hỏi "Làm gì vậy, lắc tới lắc lui, còn ra thể thống gì nữa!"

Giang Phi bị câu nói này đã thương, bà thất vọng buông cánh tay xuống, bà thật không ngờ Thượng Quan Lư Phong lại bởi vì dung mạo của Thượng Quan Tây Nguyệt mà không hài lòng với mình, bà cười tự giễu "Lão gia, chẳng lẽ người đã quên vì sao hôm nay chúng ta lại ở chỗ này sao?"

Giang Phi đang nhắc nhở hắn là con của bọn họ, Thượng Quan Dục bị Thượng Quan Tây Nguyệt hại chết, thân là phụ thân không phải hắn nên lấy lại công đạo cho mẹ con bọn họ sao? Nghe thấy Giang Phi nói như vậy, Thượng Quan Lư Phong mới nhớ ra hắn nên chứng thực lại chuyện Dục chết thế nào.

"Chuyện này... Nguyệt nhi." Suy nghĩ, Thượng Quan Lư Phong quyết định vẫn nên gọi nàng như vậy, có vậy mới thấy được quan hệ thân mật của hai người.

Nghe thấy cách xưng hô buồn nôn này, Thượng Quan Tây Nguyệt rung mình một cái, sờ cánh tay nổi đầy da gà, sau đó nhìn bọn họ nói "Thừa tướng, người nên gọi tên của ta đi, người gọi ta như vậy ta thật sự không chịu đựng nổi, hơn nữa, trước kia không phải người rất thích gọi cái gì mà nghiệt chương, nghiệt nữ sao!"

Lúc này, Thượng Quan Minh Tuyên đi lên trước đứng sừng vai bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt, cùng nhau nhìn những người trước mắt.

"Ta..." Thượng Quan Lư Phong bị Thượng Quan Tây Nguyệt nói như vậy, mặt đỏ bừng lên, hắn liếm môi một cái, da mặt dày tiếp tục nói "Nguyệt nhi, trước đây đều là phụ thân không đúng, hôm nay phụ thân muốn hỏi người một ít chuyện."

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt không mở miệng, Thượng Quan Lư Phong nói tiếp "Nguyệt nhi, ta muốn biết Dục chết như thế nào, có phải liên quan tới người không!"

Nghe thấy Thượng Quan Lư Phong hỏi như vậy, Thượng Quan Tây Nguyệt có chút kinh ngạc, nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của Thượng Quan Lâm, nàng biết, xem ra là Thượng Quan Lâm đổ hết trách nhiệm lên người mình rồi.

Thượng Quan Tây Nguyệt suy nghĩ, không có trả lời câu hỏi của Thượng Quan Lư Phong, ngược lại hỏi Thượng Quan Lâm đang đứng bên cạnh "Không biết Nhị muội muội nói thế nào, nói ra để ta nghe một chút xem!"

Thượng Quan Lâm khẩn trương, hai tay đan xen vào nhau, trong lòng không ngừng kêu gào tại sao lúc ấy nàng ta không ngã chết đi.

"Nhị muội muội, tại sao không nói chuyện!" Thượng Quan Tây Nguyệt cười lạnh nhắc nhở, hôm nay nàng muốn nghe xem Thượng Quan Lâm thanh minh chuyện lúc ấy bỏ mặc Thượng Quan Dục, nhìn thử xem nàng có thể nói đen thành trắng hay không.

"Đại tỷ tỷ, người không muốn thừa nhận sao, vậy để muội nói giúp người." Thượng Quan Lâm đứng dậy đi đến chỗ Thượng Quan Lư Phong, sắc mặt hung ác nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, miệng lại bắt đầu lật ngược phải trái "Đại tỷ tỷ, chẳng lẽ không phải người phẩy Phấn Dẫn Thú lên người Dục sao, làm hại hắn ngay cả hài cốt cũng không còn? Lúc ấy chẳng lẽ không phải người khoanh tay đứng nhìn mà không đi qua cứu giúp sao?"

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe Thượng Quan Lâm chất vấn, cười như không cười nhẹ gạt đầu, thì ra Thượng Quan Lâm tránh nặng tìm nhẹ, vốn cũng không nói ra chuyện nàng vứt bỏ Thượng Quan Dục, nếu đã như vậy, vậy để ta nói giúp người đi!

"Nhị muội muội, ta cũng hỏi người mấy câu, thứ nhất, Phấn Dẫn Thú ở đâu ra. Thứ hai, ta không tự tập linh lực được thì làm sao cứu người, còn thứ ba,

là ta không cứu hấn hay là chính ngươi bỏ mặc hấn!"Thượng Quan Tây Nguyệt nhấn mạnh câu cuối cùng.

"Cái gì mà bỏ mặc hấn, Lâm Nhi, có phải ngươi che giấu chuyện gì hay không!"Thượng Quan Lư Phong phát giác được mọi chuyện không được đúng lắm, nghiêm túc hỏi Thượng Quan Lâm.

Thượng Quan Lâm không ngờ Thượng Quan Tây Nguyệt sẽ nói thẳng ra trước mặt nhiều người như vậy, liền
"Chắc chắn "Thượng Quan Tây Nguyệt lắc đầu "Ta nói lý do của ngươi cũng quá gượng ép đi, cái gì ta cũng không biết, làm thế nào biết Phán Dẫn Thú, bằng hữu của ta không muốn lãng phí tinh lực cứu một con lợn, ta cũng lực bất tòng tâm, còn nữa... "Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu nhìn Giang Phi
"Nhị di nương, không phải ngươi hiếu kỳ muốn biết con của ngươi chết như thế nào sao, để ta nói cho ngươi biết!"

Nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nói ra câu này, Thượng Quan Lâm liều mạng lắc đầu, miệng cũng không ngừng hô hào "Không cho nói, không cho nói!"

Lúc này nàng đã hoàn toàn luống cuống, nếu để cho bọn họ biết mình gián tiếp khiến Dục chết, nhất định sẽ không tha thứ cho mình.

“Ngươi đâu, giữ Nhị tiểu thư lại."Nhìn Thượng Quan Lâm muốn đánh người, Thượng Quan Lư Phong cau mày phân phó nô bộc sau lưng.

"Thả ta ra, thả ta ra, không cho nói, Thượng Quan Tây Nguyệt, tiện nhân nhà ngươi, không cho nói..." Thượng Quan Lâm bị khống chế liều mạng giãy dụa, mắt nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt, như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Thượng Quan Lư Phong nhìn thấy Thượng Quan Lâm như vậy, loáng thoáng cũng đoán được chuyện gì xảy ra. Bách Lý Thần nghe thấy Thượng Quan Lâm vũ nhục nàng, ánh mắt hung ác, đầu ngón tay bắn ra một dòng khí nhỏ, điểm trúng á huyết của Thượng Quan Lâm, để nàng tạm thời không mở miệng được.

"Uhm...Uhm..."Miệng Thượng Quan Lâm không thể nói chuyện chỉ có thể hung hăng nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Thấy Thượng Quan Lâm không thể mở miệng, Thượng Quan Tây Nguyệt cười khẩy "Nhị di nương, ngươi phải nghe cho kỹ, về chuyện Thượng Quan Dục chết ta chỉ có một câu, lúc ấy Thượng Quan Dục ngã sấp xuống đất bị nữ nhi tốt của ngươi vứt bỏ, nên mới dẫn đến việc hấn bị ma thú nuốt vào bụng. Muốn trách, cũng chỉ có thể trách ngươi sinh ra một nữ nhi không có tình thân, mới có thể vứt bỏ đệ đệ ruột của mình lại mà chạy trốn."

Nghe từng câu từng chữ mà Thượng Quan Tây Nguyệt nói, sắc mặt Giang Phi cũng càng lúc càng khó coi, đến cuối cùng hoàn toàn trắng bệch, bà cứng ngắc quay đầu nhìn Thượng Quan Lâm đang lắc đầu, sau đó hai tay đặt trên vai của nàng, mặt đầy nước mắt nhìn nàng "Lâm Nhi, nàng ta nói là sự thật sao, ngươi thật sự..."Giang Phi khóc không thành tiếng, bà không nói được nữa, bà không muốn tin nữ nhi của mình lại là một người vô tình như vậy. Lại có thể vứt bỏ đệ đệ ruột của mình mà chạy trốn.

"Uhm... Uhm...Uhm..."Nương, không phải ta, ngươi không nên tin tiện nhân đó, nàng lừa gạt ngươi.

Thượng Quan Lâm gấp đến độ mãnh liệt lắc đầu, nhưng bất đắc dĩ lại không mở miệng được, chỉ có thể phát ra âm thanh uhm uhm.

"Lâm Nhi, không ngờ ngươi lại ác độc như vậy, đó chính là đệ đệ ruột của ngươi, vậy mà ngươi lại có thể bỏ mặc hấn mà chạy!"Giang Phi nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt của Thượng Quan Lâm, đột nhiên cho nàng một cái tát, lực đánh cực kỳ nặng, làm lỗ tai của Thượng Quan Lâm ù theo.

Theo tiếng bạt tai vang lên, khoe miệng Thượng Quan Lâm lại chảy máu, Bách Lý Thần âm thầm coi bỏ á huyết cho nàng.

"Nương..."Phát phát hiện mình đột nhiên có thể nói chuyện, tránh khỏi đám nô bộc, kéo cánh tay Giang Phi nói "Nương, ta không có, ta thật sự không có, ngươi đừng nghe nàng nói bậy."

Nhưng Giang Phi đã đắm chìm trong suy nghĩ của mình, đối với việc Thượng Quan Lâm kéo mình đều không có chút cảm giác, đứng đó ngo ngắc lắm bản cái gì đó trạng miện.

Sắc mặt Thượng Quan Lư Phong tái xanh nhìn vở kịch này còn có cả nhị nữ lạnh nhạt của mình.

Trên đường có vài người dừng lại quan sát, vừa nói thầm vừa chỉ trỏ. Thượng Quan Tây Nguyệt như nhìn thấy một trò hay, hài lòng thở dài một hơi "Ta có nói bậy hay không, tất cả mọi người đều có thể làm chứng."

"Nguyệt nhi nói đều là sự thật, Nhị tiểu thư thật sự đã vứt bỏ Thượng Quan Dục chạy trốn một mình!"Long Hạo Lăng tiến lên một bước, giọng nói ôn tồn lễ độ nhưng Thượng Quan Lâm lại nghe như một tiếng sấm giữ trời quang.

Nàng kinh sợ lắc đầu, chậm rãi buông tay Giang Phi ra, ngồi chồm hồm trên đất ôm đầu của mình làm bằm "Ta không có, ta không có...."Lúc này bộ dáng của nàng gần như điên cuồng, đột nhiên nàng đứng dậy nhào về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tiện nhân, là ngươi, đều là ngươi vu hãm ta, ta muốn giết ngươi, đi chết đi... A..."Cuối cùng một tiếng kêu to phát ra từ miệng Thượng Quan Lâm, lúc nàng nhanh chóng vọt tới trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, Bách Lý Thần cũng nghiêng người xuất hiện ngay trước mặt Thượng Quan Lâm, vươn tay đánh nàng một chưởng, Thượng Quan Lâm phun ra một ngụm máu bay thẳng ra ngoài, nàng nằm trên mặt đất ôm chặt ngực lại bị thương thêm lần nữa, hung tợn nhìn hấn chằm chằm.

Lúc này sắc mặt Bách Lý Thần ngoan lệ, mắt rất mãnh liệt, nhìn Thượng Quan Lâm, lửa giận trong mắt như sóng lên trên mặt biển tĩnh lặng, đã xảy ra là không thể ngăn cản được.

"Tồn thương Nguyệt nhi, chết "

Câu nói này đầy vẻ khát máu, ánh mắt của hắn nhìn Thượng Quan Lâm vô cùng âm lãnh, câu nói này vừa dứt, đám người Thượng Quan Lưu Phong đều mở lớn hai mắt, kinh ngạc nhìn hắn.

Đây quả thật là ngốc vương Bách Lý Thần sao, vì sao khí thế rất khác xưa, nếu nhìn thấy bộ dạng Bách Lý Thần lúc này còn ai dám nói hắn là kẻ ngu, tất cả mọi người đều là đồ ngu mới đúng!

"Thần vương... Người..." Thượng Quan Lưu Phong thận trọng đi lên phía trước, hắn cũng là người biết cứng biết mềm, nhìn thấy Bách Lý Thần có biến hóa lớn, trên mặt hắn đầy ý cười nịnh nọt đi về phía Bách Lý Thần, không hề để tâm người này vừa đã thương nữ nhi của mình.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở giữa không hề bận tâm khi Bách Lý Thần mạo muội xuất thủ, trong lòng không khỏi lo lắng cho hắn, hắn không phải muốn giả ngốc để che dấu bản thân sao, vì sao bây giờ muốn bại lộ.

"Bách Lý Thần "Thượng Quan Tây Nguyệt kéo ống tay áo của hắn một cái.

Nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đang gọi hắn, Bách Lý Thần chuyển đổi biểu cảm cấp tốc, khác hẳn vẻ khát máu vừa rồi, ánh mắt của Bách Lý Thần khi đứng trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt đầy ôn nhu, tràn ngập yêu thương "Không có chuyện gì, Nguyệt nhi, tin tưởng ta!"

Một câu tin tưởng ta đã khiến Thượng Quan Tây Nguyệt bình thường trở lại, nàng bày ra gương mặt vui vẻ với hắn, cho thấy mình sẽ ủng hộ và tin nhiệm hắn.

Bách Lý Thần quay đầu lại liền khôi phục biểu cảm lạnh lùng trước đó, hắn liếc xéo Thượng Quan Lưu Phong, khẩu khí lạnh nhạt "Thượng Quan Lưu Phong, nếu ngươi dạy nữ nhi của mình không tốt, vậy bổn vương không ngại thanh lý môn hộ giúp ngươi!"

Lúc nói câu này, con mắt Bách Lý Thần nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Lâm, lời cảnh cáo này hắn nói với ai không cần hỏi cũng biết.

Mà Giang Phi đang hoảng hốt rút cục cũng lấy lại tinh thần, khi nhìn thấy nữ nhi của mình phun máu tươi nằm trên mặt đất, bà nhanh chóng chạy đến trước mặt nàng đỡ nàng ngồi lên "Lâm Nhi, ngươi thế nào!"

Giang Phi không hề ngừng khóc, bà mở to đôi mắt sưng đỏ ra nhìn Thượng Quan Lâm bị thương, trong lòng liên tục rỉ máu, bà đã mất đi một đứa con trai. Không thể mất đi một đứa con gái nữa, nếu cái gì cũng mất, như vậy địa vị của bà trong phủ cũng không còn nữa.

Bà ôm chặt Thượng Quan Lâm vào ngực, cảm tức nhìn những người trước mặt.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi chính là một tiện nhân, là tiện nhân giống y như nương của ngươi, ngươi là kẻ chỉ biết gieo tai họa, sống trên đời này làm gì, để hại nữ nhi của ta..." Giang Phi không lựa lời nói, nghĩ cái gì liền mở miệng mắng, không hề để tâm ánh mắt muốn giết nàng của những người chung quanh.

Tiện nhân này, hại con của mình, hiện tại ngay cả Lâm Nhi cũng không tha, năm đó tiện nhân mẫu thân của nàng tranh giành tình cảm với bà, hiện tại lại đến phiên nữ nhi của nàng đến vũ nhục nữ nhi của mình, chuyện này còn để cho người ta sống nữa hay không.

"Im miệng, ngươi có tư cách gì mắng nương của ta." Thượng Quan Minh Tuyên vẫn im lặng cũng nhìn không được nữa, đi đến trước mặt Giang Phi cho bà một bạt tay.

"Nương "Nhìn thấy Giang Phi bị đánh, Thượng Quan Lâm ghen ngào hét lớn.

Bách Lý Thần cũng chịu đựng không nổi nữa, nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt một mực nắm chặt nắm tay, biết trong lòng của nàng không dễ chịu, hắn đã đau lòng lại càng phần nộ, đau lòng Thượng Quan Tây Nguyệt phải chịu ủy khuất, phần nộ Giang thị miệng đầy ác ngôn, nữ nhân này không chỉ mắng Nguyệt nhi, còn mắng nhục mẫu tương lai của mình, hắn không thể nhìn được nữa nên vung một bạt tai trong không trung vào mặt Giang Phi.

"Tất cả đã có ta!" Sau đó Bách Lý Thần nắm bàn tay nhỏ của Thượng Quan Tây Nguyệt lên, ôn nhu kéo mấy đầu ngón tay của nàng ra, rồi đan vào tay của mình.

Lúc đầu Thượng Quan Tây Nguyệt đang tức giận nghe thấy Bách Lý Thần nói vậy, nhìn thấy bàn tay nhỏ của mình đan vào bàn tay của hắn, giống như trời sinh một cặp, nàng ngẩng đầu, vẻ giận dữ cũng biến mất, cười với Bách Lý Thần.

Long Hạo Lăng như người tàng hình lặng lẽ đứng nhìn mọi thứ, hắn không mở miệng nói bất kỳ một câu nào, bởi vì hắn biết Thượng Quan Tây Nguyệt sẽ giải quyết, coi như không được, Bách Lý Thần cũng sẽ ở bên cạnh giúp nàng, căn bản không cần đến hắn.

Việc hắn cần làm là đứng xa xa nhìn nàng, yên lặng bảo vệ nàng.

Nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt một chút, Long Hạo Lăng thi triển khinh công nhân lúc không ai chú ý yên lặng rời đi.

"A "Giang Phi ngừng thút thít, hét lên một tiếng, che khuôn mặt bị đánh, nhìn Thượng Quan Minh Tuyên ở trước mặt, đầu ngón tay sắc bén chỉ vào hắn mắng to "Ngươi dám đánh ta, ngươi dám đánh ta, ngươi có biết ta là ai hay không, ta..."

Ngay khi Giang Phi đang mắng to, mặt bà ta lại bị một cái tát trong không trung lệch qua một bên, bà ta thả tay xuống không thể tin sở bên má còn lại, mắt thất kinh xoay vòng, vì sao không nhìn thấy người, mà mặt mình lại như bị người ta đánh một bạt tai.

Thượng Quan Minh Tuyên nhìn thấy Giang Phi như vậy cười khẩy "Người là ai? Có cần ta tới nhắc cho nhớ không? Một tiện thiếp hay nói khó nghe hơn cũng chỉ là một nô tỳ, bản thiếu gia đánh một tỳ nữ có cái gì không được."

Giang Phi thấy Thượng Quan Minh Tuyên nói mình là một tỳ nữ trước nhiều người như vậy, lập tức giận, lại thêm những đả kích lúc này, hai mắt tròn lên, hôn mê bất tỉnh.

Nhìn tình huống hỗn loạn, Thượng Quan Lưu Phong phát hiện đầu óc của mình không chịu nổi nữa, đầu của hắn hoàn toàn không bắt kịp, sau đó nhìn thấy Giang Phi té xỉu, liền phân phó nô tài đưa Giang Phi và Thượng Quan Lâm vào trong.

"Thượng Quan Lưu Phong, bốn vương cảnh cáo ngươi, Nguyệt nhi là người của bốn vương, nếu như các ngươi lại bắt kính với nàng, ta sẽ giết không tha!" Giọng điệu khắt máu và ánh mắt âm trầm của Bách Lý Thần khiến sau khi người ta nghe xong không khỏi run mình một cái.

"Đứng đứng, Thần vương yên tâm dù sao Nguyệt nhi cũng là nữ nhi của ta, ta chắc chắn sẽ không để nàng chịu thiệt." Thượng Quan Lưu Phong sợ bộ dạng lúc này của Bách Lý Thần, cúi đầu khom lưng cười theo.

Bách Lý Thần không nhìn Thượng Quan Lưu Phong nữa, lúc nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, lại khôi phục ý cười "Nguyệt nhi, ta muốn về trước, lần này có không ít chuyện chờ ta đi giải quyết, những lão già trên triều đình nhất định không chờ nổi rồi, đoán chừng sẽ trong một khoảng thời gian ta không thể tới gặp nàng!" Nói đến đây, Bách Lý Thần liền không vui, vất vả lắm mới xác lập được quan hệ với Nguyệt nhi, giờ lại phải tách ra, lần này trở về nhất định phải mau chóng xử lý mọi chuyện, nhanh chóng tới gặp Nguyệt nhi để hôn nàng!

Thật ra Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không muốn xa, nhưng nàng biết Bách Lý Thần còn rất nhiều chuyện chưa giải quyết, hai người đã quyết định ở chung, như vậy mình nhất định phải dốc toàn lực ủng hộ hắn.

"Ta đã biết, chàng mau đi đi, đừng chậm trễ!"

Lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt mới phát hiện thiếu mất một người "Này, Hạo Lăng đi đâu rồi!" Phát hiện người vốn đang đứng đấy đã sớm mất tiêu.

"Có việc đi trước rồi!" Bách Lý Thần đảo mắt nhìn qua một vòng cũng không thấy người liền suy đoán như vậy. Thượng Quan Tây Nguyệt gật đầu phát tay áo với Bách Lý Thần rồi cùng Thượng Quan Minh Tuyên đi vào trong phủ, thật ra nàng cũng nghĩ muốn cáo biệt hắn cho đàng hoàng, nhưng nếu như vậy nhất định lý trí của Bách Lý Thần sẽ luôn đặt trên người nàng.

Bách Lý Thần biết tâm tư của Thượng Quan Tây Nguyệt, hắn đưa mắt nhìn bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt, một hồi lâu, hắn mới thu hồi ánh mắt lại, đi đến (d@f@n@q@u@y@s/d00n khi thấy Thượng Quan Lưu Phong vẫn còn khom người, hắn cũng không nói gì thêm, trực tiếp nhảy lên lưng ngựa mà Đồng Nhật vừa mới dắt tới, sau đó hất bụi bỏ đi.

Đến khi không nghe thấy bất kỳ thanh âm gì nữa, Thượng Quan Lưu Phong mới nom nớp lo sợ ngẩng đầu, nhìn thấy trên đường đã không còn ai nữa, mới thở dài một hơi, trời à, khí thế nặng nề vừa rồi ép hắn sắp thở không nổi.

"Chủ tử, sao ngươi bại lộ mình sớm như vậy." Đồng Nhật cười ngựa phía sau lưng Bách Lý Thần, đối với chuyện hôm nay Bách Lý Thần ra tay hắn cảm giác cực kỳ bất ổn, dù sao thời cơ còn chưa tới, bại lộ quá sớm cũng không tốt lắm.

Nhưng ai biết Bách Lý Thần không để ý tới hắn, cứ cười ngựa chạy phía trước.

Đồng Nhật thở dài một hơi, cũng hiểu chủ tử của mình vì Thượng Quan đại tiểu thư, không có cách nào khác, ai kêu hắn là chủ tử của mình, ý của chủ tử, phận làm thuộc hạ chỉ có thể nghe theo!

Hai người Bách Lý Thần còn chưa tới cửa phủ, đã nhìn thấy một cỗ kiệu vững vàng đậu ở chỗ đó, người đứng bên cạnh mặc y phục thái giám trong cung.

"Vị công công này, Vương gia nhà ta đã ra ngoài hai ngày đến nay vẫn chưa về, nếu không...." Tùy tùng gác cổng đang chuẩn bị nói hắn hai ngày sau hãy đến, tiếng vó ngựa lộc cộc vang lên từ xa.

"Là Vương gia nhà ta, hắn về rồi!"

Bách Lý Thần nhìn vị công công trước mắt, nhận ra đây là Hồ công công bên người hoàng thượng, hắn tiêu sái xuống ngựa, mặt không thay đổi nhìn Hồ công công, lạnh nhạt hỏi "Hôm nay Hồ công công đến đây, không biết có chuyện gì không?"

Hồ công công nghe thấy câu tra hỏi này, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn hắn, sáng sớm hôm nay đã có người tới bẩm báo Hoàng Thượng nói Thần vương chỉ đang giả ngủ, cho nên Hoàng Thượng giận dữ, phái mình đến mời Thần vương vào cung nói rõ mọi chuyện.

Hôm nay gặp mặt, quả nhiên khác nhau rất lớn, khí thế này hắn chỉ có thể nhìn thấy trên người hoàng thượng, không ngờ ngốc vương lại có khí thế quân vương thiên hạ không thua gì Hoàng Thượng.

"Hồi bẩm Thần vương, Hoàng Thượng kêu ta đến mời Thần vương vào cung." Hồ công công quan sát liền biết ngay, vâng lời nói rõ.

Bách Lý Thần cũng biết lần này Hồ công công đến nhất định là vì chuyện mình giả ngu, nhưng hắn không nghĩ việc này lại truyền đến trước mặt Hoàng thượng nhanh như vậy, hắn vốn nghĩ nhanh nhất cũng phải tới ngày mai, xem ra là hắn xem thường miệng lưỡi đám người này rồi!

"Vây thì đi thôi, để phụ hoàng đợi lâu cũng không tốt." Bách Lý Thần phát áo choàng lại leo lên ngựa chạy về hoàng cung.

Đội Hồ công công hồi thần đã sớm không thấy bóng dáng hắn đâu, hắn nhanh chóng bước vào kiểu thúc giục người khiêng kiệu đi nhanh lên.

Đến hoàng cung, Đông Nhật đội ở cửa ra vào, một mình Bách Lý Thần đi thẳng vào Kim Loan điện mà không ai ngăn chặn.

Trên Kim Loan điện, màu vàng lóng lánh, xa xỉ mà trống lẻ, hoàng Thượng Bách Lý Kiệt đầy nguy hiểm, nghiêm nghị ngồi trên long ý, ngồi bên cạnh là hoàng hậu đoan trang ưu nhã, hai người bọn họ nhìn Bách Lý Thần đi tới, trong mắt lóe lên ý nghĩ khác nhau.

Bách Lý Thần không thay quần áo, vẫn mặc trường sam màu đen như lúc trong sơn động, nhưng dù như thế, cũng không thể che giấu được tư thế oai hùng hơn người của hắn, trời sinh đã có tư thái quân vương thiên hạ, mỗi mông khê mím lại, đến nỗi khiến người ta cảm thấy thần phục từ trong lòng.

Bách Lý Hành đứng ở vị thứ nhất ở phía dưới nhìn Bách Lý Thần đi tới, lộ vẻ mặt ngoan lệ, hắn không ngờ Bách Lý Thần thật sự giả ngu, giới cho Bách Lý Thần, tâm cơ nặng như vậy, ngay cả ta đều không nhìn ra sơ hở.

"Tham kiến phụ hoàng." Không có chút giọng điệu dư thừa, chỉ có lạnh nhạt, đi đến trước điện, Bách Lý Thần khê vuốt cằm, tuy nhiên lại làm như không thấy hoàng hậu.

Tây Hương Nhi nhìn thấy Bách Lý Thần không nhìn mình, tay để xuống bụng nắm thật chặt, không hổ là hậu thế của một quốc gia, mặc dù bất mãn, cũng không có một biểu cảm dư thừa, nàng đang lo lắng là rốt cục Bách Lý Thần có âm mưu gì mà lại giả ngu.

"Ừm, đứng lên đi." Bách Lý Kiệt phát tay ra hiệu hắn dừng giữ lễ tiết.

Bách Lý Thần ngẩng đầu đứng thẳng lưng, không thêm để ý đến ánh mắt dò xét của người khác, nhìn xem những người đối trá này, Bách Lý Thần lại không khỏi nghĩ tới Thượng Quan Tây Nguyệt, mặc dù mới tách ra một lúc, nhưng lại không nhìn được mà nhớ nàng.

Bách Lý Kiệt nhìn Bách Lý Thần không có ý định lên tiếng, chỉ có thể chủ động mở miệng trước "Thần, sáng nay thẩm nghe được một vài lời đồn đại, liên quan tới ngươi, ngươi có muốn giải thích hay không."

"Phụ hoàng, nhi thần không có gì để giải thích, đây không phải là lời đồn đại, là sự thật!" Giọng nói của Bách Lý Thần bình ổn, trong mắt không có một tia trốn tránh, đường đường chính chính đứng ở đó.

"Làm càn." Nhìn Bách Lý Thần không hề hối cải, Bách Lý Kiệt phẫn nộ đứng lên "Nếu là sự thật, vì sao ngươi chưa bao giờ nói với trẫm, xem trẫm như khi để đùa giỡn sao?"

"Hoàng Thượng bớt giận." Tây Hương Nhi thân mật đứng lên, lấy tay nhẹ nhàng vỗ về lưng Bách Lý Kiệt giúp hắn bình tĩnh "Hoàng Thượng, chắc Thần vương cũng không có ý giấu ngài, hắn làm như vậy nhất định là do bất đắc dĩ."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Hoàng Linh? Vị cô nương này đã đạt tới Hoàng Linh sao?

Edit: susubluu

Bách Lý Thần nhìn Tây Hương Nhi, nghe ra ý trong lời nói của nàng, cười lạnh một tiếng.

Tuy rằng ngoài mặt có vẻ như Tây Hương Nhi nói thay Bách Lý Thần, nhưng trên thực tế là có ý hắn không để Hoàng Thượng vào mắt.

Quả nhiên, nghe thấy Tây Hương Nhi nói câu này, Bách Lý Kiệt càng nổi nóng, hắn hất tay Tây Hương Nhi ra, tức giận nói "Lý do bất đắc dĩ, hắn có lý do gì mà không thể nói cho trẫm biết, sai lầm như vậy mà còn giấu diếm trẫm, hắn có coi trẫm là phụ thân không?"

Nghe từng câu hỏi của Bách Lý Kiệt, Bách Lý Thần cũng không mở miệng, hắn lạnh nhạt làm Bách Lý Kiệt thẹn quá hoá giận.

Nhìn thấy Bách Lý Thần không trả lời câu hỏi của mình, Bách Lý Kiệt thật sự nổi giận, hắn tiến lên hai bước, hét lớn với "Bách Lý Thần, trả lời câu hỏi của trẫm."

"Phụ hoàng "

Bách Lý Hành vẫn im lặng đứng trong đám người liền lên tiếng, cung kính cúi người mở miệng nói "Phụ hoàng, chỉ sợ Lục đệ không dám trả lời, sợ là có bí mật không thể cho ai biết đi!"

Mắt Bách Lý Thần lạnh lùng nhìn Bách Lý Hành, sau đó cúi đầu "Phụ hoàng, lần này ta tiến cung chỉ muốn nói cho người chuyện này là sự thật, nếu không còn chuyện gì khác, nhi thần cáo lui trước!"

Nói xong không đợi Bách Lý Kiệt ân chuẩn, không để ý phản ứng của mọi người nhanh chân đi ra ngoài.

"Người.. Người..." Bách Lý Kiệt nổi giận đùng đùng chỉ vào Bách Lý Thần đã đi mất, nếu không phải còn áy náy với mẫu thân của hắn là Uyển phi, hắn sớm đã dạy dỗ tiểu tử không biết trời cao đất rộng này rồi.

"Hoàng Thượng..." Tây Hương Nhi tiến lên còn muốn nói gì nữa, không ngờ Bách Lý Kiệt tức giận hừ một tiếng, quay người bỏ đi.

Tây Hương Nhi nhìn người đã đi mất, đưa mắt nhìn Bách Lý Hành ra hiệu, bảo hắn theo mình đến tẩm cung.

Bách Lý Hành nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đi theo sau lưng Tây Hương Nhi.

"Mẫu hậu "Trong tẩm cung, Tây Hương Nhi kêu tất cả mọi người đi xuống, Bách Lý Hành nôn nóng ngồi bên cạnh bàn, hắn vẫn không nhìn ra nguyên nhân Bách Lý Thần giả ngu, đã giả ngu, vì sao lại lựa chọn bại lộ lúc này.

"Hành nhi "Tây Hương Nhi rót một chén trà đặt vào trong tay của hắn, đứa con trai này cái gì cũng tốt, chỉ có không giữ được bình tĩnh.

"Mẫu hậu, người nói rốt cục Bách Lý Thần có ý gì." Bách Lý Hành đặt chén trà trong tay xuống kéo tay Tây Hương Nhi, bối rối hỏi.

Tây Hương Nhi cười từ ái, vỗ vỗ tay Bách Lý Hành, bỏ chén trà vào trong tay của hắn, ra hiệu hắn uống một ngụm nước trước.

Trong lòng Bách Lý Hành có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhìn thấy chén trà đưa tới, bực bội nhận lấy uống một hơi.

"Mẫu hậu, người mau nói cho ta biết, có phải Bách Lý Thần muốn tranh vị trí thái tử với ta hay không!" Đây chính là chuyện Bách Lý Hành lo lắng nhất, nếu vị trí thái tử bị người khác cướp đoạt, bị người ta chế giễu thì không nói, nhưng hắn sẽ không còn gì cả.

Nói đến vị trí thái tử, ánh mắt Tây Hương Nhi lập tức trở nên tàn độc, năm đó mẫu thân Bách Lý Thần không phải là đối thủ của mình, bây giờ con của nàng cũng nhất định không phải đối thủ của nhi tử mình.

"Hành nhi, người yên tâm, vị trí thái tử chỉ thuộc về người, bất kỳ người nào cũng không đoạt được, hơn nữa, vị trí thái tử của người đã sớm chiều cáo thiên hạ, người đời đều biết, sẽ không thể tùy ý sửa đổi được, bây giờ nhìn thái độ của phụ hoàng người đối với Bách Lý Thần cũng không có khả năng!"

Tuy Tây Hương Nhi nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn phòng bị, cẩn thận chuẩn bị mọi thứ, không ai có thể đoạt đi mọi thứ của nhi tử.

Trở lại phòng, Thượng Quan Tây Nguyệt và Thượng Quan Minh Tuyên mới vừa đi tới sân, Tiểu Ngôn và Bích Ngọc liền nhào ra.

"Tiểu thư, thiếu gia, các người trở lại rồi!"

"Thế nào, nhớ tiểu thư ta rồi?" Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý học động tác lưu manh chọc búa nâng cằm Tiểu Ngôn lên đùa giỡn.

"Tiểu thư "Tiểu Ngôn then thùng dậm chân.

Thượng Quan Tây Nguyệt cười một tiếng "Được rồi, không đùa các người nữa."

"Đúng rồi, tiểu thư, bát của người đâu, chẳng lẽ lại lau đi rồi?" Bích Ngọc ti mi liếc mắt đã nhìn ra Thượng Quan Tây Nguyệt khác thường.

Tiểu Ngôn nghe Bích Ngọc nói vậy, nhìn kỹ "Đúng vậy, tiểu thư, lần trước không phải người muốn về lên sao, sao lại không thấy nữa!"

Thượng Quan Minh Tuyên nghe thấy mơ mơ hồ hồ, cái gì về lên rồi không thấy nữa, hắn thực sự không hiểu.

"Sau này ta dùng bộ dạng này ra ngoài được không?"

"Thật sao, vậy thì tốt quá, tiểu thư, dung nhan tuyệt thế chắc chắn sẽ khiến những người kia ái mộ không thôi." Bích Ngọc vỗ tay vui vẻ nói.

Quá tốt rồi, từ nay về sau tiểu thư đều dùng khuôn mặt này để gặp người, nhất định có không ít người hâm mộ tiểu thư, hừ, nhìn xem những người kia còn nói tiểu thư xấu nữa không!

"Được rồi, không nói những thứ này nữa "Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong quay đầu nhìn Thượng Quan Minh Tuyên "Ca ca, huynh nói xem giải thi đấu có yêu cầu gì không, hoặc là có phải đến báo tên không."

Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên nghĩ đến chuyện này, nàng hận không thể lập tức giải trừ hôn ước với Bách Lý Hành, nàng thật sự không muốn có bất kỳ liên quan gì đến hắn nữa, dù một cái hư danh cũng không được.

"Không sai, tham gia giải thi đấu nhất định phải đến ghi danh, chỉ có sau khi báo tên thì tên của muội mới được ghi vào danh sách tuyển thủ dự thi, đến lúc đó nghe gọi tên đề ra trận, cuối cùng đoạt được vị trí đầu bảng."

"Ừ" "Thượng Quan Tây Nguyệt gật đầu "Ca ca, vậy ta về thay quần áo trước, đến lúc đó hai ta cùng đi báo danh, đứng rồi ca ca, huynh cũng trở về rửa mặt đi, hai canh giờ sau chúng ta gặp ở cửa!"

"Được."Thượng Quan Minh Tuyên xoay người rồi đi.

Sau hai canh giờ, Thượng Quan Tây Nguyệt rửa mặt thay bộ váy màu đỏ có thêu con hồ điệp tao nhã, diện[dañin quy11/d00n khi đi đến cửa gặp Thượng Quan Minh Tuyên, Thượng Quan Minh Tuyên nhìn nàng mà thấy kinh diễm.

Thượng Quan Tây Nguyệt mặc áo đỏ, làm nổi bật dung nhan đẹp như hoa của nàng, khuôn mặt xinh đẹp phấn nộn, da thịt như tuyết, óng ánh sáng long lanh, hai mắt giống như một dòng nước xanh biếc, lúc nhìn quanh, có một khí chất lạnh lùng cao quý. Mỗi anh đào không son mà đỏ, kiều diễm mộng nước, eo thon nhỏ không đủ một nắm tay, đầu tóc dài như thác nước cũng không buộc lại, mặc cho nó bay ở phía sau, dài thẳng tới hông.

"Ca ca? Ca ca?"Nhìn thấy Thượng Quan Minh Tuyên sững sờ Thượng Quan Tây Nguyệt hiểu kỳ vươn bàn tay trắng như ngọc lắc qua lắc lại trước mặt hắn.

Thượng Quan Minh Tuyên đã thay một bộ trường sam màu trắng, kỳ thật, khí chất của hắn tương tự như Long Hạo Lăng, đều rất tao nhã, nho nhã.

"Hả, ừ" Thượng Quan Minh Tuyên trừng mắt nhìn bàn tay trước mặt, lấy lại tinh thần, tán thưởng từ tận đáy lòng "Nguyệt nhi, muội thật sự quá đẹp!"

Thượng Quan Tây Nguyệt cười khúc khích "Được rồi, ca ca, huynh nhìn từ trên xuống dưới như vậy, ta sẽ cho là huynh yêu ta!"

Thượng Quan Minh Tuyên nghe lời nói nghịch ngợm của Thượng Quan Tây Nguyệt, cũng chiều cười một tiếng, gõ đầu nàng "Muội đó, chỉ biết đùa ca ca, hơn nữa, không phải có tên gia hoả Bách Lý Thần yêu muội đến chết đi sống lại sao?"

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong khuôn mặt đỏ lên, mỗi anh đào khẽ cắn, đáng yêu trừng mắt nhìn Thượng Quan Minh Tuyên một cái "Ca ca, ta không thèm nghe huynh nói nữa."Nói xong cũng tự mình đi trước.

"Ha ha "Thượng Quan Minh Tuyên cười mở cười một tiếng liền đi theo Thượng Quan Tây Nguyệt, cười cười nói nói đi vào chỗ báo danh.

Nơi báo danh giải thi đấu thật ra chỉ là nơi giúp người ta khảo nghiệm như ở Thông Thiên Các thôi, tất cả có 5 bàn lớn, mỗi bàn đều có một người tiến hành đăng ký, đến phiên ai liền đi lên viết tên và cấp bậc linh lực.

Năm bàn lớn xếp hàng dài, Thượng Quan Tây Nguyệt đứng sau cùng nên không nhìn thấy vị trí phía trước.

"Ca ca, người xếp hàng nhiều quá, sao lại có nhiều người như vậy!"Nhìn đám người trước mắt như núi, Thượng Quan Tây Nguyệt hoa mắt, nàng không hiểu, chẳng qua chỉ là một trận tranh tài mà lại có nhiều người tham gia như vậy, chẳng lẽ cũng vì muốn đoạt được vị trí đầu bảng sao?

Thượng Quan Minh Tuyên thận trọng che trước người Thượng Quan Tây Nguyệt, tránh cho có người chen ngang nàng, nghe thấy câu hỏi của nàng, liền vịn cánh tay của nàng trả lời "Giải đấu hàng năm đều có nhân tài các quốc gia khác tới tham gia, cũng không thiếu người năm trước không đoạt giải quán quân, bọn họ không từ bỏ, chỉ cần có giải đấu khác, bọn họ liền tới tham gia, tranh thủ cơ hội đoạt giải quán quân, coi như không đoạt giải quán quân, người thắng năm người đứng đầu cũng được khen thưởng, thậm chí có thể được phong quan phong tước, cho nên chính là những lợi ích này hấp dẫn người ta tới tham gia."

Thượng Quan Tây Nguyệt cái hiểu cái không nhẹ nhàng gật đầu, nói trắng ra cũng là những người ham quyền quý cho nên mới muốn tranh tài, đều muốn không làm mà hưởng!

Thượng Quan Tây Nguyệt là người cuối cùng, bọn họ đứng phía sau nhàm chán chờ đợi, thời gian nháo nháy cái đã qua một canh giờ, đám người ở phía trước di chuyển từng chút một, rốt cục trước Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ còn ba người.

"Ai da, mệt chết đi"Thượng Quan Tây Nguyệt vỗ vỗ hai chân đau nhức, phía trước lại bớt đi một người, nàng cũng đi lên một bước.

"Cút ngay, để cho ta ghi danh trước" Khi phía trước Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ còn có một người, một giọng nói lỗ mãng chen lên phía trước, chen ngang người trước mặt, miệng liu lo không ngừng nói lời thô tục "Người chờ một chút, mau tránh ra cho ta, để lão tử ghi danh trước!"

Người phía trước Thượng Quan Tây Nguyệt không vui, xếp hàng lâu như vậy vất vả lắm mới đến lượt mình, dựa vào cái gì mà phải nhường cho hắn.

"Người muốn đăng ký thi ra đằng sau xếp hàng đi!"Người kia đẩy đại hán ra ngoài, đứng vào chỗ cũ.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn đại hán kia cao lớn thô kệch, dáng dấp như quan binh, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác thấp giọng hỏi Thượng Quan Minh Tuyên "Ca ca, người kia là ai, sao không coi ai ra gì vậy."

Thượng Quan Minh Tuyên nhìn người Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ vào "Hắn là người của Nam Xuyên quốc, tên là Hồ Triệt, là tay sai của đại tướng quân Nam Xuyên quốc, cũng chính là người đạt hạng sáu trong giải thi đấu, bởi vì lúc trước chưa vào được năm người đứng đầu, cho nên đứng trên sân thi đấu tuyên bố năm nay sẽ tới tham gia, không ngờ lại tới thật!"

"Cái gì? Hồ Xá?"Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy cái tên này thì nhếch miệng cười một tiếng, phụ mẫu người này cũng quá biết đặt tên mà, Hồ Xá, ha ha, buồn cười quá.

"Muội đó, hần là Hồ Triệt, Triệt trong Thanh Tĩnh!"Thượng Quan Minh Tuyên bắt đầu đi lắc đầu, muội muội của mình càng ngày càng nghịch ngợm, chính mình cũng không ứng phó nổi.

Trông thấy ca ca im lặng, Thượng Quan Tây Nguyệt thề lười nhìn hai người đang tranh chấp càng lúc càng kịch liệt, đến cuối cùng đã trực tiếp động thủ.

"Đồ đầu gỗ chết tiệt, lão tử đăng ký xong sẽ để ngươi đăng ký không được sao, thật đúng là đầu gỗ."Hồ Triệt không nhịn được gãi tóc của mình, loại người này vừa nhìn qua liền biết là người nóng tính, không chịu nổi khi bị người khác kích thích.

Người phía trước Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không phải là người chịu thua thiệt, hần ngẩng đầu lên "Đã như vậy, vậy ta đăng ký xong rồi tới ngươi đăng ký không được sao?"

Hồ Triệt nghe hần lại dám chống đối mình, tức giận thả tay xuống, lòng bàn tay xuất hiện một luồng khí màu xanh, xuất một chưởng đánh ngã người kia, còn nhỏ hai cục đờm xuống đất

"Rượu mời không uống cứ thích uống rượu phạt, nhìn xem ngươi còn dám đối nghịch với lão tử không?"

Nói xong hình như còn chưa hết giận lại đá người kia hai cước.

Huyền khí màu xanh? Không ngờ nhìn bề ngoài xấu xí còn nói tục, vậy mà thực lực cũng không thấp, lại là Võ Linh, nhìn mức độ màu sắc, chắc là sơ cấp!

"Phi" Hồ Triệt thô lỗ nhổ một ngụm nước bọt, vỗ tay một cái chuẩn bị ghi danh.

Người nằm trên đất biết mình không phải là đối thủ của hần, chỉ có thể nuốt cục tức này xuống, hần lau vết máu ở khóe miệng, lão đảo đứng sau lưng Hồ triệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở phía sau nhìn không được nữa, người này thật không biết lễ phép, rõ ràng mình chen ngang, còn động thủ với người khác.

"Này, ta nói Hồ Xá này!" Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý Thượng Quan Minh Tuyên ngăn cản đi lên phía trước, dùng sức vỗ vỗ bả vai Hồ Triệt.

"Ai đánh lão tử." Hồ Triệt hung ác xoay người, khi thấy dung nhan Thượng Quan Tây Nguyệt tuyệt sắc, lập tức thêm nhỏ dãi, hần xoa xoa đôi bàn tay, cười hắc hắc hai tiếng.

"Vị tiểu mỹ nhân này, vừa rồi là ngươi đánh ta sao?"

Nhìn Hồ Triệt cười âm hiểm, Thượng Quan Tây Nguyệt chau mày, con ngươi lạnh lùng quét mắt nhìn hần một cái "Nơi này không cho phép chen ngang, làm phiền ngươi đứng ở đằng sau đi."

Hồ Triệt chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt đẹp tuyệt mỹ, cũng không hề nhận ra giọng điệu của nàng đang tức giận, ngược lại càng tới gần nàng "Tiểu mỹ nhân, ngươi cũng đến báo danh sao? Tới đây tới đây, ta để ngươi ghi danh trước!"

Nói xong chuẩn bị giữ chặt bàn tay nhỏ trắng nõn của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nhìn cái mặt heo đang đưa tới gần, Thượng Quan Tây Nguyệt biến sắc, hai con mắt mát lạnh hiện lên vẻ lo lắng, linh hoạt vọt đến phía sau Hồ Triệt, tay phát ra huyền khí màu xanh lá cây đậm, trực tiếp đánh vào phía sau Hồ Triệt.

"Ngươi cũng quá lớn mật, bản cô nương mà ngươi cũng dám động chạm!" Thượng Quan Tây Nguyệt lạnh nhạt đứng ở đó, hai tay để phía sau, khinh thường đánh Hồ Triệt bay về phía trước.

Hồ Triệt không ngờ mỹ nhân trước mắt lại đột nhiên ra tay, nhất thời không phòng bị, cắm đầu về phía trước, may mắn ổn định lại thân thể, để không bị té quá khó nhìn.

Về xoay người hung tợn nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt, gắt gỏng nói "Xứ nữ nhân, lão tử coi trọng ngươi là vinh hạnh của ngươi, ngươi còn không biết tốt xấu, nhìn xem hôm nay lão tử thể huấn ngươi nào giáo."Nói xong chà sát bàn tay đánh về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Hần cũng không sử dụng linh lực, hần cho rằng đối với một tiểu mỹ nhân này mấy quyền là có thể bắt được nàng, dùng linh lực chính là tự vũ nhục mình.

Nhìn thấy Hồ triệt chuẩn bị động thủ với Thượng Quan Tây Nguyệt, Thượng Quan Minh Tuyên chuẩn bị bảo vệ Thượng Quan Tây Nguyệt hộ sau lưng, ai ngờ Thượng Quan Tây Nguyệt nhẹ nhàng đẩy hần ra "Ca ca, không có chuyện gì, nhìn ta đi!"

Thượng Quan Minh Tuyên cũng biết không có cách nào cản muội muội này của hần, đành phải cảnh giác đứng ở một bên, không bỏ qua bất cứ động tác nào của Hồ Triệt, nếu Hồ Triệt làm chuyện bất lợi với Thượng Quan Tây Nguyệt, hần sẽ lập tức ra tay!

Người chung quanh cũng tản ra, vây quanh Thượng Quan Tây Nguyệt và Hồ Triệt.

"A, cô nương xinh đẹp này là ai, sao từ trước tới nay chưa từng gặp qua?" Bên trong đám đông có một người chỉ vào Thượng Quan Tây Nguyệt tò mò hỏi.

Đây rốt cuộc là con gái nhà ai, lại có dáng dấp xinh đẹp như vậy, còn đẹp hơn đích nữ của Vũ gia vô số lần.

"Ta cũng chưa từng thấy qua, xem ra nàng cũng tới tham gia giải thi đấu, không ngờ vị cô nương này không chỉ có diện mạo xinh đẹp mà còn có thực lực nữa." Một người khác tiếp lời.

Thượng Quan Tây Nguyệt lạnh mắt nhìn Hồ Triệt nâng bàn tay lên đặt về phía thân thể cực kịch càng ngày càng đến gần, môi anh đào chậm rãi nhếch lên.

"Đi chết đi!" Hồ Triệt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt đứng tại chỗ không nhúc nhích, cho là tiểu mỹ nhân đã sợ đến choáng váng, lập tức đắc ý cực kỳ.

Hồ Triệt nguyên vốn chuẩn bị đập vào bàn tay Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng khi thấy cái túi treo trên quần áo màu đỏ của Thượng Quan Tây Nguyệt, diễnd@fn

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nhìn thấy ánh mắt thâm tà của Hồ Triệt, con mắt lạnh nhạt đầy giễu cợt, cười như không cười nhìn Hồ Triệt không biết sống chết, lại dám khinh nhờn mình.

Ngay khi bàn tay của Hồ Triệt đánh đến trước ngực nàng, Thượng Quan Tây Nguyệt linh động khẽ cong eo, men theo cánh tay của hắn vòng ra phía sau, sau đó bật lên đá một cước vào sau lưng Hồ Triệt.

Một cước của Thượng Quan Tây Nguyệt rất nặng, Hồ Triệt lao đảo cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều đau đớn, hắn không thể xem thường người trước mắt này, hắn xoay người, tay tú một huyền khí màu xanh đánh về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Nguyệt nhi, cẩn thận!" Tâm trạng Thượng Quan Minh Tuyên căng thẳng, hắn muốn đi lên hỗ trợ, nhưng nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt liếc mắt nhìn qua, đành phải thôi, lo lắng nhìn hai người giao thủ.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng bắt đầu nhìn thẳng vào hắn, không phải tùy tiện như vậy, nàng giơ tay lên, cả bàn tay đều quanh quần huyền khí màu xanh lá cây đậm, nhìn như đom đóm lập loè trước mắt người khác.

"Hoàng Linh? Vị cô nương này là Hoàng Linh?" Trong đám người người kinh ngạc há hốc miệng, nhìn khí thế Thượng Quan Tây Nguyệt phát ra, nhìn màu sắc của Hoàng Linh, hắn không thể tin được vào mắt mình, vị tiểu cô nương trước mắt này nhìn chỉ mới 14, 15 tuổi, vậy mà đã là Hoàng Linh, thật là thiên phú bẩm sinh mà, quả thật là thiên tài!

"Không sai, thật sự là Hoàng Linh, đây rốt cuộc cô nương nhà ai, sao từ trước tới bây giờ chưa từng nghe nói qua!"

Hồ Triệt cũng rất kinh ngạc, không ngờ tiểu cô nương trước mắt mới đến trước ngực mình mà đã là Hoàng Linh, trong ngàn vạn người, ở độ tuổi này mà có được thực lực này, vốn dĩ rất khó tin.

Nhưng dù là Hoàng Linh thì sao, mình là Võ Linh sơ cấp, còn sợ không đối phó được một người thuộc Hoàng Linh sao?

"Hừ, tiểu nha đầu, coi như thực lực ngươi tốt thì làm được cái gì, hôm nay gặp phải lão tử ta, ngươi cũng chỉ có thể đầu hàng."

Hồ Triệt nói xong phát ra một luồng khí hùng hậu đi đến, tiếp theo đó, huyền khí màu xanh bay về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Có đúng không, vậy thì thử một chút đi!" Thượng Quan Tây Nguyệt nhíu mày lại, cấp tốc né tránh, hai chân một nhảy vọt lên, lập tức không còn thấy bóng dáng đầu.

"Người đâu rồi!" Vốn đang nhìn hắn đang sắp đánh tới Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng người lại không thấy đâu nữa, bước chân của Hồ Triệt không tự chủ được lui về sau một bước.

Đợi khi hắn phản ứng kịp, quay người lại thì đã trễ rồi, Thượng Quan Tây Nguyệt đánh một chưởng vào trước ngực Hồ Triệt, Hồ Triệt lập tức cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, cũng không chế không nổi ngửa đầu phun ra một ngụm máu tươi.

Thượng Quan Tây Nguyệt đánh trúng hắn, lách mình né qua.

Mặc dù mình là Hoàng Linh trung cấp, nhưng chống lại một Võ Linh sơ cấp như Hồ Triệt vẫn phải cố hết sức, lại thêm việc nàng vượt cấp trong lúc đánh nhau, nên vẫn chưa bắt kịp.

Hồ Triệt phun ra một ngụm máu, cảm giác mặt mũi của mình đã bị mất hết, mắt hắn như muốn nứt ra, giận dữ hét lên "Ngươi dám dẫm thương ta, ta muốn mạng của ngươi."

Lửa giận ngập đầu, Hồ Triệt công kích liên tục.

"Oanh... Oanh..." Từng luồng huyền khí màu xanh, đánh tới Thượng Quan Tây Nguyệt, Thượng Quan Tây Nguyệt nhanh chóng né tránh mấy luồng huyền khí, lộn ngược ra sau mấy cái, nhẹ nhàng linh hoạt né tránh, lúc này, nàng bắt được một cơ hội, thừa dịp Hồ Triệt không ngừng bắn huyền khí ra,

Thượng Quan Tây Nguyệt khẽ cong đầu gối, nhào toàn bộ thân thể về phía Hồ Triệt.

Lúc ở hiện đại nàng am hiểu nhất là đánh cận mặt, nàng tin tưởng, ở nơi chỉ biết đánh nhau bằng huyền khí như đại lục này, không ai đánh cận mặt hơn được nàng.

Khi tới gần Hồ Triệt, Thượng Quan Tây Nguyệt bay lên không trung, lấy lực từ trên không, đánh thẳng xuống người dưới mặt đất.

Mỗi chỗ trên thân thể nàng đều trở thành vũ khí công kích người.

Hồ Triệt không ngờ nàng sẽ xài chiêu này, chỉ một chiêu liền bị nàng ép dưới thân.

Không chế được Hồ Triệt, Thượng Quan Tây Nguyệt dùng xương đùi đè ép ngực Hồ Triệt, khiến cho hắn không động đậy được, sau đó nắm tay lại thành nắm đấm, đánh từng quyền lên mặt Hồ Triệt, đập Hồ Triệt há mồm kêu to, chỉ chốc lát liền chảy máu đầy mặt, thấy không rõ diện mạo nữa.

Người chung quanh và Thượng Quan Minh Tuyên đều trợn to hai mắt, không muốn bỏ mắt cảnh tượng đặc sắc này.

Trời ạ, chuyện này, cũng quá bạo lực đi, nhìn nắm đấm giống như không muốn nữa vậy, nhìn thôi cũng thấy rất đau rồi, chứ đừng nói là bị đánh, không ngờ thân thể nho nhỏ này lại ẩn chứa sức mạnh lớn như vậy, nhìn người kia bị đánh, ngay cả một lời cũng không nói được, cô nương này, người quá mạnh mẽ, đánh người ta đến nỗi cha mẹ hắn cũng nhận không ra.

Thượng Quan Minh Tuyên trợn mắt há mồm, chuyện này, người bạo lực này thật sự là muối muối của mình sao, xem ra sau này mình cũng phải cẩn thận một chút, nếu không ngày nào đó khiến nàng không vui thì mình cũng sẽ rất thảm.

Mặc dù Thượng Quan Tây Nguyệt đánh rất đã, nhưng từ việc trán nàng chảy mồ hôi còn cả tiếng thở dốc thì có thể thấy được nàng đã rất mệt mỏi, nắm đấm của nàng cũng từ từ giảm tốc độ xuống.

Hồ Triệt cũng nhìn ra Thượng Quan Tây Nguyệt đã đến cực hạn, hắn thừa dịp Thượng Quan Tây Nguyệt thư giãn, huyền khí quanh thân điên cuồng tụ tập, đến trình độ nhất định, hắn rống to một tiếng.

"A "

Thượng Quan Tây Nguyệt nói thầm một tiếng không tốt, lúc muốn tránh đi, đã không còn kịp rồi, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị huyền khí bạo phát của Hồ Triệt bắn ngược ra ngoài, bay ngược giữa không trung.

"Nguyệt nhi "

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Để cho sau này người không dám đắc tội với lão tử nữa ?

Edit: susubluu

Thượng Quan Minh Tuyên vội vàng bay lên trời muốn đỡ Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng do huyền khí phản nộ của Hồ Triệt bộc phát quá lớn, khiến tốc độ của Thượng Quan Tây Nguyệt bay ra ngoài rất nhanh, nên Thượng Quan Minh Tuyên không đuổi kịp.

Không thể nào, Thượng Quan Tây Nguyệt ở giữa không trung che mặt mình, thực sự không muốn nhìn thấy hình dạng mình bị ngã xuống đất, qua một hồi lâu, nàng đều không có cảm giác đau đớn khi bị ngã xuống đất.

"A "Nàng hiểu kỳ nhìn qua khe hở, phát phát hiện mình không bị té xuống đất, vẫn ở giữa không trung, nhưng lại bị một người mặc y phục màu mực ôm vào trong ngực.

Nàng nhanh chóng thả tay xuống, ngửa đầu nhìn về phía người đỡ mình.

Là Bách Lý Thần!

Khi thấy gương mặt hơn người của Bách Lý Thần, Thượng Quan Tây Nguyệt không khống chế được nên mặt đỏ lên, nàng cảm giác mình thật là mất mặt, đánh nhau với người khác còn bị người ta đánh bay ra ngoài, nàng cảm giác mình không còn mặt mũi gặp người nữa.

Sau khi Bách Lý Thần ra khỏi hoàng cung ngoài hồi phủ thay y phục xong liền vội vàng chuẩn bị đi tìm Thượng Quan Tây Nguyệt, đang ở trong xe ngựa hắn đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, hắn vốn xem thường, đột nhiên nghe thấy hai chữ Nguyệt nhi, hắn nhanh chóng vén rèm lên, liếc mắt đã

nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt bay về phía này.

Hắn biến sắc, cấp tốc bay lên không trung đỡ nàng, khi nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ không chút phấn son, hắn kinh diễm, hắn biết Thượng Quan Tây Nguyệt rất đẹp, nhưng hắn lại không biết nàng đẹp đến mức này, trong mắt của hắn, trong lòng của hắn đầy hình ảnh của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Minh Tuyên nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt được Bách Lý Thần đỡ, thở dài một hơi, rơi xuống mặt đất.

Khi Bách Lý Thần nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt vươn tay che kín mặt thêm lần nữa, hắn nhìn không được cười phá lên, hắn cảm thấy Nguyệt nhi như vậy vô cùng đáng yêu.

Khi Bách Lý Thần ôm lấy Thượng Quan Tây Nguyệt, khiến cho thiên địa đều phai mờ, tất cả mọi người hâm mộ nhìn đôi nam nữ tuyệt phối này.

Bọn hắn đều rất ngạc nhiên, từ lúc nào mà Tây Lăng Quốc lại có thêm một mỹ nhân mà không ai biết.

Nữ xinh đẹp động lòng người, có một luồng linh khí nhẹ nhàng, dung nhan như vậy, dĩ nhiên;Dần Bách Lý Thần ôm Thượng Quan Tây Nguyệt trong ngực chậm rãi xoay tròn giữa không trung rồi xuống đất, khiến y phục màu đỏ như là hồ điệp bay múa, giương cánh muốn bay đi, màu đỏ quyến rũ như thế, làm lu mờ ánh mắt tất cả mọi người.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều ngừng thở, mắt chăm chú nhìn theo hai người này, không ai muốn quấy rầy tình cảnh tuyệt mỹ này.

"Nguyệt nhi, nàng còn muốn che mặt tới khi nào!" Bách Lý Thần rơi xuống mặt đất, hai tay siết chặt hông Thượng Quan Tây Nguyệt, nhìn nàng từ đầu đến cuối vẫn không buông tay ra, nhẹ nhõm nói.

Nghe thấy câu nói mang đầy ý cười này, Thượng Quan Tây Nguyệt thầm nghĩ mình thật không có tiền đồ, có cái gì tốt đâu mà thẹn thùng, sau đó liền chậm rãi thả hai tay ra, khi nhìn thấy mình còn nằm trong ngực Bách Lý Thần, mặt nàng đỏ lên, nhắc chân lên đá một cái, thoát khỏi ngực của hắn.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng đối diện Bách Lý Thần sửa sang lại đầu tóc có chút xóc xếch, vỗ vỗ mép váy, sau đó khôi phục lại vẻ bình tĩnh ngẩng đầu nhìn về phía Bách Lý Thần "Bách Lý Thần, sao chàng tại ở đây!"

Mọi người vây xem nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt gọi như vậy, mở to hai mắt không thể tin nhìn Bách Lý Thần ngao ngễ đứng thẳng ở đó.

"Thì ra hắn là Thần vương, thật không thể tin được!" Trong đám người đó, hai mắt của một nữ văn sĩ phát sáng nhìn Bách Lý Thần.

Không ngờ sau khi Thần vương khôi phục lại tuấn mỹ như vậy, khí thế cũng cường đại như vậy, khiến người ta nhìn không được mà động tâm.

Cái gì, Bách Lý Thần, người này lại có thể là ngốc vương Thần vương sao? Thật là khó tin, khó trách sáng nay sôi sùng lòi đốn nói Thần vương đang giả ngu, hiện tại xem ra lời đồn không sai.

Tất cả mọi người đều suy nghĩ như vậy, gật đầu, trong đó có một người nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, nhận ra nàng, đột nhiên kích động duỗi ngón tay ra chỉ vào Thượng Quan Tây Nguyệt, kích động hô "Thượng Quan Tây Nguyệt! Người này là Thượng Quan Tây Nguyệt, đại tiểu thư phủ Thừa tướng!"

Tất cả mọi người nhìn theo ngón tay của hắn, nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, trong mắt đều rất kinh ngạc, không phải nói đại tiểu thư phủ Thừa tướng Thượng Quan Tây Nguyệt có dung mạo xấu xí đến không chịu nổi sao, thể chất là phế vật, nhưng nữ tử trước mắt này tuyệt mỹ như vậy nhìn không hề giống nàng.

Nhưng nhìn thấy Thần vương gọi nàng là Nguyệt nhi, xem ra là không sai, không ngờ Bách Lý Thần không chỉ thâm tàng bất lộ, mà ngay cả Thượng Quan Tây Nguyệt cũng lên gạt mọi người.

"Không ngờ Thượng Quan gia đại tiểu thư lại xinh đẹp động lòng người như vậy, thực lực cũng rất cao." Một người đi đường nhìn dung nhan Thượng Quan Tây Nguyệt xinh đẹp, mắt ngây ngốc ni non.

Một người khác nhìn hắn, cười một tiếng "Đúng vậy, dung mạo tuyệt thế vô song như vậy, không ai so sánh được, làm sao, thích người ta sao, Thần vương nhìn nàng với con mắt khác, nàng còn là vị hôn thê của thái tử nữa!"

Bách Lý Thần đứng bên cạnh cũng nghe thấy câu này, khi hắn nghe thấy người khác nói Thượng Quan Tây Nguyệt là vị hôn thê của Bách Lý Hành, mắt mở to, quét mắt về phía người vừa mới nói câu đó.

Người kia bị ánh mắt của âm trầm Bách Lý Thần nhìn chằm chằm, lập tức ngậm miệng, không dám nhìn thẳng vào con mắt đầy uy hiếp của Bách Lý Thần.

Bách Lý Thần thu mắt lại, lúc này mới nhớ tới vừa rồi Thượng Quan Tây Nguyệt bị người đánh, lập tức kéo Thượng Quan Tây Nguyệt đến bên cạnh mình, đi đến trước mặt Hồ Triệt.

"Người là ai, dám quấy chuyện của lão tử!" Sau khi Hồ Triệt phóng thích huyền khí toàn thân, cảm giác lực bất tòng tâm, thân thể có chút suy yếu, hắn lau vết máu trên mặt, nhìn Bách Lý Thần đang đi tới, miễn cưỡng đứng vững hung hăng nói.

Bách Lý Thần không nói gì, cứ lẳng lặng nhìn hắn, không có một chút phật phùng, nhưng chính cái trạng thái bình tĩnh này, Hồ Triệt lại cảm giác mình đã

không thở nổi nữa, hần cảm giác rất ngột thở, như có một bàn tay vô hình bóp chặt cổ của mình.

Bách Lý Thần rất tức giận, môi mỏng nhếch lên, trong mắt có vẻ tức giận, hần tức giận đồng thời cũng lo lắng, nếu vừa rồi hần không tới kịp, nhất định Thượng Quan Tây Nguyệt sẽ bị thương, cứ như vậy chỉ mới nghĩ tới đây, cảm giác ngực thắt chặt lại.

"Này, ngươi, rốt cục ngươi là ai, nói cho lão tử biết. Xưng tên ra đi!" Hồ Triệt ráng chống đỡ mình nhìn thẳng vào Bách Lý Thần, hần không thể không thừa nhận, nam tử trước mắt chỉ dùng một ánh mắt đã khiến người ta khó bước. Chứ đừng nói là động thủ, bản thân hần tuyệt không phải là đối thủ của hần.

Nghe thấy Hồ Triệt mở miệng nói một tiếng lão tử, Bách Lý Thần nhú mày lại, mắt như lưỡi kiếm sắc bén bắn về phía hần, sau đó tay phải đưa ra phía trước nắm chặt lại trong hư không, thân thể Hồ Triệt bị không chế nghiêng về phía trước, chân cũng bị kéo lê trên mặt đất, trực tiếp bị kéo đến trước mặt Bách Lý Thần. Sau đó bị Bách Lý Thần nắm chặt cổ.

"Khụ khụ, ngươi, ngươi thả ta ra!" Hồ Triệt nắm thật chặt tay Bách Lý Thần, muốn đẩy tay của hần ra, nhưng tay Bách Lý Thần như nham thạch không nhúc nhích tí nào. Khuôn mặt Hồ Triệt đỏ bừng, có thể coi là như thế, mắt lộ vẻ hung hăng rống to một tiếng "Nói cho các ngươi biết, các ngươi biết lão tử là ai không, lão tử là —— "

"Àm..."

Chưa nói hết câu, một tiếng vang vang lên, sau khi thấy rõ, đám người trừng lớn mắt, như không dám tin vào hai mắt của mình, trời ạ, chuyện này, Bách Lý Thần làm mọi người kinh hãi quá mà, vậy mà, vậy mà....

"A..."

Hai mắt Hồ Triệt đột nhiên trừng lớn, đỏ bừng miệng chảy máu, đồng thời hần buông cánh tay bóp lấy tay Bách Lý Thần ra, thân thể Hồ Triệt khẽ cong, hô hấp cứng lại, ngã đầu ngã trên mặt đất, quý khóc sôi gào, hai chân đạp loạn, co ro trên mặt đất, giống như con nhộng.

"Chuyện này.. Chuyện này..."Người chung quanh, chỉ vào cảnh tượng này, miệng há lớn, nửa ngày cũng không nói nên lời.

Thật là đáng sợ, tất cả mọi người hít vào một hơi, đều không nhìn được gấp rút nhấc hai chân lên, không nhìn được cách xa Thượng Quan Tây Nguyệt một chút.

Vừa rồi, vừa rồi một cước của Thượng Quan Tây Nguyệt vừa vặn đá trúng chỗ quan trọng bên dưới của nam tử!

Bên tai truyền đến tiếng gào thét kinh thiên động địa, có thể nghĩ ra, Thượng Quan Tây Nguyệt dùng lực lớn cỡ nào.

Không để ý ánh mắt của mọi người, Thượng Quan Tây Nguyệt bình tĩnh thu chân lại, như người liên quan, vỗ góc áo, hơi hột nói "Ngươi mở miệng ra là lão tử này lão tử kia, ta khiến cho ngươi không làm nổi lão tử nữa."

Nghe thấy câu nói kia, trong lòng mọi người chỉ còn lại một ý nghĩ, hung ác, quá độc ác, sau này nhìn thấy nàng nhất định phải tránh xa ra.

"A... A..." Mặt mũi Hồ Triệt đỏ bừng, co quắp lại, ánh mắt giống như rắn độc trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, muốn mở miệng nói cái gì, nhưng chỗ bị đá thật sự quá đau, hét thảm một tiếng, đau nhức đến hôn mê bất tỉnh, lúc ngất đi còn duy trì động tác bảo vệ nửa người dưới.

Trâu bò, quá trâu bò, một cước đã có thể đá một nam nhân cường tráng hôn mê bất tỉnh, một cước này của Thượng Quan Tây Nguyệt quá tuyệt.

Thượng Quan Minh Tuyên sợ ngây người, hần xóc xếch nhìn một cước bất ngờ của muội muội mình, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, cứ như vậy ngơ ngác nhìn!

Bách Lý Thần cũng bị Thượng Quan Tây Nguyệt dọa cho ngây dại, hần không ngờ Thượng Quan Tây Nguyệt không lưu tình chút đá vào yếu điểm của nam tử, đây quả thực... quyết đoán... lòng này Bách Lý Thần không ngừng co giật.

Trong mắt của hần không có sợ hãi, cũng không cảm thấy bất mãn đối với hành vi của nàng, mà ngược lại hần cảm thấy Thượng Quan Tây Nguyệt càng thêm đặc biệt, hần cảm thấy mình và nàng đúng là một đôi trời sinh.

"Giải quyết "Thượng Quan Tây Nguyệt tiêu sái phui tay, dưới cái nhìn soi mói của mọi người đi về chỗ bàn đăng ký "Ta có thể ghi danh chưa!"

Người đăng ký cũng trừng lớn hai mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, hần nhìn thấy hết mọi động tác của Thượng Quan Tây Nguyệt vừa rồi, ghi nhớ trong lòng, hai chân dưới mặt bàn hơi khép kín lại, vốn cũng không nghe thấy nàng đang nói cái gì, đến Thượng Quan Tây Nguyệt không nhìn được gõ bàn một cái, hần mới giật mình, hồi thần lại "Có thể có thể, cô nương, ngươi viết lên của mình vào bên trái, bên phải viết cấp bậc linh lực của ngươi là được rồi."

Người đăng ký vội vàng lấy một quyển sách ra nói rõ ràng, sợ đắc tội với nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt gật đầu, cầm bút lông viết tên của mình lên, bên phải viết Hoàng Linh trung cấp.

"Được rồi, cô nương, như vậy là xong rồi, đến khi tranh tài sẽ kêu theo tên, ngươi nghe thấy tên đi ra sân là được rồi!" Người đăng ký nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt viết xong, đứng dậy ân cần giải thích với nàng quy định lúc tranh tài.

"Đi ra, Vũ đại tiểu thư tới, các người còn không tránh ra!" Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt đang tập trung tinh thần nghe dẫn dò, sau lưng vang lên thanh âm phách lối.

Nàng hiểu kỳ quay đầu lại, chỉ thấy Vũ Huyền Huyền chen chúc giữa một đám người, kêu ngạo đi tới.

Nàng đã không còn bộ dáng chật vật của hai ngày trước nữa, hôm nay nàng mặc y phục màu tím nhạt, khoác một áo choàng trắng nõn bằng lụa mỏng, diend@d@finlee3

Nhưng nếu đứng chung một chỗ với Thượng Quan Tây Nguyệt, Thượng Quan Tây Nguyệt sẽ càng hơn một bậc, dù sao Vũ Huyền Huyền đẹp là do trang điểm, mà Thượng Quan Tây Nguyệt lại đẹp tự nhiên, toàn thân có khí chất kỳ ảo, dù là gương mặt hay là cái khác, Thượng Quan Tây Nguyệt đều khiến nó đẹp không gì sánh bằng, khiến người khác nhìn vào đã thấy sáng khoái, khí chất đó, dung mạo đó, dù là ai cũng không sánh bằng.

Hôm nay Vũ Huyền Huyền cũng đến báo danh. Nàng muốn đạt được vị trí đầu bảng sau đó nhờ Hoàng Thượng tứ hôn mình với Bách Lý Thần, hôm nay đã biết thì ra Bách Lý Thần vẫn luôn giả ngu, càng quyết định phải gả hẳn.

Nhìn những người này lấy lòng mình, Vũ Huyền Huyền không hề có cảm giác không ổn, ngược lại nàng cảm thấy những người có địa vị thấp nàng nói gì thì nên nghe nấy, cúi đầu triều bái.

"Tiểu thư, mời ngài tới bên này!" Người hầu sau lưng cũng coi thường người khác, đẩy đám người ra, cao ngạo không ai bì nổi, thật sự là chủ tử nào thì nô tài đó.

Vũ Huyền Huyền không lên tiếng nhẹ nhàng, chậm rãi đi đến trước mặt Bách Lý Thần cùng Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tham kiến Thần vương!" Vũ Huyền Huyền hơi cúi người, mắt e lệ nhìn Bách Lý Thần tuấn mỹ, dung nhan tuấn mỹ như thần tiên khiến nàng động tâm.

Nàng thề lần này mình nhất định phải đoạt được đầu bảng, sau đó thành thân với Bách Lý Thần.

Bách Lý Thần cũng không để ý tới Vũ Huyền Huyền, ngược lại quay đầu qua Thượng Quan Tây Nguyệt ôn hòa nói "Nguyệt nhi, xong chưa?"

Vũ Huyền Huyền nhìn thấy Bách Lý Thần coi nhẹ mình, có chút xấu hổ, nàng giả bộ tự nhiên ngẩng đầu, lúc này mới nhìn rõ Bách Lý Thần vẫn đứng bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt.

Lần đầu tiên trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đẹp khuynh thành như vậy, Vũ Huyền Huyền cảm thấy bờ môi của mình sắp bị cắn nát, nữ tử này là ai, dựa vào cái gì lại đứng bên cạnh Bách Lý Thần, mà Bách Lý Thần còn ôn nhu với nàng như vậy.

Dù không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói, dung mạo nữ tử này và khí thế ngạo nghễ độc lập của nàng càng làm rung động lòng người.

"Nguyệt nhi?" Vũ Huyền Huyền nghi ngờ lặp lại cái tên mà vừa rồi Bách Lý Thần gọi, kỳ quái, nữ tử này là ai, lại có dung mạo như vậy, hơn nữa nhìn hơi quen mắt, nhưng nàng khẳng định mình tuyệt đối chưa từng gặp qua, nếu không nàng nhất định sẽ có ấn tượng, lúc này nàng vốn không nghĩ ra chuyện Thượng Quan Tây Nguyệt đã miên mình.

Nữ tử trước mắt cứ đứng bình tĩnh như vậy làm người ta cảm thấy có một lực hấp dẫn vô hình, cho dù là nữ tử gặp nàng cũng xấu hổ.

"Nguyệt nhi, Nguyệt nhi" Vũ Huyền Huyền lẩm bẩm, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, tròng lớn hai mắt, nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt, càng nhìn càng thấy quen mắt, cuối cùng nàng kinh hô một tiếng, trong giọng nói có vẻ không thể tin và ghen ghét "Người, người là Thượng Quan Tây Nguyệt!"

Là câu khẳng định!

Vũ Huyền Huyền hô xong giống như tự an ủi bản thân lắc đầu "Không đúng, không có khả năng, diện mạo Thượng Quan Tây Nguyệt xấu xí như vậy, dung mạo người xinh đẹp như vậy sao có thể là nàng!"

Tuy là nói như vậy, nhưng nhìn thấy thái độ của Bách Lý Thần đối với nàng, Vũ Huyền Huyền biết mình không đoán sai, nữ tử nghiêng nước nghiêng thành trước mắt này chính là Thượng Quan Tây Nguyệt.

Trông thấy Vũ Huyền Huyền giật mình, khóe miệng Thượng Quan Tây Nguyệt nhếch lên nở nụ cười châm chọc, nàng đi lên trước một bước "Vũ đại tiểu thư, nhanh như vậy đã không biết ta rồi? Nhưng ta vẫn còn muốn cảm ơn người vừa rồi khích lệ ta!"

Nói không sai, vừa rồi Vũ Huyền Huyền nói Thượng Quan Tây Nguyệt xấu xí, ngay sau đó còn nói người trước mắt xinh đẹp, nhưng hai người này rõ ràng là cùng một người, lần này Vũ Huyền Huyền đã tự tát vào mặt mình rồi.

Vũ Huyền Huyền nghẹn họng, nói không ra lời, người hầu bên cạnh nhìn thấy Vũ Huyền Huyền kinh ngạc, trong lòng tức giận bất bình, hẳn không biết nữ nhân thôn quê này từ đâu tới mà lại dám tranh luận với Vũ Huyền Huyền.

"Người là ai, vì sao nhìn thấy tiểu thư nhà ta mà không hành lễ!" Người hầu ngẩng đầu nâng mũi nhìn người cao ngạo nói.

Tiểu thư nhà mình chính là thiên tài bẩm sinh, tuổi còn trẻ mà tu vi lại rất cao, bình thường ngay cả thái tử nhìn thấy tiểu thư đều nhường bộ ba phần, nhưng cái người không biết xuất hiện từ đâu này lại dám vô lễ với tiểu thư, bộ dáng đẹp mắt để làm gì, phế vật chỉ có dung mạo Tây Lăng Quốc cũng

không thiếu!

Người chung quanh trông thấy tình hình này, ríu rít tránh né ở một bên, không dám thờ mặt một tiếng, không người nào dám mở miệng giúp đỡ, không ai dám chọc Vũ Huyền Huyền, lần trước có người ngỗ nghịch nàng, vậy là bị nàng đánh chết!

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng, không mở miệng, cứ như vậy cười như không cười hai tay khoanh trước ngực nhìn nàng.

Bách Lý Thần nghe thấy câu nói phách lối này, nhũn mảy, nhưng cũng không mở miệng, bởi vì hắn biết loại chuyện nhỏ nhặt này Thượng Quan Tây Nguyệt có thể giải quyết tốt,, hắn chỉ cần đứng sau lưng nàng, bảo vệ nàng, canh giữ cho nàng.

Hắn biết Thượng Quan Tây Nguyệt sẽ không thỏa mãn với những gì đạt được lúc này, hắn biết sớm muộn gì cũng có một ngày Thượng Quan Tây Nguyệt sẽ đi xa hơn, bay cao hơn, mà điều hắn có thể làm là vĩnh viễn đứng về phía nàng, sống vai mà đứng, hai bên cùng ủng hộ lẫn nhau cả đời, bách niên giai lão!

Người hầu bị Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn chăm chăm đến tê cả da đầu, hắn cắn chặt răng ra vẻ bình tĩnh ngẩng đầu nhìn thẳng nàng "Người nhìn cái gì, nói người đó, còn không mau thỉnh an tiểu thư của chúng ta!"

Thượng Quan Tây Nguyệt buông cánh tay xuống, lông mày rậm nhướng nhẹ, nhìn dáng vẻ đám người chung quanh sợ tránh không kịp, cười lạnh lùng một tiếng "Người nói ta sao?"

"Nói nhầm, người là kẻ điếc sao, nói người đó!" Người hầu kia phách lối quát, người này sao không biết thức thời như vậy, dung mạo xinh đẹp mà ngay cả lời nói cũng nghe không hiểu, là đồ ngu sao?

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Vũ Huyền Huyền thờ ơ lạnh nhạt, tất nhiên là dung túng người hầu làm vậy.

"Rất tốt!" Thượng Quan Tây Nguyệt cười nhạt một tiếng, ánh mắt lạnh nhạt dị thường, lúc mọi người ở đây đều bị nụ cười của nàng hấp dẫn, Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên quát lạnh một tiếng "Con mắt đã vô dụng vậy thì giữ lại để làm gì!"

Gió tay lên, một luồng huyền khí màu lục bay với tốc độ của sấm sét, xông thẳng đến mặt của người hầu đối diện.

"A "

Người hầu né tránh không kịp, trở mắt nhìn huyền khí trí mạng ồ ào bay tới, kêu thảm một tiếng che con mắt bỗng nhiên đau đớn của mình lại, toàn bộ thân thể bay ra ngoài, ầm một tiếng rơi xuống đất, làm bụi đất bay lên.

Nhìn mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt, tất cả mọi người đứng xa ra, sợ chọc tới Thượng Quan Tây Nguyệt, phải biết rằng đám dân chúng như bọn họ không chịu nổi khí thế này! |

Vũ Huyền Huyền không hề nghĩ tới Thượng Quan Tây Nguyệt lại trực tiếp ra tay, khi thấy người hầu đau đớn mà lăn lộn trên mặt đất, từ khe hở qua ngón tay hắn mắt chậm rãi chảy máu, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi "Thượng Quan Tây Nguyệt, người quá phận!"

Sau khi Thượng Quan Tây Nguyệt đánh xong lại làm như không có chuyện gì xảy ra, thu tay lại, hừ lạnh một tiếng "Ta quá phận sao? Tùy từng của người không hiểu lý lẽ không phải do người quân giáo không nghiêm mà thành sao!"

"Hơn nữa, một con chó nên đợi bên cạnh chủ nhân cho tốt, không có việc gì thì sửa soạn làm gì, coi như sửa soạn người bên ngoài cũng nghe không hiểu, chỉ có chủ nhân như người mới có thể nghe hiểu phải không?"

Độc, quá độc. Trong lòng mọi người nhao nhao xuất hiện suy nghĩ này, mắng chửi người mà không dùng từ ngữ thô tục, ý muốn nói Vũ Huyền Huyền có thể nghe hiểu tiếng chó, nói rõ ra thì chính nàng cũng là chó!

Vũ Huyền Huyền cũng nghe hiểu ý của Thượng Quan Tây Nguyệt, sắc mặt của nàng lúc xanh lúc tím, hai tay nắm thật chặt, điều tiết lại hơi thở, thẹn quá thành giận nói một người thị vệ khác "Còn ở chỗ này làm gì, còn không mau mang hắn về, thật mất mặt xấu hổ!"

"Được" một người thị vệ khác vội vàng cõng người hầu bị thương trên lưng vội vã chạy về phía trước, sợ trễ một bước sẽ lọt vào tay Vũ Huyền Huyền.

"Hừ" Vũ Huyền Huyền nhìn hiện trường bình tĩnh lại, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra, cao ngạo đi tới chỗ ghi danh chuẩn bị đăng ký, khi nhìn thấy tên Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng kinh ngạc, phé vật này cũng tới báo danh dự thi, đúng là mơ tưởng hảo huyền!

Nhưng khi mắt chuyển qua bên phải, hai mắt nàng bỗng nhiên tròn to, Hoàng Linh trung cấp?

Chuyện này sao có thể, nàng không phải là phé vật sao, sao chỉ trong chớp lát liền đạt đến Hoàng Linh trung cấp rồi, chuyện này quá khó hiểu mà!

"Thượng Quan Tây Nguyệt, người là Hoàng Linh trung cấp sao?" Vũ Huyền Huyền quay đầu lại, nàng vẫn không dám tin, giống như nhất định phải nghe được đáp án của nàng mới cam tâm.

"Thế nào, chẳng lẽ không được sao?"

Một câu nói kia cũng đã chứng minh Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự là Hoàng Linh trung cấp, Vũ Huyền Huyền không ngờ phế vật ngày xưa lại cũng có thể trở nên loá mắt như thế, mặc kệ như thế nào, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép Thượng Quan Tây Nguyệt vượt qua mình, nàng cũng tuyệt không cho phép hào quang của nàng che mất mình, những ánh mắt hâm mộ ái mộ kia đều phải thuộc về mình!

Vũ Huyền Huyền không nói thêm gì nữa, quay người viết tên và linh lực của mình vào phiếu ghi danh, nàng thề, giải thi đấu lần này, nàng nhất định phải đánh bại Thượng Quan Tây Nguyệt, để nàng thành bại tướng dưới tay mình, như vậy sẽ không thể đứng đó ra oai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Bách Lý Thần? Thần vương?

Edit: susublu

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn tay cầm bút lông của Vũ Huyền Huyền, nhìn không ra nàng viết cấp bậc linh lực gì, nhưng nàng đoán trước đó nàng ta đã là Hoàng Linh đỉnh phong, lần này nói không nhất định sẽ lên cấp!

Nhưng không sao, dù linh lực của người cao hơn ta thì sao, giải thi đấu ba tháng sau chính là lúc Thượng Quan Tây Nguyệt ta nở mày nở mặt, vị trí đầu bảng nhất định là ta!

"Lát nữa ta sẽ trở về, ca ca, huynh về trước đi!" Thượng Quan Tây Nguyệt nói với Thượng Quan Minh Tuyên, đã lâu rồi nàng không đến gặp sư phụ, hôm nay vừa lúc đang ở gần không xa thuận tiện đi gặp hắn một chút nói cho hắn biết mình muốn tham gia trận đấu!

"Vậy muội cần thận một chút." Thượng Quan Minh Tuyên nhìn Bách Lý Thần một cái, hắn biết nam nhân này sẽ bảo vệ tốt muội muội của mình.

"Nguyệt nhi, ta cùng đi với nàng!" Bách Lý Thần cũng nhìn thấy ánh mắt của Thượng Quan Minh Tuyên, hắn gật đầu, ý nói có hắn ở đây, Nguyệt nhi sẽ không sao.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bách Lý Thần một cái, lại nhìn Thượng Quan Minh Tuyên đã đi ra ngoài, sau đó gật đầu đồng ý

Vũ Huyền Huyền đăng ký xong quay đầu lại, trông thấy Bách Lý Thần chuẩn bị rời đi, vội vàng nhắc váy lên chạy tới, mở miệng hô lên một câu kiên định "Thần vương, lần này ta tham gia trận đấu nhất định sẽ đoạt được vị trí đầu bảng, đến lúc đó ta sẽ xin Hoàng Thượng làm chủ, để người và ta thành thân!"

Khi Vũ Huyền Huyền hô lên, người chung quanh đều mới gật đầu, thì ra Vũ đại tiểu thư đã sớm ngưỡng mộ Thần vương, lần này tham gia giải đấu cũng là vì Thần vương!

Đám người chưa kịp cảm thán, đột nhiên cảm nhận được một luồng khí rét lạnh trong không khí, khiến mọi người cũng lạnh run, giương mắt nhìn theo, diễn[dafinlle3/quy1

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nghe thấy câu nói đầy tính chiếm hữu của Vũ Huyền Huyền, nàng đứng bên cạnh Bách Lý Thần, nhìn khuôn mặt âm hàn của Bách Lý Thần, Thượng Quan Tây Nguyệt không nói gì thêm, khóa miệng nàng nở nụ cười yếu ớt, đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào tay của hắn, mười ngón đan xen, tương cứu trong lúc hoạn nạn!

Khi nhiệt độ trong tay truyền đến, sắc mặt Bách Lý Thần không còn lạnh như băng nữa, hắn nhìn tay của mình và Thượng Quan Tây Nguyệt đan xen vào nhau, cười đầy ấm áp cười!

Có nàng, là đủ rồi!

Bách Lý Thần và Thượng Quan Tây Nguyệt liếc nhau, nắm tay nhau không để ý đến Vũ Huyền Huyền, quay người đi vào bên trong Thông Thiên Các.

Vũ Huyền Huyền thấy vậy, khế cắn môi anh đào, nhìn bóng lưng Bách Lý Thần, trong mắt đầy kiên định, nàng nhất định sẽ gả cho hắn.

"Tạ lão, sư phụ ta ở đâu!" Đi vào, đã nhìn thấy Tạ lão ngồi tại trên ghế, buồn bã ỉu xìu, khi nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi tới, lập tức kích động đứng lên, nghênh đón.

"Tiểu thư, người đã tới, hôm nay quân đại sư còn lắm bầm nhấc đến người đấy!"

Tạ lão trông thấy Bách Lý Thần bên cạnh thì khách sáo gật đầu với hắn, liền chuyển mắt về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Thật sao? Vậy hiện tại ta đi tìm hắn!" Nói xong Thượng Quan Tây Nguyệt kéo Bách Lý Thần đi vào chỗ ở của quân đại sư.

Đi vào bên trong, trông thấy quân đại sư đang toàn tâm toàn ý luyện đan, Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần liền an tĩnh đứng ở một bên, không dám tùy ý quấy rầy, phải biết là lúc luyện đan phải tập trung tinh thần, nếu phân tâm, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì khó giữ được tính mạng.

Quân đại sư chỉ khép hờ hai mắt không chế độ lửa, một lát sau, một mùi thơm ngát bay từ trong lò luyện đan ra, vừa ngửi thấy, tinh thần đã tăng gấp bội.

"Thu "

Quân đại sư khẽ nói, đan dược bay từ trong lò luyện đan ra ngoài, sau đó rơi vào trong tay Quân đại sư.

Trông thấy Quân đại sư sắp xếp gọn gàng đan dược, Thượng Quan Tây Nguyệt đi ra từ chỗ tối.

"Sư phụ "

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Quân đại sư ngạc nhiên quay đầu lại, khi nhìn thấy đúng là đồ đệ mà mình ngày đêm nhớ nhung, lập tức nở nụ cười.

"Nguyệt nhi, sao lâu như vậy rồi mà ngươi không đến thăm ta một chút!" Lúc này biểu cảm của Quân đại sư tựa như tiểu hài không lấy được kẹo, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy liền cười ha ha.

Nàng lên phía trước kéo cánh tay Quân đại sư "Sư phụ, gần không phải do ta bận bịu sao? Đúng rồi, sư phụ, lần này ta tới là muốn nói cho ngươi biết ba tháng sau so ta sẽ tham gia giải thi đấu!"

Nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nói như vậy, Quân đại sư cũng không cảm thấy kinh ngạc, hắn biết đồ đệ của mình ngày sau nhất định sẽ bất phàm, mọi thứ đối với nàng lúc này chỉ là một sự rèn luyện.

"Rất tốt, sư phụ ủng hộ ngươi, ngày tranh tài, sư phụ nhất định đến trình diện để cổ vũ cho ngươi!" Quân đại sư vui mừng vỗ vỗ bả vai Thượng Quan Tây Nguyệt.

Hắn biết trước đó Thượng Quan Tây Nguyệt có một khoảng thời gian khổ không thể tả, hiện tại tốt rồi, tất cả đều đã thay đổi rất nhiều, ngày tranh tài chính là lúc nàng vang danh thiên hạ!

"Đây không phải..." Quân đại sư chú ý tới Bách Lý Thần vẫn im lặng không nói gì, hắn nhớ người này, trước đây đi cùng Nguyệt nhi, nhưng vì sao khí thế ngày đó và hôm nay hoàn toàn khác biệt, hôm nay dù hắn vẫn đứng ở đó không mở miệng, cũng không để người ta phải chú ý đến hắn, nhưng ở trước mặt hắn lại có cảm giác bị đè đầu.

Nam nhân này không đơn giản!

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Quân đại sư khi nhìn thấy hắn.

"Sư phụ, đây là Bách Lý Thần tới cùng ta lần trước!" Thượng Quan Tây Nguyệt kéo Bách Lý Thần đến trước mặt Quân đại sư để giới thiệu.

"Quân đại sư" Bách Lý Thần khách sáo nhẹ gật đầu, đối với người sư phụ này của Thượng Quan Tây Nguyệt, hắn cũng rất tôn trọng, chỉ cần là người đối xử tốt với Thượng Quan Tây Nguyệt, thì sẽ không phải là kẻ địch của hắn.

"Bách Lý Thần? Thần vương?"

Kỳ quái, không phải nói Thần vương là kẻ ngu sao, nhìn hắn hoàn toàn không giống, mà ánh mắt hắn nhìn Nguyệt nhi rõ ràng không hề che giấu vẻ yêu thương, nhìn hắn và Nguyệt nhi thân mật, hắn cũng đoán được một chút!

Quân đại sư không biết Bách Lý Thần giả ngu cũng rất bình thường, hắn suốt ngày chỉ biết cúi đầu luyện đan, đối với những chuyện khác chỉ cần không liên quan tới mình thì sẽ không hỏi, cũng khó trách hắn không biết tin tức âm ỉ bên ngoài.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nhìn ra Quân đại sư nghi ngờ, nàng chỉ nói một câu "Là như vậy, sư phụ, trước đó Bách Lý Thần có vài nguyên nhân bất đắc dĩ mới giả ngu."

Nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt giải thích, Quân đại sư mới hiểu gật đầu, tuy hắn không hỏi thế sự, nhưng là chuyện lục đục trong hoàng gia hắn cũng rất rõ ràng.

Từ xưa đến nay, hoàng vị đều do chém giết mà có, các hoàng tử vì tranh đoạt hoàng vị, đều biến thành đao phủ hung tàn khiến mọi người sợ hãi, một cái hoàng vị, lại dính bao nhiêu máu tươi của người vô tội, nếu dùng một câu để diễn tả, thì chính là hoàng vị do máu tươi xây nên!

Nhưng những điều này hắn đều không quan tâm, điều hắn quan tâm chỉ là hạnh phúc của Nguyệt nhi, mặc kệ Bách Lý Thần ngốc thật hay là giả ngu, chỉ cần thật tâm với Nguyệt nhi, thì cái gì cũng tốt!

"Tiểu tử, ngươi không nên phụ Nguyệt nhi, nếu không lão già ta là người thứ nhất không bỏ qua cho ngươi." Quân đại sư nghiêm túc nhìn Bách Lý Thần, mặc dù hắn cũng có thể nhìn ra Bách Lý Thần đối xử thật lòng với Thượng Quan Tây Nguyệt nhưng có vài lời vẫn phải nói ra.

"Yên tâm, Quân đại sư" Bách Lý Thần nắm chặt bàn tay nhỏ của Thượng Quan Tây Nguyệt, kiên định nói "Đời này Bách Lý Thần ta sẽ chỉ có mình Nguyệt nhi, nắm tay người, bạc đầu giai lão, dù xảy ra chuyện gì, cũng sẽ cùng sống cùng chết, không rời không bỏ!"

Thượng Quan Tây Nguyệt ngừng đầu, nghe thấy câu này, nàng đã cảm động, lại thẹn thùng, nàng nắm chặt lại tay Bách Lý Thần, ra hiệu để hắn đừng nói

lời buồn nôn như vậy nữa, ở trước mặt sư phụ rất ngượng ngùng.

Bách Lý Thần cũng chiều cười một tiếng, nghe theo Thượng Quan Tây Nguyệt, không nói thêm gì nữa!

"Sư phụ, lần này ta đến đầu tiên là muốn thăm ngươi, thứ hai là muốn nói cho ngươi biết ta sẽ tham gia trận đấu, hiện tại ta muốn trở về tu luyện, nếu không đến lúc đó thua chẳng phải sẽ làm ông lão như người mất thể diện sao?"

"Mất mặt? Đồ đệ của ta sao có thể thua." Râu mép Quân đại sư vênh lên, nói tiếp "Hon nữa, đồ đệ của quân đại sư ta ai dám chê cười, nếu dám ta sẽ hạ độc cho hấn cảm miệng."

Nghe quân đại sư bênh vực mình, Thượng Quan Tây Nguyệt cảm thấy rất may mắn khi mình xuyên qua và được Quân đại sư chăm sóc như vậy, còn có ca ca, nhà ngoại nữa.

Mắt Thượng Quan Tây Nguyệt chuyển động, nhìn về phía Bách Lý Thần, còn có hấn, dĩ nhiên nam nhân đã thay đổi mình, xưa nay nàng không tin tưởng tình yêu, cho rằng tình yêu có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng từ khi gặp được Bách Lý Thần, ở chung với hấn, nàng mới biết mình sai, không tin tình yêu chỉ bởi vì chưa gặp được người khiến mình động tâm mà thôi.

Nhưng tại triều đại không có trong lịch sử này, nàng đã xuyên đến đây, cũng gặp được hấn, gặp được một người khiến mình tin tưởng vào tình yêu đồng thời cũng là nam nhân mà mình phải lòng.

Hấn là Bách Lý Thần, một nam nhân tình nguyện để bản thân bị thương cũng không muốn nhìn thấy mình bị thương, một nam nhân cho cam kết với mình một đời một thế một đôi, phải biết là tại cái triều đại tam thế tứ thiếp này, không dễ có người có thể chỉ cưới một thế tử.

Nhưng hấn, Bách Lý Thần, dùng tính mạng để chứng minh lời hứa của mình, điều này bảo sao nàng không cảm động được, làm sao không yêu được!

"Sư phụ, những ngày tiếp theo ta cũng sẽ không thể tới thăm ngươi, ngươi phải bảo trọng, chờ ta đoạt được vị trí đầu bảng ngươi cũng sẽ có mặt mũi!"

Sau đó hàn huyên một lúc với Quân đại sư, rồi Thượng Quan Tây Nguyệt lưu luyến cáo biệt hấn.

Ra cửa lớn, Bách Lý Thần nói muốn đưa nàng trở về, Thượng Quan Tây Nguyệt đồng ý, hai người nắm tay nhau lẳng lặng đi về phía trước, tuy hai người đều không mở miệng nói chuyện, nhưng lúc này không nói lại tốt hơn nói, bọn họ cũng đều hiểu địa vị của mình trong lòng đối phương!

Đồng Nhật đi theo phía sau sầm khò nhìn hai người xuất chúng ân ái phía trước, trong lòng thấy thê lương, ai da, ngay cả người khó hầu hạ như chủ tử cũng đã có bạn, nhưng còn mình thì sao!

Đồng Nhật đang suy nghĩ lung tung đột nhiên lại nghĩ đến Thượng Quan Tây Nguyệt còn có hôn ước, không khỏi lo lắng giùm chủ tử, dù sao cùng người có hôn ước với Thượng Quan Tây Nguyệt không phải ai khác, mà là thái tử Tây Lăng Quốc.

Lại thêm việc Thượng Quan Tây Nguyệt khôi phục lại dung mạo tuyệt thế, đến lúc đó thái tử không muốn buông tay, vậy chủ tử của mình phải làm sao bây giờ, đến lúc đó xảy ra một trận đại chiến tranh đoạt mỹ nhân, vậy cuối cùng sẽ là ai thắng!

Chủ tử? Hay là thái tử?

Không thể không nói, Đồng Nhật thực sự đã buồn lo vô có, nghĩ đi nghĩ lại đều không xong, nếu để cho Thượng Quan Tây Nguyệt biết suy nghĩ trong lòng hấn, nhất định sẽ muốn bỏ đầu hấn ra nhìn thử xem bên trong có cái gì, có thể suy nghĩ lung tung phức tạp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Tôn tử tốt, xong xuôi ta sẽ đợi người đến kính trà cho ta!

Edit: susubluu

Hai người sống vai mà đi, không nói gì cả, đến khi đến cửa chính phủ Thừa tướng.

"Nàng..."

"Chàng..."

Hai người đồng thời quay sang đồng thanh nói

"Ha ha" Thượng Quan Tây Nguyệt nở nụ cười "Chàng nói trước đi!"

Bách Lý Thần cúi đầu xuống nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Thượng Quan Tây Nguyệt, nếu như có thể, hẳn thật không muốn rời xa nàng, mỗi phút mỗi giây hẳn đều muốn ở cùng với nàng.

"Nguyệt nhi, Minh điện xảy ra một ít chuyện, ta muốn qua đó xử lý, mấy ngày tiếp theo sẽ không thể tới thăm nàng, nhưng nàng yên tâm, ngày tranh tài ta nhất định sẽ xuất hiện!" Bách Lý Thần nhìn vào mặt nàng kéo hai tay Thượng Quan Tây Nguyệt dặn dò.

Vừa nghĩ tới sẽ có một khoảng thời gian rất dài không thể nhìn thấy Nguyệt nhi, Bách Lý Thần lại bắt đầu nhớ Thượng Quan Tây Nguyệt, cứ như bây giờ nàng đang ở trước mắt của mình.

"Đã xảy ra chuyện gì, không sao chứ!" Vừa nghe thấy Minh điện xảy ra chuyện, Thượng Quan Tây Nguyệt lại thấy lo lắng.

"Không cần lo lắng, chỉ là một chút việc nhỏ!" Bách Lý Thần hơi hột nói, hẳn không muốn để cho Thượng Quan Tây Nguyệt lo lắng cho mình, thật ra lần này hẳn trở về là để xử lý việc những tổ chức sát thủ khác đánh lên Minh điện, chỉ cần nghĩ đến bởi vì chuyện này mới phải tách khỏi Thượng Quan Tây Nguyệt một thời gian dài như vậy, Bách Lý Thần liền thấy bức bối.

Lần này trở về hẳn nhất định phải cho bọn họ một bài học, để bọn họ biết nếu hẳn phải tách khỏi Nguyệt nhi sẽ rất bất mãn và tức giận

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn biểu cảm của Bách Lý Thần, cũng biết mọi chuyện có chút nghiêm trọng, nhưng nàng không có mở miệng, Bách Lý Thần đã không muốn để cho nàng lo lắng, vậy nàng cũng sẽ không mở miệng hỏi nữa, chỉ hy vọng hẳn bình an trở về là tốt rồi.

"Chàng yên tâm đi, không cần lo lắng cho ta, trận so tài ba tháng sau, ta cũng tranh thủ thời gian này để tu luyện cho tốt."

Hiện tại chỉ có tăng sức mạnh của mình lên, ngày sau mới trở nên mạnh hơn được!

Sau đó Thượng Quan Tây Nguyệt dặn dò phải chú ý vài chuyện, dưới ánh mắt soi mói của Bách Lý Thần, đi vào phủ Thừa tướng.

Bách Lý Thần một mực yên lặng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào, đến khi không nhìn thấy bóng dáng của nàng nữa, biểu cảm ôn nhu lập tức trở nên lo lắng vô cùng, giống như hàn băng, lạnh lùng gọi "Đông Nhật "

Lúc đầu Đông Nhật còn phí hết tâm tư suy nghĩ vấn đề kia, nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Bách Lý Thần, lập tức hấp tấp chạy tới.

"Chủ tử "Đông Nhật cũng đã khôi phục về mặt nghiêm chỉnh.

"Về Minh điện, bốn vương muốn xem thử là ai muốn tìm chết, chạy đến Minh điện khiêu khích!" Bách Lý Thần chấp tay quay người, thi triển khinh công bay về phía xa, Đông Nhật theo sát phía sau.

Thượng Quan Tây Nguyệt trở lại trong phủ bàn giao vài câu, liền đi vào không gian huyền ảo, nàng quyết định bế quan tu luyện, trong vòng ba tháng nhất định phải đột phá Hoàng Linh đỉnh phong.

"Chi chi C-K-Í-T...T "Mẫu thân, sao giờ người mới đến.

Duyên Duyên trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt xuất hiện, thân mật chạy tới nhảy vào trong ngực của nàng.

Lạc Lạc không muốn ở trong nhẫn Thiên Hoàng nữa, cũng hiện ra, đến khi được Thượng Quan Tây Nguyệt ôm ấp, lúc này lại xuất hiện một cảnh tượng tốt đẹp như thế.

Hai vật nhỏ đều tranh nhau chen lấn chui vào ngực Thượng Quan Tây Nguyệt, không ai nhường ai, chen lấn đến đỏ bừng cả mặt.

"Được rồi, mỗi tay ôm đứa được chưa!" Thượng Quan Tây Nguyệt nhin không được cười rộ lên tay trái ôm Lạc Lạc tay phải ôm Duyên Duyên, hai vật nhỏ này mới an tĩnh lại.

Cả ba ngồi thân mật một chỗ một lúc, bọn họ liền chạy xuống dưới chơi, mà Thượng Quan Tây Nguyệt ổn định lại tinh thần ngồi xếp bằng.

Hiện tại mình đã ở giai đoạn Hoàng Linh trung cấp, muốn mạnh hơn, chỉ có khổ luyện.

Thượng Quan Tây Nguyệt khép hờ hai mắt, ngưng thần vận khí, bài trừ hết luồng khí đục ngầu trong cơ thể mình, chỉ chốc lát sau, quanh thân Thượng Quan Tây Nguyệt dần dần xuất hiện một làn sương mù màu trắng, vây quanh người nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt bị sương mù vây quanh, cảm giác thân thể thư thái sung sướng, diễn[đafn, Hai tay Thượng Quan Tây Nguyệt giờ cao khỏi đầu, linh lực chung quanh liêu mạng nhào vào thân thể của nàng, hơi thở của nàng cũng càng lúc càng lớn, dù hấp thu nhiều linh lực, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào, nét mặt của nàng rất nhẹ nhõm và hưởng thụ.

Cứ không ngừng hấp thu, một khắc đồng hồ sau, thân thể của nàng có biến hóa.

Cảm giác rõ ràng từ sâu trong thân thể của mình đau đớn, Thượng Quan Tây Nguyệt nhẹ nhặn mảy liễu, môi anh đào mím chặt, nàng biết linh lực hấp thu được đã tới đỉnh điểm, hiện tại nàng muốn tấn cấp.

Nàng kiên cường chịu đựng sự thống khổ hơn người, coi như thân thể đau đớn tê liệt, nàng cũng không rên một tiếng, lần tấn cấp này chậm hơn trước đó rất nhiều.

Thời gian bất tri bất giác qua hai canh giờ, nhưng biểu cảm của Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn không hề thả lỏng, hàm răng cắn cánh môi kiêu nộ đến nỗi thương tích chùng chát, mặc dù như thế, nàng vẫn kiên trì, từ đầu đến cuối nàng vẫn tin tưởng, chỉ cần mình vượt qua cửa ải này, thì nhất định có thể tiến cao hơn một bước.

Rốt cục, trời không phụ người có lòng, gần bốn canh giờ sau, rốt cục thân thể Thượng Quan Tây Nguyệt vang lên tiếng linh lực thả lỏng.

Quá tốt rồi, nàng muốn tấn cấp!

Thượng Quan Tây Nguyệt không dám thư giãn, chậm rãi vận chuyển linh lực, để nó đi toàn thân, mỗi chỗ linh lực đến, đều làm cho kinh mạch vừa mới đau đớn của Thượng Quan Tây Nguyệt được thư giãn, nàng cảm thấy thân thể của mình chậm rãi khôi phục lại bình thường, mồ hôi lạnh trên trán cũng chậm chậm biến mất, cả gương mặt càng thêm trắng nõn tinh tế và ti mỉ.

Sau một lát, rốt cục Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nghe thấy tiếng tạch tạch khiến nàng hưng phấn.

Huyền khí trong thân thể tự động bài trừ khí thải, càng hấp thu nhiều linh lực tinh túy, Thượng Quan Tây Nguyệt vung ra một chưởng, lúc nhìn thấy màu xanh nhạt, Thượng Quan Tây Nguyệt vui cười, khó trách lần này thời gian tấn cấp lâu như vậy, thì ra là liên tục vượt hai cấp, trực tiếp lên đến Vô Linh sơ cấp.

Những ngày tiếp theo, Thượng Quan Tây Nguyệt đều ngồi tu luyện, mặc dù như vậy, nhưng nàng cũng không có cảm giác mệt nhọc, ngược lại cảm thấy qua mỗi một lần tu luyện, toàn thân đều tản ra cảm giác thoải mái dễ chịu, khiến nàng nhin không được mà trầm mê trong đó!

Thời gian ba tháng thoáng một cái đã qua, hôm nay là ngày tranh tài.

Đám người Thượng Quan Minh Tuyên đứng ở cổng chờ Thượng Quan Tây Nguyệt, bọn họ thấy Thượng Quan Tây Nguyệt còn chưa đi ra, không khỏi có chút lo lắng, khi bọn họ còn đang chờ đợi lo lắng, Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi ra khỏi không gian huyền ảo khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Hai con mắt vừa mở, lập tức phát ra ánh sáng khiếp người, khiến người ta nhin không được kính sợ từ trong lòng.

Con mắt Thượng Quan Tây Nguyệt dạo qua một vòng, đứng lên, vận khí nhìn màu xanh đậm trong tay, bất mãn nhếch miệng, thật sự là thất bại, chỉ có ngày đầu tiên là liên tục tấn cấp, sau khi đến Vô Linh trung cấp liền đình trệ không lên nữa, bây giờ muốn đột phá Vô Linh cao cấp lại không thành công, giống như là bị cản trở, nhưng, nói không chừng lần tranh tài này là cơ hội, hy vọng có thể giúp mình đột phá.

Dặn dò Duyên Duyên và Lạc Lạc vài câu, để bọn họ đang hoảng đợi ở không gian huyền ảo, Thượng Quan Tây Nguyệt thay quần áo khác đẩy cửa ra ngoài trước ánh mắt chờ đợi của mọi người.

Đám người nghe thấy tiếng mở cửa cọt kẹt, tất cả đều tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào cánh cửa, khi cửa mở hẳn ra, tất cả mọi người đều say mê.

Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi đi ra dưới ánh nắng, trên gương mặt trắng nõn rung động lòng người có ý cười nhợt nhạt, lạnh lùng lóe mắt người khác, một bộ váy đỏ hoàn mỹ tôn lên tư thái linh lung của nàng, nàng tựa như tiên tử thất lạc ở nhân gian, mỹ lệ mà cao quý.

"Thế nào, không nhận ra ta rồi sao?"

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa ra tới đã nhìn thấy tất cả mọi người đều si ngốc nhìn mình, nàng hiếu kỳ phát tay áo đi đến trước mặt bọn họ.

Bích Ngọc hồi thần trước, nàng tiến lên lôi kéo cánh tay Thượng Quan Tây Nguyệt "Tiểu thư, người quá đẹp, khiến ta nhìn mà động tâm."

"Đúng vậy, đúng vậy, tiểu thư, người thật xinh đẹp!" Tiểu Ngôn chạy tới ôm lấy cánh tay còn lại của Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Động tâm, vậy bản tiểu thư thu nhận cả hai người các người, được không?"

Nghe thấy câu từ to gan của Thượng Quan Tây Nguyệt, Bích Ngọc và Tiểu Ngôn cũng không khỏi đỏ mặt, trời ạ, tiểu thư quá lớn mật rồi, lời gì cũng dám nói.

Thượng Quan Minh Tuyên một mực mỉm cười nhìn chủ tớ ba người, nghe thấy lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, miệng mở lớn, sau đó nhìn thấy dáng vẻ vui cười của Thượng Quan Tây Nguyệt, đành phải bất đắc dĩ lắc đầu.

Nguyệt nhi.... Thực sự là.... Ai...

"Được rồi, Nguyệt nhi, chúng ta nhanh đến đấu trường đi, còn đứng đây nữa sẽ không kịp!" Thượng Quan Minh Tuyên thúc giục.

"Nguyệt nhi, bây giờ mọi người đã đến cảnh giới nào rồi."

Thượng Quan Minh Tuyên tò mò hỏi, hần phát phát hiện mình không nhìn ra cấp bậc linh lực của Thượng Quan Tây Nguyệt, phải biết rằng khi nhìn không ra cấp bậc của người khác, chỉ có thể chứng minh, người kia có linh lực cao hơn mình, diên

Nếu vậy, Nguyệt nhi nàng... Đã... Nếu đúng như vậy, chuyện này thật khó tin!

Thượng Quan Tây Nguyệt cười thần bí "Ca ca, trước tiên giữ bí mật, chờ đến lúc tranh tài huynh sẽ biết!"

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong cũng vui vẻ nhanh chân đi thẳng về phía trước, hôm nay, cũng chính là ngày Thượng Quan Tây Nguyệt nàng công bố thiên hạ nàng không phải là phế vật.

Nàng muốn để tất cả những người ức hiếp nàng lúc trước hối hận vì mắt mình bị mù, dám coi trôn châu như cá mực. Hôm nay nàng cũng phải đường đường chính chính từ hôn nam nhân cận bã Bách Lý Hành, để cho mình và hắn không liên quan gì nữa.

Hôm nay là náo nhiệt nhất Tây Lăng Quốc cũng là ngày mọi người phấn chấn nhất, mọi người đều đầu trường rất sớm, lần so tài này được Thánh Chủ Thánh môn thần bí trấn thủ, thái tử làm trọng tài, nếu lần này biểu hiện tốt, nói không chừng sẽ được Thánh môn chọn trúng, từ đây vang danh thiên hạ!

Vì vậy, lần tranh tài này có vô số người tham gia, người tới tập nập!

Trên đường cái, một chiếc xe ngựa chạy về đầu trường, đến sân bãi, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không xuống xe ngựa, Tiểu Ngôn đang chuẩn bị nhắc nhở, bên ngoài vang lên âm thanh nghị luận ầm ĩ.

Mà Thượng Quan Tây Nguyệt lười biếng dựa vào xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, tai nghe tiếng đánh giá mình ở bên ngoài.

"Các ngươi biết không, nghe nói lần này phế vật Thượng Quan gia cũng tham gia."

"Cái gì? Ngươi nói là phế vật Thượng Quan Tây Nguyệt sao? Sao nàng lại đến tham gia trận đấu, muốn đến tìm chết sao?"

Nghe đám người đàm luận về mình, Thượng Quan Tây Nguyệt không có phản ứng, mắt cũng không hề chấn động, giống như ngủ thiếp đi.

Đến khi Tiểu Ngôn và Bích Ngọc ngồi bên cạnh nhìn không được nữa, trong miệng thầm nói "Cái gì chứ, tiểu thư, bọn họ thật quá đáng, dám nói người như vậy."

"Cũng không phải, hiện tại tiểu thư xinh đẹp như vậy, thực lực cũng cao như vậy, sao bọn họ còn có thể vũ nhục người như vậy." Bích Ngọc nắm chặt khăn tay tức giận bất bình nói.

Hai người còn đang muốn nói cái gì nữa, Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn đang nhắm mắt rốt cục cũng mở đôi mắt sáng chói ra.

Nàng tựa ở trên xe ngựa, lúc mắt chuyển động, trên dung nhan tuyệt sắc thoáng hiện lên ý trời tức "Bình tĩnh đi, không phải chỉ nói mấy câu thôi sao, ta lại không có tổn thất gì, đến đây, thả lỏng đi, tiếp tục nghe bọn họ nói ta thế nào."

Thượng Quan Tây Nguyệt lười biếng động thân, nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Tiểu Ngôn và Bích Ngọc nghe vậy, khóe miệng co rút.

Tiểu thư thật quá bình tĩnh, bị người ta nói thành như vậy mà mặt vẫn không đổi sắc, bội phục!

"Ngươi nói sao Thượng Quan gia lại có một phế vật như vậy, nghe nói Thượng Quan Nhị tiểu thư Thượng Quan Lâm chính là con của trời, thực lực cũng không thể khinh thường!"

"Đúng vậy, đoán chừng là ghen không tốt, ha ha ha!"

"Các ngươi nói sai rồi "Lúc mọi người ở đây đang chế nhạo, một thanh âm khác ngắt ngang bọn hắn "Nghe nói ba tháng trước Thượng Quan đại tiểu thư dùng tay không đánh bại Hồ Triệt người đã đạt được vị trí thứ sáu trong giải đấu mấy năm trước!"

"Ha ha "Một giọng nói đầy châm chọc và giễu cợt vang lên "Ngươi nghe ai nói, bịa đặt, sao phế vật kia có thể đánh bại Hồ Triệt, nếu thật là như thế, ta liền gọi nàng là tổ mẫu!" Những người này cũng không biết chuyện xảy ra ba tháng trước, cho nên tất nhiên cũng sẽ không biết thực lực của Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Thật sao? Tôn tử tốt, đã như vậy, sau trận đấu này ta sẽ đợi ngươi đến kính trà cho ta!"

Một giọng nữ lạnh lùng dễ nghe phát ra từ nữ tử đang chậm rãi xuống xe ngựa, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Tất cả mọi người trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt, đều kinh diễm hít vào một hơi, trời ạ, người này... Nữ tử tuyệt mỹ trước mắt là ai, đẹp kinh tâm động phách như thế, trong vẻ xinh đẹp còn có khí chất lạnh lùng, khiến người ta nhìn thấy liền xao động tâm hồn, không thể thoát ra được.

Nam tử vốn đang khoác lác trông thấy dung mạo của Thượng Quan Tây Nguyệt, lập tức thay đổi sắc mặt mà hắn tự nhận là rất tiêu sái và vui vẻ, sau đó ôm quyền "Không biết cô nương là tiểu thư nhà nào, vì sao từ trước tới nay chưa từng gặp qua!"

"A "Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý che miệng hô một tiếng " Không phải vừa rồi ngươi đã gọi tên ta sao?"

Đám người Thượng Quan Minh Tuyên thấy được động tác này của nàng, mặt mày co lại, không nhìn được thâm nói trong lòng là nàng quá phúc hắc!

Nam tử bị Thượng Quan Tây Nguyệt nói đến sững sờ, chính mình gọi nàng sao, gọi lúc nào mà lại không có ấn tượng.

Nam tử đã bị dung mạo tuyệt mỹ của Thượng Quan Tây Nguyệt mê hoặc đến không phân rõ phương hướng, cũng không nhớ ra câu nói lúc Thượng Quan Tây Nguyệt xuống xe ngựa.

Người vây xem có vài người thông minh đã đoán được một chút, không khỏi che miệng vụng trộm cười.

"Vị cô nương này, ta không nhớ rõ mình đã gọi tên ngươi!" Nam tử nghĩ nửa ngày, vắt hết óc cũng không nghĩ ra, liền lễ phép hỏi Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Ta chính là tổ mẫu trong miệng ngươi, Thượng Quan Tây Nguyệt!

Edit: susubluu

Mắt Thượng Quan Tây Nguyệt lóe lên vẻ châm chọc, đi lên trước tới gần nam tử, mở miệng "Tôn tử tốt, không phải vừa rồi ngươi nói sẽ gọi ta là tổ mẫu sao?"

Thấy Thượng Quan Tây Nguyệt tới gần, trong lòng nam tử rất kích động, nhưng khi lời nói vang lên, dùng một cái, sắc mặt nam tử trở nên tái nhợt.

"Ha ha, ha ha " Rốt cuộc mọi người nhìn không nổi nữa, tất cả đều cười phá lên, nước mắt đều chảy ra.

Nghe đám người chế nhạo, nam tử tức giận trừng mắt nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt "Cô nương, ta thấy ngươi là nữ tử, nên tôn trọng ngươi, vì sao ngươi lại nói năng lỗ mãng như vậy."

Thượng Quan Tây Nguyệt cười lạnh một tiếng, nhìn thẳng vào nam tử "Sao lại thành ta nói năng lỗ mãng vậy, vừa rồi mọi người đều nghe thấy ngươi muốn gọi ta là tổ mẫu!"

"Phụt.. Ha ha "Đám người cười càng vui vẻ hơn.

"Lúc nào mà ta...." Nam tử đang chuẩn bị phản biện, đột nhiên nghĩ đến câu nói trước khi Thượng Quan Tây Nguyệt đến trước mặt mình, nhưng rõ ràng hần...

Àm một cái, nam tử mở to hai mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt tao nhã tài hoa, chẳng lẽ nàng là... Nàng...

Giống như để khẳng định suy đoán của nam tử, khóe môi Thượng Quan Tây Nguyệt khẽ cong, lộ ra nụ cười mê đảo chúng sinh "Không sai, ta chính là nãi nãi trong miệng ngươi, Thượng Quan Tây Nguyệt!"

Bốn chữ Thượng Quan Tây Nguyệt vang lên, tất cả mọi người đứng im không động đậy, dù cho có ít người đã đoán được, nhưng vẫn không dám tin, dĩ nhiên(dafinlle/quy11d00n không phải nói Thượng Quan Tây Nguyệt xấu xí không chịu nổi sao, dung nhan như này mà là xấu xí, vậy tất cả các quốc gia đều không có mỹ nhân rồi.

"Ngươi.. Ngươi.. Ta.." Nam tử chỉ tay vào Thượng Quan Tây Nguyệt vừa mới chỉ mình, nhưng không biết nói cái gì!

"Tôn tử, sau cuộc tranh tài ta sẽ đợi ngươi đến kính trà." Thượng Quan Tây Nguyệt không thèm nhìn nam tử, sau khi nói xong liền nhẹ nhàng chậm rãi đi thẳng về phía trước.

"A, đúng rồi "Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên quay đầu lại nhìn, mọi người lại hoa mắt một lần nữa, đều nói ngoài đầu lại nhìn thì vẻ đẹp tăng thêm trăm lần, đúng là không sai.

"Ngươi nói xem với dung mạo của ta sao có thể có một tôn tử hèn mọn như ngươi, xem ra thật sự là ghen có vấn đề." Nói xong không để ý đám người cười to, vui sướng đi tới vô đài.

Để lại sắc nam tử với mặt khó coi và một đám người đang cười to.

"Nguyệt nhi, muội thật sự quá nghịch ngợm!" Thượng Quan Minh Tuyên đi ở bên cạnh nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt nhíu mày nhíu nhảnh.

"Ca, huynh..." Thượng Quan Tây Nguyệt muốn nói cái gì đó, vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy Thượng Quan Lưu Phong và Thượng Quan Lâm đi tới.

Từ sau chuyện lần trước, Thượng Quan Tây Nguyệt liền bế quan, tương đương với ba tháng không gặp bọn họ, lần này nghĩ đến Thượng Quan Lâm cũng báo danh tham gia trận đấu, cho nên Thượng Quan Lưu Phong cùng đi với nàng.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi đứng lại đó cho ta." Đồng thời Thượng Quan Lâm cũng nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt, trông thấy dung mạo của nàng đẹp hơn mình, ghen ghét dâng lên đầy đầu như thủy triều, nàng hận không thể lấy thanh đao trong tay mình chém mấy nhát lên khuôn mặt của nàng ta, nhìn xem nàng ta còn tỏ vẻ hay không!

Mắt Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thẳng đi qua Thượng Quan Lâm, không định để ý đến bọn họ, coi như Thượng Quan Lâm đang tru lên như sói, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không bỏ thí cho nàng một ánh mắt. Trong mắt Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng như tro bụi, chỉ là hạt nhỏ bé. Không đáng để nàng chú ý quá nhiều.

"Dừng lại, ngươi đứng lại đó cho ta." Thượng Quan Lâm chạy tới trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, coi như hận nàng, nhưng Thượng Quan Lâm lại không thể không thừa nhận, quan sát ở khoảng cách gần, Thượng Quan Tây Nguyệt đẹp đến thoát tục.

"Chó ngoan không cần đường, Nhị muội, ngươi không làm người, vì sao cứ muốn làm súc sinh khiến người người chán ghét vứt bỏ vậy!" Thượng Quan Tây Nguyệt mở mắt ra, trong mắt đầy ý lạnh.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi..." Thượng Quan Lâm giận chỉ tay về phía nàng, muốn mắng nàng lại không biết nên mắng cái gì, ngây ngốc đứng đấy, đến khi trông thấy vẻ đùa cợt trong mắt Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng thả tay xuống lắc lắc cánh tay Thượng Quan Lưu Phong.

"Phụ thân, người xem nàng ta đi, sao người cũng không giúp nữ nhi!"

Thượng Quan Lưu Phong bị Thượng Quan Lâm đóng đưa cánh tay, nhìn dung nhan quen thuộc kia, mặt đầy phức tạp, nhưng có lẽ là ba tháng này bị Giang Phi và Thượng Quan Lâm tẩy não ngày đêm, hẳn không còn nghĩ người trước dung nhan của Thượng Quan Tây Nguyệt nữa, hơn nữa hẳn nhìn thấy Bách Lý Thần đã ba tháng rồi chưa từng xuất hiện, khẳng định là chê Thượng Quan Tây Nguyệt, nghĩ như vậy, hẳn càng không thấy sợ hãi.

Khi nhìn nữ nhi mình thích bị ức hiếp, hẳn xụ mặt răn dạy Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Nàng là muội muội của ngươi, tại sao ngươi nói lời như vậy, thật không ra gì!"

Thượng Quan Tây Nguyệt cười xùy một tiếng, nhìn sắc mặt Thượng Quan Lưu Phong, trong lòng đầy phản cảm "Nếu không muốn để cho ta nói như vậy, thì nên trông coi con chó của ngươi đi, miễn cho gọi bảy ảnh hưởng đến tâm tình của người ta."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói chuyện cũng không cho ai thể diện, không thèm để ý đám người đang chỉ trích bọn họ, cứ vui vẻ sống như chính mình là tốt rồi, làm gì phải quan tâm cái nhìn của người khác.

Thượng Quan Lưu Phong tức đến không nói nên lời, trong nháy mắt chia mũi tên về phía Thượng Quan Minh Tuyên "Minh Tuyên, ngươi nhìn muội muội ngươi nói cái gì kia!"

Mặt Thượng Quan Minh Tuyên không quan tâm nói "Nói cái gì? Sao ta lại không biết?"

Nhìn thái độ của hai người, Thượng Quan Lưu Phong chuẩn bị hô lên, nhưng nhìn thấy ánh mắt dò xét mình của mọi người, hẳn liền nuốt con tức này xuống.

Thượng Quan Lưu Phong tức giận không có chỗ phát tiết, liền đổi chủ đề.

"Hôm nay ngươi tới đây làm gì, nơi này không phải chỗ ngươi nên tới."

Nhìn Thượng Quan Lưu Phong không che giấu vẻ khinh thường trong mắt, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không để ý, ngữ điệu thanh đạm "Các người tới đây làm gì thì ta tới làm cái đó."

Chỉ cuối cùng của Thượng Quan Tây Nguyệt vang lên, Thượng Quan Lưu Phong và Thượng Quan Lâm đều không thể tin tròng lớn hai mắt, bọn họ nghe thấy cái gì, phế vật này, thế mà... Thế mà cũng muốn tới tham gia giải thi đấu, đúng là buồn cười chết người.

Bởi vì Thượng Quan Dục qua đời mà Thượng Quan Lưu Phong đóng cửa không ra ngoài, cho nên cũng không biết chuyện ba tháng trước Thượng Quan Tây Nguyệt đã đánh Hồ Triệt đến nổi hoa rơi nước chảy, cho đến nay, bọn họ vẫn còn tưởng rằng Thượng Quan Tây Nguyệt là phế vật không biết gì cả.

"Người cũng tới tham gia sao? Ngươi đi về nhanh cho ta, đừng ở đây làm ta mất mặt xấu hổ." Thượng Quan Lưu Phong ghét bỏ vẫy tay, trong lòng oán giận Thượng Quan Tây Nguyệt, một phế vật, vì sao không ngoan ngoãn đợi trong nhà, nhất định phải ra ngoài để bêu xấu, chẳng lẽ nàng cứ phải đối nghịch với mình mới được? Để cho mình mất mặt mới được sao?

"Ha ha" Thượng Quan Lâm cúi người cười lớn "Ngươi không sợ chết cũng tới tham gia, ngươi có biết tham gia giải thi đấu đều là cao thủ không, một phế vật như ngươi ra sân chỉ có thể bị bọn họ bóp chết như bóp con kiến, ta khuyên ngươi đừng tự tìm đường chết nữa."

Lúc này không ai phát hiện, ở một trà lâu cách đó không xa, có một đôi mắt hung hăng trừng mắt nhìn cha con Thượng Quan Lưu Phong.

Quân đại sư tức giận uống một ly trà, đặt chén trà xuống bàn một cái phịch, đủ để thấy lửa giận của hắn lớn bao nhiêu.

Những người đáng chết này, dám nói đồ đệ thân thiết của mình như vậy, phế vật, nếu đồ đệ của mình là phế vật, như vậy còn mình thì sao, là phế vật cao cấp sao?

Những người này thật sự khiến cho người ta không thể nhìn được nữa, dám nói một thiên tài thành phế vật, nếu Nguyệt nhi là phế vật, như vậy trên đời này không có ai là thiên tài.

Quân đại sư lại nhấp một ngụm trà, cười lạnh một tiếng "Thượng Quan Lưu Phong, người dám xua đuổi nữ nhi thiên tài của mình như rác, nhưng cũng tốt, vừa vặn ta nhặt được tiện nghi, làm sư phụ Nguyệt nhi!"

Vừa nghĩ như thế, Quân đại sư liền cảm thấy trong lòng mình dễ chịu hơn nhiều, diễnD@fin
"Người..."Thượng Quan Minh Tuyên nghe Thượng Quan Lâm khinh thường, muốn bước lên trước bảo vệ muội muội, nhưng lại bị Thượng Quan Tây Nguyệt ngăn cản.

"Đã như vậy, vậy chúng ta rửa mắt mà đợi đi, ca ca, chúng ta đi, nói nhiều với súc sinh như vậy làm gì!"

Thượng Quan Tây Nguyệt kéo Thượng Quan Minh Tuyên cao ngạo bỏ đi, tuyệt không thèm quan tâm Thượng Quan Lâm đang dữ tợn nhìn mình chằm chằm.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn biến người trước mặt, suy nghĩ bay rất xa, đã ba tháng không nhìn thấy Bách Lý Thần, không biết hắn thế nào, không biết mọi chuyện có xử lý tốt không, nói hôm nay sẽ trở về, nhưng cũng không biết là có đến không!

Nghĩ như vậy, Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu hi vọng nhìn chung quanh, nhưng dạo qua một vòng cũng không có phát hiện bóng dáng của hắn, ngay lúc nàng tiếc nuối chuẩn bị thu hồi ánh mắt lại, khóe mắt liếc về một góc đại thụ phía xa xa.

Trên cành cây đại thụ, một người mặc trường bào màu tím đang đứng đấy, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ màu bạc chói mắt, như phát giác được Thượng Quan Tây Nguyệt đang nhìn chăm chú, hắn quay đầu nhìn thẳng vào mắt Thượng Quan Tây Nguyệt, khóe môi lộ ra một ý cười duyên dáng nhàn nhạt.

Là hắn!

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn sự kích động trong lòng, thiếu chút không reo hò thành tiếng, nàng cũng mỉm cười tuyệt mỹ với Bách Lý Thần. Hai người cứ giữ khoảng cách như vậy mà nhìn nhau cười.

Cái nhìn này, dài đằng đẵng, tận chân trời góc biển, đến chết cũng không đổi..

"Nguyệt nhi, muội đang nhìn cái gì?"Thượng Quan Minh Tuyên nhìn theo ánh mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt, dạo qua một vòng, phát hiện không có gì cả, liền tò mò hỏi.

Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu lại "Không có gì. "

Nói xong lúc quay đầu lại đã phát hiện Bách Lý Thần không còn ở đó nữa, trong mắt không khỏi thoáng hiện một tia thất vọng.

Đi đến đấu trường, tất cả mọi người đều sốt ruột thảo luận ai sẽ thắng ai sẽ thua, khi Thượng Quan Tây Nguyệt xuất hiện trước mắt mọi người, tất cả đều dừng nói chuyện, duy trì động tác lúc đầu mà không hề nhúc nhích, cứ chăm chú nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt như vậy.

Đẹp, quá đẹp, đây là cảm giác đầu tiên của tất cả mọi người!

Từ trước tới nay bọn họ chưa từng gặp qua ai đẹp hơn người trước mắt này, khí chất cao ngạo lạnh lùng, dung nhan thoát tục khiến người khác chấn động.

Khi Bách Lý Hành đi tới nhìn thấy một cảnh như vậy, đấu trường lớn an tĩnh đến nỗi một cây châm rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy, tiếng hít thở của mọi người chập trùng, tiết tấu ngay ngắn trật tự chọt cao chọt thấp, hắn cau mày không biết chuyện gì xảy ra, đang muốn tiến lên, đột nhiên thấy được Thượng Quan Tây Nguyệt.

Một khắc này, hắn như ngừng thở, cũng ngây ngốc đứng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt như đám người ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Ta cứ chạy, người có thể làm khó dễ được ta sao

Edit: susubblue

Nàng đẹp rõ như ban ngày, trong sáng như ánh trăng, khiến người khác tự nguyện dâng mọi thứ cho nàng, giống như nàng là một cảnh đẹp lộng lẫy tỏa sáng nhất thế gian này, màu đỏ làm khuôn mặt của nàng càng xinh đẹp hơn, giống như hoa tươi đẹp để ướp át, vẻ đẹp này khiến không ai có thể coi nhẹ.

"Người..."Bách Lý Hành nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy giọng nói này, quay đầu, nở nụ cười xinh đẹp "Thế nào, thái tử điện hạ cũng không biết ta sao?"

Bên tai vang lên âm thanh quen thuộc, sắc mặt Bách Lý Hành thay đổi, hắn không ngờ nữ tử mềm mại như hoa trước mắt này thật sự là Thượng Quan Tây Nguyệt, không phải khuôn mặt nàng rất xấu xí sao, tại sao lại biến thành xinh đẹp như thế.

"Người.. Người là Thượng Quan Tây Nguyệt?"

"Thế nào, không giống sao?"

Nghe cuộc đối thoại của hai người, tất cả mọi người đều biết, trời ạ, thì ra nữ tử xinh đẹp này lại là Thượng Quan Tây Nguyệt, phế vật xấu xí Thượng Quan Tây Nguyệt, vốn dĩ không thể tin được.

Bách Lý Hành nhìn thấy nữ tử trước mắt dùng ánh mắt lãnh nhìn mình, không còn vẻ yêu thương ngày xưa nữa, mặc dù hắn đã sớm nghe được lời đồn đại, nói Thượng Quan Tây Nguyệt trở nên xinh đẹp, nhưng lúc ấy hắn lại khịt mũi coi thường, cho rằng người vốn xấu xí thì sao có thể biến thành xinh đẹp, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, hắn mới biết mình đã quá sai.

Hắn không rõ, vì sao khi đối diện với ánh mắt phi nhô của Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng cảm thấy rất không thoải mái, như mất đi vật quan trọng vậy.

Sau đó Bách Lý Thần lắc đầu, coi nhẹ cảm giác trong lòng, đôi mắt thâm thúy có lãnh ý rõ ràng "Tại sao người lại ở chỗ này!"

Bách Lý Hành nghĩ thông suốt, coi như trở nên xinh đẹp thì thế nào, chỉ có dung mạo xinh đẹp còn phế vật thì vẫn là phế vật, vĩnh viễn không thành người tài mạo song toàn người giống Lâm Nhi được.

Thượng Quan Tây Nguyệt cảm thấy buồn cười, sao ai nhìn thấy nàng xuất hiện ở đây cũng đều ngạc nhiên vậy, chẳng lẽ mình không thể tới sao?

"Ta nói thái tử này, người động não một chút được không, nơi này là chỗ tranh tài, ta đến đây nhất định cũng để tranh tài, người cần gì phải kinh ngạc như thế!"Thượng Quan Tây Nguyệt không hề che giấu sự đùa cợt và châm chọc trong mắt.

"Người đến tranh tài?"Bách Lý Hành y như Thượng Quan Lâm đều không thể tin và nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt "Ngay cả linh lực người cũng không thể tập hơn thì người lấy cái gì để so tài, chẳng lẽ người cho rằng người là Lâm Nhi, cái gì cũng biết sao?"

Lâm Nhi? Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ hoặc nhìn Bách Lý Hành, xem ra ba tháng này không ít chuyện xảy ra, Thượng Quan Lâm lại làm hòa với Bách Lý Hành rồi, từ sau chuyện ở chùa miếu lần trước, Bách Lý Hành vẫn không quan tâm đến Thượng Quan Lâm, không biết lần này Thượng Quan Lâm đã dùng phương pháp gì để làm lành với hắn.

"Ta có thể tập hợp linh lực hay không là chuyện của ta, không phải chuyện của người, đừng xen vào chuyện của người khác!"Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn nhiều lời với hắn, lập tức nổi điên lên nói tục.

Mà Bách Lý Hành bị lời thô tục của Thượng Quan Tây Nguyệt làm tức giận đến nổi mặt tái nhợt, nhưng dưới ánh mắt của mọi người, hắn cũng không thể nói ra chuyện gây tổn hại đến uy nghiêm của thái tử.

Đến cuối cùng, Bách Lý Hành chỉ có thể trở mặt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt thản nhiên đi đến khán đài.

Buổi trưa canh ba.

Chung quanh sân đấu võ đầy người ngồi, mặc dù bọn họ bị dung mạo Thượng Quan Tây Nguyệt làm cho kinh sợ, nhưng bọn họ vẫn nhất trí cho rằng mặc dù Thượng Quan Tây Nguyệt xinh đẹp, nhưng tranh tài dựa vào thực lực, diễn(D@fnn;lle3""

Một người trung niên ngồi trên đài cao, chắc là người gọi là Thánh môn Thánh Chủ, người ngồi bên cạnh mặc long bào như vậy nhất định là Hoàng thượng Bách Lý Kiệt, góc dưới bên trái là chỗ ngồi của Bách Lý Hành, cũng là trọng tài hôm nay.

Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi ở vị trí của mình nhìn bốn phía xung quanh, khi thấy ở đầu trường đài người, Thượng Quan Tây Nguyệt nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi Thượng Quan Minh Tuyên "Ca ca, những người ngồi kia là ai!"

Nhìn theo ngón tay của Thượng Quan Tây Nguyệt, Thượng Quan Minh Tuyên nói từng người "Bên trái chính là người Phong Đông quốc, nhìn thấy người bên cạnh không? Hắn là Đông Toàn, cũng là tuyển thủ tham gia trận đấu, đường ca hắn là cháu trai của Thái hậu Phong Đông quốc, cho nên hắn ngang ngược can rở, tự cho là đúng."

"Còn bên phải, muội cũng quen, đó là chỗ ngồi của Nam Xuyên quốc, Hồ Triệt đứng sau lưng muội cũng đã gặp, qua chuyện lần trước, nhất định hắn đã ghi hận với muội, nếu muội gặp hắn trên võ đài, nhất định phải cẩn thận đối phó."

"Còn có chỗ này" Theo Thượng Quan Minh Tuyên giăng giải, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng hiểu.

Bên phải chính là Bắc Ngụy quốc, mấy năm gần đây Bắc Ngụy quốc không phát triển được, cho nên muốn lấy giải thi đấu năm nay để nâng quốc gia của mình lên cao một bước, không khuất phục trước nước khác.

Nhưng, theo Thượng Quan Tây Nguyệt, năm nay Bắc Ngụy quốc nhất định phải thất vọng rồi, những tuyển thủ này nhìn rất nhỏ gầy, giống như một trận gió cũng có thể thổi bay họ, người như vậy sao có thể thi đấu được? Thượng Quan Tây Nguyệt rất hoài nghi?

Giống như cảm giác được ánh mắt dò xét của Thượng Quan Tây Nguyệt, tuyển thủ Bắc Ngụy quốc nhìn qua, làm Thượng Quan Tây Nguyệt giật nảy mình, đồng thời cũng có chút xấu hổ, dù sao nhìn lên người khác còn bị bắt được cũng không phải chuyện vinh quang gì.

Tuyển thủ Bắc Ngụy quốc cũng không vì hành động của Thượng Quan Tây Nguyệt mà cảm thấy không vui, hấn khách sáo nhẹ gật đầu với Thượng Quan Tây Nguyệt, liền chuyển ánh mắt trở về.

Rất nhạy cảm!

Trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt thầm khen, cách xa như vậy mà hấn cũng biết mình đang đánh giá hấn, có thể thấy được người này cũng không yếu đuối như vẻ bề ngoài, nói không chừng hấn lại là một con hắc mã quý báu.

Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi ngay ngắn, lẳng lặng chờ đợi trận tranh tài bắt đầu.

Một lát sau, trên đài có một lão già đi lên, ôm quyền với mọi người, thanh âm vang dội "Lại đến giải thi đấu ba năm mới có một lần, năm nay may mắn lại cử hành ở Tây Lăng Quốc chúng ta, hôm nay lão hủ sẽ chủ trì trận tranh tài, thái tử điện hạ làm trọng tài, chúng ta nhất định sẽ công bằng liêm chính, sẽ không có bất kỳ hành vi thiên vị nào."

"Trận đầu, Trương gia Tam công tử đối đầu với công tử nhà họ Lý" Theo sau lời nói của hấn, hai vị tuyển thủ đi lên đài, đối mặt ôm quyền chào hỏi, tiếp đó liền bắt đầu so tài.

Trong lúc tranh tài, Thượng Quan Tây Nguyệt luôn ngáp, nàng cảm thấy thật nhàm chán, hai người kia khoa chân múa tay đánh nửa ngày cũng không phân thắng bại, khiến người khác cũng không thấy hứng thú.

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt sắp ngủ quên, bên tai vang lên giọng nói quen thuộc "Nguyệt nhi "

Thượng Quan Tây Nguyệt ngược mắt quan sát, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng, sau lần từ biệt lúc trước, đã lâu rồi chưa gặp "Hạo Lăng, ngươi cũng tới sao?"

Long Hạo Lăng gật đầu ngồi ở bên cạnh của Thượng Quan Tây Nguyệt, hấn hôm nay mặc trường bào viền trắng, khuôn mặt như ngọc mang theo ý cười nhợt nhạt, làm tôn lên vẻ nho nhã và ấm áp.

"Nguyệt nhi, ngươi đoán xem ta mang cho ngươi cái gì!"Long Hạo Lăng thần bí nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Đếm kỹ, đã ba tháng chưa gặp Thượng Quan Tây Nguyệt, Long Hạo Lăng cảm giác mỗi ngày đều rất đau khổ, một ngày bằng một năm, hấn không không chế được việc mình nhớ nàng, mỗi đêm chỉ có nghĩ đến nàng mới có thể bình yên chìm vào giấc ngủ, nếu không liền mất ngủ suốt cả đêm.

Hôm nay nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt mặc áo đỏ, hoảng sợ như gặp tiên nhân, Long Hạo Lăng biết mình đã trầm luân đến không thể tự thoát ra được, nhưng hấn cũng không thể làm gì, cái gì cũng không làm được, chỉ có thể yên lặng bảo vệ lấy hạnh phúc của nàng, chỉ có khi nàng hạnh phúc, thì mình mới hạnh phúc!

"Mang cái gì!"Nhìn biểu cảm của Long Hạo Lăng, Thượng Quan Tây Nguyệt không khỏi hứng thú, nàng đầy phấn khởi nhìn món đồ Long Hạo Lăng mang tới cho mình.

Long Hạo Lăng cũng không đùa nàng nữa, tay phải vung lên tạo thành một độ cong nhỏ, một cây roi và một hộp gỗ làm bằng thân cây đàn xuất hiện.

"Oa, roi thật xinh đẹp."Thượng Quan Tây Nguyệt nhận lấy roi, thầm cảm thán từ tận đáy lòng, lần đầu tiên nàng nhìn thấy cây roi này liền thích, không ai biết được vũ khí ở kiếp trước của nàng chính là roi.

Đầu roi màu trắng bạc, mềm mại, sờ lên rất trơn bóng, có cảm giác lạnh buốt, có thể đặt ở bên hông để trang trí, chỗ tay cầm khảm một viên bảo thạch màu đỏ chói mắt, dưới ánh nắng chiếu sáng lấp lánh.

"Đây là đồ đấu giá vài ngày trước, chế tạo từ huyền thiết, dùng nó để đối phó cao thủ từ Hồng linh trở xuống đều không thành vấn đề, ta thấy ngươi không có vũ khí, liền mua cây roi này, bây giờ tặng cho ngươi, đúng lúc trận tranh tài hôm nay có thể phát huy tác dụng!"Long Hạo Lăng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt vui vẻ, dù hao tốn không ít công phu mới lấy được cây roi này, hấn cũng cảm thấy rất đáng.

"Thật sao? Cảm ơn ngươi, Hạo Lăng"Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không khách sáo, tiện tay đeo nó ở bên hông, roi màu trắng phối hợp quần áo màu đỏ, càng làm nổi bật vẻ mềm mại như không có xương của Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Đúng rồi, còn có cái này nữa" Long Hạo Lăng đưa cái hộp trong tay cho Thượng Quan Tây Nguyệt "Đây là ngân châm hàn băng, ta cũng không biết ngươi có thích hay không!"

Mở hộp ra, mười ngàn châm dài ngắn khác nhau hiện ra trước mắt Thượng Quan Tây Nguyệt, mỗi một cây ngàn châm đều được cẩn thận rèn luyện, bề mặt sáng bóng trơn láng không tỳ vết, kim châm bén nhọn, nhìn qua liền biết là hàng thượng phẩm.

"Cái này..."Thượng Quan Tây Nguyệt cầm ngàn châm, trong mắt thoáng kích động, nàng là cao thủ chế độc, nhưng kỹ thuật dùng ngàn châm cũng đạt đến mức xuất thần nhập hóa.

Nàng mở mắt nhìn Long Hạo Lăng, trong mắt đầy cảm động, không ngờ mặc dù chỉ mới quen biết một khoảng thời gian không dài, nhưng hắn lại chăm sóc mình như vậy, nàng thật may mắn khi gặp được những bằng hữu chân thành như vậy.

Nhìn mắt Thượng Quan Tây Nguyệt mừng rỡ, Long Hạo Lăng biết Thượng Quan Tây Nguyệt thích, hắn cười cười "Nguyệt nhi, ngươi phải cất kỹ những thứ này đó"

"Đó là đương nhiên, đây chính là bảo bối của ta mà."Thượng Quan Tây Nguyệt vừa dứt lời, liền lấy ngàn châm hàn băng ra, bỏ vào áo lót.

"Hạo Lăng, ngươi thật hào phóng, lại cho nha đầu này nhiều đồ tốt như vậy!"Thượng Quan Minh Tuyên nghiêng đầu qua cười trêu ghẹo.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe vậy đang chuẩn bị nói cái gì, lão già trên đài đã bắt đầu nói chuyện.

"Vừa rồi là một trận chiến rất đặc sắc, hiện tại người ra sân chính là, Thượng Quan Lâm đối chiến với Tiên Phán Phán!"

Phán Phán?

Thượng Quan Tây Nguyệt chuyển mắt nhìn qua chỗ người đang đi lên từ bên phải.

Thật sự là Phán Phán!

Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự vui vẻ vì lại nhìn thấy vị bằng hữu hoạt bát này, từ sau chuyện trong phủ lần trước, đến bây giờ hai người chưa từng gặp nhau, không ngờ hôm nay lại gặp ở chỗ này.

Thượng Quan Lâm và Tiên Phán Phán đi lên đài, cả hai cùng không vừa mắt nhau. Nhìn mắt Tiên Phán Phán, Thượng Quan Lâm lại tức giận vô duyên vô cớ, hừ, đợi chút nữa đánh cho ngươi tan tác tã toì, ngươi sẽ biết tay!

"Tranh tài bắt đầu" Ông vừa mới nói xong, Thượng Quan Lâm liền bắt đầu công kích.

Hoàng Linh sơ cấp?

Nhìn tay Thượng Quan Lâm phát ra màu xanh nhàn nhạt, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng có chút giật mình, không ngờ nàng ừ ừ đã là Hoàng Linh sơ cấp.

Nhưng, Thượng Quan Tây Nguyệt nhướn mày, hình như Thượng Quan Lâm ăn đan dược mới tấn cấp nhanh như vậy, từ độ mạnh của huyền khí có thể thấy, còn chưa ổn định.

Trên đài, Thượng Quan Lâm tựa như phát điên công kích Tiên Phán Phán, ngay khi nàng chuẩn bị đánh một chiêu về phía Tiên Phán Phán, Tiên Phán Phán cố gắng né tránh, vừa tránh né, nàng vừa lau mồ hôi trán, vận khí để đánh trả Thượng Quan Lâm, nhưng màu vàng sẫm trong tay nàng cho thấy linh lực của nàng thấp hơn Thượng Quan Lâm.

Cứ như vậy đánh chừng nửa canh giờ, rõ ràng thể lực của Tiên Phán Phán đã không chịu nổi nữa, nàng lung la lung lay đón lấy một chiêu của Thượng Quan Lâm, ai ngờ chiêu đó là giả, nàng thừa dịp Tiên Phán Phán tránh né, liền;đanfqy1d0n tấn công về phía khác với tốc độ cực nhanh, cuối cùng, Tiên Phán Phán bị Thượng Quan Lâm đánh một chiêu rất dài.

Trong trận đấu, nếu có một người rút xuống đài, thì trực tiếp tính thua.

"Tốt, cuộc tỷ thí này, Thượng Quan Nhị tiểu thư thắng."

Thượng Quan Lâm dương dương đắc ý đứng trên đài phớt lờ Thượng Quan Tây Nguyệt, như đang khoe khoang, thấy không, phế vật, dù thế nào đi nữa ta mãi mãi vẫn lợi hại hơn ngươi!

"Hành nhi, đây chính là người ngươi thích sao?"Bách Lý Kiệt hỏi Bách Lý Hành.

"Hồi phụ hoàng, Lâm Nhi đúng là người nhi thần thích."Bách Lý Hành xoay người cung kính trả lời, trong lòng của hắn âm thầm kinh hãi, không ngờ Thượng Quan Lâm đã đột phá Huyền Linh, không hổ là người mình coi trọng!

Bách Lý Kiệt hài lòng nhẹ gật đầu "Thượng Quan Lâm quả thật không tệ, tuổi còn trẻ mà đã là Hoàng Linh."

Bách Lý Hành nghe thấy thế liền vui mừng, sao không vào lúc này thỉnh cầu từ hôn, như vậy mình có thể ở cùng với Lâm Nhi.

"Phụ hoàng, nhi thần muốn từ hôn Thượng Quan Tây Nguyệt!"

Bách Lý Kiệt nghe vậy sững sờ, nhưng cũng không nổi giận, hắn suy nghĩ "Thôi được, chờ sau khi cuộc tranh tài kết thúc, ta giúp các người giải trừ hôn ước, chỉ hôn Thượng Quan Tây Nguyệt với người khác."

"Tạ phụ hoàng thành toàn." Bách Lý Hành kích động ngồi về vị trí, cố gắng phớt lờ cảm giác bức bối trong lòng vì đã giải trừ hôn ước với Thượng Quan Tây Nguyệt.

Tỷ thí thêm mấy trận nữa, rốt cục đến phiên Thượng Quan Tây Nguyệt ra sân.

"Tiếp theo, Thượng Quan Tây Nguyệt đối chiến với Nam Phong quốc Hồ Triệt!"

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, mặt dửng dưng, sao mới trận đầu đã đối mặt với Hồ Xả rồi, thật là trời không phù hộ mà!

Dưới đài Thượng Quan Lâm xem thường, hừ, Thượng Quan Tây Nguyệt, người chờ chết đi!

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng lên dưới ánh mắt của mọi người, kiêu hành độc lập đi lên đài, khi nhìn thấy ánh mắt phẫn hận của Hồ Triệt, nàng không quan tâm nhún vai.

Thượng Quan Tây Nguyệt đi đến đài, rất nhiều người thầm khen ngợi, nếu nói Thượng Quan Lâm là một đóa hoa mảnh mai, như vậy Thượng Quan Tây Nguyệt là cây mai nở trong tuyết lạnh, không sợ giá rét, một mình tỏa triển mùi thơm ngát khiến mọi người cúi đầu. Có một mùi vị đặc biệt.

Hồ Triệt nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt, liền nhớ lại trước đó mình bị đánh cho sưng mặt sưng mũi, hắn nắm chặt nắm đấm, hắn thề hôm nay nhất định phải đánh bại bà cô này, để nàng quỳ ở trước mặt mình cầu xin tha thứ.

Tiếng tranh tài bắt đầu vang lên, Hồ Triệt nhào về phía Thượng Quan Tây Nguyệt không chút lưu tình, hắn dồn những phần nộ, khuất nhục ở đáy lòng vào một chưởng, đánh về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Mắt thấy chưởng càng ngày càng gần, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không né tránh, cứ như vậy nhẹ nhõm đứng tại chỗ không nhúc nhích, dưới đài đám người đều lau mồ hôi thay Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng lo lắng nếu phá hỏng khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ này thì làm sao bây giờ.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Hồ Triệt đã đến trước mắt cũng không ra tay công kích, khi Hồ Triệt vung quyền lên, ngược lại mượn dáng người thấp bé nhanh chóng chui qua cánh tay của hắn, trực tiếp vọt ra phía sau Hồ Triệt đứng cách đó không xa.

Hồ Triệt vô huyệt, tức giận quay đầu lại, lần nữa đánh tới Thượng Quan Tây Nguyệt.

Mà Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không giống vừa rồi mà lại không ngừng né tránh, không có thi triển bất kỳ đòn công kích nào cả, vừa đi vừa về khiến Hồ Triệt xoay vòng vòng.

Dưới đài, tất cả mọi người trừng to mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt và Hồ Triệt như điều hâu bất gả con, cái này là đang tranh tài sao? Đây rõ ràng là người lớn dẫn tiểu hài đi chơi mà!

Cũng khó trách đám người sẽ như vậy nghĩ, dáng người Thượng Quan Tây Nguyệt thấp bé, mà Hồ Triệt cao lớn uy mãnh, thật sự rất giống.

"Nguyệt nhi thật thông minh, nàng đang khiến Hồ Triệt tiêu hao thể lực" Thượng Quan Minh Tuyên cười đắc ý, người thông minh như vậy lại là muội muội của mình, hắn có thể không kiêu ngạo sao.

Long Hạo Lăng gật đầu cũng không đáp lại, chỉ thất thần nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Cứ lượn quanh hơn nửa canh giờ, Hồ Triệt cúi người thở hồng hộc, miệng mắng to "Người có bản lĩnh thì đừng chạy!"

Thượng Quan Tây Nguyệt không hề khó chịu đứng trước mặt Hồ Triệt nhếch khóe môi lên "Ta cứ chạy xem người có thể làm khó dễ được ta không."

"Người..." Hồ Triệt giận đến nổi nói không ra lời, chỉ đứng đó khom người thở phì phò.

Thấy thời gian đã tới, hai mắt Thượng Quan Tây Nguyệt nhắm lại, phát ra khí thế cường đại, nhưng nàng rất thông minh, nàng không muốn bại lộ quá nhiều, chỉ không chế linh lực của mình tại Hoàng Linh sơ cấp, nhảy vọt vào giữa không trung, duỗi thẳng đôi phải mạnh mẽ đã vào người Hồ Triệt.

Tuy Hồ Triệt khom người nhưng vẫn đề phòng, khi hắn phát hiện một dòng khí mạnh mẽ xông về phía mình, hai tay đưa về phía trước muốn ngăn cản lại, nhưng bất đắc dĩ, Thượng Quan Tây Nguyệt dùng sức mạnh toàn thân, vốn không ngăn lại được.

Một tiếng Phịch vang lên, Hồ Triệt bị Thượng Quan Tây Nguyệt đá một cước văng ra bên phải, ngay khi sắp té xuống dưới, Thượng Quan Tây Nguyệt nghiêng người bay về phía trước, nắm chặt cổ áo của hắn túm hắn trở về.

Trong trận đấu, nếu không rơi xuống đài thì cuộc tranh tài cũng không kết thúc.

Bách Lý Hành nhìn thấy dạng cảnh tượng này, trừng to mắt đứng lên, ngay cả ghế đổ ra phía sau kêu lên một tiếng lạch cạch hắn cũng không để ý, không thể tin nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Hoàng Linh sơ cấp, làm sao có thể, nàng là Hoàng Linh sơ cấp!

Làm sao có thể, nàng không phải phế vật sao, nàng không phải một mực lấy hình tượng phế vật xuất hiện trước mắt mình sao? Vì sao hiện tại lại thế này, không chỉ có dung mạo trở nên tuyệt sắc, hiện tại lại tiến thẳng đến Hoàng Linh sơ cấp, rốt cục là chỗ nào có vấn đề, vì sao hoàn toàn không giống với lúc mình nhìn thấy.

Thế nhưng, đã như vậy, vì sao trước kia nàng giấu diếm, biến mình thành phế vật trong mắt mọi người trong thiên hạ.

Nếu như ngay từ đầu nàng lấy diện mạo và thực lực này để xuất hiện trước mắt mình, như vậy hẳn cũng sẽ không ghét bỏ nàng, nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt thay đổi lớn như vậy, hiện tại Bách Lý Hành thấy rất may mắn vì còn chưa giải trừ hôn ước với nàng.

Thượng Quan Lưu Phong lại tròn mắt hốc mồm, hẳn không ngờ nữ nhi mình luôn vứt bỏ ở tiểu viện rách nát lại có thực lực như thế, rốt cục nàng tấn cấp đến Hoàng Linh sơ cấp lúc nào, vì sao không có ai nói cho hắn biết.

Thượng Quan Lưu Phong cũng không vui vẻ vì Thượng Quan Tây Nguyệt lộ ra thực lực mạnh mẽ, ngược lại hắn cho rằng Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý làm như vậy, muốn cho hắn mất mặt, để mọi người biết, hắn làm cha mà ngay cả thực lực của nữ nhi cũng không biết!

Thượng Quan Lâm cũng không thể tin được, từ trên khán đài đứng lên, tất cả mọi người đều ngồi, chỉ có duy nhất Thượng Quan Lâm đứng lên nên rất dễ thấy, người chung quanh đều nhìn về phía nàng.

Nhưng nàng đã không quan tâm ánh mắt của mọi người nữa, nàng hung tợn trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt trên khán đài, trong lòng đầy sự ghen ghét và phẫn hận, ghen ghét dung mạo của nàng, phẫn hận thực lực của nàng.

Vì sao, vốn dĩ phế vật này không có gì bằng mình hết, thế nhưng vì sao chỉ một sớm một chiều, tất cả đều thay đổi, không chỉ dung mạo đẹp hơn mình, ngay cả thực lực cũng gần ngang với mình, chuyện này kêu nàng làm sao chịu nổi!

"Thái tử, đây chính là người ngươi muốn hủy hôn sao? Xem ra thực lực của nàng không thấp hơn Thượng Quan Lâm, dung mạo cũng thuộc hàng nhất đẳng." Bách Lý Kiệt mở miệng nói.

Mặc dù hắn rất ngạc nhiên khi thấy Thượng Quan Tây Nguyệt biến từ một phế vật thành người có thực lực như bây giờ, nhưng hắn rất vui vẻ vì Thượng Quan Tây Nguyệt, hắn phát hiện nàng rất xứng đôi với con của mình, thông minh như vậy sai này cũng có thể phụ tá đế vương.

Bách Lý Hành nghe thấy câu hỏi này, không có mở miệng, trong lòng đầy phức tạp, nhìn bóng người động lòng người của Thượng Quan Tây Nguyệt trên đài, hắn không nhìn được mà trách nàng, vì sao không sớm nói với mình! Mà lựa chọn để lộ dưới tình huống như vậy, cảnh tượng như thế này làm hắn trở tay không kịp!

Trong lúc vô tình Thượng Quan Lâm liếc về phía Bách Lý Hành, khi thấy biểu cảm hối hận trên mặt hắn, hung hăng cắn môi mình, khi ném được vị mặn trong miệng, mới không cam lòng buông ra.

Phế vật Thượng Quan Tây Nguyệt lại hấp dẫn ánh mắt của Bách Lý Hành, chuyện này tuyệt đối không thể.

Thái tử là của mình, vị trí thái tử phi cũng là của mình, không ai có thể đoạt đi được, lần tranh tài này nhất định phải thắng, nàng muốn chứng minh cho Bách Lý Hành thấy, ai mới thật sự là người xứng với hắn.

Cuối cùng lại nhìn thoáng qua Bách Lý Hành, Thượng Quan Lâm oán hận ngồi về chỗ cũ.

"Ai nói Thượng Quan gia đại tiểu thư xấu xí, thể chất phế vật, đây quả thật là tiên nữ mà?"

"Cũng không phải, đoán chừng những lời đồn trước đó đều là do người khác ghen ghét Đại tiểu thư xinh đẹp này nên mới có ý tạo ra!"

"Đại tiểu thư này quá đẹp, ta nhìn còn muốn động tâm..."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Hai người cùng lên đi!

Edit: susublu

Nghe đám người lao nhao thảo luận về Thượng Quan Tây Nguyệt, ánh mắt của Thượng Quan Lâm hung tợn bắn thẳng về phía bọn họ, đáng chết, đều đáng chết, những lời tán dương này vốn dĩ nên thuộc về mình, sao có thể thuộc về một kẻ phế vật như Thượng Quan Tây Nguyệt?

"A, ngươi muốn làm gì!"

Tiếng hét to trên đài hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Chỉ thấy Hồ Triệt ngồi dưới đất không ngừng lui về sau, mới vừa rồi bị Thượng Quan Tây Nguyệt đá trúng ngay ngực, cho nên lúc này Hồ Triệt cảm thấy khí huyết đảo lộn, không thể làm được gì.

"Ngươi cứ nói đi?" Thượng Quan Tây Nguyệt không trả lời mà hỏi ngược lại, thân nhiên đắc ý chậm rãi bước tới gần Hồ Triệt, nàng vươn tay cảm một lọn tóc, nhân nhả chơi đùa, không hề có cảm giác khẩn trương như đang ở trong trận đấu.

"Ta cảnh cáo ngươi, không được tới đây." Hồ Triệt đã không thể lui được nữa, ngồi bên đài cảnh giác nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt càng đi càng gần.

Thượng Quan Tây Nguyệt che miệng cười một tiếng, dừng bước, tay phải ngoắc ngoắc "Ngươi qua đây, ta cam đoan không đánh ngươi!"

Một câu nói này làm con mắt của đám người muốn rớt xuống, đây là tranh tài sao? Đây quả thật là tranh tài sao? Đây là tranh tài sao?

Vì sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại bình tĩnh như thế, còn nói cam đoan không đánh ngươi, đây quả thực khác xa những trận tranh tài lúc này.

Mọi người đều hứng thú nhìn chằm chằm loi loi, con mắt tròn trĩnh, không muốn bỏ lỡ một tơ một phút giây phấn khích nào, bọn họ cảm giác trận tranh tài năm nay thú vị hơn mấy năm trước nhiều.

Hồ Triệt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt cười như hồ ly, sợ hãi lắc đầu, lúc này hẳn thật sự hy vọng vừa rồi mình bị đánh ngã xuống đài, như vậy sẽ không cần phải đối mặt với nữ nhân âm dương quái khí này nữa, mặc dù đáng đẹp xinh đẹp, nhưng cả người đầy thủ đoạn thực sự khiến người ta không chịu đựng nổi!

Rõ ràng trong mắt đầy sự sắc bén, nhưng khoe miệng lại nở nụ cười khiến người khác rung mình!

"Không đến sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt thu tay lại chỉ nở nụ cười, sau đó biến sắc, tay phải tạo thành một hình, cấp tốc đánh về phía Hồ Triệt, nhân lúc hẳn chưa kịp phản ứng ném hẳn lên trời, rồi tự do rơi xuống.

"A "

"Àm"

Hồ to một tiếng, ngay sau đó là một tiếng vang thật lớn, đất như bị chấn động hai ba cái.

Tất cả mọi người đều che miệng không thể tin nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Cái này.. Đây là nữ nhân sao, sao khí lực lại lớn như vậy, lại có thể ném một người to lớn hơn mình gấp nhiều lần lên trời dễ như trở bàn tay.

Điều này hoàn toàn phá vỡ những hiểu biết về nữ nhân, không phải tất cả nữ nhân đều có sức lực nhỏ, thậm chí nhu nhược sao? Vì sao những điều lại không hề có trên người Thượng Quan Tây Nguyệt!

"A "

Hồ Triệt nằm dưới đất đang không ngừng kêu to.

Đau quá, đau quá! Đây là cảm giác duy nhất của hắn lúc này, hắn cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình như muốn rách ra, nữ nhân này ra tay quá độc ác, lại ném mình lên giữa không trung rồi thả cho rơi xuống, đây quả thực là muốn mạng người mà.

Được rồi, không cùng so đo với nàng, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, nghĩ như vậy, diễn hình như nhìn ra suy nghĩ của Hồ Triệt, ngón tay nhỏ của Thượng Quan Tây Nguyệt bắn ra một luồng huyền khí rất nhỏ, đánh vào huyệt cầm của hắn, khiến hắn không thể mở miệng.

"Ta...." Hồ Triệt đang chuẩn bị nói ta nhận thua, phát hiện mình không thể mở miệng, hắn nằm trên mặt đất hoảng sợ trừng lớn hai mắt, hai tay loạn vung nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Ông trời ơi, cứu ta đi, con mù điên này lại muốn làm gì nữa!

Lúc này Hồ Triệt rất hối hận, sao lại đối mặt với một nữ nhân điên như nàng!

"Hồ Xà, để ta biểu diễn một trận bóng đá cho ngươi xem!" Giọng nói của Thượng Quan Tây Nguyệt không lớn, nhưng ở trong hoàn cảnh im ắng đến nỗi một cây châm rơi xuống đất còn nghe thấy này, tất cả mọi người đều nghe rất rõ ràng.

Bóng đá? Bóng đá là cái gì? Sao chưa từng nghe qua từ này?

Ngay cả Hồ Triệt cũng quên mất đau nhức, trong lòng đang suy tư cái gì là bóng đá!

Mà Thượng Quan Tây Nguyệt nhanh chóng dùng hành động giải thích cho hắn biết cái gì là bóng đá.

Nàng dồn huyền khí xuống chân nhanh chóng đá Hồ Triệt về một hướng khác của lối đài, ngay khi Hồ Triệt sắp rơi xuống, thân hình Thượng Quan Tây Nguyệt lóe lên, diễn(daffin;lle3[quys
Cứ như vậy đá tới đá lui một lúc lâu, tất cả mọi người cũng đều há to mồm đứng đưa đầu qua trái qua phải nhìn theo Hồ Triệt ẩn hiện trong không trung.

Mạnh mẽ, quá mạnh, đây không phải là nữ nhân, đơn giản là một đại nam nhân mà!

Hồ Triệt bị đá đến lục phủ ngũ tạng không ngừng sôi trào, một tiếng "Phụt" vang lên phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt cũng lập tức trắng bệch.

Trước khi hôn mê, hắn đã nghĩ, sau này không thể tiếp tục trêu chọc nữ nhân, nhất là nữ nhân điên!

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Hồ Triệt nghiêng đầu hôn mê, bất mãn nhếch miệng, thật sự đánh không đã, nhiều thịt như vậy mà mới đá mấy cái đã ngất đi, thật là!

Nhìn người đã hôn mê, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng cảm thấy không có gì hay, cuối cùng đá một cước, trực tiếp cho hắn rớt đài.

"Ầm" Bụi đất bay tứ tung.

"Phụt"

Hồ Triệt vốn đã hôn mê không nhận được một trận va chạm nữa, lại phun ra một ngụm máu, sắc mặt đã biến thành xanh mét.

"Thấy không, đây chính là đá banh!"

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thoáng qua Hồ Triệt bất tỉnh nhân sự nằm thành hình chữ đại trên mặt đất, mọi người ở đây đều dùng ánh mắt e ngại nhìn người chậm rãi đi xuống đài, lúc đi qua, tất cả mọi người đều ngậm kín miệng, không dám thở mạnh, sợ trêu chọc Thượng Quan Tây Nguyệt không vui cũng lấy mình ra để đá banh, đến lúc đó thật sự sẽ mất mạng!

"Ha ha "Lão trọng tại trên đài cười khan hai tiếng, không được tự nhiên tuyên bố "Trận này Thượng Quan Tây Nguyệt thắng!"Nói xong, hắn tranh thủ thời gian đứng ở bên cạnh, đối với trận đấu vừa rồi hắn vẫn còn sợ hãi!

Thượng Quan Tây Nguyệt đi đến vị trí của mình ngồi xuống, nhìn hai người đã ngất người "Ca ca, Hạo Lăng, hoàn hồn!"

"Nguyệt nhi, muối thật sự là muối muối của ta sao?"Thượng Quan Minh Tuyên bỗng nhiên bắt lấy tay Thượng Quan Tây Nguyệt, không thể tin mà hỏi.

Thượng Quan Tây Nguyệt gạt mình, chẳng lẽ bị phát hiện sao? Ngay khi nàng suy đoán lung tung, Thượng Quan Minh Tuyên tiếp tục nói "Muối nhất định không phải muối muối của ta, nếu không một người nho nhã như ta sao lại có một muối muối bạo lực như muối được, vừa rồi muối thật sự quá mạnh, chiều kia gọi là cái gì, đá banh có phải không, thật sự là...."

Thượng Quan Minh Tuyên không nói được nữa, hắn đã bị màn đá banh vừa rồi của Thượng Quan Tây Nguyệt dọa sợ, hắn và những người khác đều suy nghĩ, muối muối của mình quá mạnh.

Thì ra là nói cái này, Thượng Quan Tây Nguyệt thở dài một hơi, còn thật sự cho rằng bị phát hiện nữa!

"Ca ca, ta còn có rất nhiều chiêu thức, lần sau thử từng cái một cho huynh xem!"

Thượng Quan Minh Tuyên nghe vậy, núp qua bên cạnh "Cái gì, còn có rất nhiều nữa? Muốn thử cho ta xem?"

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt gật đầu, Thượng Quan Minh Tuyên vội vàng lắc hai tay "Đừng đừng đừng, tuyệt đối đừng, muối dần vật ta như vậy ta không chịu được!"

"Đúng vậy Nguyệt nhi, chiêu thức hôm nay của ngươi đã hù dọa chúng ta rồi!"Long Hạo Lăng mở miệng cười, từ khuôn mặt cứng ngắc của hắn, có thể thấy vừa rồi hắn cũng bị hù dọa

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn sắc mặt của bọn họ, biết hành động của mình khiến bọn họ ngạc nhiên, nàng nhún vai "Ca ca, ta hơi mệt, nghỉ ngơi trước, chờ đến lượt ta thì hãy kêu ta!"

Nói xong cũng nhắm hai mắt bắt đầu nghỉ ngơi, Thượng Quan Tây Nguyệt vốn chỉ muốn nhắm mắt dưỡng thần, nhưng không ngờ bất tri bất giác ngủ hơn một canh giờ.

"Ca ca, so đến đâu rồi." Mắt Thượng Quan Tây Nguyệt mông lung mở ra nhìn về phía lối đài.

Thượng Quan Minh Tuyên nghiêng đầu sang chỗ khác "Nguyệt nhi, muối tỉnh lại thật kịp lúc, đây là trận so tài cuối cùng rồi, tiếp theo sẽ đến trận chung kết."

Thượng Quan Tây Nguyệt gật đầu, giương mắt nhìn nữ tử đang đứng phía trên, là Vũ Huyền Huyền.

Nàng cũng nhìn về phía mình, sắc mặt khoe khoang khiến người ta nhìn không thoải mái.

Thượng Quan Tây Nguyệt lại ngẩng đầu nhìn bên cạnh một chút, lần này không phát hiện Bách Lý Thần, không khỏi có chút thất vọng.

"Phía dưới, người thắng có ba người, nhưng vị trí đầu bảng chỉ có một, cho nên chúng ta tiến hành trận chung kết cuối cùng, trước tiên là Vũ Huyền Huyền đối đầu với Thượng Quan Lâm, người thắng sẽ đối đầu với Thượng Quan Tây Nguyệt, người đứng vững cuối cùng sẽ là khôi thủ năm nay." Ông lão chậm rãi nói.

Sau khi nghe xong Thượng Quan Tây Nguyệt đứng lên, mũi chân chạm nhẹ trên mặt đất, thả người nhảy lên lôi đài, quần áo màu đỏ bay trong gió, còn giống như tiên nữ từ chín tầng mây bay xuống nhân gian.

Trước ánh mắt si mê của mọi người Thượng Quan Tây Nguyệt đứng trên lôi đài.

"Thượng Quan cô nương, trận này còn không phải đợt tranh tài của ngươi!" Lão giả nói chuyện khách sáo.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhếch môi, cười khê "Ta biết, ta chỉ muốn nói không cần phiền phức như vậy, để hai người bọn họ cùng lên đi!" Ngón tay nhỏ dài chỉ về phía Vũ Huyền Huyền và Thượng Quan Lâm.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, bọn hắn không nghe lầm chứ, một đối phó hai? Nhất định sẽ thua không thể nghi ngờ, coi như huyền lực người cao hơn, đối phó hai người cũng phải cố hết sức, chớ nói chi mấy năm trước đại tiểu thư Vũ gia đã là Hoàng Linh sơ cấp, hiện tại không biết đã tấn cấp đến mức nào.

Tất cả mọi người tiếc nuối lắc đầu, như đã thấy hoàn cảnh Thượng Quan Tây Nguyệt thua vì tự đại.

Thượng Quan Lâm không ngờ nàng sẽ nói ra những lời này, cười khẩy, một đối phó hai? Đơn giản mà nói là mơ mộng hão huyền, đã muốn tìm chết, ta thành toàn ngươi.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, không có bản lĩnh thì đừng nói mạnh miệng, miễn cho đến lúc đó không biết mình chết như thế nào!" Vũ Huyền Huyền khinh thường nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, coi như vừa rồi Thượng Quan Tây Nguyệt không phải phế vật, đã là Hoàng Linh sơ cấp, thì sao, mình đã là Hoàng Linh đỉnh phong, lại sợ một kẻ chỉ mới sơ cấp?

"Có phải khoác lác hay không, thử một chút thì biết!"

Nói xong, trước vẻ mặt khâm trương của mọi người, Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên vọt lên, tay phải trực đánh vào mặt Vũ Huyền Huyền.

Thượng Quan Lâm và Vũ Huyền Huyền nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt xông tới, nhao nhao vận huyền khí để ngăn cản.

Chỉ thấy trên lôi đài, bóng người đồn dập, nhanh đến mức chỉ có thể nhìn thấy cái bóng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124

Edit: susubluu

Tất cả mọi người đều mở to mắt xem trận đấu có một không hai này.

Nhưng càng xem càng thấy không thích hợp...

"Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự là Hoàng Linh sơ cấp sao, nhìn khí thế không giống vậy."

"Không sai, nghe thị vệ Vũ gia nói, Vũ Huyền Huyền đã sớm là Hoàng Linh đỉnh phong, vì sao lại cảm thấy từ từ bị Thượng Quan Tây Nguyệt dẫn dắt, chẳng lẽ Thượng Quan Tây Nguyệt còn cao hơn Vũ Huyền Huyền?"

Bách Lý Hành ngồi trên ghế trọng tài nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Tây Nguyệt.

Hắn phát hiện người hắn một mực không để ý đến.

Rõ ràng mấy tháng trước đó Thượng Quan Tây Nguyệt là một phế vật không cách nào tụ tập được linh lực, tại sao trong thời gian ngắn lại trở thành Hoàng Linh sơ cấp, thậm chí còn có thể cao hơn, chẳng lẽ trong khoảng thời gian ngắn này có thể để một phế vật đột phá từ con số không thành như bây giờ?

Nếu là như vậy, hẳn không thể không coi trọng Thượng Quan Tây Nguyệt thay đổi lớn như vậy, phải biết là dù người có thiên phú cũng không có khả năng tấn cấp nhanh như vậy chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi.

Xem ra, hẳn phải thay đổi suy nghĩ..

Môi mông của Bách Lý Hành nhếch lên, chau mày, không có ai biết giờ phút này hẳn đang suy nghĩ cái gì..

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Vũ Huyền Huyền xông tới, thu huyền lực của mình lại, khóe miệng nhếch lên, đột nhiên đứng ở đó không nhúc nhích, lộ ra nụ cười như hồ ly. Vũ Huyền Huyền nhìn mà run lên, muốn thu lại chưởng lực đã vung ra, nhưng gần trong gang tấc, đã không còn kịp rồi.

Nàng trừng to mắt nhìn khóe miệng Thượng Quan Tây Nguyệt, cây roi màu bạc xẹt qua không trung, xé gió đánh về phía nàng.

Tiếng gió từ bên tai gào thét, Vũ Huyền Huyền nhìn roi bạc óng ánh dưới ánh mặt trời, thân thể cảm giác được nguy hiểm né qua bên cạnh, nhưng dù như thế, vẫn đuôi roi quét qua cánh tay, máu tươi theo quần áo nhỏ giọt xuống mặt đất.

Nàng che cánh tay thương té xuống đất, trong mắt đều không cam lòng, nàng lại bị một phé vật làm bị thương, chuyện này kêu nàng sao chịu nổi!

Mà Thượng Quan Lâm nhìn Vũ Huyền Huyền bị thương, thừa dịp Thượng Quan Tây Nguyệt không chú ý tới mình, lặng lẽ vây quanh phía sau của nàng, chuẩn bị đánh lên.

Cảm giác được động tĩnh sau lưng, khóe miệng lạnh lùng nhếch Thượng Quan Tây Nguyệt, lúc Thượng Quan Lâm muốn đánh nàng, quanh thân Thượng Quan Tây Nguyệt, đột nhiên dâng lên một vòng tròn bảo vệ màu xanh.

"Àm"

"A "

Thượng Quan Lâm dùng huyền khí toàn thân đang chuẩn bị xuất chưởng đánh sau lưng Thượng Quan Tây Nguyệt, lại bị vòng tròn bảo vệ đột nhiên xuất hiện ngã ngược ra ngoài, huyền khí của nàng toàn bộ đều phản ngược lại trên người.

Thanh âm bén nhọn, vang vọng cả bầu trời!

Nhưng ánh mắt của mọi người cũng không nhìn chằm chằm Thượng Quan Lâm bị thương nằm dưới đất, mà tất cả ánh mắt đều đồng loạt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, mắt kính ngạc không thể tin.

Võ Linh? Nàng lại là Võ Linh? Hiện tại ai nói nàng là phé vật, ai tin tưởng nàng là phé vật đây?

Mọi người đột nhiên an tĩnh lại, nhìn toàn thân Thượng Quan Tây Nguyệt bị ánh sáng màu xanh nhạt vây quanh, trên lời đài, Thượng Quan Tây Nguyệt mặc áo đỏ đứng ở giữa, kiêu ngạo đứng thẳng, dung mạo tuyệt sắc khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Giờ phút này tất cả mọi người đều không thể không thừa nhận, Thượng Quan Tây Nguyệt là người xuất sắc nhất, không chỉ có dung nhan tuyệt sắc, diễn(D@fin
"Võ Linh."

Sắc mặt Vũ Huyền Huyền trở nên khó coi, không ngờ Thượng Quan Tây Nguyệt mà nàng luôn xem thường lại có thực lực cao hơn mình một cấp.

Rằng nàng cắn thật chặt cánh môi non mềm, chỉ chốc lát liền chùng chất vết thương, hai tay của nàng nắm chặt, con mắt ác độc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, giống như muốn chém vạn nhất đao lên người nàng ta!

Không, nàng còn chưa thua, Vũ Huyền Huyền nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, trong mắt đầy kiên định, nàng nhất định phải đánh thắng Thượng Quan Tây Nguyệt, để Bách Lý Thần biết mình mới là người đủ tư cách đứng bên cạnh hắn.

Vừa nghĩ tới Bách Lý Thần, Vũ Huyền Huyền cảm thấy toàn thân có sức mạnh, nàng buông tay đang che vết thương xuống, mặc cho máu tươi nhỏ xuống đất, nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt "Ai thua ai thắng, bây giờ còn chưa biết được đâu!"

Nói xong, dưới chân Vũ Huyền Huyền cũng có dòng khí màu xanh lục đá vào người Thượng Quan Tây Nguyệt, Thượng Quan Tây Nguyệt không tránh không né, đến khi chân nàng ta tới gần, vron tay phải ra bắt lấy bắp chân Vũ Huyền Huyền, kéo một cái, Vũ Huyền Huyền không đề phòng, lao đảo ngã về phía trước, ổn định thân thể, đứng ở đó.

"Bây giờ, tới phiên ta!" Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu lại nhìn Vũ Huyền Huyền, khóe miệng nở nụ cười tuyệt mỹ, lúc mọi người ở đây đều bị mê hoặc, Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi nhảy lên giữa không trung, ánh sáng màu xanh biếc không ngừng tỏa ra ngoài, toàn bộ bầu trời đều là màu sắc này, lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt được bao phủ trong đó đẹp đến nỗi không chân thật, khiến người ta cảm thấy nàng muốn theo gió bay đi.

Vũ Huyền Huyền ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, dù trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng cũng không thể không thừa nhận Thượng Quan Tây Nguyệt đẹp đến mức khiến nàng tự ti mặc cảm.

Đúng lúc này, nàng cảm giác một lực uy áp đánh về phía mình, ép nàng không thể động đậy, ngực bị đè ép, Vũ Huyền Huyền muốn vận dụng linh lực

ngăn cản luồng khí kia, lại phát hiện dưới luồng khí đầy áp lực này, linh lực vốn không sử dụng được.

Tại sao có thể như vậy, Vũ Huyền Huyền không tin muốn thử một lần nữa, hay là.

Không thể nào, Vũ Huyền Huyền hoảng sợ nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, rõ ràng nàng chỉ cao hơn mình một cấp, không thể có khí thế mạnh như vậy được, nhưng nếu không phải nàng, vậy tình huống của mình nên giải thích thế nào đây!

Không có thời gian để Vũ Huyền Huyền suy tư, nàng trở mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt cúi người vọt thẳng tới người mình như một mũi tên nhọn.

"A "

"Phụt."

Vũ Huyền Huyền trúng một chưởng trước ngực, giữa đầu phun một ngụm máu, bay ngược ra ngoài, trực tiếp ngã xuống dưới võ đài, nhìn ánh mắt thương xót của mọi người, buồn bực xấu hổ phun một ngụm từ tận trong tim, nghiêng đầu, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Trên võ đài, chỉ còn lại một mình Thượng Quan Tây Nguyệt kiêu ngạo đứng ở đó, ánh mắt nàng lạnh nhạt, khí chất lạnh lùng không ai bằng khiến người ta mê mị nàng.

Lão trọng tài đi đến đài chỉ huy người hầu khiêng Thượng Quan Lâm bị thương xuống, sau đó đứng bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt, vui vẻ nói "Vị trí đầu bảng năm nay là Thượng Quan Tây Nguyệt."

Nhìn kết quả như vậy, đấu trường hoàn toàn yên tĩnh, yên lặng như tờ, không biết qua bao lâu, một tiếng vỗ tay thỉnh thoảng vang lên, ngay sau đó, từng trận vỗ tay, hô hào vang lên, êm tai không dứt!

Bách Lý Hành thật sự đã hoàn toàn ngây người, ngây ngẩn cả người, từ lúc nào, rốt cuộc thì từ lúc nào mà Thượng Quan Tây Nguyệt lại đạt đến Vô Linh, vì sao mình lại mơ mơ màng màng không biết cái gì cả.

Nhìn Bách Lý Hành thất thần, Bách Lý Kiệt mở miệng gọi hắn "Hành nhi, ngươi thật sự muốn hủy hôn sao?"

Đợi nửa ngày cũng không có âm thanh nào vang lên, Bách Lý Kiệt nhìn khuôn mặt đầy phức tạp của Bách Lý Hành, thờ dãi một hồi "Hành nhi, Hành nhi?"

"... Phụ hoàng" Bách Lý Hành phản ứng lại, quay đầu nhìn về phía Bách Lý Kiệt.

"Hành nhi, ngươi thật sự muốn hủy hôn sao?" Bách Lý Kiệt hỏi lại lần nữa.

"Ta..." Bách Lý Hành chần chờ, hắn không biết rốt cuộc thì mình nghĩ như thế nào, ngay giây phút vừa rồi, hắn đã chùn bước, hắn không muốn từ hôn Thượng Quan Tây Nguyệt, khỏi cần phải nói, chỉ dựa vào thực lực của Thượng Quan Tây Nguyệt, ngày sau cũng có thể trợ giúp mình ngồi vững vàng trên ngai vị.

Nhìn thấy bộ dáng rối rắm của Bách Lý Hành, sao Bách Lý Kiệt lại không nhìn rõ suy nghĩ trong lòng hắn, nhưng hắn cũng không phản đối Thượng Quan Tây Nguyệt trở thành con dâu của mình, tuy rằng trước kia cũng ghét bỏ nàng, dần "Hành nhi, phụ hoàng hiểu ý của ngươi, ngươi yên tâm, sau lần tranh tài này, sẽ từ hôn cho các ngươi, chọn một ngày tốt để thành thân."

Bách Lý Hành nghe vậy lập tức mừng rỡ, vui vẻ ra mặt "Nhi thần tạ phụ hoàng thành toàn!"

Nói xong quay người nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt đang đứng trên đài, tình thế bất buộc, bây giờ ngươi đã thể hiện thực lực của ngươi, dù nói cái gì ta cũng sẽ không tha ngươi đi, về phần Lâm Nhi...

Bách Lý Hành nhìn về phía Thượng Quan Lâm đang bị thương ngồi trên ghế ngồi, ánh mắt áy náy, lúc ấy rõ ràng đã đồng ý với Lâm Nhi, nhưng hôm nay...

Sắc mặt Thượng Quan Lâm tái nhợt nhìn Bách Lý Hành đang rối rắm, trong lòng hiểu rõ suy nghĩ của hắn, nàng không cam tâm, dựa vào cái gì mà một thứ phế vật như Thượng Quan Tây Nguyệt lại có thực lực cao như vậy, hiện tại không chỉ tất cả mọi người đều rừ mắt mà nhìn nàng, ngay cả Bách Lý Hành cũng cảm mến nàng, như vậy còn mình thì sao, phòng thủ một thời gian dài như vậy chẳng lẽ chỉ để đổi lại một ánh mắt áy náy thôi sao?

Bách Lý Hành và Thượng Quan Lâm nhìn nhau, khi thấy một giọt lệ chảy từ gò má của Thượng Quan Lâm xuống, Bách Lý Hành càng thêm áy náy, nhưng muốn hắn buông bỏ một người có thực lực mạnh mẽ như Thượng Quan Tây Nguyệt, là chuyện không thể nào nhưng muốn hắn từ bỏ một người luôn ở bên làm bạn với hắn như Thượng Quan Lâm, hắn cũng không thể bỏ.

Suy tư một hồi, mắt hắn sáng lên, quay đầu lại nhìn Bách Lý Kiệt "Phụ hoàng, nhi thần muốn thỉnh cầu để Thượng Quan Lâm làm Trắc phi của nhi thần." Bách Lý Hành suy nghĩ rất hoàn hảo, nam nhân tam thê tứ thiếp rất bình thường, Thượng Quan Tây Nguyệt có thực lực mạnh mẽ, dung nhan tuyệt sắc, Thượng Quan Lâm quyến rũ động lòng người, nếu cưới cả hai vào phủ, cũng là một chuyện vui lớn.

Bách Lý Kiệt vuốt râu suy tư một chút, vui vẻ đồng ý "Cũng tốt, để hai tỷ muội các nàng cùng gả cho ngươi, chăm sóc lẫn nhau, đối với ngươi cũng có sự trợ giúp lớn!"

Bách Lý Hành thấy yêu cầu của mình được đồng ý, lại nhìn về phía Thượng Quan Lâm lần nữa, Lâm Nhi, người yên tâm, ta sẽ không buông bỏ người!

"Cô nương, người là người đứng đầu bảng năm nay, người có thể đưa ra một yêu cầu trước mặt Thánh thượng!" Lão trọng tài dẫn Thượng Quan Tây Nguyệt tới trước mặt Bách Lý Kiệt.

"Ha ha, tốt tốt, thật sự là nữ trung hào kiệt." Bách Lý Kiệt đứng lên cười ha ha đi đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bách Lý Kiệt, thầm nghĩ, bộ dáng của Bách Lý Thần hoàn toàn không giống với phụ hoàng của hắn! Chẳng lẽ là gen có vấn đề?

"Dân nữ tham gia kiến Hoàng Thượng "

Mặc dù không tình nguyện, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn cúi người hành lễ với Bách Lý Kiệt, trong lòng cảm thấy rất không công bằng, mình còn chưa từng bái lạy bất kỳ kẻ nào, lần này tốt rồi, lần thứ nhất gặp mặt đã thấp hơn người ta một bậc.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Đại hôn

Edit: susublue

"Ha ha, mau đứng lên, đều là người một nhà, không cần giữ lễ tiết!" Bách Lý Kiệt tiến lên nâng đỡ nàng, vừa cười vừa nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nữ hài tử này nhìn qua không đơn giản, là một người có bản lĩnh, không chỉ có dung mạo đẹp, sự can đảm cũng khác hẳn người thường, nhìn thấy mình mà không hề có bất kỳ biểu cảm e ngại gì, cả người nhẹ nhõm tự tại, chỉ có người như vậy mới có thể xứng với người hoàng gia.

Người một nhà?

Thượng Quan Tây Nguyệt kỳ quái nhìn Bách Lý Kiệt, ai là người một nhà với người, thật là biết bấu víu quan hệ, nhưng, cẩn thận mà nói, cũng miễn cưỡng xem như người một nhà đi, dù sao Bách Lý Thần cũng là con của hắn!

"Thái tử, còn không qua đây nhìn Nguyệt nhi!" Bách Lý Hành đã tự quyết định gọi Thượng Quan Tây Nguyệt là Nguyệt nhi, cách gọi này làm Thượng Quan Tây Nguyệt khó chịu đến run lên.

Nhìn Bách Lý Hành đang đi tới, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn về chỗ khác, nàng cũng không muốn để nam nhân cận kề này làm ô nhiễm mắt của mình.

"Nguyệt nhi "

Bách Lý Hành nở nụ cười tự cho là ôn nhu, ý cười nồng đậm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nhìn nàng ở khoảng cách gần như vậy, khuôn mặt càng hấp dẫn người khác, Bách Lý Hành cảm thấy tim của mình đập nhanh hơn, càng quyết tâm muốn cưới nàng.

"A "

Thượng Quan Tây Nguyệt giả vờ vuốt da gà vốn không hề nổi trên cánh tay, thật sự buồn nôn, rõ ràng hai người này không được bình thường, hết lần này tới lần khác đều giả bộ như vậy, thật không thấy chán sao?

"Dừng lại, đừng gọi ta như vậy, người không cảm thấy cái tên này phát ra từ trong miệng người rất buồn nôn sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt không hề nể mặt mũi mà lại ghét bỏ nhìn hắn, lui về phía sau mấy bước, giống như đứng gần hắn sẽ rất buồn nôn.

Giương mặt tươi cười của Bách Lý Hành cứng đờ, cứ sắc mặt sững sờ khó coi đứng ở đó, dĩ nhiên Bách Lý Kiệt nhìn hai người, một chút cười ha hả giảng hòa "Nguyệt nhi đang giận dỗi thái tử sao?"

"Ai có thời gian rảnh rồi giận dỗi với nam nhân cận kề!"

Bách Lý Kiệt cũng không nổi giận vì giọng điệu mà Thượng Quan Tây Nguyệt dùng để nói chuyện với hắn, mà ngược lại hắn cảm thấy Thượng Quan Tây Nguyệt có can đảm như vậy, là một nhân tài, là ứng cử viên tốt nhất để gả cho thái tử.

"Không tức giận thì tốt, người ta đều nói, phu thê cãi nhau, đầu giường gãy gỗ cuối giường hòa hợp, ha ha!" Bách Lý Kiệt nói to, một câu đơn giản đã quyết định để Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi lên vị trí thái tử phi.

Thượng Quan Lâm nghe thấy lời tuyên bố này, cắn chặt môi, chảy máu lúc nào cũng không biết, vì cái gì, không phải vị trí thái tử phi là của mình sao, sao lại là phế vật Thượng Quan Tây Nguyệt kia, không công bằng, không công bằng!

Thượng Quan Tây Nguyệt khẽ giật mình, thật lâu sau mới bắt kịp lời nói của Bách Lý Kiệt, có lầm hay không, có cần dọa người vậy không.

Phu thê? Cùng với Bách Lý Hành?

Ta thêm vào, dù là ni cô cũng không thể làm phu thê với tên cận bã như Bách Lý Hành, thật là một bài ca uyên ương loạn lạc mà!

"Hoàng Thượng "

Thượng Quan Tây Nguyệt ngắt lời Bách Lý Kiệt.

"Làm sao vậy, Nguyệt nhi, chuyện gì "

Bây giờ Bách Lý Kiệt càng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt càng thấy hài lòng, khí chất cao quý đó, vốn trời sinh ra đã cao quý hơn người rồi, hấn ước gì nàng lập tức làm con dâu của mình.

"Hoàng Thượng, nghe nói người đầu bảng có thể yêu cầu Hoàng thượng một việc, thật sao?"

Giọng điệu của Thượng Quan Tây Nguyệt lạnh nhạt, nàng thực sự chịu không nổi vẻ tự hoang tưởng của Bách Lý Kiệt hạc, hiện tại nàng chỉ muốn nhanh chóng nói ra chuyện từ hôn.

Bách Lý Kiệt cười gât đầu "Không sai, Nguyệt nhi, ngươi có yêu cầu gì, cứ việc nói."

"Ta muốn giải trừ hôn ước với Bách Lý Hành, từ đây nam cưới nữ gả, không liên quan đến nhau!"

Thượng Quan Tây Nguyệt nhẹ nhàng nói, giọng điệu không phật phùng, giống như không phải đang nói tới chuyện hôn nhân đại sự, mà là đang đàm luận chuyện gì đó rất nhàm chán, tuyệt không quan tâm tới câu nói của mình dẫn tới phong ba và sự kinh ngạc lớn cỡ nào.

Lúc đầu Thượng Quan Lâm còn mặt ừ mảy chau kéo tóc, sau khi nghe thấy mấy chữ giải trừ hôn ước, tựa như điên cuồng, ngẩng đầu lên, sốt ruột nhìn người trên đài.

Giải trừ hôn ước? Là thật sao? Vậy thì tốt quá, mình lại có hi vọng.

Nghĩ đi nghĩ lại, Thượng Quan Lâm cảm thấy chỗ bị thương không có đau như vậy.

"Giải trừ hôn ước?" Bách Lý Kiệt kinh ngạc lặp lại một lần nữa "Nguyệt nhi, trẫm không nghe lầm chứ!"

Đây là tình huống gì, không phải nói Thượng Quan Tây Nguyệt thích thái tử sao, như vậy hiện tại không phải nên thỉnh cầu tứ hôn ư? Làm sao lại muốn giải trừ hôn ước? Rốt cục là có chuyện gì?

"Hoàng Thượng không có nghe lầm, dân nữ nói là giải trừ hôn ước!"

"Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi nổi điên cái gì!" Sắc mặt Bách Lý Hành tái xanh, giận dữ hét lên, hấn không biết vì sao, khi nghe thấy mấy chữ này từ miệng Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng của hấn cực kỳ khó chịu, tựa như mất đi một thứ gì đó.

Nhưng, hấn bối rối nhất định là bởi vì Thượng Quan Tây Nguyệt nói muốn giải trừ hôn ước ở trước mặt nhiều người như vậy, hấn cảm thấy mất thể diện, cho nên trong lòng mới khó chịu.

"Ta nói cái gì tin rằng thái tử phải nghe rất rõ, dù sao đây không phải lần đầu tiên ta đề cập chuyện này với ngươi." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thẳng vào hai mắt Bách Lý Hành, trong con mắt tức giận của hấn phản chiếu gương mặt không thay đổi của bản thân.

"Thái tử, điều Nguyệt nhi nói là sự thật sao? Nàng đã sớm nói với ngươi rồi."

Bách Lý Hành không nghe thấy câu hỏi của Bách Lý Kiệt, cứ đứng đó nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không chớp mắt một cái, không sai, nàng đã sớm nhắc đến, diễn

“Cho dù chỉ còn một mình ngươi là nữ nhân, ta cũng sẽ không thích ngươi, lần này hồi cung, ta sẽ bẩm báo phụ hoàng, giải trừ hôn ước."

"Vậy thì tốt, hi vọng thái tử điện hạ nhớ kỹ lời nói hôm nay."

Đột nhiên, Bách Lý Hành chợt nhớ tới đoạn đối thoại mấy tháng trước của mình và Thượng Quan Tây Nguyệt, khi đó nàng còn không có dung mạo và thực lực như vậy.

Hiện tại hấn đã thực hiện lời nói đó, giải trừ hôn ước.

Nhưng không phải hấn giải trừ hôn ước, mà là Thượng Quan Tây Nguyệt dùng yêu cầu của vị trí đầu bảng để thỉnh cầu từ hôn, không thể không nói, Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự đã thu hút hấn, mặc kệ là dung nhan của nàng hay là cái khác, đều khiến cho hấn khó mà khống chế sự nhớ nhung đối

với nàng.

Thế nhưng, hiện tại đã không còn kịp rồi...

Bách Lý Hành rất hối hận, vì sao lúc trước lại đối xử với nàng như thế, nếu không phải trước đó một mực đối xử với nàng như vậy, nàng cũng không hết hy vọng với mình, không hết hy vọng cũng sẽ không yêu cầu từ hôn, thế nhưng hiện tại dù nói cái gì cũng không ngăn cản được quyết tâm muốn hủy hôn của nàng.

Với việc nàng tham gia giải thi đấu vì muốn đưa ra yêu cầu này, đủ để nhìn ra nàng chán ghét mình bao nhiêu!

Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý đến Bách Lý Hành đang ngăn người, đưa mắt nhìn sang Bách Lý Kiệt "Tin rằng miệng vàng của Hoàng Thượng nói ra, một lời đã hứa, đã nói ra thì sẽ tuân thủ hết lòng!"

Thượng Quan Tây Nguyệt lên tiếng chặn ngang lời nói của Bách Lý Kiệt, nàng hỏi rất khéo léo, làm Hoàng Thượng không thể nói không giữ lời, nếu là như vậy, sao có thể để mọi người tin phục hần, tin hần có thể thống trị tốt quốc gia này!

"Đương nhiên sẽ giữ đúng lời, nhưng..."

Không cho Bách Lý Kiệt thời gian để nói tiếp, Thượng Quan Tây Nguyệt nhanh chóng nói tiếp "Vậy thì tốt rồi, dân nữ đa tạ hoàng thượng thành toàn, từ nay về sau ta và thái tử ai đi đường nấy, không dính líu tới nhau, không ai nợ ai "

"Nguyệt nhi, chuyện này..."

Bách Lý Kiệt bị nàng nói cho á khẩu không trả lời được, nếu không đồng ý, thì lại nói hoàng thượng không giữ lời hứa, nếu đồng ý, hần lại mất đi một con dâu tốt, trong lúc nhất thời, hần thật sự thấy khó lựa chọn.

Bách Lý Kiệt đưa mắt nhìn về phía Bách Lý Hành, bất mãn nhìn nhi tử không biết tranh giành, không ngờ lại ép bức một ứng cử viên tốt cho vị trí thế tử thành bộ dạng này, nếu lúc trước đối tốt với nàng một chút, sẽ không có kết cục ngày hôm nay!

Bách Lý Hành cứ đứng như vậy, không nói lời nào, ngơ ngác nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, hần cảm giác Thượng Quan Tây Nguyệt cách mình càng ngày càng xa, xa đến mức không thể đụng tới!

"Là thần vương?"

"Thật sao..."

Trong tiếng kinh hô của mọi người, Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu, khi thấy người bay từ giữa không trung tới, nàng cười, cười rất ấm áp động lòng người.

Bách Lý Hành nhìn theo ánh mắt Thượng Quan Tây Nguyệt, tròn mắt hơi híp lại, là Bách Lý Thần.

Thấy Bách Lý Thần mặc một bộ trường bào màu đen chậm rãi hạ xuống bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt, đôi mắt tối sầm đỏ lên, nhìn cũng không đột ngột, ngược lại có cảm giác hài hòa, để mọi người nhìn một lần cho đã mắt.

"Nguyệt nhi "

Giọng nói trầm thấp khàn khàn của Bách Lý Thần vang lên, trong đó hàm chứa sự yêu thương và nhớ nhung Thượng Quan Tây Nguyệt.

Ba tháng, ròng rã ba tháng không nhìn thấy Nguyệt nhi, không có ai biết hần làm thế nào để vượt qua mỗi một ngày, cái gì gọi là một ngày bằng một năm, rốt cục hần cũng cảm nhận được, sau này hần sẽ không bao giờ rời khỏi nàng một khoảng thời gian dài như vậy nữa, chỉ có ở bên cạnh nàng, hần mới có cảm giác là nhà!

Thượng Quan Tây Nguyệt đi lên trước mặt Bách Lý Thần đứng đối diện với hần, chậm rãi cười một tiếng, mở miệng đang chuẩn bị nói cái gì, bị một giọng gầm thét ngắt ngang.

"Bách Lý Thần, ngươi tới làm gì!"

Bách Lý Hành căm tức nhìn Bách Lý Thần, đều là người này, cướp đi mọi thứ vốn dĩ thuộc về mình, mặc dù vị trí thái tử vẫn là của mình, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng..

Bách Lý Thần làm như không nghe thấy tiếng gầm thét, kéo Thượng Quan Tây Nguyệt đi tới trước mặt Bách Lý Kiệt.

"Phụ hoàng, nhi thần xin người từ hôn cho ta và Nguyệt nhi!"

Câu nói này khiến mắt mọi người mở thật to, tất cả mọi người nhìn hai người trên đài, bọn hần đứng chung một chỗ, đơn giản là một đôi trời sinh, nam lạnh lùng, nữ xinh đẹp.

Chưa ai gặp phải tình cảnh như vậy, sau khi từ hôn với thái tử lại muốn đính hôn với vương gia, tất cả mọi người ở dưới đài đều say sưa nhìn, nhìn hai

nam nhân tranh đoạt một nữ nhân.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy Bách Lý Thần nói như vậy, khuôn mặt trắng nõn lập tức đỏ bừng, làm người khác nhìn thấy đều muốn thương yêu, đầu còn đáng vẻ mạnh mẽ vừa rồi, giống như một tiểu nữ nhân.

"Chuyện này..." Bách Lý Kiệt luống cuống nhìn hai người trước mặt, lại nhìn sắc mặt phức tạp của Bách Lý Hành, không biết nên nói cái gì.

"Bách Lý Thần, Nguyệt nhi là thái tử phi của ta, ngươi dựa vào cái gì."

Bách Lý Hành đi lên trước đẩy Thượng Quan Tây Nguyệt ra, nắm chặt cổ áo Bách Lý Thần, hung tợn nhìn hắn.

Hắn có tư cách gì, trước đó chẳng qua là một kẻ ngu sao, hắn có tư cách gì tranh Thượng Quan Tây Nguyệt với mình, không có, hắn không hề có tư cách gì cả, hắn chỉ xứng làm ngọc vương của hắn.

Nghe thấy giọng gào thét kiên định của Bách Lý Hành, mặt Thượng Quan Lâm xanh trắng lung lay thân thể, a, thái tử phi, nếu Thượng Quan Tây Nguyệt là thái tử phi, như vậy mình thì sao, là món đồ chơi tiêu khiển lúc người nhàn chán sao?

Bách Lý Thần lạnh lùng nhìn Bách Lý Hành, đầu ngón tay bắn ra một dòng khí, đẩy Bách Lý Hành lui về phía sau mấy bước, hắn sửa lại nếp nhăn ở cổ áo một chút, ngừng đầu, nói ra những lời khiến Bách Lý Hành nổi điên muốn giết hắn.

"Thái tử phi sao? Ta nhớ vừa rồi Nguyệt nhi đã giải trừ hôn ước với ngươi." Bách Lý Thần nhấn mạnh bốn chữ giải trừ hôn ước này, sợ hắn nghe không được.

Hừ, chỉ là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, dám nghĩ tới Nguyệt nhi của ta, ta cho ngươi ghen chết!

"Ngươi..."

Bách Lý Hành không còn lời nào để nói, cũng không biết nên phản bác thế nào, dù sao vừa rồi Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự nói muốn giải trừ hôn ước.

"Tất cả các ngươi câm miệng."

Bách Lý Kiệt như đầu hét lớn một tiếng, hắn nhìn chung quanh một chút, đều là con của mình, mà Thượng Quan Tây Nguyệt cũng là người có bản lĩnh, nếu Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần đều thích nhau, sao không thuận nước đẩy thuyền, dù sao đều là con của mình, cũng không rơi vào tay người khác.

Nghĩ thông suốt, Bách Lý Kiệt hắng giọng "Đã như vậy, ta tứ hôn cho các ngươi, các ngươi..."

"Phụ hoàng, không thể!"

Bách Lý Hành tiến lên ngăn chặn lời nói của Bách Lý Kiệt, hắn quyết không cho phép nữ nhân của mình ở cùng với người khác, huống chi đây còn là kẻ địch lớn nhất của mình, sao hắn có thể cam tâm.

"Phụ hoàng, nhi thần thỉnh cầu phụ hoàng gả Nguyệt nhi cho ta, cầu phụ hoàng thành toàn!"

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn đầy mắt Bách Lý Hành không cam tâm, cười lạnh một tiếng, sao nàng lại không biết tâm tư hắn, hắn là loại người nếu không chiếm được cũng quyết không cho phép người khác chiếm được!

"Thái tử, ta nghĩ ta đã nói rất rõ ràng, lỗi tại ngươi không hiểu hay là nghe không hiểu, ta không ngại lặp lại một lần nữa."

Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi quay người lại nhìn mọi người, môi anh đào khẽ nói ra một câu khiến sắc mặt Bách Lý Hành trắng bệch, như sấm sét giữa trời quang.

"Hôm nay ta nói lại lần nữa, hi vọng mọi người làm chứng, ta, Thượng Quan Tây Nguyệt chính thức giải trừ hôn ước cùng Bách Lý Hành, từ đây nam cưới nữ gả, các không liên quan đến nhau, hắn đi đường Dương quan của hắn, ta đi cầu độc mộc của ta, giữa hai người không còn liên quan gì nữa."

Sau khi nói xong, Thượng Quan Tây Nguyệt mỉm cười đi về phía Bách Lý Thần, hai tay đan cùng một chỗ, nhìn nhau cười.

Từ nay về sau, chỉ có hắn, Bách Lý Thần mới là lựa chọn duy nhất của mình, đời này nàng gặp được hắn, nàng không oán không hối, chỉ thấy may mắn vì ông trời để cho mình gặp được tình cảm chân thành của hắn ở thời điểm thích hợp trong kiếp này.

Nguyệt nhi, đời này có nàng, đã đủ...

Nhìn hai người nhìn nhau, Bách Lý Hành không tin, trước kia Thượng Quan Tây Nguyệt luôn đi theo sau lưng mình đã cách quá xa rồi, không còn thấy nữa.

"Hành ca ca, huynh nhìn chỗ đó hoa nở thật xinh đẹp!"

"Hành ca ca, lớn lên ta muốn làm tân nương của huynh!"

"Hành ca ca, ta rất thích huynh..."

"Hành ca ca...."

"Hành ca ca..."

Bây giờ nghĩ lại, nữ hài tử luôn thân mật gọi mình là Hành ca ca đã sớm không còn nữa rồi, là chính mình, tất cả đều do chính mình đẩy nàng càng ngày càng xa.

Hiện tại hẳn rất hối hận, vì sao lúc trước không đối xử tốt với nàng một chút, tại sao lại ghét bỏ nàng, nếu như không phải bởi vì những chuyện đó, hiện tại người nàng lôi kéo có phải là mình hay không?

"Chuyện này..." Bách Lý Kiệt nhìn khuôn mặt hối hận của Bách Lý Hành, tiếc nuối lắc đầu, ai bảo lúc trước không biết quý trọng, hiện đang hối hận thì có ích lợi gì "Các người đã lưỡng tình tương duyệt, vậy trăm sẽ làm chủ, ba ngày sau thành hôn..."

Ba ngày sau, trong ngày này, ánh nắng tươi sáng, trời xanh mây trắng, là ngày tốt lành để cưới gả, ngay cả không khí đều có ý mừng nhẹ nhàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt bị tiếng ồn ào đánh thức, mấy nha hoàn không nói gì bắt đầu giúp Thượng Quan Tây Nguyệt trang điểm.

Sau đó, ngoài cửa vang lên tiếng kèn, Thượng Quan Tây Nguyệt mặc áo cưới đội khăn đỏ che kín mặt lại để mọi người đỡ đi ra ngoài.

Âm nhạc hào tấu êm tai, mọi người toàn đều đổ ra đường xem náo nhiệt, thật sự hiếm khi thấy mười dặm trang sức màu đỏ, phô trương ghê gớm.

Đi tới bên ngoài cửa, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn qua khe hở của lớp khăn, dĩ nhiên (daanfquysdo0n thấy được một cái kiệu lớn tám người khiêng ở phía trước, đỏ đến chói mắt.

"Cô nương, chúng ta lên kiệu đi!" Bà mai bên cạnh vui vẻ đi tới, đưa nàng lên kiệu hoa.

Đội ngũ phía trước, Bách Lý Thần mặc hi bào màu đỏ thẫm càng tôn vinh khuôn mặt tuấn mỹ vô song, tóc đen bay theo gió, đầy khí chất tôn quý của Hoàng tộc, khiến cho hắn trông càng chói mắt.

Hắn như vậy, khuôn mặt tuấn mỹ như yêu nghiệt, khiến người ta ngạt thở.

Sau đó, chiếc kiệu được nâng lên, đi về phía Thần vương phủ.

Cửa thần vương phủ, Bách Lý Gấm trông mong nhìn chung quanh, hai tay gấp đến nỗi chà xát vào nhau, đột nhiên một bóng đỏ chiếu vào trong mắt.

"Bọn họ tới rồi!"

Thuận theo âm thanh này, Long Hạo Lăng nhìn cách đó không xa.

Nam tử đi trước đội ngũ, cười bạch mã, mặc hi bào màu đỏ, nhìn khí khái anh hùng hùng hục.

Cỗ kiệu đi theo sau, Bách Lý Thần xuống ngựa đầu tiên, bay về phía chiếc kiệu, lúc Thượng Quan Tây Nguyệt sắp bước ra, thuận thế ôm nàng ở trong lòng ngực của mình.

"Nguyệt nhi, rốt cuộc chúng ta cũng thành thân..."

Tiếp theo, Bách Lý Thần ôm Thượng Quan Tây Nguyệt, chậm rãi đi vào đại đường.

Bách Lý Kiệt ngồi ở chủ vị, còn có hoàng hậu Tây Hương Nhi, đứng bên cạnh chính là Bách Lý Hành, hắn không cam lòng nhìn hai người mặc hi phục màu đỏ đi tới, hai tay nắm chặt, ánh mắt bắn thẳng đến tân nương Thượng Quan Tây Nguyệt đang che kín khăn đỏ.

Rõ ràng người thuộc về ta, dựa vào cái gì lại thành thân với kẻ ngu này, vì cái gì, rốt cuộc là vì sao! Trong lòng Bách Lý Hành không ngừng kêu gào.

"Ha ha, rốt cuộc cũng đã đến!" Bách Lý Kiệt vui vẻ gật đầu, mà Tây Hương Nhi thì cười ngoài mặt nhưng trong lòng lại không cười nhìn tân lang tân nương, trong mắt không có chút quan tâm nào đối với cô cháu gái Thượng Quan Tây Nguyệt này.

Khi hai người đi tới chính giữa, bà mai vui vẻ mở miệng

"Giờ lành đã đến "

Âm nhạc vang lên, trên mặt mọi người đều rất vui mừng

Trong không khí náo nhiệt, bà mai hô lên "Nhất bái thiên địa "

Hai người quay người, hành lễ.

Nhìn hai người xúng đỗi, hai mắt Long Hạo Lăng bị màu đỏ trước mắt đâm đau tim, thật ra hôm nay hắn không muốn tới, không muốn nhìn thấy người mình thích thuộc về người khác, nhưng hắn không không chế nổi mình, tự nhủ trong lòng, nhìn một chút, chỉ nhìn một chút là được rồi, chỉ cần nàng hạnh phúc thì cái gì cũng tốt.

"Nhị bái cao đường "

Lại quay người, hai người hành lễ với Bách Lý Kiệt ngồi ở chủ vị.

"Phu thê giao bái "

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần muốn hành lễ, một tiếng kêu đột ngột vang xa tận chân trời "Không cho phép bái. "

Tất cả mọi người nhìn về phía giọng nói vang lên, thấy sắc mặt Bách Lý Hành tái xanh, đều không hiểu hắn hét lên một tiếng ngăn cản để làm gì!

Tây Hương Nhi cũng nhìn về phía nhi tử mình, trong mắt đều rất tức giận, không biết rốt cục hắn có ý gì, nàng liều mạng nháy mắt ra hiệu cho Bách Lý Hành không được náo loạn, nhưng Bách Lý Hành lại làm như không thấy, đi đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

Lúc này, trên mặt Bách Lý Thần hoàn toàn lạnh lẽo, hắn không ngờ lại có người ngăn cản mình và Nguyệt nhi bái đường, khuôn mặt tuấn dật giống như hàn băng, hai con mắt bắn thẳng về phía Bách Lý Hành.

Hắn đang muốn phát hỏa, Thượng Quan Tây Nguyệt xoa tay của hắn, ra hiệu hắn không nên manh động.

Khăn tân nương của Thượng Quan Tây Nguyệt hạ xuống, đầy mắt đầy hàn ý, đối với giọng nói của Bách Lý Hành nàng cực kỳ chán ghét.

"Bách Lý Hành, ngươi có biết cái gì là xấu hổ hay không!" Giọng nói lạnh lùng vang lên, ngay sau đó Thượng Quan Tây Nguyệt xốc khăn trùm đầu lên.

Ngay thời điểm này, tất cả mọi người đều ngừng thở, nhìn khuôn mặt tuyệt sắc kia.

Hôm nay nàng đẹp đến mức làm người ta nín thở, tóc đen được búi lên, lông mày thanh tú, làn da trắng nõn tinh tế tỉ mỉ động lòng người.

Long Hạo Lăng ngây dại, hắn biết Thượng Quan Tây Nguyệt rất đẹp, nhưng lại không biết khi tỉ mỉ ăn mặc nàng sẽ đẹp đến động lòng người như thế, hắn cảm thấy tim của mình lại cứ đập nhanh lên.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn về phía Bách Lý Hành, khóe môi nhếch lên làm điên đảo chúng sinh "Thái tử, ngươi có biết như thế nào là xấu hổ không?"

Bách Lý Hành đã hoàn toàn không có phản ứng gì nữa, âm nhạc ồn ào, mọi người ồn ào, hắn đều không nghe thấy, trước mắt chỉ có Thượng Quan Tây Nguyệt.

Đẹp, thật quá đẹp, Bách Lý Hành ngây ngốc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, hận không thể ôm nàng sát vào trong ngực để yêu thương.

Bách Lý Thần nhìn Bách Lý Hành nhìn nương tử của mình không chút kiêng kỵ, sắc mặt cực kỳ khó coi, muốn đánh hắn một chưởng bay tới tận chân trời, không xuất hiện trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt nữa.

"Nguyệt nhi" Bách Lý Hành ngờ ngác vươn tay, không biết Thượng Quan Tây Nguyệt đang nói cái gì, hắn chỉ thấy nàng cái miệng nhỏ non mềm đang cử động không ngừng, làm cho người đi muốn chạm vào.

Nụ cười trên mặt Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi biến mất, nhìn thấy bàn tay càng ngày càng gần, thay vào đó là một cảm giác rét lạnh vô tận.

"Thái tử, xin tự trọng "

Vừa dứt lời, Bách Lý Thần thực sự không thể nhịn được nữa, trực tiếp xuất chưởng đánh Bách Lý Hành bay qua một bên.

"Khụ khụ" Bách Lý Hành nằm trên mặt đất che ngực ho mãnh liệt, rốt cục lấy lại tinh thần, ngoan độc nhìn Bách Lý Thần dám xuống tay đánh hắn.

"Hành nhi" Tây Hương Nhi nhìn thấy nhi tử mình ngã trên mặt đất, không để ý đến thân phận hoàng hậu, vội vã lao xuống, ôm Bách Lý Hành vào trong ngực, không ngừng vỗ lưng giúp hắn thuận khí.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Tỉnh mộng ngàn năm

Edit: susubluu

"Hành nhi" Tây Hương Nhi nhìn thấy nhi từ mình ngã trên mặt đất, không để ý đến thân phận hoàng hậu, vội vã lao xuống, ôm Bách Lý Hành vào trong ngực, không ngừng vỗ lưng giúp hắn thuận khí.

"Bách Lý Thần, hắn là thái tử, ngươi dám ra tay với thái tử, không muốn sống nữa sao?" Tây Hương Nhi hung tợn trừng mắt nhìn Bách Lý Thần, sau đó lại quay đầu nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Còn ngươi nữa, hắn là biểu ca của ngươi, ngươi lại mặc kệ Bách Lý Thần đã thương hắn."

Mắt Thượng Quan Tây Nguyệt lạnh như băng nhìn nữ nhân là di của mình, trong lòng không có một chút tình cảm với bà ta, hiện tại còn nói là biểu ca, trước đây khi nàng bị ức hiếp, sao bà ta không nói nàng là biểu muội của hắn, hiện tại mới nói những này, không cảm thấy đã trễ rồi sao?

"Biểu ca sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ muốn cười to, mà nàng cũng thật sự làm như vậy.

"Hoàng hậu nương nương, nếu Bách Lý Hành thật lấy coi ta là biểu muội, lúc trước sẽ không để mặc người ta ức hiếp ta, đánh chửi ta, mà ngươi, thân là di ruột của ta, nếu không phải ngươi không biết cách dạy con, từ trước tới giờ ngươi cũng không coi ta là cháu gái, nếu không sao hắn lại biến thành bộ dạng như bây giờ, hắn như vậy, hoàn toàn là do gieo gió gặt bão, không trách được người khác."

Giờ khắc này, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt mặc áo cưới đỏ thắm lên án, cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Nói xong những lời này, Thượng Quan Tây Nguyệt cảm thấy mình đã thoải mái hơn, những lời này, nàng hoàn toàn nói vì thân thể này, bởi vì kế thừa ký ức của Thượng Quan Tây Nguyệt, cho nên nàng biết nàng yêu Bách Lý Hành bao nhiêu, nhưng Bách Lý Hành lại nhục nhã nàng, chế giễu nàng thế nào.

Hiện tại bởi vì không được yêu, lúc đầu Thượng Quan Tây Nguyệt ôm hận mà chết, nàng thật sự thấy không đáng, chết vì loại nam nhân căn bản như Bách Lý Hành thật không đáng, hắn không đáng để bất kỳ ai nỗ lực vì hắn!

Bách Lý Kiệt ngồi ở chủ vị nghe được câu lên án này, con mắt khẽ híp lại, không biết đang suy nghĩ cái gì, khi thấy Tây Hương Nhi và Bách Lý Hành ngồi bên cạnh, điên cuồng lập tức tức giận phát tay lên, để thị vệ dẫn hai người bọn họ đi, miễn cho mất mặt xấu hổ.

Mọi chuyện qua đi, âm nhạc vang lên thêm lần nữa, khôi phục lại sự náo nhiệt vốn có.

Bà mới thấy cảnh tượng hoành tráng lại, cũng nhanh chóng tỉnh táo lại, tiếp tục ca giọng hô "Phu thê giao bối."

Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần liếc nhau, không có đội lại khăn của tân nương, cứ như vậy đan mười ngón với Bách Lý Thần, hoàn thành nghi thức cuối cùng...

Mà lúc này, không biết Long Hạo Lăng đã đứng ở bên ngoài từ lúc nào, ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mặt trời chói mắt khiến nước mắt của hắn nhanh chóng chảy ra.

Hắn không dám tới gần, không dám nhìn hai người đôi lứa thành phu thê...

Nghe thấy tiếng đưa vào động phòng, hai mắt Long Hạo Lăng hai con ngươi lộ ra nụ cười tiêu điều...

Rốt cục nàng cũng lập gia đình, đời này, mình cũng không còn bất cứ cơ hội nào với nàng nữa, thân phận duy nhất của hắn cũng chỉ là bằng hữu.

Cuối cùng Long Hạo Lăng cười một tiếng, nhìn thoáng qua góc rẽ màu đỏ, khoe môi cong lên nở nụ cười động lòng người "Nguyệt nhi, nhất định phải hạnh phúc..."

Đêm dài, yên tĩnh...

Náo nhiệt cả ngày, đến khi trời dần tối mới yên tĩnh lại...

Trong hi phòng, khắp nơi đều là màu đỏ, cửa sổ, màn tơ tất cả đều là màu đỏ chói mắt.

"Tiểu thư, hôm nay cô gia thật sự rất suất." Tiểu Ngôn cười hi hi đi đến bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt, Thần Vương và tiểu thư thành thân, tất nhiên các nàng sẽ gọi hắn là cô gia.

"Ừ" Thượng Quan Tây Nguyệt lười biếng nằm sấp trên bàn, hôm nay dậy quá sớm, lại bận rộn cả ngày, lúc này nàng hơi mệt một chút.

Bích Ngọc muốn nói gì, khi nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, hai người bèn nhìn nhau cười "Tiểu thư, không còn sớm nữa, chúng ta lui xuống trước

nha!"

Nói xong hai người vội vã đi ra ngoài, vừa đẩy cửa ra, đã nhìn thấy Bách Lý Thần đi tới.

"Cô gia" Hai người nhún người.

"Ừ, Nguyệt nhi đâu" Dường như Bách Lý Thần uống chút rượu, hơi thở cũng có mùi rượu nhàn nhạt, rất say lòng người...

"Tiểu thư ở trong phòng, cô gia, người và tiểu thư phải nhanh chongsong sinh Tiểu vương gia nha!" Nói xong lòng bàn chân hai người như được bôi dầu nhanh chóng biến mất không còn bóng dáng.

Tiểu vương gia?

Bách Lý Thần nhếch môi cười một tiếng, nếu có một hài tử trông giống Nguyệt nhi cũng không tệ!

Kẹt kẹt...

Lúc đầu Thượng Quan Tây Nguyệt miễn cưỡng nằm sấp, nghe thấy tiếng cửa mở, nàng cảm giác mình trở nên khẩn trương, hiện tại, chỉ còn hai người bọn họ...

Bách Lý Thần đẩy cửa đi vào đã nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi cứng ngắc bên cạnh bàn không nhúc nhích, khuôn mặt lập tức hiện lên ý cười nhu hòa, xem ra tiểu nương tử có chút thẹn thùng!

"Nương tử" Đi vào trong phòng, Bách Lý Thần đi thẳng tới sau lưng Thượng Quan Tây Nguyệt ôm lấy nàng, đặt đầu trên bờ vai Thượng Quan Tây Nguyệt.

Hắn nghiêng đầu nhìn dung nhan xinh đẹp của Thượng Quan Tây Nguyệt, gương mặt nhàn nhạt phần hồng, như vậy nàng, tuyệt mỹ vô song.

"Nương tử..." Bách Lý Thần nỉ non một tiếng, hầu kết không tự chủ được giật giật, đột nhiên hóa thành sói, dùng một tay ôm ngang lấy Thượng Quan Tây Nguyệt.

"A" vội vàng không kịp chuẩn bị, Thượng Quan Tây Nguyệt ôm lấy cổ Bách Lý Thần theo phản xạ.

Bách Lý Thần ôm nàng đi tới bên giường, nhẹ nhàng đặt nàng lên, lúc Thượng Quan Tây Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, Bách Lý Thần trực tiếp cúi người, hôn lộn xộn lên đôi môi non mềm của nàng.

Oanh, đầu óc Thượng Quan Tây Nguyệt trống rỗng, nàng bị động bị Bách Lý Thần hôn, không biết qua bao lâu, Thượng Quan Tây Nguyệt um một tiếng, một tiếng này lại khiến Bách Lý Thần càng không có cách nào kiềm chế, hắn vươn tay lên, màn che không gió chậm rãi bay xuống đất, toàn bộ căn phòng màu đỏ chót chỉ còn lại hai ngọn nến chiếu sáng, sấp nển nhỏ xuống như đang chúc phúc đôi phu thê mới cưới...

Một phòng kiều diễm... Cảnh xuân vô hạn...

Trong đêm khuya, trên giường hí màu đỏ, hai người ôm nhau ngủ một chỗ, dường như nằm mơ thấy gì, cái trán trơn bóng của Thượng Quan Tây Nguyệt chảy đầy mồ hôi lạnh, đầu của nàng không ngừng lắc, kỳ quái là dưới động tĩnh lớn như vậy, mà Bách Lý Thần lại không tỉnh lại.

"Không có, ta không có..." Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên mở mắt ra, phát hiện mình ở trong một nơi âm u, nàng mở mắt đảo quanh một vòng, phát hiện phía trước có một căn nhà lá.

Kỳ quái, Thượng Quan Tây Nguyệt thì thầm trong lòng, không phải mình đang ở cùng với Bách Lý Thần sao, tại sao lại ở chỗ này, nơi này là đâu, Bách Lý Thần đi đâu rồi!

Một đồng câu hỏi xoay quanh trong đầu Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng nghĩ không ra manh mối, chỉ có thể bước từng bước về căn nhà lá kia.

"A" Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt đến gần, cái nhà lá đó biến mất không thấy nữa, toàn cảnh cũng có thay đổi to lớn, trong chớp mắt, không còn nơi âm u nữa, một mảnh vườn hoa Bỉ Ngạn hiện ra ở trước mắt nàng.

Hoa Bỉ Ngạn quên tình, tình đau đến nỗi không muốn nhớ lại, tìm và ước nguyện đều tan nát, không ngừng sinh sôi mọc lên um tùm...

"A" Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên hét to một tiếng, ôm đầu ngồi xuống, không biết tại sao vừa rồi lại nghĩ tới câu nói này, khiến đầu nàng đau muốn nứt ra, không thể chịu đựng được.

Cứ nhắm mắt như vậy không biết qua bao lâu, cảm giác đau đầu dần dần biến mất, Thượng Quan Tây Nguyệt lắc đầu đứng lên, ánh mắt ngu ngơ nhìn một vườn hoa Bỉ Ngạn sinh sôi khiến cho người ta thương cảm.

Nàng chậm rãi vươn tay, muốn chạm đến nó, ai ngờ một ánh sáng vàng lóe lên trước mắt, diễn

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy rất kỳ quái, mình lớn như vậy còn đứng ở chỗ này sao ông ta lại không nhìn thấy được, quá kì quái, giống như không tin,

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở trước mặt của tiên ông, vươn tay quơ quơ ở trước mặt của hắn, nhưng ông vẫn không có phản ứng, trong mắt ông không có bất kỳ vật nào đang cử động, cứ đứng nhìn vườn hoa không biết đang suy nghĩ gì!

Thượng Quan Tây Nguyệt vươn thẳng tay ra, lúc chuẩn bị đẩy hắn, ai ngờ...

Cả người nàng lại xuyên qua người của ông, làm sao có thể, nhìn bóng lưng lão tiên nhân, đáy mắt Thượng Quan Tây Nguyệt không tin nổi, nàng nhìn tay mình, cẩn thận đụng vào thân thể của lão tiên nhân lần nữa.

Thật, thật sự xuyên qua, Thượng Quan Tây Nguyệt hoảng sợ nhìn tay phải của mình đặt giữa trái tim của ông, ở ngay chính giữa, ở ngay giữa người của ông ta.

Tại sao có thể như vậy, Thượng Quan Tây Nguyệt nhanh chóng thu tay về, làm thế nào cũng không nghĩ ra chuyện gì đang xảy ra, rõ ràng nàng đang ngủ, lại xuất hiện ở đây, mà mình lại trở nên trong suốt!

Không cho phép mình suy nghĩ nhiều, nàng phát hiện ông lão chậm rãi giơ tay phải về phía mảnh hoa Bỉ Ngạn, đầu ngón tay lóe lên ánh sáng vàng chậm rãi bắn về phía đám hoa đó, miệng niệm thần chú gì đó mà nàng nghe không hiểu, sau đó hai tay đan chéo tạo thành một hình thù, cuối cùng đẩy hình thù hư ảo đó về phía trước, ngay tức thì, ánh sáng vàng mạnh lên, Thượng Quan Tây Nguyệt bị chói không mở nổi mắt ra, đành phải vươn tay ngăn cản luồng ánh sáng này.

Từ khe hở trông được ánh sáng vàng từ từ tản đi, Thượng Quan Tây Nguyệt thả tay xuống, phát hiện mảnh vườn Bỉ Ngạn đã xuất hiện một nữ tử mặc áo trắng đang ngồi xõm, lúc nàng thấy tò mò, đã thấy nữ tử đó chậm rãi đứng lên.

Trời ạ!

Thượng Quan Tây Nguyệt lấy hai tay che miệng, mặc dù nàng biết bọn họ không nghe cũng không nhìn thấy mình được, nhưng nữ tử trước mắt này quả thật đã dọa nàng.

Nàng... Nàng lại giống mình như đúc, ngoại trừ trên trán có cái bớt hoa Bỉ Ngạn, những chỗ khác đều không kém nàng chút nào.

Đây rốt cuộc là chỗ nào, tại sao lại có một người giống nàng như vậy, Thượng Quan Tây Nguyệt cảm thấy mình sắp điên rồi, rốt cuộc đây là tình huống như thế nào, ai có thể giải thích cho nàng không.

Thần, chàng ở đâu!

Giờ phút này Thượng Quan Tây Nguyệt rất nhớ Bách Lý Thần, tình huống này khiến nàng cảm thấy rất bất lực!

“Hoa Bỉ Ngạn” Tiên ông mở miệng nói chuyện, mặc dù đứng ngay trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt nói, tuy nhiên nàng lại cảm giác thanh âm này rất xa xôi.

Nữ tử có dung mạo giống Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy ông gọi nàng, mê mang tròn to hai mắt, nhìn hắn rồi ngọt ngào nói “Gia gia, là người biến ta thành người sao? Cảm ơn người!”

Nữ tử đó vui mừng nhìn mình đã hóa thành hình người, ý cười ở khóe miệng khiến người ta cảm thấy ấm áp.

"Không sai" Tiên ông mỉm cười gật đầu, lập tức hỏi "Người tên là gì!"

Tên? Nữ tử đó đặt ngón trỏ xinh xắn ở bên môi, cúi đầu nghĩ một lát, sau đó ngẩng đầu uể oải nói "Gia gia, ta không có tên, tất cả mọi người đều gọi ta là hoa Bỉ Ngạn!"

Tiên ông từ ái nhìn hành động của nữ tử, tiến lên một bước kéo tay của nàng, một luồng ánh sáng chui vào trong cơ thể nàng "Đã như vậy, ta đặt tên cho người được không!"

Vừa nghe thấy mình cũng có danh tự, nữ tử vui vẻ nhảy dựng lên, đầu lúc lắc như trống "Thật sao? Quá tốt rồi, ta cũng có tên."

Tiên ông vuốt râu suy tư một hồi, sau đó nói với nữ tử "Không bằng gọi người là Hi Nguyệt đi."

Câu nói này lại làm Thượng Quan Tây Nguyệt kinh ngạc, Tây Nguyệt, ngay cả tên đều cũng giống mình, rốt cục giữa hai người bọn họ có quan hệ gì đây?

"Hi Nguyệt "

"Được được, tên này ta thích!" Nữ tử vui mừng vỗ tay.

Tiên ông gật đầu tiếp tục nói "Người là hoa Bỉ Ngạn của Minh giới, đại diện cho quá khứ, ta cho người cái tên này với ngụ ý là mong người có thể mang đến ánh sáng hi vọng cho những người chuyển kiếp, Minh giới vĩnh viễn là một vùng tăm tối, mà người chính là mặt trăng hi vọng của bọn họ."

Mặt trăng hi vọng, Hi Nguyệt? Ý nghĩa thật hay!

Thượng Quan Tây Nguyệt cảm thán trong lòng, nàng cẩn thận dò xét nữ tử tên Hi Nguyệt, tuy rằng khuôn mặt giống nhau như đúc, nhưng tính cách lại hoàn toàn trái ngược, từ lúc nàng hiểu chuyện đến nay đều chưa từng có vẻ mặt ngây thơ như vậy!

"Các tỷ muội, ta có tên rồi, ta là Hi Nguyệt!"

Hi Nguyệt vui mừng xoay người hô to với đám hoa Bì Ngạn khác, mà những bông hoa kia cũng như đang ăn mừng vì nàng, tất cả cánh hoa màu đỏ đều dao động, đẹp như máu, rung động mắt của mọi người!

Vui mừng qua đi, Hi Nguyệt đột nhiên nghĩ đến sau khi biến thành hình người thì không có chỗ để đi, nghĩ đến điều này, nàng lập tức thu lại biểu cảm vui vẻ, mặt uể oải xoay người "Gia gia, ta biến thành hình người lại không có chỗ để đi!"

Tiên ông gật đầu "Như vậy đi, người theo ta trở về, làm đồ đệ của ta, cũng rất tốt!" Thật ra ông lão cũng rất hài lòng Hi Nguyệt, rất thích, nếu nàng có thể làm đồ đệ của mình, với tính cách cởi mở của nàng nhất định có thể dao động đại đồ đệ lạnh như băng của mình.

Phải biết rằng đại đồ đệ của ông cả ngày rét lạnh như băng, ngay cả người sư phụ như ông cũng không chịu nổi, ông thật sự không có biện pháp nào.

"Sư phụ?" Hi Nguyệt sững sốt một chút, lập tức phản ứng lại, kéo tay của tiên ông nói thẳng "Ta đồng ý. "

Sau đó ông lão đưa nàng bay lên không trung, bay về phương xa.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy bọn họ đều đi hết, lập tức gấp gáp, vô ý nhảy lên ột cái, ai ngờ thân thể lại bay lên, nàng không kịp nghĩ những chuyện này, bám theo sát phía sau hai người kia.

Thượng Quan Tây Nguyệt luôn đi theo phía sau hai người, không bao lâu chung quanh lại thay đổi, không còn tối đen nữa, mà là sáng trưng, sương mù lượn lờ chung quanh, nhìn ra xa, trên sườn núi nở đủ loại hoa tươi với những màu sắc hình dạng khác nhau, còn rất nhiều bướm bướm tự do bay lượn trên bầu trời, phía trước còn có một tảng đá lớn, bên trên khắc chữ Lạc Hà.

"Hi Nguyệt, đến đây!" Tiên ông đợi Hi Nguyệt hạ xuống đất, đi thẳng vào trong núi Lạc Hà.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Chớp mắt là vạn năm

Edit: susublu

Mà Thượng Quan Tây Nguyệt còn chưa đi theo vào, nàng đánh giá bốn phía, nhìn trời đầy bướm bướm, chẳng biết tại sao, nàng luôn cảm thấy cảnh tượng trước mắt nhìn rất quen thuộc, giống như đã nhìn thấy rất nhiều lần rồi, nhưng trước đó nàng vẫn luôn ở hiện đại, coi như xuyên đến cổ đại cũng chỉ mới có mấy tháng, sao nàng lại cảm thấy quen thuộc với nơi này như vậy, mà lại có cảm giác thương cảm khó hiểu.

Đang lúc nàng thất thần, đột nhiên nghe giọng cười như tiếng chuông bạc vọng ra từ bên trong lúc, Thượng Quan Tây Nguyệt vội vàng vào.

Sau khi đi vào, nàng đã không thấy thấy tiên ông nữa, chỉ thấy Hi Nguyệt đứng ở đó, trước mặt nàng còn có hai nam nhân nữa, bởi vì khoảng cách quá xa, nên nhìn không rõ ràng.

Hi Nguyệt vui vẻ nhìn hai người trước mặt, nàng rất vui vẻ, không ngờ mình có sư phụ, còn có hai sư huynh đẹp trai như vậy, nhưng...

Nàng vụng trộm liếc qua cái người mặt không thay đổi kia, nghe sư phụ nói hẳn là Đại sư huynh, nhưng vì sao không có biểu cảm gì cả, là không chào đón mình sao?

"Đại sư huynh, Nhị sư huynh, xin chào, ta là tiểu sư muội của các người, ta tên Hi Nguyệt, sư phụ đặt tên cho ta, tên rất dễ nghe!" Hi Nguyệt gật gù đắc ý nhìn hai vị sư huynh trước mặt.

Nàng si mê nhìn chằm chằm đại sư huynh, trong lòng lại rất ái mộ, tuy nhiên nhìn bề ngoài của Đại sư huynh rất hung dữ, nhưng Đại sư huynh thật xinh đẹp, xuất sắc như hoa, mặc dù luôn duy trì bộ dáng lạnh như băng, nhưng như vậy lại càng khiến người ta thích hơn!

Hi Nguyệt rạo rức suy nghĩ, nói không chừng không bao lâu, Đại sư huynh sẽ thích ta, hắc hắc!

Thật ra, ngay lần gặp đầu tiên này, Hi Nguyệt đã tiến vào trong lòng Đại sư huynh của nàng, chớp mắt là vạn năm, mọi thứ đều thay đổi, cũng không bằng lần gặp đầu tiên này, chỉ là bản thân nàng còn không rõ.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng xa xa nhìn Đại sư huynh, cảm giác hình dáng hẳn rất quen thuộc, rồi bước từng bước tới gần, khi nhìn thấy đại sư huynh, thiếu chút nữa nàng đã muốn nhào tới.

Thần, là chàng sao?

Không phải, hán không phải Thần, Thượng Quan Tây Nguyệt nhanh chóng dừng bước chân lại, đánh giá Bách Lý Thần và Đại sư huynh có hình dáng giống nhau.

Mặc dù hán và Thần có dung mạo giống nhau, tính cách cũng rất giống nhau, nhưng nàng biết, đây không phải là Thần của nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt ngơ ngác nhìn người được gọi là đại sư kia huynh, không thể không nói, nếu không tận mắt nhìn thấy, nàng thật sự cho rằng hán là Bách Lý Thần, bởi vì dù là biểu cảm, hay là tính tình lạnh lùng, tất cả đều không có gì khác biệt.

"Tiểu sư muội, rất hân hạnh được biết ngươi, ta tên là Lăng, Đại sư huynh của ngươi là Thần!"

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy thanh âm liền đưa mắt nhìn sang người đang mở miệng nói chuyện, nàng lại ngây dại thêm lần nữa, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, rốt cuộc đây là chỗ nào, sao lại xuất hiện nhiều người giống với những người mà mình biết như vậy, mà người đang nói chuyện lại có hình dáng giống như Long Hạo Lăng.

Mà, không chỉ có như thế, ngay cả tên cũng giống như đúc, rốt cuộc bọn họ là ai, tại sao mình đang ở hi phòng lại xuất hiện ở đây, rốt cuộc mình và bọn họ có quan hệ gì!

Vào giờ phút này, nàng không muốn ở chỗ này nữa, nàng muốn trở về, trở về lồng ngực của Bách Lý Thần, chỉ có nơi đó nàng mới có cảm giác an toàn, hán chính là nhà của nàng!

Nhưng ngay cả tình huống bây giờ là gì nàng còn không biết rõ, không biết vì sao vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, trông thấy nhiều người như vậy, mà bọn họ lại không nhìn thấy mình.

"Nhị sư huynh, ngươi thật hiền lành, không giống Đại sư huynh!" Hi Nguyệt nghịch ngợm lè lưỡi nhỏ giọng nói, khoe mắt còn đang len lén nhìn Thần.

Làm sao bây giờ, tại sao Đại sư huynh lại có thể đẹp trai như vậy, trái tim nhỏ của nàng không ngừng đập bịch bịch!

Thần đứng ở đó như vương giả trời sinh, hán không phải không nhìn thấy Hi Nguyệt đang len lén dò xét, chỉ là hán không thèm để ý thôi, hán không thèm để ý đến người chú ý quá nhiều vào hán.

Thượng Quan Tây Nguyệt cứ nhìn lấy bọn họ như vậy, ngày ngày nhìn thấy bọn họ, dần dần
Trong hai năm qua, Thần đối xử với Hi Nguyệt tốt hơn không ít, mặc dù khuôn mặt vẫn băng lãnh, nhưng sự ấm áp ở đáy mắt lại chỉ có toát ra trước mặt Hi Nguyệt, mà Lăng, trong hai năm này, đã sớm yêu Hi Nguyệt tận xương cốt.

Một ngày này, vị tiên ông đưa Hi Nguyệt đến núi Lạc Hà xong đã cười mây rồi đi, Hi Nguyệt len lén chạy ra, đi đến cái hồ mà nàng đã muốn đến từ lâu.

"Oa, thật đẹp. Hi Nguyệt nhìn hoa mắt, vui vẻ nhìn bướm bướm bay múa lượn vòng bên cạnh nàng, hình như nàng rất vui vẻ.

"Bướm bướm, Bướm bướm, các ngươi bay lượn mỗi ngày không thấy mệt mỏi sao?" Hi Nguyệt xòe bàn tay ra để một con bướm rúc rờ đậu ở lòng bàn tay của nàng, bướm bướm vẩy cánh trên lòng bàn tay, có chút ngứa.

Dường như nghe hiểu được lời của nàng, bướm bướm khẽ bay qua gò má nàng, sau đó không ngừng đập cánh ở trước mắt nàng, như đang đáp lại nàng.

Hi Nguyệt cười khanh khách không ngừng, sau đó liền cùng chơi đùa với đám bướm này.

"Ừ" đột nhiên trong bụi cỏ vang lên âm thanh nhẹ nhàng, tiếng động đầy thống khổ, hình như là bị thương, Hi Nguyệt tranh thủ thời gian chạy tới.

Đẩy bụi cỏ ra, liền trông thấy một nữ tử xinh đẹp mặc quần áo màu trắng nằm trên mặt đất, bên hông rỉ máu dần dần nhuộm đỏ làn váy màu trắng.

"Tỷ tỷ, ngươi không sao chứ!" Hi Nguyệt rất đơn thuần, vốn không nghĩ đến núi Lạc Hà chỉ có mấy người bọn họ, từ khi nào lại có người ngoài xâm nhập.

Nghe thấy giọng nói, nữ tử xinh đẹp mở mắt ra, tay phải vươn lên như muốn nắm lấy Hi Nguyệt, nhưng lực bất tòng tâm, tay rơi xuống, người cũng mất đi tri giác.

Hi Nguyệt giật nảy mình, nhìn nữ tử đã hôn mê, lòng nóng như lửa đốt, không biết nên làm sao bây giờ, đột nhiên, nàng nghĩ đến.

"Đứng rồi, đưa nàng về, để Đại sư huynh cứu nàng!" Quyết định xong, Hi Nguyệt cố hết sức công nữ tử lên người, thi triển pháp thuật bay về phía núi Lạc Hà.

Hi Nguyệt ở phía trước không có phát hiện, nữ tử vốn đang bị thương hôn mê ở sau lưng của nàng đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lóe lên ánh sáng, nào có bộ dáng bị thương.

"Đại sư huynh, Nhị sư huynh, các ngươi mau tới đây, tỷ tỷ này bị thương!" Hi Nguyệt buông nữ tử xuống, vừa chạy vừa kêu hai người qua.

Qua một đêm, nữ tử đó tỉnh lại, nàng nói nàng là Liên Nhi, vốn là cô gái tầm thường, phụ mẫu đều mất, nhưng không ngờ bị đẩy vào một trận đánh nhau của người khác, sau đó hôn mê không biết gì cả, lúc tỉnh lại thì đã ở chỗ này.

"Cho nên, ta là cô nhi, đã không còn đường để đi." Nói xong, Liên Nhi còn rơi hai giọt lệ muốn tranh thủ sự đồng tình của người khác.

Nàng nâng ống tay áo lên giống như tại lau nước mắt, nhưng trên thực tế là đang nhìn biểu cảm của mấy người bọn họ.

Hi Nguyệt thấy nàng đáng thương, liền năn nỉ lấy hai vị sư huynh để nàng ở lại.

"Đại sư huynh, Nhị sư huynh, Liên Nhi tỷ tỷ thật đáng thương, chúng ta để nàng ở lại đi!"

Thần nhìn thoáng qua Hi Nguyệt, lại đưa mắt nhìn Liên Nhi đang thút thít.

Chẳng biết tại sao, trong lòng của hắn luôn hoài nghi, nữ nhân này xuất hiện quá đúng dịp, sao sớm không xuất hiện trễ không xuất hiện, nhân lúc bọn họ vất vả lắm mới đạt được Bích Long Quả, lại đúng lúc sư phụ đi dạo chơi mà xuất hiện.

"Đại sư huynh, xin người thương xót mà!" Hi Nguyệt kéo tay Thần, ngắt ngang suy nghĩ của hắn, bàn tay nhỏ trắng nõn kéo tay Thần để lộ vẻ non mềm.

Hi hi, tay Đại sư huynh thật ấm áp, Hi Nguyệt len lén nghĩ, rốt cục hôm nay cũng có cơ hội đụng đến tay Đại sư huynh, bình thường Đại sư huynh lạnh nhạt, chính mình cũng không dám đụng vào hắn.

Thần nhìn bàn tay nhỏ bé bên trong tay của mình, đang nhìn Hi Nguyệt năn nỉ, không nhịn được mềm lòng, cuối cùng đồng ý.

Hi Nguyệt nhìn thấy Thần đồng ý, vui vẻ nhảy dựng lên, lúc này nếu nàng biết chuyện sẽ xảy ra không lâu sau đó, nàng sẽ không vui vẻ như thế, nếu lúc ấy nàng ngăn cản Liên Nhi ở lại, cũng sẽ không tách rời khỏi Thần, luân hồi ngàn năm...

"Đại sư huynh, đây là canh hạt sen ta làm, người nếm thử đi, xem thử mùi vị thế nào." Từ khi Liên Nhi ở lại, cũng gọi Thần là Đại sư huynh, hôm nay, nàng mỉm cười bung một chén canh đến trước mặt Thần, muốn cho hắn nếm thử món canh mình tự tay nấu cho hắn.

Nhìn Thần tuấn mỹ vô song, nếu không phải Liên Nhi biết mình có nhiệm vụ, chỉ sợ cũng mê luyến hắn, dù sao tướng mạo anh tuấn này ở Yêu giới nàng cũng không thấy nhiều, lần này có thể thành công trà trộn vào, hay là dựa vào tôn chủ cho mình viên thuốc xóa đi yêu khí, nên bọn họ mới không phát hiện!

Đúng lúc này. Hi Nguyệt đi tới, khi nhìn thấy hai người bọn họ hài hòa đứng chung một chỗ, trong nội tâm nàng cảm thấy rất khó chịu, nàng không biết mình bị làm sao, cảm giác trái tim buồn buồn, như thờ không nổi.

Sau đó, nàng tự an ủi nhất định là do không nghĩ ngợi tốt, nàng miễn cưỡng nở nụ cười, đi về phía bọn họ.

"Oa, đây là canh hạt sen tỷ tỷ làm sao, Đại sư huynh người mau nếm thử đi!" Miệng thì nói như vậy, nhưng Hi Nguyệt âm thầm thì, chờ nàng học xong cũng làm cho Đại sư huynh ăn!

Thần lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, sắc mặt khó coi hơn.

"Liên tỷ tỷ, Đại sư huynh làm sao thế." Hi Nguyệt mộng lung hỏi.

Đại sư huynh làm sao vậy, vì sao đột nhiên lại không vui, nhìn thấy hắn như vậy, chính nàng cũng không có tâm trạng.

"Không có chuyện gì." Liên Nhi nhàn nhạt nói, khi nhìn về phía Hi Nguyệt, ánh mắt lóe lên chút cảm xúc không rõ, xem ra Thần thích tiểu nha đầu này, mình phải nắm chặt thời gian, sớm lấy được tín nhiệm của hắn, mới có thể hoàn thành nhiệm vụ tôn chủ giao phó.

Mỗi ngày sau này, Hi Nguyệt đều trông thấy Liên Nhi bung các loại bánh ngọt với mùi vị khác nhau đến trước mặt Đại sư huynh, mà lúc đầu Đại sư huynh từ chối nhưng đến bây giờ cũng nếm qua một chút.

"Hừ, có gì đặc biệt hơn người, không phải làm cơm thôi sao, ta cũng biết!" Trong phòng bếp, Hi Nguyệt thở phì phò xoa mì vắt, chỉ cần nghĩ đến Đại sư huynh ăn bánh ngọt Liên Nhi tỷ tỷ làm xong còn cười với nàng, trong lòng Hi Nguyệt sẽ rất khó chịu, phải biết rằng, từ trước đến bây giờ Đại sư huynh đều không cười với mình.

Càng nghĩ càng tức, Hi Nguyệt dùng sức xoa mì vắt, giống như vò nội tâm của nàng "Hừ, người xấu, vò chết người, vò chết người."

Hi Nguyệt tập trung tinh thần nên không chú ý tới sau lưng có một người đi qua, là Lăng.

Lúc Lăng đi ngang qua phòng bếp liền nghe thấy bên trong vang lên một giọng nói, điên (daffin)
Lúc đầu Hi Nguyệt đang mừng rất vui vẻ, nghe thấy giọng nói vang lên sau lưng, có tật giật mình, lập tức xoay người kêu to "A"

Lăng chau mày nghe tiếng kêu với tần số cao này, hắn bắt đầu dãn vờn tay, nhẹ che miệng Hi Nguyệt, ôn nhu nói "Hi Nguyệt, là ta."

Hi Nguyệt tập trung nhìn, thì ra là Nhị sư huynh, thờ dài một hơi đồng thời không khỏi oán trách "Nhị sư huynh, sao người đi đường không có âm thanh, dọa ta rồi."

Lăng nhìn Hi Nguyệt chơi xấu, yêu thương gõ đầu của nàng "Muội đó, đang suy nghĩ cái gì, ngay cả ta đi vào cũng không biết?"

Hi Nguyệt bị hỏi, miệng giật giật không nói gì thêm, lại xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía hắn, tiếp tục xoa mi mắt.

Nhìn Hi Nguyệt như vậy, Lăng hơi chua xót, hắn có thể nhìn ra Hi Nguyệt thích Đại sư huynh, nàng chỉ coi mình là ca ca, nhưng dù là như thế, hắn cũng sẽ không bỏ qua, hắn tin rằng sẽ có một ngày, nàng sẽ nhìn thấy mình!

Đêm khuya vắng người...

Hi Nguyệt bụng một đĩa đồ ăn đi về phòng của Thần, nàng vui vẻ nhìn canh hạt sen nấu tuyết mình làm lần đầu tiên, nghĩ đến biểu cảm chút nữa Đại sư huynh uống canh hạt sen, Hi Nguyệt liền không nhịn được mà vui vẻ.

Tối gần, Hi Nguyệt điều tiết lại cảm xúc, lúc đang chuẩn bị đi vào, nghe thấy âm thanh bên trong truyền ra.

"Đại sư huynh, ta đến xoa bóp vai cho ngươi!" Là giọng của Liên tỷ tỷ, sao muộn như vậy rồi mà nàng còn ở trong phòng Đại sư huynh, bọn họ đang làm gì?

Vì muốn nghe rõ hơn, Hi Nguyệt bụng canh rón rén đi đến bên cửa sổ nghe lén.

"Không cần, ngươi ra ngoài đi." Giọng nói của Thần lạnh nhạt, hắn lạnh lùng nhìn nữ tử trước mắt, nếu không phải Hi Nguyệt năn nỉ để nàng ở lại, dù nói gì hắn cũng sẽ không để nàng ta ở chỗ này.

"Thế nhưng.." Liên Nhi còn muốn nói gì đó để cho mình cơ hội, đột nhiên liếc mắt thấy Thần lạnh lùng, nàng khẽ giật mình, cúi đầu nói một câu "Vậy ta ra ngoài trước", sau đó liền đi ra ngoài.

Hi Nguyệt núp bên cửa sổ thấy có người đi ra, vội vàng co thân thể lại, giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, lúc Liên Nhi đi ra, cũng thật sự không chú ý đến Hi Nguyệt.

"Đứng ở bên ngoài làm gì, còn không đi vào." Giọng nói của Thần lạnh nhạt truyền ra từ bên trong bay đến tai Hi Nguyệt, nàng không ngờ mình bị phát hiện nhanh như vậy, nàng thè lưỡi, thận trọng đi vào.

"Đại sư huynh" Hi Nguyệt đặt canh hạt sen canh ở trước mặt của hắn "Liên tỷ tỷ tới làm gì vậy!" Hi Nguyệt giả chết vô tình hỏi, mắt lại vụng trộm nhìn biểu cảm của Thần.

Thần bị bộ dạng của nàng chọc cho thiếu chút nữa bật cười, hắn nắm tay đặt ở bên môi, che lại ý cười bên miệng, ho nhẹ hai tiếng, nói ra "Thế nào, hỏi điều này làm gì?"

"Không có không có" Hi Nguyệt lắc hai tay thật nhanh "Ta chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi, đúng rồi, Đại sư huynh, đây là canh hạt sen ta làm, huynh ném thử xem có uống được hay không!"

Nhìn mặt Hi Nguyệt đầy hi vọng nhìn mình, Thần cũng không thích làm nàng mất mặt mũi, duỗi ngón thon dài ra cầm lấy cái thìa múc một muỗng, chậm rãi đưa đến bên miệng.

Hi Nguyệt kích động nhìn cái thìa cách miệng Thần càng lúc càng gần, nàng nhìn hắn không chớp mắt, muốn chờ hắn khích lệ.

Ai ngờ Thần uống một ngụm xong, không cảm thìa nữa, cũng không nói gì thêm, Hi Nguyệt không cam lòng hỏi "Đại sư huynh, canh Hi Nguyệt làm ăn không ngon sao?"

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng một bên an tĩnh nhìn, mặc dù cái người này không phải là Thần, nhưng nàng vẫn hơi ăn dấm, ăn dấm của nữ tử có dung mạo giống nàng.

Lúc Thần đang muốn trả lời, nhưng nhìn thấy biểu cảm đáng thương như chó con của Hi Nguyệt, liền mềm lòng, nói một đằng nghĩ một nẻo là "Không có, mùi vị không tệ, ăn rất ngon."

Vốn cho là nghe lời khen ngợi của mình xong thì nha đầu này sẽ rất vui vẻ, ai ngờ Hi Nguyệt lại sụp mặt xuống, u oán nhìn hắn "Đại sư huynh, đã dễ uống đi chứ? [quydon vì sao huynh không uống hết, còn nữa, vì sao huynh ăn bánh ngọt mà Liên tỷ tỷ làm thì huynh cười, còn ăn đồ ta làm lại không cười, chẳng lẽ ta làm không ngon như Liên tỷ tỷ làm sao?"

Thần có chút dở khóc dở cười, vì để giải quyết cái nha đầu khó chơi này, hắn lại phải uống thêm mấy ngụm nữa, rồi sau đó cười với nàng một cái.

Lần này Hi Nguyệt hài lòng, thỏa mãn bụng canh hạt sen còn thừa lại sôi nổi đi ra ngoài.

Mà Thượng Quan Tây Nguyệt còn ở lại nơi này, nàng chậm rãi đi đến trước bàn, ngồi đối diện Thần, tinh tế đánh giá khuôn mặt hắn, nếu không phải trong lòng hiểu rõ, mỗi một lần nàng đều bắt tri bắt giác xem hắn là Thần, nàng nhìn Thần trước mắt, suy nghĩ bất giác bay xa, cũng không biết Thần có phát hiện mình biến mất hay không, ở chỗ này nhaoáng một cái đã qua hai năm, Thần sẽ sốt ruột bao nhiêu đây.

Trong Thần vương phủ

"Nguyệt nhi, đã qua hai mươi ngày, sao nàng còn chưa tỉnh lại nữa." Nam nhân ngồi bên giường nắm chặt tay của người nằm trên giường, đặt lên môi cắn thật hôn, mắt chưa từng rời khỏi nàng một phút.

Chẳng biết tại sao, sau ngày đại hôn, Nguyệt nhi liền lâm vào hôn mê, đến nay vẫn chưa tỉnh lại, mà người nằm trên giường lại chính là Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng mặc quần áo màu trắng, hai tay đặt ở trên bụng, hơi thở của nàng đều đều, giống như đang ngủ thiếp đi, nhưng sắc mặt của nàng lại trong suốt, giống như nếu đụng một cái sẽ liền biến mất.

Bách Lý Thần si ngốc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, không dám buông lỏng dù chỉ một phút, sợ sau khi Thượng Quan Tây Nguyệt tỉnh lại không nhìn thấy mình, quần áo trên người cũng mấy ngày rồi chưa thay, trên mặt còn có râu, nhưng dù như thế, cũng không quá suy sút, ngược lại có sức quyến rũ của nam nhân.

"Nguyệt nhi, nàng nhanh tỉnh lại đi, ta chờ nàng..."

Bách Lý Thần dựa đầu vào bờ vai Thượng Quan Tây Nguyệt, một môi nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Đi lạc vào rừng Mê Thất (rừng trầm mê)

Edit: susublue

Ngày hôm nay, núi Lạc Hà có ánh nắng tươi sáng, Hi Nguyệt kéo hai vị sư huynh của nàng nũng nịu nói "Đại sư huynh, Nhị sư huynh, hai người theo ta đến bờ hồ trước mặt dạo chơi được không?"

Lăng không nói hai lời liền đồng ý, mà Thần nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Hi Nguyệt cũng đồng ý.

"Hi Nguyệt, các người muốn ra ngoài chơi sao, có thể đưa ta theo cùng không?" Liên Nhi không biết từ nơi nào chạy đến, mặc dù nói với Hi Nguyệt, nhưng lại nhìn về phía Thần đang đứng cạnh Hi Nguyệt.

"Đương nhiên có thể, Liên tỷ tỷ, chúng ta cùng đi chứ!" Hi Nguyệt rất đơn thuần, tiến lên nắm cánh tay Liên Nhi đi về phía trước.

Đi đến bên hồ, Hi Nguyệt giống như chim sổ lồng, vui vẻ vừa đi vừa chạy về bên hồ, Lăng đứng cách đó không xa bảo vệ nàng, mà Thần thì ngồi dưới một gốc cây đại thụ.

Liên Nhi nhìn Thần một chút, lại nhìn Hi Nguyệt không chú ý bên này, nàng ưu nhã đi về phía Thần, ngồi bên cạnh hắn, cố ý tìm chủ đề "Đại sư huynh, người nhìn Hi Nguyệt đi, như đứa bé không chịu lớn vậy, nhìn thấy bờ hồ còn vui vẻ như vậy!"

Thần không nói gì, cứ nhìn chăm chăm Hi Nguyệt đang vui vẻ, khoe miệng cũng cong lên một đường theo tiếng cười như chuông bạc của nàng.

"A "Có lẽ Hi Nguyệt chơi rất vui, không chú ý tới mình cách hồ càng ngày càng gần, sau đó chân bị vấp, trực tiếp ngã vào trong hồ

"Hi Nguyệt " Lăng cách nàng gần nhất bị dọa đến hồn phi phách tán, kêu to một tiếng bay thẳng tới nắm lấy eo thon của nàng ôm nàng vào trong ngực của mình.

Cúi đầu nhìn về phía Hi Nguyệt đang nhắm chặt hai mắt vì khản trương, Lăng không tự chủ được ngậy ngăn cả người, lông mi Hi Nguyệt dài mà vênh lên có chút rung động, như hồ bướm bướm chớp đôi cánh xinh đẹp vậy.

Lăng chậm rãi đưa tay phải ra, lúc sắp chạm vào gương mặt Hi Nguyệt, Hi Nguyệt đột nhiên mở hai mắt ra, nàng nhìn hồ một chút, lại nhìn Lăng một chút, bất tri bất giác mới phát hiện thì ra mình không có rơi vào trong hồ.

Nàng nhẹ nhàng thở một hơi, cũng không có phát giác lúc này nàng còn ở trong ngực Lăng.

"Nhị sư huynh, cũng may huynh kéo ta lại, nếu không ta sẽ trượt sông."

Lăng giật mình nhìn nàng, ánh mắt lóe lên tia yêu thương khó phát giác "Muội đó, lần sau phải cẩn thận, nếu ta không ở bên cạnh muội, xem coi muội làm sao bây giờ."

Hi Nguyệt thè lưỡi "Nhị sư huynh, ta biết rồi!"

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở một bên, nhìn hai người động chạm lẫn nhau, tác động qua lại, nàng biết Lăng thích Hi Nguyệt, diện*đann Thần ngồi dưới đại thụ nhìn thấy Hi Nguyệt sắp rơi xuống hồ, lập tức mở to hai mắt, chuẩn bị bay lên, thế nhưng...

Khi thấy hai người ôm nhau đầy thâm tình, chỉ ít hần cho là như vậy, lập tức dừng bước, nhìn chăm chăm hai người đang nhìn nhau phía trước không chớp mắt, không biết suy nghĩ cái gì!

Cảm giác được ngực buồn bực, Thần cũng biết mình có tâm tư không nên có với Hi Nguyệt, nhưng hần cũng không cảm thấy vui vẻ vì phát hiện ra chuyện này, ngược lại hần cảm giác có cảm giác luống cuống, hần không biết nên làm thế nào để đối mặt với đoạn tình cảm này, mà hần cũng nhìn ra Lăng quan tâm Hi Nguyệt, điều này ại khiến hần càng không biết nên làm cái gì!

Thượng Quan Tây Nguyệt quay người nhìn thấy khuôn mặt chưa đáng của Thần, chẳng biết tại sao, nhìn thấy hần như vậy, trong lòng của nàng cũng đau đớn, nàng không muốn nhìn thấy Thần có biểu cảm chưa xót bất đắc dĩ như thế.

Thượng Quan Tây Nguyệt đi lên trước, chậm rãi nâng tay phải lên, nhìn xem tay của mình có chạm vào nếp nhăn giữa lông mày của Thần được không, tuy rằng đi xuyên qua, nhưng nàng có thể cảm giác được nếp nhăn giữa mi, cái này biểu thị cho cảm xúc nặng nề trong lòng của hần.

"Bộ dáng người cau mày không dễ nhìn!" Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nhẹ nhàng vỗ về vừa ni non, nhìn Thần trước mắt, nàng rất muốn gặp Bách Lý Thần, không biết hần đang làm gì, không biết hần có phát hiện tìm nàng khắp thế giới không!

Đến nay Thượng Quan Tây Nguyệt đều không hiểu rõ nguyên nhân mình xuất hiện ở nơi này, nàng cũng không biết hiện tại mình chỉ dùng linh hồn để đứng đây, cho nên không có bất kỳ người nào có thể trông thấy nàng.

Liên Nhi ngồi bên cạnh nhìn Thần thất thần, con mắt quay vòng, đi lên trước có ý tỏ vẻ ôn nhu nói "Đại sư huynh, người nhìn đi, Hi Nguyệt và Nhị sư huynh thật xứng đôi, trai tài gái sắc, ông trời tác hợp!"

Hừ, để các người có khoảng cách, ta còn sợ không chiếm được Bích Long Quả sao, tôn chủ đã nói qua, sau khi ăn Bích Long Quả, liền có thể xóa bỏ yêu khí, hóa thành tiên trong nháy mắt, cho nên thứ quả này người người đều muốn lấy được.

Thần nghe thấy lời này, hai tay nắm chặt thành quyền, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Hi Nguyệt một lần cuối cùng, thả người bay mất.

Liên Nhi cười, nàng cảm giác mình cách mục tiêu càng ngày càng gần, chỉ cần lấy được Bích Long Quả, thì có thể được tôn chủ tán thưởng.

"Đại sư huynh, chờ ta một chút!"

Nghe thấy tiếng Liên Nhi, Hi Nguyệt ngẩng đầu liền trông thấy Liên Nhi đuổi theo Thần.

Nàng lập tức nhảy ra khỏi ngực Lăng, nhìn thấy Thần càng ngày càng xa, hô lên "Đại sư huynh, sao huynh lại đi mất vậy, chờ Hi Nguyệt một chút!"

Hô xong, Hi Nguyệt phát hiện Đại sư huynh không có dừng lại, lập tức gấp lên, ngay cả chuyện mình biết pháp thuật cũng quên, cứ chạy trên mặt đất theo hướng Thần rời đi.

Lăng trông thấy nàng rời khỏi ngực mình không chút do dự, nhìn thấy nàng đuổi sát Thần, hần đi về phía trước mấy bước, nhìn bóng lưng Hi Nguyệt càng lúc càng nhỏ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đắng chát "Hi Nguyệt, cuối cùng muội vẫn không nhìn thấy ta, không sao, dù qua bao lâu, ta cũng chờ muội, ngàn năm không hối hận!"

Về phía Hi Nguyệt, nàng tro mắt nhìn Đại sư huynh của mình biến mất không còn bóng dáng, nàng khom người thờ hồng học, miệng không hiểu oán giận "Đại sư huynh thật là, sao không nói tiếng nào đã đi rồi!"

Liên nhi ở phía trước quay đầu lại nhìn thấy dáng vẻ Hi Nguyệt khom người thờ hồn hển, miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, tay phải vung về phía trước một cái, một màn sương mù màu đen bay về phía Hi Nguyệt.

"Hừ, cho người ở lại đây đợi một đêm rồi về."

Liên Nhi cho rằng Hi Nguyệt là chướng ngại cản trở mình, nếu không có nàng ta, nói không chừng Thần sẽ thích mình, đến lúc đó việc lấy Bích Long Quả sẽ dễ như trở bàn tay!

"A, đây là cái gì, sao không nhìn thấy gì cả." Hi Nguyệt nghi ngại tốt ngẩng đầu lên nhìn thấy chung quanh đều đen như mực, vuron tay ra cũng không thấy được năm ngón tay, đầu ngón tay nàng bắn ra, một luồng sáng màu bạc lóe lên ở đầu ngón tay nàng.

Nàng mượn ánh sáng đánh giá bốn phía, hoàn toàn mờ ảo, vốn không thấy rõ được bên ngoài, không có cách nào, nàng cũng chỉ có thể đi lòng vòng bên trong làn khói đen này, bất tri bất giác chạy càng lúc càng xa, tiến vào trong rừng rậm Mê Thất.

Rừng rậm Mê Thất, tên như ý nghĩa, nếu đi vào, không dễ dàng đi ra được, hướng chi bên trong còn có dã thú và những con quái vật không biết tên, cho nên rừng rậm Mê Thất luôn bị cấm đi vào.

Núi Lạc Hà.

Sau khi Thần trở về liền tự giam mình trong phòng, làm như không nghe thấy tiếng đập cửa bên ngoài.

"Đại sư huynh, người mở cửa ra" Liên Nhi không ngừng gõ cửa, chỉ cần hần mở cửa mở một chút, tất cả đều dễ dàng rồi, nhưng nàng gõ nửa ngày, vẫn không thấy ra, nàng rất gấp, tiếng đập cửa càng lớn hơn.

"Đại sư huynh, mở cửa ra nhanh lên."

Lúc đầu Thần đang suy nghĩ, nhưng tiếng đập cửa lại không ngừng quấy rầy hần, hần không khỏi nổi giận, bắn một dòng khí vào cánh cửa, đánh vào người Liên Nhi, nương theo đó là tiếng quát tháo đè nén giận dữ "Cút."

"A "

Liên Nhi không ngờ hần lại đột nhiên xuất thủ, đánh thẳng vào ngực của mình, lập tức cảm thấy khí huyết dâng trào, nàng cắn chặt răng nuốt máu tươi đang tràn ra xuống, nhưng vẫn có một vết máu chảy ra khỏi khóe miệng.

Nàng nâng tay phải lên, lau vết máu ở khóe miệng đi "Đại sư huynh, vậy ta không quấy rầy người nữa." Giọng nói cùng với vẻ hận thù trên mặt hoàn toàn tương phản.

Thần, người dám ra tay với ta, hừ, lần này Hi Nguyệt bị sương mù của ta mê hoặc, không nhìn rõ phương hướng, cũng không biết đã chạy đi đâu, người khiến ta bị thương, ta khiến người đau đớn, đau đến xé tim xé phổi!

Sau đó, Liên Nhi che ngực bị thương lao đảo đi ra xa.

Sau khi trở về Lăng không thấy Hi Nguyệt, hơi lo lắng, trong lòng có dự cảm bất an, hần đều tìm hết mọi nơi bình thường Hi Nguyệt yêu thích, diensd@fml3[]quysdo9n nhưng đều không phát hiện bóng người, sau đó hần nghĩ tới không chừng ở trong phòng Đại sư huynh, lập tức vội vàng đi tới phòng Thần.

"Đại sư huynh" Lăng gõ cánh cửa đang đóng chặt.

Thần đang im lặng bên trong cũng không nghe ra giọng của Lăng, hần nghĩ lại là Liên Nhi đến làm phiền hần, cầm lấy chén trà trên bàn bắn xuyên qua cửa.

"Ta nói cút, nghe không hiểu sao?"

Lăng đang gõ cửa trông thấy chén trà lại phá cửa bay ra ngoài, mạo hiểm né qua một bên, cũng may phản ứng kịp thời, nếu không với lấy lực đạo này nhất định sẽ bị thương.

Sau khi Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy chén trà bay tới liền vươn tay lên muốn cản trở theo bản năng, ai ngờ chén trà xuyên qua đầu nàng, lúc này nàng mới nghĩ từ bản thân trong suốt, người khác vốn không nhìn thấy mình, sỡ không được mình.

Không ngờ như vậy lại rất tốt, Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm tự vui vẻ, hiện tại không sợ người khác có thể đánh mình, hơn nữa còn có thể nghe bọn họ nói chuyện mà không bị phát hiện, hay nói là quang minh chính đại!

"Đại sư huynh, người sao vậy, sao lại nóng nảy như vậy!" Lăng đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Thần ngồi trước bàn, tay còn bảo trì động tác ném tách trà vừa rồi.

"Lăng, là người sao." Thần thu tay lại thân nhiên nói, thật ra, hiện tại hần cũng không muốn nhìn thấy hần, vừa nhìn thấy hần liền nghĩ đến cảnh tượng hần ôm Hi Nguyệt vừa rồi, tuy nói là có nguyên nhân, nhưng trong lòng của hần lại không thoải mái.

Giống như không nhìn thấy biểu cảm của Thần, Lăng vội vã đi lên phía trước, nói chuyện không tìm thấy Hi Nguyệt cho hần nghe.

"Người nói cái gì, sao lại không thấy Hi Nguyệt." Thần đứng lên, cảm xúc hoảng sợ đầy trái tim.

Sao lại không thấy, bình thường nhà đầu kia ham chơi, nói không chừng lần này lại vụng trộm đi chơi ở đâu đó, Thần thầm tự an ủi mình, hai năm nay, mặc dù mình chưa hề có biểu hiện gì nhiều, nhưng Hi Nguyệt thuần chất, đáng yêu, một cái nhăn mày một nụ cười cũng đã sớm khắc ghi vào sâu trong lòng mình, khắc vào trong xương, hòa tan trong máu, sớm đã hòa thành một thể, không xóa được nữa!

Dù có nhắm hai mắt lại, hần cũng có thể tả được hình dáng của nàng, mắt của nàng, mũi nàng, môi của nàng, tưởng tượng thấy dáng vẻ nàng vui cười nhìn mình, thì ra trong lúc vô tình, mình đã khắc sâu nàng vào trong lòng, thâm tình không bỏ được, cho nên lần này mới có thể đề ý chuyện hai người bọn họ ôm nhau như thế!

"Còn không phải bởi vì người!" Lăng nghĩ đến chuyện này liền tức giận, nếu không phải hần rời đi vô duyên vô cớ, Hi Nguyệt cũng sẽ không đuổi theo đằng sau hần, không đuổi theo hần thì Hi Nguyệt cũng sẽ không biến mất, tất cả đều bởi vì hần.

"Hi Nguyệt là vì đuổi theo người, mới không thấy đâu nữa" Lăng vừa nghĩ tới việc không tìm thấy Hi Nguyệt, trong lòng liền đau đớn khó bình an, Hi

Nguyệt đơn thuần, không biết có gặp chuyện nguy hiểm gì hay không, một chút phòng bị nàng cũng không có, người khác nói cái gì cũng tin, hiện tại hân hận không thể lập tức tìm nàng về để dạy dỗ nàng thật tốt, để nàng biết lòng người hiểm ác, không thể chạy loạn!

Thần vừa nghe nói Hi Nguyệt mất tích là vội đuổi theo mình, nhứ chặt lông mày nhanh chân chạy ra ngoài, Hi Nguyệt, muội ở đâu, Đại sư huynh tới tìm muội.

Lăng cũng không chậm trễ nữa, chạy theo ra ngoài đi tìm Hi Nguyệt đã tiến vào rừng rậm Mê Thất.

Trong rừng rậm Mê Thất, Hi Nguyệt sợ hãi đi về phía trước, sau khi đi vào rừng thì đám khói đen kia cũng biến mất một cách khó hiểu, Hi Nguyệt cũng nhìn thấy vị trí bây giờ của mình, chung quanh đen kịt, không hề khác gì đám khói đen vừa rồi, nhưng bây giờ tốt hơn rất nhiều, ánh trăng chiếu rọi xuống nên nàng cũng mơ hồ nhìn thấy được đường đi ở phía trước.

"Ô, Đại sư huynh, Nhị sư huynh, các người ở đâu, Hi Nguyệt rất sợ!" Hi Nguyệt mê mang đi tới, nước mắt trong suốt không ngừng chảy xuống gương mặt tinh xảo.

Nàng cảm giác mình đi một lúc rất lâu, bởi vì mặt trăng đã lên cao, hiện tại nàng vừa mệt vừa đói vừa khát, nàng thực sự không muốn đi tiếp, thế nhưng không đi cũng không được, nàng cũng không muốn ngồi đợi ở cái nơi kinh khủng này, nàng sợ tới nhất.

Vừa đi vừa nghỉ, hai mắt Hi Nguyệt khóc đến sưng đỏ, nhưng nước mắt lại cứ chảy xuống "Đại sư huynh, đều tại người, đều tại người, làm hại người ta đuổi theo, bây giờ lại chạy đến nơi này, ô ô..."

"Ngao..."

Ở phía trước cách đó không xa có một tiếng kêu kinh khủng vang lên, dọa Hi Nguyệt ngừng chảy nước mắt, nín thở, nàng mở mắt nhìn về hướng âm thanh vừa rồi phát ra, không có gì cả.

Nàng thận trọng bước về phía trước mấy bước, hai tay sợ hãi ôm lấy bả vai, cảnh giác nhìn bốn phía!

"Ngao..." Âm thanh kia lại vang lên lần nữa.

"A" Tiếng động lần này là do Hi Nguyệt phát ra, trong nội tâm nàng đã khẩn trương đến đóng băng, tiếng gào thét vừa rồi đã làm bức tường phòng hộ cuối cùng trong lòng nàng sụp đổ.

"Ngao..."

"A..."

"Ngao..."

"A..."

Âm thanh kia như đang đùa với nàng, Hi Nguyệt kêu một tiếng nó liền rống một tiếng, cứ như vậy một "Ngao" một "A", giữa núi rừng yên tĩnh này lại đột ngột kinh khủng!

Một lát nữa, cuồng hống Hi Nguyệt sắp hết đến cảm, rốt cục nàng ngừng kêu lại, âm thanh kia cũng như phối hợp với nàng, cũng đã ngừng lại.

Nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, trải qua mấy tiếng kêu to vừa rồi, Hi Nguyệt phát hiện không còn tâm tình khẩn trương nữa, diệnx*dannf
Thật là bị Hi Nguyệt đoán đúng, đúng là một con quái vật có bộ dáng kỳ quái!

Đi theo hướng tiếng kêu phát ra, Hi Nguyệt vỗ ngực nói với chính mình đừng sợ, đừng cảm nhanh chân đi thẳng về phía trước.

Đi đại khái được 15 phút đồng hồ, rốt cục có một con quái vật khổng lồ xuất hiện ở trước mặt mình, sau khi Hi Nguyệt thấy, quên gọi, quên cả sợ hãi, cứ ngơ ngác nhìn nó!

"Hi Nguyệt, Hi Nguyệt" Thần lại đứng bên hồ lớn tiếng hô hào, hân lòng nóng như lửa đốt, Lăng nói đứng, đều tại mình vừa rồi bỏ đi, nếu không Hi Nguyệt cũng sẽ không biến mất.

Hắn đi dọc theo bờ hồ tìm vài vòng, chẳng phát hiện bất cứ thứ gì, nhưng hắn không hề từ bỏ, đi dọc theo con đường vừa rồi Hi Nguyệt chạy theo mình.

Lăng cũng tìm kiếm ở bên cạnh "Hi Nguyệt, muội ở đâu, ta là Nhị sư huynh, Hi Nguyệt" gọi một lúc lâu, cuồng hống của Lăng đã khàn khàn, nhưng hắn cũng không để ý, hiện tại trong lòng của hắn đều là chuyện Hi Nguyệt đã mất tích, không có gì khác.

"Hi Nguyệt, muội ở đâu, nghe thấy thì đáp lại một tiếng!" Bất tri bất giác, Thần tìm được chỗ vừa rồi Hi Nguyệt bị khói đen bao phủ.

"Hi Nguyệt" tìm một lần, không có phát hiện gì, lúc Thần đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên khóe mắt liếc thấy một thứ rơi trên đất, hần cúi người, cảm vật nhỏ đó trong tay.

Đây là...

Đây là của Hi Nguyệt, tuyệt đối không sai, mỗi ngày hần đều trông thấy Hi Nguyệt đeo cái hàu bao này ở trên người, một phút cũng không rời, nhưng sao hàu bao này lại rơi ở chỗ này, chẳng lẽ Hi Nguyệt đã xảy ra chuyện gì sao?

Thần nắm chặt hàu bao trong tay, giống như cảm nhận được sự ám áp và nụ cười thuộc về riêng Hi Nguyệt.

"Lăng, mau tới đây." Cát kỹ hàu bao trong người, Thần gọi Lăng đang tìm kiếm ở bên cạnh qua.

Nghe được tiếng la, Lăng chạy thật nhanh tới "Đại sư huynh, có tin tức của Hi Nguyệt sao?"

Thần gật đầu, đưa hàu bao cho hần nhìn "Lần cuối cùng Hi Nguyệt xuất hiện chắc chắn là ở chỗ này!"

Lăng túm lấy hàu bao, không sai, đúng là của Hi Nguyệt, sau khi xem xong, Lăng đang chuẩn bị thuận tay bỏ vào trong ngực, Thần đã vươn tay phải ra nắm hàu bao ở trong tay.

Hai người nhìn lẫn nhau, tay đều cầm một góc hàu bao, không ai chịu buông tay.

Cuối cùng, vẫn là Lăng buông ra trước, không được tự nhiên nhìn về nơi khác "Đại sư huynh, người nói xem rốt cục Hi Nguyệt đã chạy đi đâu!"

Thần vượt nếp nhăn của hàu bao, thận trọng bỏ vào trong ngực, gần sát ngực, nghe được câu hỏi của Lăng, hần cau mày đánh giá bốn phía, đột nhiên một suy nghĩ không tốt xuất hiện trong đầu.

Không phải nha đầu kia đã...

Không, không thể nào, Thần không muốn tin tưởng lác đầu.

"Đại sư huynh, người nghĩ đến cái gì sao?" Nhìn thấy Thần không ngừng lắc đầu, Lăng lo lắng nhìn hần.

Nhìn Lăng một chút, thần nói sự nghi ngờ của mình ra "Lăng, người nói xem Hi Nguyệt...không phải nàng vào rừng rậm Mê Thất chứ!" Lăng tròn to mắt, Đại sư huynh nói không sai, nơi này cách rừng rậm Mê Thất rất gần, nói không chừng Hi Nguyệt đã xông lăm vào đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Chỉ cần muội muốn, ta mãi mãi sẽ ở bên cạnh muội!

Edit: susublu

Hai người liếc nhau, lập tức thi triển linh lực tiến vào rừng rậm Mê Thất.

Hi Nguyệt cứ nhìn quái vật khổng lồ trước mắt như vậy, đột nhiên cười ha ha, nàng chỉ tay vào quái vật kia, không nể mặt mà nở nụ cười.

Ha ha, nó vóc dáng quá kì quái, cũng quá xấu, mặc dù mặt nó giống con hổ, nhưng lại có sừng của linh dương, còn có mắt của sói, ban đêm lóe sáng lên, buồn cười nhất chính là thân thể của nó, mặc dù đầu to lớn vô cùng, nhưng thân thể lại như một con thỏ, xinh xắn lanh lợi, cũng khó trách Hi Nguyệt quên cả sợ hãi!

Con quái vật kia nhìn thấy Hi Nguyệt chỉ vào mình rồi cười, lập tức nổi giận, gầm lên một lần nữa.

"Ngao..."

Bởi vì lần này nó rống ở khoảng cách gần, tiếng gầm rú xen lẫn linh lực thổi bay Hi Nguyệt.

Hi Nguyệt vốn đang thoải mái cười lớn, đột nhiên tiếng rống giận kia làm đầu nàng hỗn loạn, ngay sau đó một luồng linh lực đánh vào bụng của nàng.

"Phốc "

Hi Nguyệt hơi cong người về phía trước, phun ra một ngụm máu, sau đó chống tay lên mặt đất.

Vì lực công kích kia quá gần, cho nên linh lực cũng rất mạnh, Hi Nguyệt lại phun thêm một ngụm máu nữa.

Sau đó, Hi Nguyệt lau khóe miệng, cố hết sức đứng lên, bởi vì bị thương, dù dưới ánh trăng, vẫn có thể thấy được sắc mặt nàng trắng bệch.

Giờ khắc này, nàng không sợ hãi nữa, nàng nghĩ đến Đại sư huynh của mình, nếu Đại sư huynh ở chỗ này, nhất định sẽ không sợ con quái vật này, còn đánh cho nó rụng răng đầy đất.

"Đồ quái dị nhà người, xấu xí còn không cho người ta cười sao?" Mặc dù Hi Nguyệt ngẩng đầu nhìn nó, nhưng cơ thể thẳng tắp, ngao nghễ khí thế hoàn toàn không thua nó.

Nghe Hi Nguyệt vũ nhục mình, con quái vật quái dị chịu không được, ngửa đầu rống to vài tiếng, để phát tiết sự tức giận trong lòng, nó muốn ăn luôn nàng, để nàng không nói được nữa.

Rống xong, cặp mắt quái vật sáng quắc như sói hung hăng trừng Hi Nguyệt, Hi Nguyệt cũng không thối lui mà trừng mắt nhìn lại nó.

Đúng lúc này, quái vật lại công kích, mặc dù tỉ lệ thân hình của nó không cân đối, diển(danfle3/quydon nhưng lại rất linh hoạt, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn và đỉnh đầu to lớn nhanh chóng bay về phía Hi Nguyệt, chuẩn bị dùng đầu đụng nàng bay đi.

Nhìn quái vật cách mình càng ngày càng gần, Hi Nguyệt mạo hiểm né tránh, bởi vì động tác này, vết thương vừa rồi lại đau, nàng thống khổ cúi người, yết hầu như bị cái gì ngăn chặn, qua một hồi lâu, Hi Nguyệt há miệng ra, kêu một tiếng, lại phun ra một ngụm máu, cộng luôn vừa rồi và hiện tại, tổng cộng Hi Nguyệt đã nôn ba ngụm máu, thân thể của nàng sắp không chịu nổi nữa, lưng la lung lay.

Giữa lúc Hi Nguyệt hoảng hốt lại phảng phất nhìn thấy Thần, nàng chậm rãi vươn tay, muốn chạm đến ảo ảnh của Đại sư huynh ở phía trước, nàng nhìn thấy, nàng nhìn thấy Đại sư huynh cười với mình, thật đẹp, nhưng vì sao Đại sư huynh càng ngày càng xa, đứng, Đại sư huynh, đứng đi, Hi Nguyệt còn có lời chưa nói cho huynh biết, Hi Nguyệt thích huynh, rất thích huynh, Đại sư huynh...

Ngay giây phút cuối cùng, rốt cuộc Hi Nguyệt cũng biết nguyên nhân vì sao mình thấy trong lòng không thoải mái, thì ra là thích, thì ra là vì nàng thích, nàng thích Đại sư huynh, thích tận xương tủy, thích đến mức đau lòng...

Đại sư huynh, huynh đến đây, Hi Nguyệt thích huynh, huynh có thích Hi Nguyệt không?

Thời gian dần trôi qua, Hi Nguyệt nhắm hai mắt lại, chậm rãi ngã trên mặt đất, khóe miệng còn vương lại một nụ cười, đó là bởi vì nàng biết thì ra mình thích Đại sư huynh...

"Hi Nguyệt..."

"Hi Nguyệt..."

Sau khi đi vào rừng rậm Mê Thất, Thần và Lăng đều lớn tiếng la lên, hi vọng Hi Nguyệt có thể nghe được sau đó chạy đến, nhưng...

"Đại sư huynh, bình thường Hi Nguyệt sợ tối nhất, nơi này lại đen như vậy, nhất định Hi Nguyệt rất sợ, nói không chừng đang núp ở chỗ nào đó khóc rồi." Bên tai vang lên giọng nói đầy đau lòng của Lăng, vừa nghĩ tới nước mắt của Hi Nguyệt, tâm lý của Thần không có cách bớt đau nhức, nước mắt của nàng là vết thương của hắn, hắn không muốn nhìn nàng chảy nước mắt, Hi Nguyệt của hắn nên thật vui vẻ cả ngày mới đúng, nước mắt không thích hợp với nàng, chỉ có khuôn mặt vui vẻ mới có thể phơi bày dung mạo xinh đẹp của nàng!

"Hi Nguyệt, muội ở đâu, Đại sư huynh tới tìm muội!" Thần vận dụng linh lực làm giọng của mình to lên, bên trong cánh rừng không ngừng vang vọng.

"Hi Nguyệt, muội ở đâu, Đại sư huynh tới tìm muội!"

"Hi Nguyệt, muội ở đâu, Đại sư huynh tới tìm muội!"

"Hi Nguyệt, muội ở đâu, Đại sư huynh tới tìm muội..."

Đại sư huynh, Hi Nguyệt đang hôn mê ngã trên mặt đất liên châu mây, hình như nàng nghe thấy giọng của Đại sư huynh, Đại sư huynh, là huynh sao, huynh đến tìm Hi Nguyệt sao?

Hi Nguyệt đang hôn mê lập tức lắc đầu, muốn mở to mắt, nhưng hai mắt như bị kim châm khâu lại, không cách nào mở ra được.

Không được, ta phải nhanh chóng tỉnh lại, là Đại sư huynh, Đại sư huynh tới tìm ta, ta không thể để cho huynh ấy nhìn thấy đáng về chặt vật này được, trong lòng không ngừng khích lệ mình, nhưng Hi Nguyệt lại không mở mắt ra được.

Cách đó không xa quái vật trông thấy Hi Nguyệt té bất tỉnh, lập tức lung lay cái đầu to lớn, như rất đắc ý, hừ, xem thử người còn dám nói ta xấu hay không, hiện tại ta sẽ ăn người!

Quái thú chậm rãi đi về phía Hi Nguyệt, cái đầu to lớn cúi thấp xuống, chớp mũi ngửi hương vị thiếu nữ trên người Hi Nguyệt, con mắt say mê nhắm lại,

thơm quá đi, hôm nay có thể ăn no nê rồi.

Quái thú lè lưỡi khê liếm mặt Hi Nguyệt một cái, cảm giác mềm mại khiến đầu nó hưng phấn lung lay.

"Ngao..."

Quái thú há hốc miệng chuẩn bị đón Hi Nguyệt, đúng lúc này, Hi Nguyệt vốn đang hôn mê đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn thấy cái mồm lớn đang hướng về phía mình, nàg hét lên một tiếng, nhanh chóng lẩn qua một bên.

"Lăng, vừa rồi ngươi có nghe thấy âm thanh gì không?" Thần nghi ngờ nhìn về phía trước, chẳng biết tại sao, vừa rồi hần như nghe thấy tiếng hô của Hi Nguyệt.

Lăng lắc đầu, hần cũng không nghe thấy gì!

"Ta cảnh cáo ngươi, ngươi không được qua đây!" Hi Nguyệt ngồi dưới đất không ngừng lui về phía sau, nhìn thấy nước bọt của quái vật rơi tí tách xuống mặt đất.

Hi Nguyệt không biết mình còn có thể chống đỡ được bao lâu, hiện tại nàg đau nhức toàn thân, không phải vừa rồi nghe thấy giọng của Đại sư huynh sao? Ngươi ở đâu, Đại sư huynh, Hi Nguyệt đau quá!

"A "

Khi đang tìm kiếm khắp nơi Thần đột nhiên che ngực trái gấp cả lưng lại, đau quá, diễn* daffn, :lle[qusy do0n vừa rồi, tim giống như bị xé nứt ra, ở giữa đó, tựa như là Hi Nguyệt đang kêu hần, nàg đang nói nàg đau quá!

Hi Nguyệt, rốt cục muội đang ở đâu, Đại sư huynh tới rồi, vì sao muội lại không xuất hiện.

Hình như quái vật cũng không vội vã ăn nàg, Hi Nguyệt lui về sau một bước, nó liền đi hai bước, bắt tri bắt giác, một người một thú cách nhau càng ngày càng gần.

"Đồ quái dị nhà ngươi, ngươi không nên tới gần ta, đi ra, đi ra." Hi Nguyệt từ từ nhắm hai mắt lại, hai tay quơ lung tung ở phía trước, giống như làm vậy thì có thể đuổi quái thú kia đi.

Nghe thấy Hi Nguyệt lại gọi là quái dị, quái thú không trêu chọc nàg nữa, trực tiếp nhào tới người nàg.

"A..."

Một tiếng này, vang động cả cánh rừng, lúc quái thú sắp nhào tới, cái bốt hoa Bi Ngạn trên trán Hi Nguyệt đột nhiên phát ra màu hồng chói mắt, ở vùng tăm tối như vậy thì rất dễ thấy.

"Đại sư huynh, là giọng của Hi Nguyệt!" Lăng nhìn Thần, sau đó cùng nhau bay về phía trước.

Hi Nguyệt, muội tuyệt đối không được có việc gì, Đại sư huynh tới cứu muội!

Còn quái thú kia, nhìn thấy màu hồng phát ra, muốn thoát thân theo bản năng, nhưng ánh sáng hồng đó lại nhanh như tia chớp, đánh trúng quái thú, cái đầu to lớn té ầm một tiếng, ngã xuống mặt đất, không động đậy nữa.

Sau khi vết bốt trên trán Hi Nguyệt phát sáng, dần dần trở nên u ám, gương mặt Hi Nguyệt đã không có chút huyết sắc nào, cả người hấp hối!

Đại sư huynh, Hi Nguyệt muốn ngủ, không thể chờ huynh đến được, Đại sư huynh... Hi Nguyệt không cam lòng chậm rãi nhắm hai mắt lại, co quắp nằm trên mặt đất.

"Hi Nguyệt" Thần và Lăng chạy theo tiếng động, liếc thấy Hi Nguyệt ngã trên mặt đất không nhúc nhích, liền cảm thấy tim gan tan nát bay mất hồn phách, vội vàng tiến lên.

Thần thận trọng đỡ Hi Nguyệt tựa vào ngực của mình, nhìn khuôn mặt nhỏ trắng bệch của nàg, vết máu ở khóe miệng, đau lòng đến thấu tim gan, hận không thể thay nàg chịu đau.

"Hi Nguyệt, Hi Nguyệt, muội tỉnh lại đi!" Lăng nhìn Hi Nguyệt không còn cảm giác, trong lòng đau đớn không thôi, nhìn mặt nàg không có sức sống, hần cảm thấy mình sắp hít thở không thông, hần không thể tin được Hi Nguyệt hoạt bát đáng yêu trước kia lại biến thành bộ dạng thê thảm như bây giờ, khiến cho người ta nhìn mà đau lòng!

Trong lúc Hi Nguyệt hôn mê lại nghe được một giọng nói, nàg nhận ra đó là giọng nói của Nhị sư huynh, nghe thấy giọng hần lo lắng, nàg muốn nói cho hần biết, mình không có việc gì, chỉ hơi buồn ngủ một chút, ngủ một giấc là tốt rồi, nhưng miệng của nàg chỉ giật giật mà lại nói không nổi.

Thần ôm chặt Hi Nguyệt vào trong ngực, tay vỗ về gương mặt không có chút huyết sắc nào của nàg, Hi Nguyệt, đều do Đại sư huynh không tốt, muội nhanh chóng tỉnh lại đi có được không, Đại sư huynh cam đoan với muội, sau đó sẽ không bao giờ vứt bỏ muội nữa.

"Đại sư huynh, chúng ta tranh thủ đưa Hi Nguyệt trở về đi, đừng chậm trễ thời gian trị liệu nữa!"

Sau đó, hai người đưa Hi Nguyệt về tới núi Lạc Hà, giúp nàng chữa thương, thức trắng đêm bảo vệ nàng.

"Đại sư huynh, Hi Nguyệt thế nào." Liên Nhi đi ra từ góc rẽ, xế chiều hôm nay thừa dịp bọn họ đều không có ở đây, nàng đã lục soát khắp nơi, nhưng đều không tìm được Bích Long Quả, xem ra, vẫn phải ra tay trên người Thần mới được!

Hai người không để ý nàng, ôm Hi Nguyệt đang hôn mê đi về phòng của nàng.

"Đại sư huynh, hay là để ta đi, dù sao Hi Nguyệt cũng là nữ tử, ta giúp nàng thay quần áo sạch sẽ." Liên Nhi đi lên trước tỏ vẻ thân mật.

Thần suy nghĩ, mình quả thật không thích hợp, liền đồng ý, dặn dò Liên Nhi cẩn thận một chút, đừng làm Hi Nguyệt đau.

Thay xong quần áo, Thần và Lăng đi đến, hẩn đỡ Hi Nguyệt, tự mình đi lên giường, hai tay vận công chữa thương cho nàng, nhưng Thần phát hiện, trong cơ thể Hi Nguyệt có một luồng sức mạnh đang ngăn cản linh lực của mình chuyển vào, hẩn không tin, đưa càng nhiều linh lực vào, nhưng kết quả vẫn vậy, Hi Nguyệt đều phá bỏ tất cả linh lực!

"Đại sư huynh, rốt cục là có chuyện gì." Lăng đứng một bên lo lắng nhìn, không biết vì sao Hi Nguyệt lại không hấp thu linh lực của hẩn.

Thần lắc đầu, không hiểu nhìn ra sau Hi Nguyệt, chỉ có một nguyên nhân giải thích tình huống này, đó là linh lực trong cơ thể Hi Nguyệt cao hơn mình, cho nên hai loại linh lực không dung hợp được.

Thế nhưng, nếu nói linh lực Hi Nguyệt cao hơn mình, hẩn không thể tin được, bình thường nha đầu này luôn luyện công qua loa, có thể trốn tập thì sẽ trốn, tất cả tâm tư đều đặt vào trò chơi!

Nhưng nếu không hấp thu được linh lực, vậy làm thế nào để chữa thương cho nàng đây, Thần rất gấp, vết thương của Hi Nguyệt không thể kéo dài được nữa, nếu không hậu quả sẽ rất khó lường, đột nhiên, hẩn nghĩ tới trước khi sư phụ đi dạo chơi đã để lại cho hẩn một vật.

Nghĩ đến điều này, Thần chậm rãi nâng tay phải lên, một quả trái cây màu xanh biếc xuất hiện, quanh thân phát ra màu xanh lục nhàn nhạt.

Bích Long Quả?

Liên Nhi đứng bên cạnh hai mắt phát sáng nhìn quả trái cây này, không sai, đây chính là Bích Long Quả tôn chủ muốn, không ngờ lại ở trên người Thần, mắt nàng xoay vòng, muốn nhân cơ cướp nó đi, thế nhưng..

Nhìn về phía Lăng đứng ở bên cạnh, Liên Nhi biết mình không phải là đối thủ của hẩn, nếu không cướp được, còn dễ bại lộ thân phận, vậy sẽ mất nhiều hơn được, được rồi, hay là nghĩ biện pháp khác, đoạt lấy từ Thần.

Lăng không ngờ Thần sẽ lấy bảo vật sư phụ để lại ra, nhưng hẩn cũng không cảm thấy có gì không ổn, nếu là hẩn, hẩn cũng nhất định sẽ làm như vậy, bởi vì mọi thứ trên thế gian này đều kém hơn Hi Nguyệt, không gì có thể thay thế Hi Nguyệt, không có Hi Nguyệt, tất cả đối với hẩn đều là hư vô.

Thần chậm rãi đẩy Bích Long Quả về phía Hi Nguyệt, sau đó Bích Long Quả đứng trên đỉnh đầu Hi Nguyệt, chậm rãi phát ra ánh sáng ôn hòa xuống dưới, cấp tốc chữa trị vết thương cho Hi Nguyệt.

Hi Nguyệt, muội nhất định phải nhanh chóng tỉnh lại, Đại sư huynh muốn nhìn thấy bộ dáng muội tươi cười!

Đại khái qua sau một canh giờ, được Bích Long Quả chữa trị, sắc mặt Hi Nguyệt dần dần có huyết sắc, hơi thở cũng bắt đầu đều đều, Thần vron tay phải ra, Bích Long Quả tự động bay đến lòng bàn tay của hẩn, sau đó biến mất không thấy nữa!

Liên Nhi trơ mắt nhìn Bích Long Quả biến mất trong lòng bàn tay Thần, nàng không cam lòng nhìn Thần, thế nhất định phải đoạt được chí bảo thế gian này!

Sau khi thu lại Bích Long Quả, Hi Nguyệt chậm rãi ngã xuống, may là Lăng đỡ kịp, hẩn thận trọng nâng đầu của nàng đặt nàng nằm xuống giường, tỉ mỉ đắp chăn cho nàng, chỉnh lại tư thế cho nàng.

"Lăng, người về nghỉ ngơi trước đi, ta ở chỗ này trông nàng được rồi." Thần xuống giường, lau mồ hôi trên trán, ngồi bên giường Hi Nguyệt, si ngốc nhìn nàng.

Lăng nhìn Thần một chút, biết nơi này không cần mình, âm thầm gật đầu, nhìn Hi Nguyệt ngủ an ổn, đi ra ngoài cùng Liên Nhi.

Thần trông thấy hai người đều đi ra, cảm hai bàn tay nhỏ của Hi Nguyệt đặt ở bên giường lên, hai tay bao trùm lấy, chống trán, Hi Nguyệt, sau khi muội tỉnh lại sẽ ghét Đại sư huynh sao, sẽ oán Đại sư huynh đã vứt bỏ muội sao? Thật xin lỗi, đều là Đại sư huynh sai, nếu không phải ta bỏ đi trước, muội sẽ không bị thương!

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở bên cạnh nhìn hai người nắm tay nhau, rõ ràng nàng trông thấy khóe mắt Thần chảy ra một giọt nước mắt, đó là nước mắt hối hận, là nước mắt đau lòng, Thượng Quan Tây Nguyệt không tự chủ vron tay ra, muốn lau giọt nước mắt kia giùm hẩn, thế nhưng...

Nhìn giọt nước mắt kia xuyên qua lòng bàn tay của mình nhỏ xuống mặt đất, phát ra tiếng tí tách, thanh thủy đầy thương cảm!

Tâm Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên nhói đau, chẳng biết tại sao, trông thấy nước mắt của Thần, nàng cảm thấy trong lòng đau quá, nàng không muốn nhìn thấy hấn đau lòng.

Kỳ quái, Thượng Quan Tây Nguyệt sờ lên ngực trái, vì sao thấy Thần đối xử như vậy với người ngoài lại có cảm giác này, mặc dù hấn giống Thần, nhưng hấn vẫn không phải Thần của nàng!

Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý đến cảm giác phức tạp trong lòng, cứ ngây người đứng đó nhìn hai người.

"Hi Nguyệt, muội nhanh tỉnh lại đi, sau này Đại sư huynh sẽ không hung dữ với muội nữa, muội muốn đi đâu ta sẽ đi cùng muội, chỉ cần muội tỉnh nguyện, ta sẽ mãi mãi ở bên cạnh muội!" Thần si mê nhìn khuôn mặt Hi Nguyệt rồi nỉ non.

Nếu hấn biết, sau khi Hi Nguyệt tỉnh lại, hai người bọn họ sẽ xảy ra những thay đổi ngất trời, dĩ nhiên
Nhưng không có nếu như, chuyện gì xảy ra cuối cùng sẽ xảy ra, bởi vì đó là vận mệnh, hấn và Hi Nguyệt nhất định phải có kiếp nạn này!

Thần cứ ngồi như vậy một đêm không hề chớp mắt canh giữ bên cạnh Hi Nguyệt, lúc Lãng đi vào nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ánh mặt trời chiếu sáng vào hai người bên giường, như mộng như ảo, hai tay Thần cầm thật chặt tay Hi Nguyệt, mắt không hề dời đi dù chỉ một phút.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Thần quay đầu lại, thấy là Lãng, hấn thận trọng buông lỏng tay Hi Nguyệt ra, đi qua đó.

"Lãng, ngươi đợi ở đây một lát đi, ta đi sửa sang một chút, nếu không lúc Hi Nguyệt tỉnh lại trông thấy bộ dáng lôi thôi này của ta, nói không chừng sẽ ghét bỏ ta!"

Vừa nghĩ tới biểu cảm ghét bỏ của Hi Nguyệt, Thần lại muốn cười phá lên, muốn cười thật to, mỗi một biểu cảm của nha đầu kia đều khắc vào trong óc của mình, dù tưởng tượng cũng có thể nghĩ ra được.

Ngay khi Thần rời khỏi không lâu, mắt Hi Nguyệt giật giật, giống như sắp tỉnh lại.

"Đại sư huynh, Đại sư huynh." Trong mộng Hi Nguyệt luôn vung tay, muốn ngăn cản quái thú tới gần.

Lãng trông thấy động tác của Hi Nguyệt, đi lên trước ôn nhu bắt tay nàng lại, xúc cảm ấm áp, Hi Nguyệt không giãy dụa nữa, nàng vô thức đặt tay Lãng lên mặt mình.

Đùng một cái, mặt Lãng đỏ ửng, hấn có chút không được tự nhiên muốn rút tay về, nhưng lại bất đắc dĩ vì Hi Nguyệt nắm quá chặt, vốn không thể rút ra được, hấn chỉ có thể ngồi ở bên giường tùy ý để Hi Nguyệt nắm lấy tay của mình.

Thần thay xong quần áo, không chậm trễ dù chỉ một phút, quay lại phòng Hi Nguyệt, ngay lúc hấn chuẩn bị nhấc chân bước vào, trông thấy một màn trước mắt, hấn chần chờ, bước chân không tự chủ lùi về sau hai bước, cứ như vậy nhìn hai người bên giường.

Lãng yêu thương nhìn cái miệng nhỏ không ngừng chu lên của Hi Nguyệt, hấn biết trong miệng nàng kêu ba chữ Đại sư huynh, mặc dù trong lòng rất đau, nhưng vẫn không ngăn được ý nghĩ muốn tới gần nàng của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Tuyệt Liên vạn năm

Edit:susublu

Lúc Hi Nguyệt còn chưa đến, hấn là một người chỉ biết tu hành, không biết thấu hiểu ai, không có thất tình lục dục, cả ngày chỉ có ngày và đêm, mặt trời lặn và mặt trời mọc, sinh hoạt cũng rất đơn điệu, nhưng từ khi sư phụ đưa Hi Nguyệt về, trông thấy khuôn mặt vui vẻ của nàng, hấn biết hấn cũng có cảm xúc, hấn lại thấy vui vẻ vì Hi Nguyệt cười, mỗi một động tác của nàng đều mang đến cho hấn cảm xúc khác nhau.

Thế nhưng chẳng biết từ lúc nào, hấn phát hiện Hi Nguyệt có tình cảm đặc biệt với Đại sư huynh, lúc vừa mới biết, hấn đau đến không muốn sống, không ngờ khi con người thích một ai đó lại bị thương như thế!

Nhưng hấn không hề từ bỏ, vẫn tình nguyện im lặng bảo vệ Hi Nguyệt, hấn đang mong đợi có một ngày Hi Nguyệt có thể nhìn thấy mình.

"Đại sư huynh" Hi Nguyệt nắm chắc cánh tay đặt bên mặt, trong lúc ngủ mơ nàng thầm nghĩ, đây là tay của Đại sư huynh sao, thật tốt đẹp ấm áp, nàng không muốn buông lỏng ra.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng giữa Thần và Lãng, nàng trông thấy trong mắt Thần có bi thương sâu sắc, hai tay nắm thật chặt, nhưng từ đầu đến cuối hấn cũng không bước vào một bước!

Hắn đứng ở cửa ra vào, mặt không thay đổi nhìn hai người!

Lăng kéo bàn tay nhỏ bé của Hi Nguyệt đến trước mặt mình, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, chậm rãi cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn một cái trên khuôn mặt mềm mại như nước của nàng.

Hành động này đánh thức Hi Nguyệt, nàng đột nhiên mở mắt, trông thấy người trước mắt, nàng tưởng rằng đây là Đại sư huynh của nàng, vui vẻ bỏ nhào vào trong ngực của hắn, nũng nịu cọ sát.

"Đại sư huynh, rốt cục Hi Nguyệt cũng chờ được huynh!"

Hi Nguyệt rất vui vẻ, không ngờ Đại sư huynh luôn ở đây trông coi mình, nàng biết, tuy bình thường Đại sư huynh lạnh như băng, nhưng hắn có quan tâm đến ý đến mình!

Lăng bị giật nảy mình, ngay khi hắn đứng dậy trông thấy Hi Nguyệt đột nhiên mở to mắt, hắn không dám nhìn nàng, hắn không biết liệu Hi Nguyệt có biết hành động vừa rồi của mình không, nếu nàng biết, có phải sau này sẽ không để ý tới hắn nữa không.

Nhưng hắn còn chưa nghĩ ra, Hi Nguyệt đã đột nhiên nhào tới khiến hắn ngây người, hai tay của hắn cứ lúng túng lơ lửng giữa không trung, nghe Hi Nguyệt gọi Đại sư huynh, hắn cảm giác mình như chết lặng, hắn chậm rãi nắm tay của Hi Nguyệt đang đặt trên người hắn, nhẹ nhàng vỗ.

"Hi Nguyệt, ta là Nhị sư huynh" Lăng cảm giác lời nói của mình rất đáng chất.

"Nhị sư huynh?" Hi Nguyệt ngẩng đầu, quả nhiên là Nhị sư huynh, vậy Đại sư huynh đi đâu, tại sao không đến thăm mình.

Nghĩ như vậy, Hi Nguyệt không tự chủ chuyển mắt nhìn ra cổng, nhưng ngay cả một bóng người cũng không có.

Thần nhìn thấy Lăng hôn trộm Hi Nguyệt, trong lòng đau đớn không cách nào kiềm chế, hắn chỉ có thể liều mạng nắm chặt nắm đấm, để phát tiết sự thống khổ trong lòng mình.

Hi Nguyệt, Lăng thích muội, muội cũng thích hắn sao, nếu như vậy, Đại sư huynh chúc phúc các người!

Nhưng nghĩ đến chuyện này, mình đã thống khổ như vậy, nếu như bọn hắn thật sự ở chung với nhau, mình sẽ có thể lạnh nhạt như vậy sao?

Đúng lúc này, Thần trông thấy Hi Nguyệt chạy vội ra ngoài, thân hình vội vàng lóe lên, núp ở sau cửa, mọi chuyện đã định rồi, mình tội gì phải tự phiền não thêm chứ, chỉ có chúc phúc, mới là chuyện mình nên làm!

"Đại sư huynh" Liên Nhi trốn ở góc rẽ nhìn lên, trông thấy Thần thương tâm, nàng biết đây là lúc nàng nên đi ra.

Thần nhìn nàng một cái, giọng nói lạnh nhạt "Tại sao ngươi lại ở chỗ này" nói xong, không thèm nhìn Hi Nguyệt một lần cuối, xoay người rời đi.

"Đại sư huynh, ngươi chờ ta một chút!" Liên Nhi nhấc mấp váy chạy theo sau lưng Thần, sau đó vươn tay phải ra nắm chặt tay của hắn.

Thần chán ghét nhìn bàn tay nắm tay mình, hắn ghét nhất bị người khác đụng vào, ngoại trừ Hi Nguyệt, nghĩ đến Hi Nguyệt, Thần đang muốn buông tay nàng ra, diến[daffin

Qua rất lâu, cảm giác như qua một thế kỷ vậy, Thần như đã hạ một quyết định trọng đại, hắn nhắm mắt lại, rồi lại mở ra, trong mắt lóe lên sự kiên định.

Hắn nhìn xuống cảm giác khó chịu và buồn nôn trong lòng, nắm chắc tay Liên Nhi đi về phía trước.

Liên Nhi vốn đã chờ đợi mình bị hất ra, không ngờ hắn lại đáp lại mình, nàng hơi sợ, chẳng lẽ điều này cho thấy Thần đã bắt đầu tiếp nhận mình rồi?

Nếu thật là như vậy, như vậy việc lấy được Bích Long Quả chỉ ở trong tầm tay!

Hi Nguyệt ngồi trên giường đợi một ngày cũng không thấy Thần đến thăm mình, hỏi Nhị sư huynh hắn cũng nói không biết.

"Nhị sư huynh, huynh nói xem vì sao đến bây giờ Đại sư huynh vẫn không tới thăm ta!" Hi Nguyệt dựa vào trên giường uể oải nhìn Lăng đang gọt táo cho mình.

Có phải Đại sư huynh có chuyện bận không, nếu không thì tại sao đã qua một ngày rồi còn chưa tới thăm mình, Hi Nguyệt nghĩ lý do, nàng tự an ủi chính mình.

Lăng đang gọt táo cho Hi Nguyệt, nghe thấy câu hỏi của Hi Nguyệt, động tác của hắn dừng lại, miệng giật giật, lại không nói gì được, sao hắn có thể nói cho Hi Nguyệt biết, lúc hắn đến đây, nhìn thấy Đại sư huynh và Liên Nhi nắm tay nhau đầy thân mật, trò chuyện vui vẻ. Chuyện này, hắn không thể nói nên lời.

"Hi Nguyệt, muội đừng suy nghĩ nhiều, có lẽ Đại sư huynh có việc khó nói!" Lăng nói, tiếp tục gọt táo, hắn không muốn nhìn thấy Hi Nguyệt thương tâm.

"A "Hi Nguyệt rầu rĩ không vui, cầm lấy miếng táo Lăng đưa tới, cắn một cái, một tiếng rắc vang giòn thật giống như nội tâm tan nát lúc này của nàng!"

Một ngày nay, cuối cùng Thần vẫn không đến.

Đêm khuya vắng người, Hi Nguyệt mang phiền muộn trong lòng tiến vào mộng đẹp.

Lúc này, cửa bị đẩy ra nhẹ nhàng, một người đi vào, là Thần!

Hắn lặng lẽ đi đến bên giường, nhìn khuôn mặt Hi Nguyệt an tĩnh ngủ, tim của hắn lại đau lên, hắn ngồi bên giường, tay phải khẽ vuốt gương mặt Hi Nguyệt, ngón tay cái chạm vào cánh môi non mềm của nàng.

Thần nhớ tới chuyện ban ngày Lăng vụng trộm hôn Hi Nguyệt, nắm đấm của hắn lại nắm chặt.

"Ừm, Đại sư huynh "Hi Nguyệt đột nhiên phát ra thanh âm.

Thần giật nảy mình. Tưởng Hi Nguyệt tỉnh lại, buông tay ra đứng lên chuẩn bị xoay người rời đi.

"Đại sư huynh, đừng rời bỏ ta!"Hi Nguyệt bắt lấy tay của hắn, làm gì cũng không chịu buông ra.

"Hi Nguyệt, muội....."Thần quay đầu mới phát hiện Hi Nguyệt vẫn nhắm chặt hai mắt, vốn không có tỉnh lại, vừa rồi chỉ là chuyện hoang đường mà thôi.

Thần thờ dài một hơi, nói thật, hiện tại hắn thật không biết đối mặt với nàng như thế nào, nhìn nàng không chịu buông tay ra, Thần thờ dài một hơi, lại ngồi xuống bên giường.

Hi Nguyệt, rốt cục ta nên làm sao bây giờ!

Muội và Lăng ở cùng một chỗ, ta cũng sẽ yên tâm, dù sao hắn thật lòng thích muội, Đại sư huynh chỉ là khách qua đường trong cuộc đời của muội, đi qua rồi sẽ không còn quan hệ gì nữa, hi vọng sau này muội và Lăng sẽ sống thật tốt, cũng không uổng công Đại sư huynh thành toàn cho các người!

Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi đối diện Thần, nghe tiếng thờ dài nặng nề của hắn, nàng biết Thần yêu Hi Nguyệt đến thăm luôn rồi, nếu không cũng sẽ không thống khổ bất lực như vậy, còn muốn thành toàn cho người khác, mà tất cả đều bởi vì hắn yêu nàng!

"Thần "Thượng Quan Tây Nguyệt nhẹ nhàng gọi, cảm giác mơ hồ này khiến nàng không còn phân biệt rõ được là nàng kêu Thần ở trước mắt, hay là kêu Thần đã thành thân với nàng.

Nhưng bất kể người nàng kêu là ai, nàng đều không muốn nhìn thấy hắn thương tâm như vậy, nhìn thấy khuôn mặt này thương như thế nàng cũng sẽ đau nhức!

Thần cứ ngồi bên giường nhìn Hi Nguyệt suốt cả đêm, đến khi trời tờ mờ sáng, hắn mới yên tĩnh rời đi, giống như chưa từng tới đây bao giờ.

Hi Nguyệt tỉnh lại vào buổi sáng, nghi hoặc nhìn tay của mình, thật kỳ quái, sao lại có cảm giác tối hôm qua Đại sư huynh tới đây, hình như hắn còn nói với mình rất nhiều chuyện, nhưng sao mình lại không có ấn tượng gì chứ!

Hi Nguyệt là người tùy tiện, không nghĩ ra được thì nàng sẽ không nghĩ nữa, nàng đã quyết định, Đại sư huynh không đến thăm mình, như vậy mình đi tìm hắn, còn sợ không tìm thấy sao?

Hạ quyết tâm xong, Hi Nguyệt thay một bộ y phục trắng thuần, đi ra cửa, tìm Đại sư huynh của nàng!

Trên đường đi, Hi Nguyệt cũng sôi nổi, nghĩ đến việc sắp được gặp Đại sư huynh, nàng liền vô cùng vui vẻ.

Đi qua một ngã rẽ, Hi Nguyệt liếc mắt liền nhìn thấy Thần, Đại sư huynh của nàng mãi mãi anh tuấn như vậy, nhìn thấy trường bào hắn mặc, hai mắt Hi Nguyệt tỏa sáng, không ngờ Đại sư huynh lại thích mặc cùng một loại màu sắc với mình.

"Đại sư huynh "Cách thật xa, mặc kệ Thần có nghe thấy hay không, Hi Nguyệt đều gọi hắn, chạy về phía trước!

Lúc sắp đến gần Thần, nàng rón rén vụng trộm đi đến phía sau hắn, chuẩn bị dọa hắn, điển;dafrnle3*quy1do0n lại trông thấy mắt của hắn luôn nhìn về phía trước, Hi Nguyệt cảm thấy hiếu kỳ, cũng nhìn theo, lúc này, nàng ngây ngẩn cả người.

Ngay phía trước Thần, Liên Nhi mặc váy màu hồng, đang tận tình nhảy múa, eo thon của nàng xoay rất có tiết tấu, vừa nhảy vừa nhìn về phía Thần, thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình.

Thần cứ nhìn không chút đổi sắc, tuy rằng hắn đang nhìn Liên Nhi, nhưng trên thực tế hắn đã sớm nhìn xuyên thấu qua người Liên Nhi ra phương xa, trong lòng không khỏi nhớ tới Hi Nguyệt, cũng không biết tiểu nha đầu kia đang làm cái gì, có thức dậy chưa....

Lúc Liên Nhi nhìn qua, ngoài ý muốn nhìn thấy Hi Nguyệt trốn sau lưng Thần, hơn nữa nhìn Thần có vẻ còn chưa biết, mắt nàng xoay động, tính toán kế hoạch.

"Đại sư huynh "Liên Nhi xoay eo nhỏ mềm mại đáng yêu đi tới, giả bộ như không nhìn thấy Hi Nguyệt, nàng nhẹ nhàng kéo tay Thần, nũng nịu nói "Đại sư huynh, người nói xem vừa rồi Liên Nhi nhảy đẹp không?"

Thần phản ứng lại, cau mày muốn hất tay của nàng ra, nhưng, đúng lúc này, hắn thấy sau lưng có động tĩnh, mặc dù rất yếu ớt, nhưng hắn vẫn nghe được, là Hi Nguyệt, vừa rồi nàng hít vào một hơi.

Thần nhắm hai mắt, tay trái hung hăng nắm chặt lại, như hạ quyết tâm, kéo Liên Nhi vào trong ngực của mình, giọng nói nhẹ nhàng "Đương nhiên, Liên Nhi nhảy múa là đẹp nhất, dù là ai cũng không sánh nổi."

Hi Nguyệt không dám tin vào hai mắt của mình, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, tại sao mình hoàn toàn không hiểu, rốt cục là Liên tỷ tỷ và Đại sư huynh có quan hệ thân mật như vậy từ lúc nào, chẳng lẽ trong hai ngày mình bị thương sao?

Nhưng ngay sau đó nhìn thấy Đại sư huynh ôm Liên tỷ tỷ, hốc mắt Hi Nguyệt không khống chế được đỏ lên, nhanh chóng lấp đầy nước mắt, chỉ cần một cái chớp mắt, nước mắt sẽ chảy xuống.

Liên Nhi dựa trong ngực Thần đắc ý nhìn Hi Nguyệt một cái, thế nào, hiện tại Đại sư huynh của ngươi đã là của ta, ngươi dẹp ý niệm này đi!

Hi Nguyệt không ngừng lắc đầu, không có cách nào tin được, nàng lại nhìn thoáng qua hai người đang ôm nhau, trước khi nước mắt trượt xuống quay người bỏ chạy.

Nghe thấy tiếng bước chân sau lưng càng lúc càng xa, đến khi không nghe thấy nữa, Thần dùng sức đẩy Liên Nhi ngã xuống đất, giọng điệu hoàn toàn không giống với vừa rồi, mang theo sự lạnh nhạt và lãnh khốc "Nếu lần sau còn dựa như vậy nữa, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!"

Liên Nhi ngã trên mặt đất không cam lòng nhìn Thần đi xa, hừ, sớm muộn gì cũng có một ngày ta khiến cho ngươi thần phục ta!

"Ô ô ô ô...."Hi Nguyệt vừa chạy vừa khóc, hốc mắt đỏ lên như con thỏ, nàng cứ cúi đầu thút thít chạy về phía trước.

"Àm..."

"A..."

Hi Nguyệt đột nhiên đụng vào một người, nàng che trán ngẩng đầu nhìn, thì ra là Nhị sư huynh.

"Hi Nguyệt, sao muội lại khóc!"Lăng đau lòng nhìn hai mắt Hi Nguyệt đỏ bừng, đưa tay sờ đầu của nàng nhẹ giọng dò hỏi.

Không hỏi còn tốt, hỏi đến Hi Nguyệt lại nghĩ đến hoàn cảnh vừa rồi, khóc càng lớn hơn.

Lăng thấy bây giờ cũng không hỏi được gì, liền ôm nàng ào trong ngực ôn nhu an ủi, qua thật lâu, tiếng khóc của Hi Nguyệt càng lúc càng nhỏ, chỉ còn lại tiếng thút thít đứt quãng.

"Hi Nguyệt, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, sao lại khóc đến thương tâm như vậy."Lăng nhìn đỉnh đầu Hi Nguyệt nhỏ giọng hỏi.

Hi Nguyệt bĩu môi, hốc mắt lại có chút nước mắt, nhưng lần này nàng nhìn được, rút nước mắt trở về, sau đó giọng nói nức nở kể về chuyện vừa rồi mình nhìn thấy.

"Nhị sư huynh, huynh nói xem tại sao Đại sư huynh có thể như vậy!"Hi Nguyệt dựa ở trong ngực Lăng thương tâm lên án.

Nàng vát và lăm mới biết mình thích Đại sư huynh, nhưng bây giờ Đại sư huynh và Liên tỷ tỷ lại là một đôi, vậy mình nên làm cái gì!

Lăng cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng, im lặng an ủi.

Thần đuổi theo Hi Nguyệt lại thấy hai người ôm nhau, hắn nhủ thầm, chân vốn muốn đi lên phía trước bỗng nhiên dừng lại, xoay người rồi đi.

Thời gian bất tri bất giác qua một tháng, quan hệ giữa Thần và Hi Nguyệt cũng trở nên rất cứng nhắc, bất kể là ai, chỉ cần đụng phải đối phương, đều sẽ giả bộ như không nhìn thấy xoay người rồi đi.

Thẳng đến một ngày, Lăng đưa Thân hôn mê trở về, Hi Nguyệt nhìn thấy cả người Đại sư huynh toàn máu, lập tức bị dọa sợ, nước mắt rơi xuống "Nhị sư huynh, Đại sư huynh... Huynh ấy... Huynh ấy thế nào!"

Mặt Lăng nghiêm trọng "Đại sư huynh vừa mới bị người khác đánh lén, bị trọng thương, rất nghiêm trọng, không biết có tỉnh lại được không."

Hi Nguyệt ngây ngẩn cả người, không tỉnh lại! Là ý gì, nghĩa là Đại sư huynh đã chết rồi sao? Vĩnh viễn không tỉnh lại nữa sao? Không có khả năng, không thể nào?

Hi Nguyệt dùng sức lắc đầu, tiến lên nắm lấy hai tay lạnh buốt của Thần "Đại sư huynh, là ta, ta là Hi Nguyệt, huynh tỉnh lại đi, huynh mở mắt ra nhìn ta đi."

Hi Nguyệt khóc thương tâm gần chết, nàng không thể tin được người sắp chế trước mắt lại là Đại sư huynh của mình.

Nhìn thấy Hi Nguyệt khóc thương tâm như thế, Lăng cũng không chịu nổi, hắn đi lên phía trước, nắm lấy bả vai Hi Nguyệt, muốn cho nàng tỉnh táo hơn một chút "Hi Nguyệt, tỉnh táo lại, muội nghe ta nói, không phải là không thể cứu Đại sư huynh."

Cái gì, Đại sư huynh không chết? Còn có thể cứu?

Hi Nguyệt nhanh chóng nắm lấy tay Lăng, giọng nói đầy mong đợi "Nhị sư huynh, huynh nói thật sao? Đại sư huynh còn có thể cứu sao? Làm sao để cứu?"

Vì không muốn Hi Nguyệt tiếp tục thương tâm, Lăng chỉ có thể nói ra biện pháp trong tuyệt vọng.

"Ở trên núi Côn Luân có một gốc Tuyết Liên vạn năm, một vạn năm mới có một bông, tính toán thời gian, có lẽ gốc Tuyết Liên kia cũng đã nở, nếu có thể lấy được nó, cho Đại sư huynh ăn, Đại sư huynh có thể được cứu rồi."

"Được, ta đi lấy "

Hi Nguyệt thề son sắt, vì Đại sư huynh, muốn nàng làm cái gì nàng cũng đều tình nguyện, cho dù là tính mạng, nàng cũng không hối hận.

"Chờ một chút!" Lăng ngăn cản Hi Nguyệt đang xúc động, giọng nói đầy nghiêm trọng "Hi Nguyệt, lấy Tuyết Liên không phải chuyện dễ dàng như vậy, Côn Luân Sơn là vách núi, địa thế hiểm ác, khắp nơi đều là vách đá, với công lực của muội vốn không thể leo lên được, như vậy đi, muội ở đây trông coi, ta đi lấy."

"Không được, Nhị sư huynh, hay là huynh ở lại đây đi, cũng có thể trị liệu cho Đại sư huynh, việc này để ta đi!"

Nhìn thấy biểu Hi Nguyệt biểu lộ rất kiên quyết, lại thêm Đại sư huynh xác thực muốn chữa thương, Lăng đành phải đáp ứng, hần lo lắng dặn dò "Hi Nguyệt, Diên Diên"

Nói thật, Lăng rất lo lắng, nhưng nếu không lấy được, tính mạng Đại sư huynh sẽ như ngàn cân treo sợi tóc, hiện tại hần chỉ có khăn cầu trời xanh phù hộ cho Hi Nguyệt bình an!

Hi Nguyệt gật đầu tỏ vẻ nàng sẽ chú ý, nhìn Thần một lần cuối cùng, Đại sư huynh, huynh yên tâm, Hi Nguyệt nhất định sẽ tìm được Tuyết Liên về cứu huynh!

Dưới núi Côn Luân, Hi Nguyệt ngóc đầu lên nhìn dãy núi cao không thấy đỉnh, kinh hãi hô một tiếng, trời ạ, ngọn núi này cũng quá cao đi, nhưng vì Đại sư huynh, núi đao biển lửa nàng cũng sẽ xông vào.

Cứ như vậy, Hi Nguyệt trải qua trăm nghìn đắng cay, vết thương chồng chất rớt cục cũng tới được đỉnh núi, khi nàng nhìn thấy nở hoa Tuyết Liên óng ánh như ngọc ở trước mắt, nàng cực kỳ vui vẻ, quá tốt rồi, Đại sư huynh có hi vọng rồi!

Ngay khi nàng chuẩn bị ngắt lấy gốc Tuyết Liên, một con rắn bò ra bên cạnh, nhìn lưỡi rắn liền biết con rắn này vô cùng độc.

Hi Nguyệt tức giận nhìn con rắn xoay quanh trước mặt nàng, thật đáng giận, chỗ khác thì không bò, hết lần này tới lần khác làm vương bạn nàng, nàng rón rén đi lên, chuẩn bị thừa dịp con rắn không chú ý hái Tuyết Liên, nhưng...

Con rắn kia thấy có người không thèm nể mặt mình, mong muốn hái gốc Tuyết Liên, lập tức nổi giận, đầu rắn duỗi ra phía trước, lúc chuẩn bị cắn Hi Nguyệt, Hi Nguyệt nhảy bèn tránh sang một bên, mạo hiểm tránh kịp lúc.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Nguyệt nhi, rốt cục nàng cũng tỉnh!

Edit: susublu

Con rắn kia thấy có người không thèm nể mặt mình, mong muốn hái gốc Tuyết Liên, lập tức nổi giận, đầu rắn duỗi ra phía trước, lúc chuẩn bị cắn Hi Nguyệt, Hi Nguyệt nhảy bèn tránh sang một bên, mạo hiểm tránh được.

"Con rắn đáng chết, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt đúng không, hôm nay ta sẽ dạy dỗ ngươi!" Hi Nguyệt luôn dịu dàng cũng tức giận, hai tay phát ra màu đỏ nhàn nhạt đánh về đầu con rắn.

Con rắn kia hốt hoảng chạy thực mạng, cuối cùng không cam lòng quay đầu đi.

"Hừ" Hi Nguyệt thu tay lại, trên mặt nở nụ cười đi đến chỗ Tuyết Liên, thận trọng hái nó xuống, bỏ vào trong ngực.

Đại sư huynh, Hi Nguyệt trở về, Hi Nguyệt mang theo Tuyết Liên trở lại cứu ngươi!

Sau đó Hi Nguyệt chậm rãi bò xuống núi, có lẽ là trong lòng sốt ruột cho Thần, nàng không cẩn thận đạp hụt, ngã thẳng từ độ cao so với mặt biển xuống

đất.

Hi Nguyệt vốn muốn dùng linh lực bảo vệ thân thể của mình, nhưng vừa nghĩ tới hoa Tuyết Liên trong ngực, nếu nói lòng tay, hoa Tuyết Liên sẽ rơi xuống, không có cách nào, vì bảo vệ hoa Tuyết Liên trong ngực, Hi Nguyệt chỉ có thể mặc cho mình rơi thẳng xuống dưới.

"Àm "

"Phốc..."

Hi Nguyệt rơi xuống mặt đất phát ra tiếng vang to lớn, thân thể của nàng lại không chịu nổi phun ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch, hai tay nàng run run lấy hoa Tuyết Liên trong ngực ra, may mắn không bị tổn hại chút nào, cánh môi nhuốm máu nhếch lên một nụ cười động lòng người!

Lăng ở trong phòng không một giây phút nào an tâm, hần rất lo lắng cho Hi Nguyệt, không biết nàng thế nào rồi.

"Loảng xoảng "

Một vật nặng đâm vào trên khung cửa.

Lăng nhìn lại, là Hi Nguyệt, sao nàng lại thành bộ dáng này.

"Hi Nguyệt, sao lại bị thương!" Lăng vội vã đi lên phía trước, đỡ lấy nàng sắp chống đỡ không nổi, nhìn máu tươi không ngừng chảy ra khỏi khóe miệng nàng xuống trước ngực, màu đỏ chường mắt làm đau nhói mắt của hần, nàng bị thương!

Hi Nguyệt cố hết sức lắc đầu, cầm hoa Tuyết Liên trong tay đưa cho Lăng "Nhị sư huynh... Đây là.. Đây là hoa Tuyết Liên... Nhanh.. Nhanh cho Đại sư huynh ăn đi!"

Chỉ mấy câu đơn giản mà Hi Nguyệt phải dùng hết sức lực toàn thân, nhưng mặc dù như thế, bước chân của nàng vẫn chậm rãi đi về phía Thần.

Sắp đến trước giường, Hi Nguyệt ngồi sập xuống đất, hai tay nhuộm máu tươi run rẩy nắm lấy tay Thần, muốn tận mắt nhìn thấy hần ăn hoa Tuyết Liên mới bằng lòng an tâm.

Lăng nhìn Hi Nguyệt kiên quyết như vậy, cũng hiểu là nếu không nhìn thấy Đại sư huynh ăn Tuyết Liên, nàng sẽ không an tâm chữa thương, thế là hần ném hoa Tuyết Liên đến giữa không trung, sau đó chậm rãi điều động linh lực đẩy nó đến miệng của Thần, cuối cùng, thân thể Thần bị một ánh sáng trắng bao quanh, cuối cùng ánh sáng trắng biến mất không thấy đâu nữa, sắc mặt Thần cũng khôi phục lại bình thường!

"Tốt rồi. Hi Nguyệt, lát nữa Đại sư huynh sẽ tỉnh, ta giúp muối chữa thương."

Hi Nguyệt trông thấy mặt Thần đã có huyết sắc, vui mừng cười, nghe thấy hần sắp tỉnh lại, nàng luống cuống, đang đưa cánh tay Lăng nói "Nhị sư huynh, ta không muốn để cho Đại sư huynh nhìn thấy bộ dạng này của ta, chúng ta đến một chỗ nào đó, chờ vết thương lành lại được không?"

Lăng nhìn ánh mắt khẩn cầu của Hi Nguyệt, đồng ý, sau đó dặn dò Liên Nhi chăm sóc tốt cho Đại sư huynh, liền đưa Hi Nguyệt đã hôn mê đi vào một sơn động dưới núi.

Sơn động đó rất bí mật, đến nay đều không bị ai phát hiện, do một lần dẫn Hi Nguyệt ra ngoài chơi mới phát hiện.

Liên Nhi trông thấy Lăng và Hi Nguyệt đều đã đi, khóe miệng nhếch lên nụ cười đắc ý, đúng lúc này, Thần giật môi, phát ra âm thanh rất nhỏ "Nước... Nước.."

Liên Nhi lập tức rót một chén nước chuẩn bị đưa cho hần, đột nhiên nảy ra một kế, liền(d@fn:lle3[quydo0n nàng vung năm ngón tay lên, trong nháy mắt làm quần áo của mình bị nhiễm vết máu đỏ, lại thêm đầu tóc rối bời, bộ dạng này giống với bộ dáng vừa rồi của Hi Nguyệt.

Nàng vịn lấy Thần để hần uống vào mấy ngụm nước, cuống họng được thoải mái, Thần chậm rãi mở to mắt, khi thấy bộ dáng Liên Nhi, hần giật nảy cả mình "Sao người lại biến thành bộ dạng này!"

Sau khi Liên Nhi nghe thấy, ra vẻ đáng thương cúi đầu xuống, sau đó dùng tay có vết thương sờ lên tóc "Không có gì, Đại sư huynh, người không cần lo lắng, vết thương của ta không có gì đáng ngại, chẳng qua vết thương nhỏ do ma sát khi lấy Tuyết Liên vụn năm cho người thôi."

Rõ ràng là Hi Nguyệt liều mạng đi lấy Tuyết Liên, lại bị yêu nữ Liên Nhi đoạt công lao, còn giả bộ như vô cùng đáng thương, Thượng Quan Tây Nguyệt đứng bên cạnh hận không thể đi lên cho nàng hai bạt tai.

Nàng thật sự không biết xấu hổ, thừa dịp người ta không ở nơi này, nàng bịa chuyện, đúng là yêu nữ không biết xấu hổ!

"Tuyết Liên vụn năm?"

Thần kinh hãi, Tuyết Liên vụn năm sinh trưởng trên đỉnh núi Côn Luân, có thể cải tử hồi sinh, chẳng trách mình bị thương nặng như vậy còn có thể tỉnh lại, thì ra là nàng cứu mình.

Nhìn Liên Nhi chật vật, Thần thật sự không ngờ nàng lại không để ý nguy hiểm đi Côn Luân Sơn hái hoa Tuyết Liên để cứu mạng mình, nói không cảm

động cũng không đứng

"Liên Nhi, cảm ơn ngươi!" Đây là lần đầu tiên Thần dùng giọng điệu nhẹ nhàng như thế để nói chuyện với nàng, Liên Nhi hơi không biết làm sao, nàng phát hiện nàng lại có tâm tư không nên có với Thần.

"Không có.. Không có gì, Đại sư huynh "Liên Nhi tránh qua, tránh né ánh mắt chăm chú của Thần.

"Đúng rồi, Liên Nhi, hai người Hi Nguyệt đâu." Nhìn một vòng đều không nhìn thấy Hi Nguyệt và Lăng, Thần thấy kỳ quái hỏi.

Không biết đáng về mình bị thương có hù đến Hi Nguyệt hay không, chắc tiểu nha đầu kia đã khóc thương tâm muốn chết đi.

Chần chờ một chút, Liên Nhi nói ra câu chuyện mình tự dựng nên cho Thần nghe "Là như vậy, Nhị sư huynh và Hi Nguyệt nhìn thấy ngươi bị thương hôn mê liền đi ra ngoài, sau đó vẫn chưa trở về!"

Liên Nhi nghĩ rất tốt, Hi Nguyệt bị thương nặng như vậy, phải mấy tháng mới khôi phục được, khoảng thời gian này đã đủ để nàng cướp đoạt Bích Long Quả.

Thần nghe thấy Liên Nhi nói vậy, lưng cứng đờ, đi, chưa trở về!

Nhìn thấy Thần thương tâm gần chết, Thượng Quan Tây Nguyệt ở bên cạnh quơ tay múa chân, miệng nói không ngừng, không có, ngươi đừng nghe yêu nữ này nói bậy, Hi Nguyệt không có đi, nàng chỉ đi chữa thương, còn Tuyết Liên là Hi Nguyệt mạo hiểm tính mạng lấy nó cho ngươi, ngươi không nên bị yêu nữ này lừa!

Nhưng nàng nói thì nhiều, nhưng lại không ai nghe thấy, không ai trông thấy, Thượng Quan Tây Nguyệt thấy mình nói cũng vô ích, không khỏi ủ rũ.

Liên Nhi hài lòng nhìn sắc mặt Thần càng ngày càng lạnh, đến cuối cùng đã hoàn toàn không còn vẻ gì nữa.

Đào mắt qua hơn nửa tháng, vết thương của Hi Nguyệt cũng tốt hơn, nàng rất nhớ Đại sư huynh, nàng không kịp chờ đợi muốn trở về gặp hắn ngay lập tức "Nhị sư huynh, chúng ta trở về đi, nếu không Đại sư huynh tìm không thấy chúng ta nhất định sẽ gấp."

"Yên tâm đi, trước khi đi ta đã nói với Liên Nhi, nói qua một khoảng thời gian nữa sẽ trở về."

Cuối cùng bị Hi Nguyệt quấy rầy đòi hỏi, Lăng đành phải đồng ý đưa nàng trở về.

Mới vừa đi tới núi Lạc Hà, liền bị vẻ trang hoàng đồ sộ thăm chọc mù mắt, Hi Nguyệt không hiểu sờ vải đỏ "Chẳng lẽ Đại sư huynh biết hôm nay chúng ta trở về, cho nên đặc biệt đi nghênh đón chúng ta sao?"

Lăng nhìn thấy mọi thứ trước mắt, dù không hiểu thì hắn cũng biết những thứ này đại biểu cho cái gì, điều này nghĩa là có người muốn thành thân, nhưng ở núi Lạc Hà này ngoại trừ mình là nam tử, cũng chỉ có Đại sư huynh, chẳng lẽ Đại sư huynh muốn thành hôn?

"Hi Nguyệt, ta nhớ tới ta bị rơi đồ trong sơn động, muội giúp ta đi lấy đi." Hiện tại Lăng chỉ muốn dẫn Hi Nguyệt rời khỏi nơi này, chẳng biết tại sao, trong lòng của hắn lại có một dự cảm xấu, giống như có việc gì sắp xảy ra!

"Đừng "Hi Nguyệt lắc đầu đi vào bên trong.

Sắp gặp được Đại sư huynh, nội tâm nàng hưng phấn, nếu để cho Đại sư huynh biết mình lấy Tuyết Liên cho hắn, không biết hắn có cảm động không.

Hi Nguyệt tưởng tượng đi vào bên trong, khi thấy hai người mặc hi phục đồ sộ, ý cười ở khóe miệng nàng ngưng lại, duy trì tư thế chuẩn bị bước vào.

Thì ra, Đại sư huynh mà nàng luôn nhớ vốn không hề nhớ nàng, ngược lại còn muốn thành thân, tân nương là Liên Nhi, điều này khiến nàng không chịu được.

Sau đó Lăng đi theo nhìn thấy mọi thứ trước mắt, cũng có cùng phản ứng giống Hi Nguyệt, ngẩn người.

Chuyện gì xảy ra, chỉ qua nửa tháng, Đại sư huynh lại thành thân, hơn nữa còn cùng với Liên Nhi mà hắn chán ghét, rốt cục là chỗ nào có vấn đề.

"Ai da, là Hi Nguyệt trở về, các ngươi trở về thật đúng lúc, vừa vặn uống rượu mừng của ta và Thần." Liên Nhi sớm đã đổi cách xưng hô từ Đại sư huynh thành Thần, nàng vừa nói câu này, vừa vụng trộm nhìn về phía Thần, nhìn thấy hắn không có phản ứng gì, nàng thở dài một hơi, tiếp tục vừa cười vừa nói "Tới đây, Hi Nguyệt, bình thường quan hệ giữa ngươi và Thần rất tốt, uống một ly rượu mừng coi như chúc phúc chúng ta đi."

Liên Nhi lôi kéo Hi Nguyệt đang cứng ngắc, quay người rót cho nàng một ly rượu, đưa cho nàng.

Hi Nguyệt cũng không cầm lấy, cứ ngơ ngác nhìn Thần gần trong gang tấc, nàng chưa từng giống như lúc này, thì ra khoảng cách giữa nàng và Đại sư huynh nhìn thì gần, nhưng thật ra lại xa không thể chạm đến!

"Đại sư huynh "Hi Nguyệt lâm bầm, trái tim nàng thật sự đau quá, nhìn thấy Đại sư huynh mình thích cưới người khác, cảm giác này không ai có thể hiểu được.

Nghe thấy tiếng la tuyệt vọng này, thân thể Thần rung động run một cái, nét mặt của hắn vẫn lạnh như băng, không nhìn ra tâm trạng của hắn.

Đúng lúc này, trên trán Hi Nguyệt xuất hiện ấn ký hoa Bỉ Ngạn, như thương cảm cho nàng.

Hi Nguyệt tự giễu cười "Ha ha", cuối cùng tiếng cười càng lúc càng lớn, đầy vẻ thê lương, cuối cùng phun ra một ngụm máu, cả người tiều tụy đi.

Hai tay Thần nắm chặt mới khắc chế mình đừng tiến lên.

"Hi Nguyệt "Lăng xông lên trước đỡ lấy Hi Nguyệt đang lung lay muốn ngã, đau lòng nhìn nàng, tại sao muội lại muốn tra tấn mình như thế, dù không có Đại sư huynh thì muội vẫn còn có ta.

Hi Nguyệt đứng vững lại, đẩy tay Lăng ra, lao đảo đi đến trước mặt Thần, khoảng cách của hai người rất gần, nàng có thể nhìn thấy bóng dáng mình trong mắt của hắn.

"Đại sư huynh, ngươi thật sự muốn thành hôn sao, không cần Hi Nguyệt nữa sao?"

Nghe giọng nói của Hi Nguyệt làm cho người khác đau lòng, Thần âm thầm hô to, không phải muội đi rồi sao, không phải muội vứt bỏ ta cao chạy xa bay với Lăng sao? Hiện tại còn trở về làm gì!

Không chờ Thần đáp lại, Hi Nguyệt đã hiểu ý của hắn, thì ra cho tới nay đều do mình tự đa tình, từ trước tới giờ Đại sư huynh chưa từng thích mình.

Hi Nguyệt chậm rãi xoay người, chậm rãi đi về phía trước, đột nhiên, ấn ký hoa Bỉ Ngạn trên trán nàng càng lúc càng rõ, toàn bộ bầu trời đều bị màu đỏ máu bao phủ, dần

Nàng nhìn Lăng mỉm cười xinh đẹp một lần cuối cùng, sau đó chậm rãi ngã trên mặt đất, toàn thân nàng đều là ánh sáng màu đỏ, vây quanh nàng ở trong đó.

"Hi Nguyệt "Lăng kêu thấu tận tim gan, muốn đi lên phía trước lại bị tia sáng bắn ngược trở về, vốn không đến gần được.

Thần cũng không còn giận dữ với nàng nữa, vứt bỏ cầu hoa trong tay chạy về phía Hi Nguyệt, giờ phút này tim của hắn chưa từng sợ hãi như vậy, giống như đây là lần cuối cùng nhìn thấy nàng vậy.

"Hi Nguyệt "Thần vốn không đến gần Hi Nguyệt được, chỉ có thể ở bên ngoài lo lắng hô to, nhìn sắc mặt tái nhợt của Hi Nguyệt, hắn hận không thể phát một chương đánh chết mình, vì sao, tại sao lại đối xử với Hi Nguyệt như thế, dù Hi Nguyệt có vứt bỏ mình cao chạy xa bay, vậy thì thế nào, chỉ cần nàng hạnh phúc là tốt rồi, tại sao lại giận dữ với nàng!

Hi Nguyệt cứ ngồi dưới đất như vậy, máu tươi trong miệng không ngừng ra ngoài, mà ấn ký hoa Bỉ Ngạn trên trán cũng dần dần nhạt lại, âm ỉ, cho đến khi biến mất.

"Hi Nguyệt "Lăng tuyệt vọng kêu to, hắn cảm giác Hi Nguyệt cũng sắp biến mất khỏi trời đất rồi, không còn tồn tại nữa.

Hi Nguyệt nhìn Lăng bị thương, khoe miệng mỉm cười "Nhị sư huynh, hai năm nay, Hi Nguyệt cảm ơn huynh đã chăm sóc, nhưng Hi Nguyệt không có cơ hội báo đáp huynh, Nhị sư huynh, thật xin lỗi!"

Tất cả mọi từ ngữ chỉ hóa thành mấy chữ này, thật xin lỗi, có lỗi vì ta đã từng tùy hứng, có lỗi vì ta cô phụ lòng tốt của huynh đối với ta, nếu có kiếp sau, ta sẽ không ngu ngốc chờ đợi như vậy!

"Không, Hi Nguyệt, muội không cần nói xin lỗi, ta chỉ hy vọng muội sống tốt, thì ta đã thỏa mãn."Lăng không ngừng va chạm vào luồng sáng màu đỏ đó, cuối cùng bị sức mạnh phản phệ phun ra một ngụm máu.

"Nhị sư huynh, huynh đừng đến gần ta, huynh vào không được đâu, luồng sáng này là chấn cuối cùng trong cơ thể hoa Bỉ Ngạn của ta tỏa ra, ta sẽ lập tức biến mất."

Thần ngơ ngác nhìn Hi Nguyệt, nghe lời nàng nói, cái gì biến mất, không, hắn tuyệt không cho phép nàng rời khỏi mình!

"Hi Nguyệt, Hi Nguyệt..."Thần không ngừng dùng linh lực đập lá chắn đó, nhưng dù dùng sức lực lớn thế nào đều bị cái lá chắn đó hấp thu, không động dấy chút nào.

"Đại sư huynh."Hi Nguyệt quay đầu nhìn về phía Thần, trong mắt đã không còn sự nhớ nhung ngày xưa, có chỉ cực kỳ bi ai, đúng vậy, bi ai, nếu không phải nàng khư khư cố chấp, nàng cũng sẽ không biến thành bộ dạng hôm nay.

"Đại sư huynh, lúc này ta nói chuyện với huynh một lần cuối cùng, ta không hận huynh, ta chỉ hận tại sao mình lại ngốc như vậy, tại sao lại thích huynh, nếu như thích huynh mà lại nhận được kết cục như bây giờ, vậy ta tình nguyện chưa bao giờ quen biết huynh."

Thần choáng váng, hắn nghe thấy cái gì, thì ra Hi Nguyệt thích mình, như vậy từ trước đến giờ mình toàn làm những chuyện ngu xuẩn, lại khiến nàng thương tích đầy mình.

"Đại sư huynh, ta chỉ là một bông hoa Bỉ Ngạn, một bông hoa không có suy nghĩ, không có tình cảm, nhưng tình cảm ta đối với huynh sâu nặng, có lẽ đây là trừng phạt, ông trời muốn trừng phạt ta vì ta tham muốn tình yêu, nhưng nếu có kiếp sau, ta tình nguyện không gặp huynh nữa, vĩnh viễn, không gặp lại

nữa!"

Nói xong một câu cuối cùng, thân thể Hi Nguyệt dần dần trong suốt, nàng mang theo ánh mắt tiếc nuối nhìn người đời một lần cuối cùng, cuối cùng biến thành cánh hoa Bỉ Ngạn bay vào trong gió.

Đại sư huynh, vĩnh biệt, từ đầu đến cuối chúng ta đều không có duyên phận!

"Không... Hi Nguyệt..." Trơ mắt nhìn thân thể Hi Nguyệt biến mất, Thần không thể tin kêu to, lao đảo chạy đến chỗ của Hi Nguyệt, lá chắn hồng cũng biến mất theo Hi Nguyệt.

"Hi Nguyệt, Hi Nguyệt..." Từ khi thấy Hi Nguyệt biến mất Lăng đã không còn bất kỳ suy nghĩ gì, toàn bộ cảm xúc của hắn đã biến mất theo Hi Nguyệt, hắn chỉ đứng sững tại chỗ, thất thần nhìn những cánh hoa Bỉ Ngạn bay đầy trời, như thấy được khuôn mặt tươi cười của Hi Nguyệt.

Đúng lúc này, những cánh hoa bay đầy trời tụ tập lại một chỗ, thành cảnh tượng Hi Nguyệt đến núi Côn Luân hái Tuyết Liên, rồi cuối cùng vì bảo vệ Tuyết Liên trong ngực mà bỏ mặc mình ngã bị thương.

Thì ra, thì ra hoa Tuyết Liên là do Hi Nguyệt hái, Thần cực kỳ hối hận, nội tâm giống như bị ngàn vạn con kiến cắn xé, đau đớn vô cùng.

Tà xong cảnh tượng đó, một cánh hoa Bỉ Ngạn cuối cùng rơi vào lòng bàn tay Thần, lung lay sắp đổ, như mặt trời xuống núi.

"Hi Nguyệt...." Thần nắm chặt cánh hoa Bỉ Ngạn trong tay, đột nhiên ngửa mặt lên trời quát to một tiếng, tiếng la bị thống vang ra rất xa.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng một bên nhìn cảnh tượng thương cảm này, khóc đến nổi lệ rơi đầy mặt, ngay lúc nàng muốn tiến lên, đột nhiên có một sức mạnh vô hình kéo nàng về phía sau....

"Không. Đừng. Đừng." Thượng Quan Tây Nguyệt nằm trên giường đồ mồ hôi lạnh, luôn lúc đầu nói những câu hoang đường, Bách Lý Thần ngồi bên giường nắm chặt hai tay của nàng, giọng nhẹ nhàng trấn an "Nguyệt nhi, đừng sợ, ta ở chỗ này!"

Hình như Thượng Quan Tây Nguyệt nghe ra đó là giọng của ai, mở hai mắt ra.

Đây là nơi nào, không phải nàng đang ở núi Lạc Hà sao? Mới tỉnh lại nên trong đầu Thượng Quan Tây Nguyệt có chút hỗn độn, không phân rõ được mình đang ở đâu.

"Nguyệt nhi, rốt cục nàng cũng tỉnh rồi." Bách Lý Thần vui mừng ôm nàng vào trong ngực, hơn hai tháng nay, mỗi ngày hắn đều không an lòng, mỗi ngày đều lo lắng cho Nguyệt nhi, hiện tại tốt quá rồi, rốt cục nàng cũng tỉnh!

Thượng Quan Tây Nguyệt dựa vào trong ngực Bách Lý Thần đã hiểu rõ, thì ra nàng đã rời khỏi chỗ kia, về tới bên cạnh Bách Lý Thần.

"Thần.. "Thượng Quan Tây Nguyệt gọi khẽ, an tâm nghe tiếng tim đập của Bách Lý Thần.

Bách Lý Thần ôm Thượng Quan Tây Nguyệt thật chặt, hai người không ai nói gì, cứ lặng lẽ hưởng thụ phút giây này.

Qua một hồi lâu, Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện hoàn cảnh không đúng, đây không phải là Thần vương phủ, đối với nơi này nàng thấy rất lạ lẫm "Thần, bây giờ chúng ta ở đâu!"

Bách Lý Thần ôn nhu vén mấy sợi tóc rối xuống của nàng ra sau tai, sau đó mở miệng nói "Nguyệt nhi, chúng ta đã rời khỏi đại lục Nhật Nguyệt, chỗ này là đại lục Tinh Thần."

Đại lục Tinh Thần? Đây lại là nơi nào nữa, đúng rồi, không phải mẫu thân đã viết trong thư, cha của bọn họ đang ở đại lục này sao?

"Thần, sao chúng ta lại tới đây, còn đám người ca ca đâu."

Bách Lý Thần trấn an vỗ lưng nàng "Nàng nằm mộng luôn nhắc đến đại lục Tinh Thần, cho nên ta đưa nàng đến đây, không ngờ sau khi đến đây, nàng thật sự tỉnh lại, Minh Tuyên nói hắn còn có một số việc chưa xử lý xong, khi nào xong hắn sẽ đến gặp cùng chúng ta."

Mình luôn nhắc đến đại lục Tinh Thần sao? Vì sao một chút ấn tượng cũng không có chứ!

Thượng Quan Tây Nguyệt nghiêng đầu nghĩ nửa ngày vẫn không ra lý do, nên liền không nghĩ nữa.

"Chuyện này... Thần, bây giờ chúng ta đến đây, chưa quen với cuộc sống nơi này, làm sao bây giờ."

Bách Lý Thần sờ đầu của nàng, ôn nhu nói: "Ta đã nghe ngóng, hai ngày nữa, Học Viện Tinh Thần sẽ nhận người, chúng ta có thể đi đến đó, cũng thuận tiện cho việc rèn luyện của nàng, nhưng cái học viện này có một quy định, nếu muốn vào đó nhất định phải còn độc thân mới được."

Nói đến cái này, trong lòng Bách Lý Thần liền bức bối, vất vả lắm mới thành thân với Nguyệt nhi được, bây giờ lại phải giả dạng không phải phu thê, lại thêm Nguyệt nhi xinh đẹp, đến lúc đó sẽ có không ít người thương nhớ nàng!

Học Viện Tinh Thần, xem ra cái học viện này rất có tiếng, nếu không sẽ không lấy tên Tinh Thần của đại lục để đặt tên cho học viện.

"Thật sao, vậy hai ngày chúng ta tới báo danh đi."Thượng Quan Tây Nguyệt rất vui vẻ, không hề nghe thấy Bách Lý Thần nói nhất định phải đọc thân mới được.

Bách Lý Thần nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt vui vẻ, không khỏi ăn dấm, hấn ảo não kéo Thượng Quan Tây Nguyệt vào ngực "Nguyệt nhi, nàng không muốn làm phu thê với ta như vậy sao?"

Thượng Quan Tây Nguyệt sững sờ, không muốn làm phu thê? Không có, nàng nói câu này lúc nào, sau đó nghĩ lại, mới nghĩ ra mình đã bỏ sót một chuyện, thì ra người này đang giận dỗi.

Thượng Quan Tây Nguyệt hé miệng cười một tiếng, thừa dịp Bách Lý Thần không chú ý, ngẩng đầu hôn hấn một cái, sau đó thẹn thùng cúi đầu xuống "Thần, vì để chúng ta có thể thuận lợi tiến vào học viện, chàng phải ủy khuất rồi!"

Bách Lý Thần vốn không để ý tới lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, điều duy nhất hấn cảm giác được là vừa rồi Thượng Quan Tây Nguyệt hôn môi mình, hấn cúi đầu xuống, nhìn lỗ tai Thượng Quan Tây Nguyệt đã đỏ ửng, diễn(d@fn
Tâm động không bằng hành động, Bách Lý Thần tiện tay kéo màn che xuống, sau đó ôm Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi ngã xuống giường...

Đêm còn rất dài, mọi thứ vẫn tiếp tục....

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Nương tử, tối hôm qua ngủ có ngon không?

Edit: susublu

Đêm còn rất dài, tất cả đều tiếp tục....

Khi ánh nắng ngày mới xuyên qua cửa sổ vào trong phòng, Thượng Quan Tây Nguyệt giật lông mi, nhưng cũng không lập tức mở mắt, chớp mũi ngửi mùi hương quen thuộc, nàng không kim lòng được dịch người về phía trước, khoe miệng nhếch lên một nụ cười hạnh phúc.

Đêm nay nàng ngủ rất say sưa, chưa bao giờ cảm thấy an toàn như khi tựa vào trong ngực Bách Lý Thần, khi nàng nghe thấy tiếng cười phát ra từ lồng ngực Bách Lý Thần, hiểu kỳ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào con mắt xinh đẹp đầy ý cười của hấn.

Thật ra Bách Lý Thần đã sớm tỉnh lại, nhưng hấn không muốn rời khỏi nữ nhân trong ngực mình, nên cứ nhẹ nhàng ôm lấy nàng như vậy, hấn cảm thấy không gì hạnh phúc bằng điều này, sáng sớm tỉnh lại ôm ấp âu yếm nữ nhân là một loại hưởng thụ.

Bách Lý Thần cúi đầu nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, phát hiện lông mi của nàng giật giật, dựa vào người hấn, hấn không khỏi cười thành tiếng, nàng như vậy giống một con thỏ trắng nhỏ đang tìm kiếm cảm giác an toàn, làm người ta thương yêu!

Giờ phút này, bốn mắt nhìn nhau, Bách Lý Thần nhếch môi mỉm cười: "Nương tử, nàng đã tỉnh, tối hôm qua ngủ có ngon không?"

Khuôn mặt tuấn tú khiến Thượng Quan Tây Nguyệt hơi sững sờ, sau đó hình như nghĩ tới điều gì mắt tự nhiên nên dời mắt ra chỗ khác "Sao chàng tỉnh sớm như vậy!"

"Nương tử cứ ngủ ở trong ngực ta như vậy, ta ngủ không được..." Đáy mắt Bách Lý Thần lóe sáng, trên mặt có ý cười thần nhiên, giọng nói cũng như ẩn chứa ý gì khác.

Sau đó, không đợi Thượng Quan Tây Nguyệt trả lời, Bách Lý Thần đã quay đầu Thượng Quan Tây Nguyệt lại để nàng nhìn mình, hỏi lại một lần nữa "Nương tử, tối hôm qua ngủ có ngon không?"

Ngủ có ngon không....

Ngủ có ngon không....

Nghe thấy từ ngữ mập mờ này, mặt Thượng Quan Tây Nguyệt giãn ra, trên mặt đỏ ửng mắt tự nhiên.

Tối hôm qua, nam nhân trước mắt này giống như không biết mệt mỏi, luôn giày vò nàng, làm hại bây giờ nàng đau lưng, còn không biết xấu hổ hỏi nàng tối hôm qua ngủ có ngon không.

"Ta ngủ có ngon hay không, không phải chàng rõ nhất sao..."Thượng Quan Tây Nguyệt kéo dài giọng nói, cắn răng nghiêng lợi, khiến Bách Lý Thần cười

khẽ không dùng được.

Sau đó Bách Lý Thần kéo nàng, chống trán "Nương tử, là ta không khác chế được, cho nên mới khiến nàng mệt nhọc như thế, lần sau sẽ không như vậy nữa!"

Thượng Quan Tây Nguyệt hài lòng gật đầu, cũng không tặc lưỡi, có lỗi thì sửa, trẻ con dễ dạy, nhưng sau đó nàng phát hiện, hai người đều không có mặc quần áo, áo rách quần nát, hiện tại lại dính vào nhau như thế, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng lồng ngực ấm áp của Bách Lý Thần.

Thượng Quan Tây Nguyệt không được tự nhiên giật người, duỗi cánh tay trắng nõn ra muốn đẩy hắn cách xa mình một chút " "Bách Lý Thần, đừng phá nữa, ta muốn đứng lên..."

"Đừng nhúc nhích..." Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói dè dặt của Bách Lý Thần, hắn cảm nhận được thân thể non mềm của Thượng Quan Tây Nguyệt không ngừng cọ sát vào thân thể của mình, làm hại hắn sắp không nhịn nổi nữa!

Thượng Quan Tây Nguyệt ngây ngẩn cả người, nàng cảm giác được có nhiều thứ đang thay đổi, nàng lập tức mơ mộng, thể lực của nam nhân này quá tốt đi, giây vò một đêm như thế mà vẫn còn có tinh thần sao?

Nhưng nàng cũng không muốn một lần nữa, nàng lại giật người, muốn tránh thoát ra.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác Bách Lý Thần lại không chịu buông tay, càng giãy dụa lại càng vị ôm chặt, hắn nhìn dục vọng đang kêu gào trong cơ thể, khàn khàn nói: "Nguyệt nhi, đừng nhúc nhích, để ta ôm nàng như vậy một lần..."

Dứt lời, Bách Lý Thần hơi nhắm mắt lại.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không giãy dụa nữa, cứ để tùy ý hắn ôm, an tĩnh duỗi hai tay ra quấn quanh vòng eo rắn chắc của hắn, cũng nhắm hai mắt lại.

Chẳng biết lúc nào, hai người lại ngủ thiếp đi.

...

Đợi đến khi bọn họ thật sự rời giường, đã gần trưa rồi.

Sau khi tắm xong Thượng Quan Tây Nguyệt đứng dậy, tìm một bộ đồ màu đỏ mặc vào, dung nhan mê người, mép váy tung bay, dưới ánh mặt trời Thượng Quan Tây Nguyệt khiến cho người ta nhìn chăm chăm, đẹp đến mức khiến người khác động tâm!

"Thần, từ khi chúng ta tới nơi này còn chưa có đi dạo chơi đâu, hôm nay chúng ta ra ngoài đi dạo đi." Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu nhìn Bách Lý Thần đã đổi một bộ đồ đen, lúc ở đại lục Nhật Nguyệt đã nghe nói đại lục Tinh Thần rất phồn hoa, rất tươi tốt, đã tới đây, nếu không nhìn một chút, chẳng phải là đến không công rồi sao!

Bách Lý Thần gật đầu, chỉ cần Nguyệt nhi nói, cái gì cũng được!

Trên đường, tất cả mọi người đều nhìn đôi nam nữ xinh đẹp trước mắt, từ khi bọn họ sinh ra đến nay, chưa từng gặp qua người nào đẹp như vậy, giống như thần tiên.

"A, các người nhìn đi, đây là cô nương nhà nào, bộ dáng đẹp như vậy." Bên cạnh có một nam nhân sáng hai mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt yêu kiều, điển(daffinle3/quydon trong lòng suy nghĩ nếu lấy nàng về nhà làm thê tử, hắn chết cũng cam tâm, thật quá đẹp!

Bách Lý Thần phát giác được ánh mắt thô tục của nam tử này, lập tức liếc xéo qua, phóng toàn bộ khí lạnh toàn thân ra ngoài, lạnh lẽo nhàoanh.

Nam tử vốn đang si mê thưởng thức vẻ đẹp của Thượng Quan Tây Nguyệt, đột nhiên cảm thấy lạnh buốt, nhìn lại, thì ra là nam tử bên cạnh nữ tử đang nhìn mình, mặc dù trong mắt không có gợn sóng, nhưng lại khiến người ta cảm thấy không rét mà run.

Thì ra nữ tử là hoa đã có chủ, cũng đúng, người đẹp như vậy cũng chỉ có nam tử tuấn mỹ bên cạnh nàng mới xứng, người kia tiếc nuối nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt một lần cuối cùng, quay người bỏ đi.

"Nguyệt nhi, nàng nhìn đi, nhìn những nam nhân kia đều nhìn chăm chăm nàng, lần sau nàng đi ra ngoài nhất định phải mang theo mặt nạ." Bách Lý Thần ai oán nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, vì Nguyệt nhi quá đẹp, nên mới khiến những người không biết tự lượng sức này hô nhau đi đến.

Thượng Quan Tây Nguyệt nở nụ cười nhàn nhạt, nhìn Bách Lý Thần có tính trẻ con, giễu cợt: "Chàng còn nói ta, chàng nhìn những người kia đi!"

Bách Lý Thần nhìn theo ngón tay mảnh khảnh của Thượng Quan Tây Nguyệt, lập tức chau mày.

"Oa, hắn quá tuấn mỹ, không được, ta không chịu nổi nữa." Một nữ tử lấy hai tay che ngực si ngốc nhìn Bách Lý Thần, khóe miệng chỉ thiếu mỗi việc chảy nước miếng thôi.

"Người nhìn đi, hắn đang nhìn ta, a a a, ta muốn xỉu, hắn lại có thể nhìn ta, chẳng lẽ ta mê người như vậy sao?" Nữ tử này khoa trương hơn, biểu cảm thờ không nổi như người sắp chết, luôn vuốt ngực vừa đi vừa thuận khí.

"Mê người, người thôi đi, tự mình đa tình, rõ ràng là đang nhìn ta...."

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy ánh mắt những nữ nhân này nhìn Bách Lý Thần như đang tranh giành tình nhân, không khỏi bội phục sức hấp dẫn của hắn, xem ra người nên lo lắng không phải là hắn, mà chính là mình, phu quân của mình nổi tiếng như thế, chẳng lẽ không nên lo lắng sao?

Bách Lý Thần chán ghét không nhìn nữa, mặt những nữ nhân này thật sự quá xấu xí, không biết xấu hổ, thật không biết phụ mẫu bọn họ có dạy bọn họ lễ nghĩa lễ nghi hay không nữa.

"Nguyệt nhi, bọn họ thật buồn nôn!"

Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ cười không nói gì, an tĩnh thưởng thức mọi thứ chung quanh, quả thật không sai, chỉ vờ vờ đầu đường thôi, cũng rộng rãi hơn đại lục Nhật Nguyệt, đồ được bán cũng tương đối quý giá hiếm hoi.

"Thần, chàng nhìn xem cái này thế nào." Thượng Quan Tây Nguyệt đi đến một gian hàng trang sức, cầm một cây trâm cài đầu lên nhìn một chút, sau đó hỏi Bách Lý Thần.

"Nguyệt nhi, chỉ cần nàng đeo, thứ gì cũng đẹp." Bách Lý Thần cầm cây trâm cài đầu, cài lên búi tóc của Thượng Quan Tây Nguyệt, hài lòng cười, sau đó ném một thỏi bạc cho người bán hàng.

"Ba hoa" Thượng Quan Tây Nguyệt then thùng cười một tiếng, đưa tay lên sờ kẽ hở của cây trâm.

"Cám ơn, cám ơn hai vị, vị cô nương này thật là xinh đẹp tuyệt trần, nàng và công tử đúng là tuyệt phối, trời đất tạo nên." Người bán hàng nhìn thỏi bạc lớn trong lòng bàn tay, vui mừng không ngậm miệng được, mình bán hơn nửa tháng cũng không kiếm được số tiền này, xem ra đôi nam nữ trước mắt này là nhân vật lớn, khen bọn họ nói không chừng sẽ mua thêm vài món nữa.

Tuyệt phối sao?

Bách Lý Thần rất thích từ này, không khỏi hài lòng nhìn người bán hàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt liếc mắt, lại nhìn thấy một cái vòng tay thủy ngân, cái vòng rất tinh xảo, hoa văn điêu khắc cũng rất tỉ mỉ, nàng vừa thấy đã thích.

"Cô nương, vòng tay này bảo vật của thị trấn này, gần như không đâu có, ngài chắc chắn sẽ không tìm thấy cái thứ hai, mà màu da ngài rất trắng, rất xứng với cái vòng này." Một người bán hàng thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn, lập tức linh hoạt giới thiệu.

Thật ra dù hắn không giới thiệu, nàng cũng chuẩn bị mua cái vòng tay này, Thượng Quan Tây Nguyệt cầm vòng tay trong tay, vừa chuẩn bị để Bách Lý Thần trả tiền, đột nhiên một cánh tay duỗi ra, ngang ngược cướp cái vòng tay trong tay nàng đi.

"Cái vòng tay này bản cô nương thích, hiện tại là của ta." Giọng nói bức ép này thu hút ánh mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt, nhìn qua người Bách Lý Thần.

Một thiếu nữ mặc áo màu xanh da trời đang cầm vòng tay vừa rồi giắt tay nàng, dò xét cẩn thận, về ngang ngược can rờ kia nhìn thôi cũng khiến người ta chán ghét.

Thượng Quan Tây Nguyệt thu lại sắc mặt bất mãn, giọng điệu lạnh nhạt "Vị cô nương này, vòng tay này là chúng ta chọn trước, làm phiền trả lại cho chúng ta."

Thiếu nữ kia nghe thấy có người dám phản bác mình, lập tức xụ mặt nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, khi nhìn thấy dung mạo tuyệt thế của Thượng Quan Tây Nguyệt, mắt đầy ghen tỵ, nàng ta hận không thể tiến lên xé nát mặt của nàng.

"Người có biết cha ta là ai không, dám nói với ta như vậy." Thiếu nữ vênh vao tự đắc, tuyệt không cho rằng lời cha của mình ra làm chỗ dựa là sai, ngược lại còn cảm giác đây là điều đương nhiên.

Ta mà quan tâm cha người là ai sao!

"Chẳng lẽ lại là Lý Cương?" Thượng Quan Tây Nguyệt giễu cợt nàng, coi như cha người là Lý Cương, có gì đặc biệt hơn người.

"Lý Cương" Thiếu nữ nghiêng đầu suy tư "Lý Cương là ai"

"Phốc phốc..."

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nhịn không được nữa, không ngờ nàng lại còn ngu ngốc hỏi Lý Cương là ai, buồn cười quá.

Thiếu nữ nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt dám cười nhạo mình, lập tức then quá hoá giận, vung tay lên chưởng về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Mắt Thượng Quan Tây Nguyệt nghiêm trọng, lúc chuẩn bị tránh ra, lại phát hiện Bách Lý Thần cản ở trước mặt mình, chặn chưởng của nàng.

Nữ tử không kịp chuẩn bị, bị đánh lui về phía sau mấy bước, nàng tức giận mở mắt chuẩn bị chửi ầm lên, khi nhìn thấy khuôn mặt của Bách Lý Thần, nàng ngây người, diễn(daffnle3/quysdo0n không có phản ứng, không chớp mắt nhìn chằm chằm Bách Lý Thần.

"Ba "Một tiếng bạt tai vang lên, khiến thiếu nữ kia hồi thần lại.

Thượng Quan Tây Nguyệt không dám tin nhìn bàn tay của Bách Lý Thần, có quá thô bạo hay không, lại trực tiếp cho người ta một bạt tai như vậy, nguyên nhân chỉ bởi vì nhìn chằm chằm vào hắn.

"Người.. Người.. Người lại dám đánh ta, người có biết cha ta là ai hay không."Thiếu nữ che gương mặt bị đánh, tức giận chỉ vào Bách Lý Thần quát.

Tối, lại là câu này, Thượng Quan Tây Nguyệt bất đắc dĩ tròn to mắt "Ta nói cô nương này, người đừng có hơi một tí liền lòi cha người ra có được, có nữ nhi như người, ta đoán hắn cũng không khá hơn chút nào."

Cũng phải, nuôi không dạy là lỗi của cha, nữ tử này lớn lối như thế, có thể nói là do phụ thân của nàng không dạy dỗ tốt nàng, nói không chừng cha con bọn họ là cùng một loại người.

"Người dám bất kính với cha ta, ta muốn mạng của người."Thiếu nữ không ý sự đau đớn trên mặt, lại phi thân về phía trước công kích Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bách Lý Thần thấy có người dám đối xử với Thượng Quan Tây Nguyệt như thế, khi thiếu nữ sắp xông lên, đã ra tay cướp lấy vòng tay nàng ta đang nắm chặt trong tay, tiếp tục cho nàng một cái tát vang dội vào bên má còn lại, lần này đánh có chút nặng, trực tiếp đánh cho thiếu nữ ngã sấp trên mặt đất, đáng về ngã gục, bụi bặm chung quanh bị vật nặng rơi xuống mà bay bồng bềnh giữa không trung.

Thượng Quan Tây Nguyệt kéo Bách Lý Thần lui về phía sau mấy bước, không muốn hít phải bụi đất.

Thiếu nữ nằm một hồi lâu trên mặt đất, mới chậm rãi đứng lên, ánh mắt ngoan độc trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt "Đều là người, hắn mới có thể đánh ta, hừ, ta nhất định sẽ không tha người."Thiếu nữ khập khễnh đi xa.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng tại chỗ nhớ lại lời nàng ta vừa nói, cái gì? Đều vì ta? Ý nàng là đều do ta làm hại sao? Thật sự oan uổng mà, cũng không phải ta đánh người, người tìm ta làm gì, muốn tìm cũng phải tìm người đánh người!

Nhưng nhìn ánh mắt nàng ta mền mọ Bách Lý Thần, ai, mới đến đã tìm kẻ địch cho mình rồi, mà kẻ cầm đầu lại là nam nhân này, Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ vậy liền thấy tức giận, trừng mắt liếc nhìn Bách Lý Thần hoàn toàn không biết gì cả.

"Ông chủ, cái vòng tay này ta mua."Bách Lý Thần móc bạc từ bên hông ra đưa cho người bán hàng đang tròn mắt há mồm.

Người bán hàng nhìn bạc trong tay, cảm thấy đã thu tiền của người khác, thì nên nhắc nhở bọn họ vài câu.

"Hai vị, chắc các người từ nơi khác tới đây!"

Thượng Quan Tây Nguyệt gật đầu "Không sai, thế nào."

"Khó trách.. Các người có biết vị cô nương vừa rồi là ai không, nàng ta chính là nữ nhi duy nhất của đại trưởng lão ở Học Viện Tinh Thần, lần này các người đắc tội nàng, nhất định sau này sẽ không dễ chịu."

Đắc tội ai không đắc tội, hết lần này tới lần khác lại đắc tội tiểu tử tông kia, ai mà không biết nàng ta phách lối, dù nàng đánh chết ai trên đường, cũng không ai dám đi ra lý luận, ai bảo nàng có phụ thân là trưởng lão.

Phải biết trong học viện trưởng lão đều rất được người ta tôn kính, không người nào dám khiêu khích uy nghiêm của hắn, nếu không chỉ cần hắn vừa ra tay, thì sẽ chết không thể nghi ngờ!

Học Viện Tinh Thần? Đại trưởng lão? Trùng hợp như vậy sao, xem ra thời gian gần đây sẽ không nhàm chán như vậy.

Sau chuyện này, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không có tâm trạng đi dạo nữa, trở về phòng.

Ngày hôm sau, Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần đi đến Học Viện phượng Tinh Thần, diễn

"Thần, chàng cũng đừng quên, đi vào học viện, chúng ta không phải là vợ chồng, đến lúc đó chàng đừng để lộ tẩy."Thượng Quan Tây Nguyệt lại nhắc nhở lại, nàng sợ nhất là sau khi vất vả đi vào học viện rồi, lại vì Bách Lý Thần nói sai mà bị người ta đuổi ra ngoài, như vậy cũng quá uổng phí, cũng rất mất thể diện!

"Nguyệt nhi, không bằng nàng thưởng cho ta, ta sẽ không quên." Trong lòng Bách Lý Thần không tình nguyện một trăm lần, nhưng Nguyệt nhi đã nói như vậy, không tình nguyện cũng không được.

"Thường?"Thượng Quan Tây Nguyệt nghi hoặc nhìn hắn, thưởng cái gì.

Bách Lý Thần đụng vào người nàng, chỉ chỉ gương mặt của mình "Hôn ta một cái, ta liền đồng ý với người."

Kéo miệng Thượng Quan Tây Nguyệt giật một cái, nàng thật bó tay với hắn rồi, nhưng nàng cũng biết nếu như mình không làm theo, hắn nhất định sẽ lại

đùa nghịch.

Thượng Quan Tây Nguyệt khẽ thở dài một hơi, nhìn chung quanh, thấy người thưa thớt, không có ai chú ý, nhắm chặt hai mắt quay đầu hôn lên mặt Bách Lý Thần.

Khoe mắt Bách Lý Thần quét thấy môi Thượng Quan Tây Nguyệt đến gần, nhếch miệng lên cười một tiếng, nhanh chóng đưa mặt qua, môi Thượng Quan Tây Nguyệt dán thẳng vào môi Bách Lý Thần.

Thấy xúc cảm không giống, Thượng Quan Tây Nguyệt mở hai mắt ra, khi nhìn thấy mình và Bách Lý Thần nhìn vào mắt nhau, mặt đỏ lên, lan đến bên tai, ngay khi nàng muốn đẩy Bách Lý Thần ra, ai ngờ lại bị hắn bóp chặt eo.

"Ừm..." Thượng Quan Tây Nguyệt trừng to mắt nhìn Bách Lý Thần, ra hiệu hắn mau buông mình ra, ai ngờ Bách Lý Thần giả bộ như không nhìn thấy, say mê nhắm mắt lại, khi tỏ vẻ thường thức, đến khi Thượng Quan Tây Nguyệt sắp không thở nổi, mới thỏa mãn buông nàng ra, môi hai người còn kéo ra một sợi chỉ.

Thượng Quan Tây Nguyệt then thùng trừng mắt liếc hắn một cái, quay người đi về phía trước, cũng không đợi Bách Lý Thần.

"Nương tử, chờ ta một chút."

Nghe được câu này, Thượng Quan Tây Nguyệt xoay người thật nhanh "Không phải đã nói rồi sao, phải gọi tên của ta."

"Nhưng... Nhưng không phải bây giờ còn chưa tới đó sao?" Bách Lý Thần úy khuất nói, ánh mắt như nai con khiến Thượng Quan Tây Nguyệt mềm lòng.

Thượng Quan Tây Nguyệt tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, cuối cùng vẫn thỏa hiệp "Vậy được rồi, hiện tại chàng có thể gọi, nhưng đến học viện, nhất định phải đóng chặt miệng chàng lại, nghe không!"

"Biết biết "Bách Lý Thần không ngừng gật đầu "Nương tử, nương tử...."

Cứ như vậy, một đường vừa đi vừa nghỉ, rốt cục hai người cũng đi tới Học Viện Tinh Thần, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn qua, khí thế to lớn hùng vĩ mạnh mẽ, bốn chữ Học Viện Tinh Thần lóng lánh dưới ánh mặt trời, có thể làm mù mắt người khác.

Mà lần này chiêu sinh, người ở các nơi đều tới, hi vọng mình có thể vào cái này học viện đứng đầu đại lục Tinh Thần, sau này khi ra ngoài, chỉ cần nói là Học Viện Tinh Thần, đều sẽ rạng rỡ mặt mày, người khác cũng sẽ dùng ánh mắt hâm mộ nhìn người. Bởi vì từ Học Viện Tinh Thần đi ra, đều là thiên tài cao nhất, mặc kệ là ở phương diện nào đi nữa đều không ai bằng.

"Thần, chàng nhìn đi, thật nhiều người."

Bách Lý Thần cẩn thận bảo vệ Thượng Quan Tây Nguyệt trong ngực, tránh cho một số người không cẩn thận đụng vào nàng "Không sai, Học Viện Tinh Thần là học viện tốt nhất toàn đại lục, cho nên ai cũng muốn vào học viện này."

Thượng Quan Tây Nguyệt hiểu gật đầu, nàng biết ai cũng có mơ ước, mà vào Học Viện Tinh Thần chính là mơ ước lớn nhất kiếp này của bọn họ.

"Các người nhìn đi, nữ tử bên kia thật đẹp." Một nam tử mặc trang phục của Học Viện Tinh Thần chỉ vào Thượng Quan Tây Nguyệt nói.

Mặc dù Học Viện Tinh Thần có quyền thế, rất nhiều người muốn vào, nhưng sinh hoạt bên trong thật sự rất nhàm chán, mỗi ngày nếu không phải tu luyện thì chính là luận võ, không có gì khác.

Lần này nghe nói học viện lại bắt đầu chiêu sinh rộng khắp nơi, bọn họ muốn đến xem các sư đệ, sư muội tương lai trông như thế nào, không phải sao, mấy người kéo bạn kéo bầy đi ra, liếc mắt liền nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt xuất chúng.

Nếu như nữ tử này thật sự là sư muội mới tới thì tốt, coi như để nhìn cảnh đẹp ý vui cũng được, dung mạo thế này sợ là còn đẹp hơn Nhược Tích sư tỷ trong học viện gấp trăm ngàn lần, đừng nói là cả cái Học Viện Tinh Thần không có, dù là toàn bộ đại lục, cũng là số một số hai, hoàn toàn xứng đáng!

"Hừ, có gì đặc biệt hơn người" Mấy nữ tử đi từ một phương hướng khác tới, trông thấy tất cả nam sinh đều nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, lập tức đổ kị, khinh thường bĩu môi "Dung mạo còn không đẹp bằng một nửa Nhược Tích sư tỷ!"

"Đúng đấy, ai cũng kém hơn Nhược Tích sư tỷ." Một nữ tử khác cũng nói theo.

"Không sai..."

Tiếng thảo luận của mấy nữ tử đều bị bọn nam tử nghe hết.

Tất cả bọn hắn đều khinh bỉ nhìn các nàng "Các người ghen ghét người ta đẹp hơn các người thì có, nếu muốn ghen ghét, sao các người không chui về bụng mẹ rồi sinh lại đi, xem thử ông trời có thương hại mà cho các người một dung mạo đẹp hơn không."

"Ha ha, không sai, nhưng dù có đầu thai lại, cũng phải xem thử vận khí các người có tốt hay không, nếu không lại chẳng ra ngô ra khoai gì, thì các người sẽ muốn tự sát..."

"... Ha ha, không ra ngô ra khoai, thật đúng là giống.."

Mấy nữ tử thấy mình bị nhục nhã thành như vậy, tất cả đều rói rít tức giận nhìn bọn hán chăm chăm.

"Các ngươi nhìn đi, nữ tử đó quả nhiên là sư muội mới của chúng ta..." Một nam tử chỉ vào Thượng Quan Tây Nguyệt đang đứng ở bàn đăng ký, vui mừng hoan hô.

"Ghi danh thì sao, đợi chút nữa sẽ có khảo nghiệm, nếu không qua được vòng khảo thí thì cũng không vào được, đến lúc đó dù có dung mạo đẹp cũng chỉ là phế vật." Nữ tử vốn đang tức giận nam tử vũ nhục mình, hiện tại nắm được cơ hội, liền không lưu tình tổn hại Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Có vẻ ngươi mất hết mặt mũi rồi!

Edit: susublu

"Đừng nói nữa, các ngươi nhìn đi, nhìn cho kỹ bộ dạng nam tử bên cạnh nàng đi." Một nữ tử nhìn về phía Bách Lý Thần luôn che chở Thượng Quan Tây Nguyệt, thật quá đẹp, cho tới bây giờ chưa từng gặp qua nam tử nào đẹp như vậy, cả người mặc áo đen làm nổi bật khí chất của hán.

"Mê trai.."

Bọn nam tử không có để ý đến nàng, đi theo đám người đến đại sảnh khảo thí.

Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần bước vào đại sảnh khảo thí, nhìn hoàn cảnh xung quanh, chỉ thấy xung quanh đều là cột thủy tinh dựng ở bốn góc trong đại sảnh, nam đứng ở bên trái, nữ đứng ở bên phải, phân biệt rất rõ ràng, có một ông lão ngồi phía trên phụ trách khảo nghiệm.

"Mau nhìn đi, bọn họ đã bắt đầu khảo nghiệm." Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần đứng vào chỗ, ông lão bắt đầu tuyên bố trình tự, theo đó là ánh mắt hứng thú của mọi người.

"Ai, các ngươi nhìn đi, cô nương này nhìn càng gần càng đẹp như tiên nữ, thật kỳ lạ, cô nương xinh đẹp như vậy sao từ trước tới giờ ta chưa từng gặp qua vậy, chẳng lẽ là từ nơi khác tới?"

"Ai mà biết, nhìn đi rồi biết...."

Mọi người vây xem, tất cả đều nghị luận âm ỉ, mà nhân vật chính Thượng Quan Tây Nguyệt lại không chút biểu cảm nhìn về phía trước.

Một tiếng im lặng vang lên, tất cả mọi người đều ngậm miệng lại, mong đợi nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, hi vọng nàng có thể thuận lợi làm tiêu sư muội của mình.

Cửa khảo nghiệm thứ nhất, là khảo nghiệm cấp bậc linh lực, chỉ có người đạt đến Huyền Linh sơ cấp, mới có tư cách tiến vào vòng tranh tài thứ hai, cho nên lần này tất cả mọi người đều hy vọng có thể tiến vào Học Viện Tinh Thần.

Giữa sảnh khảo nghiệm để một quả cầu thủy tinh, phía trên cầu thủy tinh còn có một cái hộp hình chữ nhật, bên trên còn khắc từng nấc thang đo cấp độ, diễn(D@fnnle3quysdo0n người nào đến khảo nghiệm đều sẽ rót linh lực vào trong quả cầu thủy tinh, linh lực thuộc đẳng cấp nào, quả cầu thủy tinh sẽ dừng ở mức độ được khắc trên chiếc hộp theo linh lực mà người đó rót vào.

Người trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt vừa đi vào khảo nghiệm, chẳng biết có thành công tiến vào cửa thứ hai hay không, chỉ thấy hán uể oải nặng nề đi ra ngoài, phải biết là nếu bỏ lỡ lần chiêu sinh này nhất định sẽ phải đợi ba năm sau.

Rốt cục cũng đến phiên Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng nhìn Bách Lý Thần cười một cái, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới quả cầu thủy tinh trước mặt, nàng báo danh cho ông lão trên đài xong, đợi ông ta gạt đầu, Thượng Quan Tây Nguyệt vươn tay ra....

Đặt lòng bàn tay lên, một luồng khí vô hình thuận thế chậm rãi đẩy linh lực vào trên quả cầu thủy tinh, dưới ánh mắt soi mói của mọi người, quả cầu thủy tinh không ngừng chạy lên, cấp độ linh lực cũng từ từ hiển thị trước mắt mọi người.

Thiên linh sơ cấp....

Địa linh cao cấp....

Huyền Linh sơ cấp....

Hoàng Linh đỉnh phong....

Võ Linh sơ cấp....

Mãi cho đến Võ Linh sơ cấp, quả cầu thủy tinh mới chậm rãi dừng lại.

Mọi người ồn ào, không ngờ vị cô nương này không chỉ có dung mạo xinh đẹp, mà thực lực cũng rất cao, từ trước đến giờ Nhược Tích học tỷ luôn được xưng là thiên tài, bây giờ chẳng qua cũng chỉ là Võ Linh sơ cấp. Đợi một thời gian nữa, nói không chừng tiểu sư muội mới tới này sẽ vượt qua Nhược Tích học tỷ.

"Thực lực của cô nương này thật cao, đúng là tài mạo song toàn..."

"Không sai, ta muốn coi nàng là nữ thần của ta... Thật là quá đẹp...."

Lời xì xào bàn tán của mọi người lọt vào tai của nữ tử vừa rồi, nàng cắn chặt bờ môi, không được, nàng phải đi nói cho Nhược Tích học tỷ biết.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, Võ Linh sơ cấp, thông qua khảo thí, vị kế tiếp, Bách Lý Thần...."

Lúc Bách Lý Thần đi đến đài, cũng không thể hiện thực lực thật sự của mình, hấn khổng chế linh lực tại Trụ Linh trung cấp.

Từ xa xa có hai nữ tử đi tới, đi theo phía sau chính là nữ tử vừa mới rời khỏi.

"Tiểu Vũ, người nói thật sao, nữ nhân mới tới kia đã là Võ Linh sơ cấp rồi sao?" Một thiếu nữ mặc áo lam thân mật khoác cánh tay của nữ tử áo trắng.

Nữ tử mặc quần áo màu trắng tỏ vẻ đoan trang nhã nhặn, nhìn thiếu nữ bên cạnh rồi nở nụ cười thân nhiên, nếu xem nhẹ sự ghen ghét trong mắt nàng thì thật ra cũng là một mỹ nhân.

"Đúng vậy, Lý tiểu thư, nữ tử đó không chỉ có thực lực cao, dung nhan cũng đẹp." Tiểu Vũ đi theo phía sau cắn răng nghiêng lợi nói.

"Nhược Tích tỷ, muốn ta nói cha ta đuổi nữ nhân này ra không!" Thiếu nữ áo lam hỏi.

Nhược Tích lắc đầu, giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng "Không cần, Thiên Thiên, người tuyệt đừng nói với sư phụ chuyện này, nếu không ông ấy lại quở trách người."

Mặc dù miệng thì nói thật dễ nghe, nhưng về ác độc trong mắt Nhược Tích đã tạo thành một điểm trừ cho dung mạo của nàng, hừ, Võ Linh sơ cấp, không ngờ chỉ thấp hơn mình có hai cấp, ngược lại nàng muốn nhìn thử xem, rốt cục nàng ta có dung mạo thể nào!

Lý Thiên Thiên cảm động nhìn Nhược Tích: "Nhược Tích tỷ, vẫn là người tốt nhất, luôn quan tâm ta, lo lắng ta sẽ bị cha ta mắng."

Nhược Tích vừa định trả lời, lại liếc mắt nhìn thấy Bách Lý Thần đang đi xuống, nàng dừng lại, trong mắt đầy sự ái mộ, khi nhìn thấy thực lực của Bách Lý Thần, nàng trầm hạ quyết tâm, nam nhân này là của nàng, cũng chỉ có nam nhân có thực lực thể này mới xứng với nàng.

"Nhược Tích tỷ, người đang nhìn cái gì vậy." Lý Thiên Thiên nhìn thấy Nhược Tích đột nhiên không đi nữa, hiếu kỳ nhìn theo ánh mắt của nàng, khi nhìn thấy Bách Lý Thần đứng bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt, mặt lập tức dữ tợn, hận không thể đi lên xé nát bọn họ ra.

Nhược Tích nghe được tiếng nghiêng rằng, quay đầu nhìn nàng "Sao vậy, Thiên Thiên, chẳng lẽ người biết hắn sao." Nếu vậy thì thật sự quá tốt rồi, mình và hắn có thể tiến gần hơn một bước.

"Đương nhiên quen biết." Lý Thiên Thiên trừng mắt nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt, đến nay nàng vẫn còn chưa quên mình chịu khuất nhục thể nào, tất cả đều do nữ nhân kia gây ra.

"Lý tiểu thư, nữ tử kia khảo thí được Võ Linh sơ cấp." Tiểu Vũ sắc bén nhận ra hận ý của Lý Thiên Thiên đối với Thượng Quan Tây Nguyệt, lập tức đi lên trước chỉ cho nàng nhìn.

Cái gì, thì ra nữ nhân đó là Võ Linh sơ cấp, thật tốt cho người, vốn đang lo không tìm thấy người để báo thù, hiện tại tốt rồi, người lại tự dâng mình đến cửa, diend@fin

"Thiên Thiên, người sao vậy." Nhược Tích kịp thời giữ nàng lại, đến bây giờ nàng còn không hiểu rõ là chuyện gì xảy ra.

"Nhược Tích tỷ, là nữ nhân kia, mấy ngày trước ức hiếp ta ở chợ, còn nam nhân bên cạnh nàng, là đồng lõa với nàng."

Vừa nghĩ đến việc mình bị đánh hai bạt tai, mắt Lý Thiên Thiên đỏ lên vì tức, từ nhỏ đến lớn đều là mình ức hiếp người khác, ngay cả phụ thân của mình cũng không nỡ tát mình một cái, thế nhưng, không biết từ đâu ra một tên man nhân không có giáo dục cho mình hai bạt tai, thù này không báo, thế không làm người.

Nam nhân mình coi trọng lại ở cùng nữ nhân kia, dù nàng ghen ghét, Nhược Tích cũng không thể không thừa nhận, nữ tử kia đẹp như mặt trăng mặt trời và sao sáng, đẹp không ai sánh bằng, ngay cả mình cũng thấy tự ti mặc cảm.

Nhưng dù là thế, cũng không ngăn được quyết tâm muốn chiếm nam nhân kia của nàng, bất kể là ai, chỉ cần cản trở nàng, nàng tuyệt đối sẽ nhổ cỏ tận gốc, một kẻ cũng không chừa lại.

"Không nên tức giận, Nhược Tích tỷ và người đi qua xem tình hình một chút." Nhược Tích làm bộ dịu dàng ngoan ngoãn nói, kéo Lý Thiên Thiên bước về phía trước.

Bách Lý Thần xuống đài, đứng ở bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt, hai người nhìn nhau cười, không cần nói gì cả....

"Tiện nhân, người còn dám tới đây, đúng là muốn tìm chết..." Lý Thiên Thiên đi đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, rốt cuộc không nhịn được nữa, tức giận mở miệng mắng to.

Bách Lý Thần nhìn Lý Thiên Thiên chỉ vào Thượng Quan Tây Nguyệt, mắt hơi híp lại, đang muốn ra tay, Thượng Quan Tây Nguyệt lại kéo tay áo hắn lại, ra hiệu hắn không nên mạnh động, vất vả lắm mới qua được cửa thứ nhất, đừng vì những chuyện nhỏ nhặt này mà đánh mất cơ hội tốt!

"Người là ai, sao lại không có giáo đường đứng đây hô to gọi nhỏ." Thượng Quan Tây Nguyệt khoanh tay trước ngực, cổ ý già bộ như không biết nàng thật ra nàng liếc mắt một cái đã nhận ra nàng ta là thiếu nữ mấy ngày trước bị Thần đánh hai bạt tai.

Nghĩ đến chuyện này, nàng lại oán trách nhìn Bách Lý Thần một cái, đều tại chàng, tạo ra cục diện rối rắm còn muốn ta đi thu dọn, lần này tốt rồi, người ta vốn không tìm chàng, lại tìm tới ta, đây là đạo lý gì thế không biết.

Bách Lý Thần cũng nhìn ra ý trong mắt Thượng Quan Tây Nguyệt, cung chiêu cười với nàng, như muốn nói, không cần lo lắng, tất cả đã có hắn!

Lý Thiên Thiên nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt dám nói không biết mình, còn liếc mắt đưa tình với nam nhân kia, lập tức giận không chỗ phát tiết, nhưng lại không dám tùy tiện ra tay, bởi vì nàng sợ nam nhân kia lại cho nàng một bạt tai.

Nhược Tích nhìn thấy Lý Thiên Thiên do dự, mới giả bộ làm người tốt đi đến trước mặt Bách Lý Thần, trưng bộ mặt tự nhận là đẹp ra, giọng nói nhẹ nhàng: "Vị công tử này, người đừng so đo với Thiên Thiên, nàng có chút tính trẻ con, khó tránh luôn hành động theo cảm tính, lúc nói chuyện cũng không biết chừng mực, Nhược Tích thay nàng xin lỗi người."

Người chung quanh đều nhìn qua bên này, trực giác nói cho bọn hắn biết đừng bỏ lỡ trò hay!

"Nhược Tích tỷ, sao người lại phải xin lỗi, là bọn họ ức hiếp ta trước..." Lý Thiên Thiên còn chưa nói xong đã bị ánh mắt của Nhược Tích ngăn cản, nàng chỉ có thể ngậm miệng thăm hặn nhìn bọn họ.

Bách Lý Thần lạnh lùng nhìn nữ nhân đang làm bộ làm tịch trước mặt, chẳng thèm quan tâm tới lời nói của nàng, lời nói của hắn cũng chẳng có một chút cảm tình nào, cũng mặc kệ đối phương có thấy ngượng ngùng hay không.

"Người là ai" Bách Lý Thần cau mày nhìn nàng.

Nhược Tích vui mừng, cho là rốt cục mình cũng thu hút được sự chú ý của hắn, lập tức dè giọng nói nhẹ nhàng hơn "Vị công tử này, ta tên là Nhược Tích, ta là...."

Không đợi nàng nói hết lời, Bách Lý Thần không nhịn được nữa ngắt ngang lời của nàng, lông mày càng nhíu chặt, có thể thấy lúc này hắn không vui "Ta chẳng cần biết người là ai, ý của ta là, ta không biết người, người đứng qua một bên đi, còn nữa, nếu muốn xin lỗi, thì cũng nên xin lỗi Nguyệt nhi, chuyện này không liên quan đến ta!"

Câu nói này khiến mặt Nhược Tích đỏ bừng, nàng ngượng ngùng cúi đầu xuống, bên tai nghe rõ những lời đàm luận chung quanh nàng, răng cắn thật chặt cánh môi, nàng không ngờ nam nhân lại không nể mặt mình như thế, hại nàng hôm nay mất hết thể diện trước mặt mọi người.

"Nói không sai, vị này, chuyện đó... Chuyện đó.. Nhược Tích không đúng." Thượng Quan Tây Nguyệt lập tức mở miệng nói tiếp, có nên nhắc đến tên của nàng hay không, cổ ý suy nghĩ thật kỹ, thái độ khinh thường này làm cho Nhược Tích muốn nổi điên.

"Ta cảm thấy lời của người nói rất có ý tứ, vừa rồi người nói là tính trẻ con, thiếu chút nữa khiến ta cười đến ngắt xi, người nói cho mọi người nghe thử xem, có ai từng thấy một đứa bé già như vậy không, đúng là làm cho người ta cười đến rụng răng mà."

Hừ, tiểu tử, dám dòm trộm nam nhân của ta, đừng cho là ta không nhìn ra ánh mắt thèm khát như sói như hổ của người, khẩu vị thật là lớn, nam nhân của ta cũng dám mơ tưởng, chờ ta thành công đi vào học viện, xem thử coi ta có chinh chết người không!

Bách Lý Thần bật cười nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt nghịch ngợm, mắt lóe lên vẻ cung chiêu.

Người chung quanh ngay lại không hiểu gì cả, khi nghe thấy câu nói này, lại nhìn qua Lý Thiên Thiên, lập tức hiểu, tiếng cười to cũng liên tiếp vang lên.

"Ha ha, vị cô nương này quá thú vị, nói tới nói lui còn có hàm ý khác, tuyệt, thật sự rất tuyệt."

Có ít người vẫn không hiểu rõ, nhưng lại hiểu kỳ hời người đang cười thoải mái kia.

"Người đừng cười một mình, người nói cho chúng ta biết xem rốt cuộc nàng có ý gì!"

"Thật là dần, đơn giản như vậy mà không biết, ý vị cô nương này nói là Lý Thiên Thiên rất già, sao còn tính trẻ con được!"

Tất cả những người còn chưa rõ đều nhất trí gật đầu, sau đó phình bụng cười to, vị cô nương này quá độc ác, lại còn nói một tiểu cô nương quá già, không khiến người ta tức chết mới là lạ, nhưng đồng thời, bọn họ cũng không khỏi lo lắng cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

Lý Thiên Thiên bình thường ý cha nàng là Đại trưởng lão, đã quen làm xằng làm bậy, không để ai vào mắt, lần này nếu Đại trưởng lão biết nữ nhi của hắn bị ức hiếp, nhất định vị cô nương này sẽ không thể tiếp tục ở lại Học Viện Tinh Thần được nữa.

Ai, thật vất vả lắm mới có được một tiểu sư muội xinh đẹp, nếu như bởi vì những nguyên nhân này mà bị đuổi đi, lòng bọn họ cũng quá bị tổn thương rồi!

Lý Thiên Thiên đã tức đến nói không nên lời, nàng ta dám. Nàng ta dám nói mình già ngay trước mặt mọi người, nàng muốn đi lên dạy dỗ Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Bách Lý Thần, nàng lại rút lui, chỉ có thể thở hắt hên hung tợn trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Chuyện này... Nhược Tích cô nương, ta vẫn đang chờ lời xin lỗi của ngươi đó, không phải ngươi muốn xin lỗi ta thay cho vị tiểu thư này sao?" Ngón tay thon dài trắng nõn của Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ về phía Lý Thiên Thiên.

Nhược Tích không dám tin nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, không thể tin được nàng lại để cho mình xin lỗi nàng, mình chính là đệ tử của Đại trưởng lão, sao có thể nói xin lỗi với một người hèn mọn, tuyệt đối không thể nào.

"Ngươi..."

"Nhược Tích cô nương "Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt nói hai chữ Nhược Tích đã chặn ngang lời của nàng đang muốn nói "Thế nào, chẳng lẽ Nhược Tích cô nương không tình nguyện xin lỗi, vậy tại sao vừa rồi lại muốn xin lỗi Thần, chẳng lẽ ngươi có ý gì không thể cho người khác biết sao."

Người chung quanh nghe Thượng Quan Tây Nguyệt tra hỏi đều suy nghĩ nhẹ gật đầu, thì ra là như vậy, khó trách Nhược Tích học tỷ bình thường kiêu ngạo lại hạ mình xin lỗi nam tử tuần này, thì ra là coi trọng người ta, xem ra là xuân tâm nhộn nhạo.

Nhược Tích bị lời nói to gan của Thượng Quan Tây Nguyệt làm cho mặt đỏ bừng, lại nhìn thấy ánh mắt mập mờ của mọi người dò xét nhìn mình, nàng lại không biết nên làm sao, không khỏi chuyển mắt cầu cứu Lý Thiên Thiên.

Mà Lý Thiên Thiên là một người không có não, vừa rồi nhìn thấy ánh mắt thương hại của Nhược Tích, cũng không đoái hoài tới ánh mắt kinh khủng của Bách Lý Thần, lập tức đi lên phía trước, rống lớn: "Ta cảnh cáo ngươi, ngươi không nên quá đáng, đừng tưởng rằng Nhược Tích tỷ yếu đuối thì ngươi có thể tùy tiện ức hiếp nàng, Nhược Tích tỷ là người tốt, nếu ngươi nói xấu nàng, đừng trách ta không khách sáo với ngươi."

Cái gì, yếu đuối? Ức hiếp? Người tốt?

Thượng Quan Tây Nguyệt kinh ngạc nhìn Nhược Tích đang núp phía sau, nói thật, điển(daffnille3/quysdo0n nàng đúng là không thể phát hiện ra Nhược Tích nhu nhược, nhìn sự ác độc trong mắt nàng, nhìn thế nào cũng không phải là người hiền lành, chỉ có Lý Thiên Thiên ngu ngốc mới cho rằng nàng là người tốt.

Thượng Quan Tây Nguyệt im lặng nhìn Lý Thiên Thiên, lắc đầu, ai, nàng không đành lòng nhìn nàng, bị người ta lôi ra làm bia đỡ đạn còn ra sức bảo vệ người ta như thế, thật không biết nên nói là đơn thuần, hay là ngu xuẩn nữa....

Thượng Quan Tây Nguyệt không tiếp tục nhìn Lý Thiên Thiên nữa, đẩy nàng qua một bên, giữ nàng lại, sau đó nhìn thẳng vào Nhược Tích cười như không cười nói: "Thế nào, chẳng lẽ Nhược Tích học tỷ thật sự có ý nghĩ gì khác, chẳng lẽ là có lòng đối với Thần?"

Tiếng ồn ào chung quanh càng lớn hơn, Nhược Tích nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Tây Nguyệt, là nàng, đều là nàng, làm hại mình lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan, tiến cũng không được, mà lùi cũng không xong, bây giờ biện pháp duy nhất là nói xin lỗi với nàng, nhưng dù có như thế, cũng không có nghĩa là nàng thua, còn nhiều thời gian, nàng nhất định khiến cho nàng ta biết mình lợi hại!

"Thượng Quan cô nương, thật xin lỗi!" Má chữ này, là từ trong kẽ răng Nhược Tích chui ra, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không hề để ý, chỉ muốn nàng nói xin lỗi thôi, những thứ khác nàng cũng mặc kệ.

"Được rồi, ta đại nhân đại lượng, không so đo với ngươi." Thượng Quan Tây Nguyệt được tiện nghi còn khoe mẽ, nói ra lời này khiến đáy mắt Nhược Tích đầy sát ý, hận không thể tiến lên cho nàng hai bạt tai.

"Được rồi" trên đài ngăn các nàng giằng co "Người nào thông qua xin đứng sang một bên, sau đó chúng ta tiến hành trận tỷ thí thứ hai, trận thứ hai không giống với trận đầu, những học viên nào từng thua ở trận thứ hai sẽ lên đài." Ông lão vuốt râu tiếp tục nói: "Hôm nay trận thứ hai sẽ so sức chiến đấu, những học viên mới sẽ giao đấu với nhau, còn lại sáu người sẽ đối chiến với học viên có cùng thực lực trong học viện, trận đấu đó để khảo thí các ngươi, đến cuối cùng, chúng ta sẽ tuyên ra hai vị trong đó, những người khác chưa được thông qua sẽ không được tuyên, người thắng, sẽ vào học viện của chúng ta, các ngươi nghe rõ chưa?"

Ông lão vừa mới nói xong, người phía dưới đều gật đầu.

Ai có thể cười đến cuối cùng, nhìn cuộc tỷ thí này, trong lòng của mỗi người đều ôm hy vọng rất lớn, hi vọng có thể thông qua, nhưng bọn họ cũng biết, người thắng chỉ có hai người, ở đại lục này mạnh được yếu thua, tỷ lệ thông qua của bọn họ có lẽ rất nhỏ, nhưng bọn họ không hối hận, dù sao bọn họ chỉ có thể cố gắng, cũng biết là vô quyết định có móng tay nhọn.

Ông lão hài lòng nhẹ nhàng gật đầu, mắt nhìn xuống phía dưới, đang suy tư để sáu người nào đến khảo thí những học viên mới này.

Thật lâu sau, hần mới chậm rãi duỗi ngón tay ra chỉ Nhực Tích "Nhực Tích, ngươi thân là học tử, nên ra khảo thí những học viên mới này đi, còn mấy người các ngươi nữa." Tay của ông tiếp tục chỉ mấy nam tử đứng ở phía sau.

Bọn họ ra khảo thí, trong mắt mấy nam tử lóe lên sự kinh hãi, điều này chẳng phải có nghĩa là bọn họ có thể tiến lại gần với tiểu sư muội này rồi sao?

Nhực Tích hơi sững sốt một chút, nàng không ngờ sẽ đề cho mình ra khảo thí những người này, nhưng... mắt Nhực Tích chuyển về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, con mắt khẽ híp lại, đáy mắt lại lóe ra tia sáng kỳ dị.

Tỷ thí một đối một, khó đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lần này ta sẽ dạy cho ngươi một bài học, để ngươi biết không phải ai cũng có thể đắc tội, dù thực lực ngươi cao, nhưng chung quy vẫn thấp hơn ta, xem thử lần này ta đối phó ngươi thế nào.

Trên sân đấu võ, còn lại mười sáu người, tất cả đều làm thành một vòng tròn, Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần đứng chung một chỗ, thái độ lạnh nhạt, không có một chút hoảng hốt.

"A" Rốt cục có một người cử động, kêu to phóng tới Thượng Quan Tây Nguyệt, bắt đầu chiến đấu.

Thượng Quan Tây Nguyệt linh hoạt tránh thoát người đang xông tới, tiếp theo giơ chân lên đá thẳng vào bụng hần, người kia lao đảo một cái, lại hung ác vọt lên, cuối cùng, Thượng Quan Tây Nguyệt cảm thấy không thú vị, trực tiếp dùng thực lực Võ Linh sơ cấp đánh bay hần xuống đất, không bỏ dẫy nổi.

Bách Lý Thần ở bên này lại nhanh hơn, một tay một người, giải quyết hoàn mỹ.

Đến cuối cùng, trên đài luận võ còn lại sáu người, trạng thái của Bách Lý Thần và Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn giống như chưa từng đánh nhau, không có chút phập phồng, mà bốn người còn lại, không phải thở hồng hộc, thì cũng bị thương nhẹ.

"Tốt, tiếp tục" Giọng của ông lão to hơn "Đã như vậy, hiện tại sáu người các ngươi đi lên khảo thí, nhớ kỹ, chỉ có thể dùng thực lực ngang hàng để khảo thí, hiểu chưa?"

Đám người Nhực Tích nhẹ nhàng gật đầu, bay lên đài luận võ bên, lúc đầu mấy nam tử kia đều giành nhau bay đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, thế nhưng không đề ý nên đã bị Nhực Tích đoạt trước, không có cách nào, chỉ có thể tự nhận không may sờ mũi đi đến trước mặt người khác.

Lúc này, Nhực Tích và Thượng Quan Tây Nguyệt đối mặt đứng chung một chỗ, ngay cả người ở dưới đài cũng cảm giác được bầu không khí càng lúc càng kỳ dị...

"Nhực Tích sư tỷ, thật là đúng dịp." Thượng Quan Tây Nguyệt nở nụ cười sáng rỡ nhìn sắc mặt Nhực Tích âm trầm, tuy là trên mặt vui vẻ, nhưng trong mắt Thượng Quan Tây Nguyệt lại rất bén nhọn, hừ, bản cô nương còn không biết tâm tư của ngươi sao, muốn mượn cơ hội này để trừ khử ta, cũng phải xem ngươi có năng lực đó hay không đã, nếu không đến lúc đó coi chừng trộm gà không được còn mất cả nắm gạo, như vậy thì không còn ý nghĩa gì nữa rồi!

Mặt Nhực Tích lạnh lùng ngoan độc, tức giận trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng ta vừa đến đã hại mình mất mặt mũi, nếu không dạy dỗ nàng ta một chút, thì nàng không thể vượt qua cơn tức này.

"Thượng Quan tiểu thư, chút nữa ngươi nên chú ý một chút, lúc khảo thí không biết trước được, đến lúc đó có ngộ thương ngươi người cũng đừng trách ta."

Thượng Quan Tây Nguyệt cười mỉa mai một tiếng: "Nhực Tích sư tỷ, đây cũng là điều ta muốn nói với ngươi, đến lúc đó ta ngộ thương ngươi, đoán chừng mặt của ngươi sẽ mất hết đó."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Đừng nhúc nhích, để ta ôm nàng như vậy!

Edit: susublu

Thượng Quan Tây Nguyệt cười mỉa mai một tiếng: "Nhực Tích sư tỷ, đây cũng là điều ta muốn nói với ngươi, đến lúc đó ta ngộ thương ngươi, đoán chừng mặt của ngươi sẽ mất hết đó."

"Ngươi..." Nhực Tích còn muốn nói gì đó, nhưng trọng tài đã bay lên đài nói: "Các người đều có thực lực trên những học viên mới, khi các ngươi đánh nhau, không thể dùng thực lực cao hơn bọn họ, biết không?"

"Biết" Âm thanh chính tề vang dội.

"Vậy thì tốt, tất cả dựa vào các ngươi, ta tin rằng các ngươi sẽ làm tốt, sẽ không khiến ta thất vọng."

Nói xong, trận tỷ thí thứ hai chính thức bắt đầu.

Những người khác đều đã bắt đầu tỷ thí, mà Thượng Quan Tây Nguyệt và Nhược Tích lại không hề động dậy một chút nào, nhìn chăm chú lẫn nhau!

Sau đó, Nhược Tích lui về sau một bước, đáy mắt nổi lên ý lạnh, nàng đột nhiên nâng tay lên, phát ra luồng sáng màu xanh nhạt, vừa rồi trọng tài nói, nhất định phải dùng thực lực ngang hàng mới được, cho nên Nhược Tích cũng sử dụng Vô Linh sơ cấp.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở một bên, chỉ cảm thấy cảm giác áp bách, sau đó, nàng khẽ cười một tiếng, quanh thân dâng lên một vòng trong bảo vệ, bao bọc nàng vào bên trong.

Mà đòn tấn công Nhược Tích phát ra đều đánh vào vòng bảo vệ, nhưng nó không hề bị dao động, tựa như đá chìm dưới đáy biển, không có một chút động tĩnh.

"Làm sao có thể... Ngươi..." Nhược Tích hơi kinh ngạc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không hề bị thương đứng ở đó, rõ ràng nàng đã dùng linh lực cao hơn bậc sơ cấp một chút, vì sao nàng không có một chút cảm giác nào chứ, chẳng lẽ thực lực của nàng còn cao hơn mình?

Không có khả năng, rõ ràng vừa rồi khảo thí nàng là Vô Linh sơ cấp, vậy rốt cuộc là nguyên nhân gì!

Nếu như không phải thực lực cao hơn mình, vậy vì sao một chút cảm giác cũng không có...

Nhìn ánh mắt dò xét của Nhược Tích, Thượng Quan Tây Nguyệt nhún vai, khẽ cười một tiếng: "Nhược Tích học tỷ, không phải vừa rồi ta đã nói rồi sao, không chừng đợi chút nữa ta ngộ thương ngươi, ngươi phải chuẩn bị tốt tâm lý bị thương đi!"

Đôi mắt đen bóng, khinh thường Nhược Tích, thái độ này của nàng lại kích thích Nhược Tích thêm lần nữa.

"Hừ, bớt nói khoác đi, xem chiêu!"

Ánh mắt Nhược Tích ác độc, cắn răng một cái, điều động thực lực của Vô Linh cao cấp...

Hôm nay nhất định nàng phải cho Thượng Quan Tây Nguyệt biết mặt... Để nàng hối hận vì lời nói của mình...

Mặc dù Nhược Tích dùng thực lực của Vô Linh cao cấp, nhưng nàng không chế rất tốt, ẩn giấu cũng rất tốt, không hề bị người khác phát hiện.

Vào giây phút đó, thực lực mạnh mẽ của Vô Linh cao cấp đánh về phía Thượng Quan Tây Nguyệt không chút lưu tình.

Hừ, lần này ngươi nhất định sẽ chết, Nhược Tích dương dương tự đắc ý chờ đợi nhìn thấy bộ dáng thất bại của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Ai ngờ lại khiến Nhược Tích thất vọng, Thượng Quan Tây Nguyệt không có chút phản ứng nào, bộ dáng tự tại, nàng ta không biết Thượng Quan Tây Nguyệt có Tinh Thần lực rất mạnh, cho nên mới có thể tự nhiên không chế Tinh Thần lực chống lại đòn tấn công ở bên ngoài!

Công kích của mình lại như bỏ đá xuống biển, Nhược Tích và Thượng Quan Tây Nguyệt trừng mắt lẫn nhau, cứ giằng co như vậy.

Đến... Nhìn thấy trận đấu xung quanh liên tục kết thúc, Nhược Tích hơi nóng nảy, không tự chủ mà để lộ thực lực thật sự ở trước mặt mọi người, bay thẳng về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Àm..." Nhược Tích vung một chưởng đánh thủng một lỗ xuống mặt đất, Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm nghĩ, cũng may mình tránh nhanh, nếu không có phải nàng sẽ bị đập nát không?

Thượng Quan Tây Nguyệt lạnh lùng nhìn Nhược Tích, ngươi đã như thế, thì ta cũng không khách sáo...

Người dưới đài đều kinh ngạc há to mồm, sao lại thế này, không phải nói là dùng thực lực ngang nhau sao, vì sao Nhược Tích học tỷ dùng Vô Linh cao cấp, diễn(daffn/le3?" quydon tiểu sư muội mới tới này mới chỉ là Vô Linh sơ cấp thôi, đây không phải là ý mạnh hiếp yếu, ý lớn hiếp nhỏ sao?

Nam tử vừa mới kiểm tra xong nhìn không được nữa, lớn tiếng hô về phía đài: "Nhược Tích học tỷ, ngươi quá đáng, không phải Trương trưởng lão đã nói dùng thực lực ngang nhau sao, vì sao ngươi lại sử dụng thực lực của Vô Linh cao cấp."

"Đúng vậy, không sai, ngươi như vậy không phải là khi dễ tiểu sư muội mới tới sao?"

Nghe người dưới đài bảo vệ Thượng Quan Tây Nguyệt, trong mắt Nhược Tích lóe lên sát ý, còn chưa vào học viện đã có nhiều người bảo vệ nàng, nếu nàng vào rồi thì làm gì còn chỗ cho mình nữa, không được, vốn dĩ hôm nay chỉ muốn giáo huấn nàng ta một chút thôi, nhưng bây giờ, nàng muốn giết nàng ta, chấm dứt hậu họa!

Trương trưởng lão ở trên đài cũng thấy, thật ra hắn đã sớm nhìn ra Nhược Tích sử dụng Vô Linh cao cấp, nhưng hắn cũng không lên tiếng, bởi vì hắn nhìn ra Thượng Quan Tây Nguyệt không hề khó chịu, ngược lại còn có thể chống cự được thực lực như vậy, cho nên hắn muốn xem tiếp, thử xem rốt cuộc thực lực của Thượng Quan Tây Nguyệt cao bao nhiêu!

Bách Lý Thần đã giao đấu xong, đi xuống dưới đài, nhìn thấy Nhược Tích không tuân thủ quy tắc tỷ thí, một mình vận dụng linh lực Võ Linh cao cấp, hai tay nắm chặt lại, nếu không phải bận tâm tới Nguyệt nhi, hẳn đã sớm bay lên đài bóp chết nàng ta rồi.

Thấy mình không đánh trúng được Thượng Quan Tây Nguyệt, Nhược Tích nổi giận, cũng không đoái hoài tới ý kiến của mọi người đối với cách làm của mình, vận toàn bộ linh lực trong người ra ngoài, Nhược Tích bộc phát linh lực tụ lại trong lòng bàn tay, chậm rãi biến thành một quả cầu lớn, sau đó nàng bỗng nhiên đẩy về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Dưới đòn tấn công mạnh mẽ này, Thượng Quan Tây Nguyệt lui về phía sau mấy bước, kết hợp Tinh Thần lực và linh lực lại với nhau, sức mạnh tỏa ra càng lớn hơn, đánh về phía Nhược Tích, Nhược Tích né không kịp, bỗng chốc bị đánh trúng ngực, mặc dù nàng ổn định thân thể, nhưng vẫn không cách nào chống chọi, lui về sau mấy bước mới ngừng lại.

"Người... Sao lại thế..." Nhược Tích che ngực, không thể tin nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt đang thu chiêu lại, làm sao có thể, mình lại bị một Võ Linh sơ cấp đánh bại, chuyện này làm sao có thể!

Tất cả mọi người dưới đài đều tròn mắt há mồm, nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt đẩy sừng bái, trời ạ, tiểu sư muội này quá mạnh mẽ, không chỉ có vóc người đẹp, ngay cả thực lực cũng lợi hại như thế, lại có thể được đánh bại Nhược Tích sư tỷ của học viện, hơn nữa còn đánh bại người cấp bậc cao hơn mình, bây giờ tiểu sư muội này mới chỉ là Võ Linh sơ cấp, thiên phú như vậy bảo bọn họ sống thế nào đây!

"Được rồi, kết quả khảo nghiệm hôm nay đã rõ, người thắng là Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần, đáng tiếc cho những người khác, các người không được tuyên, nhưng các người cũng đừng nản chí, trở về tu luyện cho tốt, đợi một thời gian nữa nhất định có thể trở thành người đứng trên vạn người!" Trương trưởng lão hài lòng nhẹ gật đầu, xem ra mình không có nhìn lầm, Thượng Quan Tây Nguyệt là người có thực lực.

Lý Thiên Thiên nhìn thấy ngay cả Nhược Tích tỷ nàng sừng bái nhất cũng thua trong tay nữ nhân này, lập tức không phục la hét: "Trương trưởng lão, khảo nghiệm này không tính, nhất định nữ nhân này giờ thủ đoạn gì đó, Nhược Tích tỷ sẽ không thua nàng."

Trương trưởng lão nhìn Lý Thiên Thiên kiêu căng, bắt đầu đi lắc đầu, bình thường đều bị đại trưởng lão làm hư, tính cách như vậy không chừng sau này sẽ đắc tội với người khác.

"Được rồi, hai người các người dẫn sư đệ và sư muội mới tới về phòng đi." Trương trưởng lão không để ý đến Lý Thiên Thiên, dặn dò hai nam tử bên cạnh dẫn hai người Bách Lý Thần đến chỗ ở.

Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào phòng của mình, bên trong còn có một người.

Người kia nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi đến, cười gượng gạo nói: "Xin chào, người mới tới sao, người tên là gì vậy, ta là Vân Tiểu Tiểu, người có thể gọi ta là Tiểu Tiểu."

Nhìn Vân Tiểu Tiểu nhiệt tình, khỏe miệng Thượng Quan Tây Nguyệt giật một cái, đây quả thực là một phiên bản của Tiên Phán Phán, nghĩ đến Tiên Phán Phán, diend@fn*llequysdoOn Thượng Quan Tây Nguyệt không nhận được mà nghĩ ngờ, từ khi thành thân xong cũng không có gặp lại nàng, bây giờ mình lại đi tới cái đại lục xa lạ này, cũng không có cơ hội gặp mặt nàng.

Vân Tiểu Tiểu nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không trả lời mình, ngược lại không biết đang suy nghĩ cái gì, liền lắc cánh tay của nàng: "Ta là Tiểu Tiểu, người tên gì."

Nhìn Vân Tiểu Tiểu cười chân thành trước mặt, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nở nụ cười thân mật "Xin chào, ta là Thượng Quan Tây Nguyệt."

Nào biết Vân Tiểu Tiểu không nói câu nào, cứ ngơ ngác nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt như vậy, miệng không ngừng hô lên: "Trời ạ, người quá đẹp, nụ cười vừa rồi khiến cho ta không chịu nổi, vậy ta gọi người là Nguyệt nhi, cho thấy chúng ta rất thân mật có được không."

Khỏe miệng Thượng Quan Tây Nguyệt co giật mạnh hơn, nàng buồn cười nhìn Vân Tiểu Tiểu, trong lòng đã công nhận nàng.

Thời gian trôi qua từng ngày một, chỉ trong nháy mắt mà nàng đã ở trong cái học viện này hơn nửa tháng, nửa tháng này Thượng Quan Tây Nguyệt chú tâm tu luyện và làm quen với hoàn cảnh sống mới nên không để ý đến Bách Lý Thần, ngày hôm nay, rốt cục Bách Lý Thần nhận không được nữa, lặng lẽ đi vào trong phòng Thượng Quan Tây Nguyệt.

Vốn dĩ Thượng Quan Tây Nguyệt đã nằm nghỉ ngơi, bỗng nhiên trông thấy một bóng người mặc đồ đen lao đến nên lập tức ngồi thẳng lên, khẽ quát một tiếng "Ai "

Người kia không có trả lời, trực tiếp ôm Thượng Quan Tây Nguyệt vào ngực.

Thượng Quan Tây Nguyệt muốn đẩy hắn ra, nhưng khi người thấy mùi hương quen thuộc, nàng cười, nghe lời rúc vào trong ngực của hắn.

"Thần, sao chàng lại tới đây."

Bách Lý Thần ôm Thượng Quan Tây Nguyệt thật chặt, hận không thể vò nát nàng vào trong xương, nghe thấy câu hỏi của nàng, Bách Lý Thần uất ức nói: "Nguyệt nhi, có phải nàng đã quên vì phu rồi không, lâu như vậy rồi mà cũng không tới tìm ta."

"Phốc phốc..." Thượng Quan Tây Nguyệt cười không có chút hình tượng, nhưng nàng đè ép cuồng hống, nàng sợ đánh thức Vân Tiểu Tiểu ở phòng bên cạnh.

"Nguyệt nhi, nàng cười cái gì." Bách Lý Thần bắt mạch kéo Thượng Quan Tây Nguyệt ra một chút, nhìn nét mặt tươi cười như hoa của nàng, tâm trạng vốn đang ngọt ngào cũng rộng mở sáng lạn.

Thượng Quan Tây Nguyệt lắc đầu, an tâm dựa vào đầu vai của hắn, hài lòng nhắm hai mắt lại, thật ra nàng cũng rất muốn gặp hắn, nhưng sợ lúc đi tìm hắn lại bị người khác phát hiện, cho nên không có đi, không ngờ hôm nay hắn lại len lén đến tìm mình, Thượng Quan Tây Nguyệt cảm thấy rất vui vẻ.

"Nguyệt nhi, lâu rồi ta không có..." Không nói tiếp mà để Thượng Quan Tây Nguyệt hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn hắn hỏi.

"Không có cái gì!"

Nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt ngây thơ, lòng Bách Lý Thần ngứa ngáy khó nhịn, hận không thể lập tức đẩy nàng té nhào xuống giường.

"Không có..." Bách Lý Thần có ý đồ xấu không nói tiếp, chỉ dùng ánh mắt mập mờ nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy hắn chỉ nói dờ dang nên cảm giác gấp gáp, liền đẩy hắn một cái "Chàng mau nói đi, không có cái gì..."

Thượng Quan Tây Nguyệt không nói thêm nữa, bởi vì nàng trông thấy ánh mắt mập mờ của Bách Lý Thần, còn có nụ cười xấu xa ở khóe miệng nữa, lập tức nghĩ tới điều gì, gương mặt đỏ lên, cúi đầu tựa vào trong ngực Bách Lý Thần "Chàng đúng là tên háo sắc, bây giờ là lúc nào mà chàng còn suy nghĩ đến những thứ này!"

Bách Lý Thần nâng khuôn mặt Thượng Quan Tây Nguyệt lên, nhìn nàng ở khoảng cách gần "Nương tử, sao ta lại háo sắc, ta không nói gì thêm cả, chẳng lẽ nàng suy nghĩ đến cái gì không nên nghĩ sao?"

Nghe thấy Bách Lý Thần lại dám hỏi lại câu này, mặt Thượng Quan Tây Nguyệt càng đỏ hơn, như sắp nị nướng chín, Bách Lý Thần này bình thường nhìn có vẻ là người rất nghiêm chỉnh, không ngờ lại không đứng đắn như vậy.

"Được rồi, chàng nhanh đi ra ngoài đi, nếu không người ở phòng bên cạnh tỉnh lại sẽ không tốt."

Bách Lý Thần không tình nguyện, ôm Thượng Quan Tây Nguyệt thật chặt: "Không muốn, ta không muốn, nương tử, đã lâu rồi ta không gặp nàng, hôm nay vất vả lắm mới tới được đây, ta không đi, ngủ cùng nàng tới sáng." Nói xong, để chứng lời mình nói, Bách Lý Thần nằm xuống bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt tròn tròn mắt, ngờ ngác nhìn Bách Lý Thần đã nhắm mắt lại, nàng cúi người, nhẹ nhàng đẩy hắn, thấp giọng nói: "Được rồi, Bách Lý Thần, đừng phá nữa, bị người ta phát hiện sẽ nguy đó."

Nghe thấy giọng nói thầm như kẻ trộm của Thượng Quan Tây Nguyệt ở bên tai, khóe miệng Bách Lý Thần khẽ nhếch lên, tay phải vươn ra kéo thẳng Thượng Quan Tây Nguyệt vào trong ngực, cứ nằm đó ôm nàng thật chặt.

Thượng Quan Tây Nguyệt giả dụ: "Bách Lý Thần, chàng đi về nhanh đi, nhanh lên."

"Không muốn" Bách Lý Thần nhẹ ngửi mùi tóc của Thượng Quan Tây Nguyệt, say mê nhắm mắt lại, ôm nương tử đi ngủ là thoải mái nhất, hơn nửa tháng nay hắn vốn không thể ngủ ngon giấc, giờ mới đến phòng của Nguyệt nhi thôi mà đã cảm thấy buồn ngủ rồi.

"Nương tử, đừng nhúc nhích, để ta ôm nàng như vậy..."

Nghe giọng nói mệt mỏi của Bách Lý Thần, Thượng Quan Tây Nguyệt không giả dụ nữa, cứ ngoan ngoãn tựa vào lòng Bách Lý Thần.

Chỉ chốc lát sau, bên tai nàng vang lên tiếng hít thở đều đều.

Thượng Quan Tây Nguyệt lặng lẽ ngẩng đầu, phát hiện Bách Lý Thần đã ngủ say.

Nàng duỗi ngón tay mảnh khảnh ra vuốt mặt Bách Lý Thần, khi thấy màu xanh đen dưới mắt hắn, Thượng Quan Tây Nguyệt không nhịn được mà đau lòng, nàng cũng hiểu nhất định mấy ngày nay Bách Lý Thần không ngủ ngon giấc!

Giống như cảm nhận được Thượng Quan Tây Nguyệt chạm vào mình, Bách Lý Thần đang chìm trong mộng cũng khẽ nhếch khóe miệng.

Thượng Quan Tây Nguyệt trông thấy hắn như vậy, cũng hơi nở nụ cười, sau đó tựa đầu vào trong ngực của hắn, ngửi mùi hương của riêng hắn, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng chậm chậm ngủ thiếp đi.

Hai người ngủ một đêm không mộng, tựa vào nhau...

Sáng ngày hôm sau, Thượng Quan Tây Nguyệt vươn tay sờ ra ngoài, đã không còn ai nữa, nàng nhanh chóng mở to mắt, phát hiện chỗ Bách Lý Thần nằm đã trống không, chỉ có nhiệt độ cơ thể nhàn nhạt còn lưu lại, cho thấy hắn đã rời đi được một lúc.

Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi dậy, ngờ ngác nhìn vị trí Bách Lý Thần nằm tối hôm qua, tay phải nhẹ nhàng xoa lên đó, đáy mắt thất lạc.

Thượng Quan Tây Nguyệt cứ sững sờ như vậy, đến khi Vân Tiếu Tiếu gõ cửa phòng nàng mới đứng dậy.

"Nguyệt nhi, ngươi dậy rồi." Vân Tiểu Tiểu nhìn thoáng qua Thượng Quan Tây Nguyệt, giống như cảm thấy tâm trạng của nàng không tốt.

Thượng Quan Tây Nguyệt gật đầu, đi đến cái bàn bên cạnh rót một ly nước để uống, trong đầu lại lơ đãng nhớ tới Bách Lý Thần, không biết hắn trở về lúc nào, có bị ai phát hiện không, bây giờ đang làm cái gì!

"Nguyệt nhi, Nguyệt nhi" Vân Tiểu Tiểu cảm thấy kỳ quái nên quơ tay áo ở trước mặt nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt lấy lại tinh thần, mỉm cười với nàng "A, không có gì, chỉ là nghĩ đến một ít chuyện."

Vân Tiểu Tiểu cũng rất đơn thuần, nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nói như vậy thì cũng cho là như vậy.

"Đúng rồi, Nguyệt nhi" Hình như Vân Tiểu Tiểu nghĩ đến cái gì đó, quay người hỏi Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị đi ra ngoài.

Thượng Quan Tây Nguyệt quay người lại "Thế nào!"

"Không có, chỉ là... Nguyệt nhi, tối hôm qua ngươi có nghe thấy âm thanh gì hay không."

Vân Tiểu Tiểu nghi ngờ gãi đầu, không có cách nào nói ra được, thật là kỳ quái, vì sao tối hôm qua mình nghe được âm thanh của nam nhân, mà lại còn là từ phòng của Nguyệt nhi, nhưng nơi này không cho phép nam nhân đi vào, tại sao có thể có nam nhân ở trong phòng Nguyệt nhi được, chẳng lẽ tối hôm qua mình bị ảo giác nên nghe lầm sao?

Thượng Quan Tây Nguyệt bị Vân Tiểu Tiểu hỏi như vậy, mặt đỏ lên, sao Tiểu Tiểu lại hỏi như vậy, chẳng lẽ nghe được giọng của Thần sao? Hắn là không đi, diên[da]fn

"Chuyện này... Tiểu Tiểu..." Thượng Quan Tây Nguyệt hơi cà lăm, không biết nên mở miệng thế nào, về sau suy nghĩ ra, rốt cục cũng biết nên hỏi thế nào.

"Tiểu Tiểu, ngươi... Có phải ngươi nghe được âm thanh gì hay không." Thượng Quan Tây Nguyệt thử hỏi, trong lòng lại liên tục cầu nguyện, tuyệt đối không nên nghe thấy cái gì cả!

"Ta cũng không biết..." Vân Tiểu Tiểu sờ đầu, cố gắng nhớ lại xem tối hôm qua mình nghe thấy âm thanh gì "Ừ... Tối hôm qua ta nghe thấy giọng của nam nhân, hắn nói cái gì mà nương tử, còn nói ban đêm muốn ngủ ở đây, thật ra ta cũng không nghe rõ lắm, Nguyệt nhi, ngươi có nghe thấy không?"

Nghe được rõ ràng như vậy còn nói là không rõ ràng lắm, Thượng Quan Tây Nguyệt cảm thấy mặt mình đỏ như bị thiêu đốt, nàng không khỏi thầm oán trách Bách Lý Thần, nhưng trong lòng lại đang suy tư nên trả lời Vân Tiểu Tiểu thế nào.

"Không có, tối hôm qua ta ngủ rất sớm, không nghe thấy âm thanh gì cả, đúng rồi... Tiểu Tiểu, ta có chút chuyện, ra ngoài trước đây." Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong cũng chạy trốn, nếu không nàng không biết Vân Tiểu Tiểu sẽ còn nói ra lời kinh người nào nữa.

"Chờ một chút, Nguyệt nhi..." Vân Tiểu Tiểu đột nhiên nghĩ đến chuyện mình muốn nói với nàng, vội vàng kéo nàng lại.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ là nàng lại muốn hỏi mình có nghe thấy âm thanh gì không nên liền đẩy tay của nàng ra, bước nhanh về phía trước "Tiểu Tiểu, ta thật sự có chuyện, trở lại rồi nói sau."

"Cái gì" Vân Tiểu Tiểu dùng sức giữ chặt Thượng Quan Tây Nguyệt "Ta phải nói cho ngươi biết, hôm nay học viện yêu cầu tất cả mọi người tập hợp ở sân tỷ thí."

"A" Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu lại "Tại sao phải tập hợp, có chuyện gì không?"

Vân Tiểu Tiểu lắc đầu, kéo cánh tay của nàng đi đến chỗ tập hợp "Ta cũng không biết, chúng ta đi nhanh đi, nếu đến trễ sẽ không tốt!"

Đội các nàng nơi, vẫn hơi trễ, tất cả mọi người đều đã đứng ngay ngắn về các đội, hai người Thượng Quan Tây Nguyệt xuất hiện ở phía trước hết sức đột ngột.

Trong đội ngũ có rất nhiều nam tử si mê nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, không ngờ mấy ngày qua không gặp tiểu sư muội này, nàng trở nên càng ngày càng đẹp.

Bách Lý Thần nắm chặt hai tay, hắn hận không thể tiến lên đào hai mắt của những người này, để bọn hắn không thể nhìn chăm chú nương tử của mình nữa.

Nhược Tích đứng ở hàng thứ nhất nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt khoan thai tới chậm, lập tức giận không chỗ phát tiết, từ lần trước bị nàng đánh bại, nàng ta vẫn chưa ra khỏi cửa, tự giam mình trong phòng không ngừng tu luyện, rốt cục, nàng cảm thấy mình sắp đột phá Vô Linh cao cấp, cách cấp bậc đỉnh phong không xa!

Lý Thiên Thiên đứng bên cạnh Nhược Tích nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng không giữ được bình tĩnh như Nhược Tích, nàng tức giận đi lên phía trước một bước, lớn tiếng nói: "Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi biết rất rõ hôm nay phải tập hợp, ngươi còn tới muộn như vậy, là không để trường lão của học viện vào mắt sao?"

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Lý Thiên Thiên luôn muốn gây sự với nàng, trong lòng cực kỳ bất lực, thật ra nàng không muốn so đo với nàng ta, thế nhưng vì sao hết lần này tới lần khác những người này đều mù mắt mà chia hòng súng về phía nàng vậy.

Vân Tiểu Tiểu muốn mở miệng giải thích, lại bị Thượng Quan Tây Nguyệt ngăn cản "Không cần nói nhiều với loại người này, nói nhiều với phé nhân cũng chỉ là nói nhảm, phí nước bọt của mình thôi."

"Người... Thượng Quan Tây Nguyệt, người dám mắng ta là phé nhân!" Lý Thiên Thiên tức giận chỉ về phía nàng, nàng thật sự không chịu nổi, từ khi gặp được nữ nhân này, nàng bị chọc tức nhiều hơn bất kỳ ai trên đời này.

Ngón tay nhỏ của Thượng Quan Tây Nguyệt bắn ra một luồng sáng, đánh lệch ngón tay của Lý Thiên Thiên nghiêng sang một bên "Ta ghét nhất là người khác dùng ngón tay chỉ vào người của ta, người cũng không ngoại lệ, nếu như có lần nữa, có cần ta nói cho người biết kết quả thế nào không?"

Khí phách, quá khí phách, đây là tiếng lòng của tất cả mọi người, không ngờ tiểu sư muội mới tới này lại dám đối nghịch với ái nữ cuar đại trưởng lão như vậy, không thể không nói, chỉ riêng phần dũng khí này thôi, cũng khiến người khác không thể không bội phục!

Lý Thiên Thiên không kịp đề phòng, đầu ngón tay bị đánh đến đau nhức, nàng ta đang muốn dùng ngón tay khác chỉ vào nàng, nhưng nghe thấy lời nàng nói, nhìn thấy ánh mắt của nàng không có chút gọn sòng, chẳng biết tại sao, nàng ta lại bị dọa đến không dám nói tiếp nữa, nàng cảm nhận được Thượng Quan Tây Nguyệt có một khí thế khiến người khác không thể khinh thường.

Thượng Quan Tây Nguyệt cười lạnh một tiếng, sau đó đẩy Lý Thiên Thiên đang cản đường ra, kéo Vân Tiểu Tiểu đã ngã người đứng vào trong đội ngũ.

"Thiên Thiên, người không sao chứ!" Nhục Tích vội vàng đi lên trước, quan tâm nhìn Lý Thiên Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phé Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Hấn là biểu ca của ta!

Edit: susubluu

Khóe miệng Thượng Quan Tây Nguyệt cong lên nhưng lại không giống như đang cười, hiện tại mới bắt đầu giả bộ, không cảm thấy đã chậm sao, vừa rồi không phải là không muốn giúp Lý Thiên Thiên sao.

Thế nhưng Lý Thiên Thiên là kẻ ngu, ngay cả điều ấy cũng không nhận ra, nàng ngẩng đầu cảm động nhìn Nhục Tích: "Nhục Tích tỷ, ta không sao, đều do nàng."

Thượng Quan Tây Nguyệt không né tránh ánh mắt tức giận của Lý Thiên Thiên, mắt cũng mang theo ý lạnh nhìn nàng, đến khi Lý Thiên Thiên không chịu nổi quay đầu lại, đứng về chỗ của mình.

"Nguyệt nhi" Vân Tiểu Tiểu len lén lôi kéo Thượng Quan Tây Nguyệt, nhỏ giọng nói: "Nguyệt nhi, Lý Thiên Thiên là nữ nhi duy nhất của đại trưởng lão, hôm nay người đắc tội với nàng ta chỉ sợ nàng ta sẽ trả thù người."

Vân Tiểu Tiểu rất lo lắng, Thượng Quan Tây Nguyệt là bạn tốt của mình, nàng không hy vọng nhìn thấy nàng bị thương!

Thượng Quan Tây Nguyệt nghiêng đầu sang nhìn Vân Tiểu Tiểu đang lo lắng, có chút cảm động, nàng cũng nhỏ giọng nói với Vân Tiểu Tiểu: "Tiểu Tiểu, người cũng biết, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, thì ta sẽ trả lại gấp trăm nghìn lần, ở trước mặt những người này, diễn(daffn;B[e[quydon chỉ có khi người mạnh hơn các nàng thì các nàng mới không ức hiếp người mà ngược lại sẽ kính sợ người, Lý Thiên Thiên đó, ta không quan tâm nàng ta là nữ nhi của ai, chỉ cần chọc đến ta, thì không ai có cuộc sống dễ chịu."

Vân Tiểu Tiểu sùng bái nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng quyết định từ hôm nay trở đi, Thượng Quan Tây Nguyệt sẽ là thần tượng của mình, nàng phải noi gương thần tượng, trở nên mạnh mẽ để không cần phải nhìn ánh mắt của người khác nữa.

"Ừ, ta đã biết, Nguyệt nhi!" Vân Tiểu Tiểu gật đầu.

Nguyệt nhi nói không sai, chỉ có khiến mình trở nên mạnh mẽ thì mới không bị người khác ức hiếp!

Thượng Quan Tây Nguyệt hài lòng gật đầu, đúng lúc này, nàng trông thấy một nam nhân trung niên mặc áo trường bào màu xanh đi lên đài, cách ăn nói của hắn có thâm ý, xem ra cũng không phải người tốt gì.

"Nguyệt nhi, hấn là Lý trưởng lão cha của Lý Thiên Thiên, ngày nào hấn đều có một cái biểu cảm này khiến cho người ta nhìn thấy là khó chịu." Vân Tiểu Tiểu nhẹ giọng nói, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn nghe rất rõ ràng.

Thì ra lão già này là cha của Lý Thiên Thiên, khó trách đều có một đức hạnh giống nhau, cứ như ai thiếu tiền hán vậy, Thượng Quan Tây Nguyệt bĩu môi khinh thường.

"Hôm nay, ta kêu tất cả tụ tập ở đây là vì có một việc muốn tuyên bố, một là hai tháng nữa chúng ta sẽ có trận đấu tranh tài diễn ra hàng năm, hai là hôm nay học viện chúng ta rất vinh hạnh mời được Hiên Viên thiếu chủ đến chủ trì cuộc so tài, bây giờ mời Hiên Viên thiếu chủ lên đài nói mấy câu."

Giải thi đấu này là cái gì, trước đây ở Nhật Nguyệt đại lục có giải thi đấu so tài, hiện tại ở đây lại là tranh đấu so tài, tới khi nào mới xong đây!

"Tiểu Tiểu, tranh đấu cái gì vậy." Lo nghĩ làm gì, không hiểu thì hỏi thôi, Thượng Quan Tây Nguyệt ngạc nhiên hỏi.

Vân Tiểu Tiểu lui về sau một chút, hơi nhích lại gần Thượng Quan Tây Nguyệt, sau đó nhỏ giọng nói: "Giải tranh đấu diễn ra mỗi năm một lần, là các đệ tử trong học viện tỷ thí, nếu có thể tiến vào top mười người đứng đầu thì có thể nhận được phần thưởng rất lớn." Vân Tiểu Tiểu cũng muốn nhưng chỉ là mơ mộng hão huyền, năng tự biết rõ dựa vào thực lực không bằng ai của bản thân thì sao có thể đấu thắng được những người kia, nói khó nghe một chút là vừa lên đài sẽ bị người ta đánh xuống, đừng nói là mười hạng đầu, chỉ cần có thể tiến vào một trăm người đứng đầu là nàng đã vui vẻ rồi!

Thượng Quan Tây Nguyệt nhẹ gật đầu, sau đó chậm rãi nhìn nam nhân trung niên mặc trường bào màu tím đậm đi lên đài, vào thời khắc ấy, nàng lại cảm thấy kích động một cách khó hiểu, cảm giác khuôn mặt hán hết sức quen thuộc, đột nhiên, nàng nghĩ đến bức thư Tây Tinh Nhi để lại, chẳng lẽ....

Thượng Quan Tây Nguyệt không thể tin nhìn nam nhân trên đài, chẳng lẽ hán chính là cha ruột của mình sao?

Nam nhân kia đi lên trên đài, giọng nói đầy phúc hậu, chậm rãi vang lên giữa không gian rộng lớn này: "Xin chào, ta là Hiên Viên Triệt, lần này thật vui vì có thể chủ trì cuộc tranh tài lần này, trong hai tháng này ta đều sẽ ở đây, nếu các vị gì không hiểu, thì hoan nghênh tới tìm ta."

Hiên Viên Triệt vừa dứt lời, bên dưới đã bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

"Nghe không, là Hiên Viên thiếu chủ đó, các ngươi nói xem có đúng là Hiên Viên thiếu chủ không." Một nam tử bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt ngạc nhiên hỏi.

Một nam tử khác đầy nhẹ hán một cái, tức giận nói: "Không phải là Hiên Viên thiếu chủ thì còn ai vào đây nữa, chẳng lẽ ngươi cho rằng có rất nhiều người mang họ Hiên Viên sao?"

"Cũng đúng, nhất định hán chính là Hiên Viên thiếu chủ của đệ nhất gia tộc ở đại lục Tinh Thần, người ta đồn rằng Hiên Viên thiếu chủ đã sớm đạt đến cấp độ Thần Linh, không biết là thật hay giả."

"Nhất định là thật, đây chính là đại gia tộc đệ nhất đó, tu luyện tới Thần Linh cũng rất bình thường, nếu giải tranh đấu lần này được hán chọn trúng, sau này sẽ nở mày nở mặt."

"Đức Hành, lúc trước vào Tinh Thần Học Viện cũng nói như vậy, bây giờ..."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe không sót một chữ, thì ra Hiên Viên gia là đại gia tộc đệ nhất, không ngờ cha của mình lại có lai lịch như vậy.

Lý trưởng lão nhíu chặt mày nhìn đám người phía dưới, hơi nổi giận, lớn tiếng hô lên: "Đủ rồi, im lặng."

Giọng nói vừa vang lên, tất cả mọi người đều đứng nghiêm chỉnh, toàn sân đều im lặng.

Lý trưởng lão rất hài lòng với vẻ uy nghiêm của mình, hắng giọng tiếp tục nói: "Vừa rồi Hiên Viên thiếu chủ đã nói, trong hai tháng này hán sẽ ở đây, nếu các ngươi có gì không hiểu có thể đi thỉnh giáo, nghe rõ chưa."

"Rõ." Tất cả mọi người đều đồng thanh đáp.

Thượng Quan Tây Nguyệt không nói gì, chỉ chăm chú nhìn nam nhân trên đài, cảm giác trong lòng không gì có thể diễn tả được.

Hiên Viên Triệt vẫn luôn mỉm cười nhìn phía dưới, không ai biết trong lòng của hán suy nghĩ cái gì, đột nhiên, hán như thấy được một bóng người quen thuộc, hai mắt trừng lớn, không khống chế được bước chân nên đi về phía trước hai bước.

"Nguyệt nhi" Vân Tiểu Tiểu lôi kéo Thượng Quan Tây Nguyệt, Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu lại nên đã bỏ qua cơ hội để Hiên Viên Triệt thấy mặt của nàng.

"Sao vậy, Tiểu Tiểu."

"Không có gì, ta chỉ muốn xem thử sao ngươi lại bất động, đang suy nghĩ gì vậy!"

Hiên Viên Triệt vốn muốn nhìn rõ mặt Thượng Quan Tây Nguyệt xem thử có phải người mà mình nghĩ tới hay không, nhưng nàng lại quay đầu đi, nhìn bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt, Hiên Viên Triệt cười tự giễu, chuyện này sao có thể, nàng sẽ không xuất hiện ở đây, nhất định là vì quá nhớ nàng đến mức sinh ra ảo giác.

"Lý trưởng lão, nếu không có chuyện gì nữa thì ta đi trước đây." Hiên Viên Triệt có chút mệt mỏi dè lông mày, nhíu chặt mi lại, trong lòng lại suy nghĩ không biết người đó đang ở đâu.

"Được rồi, Hiền Viên thiếu chủ, ngài đi xuống trước nghỉ ngơi đi." Nhận ra Hiền Viên Triệt mệt mỏi, khuôn mặt Lý trưởng lão nhăn lại cười gượng gạo nói, nhưng khi nhìn đám người dưới đài thì thái độ lại trở nên quyết liệt.

"Ta không nghĩ gì cả." Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong quay đầu lại, chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng Hiền Viên Triệt ở khúc cua, nàng âm thầm thất vọng, nặng nề thở dài một hơi.

Cách đó không xa Bách Lý Thần luôn chú ý Thượng Quan Tây Nguyệt, khi thấy bộ dáng như đưa đám của nàng, hắn cũng không tự chủ được nhìn qua bóng lưng Hiền Viên Triệt biến mất ở khúc cua, trong lòng thầm nghĩ ngờ, vì sao khi Nguyệt nhi nhìn thấy Hiền Viên Triệt lại có phản ứng lớn như vậy, chẳng lẽ bọn họ có quen biết từ trước sao?

Nhìn Hiền Viên Triệt rời đi, Lý trưởng lão lại khôi phục biểu cảm người ta thiếu nợ mình, không đổi sắc mặt nhìn đám người nói: "Còn hơn hai tháng nữa mới bắt đầu tranh tài, trong thời gian này, các người đi rèn luyện trước đi, phía sau núi có một cái sơn động, bốn người hợp thành một tổ đi vào đó, diễn[đaffille3

Đám người Thượng Quan Tây Nguyệt đều hiểu gật đầu, sau đó nhao nhao tản ra, mắt Thượng Quan Tây Nguyệt lóe sáng, nàng nhất định phải lợi dụng đợt rèn luyện này để tấn cấp.

Ban đêm, trong phòng Lý trưởng lão

"Phụ thân, ta mặc kệ, ngày mai ta cũng muốn đi." Lý Thiên Thiên bĩu môi kéo cánh tay Lý trưởng lão.

Ngày mai nàng nhất định phải đi theo, nói không chừng có thể thừa dịp giết nữ nhân kia, như vậy sẽ không có ai dám đối nghịch với nàng nữa.

Lý trưởng lão trừng mắt: "Hồ háo, nơi đó nguy hiểm cỡ nào người có biết không, trước khi mẫu thân người mất đã dặn ta phải chăm sóc người thật tốt, ta sẽ không để cho người đi."

Thái độ của Lý trưởng lão rất kiên định, hắn chỉ có một nữ nhi bảo bối này, bình thường ngậm trong miệng đều sợ tan, nếu nàng bị thương thì hắn sẽ đau lòng đến chết!

Lý Thiên Thiên nhìn mình cầu xin nửa ngày cũng không được đồng ý, lập tức có chút tức giận, diễndaffinlle3[quysdo0n bỏ cánh tay Lý trưởng lão xuống, hừ một tiếng, quay người ngồi xuống ghế, không nhìn Lý trưởng lão rồi nói: "Phụ thân, nếu người không đồng ý cho ta đi thì ngày mai ta sẽ len lén bỏ đi, đến lúc đó dù ta có gặp nguy hiểm người cũng không biết."

".... Người...." Lý trưởng lão bị nàng làm cho ghen hờn, cũng không biết nên nói cái gì, sau một hồi lâu, hắn mới thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, thật sự không có cách nào với người, ngày mai ta để Nhược Tích vào một tổ với người, có nàng ta ở đó, ta cũng yên tâm một chút, còn nữa, người cầm cái phù chú này đi."

Lý trưởng lão lấy ra một cái phù chú trong ngực, cẩn thận đặt vào lòng bàn tay Lý Thiên Thiên: "Thiên Thiên, người nhớ kỹ, cái này không giống phù chú của người khác, của người khác thì có kỳ hạn, nhất định phải qua một tháng mới có hiệu quả, mà của người thì bất cứ lúc nào cũng có thể trở về, người phải nhớ kỹ, nếu gặp phải nguy hiểm, nhất định phải đốt phù chú, tranh thủ thời gian trở về, biết không?"

Lý Thiên Thiên cẩn thận cất kỹ phù chú, mặc dù nàng rất hận Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng nàng càng yêu quý cái mạng nhỏ của mình hơn, nàng không muốn vì một người không đáng như Thượng Quan Tây Nguyệt mà bỏ mạng, hơn nữa, chỉ cần còn sống thì không sợ không đối phó được nữ nhân xấu xa đó?

"Ta đã biết, cảm ơn phụ thân." Lý Thiên Thiên thân mật ôm cổ Lý trưởng lão, trong con mắt hiện lên một tia ác độc, hừ, Thượng Quan Tây Nguyệt, nếu người chết trong lần rèn luyện này thì sẽ không ai hoài nghi ta, chỉ có thể trách người không bằng người khác, vận mệnh xui xẻo!

Ngày hôm sau, Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi bò dậy, tối hôm qua Thần qua đây, nàng đã nói rất nhiều lần rồi, kêu hắn không được qua đây, nhưng hắn không chịu nghe nên nàng cũng không thể làm gì được hắn!

Trang điểm xong, Thượng Quan Tây Nguyệt mặc một bộ quần áo bằng lụa màu đỏ, lộ ra dáng người cao quý xinh đẹp của nàng.

"Nguyệt nhi, người quá đẹp, người kêu ta sống thế nào đây." Vân Tiểu Tiểu há hốc miệng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt xinh đẹp, trong lòng liên ảo não thầm hỏi vì sao ông trời không cho mình một gương mặt được nhiều người yêu thích chứ!

"Được rồi, chúng ta nhanh chóng ra sau núi đi!"

Thượng Quan Tây Nguyệt lôi kéo Vân Tiểu Tiểu đang oán giận đi ra dãy núi phía sau.

Trên đường đi nhìn thấy Bách Lý Thần, Thượng Quan Tây Nguyệt vốn định giả bộ như không nhìn thấy, thầm nghĩ muốn đi qua mặt hắn, nhưng ai ngờ Bách Lý Thần lại đi về phía của nàng.

"Nguyệt nhi "Giọng nói đầy từ tính mê hoặc vang lên.

Vân Tiểu Tiểu ngây dại, quá đẹp, cực kỳ đẹp, thật sự là rất đẹp, nàng sắp chảy nước miếng rồi, Vân Tiểu Tiểu hút lại nước miếng đang chảy ra, cười ngây ngô nhìn Bách Lý Thần.

Bách Lý Thần cau mày, hắn ghét nhất là bị người khác nhìn như vậy, hắn đang chuẩn bị vùng vằng đánh nàng, Thượng Quan Tây Nguyệt vươn tay kéo hắn lại ngăn cản.

"Oa..., Nguyệt nhi, ngươi biết nam nhân đẹp trai này sao?" Nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt giữ chặt tay hắn, mà người kia cũng không có phản bác, Vân Tiểu Tiểu tò mò nhìn bọn họ.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, vội vàng vận não để giải thích: "Không có, chúng ta không biết!"

Bách Lý Thần nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt vội vã phủi sạch quan hệ với mình, hơi khó chịu.

Vân Tiểu Tiểu nghe Thượng Quan Tây Nguyệt đáp như thế thì càng tò mò, nàng chỉ tay hai người đang nắm: "Nhưng... Nếu như các ngươi không quen biết thì sao khi ngươi nắm tay hắn lại không đẩy ra."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn theo hướng Vân Tiểu Tiểu chỉ, thấy mình đang nắm lấy tay Bách Lý Thần thì cả người như bị điện giật nhanh chóng buông tay của mình ra, cười gượng hai tiếng: "Cái này.... Cái này...."

"Nguyệt nhi, nàng cần gì phải che giấu, nói thẳng ra hai chúng ta quen nhau không được sao?" Bách Lý Thần thật sự chịu không được khi mỗi ngày cứ phải giả bộ không quen biết Thượng Quan Tây Nguyệt, hắn cảm thấy một ngày bằng một năm.

"Trời ạ, Nguyệt nhi, ngươi thật sự quen người này sao, sao ngươi không nói cho ta biết chứ, chúng ta là bạn tốt mà, quen người đẹp như vậy mà cũng không nói để ta thưởng thức một chút."

Hai mắt Vân Tiểu Tiểu đầy vẻ yêu thích nhìn Bách Lý Thần, quá đẹp, cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy qua nam tử đẹp như vậy, giống như thần tiên vậy.

Bách Lý Thần nhìn sang nơi khác, hắn không chịu được khi thấy mình giống như con khi bị người ta đánh giá, nếu không phải vừa rồi Nguyệt nhi ngăn cản hắn thì hắn đã sớm đánh bay nàng ta đi rồi.

"Chuyện này... Thật ra... Người này là.. Hắn là biểu ca họ hàng xa của ta, lần này hai chúng ta cùng nhau đến đây." Nghĩ nửa ngày, vất vả lắm Thượng Quan Tây Nguyệt mới nghĩ ra được lý do trầy trật này.

Nhưng Vân Tiểu Tiểu rất đơn thuần, người khác nói cái gì thì nàng tin là như vậy, nàng nhẹ gật đầu "Thì ra là vậy, vậy vừa rồi vì sao ngươi không thừa nhận."

"Không phải học viện có quy định nhất định phải đọc thân mới được sao, ta sợ ta và biểu ca đến đây cùng nhau sẽ bị người ta hiểu lầm thì không tốt, ngươi nói đúng không!" Thượng Quan Tây Nguyệt càng lúc càng bội phục mình, bịa chuyện càng lúc càng giỏi.

Bách Lý Thần nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt trừng mắt nhìn mình, thiếu chút nữa bật cười, Nguyệt nhi thật quá nghịch ngợm, lần sau nhất định phải giáo huấn nàng một chút, xem thử coi nàng còn dám nói hắn là biểu ca của mình hay không.

Nghĩ lại hắn cũng thật sự uất ức, rõ ràng là tướng công, cả ngày lén lút không được nói ra, diễn[đaffn,;llequyssdo0n bây giờ lại trực tiếp xuống làm biểu ca, nói không chừng một ngày nào đó sẽ biến thành người làm, Bách Lý Thần thật sự cảm thấy vô cùng lo lắng cho tương lai của mình.

"Thì ra là biểu ca, Nguyệt nhi, ngươi thật sự ở trong phúc mà không biết phúc, nếu ta có một biểu ca đẹp trai như vậy thì ta tình nguyện bị hiểu lầm!"

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy câu nói của Vân Tiểu Tiểu, trên trán đầy vạch đen, nàng cũng thật sự phục kẻ mê trai này.

"Nhưng mà Nguyệt nhi "Vân Tiểu Tiểu vừa đi vừa đánh giá Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần, Thượng Quan Tây Nguyệt kinh hãi, chẳng lẽ lại phát hiện ra cái gì sao?

"Nguyệt nhi, ta phát hiện ngươi và biểu ca của ngươi thật sự xứng đôi."

Bách Lý Thần vốn đang nổi nóng, bây giờ nghe nàng ta nói mình và Nguyệt nhi xứng đôi, lồng mày cũng giãn ra, mắt nhìn Vân Tiểu Tiểu hơi dịu xuống.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng thấy bó tay, lôi kéo Vân Tiểu Tiểu nói: "Được rồi, đừng nói những thứ này nữa, không phải kêu chúng ta đến sau núi sao, sắp trễ rồi."

Vân Tiểu Tiểu bất tri bất giác quát to một tiếng, lập tức kéo Thượng Quan Tây Nguyệt chạy thật nhanh về phía trước.

Đề lại Bách Lý Thần nhú mày đứng đó, ánh mắt nhìn bóng lưng Vân Tiểu Tiểu có chút ý lạnh, đáng chết, lại lôi nương tử của mình đi.

Đến sau núi, có rất nhiều người còn chưa đến, Thượng Quan Tây Nguyệt và Vân Tiểu Tiểu nhàm chán đứng nói chuyện.

Chỉ chốc lát sau, mấy nam tử cũng đứng trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, vui vẻ trò chuyện với Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tiểu sư muội, lần này ngươi nhất định phải chú ý an toàn."

"Ta đã biết, cảm tạ sư huynh quan tâm."Thượng Quan Tây Nguyệt lễ phép gật đầu.

"Còn nữa, tiểu sư muội, lần này đi rèn luyện nói không chừng sẽ gặp phải nguy hiểm, bùa hộ mệnh này cho ngươi, là ta xin vì ngươi đó."Một nam tử khác lấy một lá bùa vẫn còn ấm từ trong ngực ra nhét vào tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn trong tay lá bùa hộ thân, cũng không biết nên nói gì, tính không nhận, nhưng nhìn thấy ánh mắt hi vọng của hắn thì nàng không thể từ chối, sau đó, không có cách nào khác, Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ có thể cất bùa hộ thân vào người.

"Cảm tạ ý tốt của sư huynh."

Vân Tiểu Tiểu đứng bên cạnh nhìn mọi người chăm sóc Thượng Quan Tây Nguyệt, không khỏi tiếp tục oán trách ông trời vì sao không cho mình tướng mạo hoàn mỹ như vậy!

Nhược Tích và Lý Thiên Thiên đi tới liền thấy quần áo Thượng Quan Tây Nguyệt mặc cực kỳ chói mắt, còn có một đám nam tử vây chung quanh nàng, ghen ghét phần hận sắp bao trùm các nàng.

Nhược Tích tức giận bắt bình nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, dựa vào cái gì mà nàng vừa đến đây đã đoạt hết mọi ánh mắt vốn thuộc về mình, hiện tại mọi người chỉ lo nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, cũng không tiếp tục quanh quanh nàng như trước đây nữa.

Bách Lý Thần đi tới thì thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nhận đồ của một đám nam tử, lập tức ghen tuông đầy người, hắn nhanh chân đi lên trước, đi đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Nguyệt nhi "

Nghe thấy thanh âm này, mấy nam tử khác đều tò mò nhìn hai người "Tiểu sư muội, ngươi và Thần sư đệ quen nhau sao?"

Thượng Quan Tây Nguyệt trừng mắt nhìn Bách Lý Thần, sau đó cười nói "Đúng, không sai, hắn là biểu ca của ta!"

"Trách không được đâu, Thần sư đệ, ngươi thật không biết suy nghĩ, thì ra tiểu sư muội là biểu muội của ngươi, vậy mà ngươi không nói cho chúng ta biết."

Bên này cười cười nói nói, còn ở chỗ Nhược Tích và Lý Thiên Thiên thì lại hoang vu hui quanh, các nàng chỉ có thể ghen tỵ nhìn đám người Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tiểu sư muội, Lý trưởng lão tới rồi, chúng ta tranh thủ ổn định đi."

Thượng Quan Tây Nguyệt gật đầu, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Lý trưởng lão chậm rãi đi tới, trong tay của hắn cầm một xấp phù chú.

"Đây chính là phù chú để cho các ngươi bình an trở về, các ngươi nhất định phải giữ kỹ, nếu mất phù chú sẽ rất phiền phức, biết không, Nhược Tích, ngươi đến đây phát những phù chú này cho mọi người đi."

Nhược Tích nghe lệnh đi lên trước, cầm lấy phù chú bắt đầu phân phát, khi đến lượt Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng nắm thật chặt phù chú, hận không thể xé nát nó, để nàng ta không về được.

"Sao vậy, Nhược Tích học tỷ, ngươi không muốn phát cho ta sao."Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nàng cười như không cười, nhưng không hề giấu diếm ý lạnh trong mắt.

Nhược Tích nhìn nàng cười ngoài mặt, hận không thể đi lên xé nát gương mặt xinh đẹp của nàng ra, xem thử nàng còn quyến rũ người được không.

"Vậy ta tự mình lấy."Nhìn Nhược Tích không nói gì, chỉ tức giận trừng mắt nhìn nàng, Thượng Quan Tây Nguyệt không thèm để ý, rút ba tấm phù chú trong tay nàng ra, đưa cho Vân Tiểu Tiểu và Bách Lý Thần.

"Nhược Tích học tỷ, Bách Lý Thần là biểu ca của ta, hắn không quen cầm đồ người khác đã cầm qua, hắn ngại bẩn cho nên ta cầm thay hắn, chắc ngươi không ngại chứ."

Nhược Tích nghe thấy nàng ám chỉ, khuôn mặt đỏ bừng lên, ngại bẩn, có ý gì, là chê ta bẩn sao, Nhược Tích đang muốn nổi giận, Lý trưởng lão nhìn Nhược Tích đứng im bất động, mở miệng hỏi "Nhược Tích, chuyện gì xảy ra, tiếp tục phát đi, đừng làm chậm thời gia của mọi người."

Nhược Tích chỉ có thể nhịn lửa giận xuống, trừng mắt nhìnThượng Quan Tây Nguyệt, tiếp tục phát phù chú.

"Nguyệt nhi, ngươi quá trâu bò, ta phải học tập ngươi."Vân Tiểu Tiểu giơ ngón tay cái lên với Thượng Quan Tây Nguyệt.

Phát xong, Nhược Tích quay về hàng ngũ, Lý trưởng lão nhìn mọi người đều cầm phù chú trong tay, nhắc nhở lần nữa: "Các ngươi nhất định phải bảo vệ kỹ phù chú, sau một tháng, đốt cháy phù chú, các ngươi sẽ trở về được, được rồi, bây giờ bốn người thành một tổ đi vào sơn động."

Lý trưởng lão phát tay lên, cái sơn vốn trống trải liền xuất hiện một cái sơn động đen kịt, đi vào bên trong không thấy được năm đầu ngón tay, vốn không nhìn ra được cấu tạo của sơn động

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Võ Linh cao cấp

Edit: susubluu

Bốn người đi cùng nhau?

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Vân Tiểu Tiểu và Bách Lý Thần một chút, tính luôn mình cũng chỉ có ba, đúng lúc này nam tử vừa rồi cho Thượng Quan Tây Nguyệt bùa hộ thân đi tới "Tiểu sư muội, ta và các người cùng nhau vào đi."

"Được, bốn người các người cùng đi vào, nhớ kỹ, sau khi đi vào, hai mắt nhắm lại, mặc kệ nghe thấy âm thanh gì cũng không được mở ra, đã nghe chưa?"

Đám người Thượng Quan Tây Nguyệt nhẹ gật đầu rồi đi vào trong, sau khi đi vào trước mắt đen kịt lại, không nhìn thấy gì cả.

"Thần, chàng ở đâu." Thượng Quan Tây Nguyệt quơ tay về phía trước.

"Nguyệt nhi, ta ở đây." Bách Lý Thần kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt, kéo nàng đến bên cạnh mình.

Thượng Quan Tây Nguyệt an tâm tựa vào bờ vai Bách Lý Thần, dù không thấy gì trước mắt thì nàng cũng không có cảm giác gì, bởi vì chỉ cần có Bách Lý Thần bên cạnh, nàng sẽ không cảm thấy sợ hãi.

Đúng lúc này, bên tai Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên vang lên một âm thanh khó hiểu, giống như tiếng của ma quỷ, khiến cho người ta rùng mình dựng tóc gáy.

Nàng nhớ tới lời nói của Lý trưởng lão, mặc kệ nghe thấy cái gì cũng không được mở mắt, cho nên lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt nhắm chặt hai mắt.

Đột nhiên nàng cảm giác có một luồng sức mạnh đánh về phía mình, ngay sau đó nàng bị luồng sức mạnh đó đẩy ra xa khỏi Bách Lý Thần.

"Thần, Thần, chàng ở đâu." Thượng Quan Tây Nguyệt bị luồng sức mạnh đó khống chế, sau đó nàng thấy hoa mắt, rồi không còn ý thức nữa.

Bên ngoài sơn động, Lý trưởng lão dặn dò nữ nhi của mình: "Thiên Thiên, lát nữa người và Nhục Tích tỷ cùng đi vào, nàng sẽ chăm sóc người, nhớ kỹ, sau khi đến sơn động, các người phải cầm tay nhau, không được buông tay, đọc khẩu quyết ta dạy người, người sẽ không lạc Nhục Tích, biết không."

"Ta đã biết, cha." Lý Thiên Thiên gật đầu, con mắt đã sớm nhìn theo hướng Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào sơn động, khóe miệng nhếch lên một đường cong không rõ.

Bên ngoài núi rừng, gió lạnh thổi vù vù, xung quanh đều là không khí quỷ dị.

Thượng Quan Tây Nguyệt nằm cách đó không xa khẽ rên một tiếng, sau đó mở mắt ra.

Đây là chỗ nào, Thượng Quan Tây Nguyệt hiếu kỳ đánh giá bốn phía, giống như là rừng rậm, cao lớn dày đặc, cây cối cực kỳ rậm rạp.

Nàng vuốt khớp xương có chút đau nhức, sau đó chậm rãi đứng lên, đi về phía trước mấy bước, đột nhiên....

"Tiểu Tiểu..." Thượng Quan Tây Nguyệt kinh ngạc hô một tiếng, nhanh chân đi về phía trước.

Thượng Quan Tây Nguyệt đi đến trước mặt Vân Tiểu Tiểu, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng lưng lay cơ thể của nàng: "Tiểu Tiểu, tỉnh lại đi, tỉnh lại...."

"Ừm..." Vân Tiểu Tiểu bị đau hô một tiếng, mở to mắt chậm rãi ngồi ngay ngắn, nàng mê mang nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Nguyệt nhi, ta bị làm sao vậy, chúng ta đang ở đâu!"

Thượng Quan Tây Nguyệt đỡ Vân Tiểu Tiểu dậy, vỗ vỗ lá cây dính trên người nàng, mở mắt nhìn tình huống chung quanh: "Ta cũng không rõ lắm, nhưng

ta nghĩ đây chính là nơi để chúng ta rèn luyện."

Cũng không biết Thần đang ở đâu, được rồi, đi được tới đâu hay tới đó, nhất định có thể gặp lại hân!

Hai người nắm tay nhau, cùng nhau đi vào sâu trong rừng.....

Gió lạnh vẫn tiếp tục thổi.....

"Nguyệt nhi, nơi này âm u quá, ta sợ." Vân Tiểu Tiểu rút đầu, nhích lại gần Thượng Quan Tây Nguyệt.

Trời ạ, đây là nơi quái quỷ gì vậy, âm u khiến người ta sợ hãi, còn có tiếng gió gào thét nữa, tất cả những thứ này khiến cho người ta căng rùng mình.

Thượng Quan Tây Nguyệt an ủi vỗ tay của nàng: "Không sao, đừng sợ, có ta ở đây!"

Có ta ở đây!

Khi Thượng Quan Tây Nguyệt nói ra từ này thì lại nghĩ tới Bách Lý Thần, đây là lần đầu tiên hai người ăn ý như vậy, cũng không biết bây giờ hân đang ở đâu, die,n; da.nlze.qy,ydo/nn có phải cũng ở bên trong khu rừng này hay không, có cũng gặp chuyện nguy hiểm không!

"Nguyệt nhi, người sao vậy."

Vân Tiểu Tiểu không hiểu đầy Thượng Quan Tây Nguyệt, thì ra trong lúc vô tình nàng đã dừng bước.

Thượng Quan Tây Nguyệt hoảng hốt, sau đó lắc đầu, lôi kéo Vân Tiểu Tiểu tiếp tục đi về phía trước.

Cảm giác như đã đi rất lâu, nơi Thượng Quan Tây Nguyệt đang đi cũng sáng hơn một chút, các nàng thở hắt hắt ngừng lại.

"Nguyệt nhi, không phải chúng ta phải ở đây một tháng chứ, chúng ta phải ăn cái gì, uống gì đây."

Thượng Quan Tây Nguyệt gõ đầu của nàng một cái: "Những thứ này đương nhiên phải dựa vào năng lực của mình tự tìm rồi, nếu không để cho người đi rèn luyện làm gì!"

"A "Vân Tiểu Tiểu sờ đầu.

Đột nhiên, trước mắt Thượng Quan Tây Nguyệt có tia sáng lóe lên, một con hồ ly nhỏ xuất hiện, con hồ ly này khác những con khác cùng chủng loại, nó có bốn mắt.

"Duyên Duyên "Thượng Quan Tây Nguyệt mừng rỡ kêu lên, nàng không nhớ rõ là đã bao lâu rồi không nhìn thấy nó, từ khi để nó vào không gian huyền ảo xong thì không hề mang nó ra nữa.

"Chi chi, chi chi C-K-Í-T..T...T..." "Mẫu thân, người thật xấu, người ném ta ở đó lâu như vậy, còn phải ở chung với tên nhóc xấu xa kia nữa, ta không muốn, ta muốn ở cùng với người.

Thượng Quan Tây Nguyệt uất ức cười một tiếng, xoay người bế Duyên Duyên lên, yêu thương ngất một mũi nhỏ của nó một cái: "Được rồi, Duyên Duyên, là ta sai, ta không nên bỏ người một mình trong đó, đúng rồi, không phải còn có Lạc Lạc chơi với người sao?"

Vừa dứt lời, trước mắt Thượng Quan Tây Nguyệt lại có ánh sáng lóe lên, Lạc Lạc cũng chạy ra khỏi không gian huyền ảo.

"Chủ nhân, ta không muốn ở cùng con hồ ly chết tiệt này, ta muốn ở cùng với người."

Lạc Lạc chống nạnh tức giận bắt binh đánh vào mõng Duyên Duyên, hân thật sự không chịu nổi, mình là thần thú vĩ đại như vậy mà phải ở cùng con hồ ly ngu xuẩn này, điều này chính là một điều vũ nhục.

Duyên Duyên thấy mình bị chửi là hồ ly chết tiệt, lập tức nhảy ra khỏi vòng tay Thượng Quan Tây Nguyệt, giơ đuôi lên đánh về phía Lạc Lạc "Chi chi C-K-Í-T..T...T, chi chi...." "Con rồng ngu ngốc nhà người, người mới là con rồng đáng chết, hừ.

Vân Tiểu Tiểu ngây người, đây là tình huống gì vậy, con hồ ly và đứa trẻ này xuất hiện từ đâu vậy, có vẻ như quen biết với Nguyệt nhi.

"Nguyệt nhi, bọn chúng là..."

Thượng Quan Tây Nguyệt cười, giới thiệu: "Đây là sủng vật Duyên Duyên của ta, còn đây là..." Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ vào Lạc Lạc rồi đột nhiên không biết nên giải thích thế nào, bởi vì thật ra nàng cũng không biết Lạc Lạc là chủng loại gì.

"Chủ nhân là chủ nhân của ta, ta mãi mãi không rời khỏi người." Tiểu Lạc Lạc đứng thẳng người, kiên định nói.

Vân Tiểu Tiểu cái hiểu cái không nhẹ gật đầu, nàng đột nhiên thấy rất hâm mộ Thượng Quan Tây Nguyệt, không chỉ có soái ca mà còn có cả sủng vật và đứa bé không rời không bỏ này, vì sao mình lại không có vận may này chứ.

Thượng Quan Tây Nguyệt cảm động nhìn Lạc Lạc, vươn tay ôm hắn vào trong ngực, cọ trán vào mặt của hắn: "Được rồi, các người đều đã ra ngoài rồi thì đi theo ta đi."

Sau đó nàng buông Lạc Lạc xuống, lấy đồ ăn nước uống trong nhẫn Thiên Hoàng ra, Dieneendkan/leequhydonnn cũng may lúc trước khi nàng rảnh rồi đã bỏ vào trong này không ít đồ ăn để dự trữ, bây giờ thật sự đã phát huy được tác dụng.

"Oa, đồ ăn, còn có nước nữa.." Vân Tiểu Tiểu kích động cảm thức ăn Thượng Quan Tây Nguyệt đưa cho, bắt đầu ăn ngấu nghiến, thật thom quá, đi lâu như vậy, bụng đã sớm kêu rột rột, miệng cũng khô nứt."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nàng ăn ngon như vậy, cũng chậm rãi ăn đồ ăn của mình.

"Chi chi, chi chi C-K-Í-T..T...T..." Duyên Duyên chạy từ đằng xa về chỉ móng vuốt về đằng trước, giống như muốn nói cho Thượng Quan Tây Nguyệt biết cái gì đó.

"Duyên Duyên, người muốn nói cái gì!"

"Chi chi C-K-Í-T..T...T, chi chi C-K-Í-T..T...T...." Có vẻ Duyên Duyên rất gấp, một mực chỉ về đằng trước, cuối cùng giống như không chờ nổi nữa, cắn một góc áo của Thượng Quan Tây Nguyệt kéo về phía trước.

Nhìn thấy Duyên Duyên nóng lòng, Thượng Quan Tây Nguyệt đi về phía trước theo nó.

Gió lạnh thổi vù vù....

Thời tiết cũng lập tức trở nên âm trầm

Khi Thượng Quan Tây Nguyệt chạy đến nơi Duyên Duyên chỉ thì bỗng nhiên dừng bước, phòng bị nhìn yêu thú cách đó không xa.

"Nguyệt nhi.. Người.. Trời ạ, đây là thứ quái quỷ gì." Vân Tiểu Tiểu không ngừng rụt lui, nhẹ đụng phải Thượng Quan Tây Nguyệt đang đứng ở phía sau, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy yêu thú với con mắt sáng rực đang lè lưỡi.

Đây là năm con Gấu Tinh, thân thể to lớn đập xuống khiến mặt đất chấn động, nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, yêu thú ngẩng đầu gầm thét hai tiếng, giống như đang vui vẻ vì mình đã tìm thấy bữa tối.

Nhìn thấy có hai người đứng ở trước mặt mình, Gấu Tinh cực kỳ vui vẻ, vỗ ngực xong, điên cuồng chạy về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, giống như muốn đánh hai người bọn họ ngã nhào xuống đất!

Nhìn thấy mấy con Gấu Tinh chạy nhanh tới đây, sắc mặt Thượng Quan Tây Nguyệt bình tĩnh như nước, không hề hoảng sợ, chờ bọn chúng đến gần, nhảy lên một cái, lấy ra hai cây đao từ trong nhẫn Thiên Hoàng.

"Tiểu Tiểu, cầm lấy" Thượng Quan Tây Nguyệt ném cây đao cho Vân Tiểu Tiểu, sau đó đột nhiên đánh về phía Gấu Tinh.

Có lẽ phát giác được toàn thân Thượng Quan Tây Nguyệt đầy sát khí nên Gấu Tinh càng táo bạo hơn, sức chiến đấu cũng dâng lên, tất cả đều nhẹ nhàng trợn mắt tấn công Thượng Quan Tây Nguyệt.

Mặt khác cũng có hai con đánh về phía Vân Tiểu Tiểu.

Vân Tiểu Tiểu nắm thật chặt cây đao Thượng Quan Tây Nguyệt đưa cho mình, không ngừng tự an ủi mình, nói với chính mình đừng sợ, nếu muốn trở thành cường giả, nhất định phải dũng cảm mới được, nếu ngay cả cái này mà cũng không dám đối mặt thì nàng còn có tư cách gì để trở thành cường giả.

Cảm thấy có chút lòng tin, Vân Tiểu Tiểu nắm chặt cây đao, vận dụng mọi kiến thức học được lúc ở học viện để đánh Gấu Tinh, sau đó nàng nhảy vọt lên, duỗi thẳng hai chân đá vào ngực Gấu Tinh, Yêu Hùng bị đá lui về phía sau mấy bước, sau đó một cánh tay trắng kiện đánh vào hông Vân Tiểu Tiểu, Vân Tiểu Tiểu bị đánh bay vào thân cây, sau đó hôn mê bất tỉnh.

"Tiểu Tiểu" Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu lại quát to một tiếng, sau đó tâm trạng căng thẳng, nắm chặt đao, lúc con Gấu đánh tới trước mặt mình, quanh thân chậm rãi nổi lên ánh sáng màu xanh, đánh vào đầu Gấu Tinh.

Dòng khí đánh vào đầu Gấu Tinh, đầu Gấu Tinh đau đến nỗi kêu to, nhưng cũng không gây thương tích gì lớn cho nó, ngược lại một đòn này lại kích thích Gấu Tinh bạo phát.

Nhìn Gấu Tinh đánh tới thêm lần nữa, mắt Thượng Quan Tây Nguyệt lóe sáng, linh xảo tránh né, sau đó khom người nâng đao lên kề trên cổ Gấu Tinh, máu chảy ồ ạt ngay lập tức.

"Rống...." Một tiếng kêu rung trời, cho thấy sự đau đớn lúc này của Gấu Tinh, máu trên cổ nó không ngừng chảy, nó lê bước chân nặng nề chậm rãi đi về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Động tác càng ngày càng chậm, rốt cục Gấu Tinh không kiên trì nổi nữa, tức giận trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, sau đó không cam lòng ngã xuống đất, phát ra một tiếng vang lớn.

Bốn con Gấu Tinh khác nhìn thấy đồng bọn của mình bị nữ nhân này sát hại tàn nhẫn, tất cả đều ngửa đầu gầm rú hai tiếng, sau đó cùng nhau tấn công Thượng Quan Tây Nguyệt.

Lạc Lạc đứng bên cạnh thấy vậy liền gấp gáp, thế nhưng bây giờ hắn còn chưa khôi phục thực lực, vốn không thể giúp được chủ nhân.

"Con hồ ly chết tiệt nhà ngươi, không phải ngươi là sủng vật của chủ nhân sao, sao một chút bản lĩnh ngươi cũng không có vậy." Lạc Lạc oán trách nhìn Duyên Duyên.

"Chi chi C-K-Í-T...T...T, chi chi C-K-Í-T...T...T..." Con rồng ngu ngốc nhà này, không phải ngươi cũng không có bản lĩnh sao, bây giờ ta còn nhỏ, rất nhiều sức mạnh không thể sử dụng được.

Đúng, Duyên Duyên lóe sáng, không phải mình có thể phun lửa sao, nói không chừng có thể giúp mẫu thân.

Sau khi hạ quyết tâm xong, Duyên Duyên đuổi chân ngắn chạy về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Chi chi, chi chi "Mẫu thân, mau tránh ra, ta tới giúp người.

Nghe hiểu được ý Duyên Duyên, Thượng Quan Tây Nguyệt né tránh, đi tới bên cạnh Duyên Duyên.

"Duyên Duyên, ngươi có biện pháp gì!" Nhìn Gấu Tinh lại tấn công thêm lần nữa, Thượng Quan Tây Nguyệt có chút lo lắng hỏi, chỉ sợ những con Gấu Tinh đã đạt đến cấp bậc Tôn thú, đoán chừng chỉ cách Thánh Thú một chút thôi, tất cả đều không dễ đối phó, một con thì còn đỡ, nhưng bây giờ lại có tới mấy con hợp sức với nhau, muốn tiêu diệt toàn bộ bọn chúng vẫn có chút khó khăn.

"Chi chi "Xem ta đây, đôi mắt nhỏ trên sừng của Duyên Duyên mở ra, há rộng miệng nhỏ của mình ra, sau đó phun ra một ngọn lửa dài đốt cháy lông da Gấu Tinh.

Thượng Quan Tây Nguyệt vui mừng, đứng rồi, sao nàng lại quên mất Duyên Duyên có kỹ thuật này.

Gấu Tinh nhìn ngọn lửa thiêu đốt trên người mình, sợ hãi kêu to lên, không ngừng vỗ vỗ, nhưng chỉ trong phút chốc, toàn bộ cơ thể đều bị đốt, ba con khác cũng không ngoại lệ, tất cả đều bị vây trong biển lửa.

Đúng lúc này, Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi bay lên giữa không trung, hai tay nhẹ giơ lên, một dòng khí mạnh mẽ chạy quanh thân, đột nhiên bay vào trong biển lửa.

"Rống..." Bốn con Gấu Tinh cùng rống lên một tiếng, sau đó tất cả đều biến thành bột phấn, trong không khí còn có mùi da lông bị đốt.

Trông thấy Gấu Tinh bị tiêu diệt, nàng thở dài một hơi, chạy đến trước mặt Vân Tiểu Tiểu bị té xỉu, sau đó lấy một viên thuốc ra, đút vào trong miệng của nàng, trong chốc lát, Vân Tiểu Tiểu chậm rãi mở mắt.

"Nguyệt nhi.. A.. Đau quá..." Vân Tiểu Tiểu xoa hông, chắc chỗ đó đã bị bầm tím.

Thượng Quan Tây Nguyệt cẩn thận kéo Vân Tiểu Tiểu " Tiểu Tiểu, ngươi không sao, chỉ là bên hông ngươi bị bầm tím một chút, qua mấy ngày nữa mới có thể đỡ được."

Vân Tiểu Tiểu gật đầu, không thấy bóng dáng Gấu Tinh đâu, tò mò hỏi: "Nguyệt nhi, mấy con quái vật kia đâu."

Trước khi nàng té xỉu còn đang chiến đấu, sao bây giờ ngay cả cái bóng cũng không có.

Nói đến chuyện này, Thượng Quan Tây Nguyệt quay người ôm lấy Duyên Duyên: "Chuyện này, thật sự phải cảm giác cảm ơn Duyên Duyên của chúng ta, nếu không phải nó phun lửa thiêu cháy Gấu Tinh thì sợ rằng hôm nay chúng ta sẽ gặp nguy hiểm."

"Chi chi, chi chi..." Đúng thế, bây giờ biết sự lợi hại của ta chưa.

Lạc Lạc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt ôm Duyên Duyên, uể oải nghiêng mặt uất ức nói: "Chủ nhân, có phải ngươi không vui vì ta không giúp ngươi, cho nên ngươi không thích ta đúng không?"

Nhìn khuôn mặt tròn vo của Lạc Lạc sắp khóc đến nơi, Thượng Quan Tây Nguyệt mềm lòng, dinendian.loqid]on nàng dùng một cái tay khác ôm lấy Lạc Lạc, hôn lên khuôn mặt non nớt của hắn: "Nào có, ta cũng thích Lạc Lạc, hai người các ngươi ta đều thích, không có phân biệt."

Nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nói vậy, Lạc Lạc lại nở nụ cười, nũng nịu dựa vào trong ngực Thượng Quan Tây Nguyệt.

Đây là nơi nào, Nguyệt nhi đang ở đâu!

Bách Lý Thần nghi hoặc nhìn hoàn cảnh chung quanh, rõ ràng nắm chặt tay Nguyệt nhi, nhưng cuối cùng vẫn bị tách ra, cũng không biết lúc này nàng đã rơi vào chỗ nào rồi.

Bách Lý Thần muốn mau chóng tìm được Thượng Quan Tây Nguyệt, luôn đi về phía trước, nhắc tới cũng thật kỳ quái, dọc theo con đường này, Bách Lý Thần không hề gặp nguy hiểm gì cả.

Trong nháy mắt đã nửa tháng trôi qua, Bách Lý Thần vẫn không tìm được Thượng Quan Tây Nguyệt, hắn có chút nóng nảy đi đến bờ sông liền ngừng lại, lẳng lặng nhìn bóng của mình trong nước, trong lòng suy nghĩ về Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Nhược Tích tỷ, ngươi nhìn xem, hình như phía trước có nước, chúng ta qua xem một chút đi!" Lý Thiên Thiên và Nhược Tích cũng đi tới nơi này.

Nhược Tích nhẹ gật đầu, bước chân đi về phía dòng nước.

Bách Lý Thần nghe thấy âm thanh liền quay đầu lại, vừa nhìn thấy hai người kia đã muốn xoay người rời đi, hắn không muốn liên quan đến bất cứ nữ nhân nào ngoài Nguyệt nhi.

"Thần sư đệ, chờ một chút. | Nhược Tích sắc bén nhìn thấy Bách Lý Thần chuẩn bị quay người rời đi.

Nàng thầm vui vẻ, không ngờ mình và hắn lại có duyên như vậy, ở cái nơi này mà cũng có thể gặp mặt, đây không phải là duyên phận thì là cái gì, vừa vận lần này Thượng Quan Tây Nguyệt không ở đây, nàng nhất định phải giữ được trái tim hắn!

Bách Lý Thần không thèm nghe tiếng la của nàng, nhanh chân đi về phía trước, ai ngờ Nhược Tích lại ngăn cản đường đi của hắn.

"Thần sư đệ, làm gì mà gấp gáp như vậy, ngươi xem chúng ta đã gặp nhau thì cùng đi đi, như vậy có thể hỗ trợ lẫn nhau?" Nhìn Bách Lý Thần tao nhã hào hoa như vậy, Nhược Tích cảm thấy tim của mình đập bịch bịch, giống như sắp nhảy ra khỏi cổ họng, cũng càng quyết tâm giành cho được Bách Lý Thần.

"Đúng vậy, Thần sư huynh, chúng ta cùng đi đi, nói không chừng có thể giúp ngươi tìm được biểu muội của ngươi." Lý Thiên Thiên cũng ở mở miệng, thật ra nàng cũng có tâm tư, nàng nhìn ra Nhược Tích thích Bách Lý Thần, nhưng chính nàng cũng rất thích hắn, mặc dù nàng và Nhược Tích là bạn tốt, nhưng người mình thích thì tuyệt đối không thể nhường.

Tìm được Nguyệt nhi!

Bách Lý Thần đã ngừng bước chân lại, nghĩ đến điều các nàng vừa nói, không sai, thêm một người thì khả năng tìm được Nguyệt nhi sẽ càng lớn.

Giống như đã nghĩ kỹ, Bách Lý Thần luôn im lặng cũng nói ra hai chữ: "Đi thôi "

Nhược Tích và Lý Thiên Thiên liếc nhau, đi theo phía sau Bách Lý Thần!

"Oa, Nguyệt nhi thật là lợi hại, chỉ trong mười ngày ngắn ngủi đã tấn cấp nhanh như vậy." Vân Tiểu Tiểu sùng bái nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt đang ngồi vận công, lần trước sau khi đánh nhau, Nguyệt nhi cũng có cảm giác muốn tấn cấp, kết quả một lần tấn hai cấp, đi thẳng lên Vô Linh cao cấp.

Chuyện này thật sự không thể tưởng tượng nổi, nếu kể cho người khác nghe thì nhất định không ai thèm tin, đúng vậy, có vài người chỉ tấn một cấp đã khó như lên trời rồi, nhưng Nguyệt nhi lại tấn liền hai cấp trong thời gian nửa tháng, chuyện này kêu bọn họ sống thế nào đây.

Lạc Lạc kiêu ngạo ngẩng đầu, tát niê, đây là chủ nhân của mình, ai có thể hơn được!

Thượng Quan Tây Nguyệt khoanh chân ngồi dưới đất, trong nửa tháng này, các nàng vừa đi vừa nghỉ, trên đường đi gặp không ít yêu thú lợi hại, thực chiến khiến Thượng Quan Tây Nguyệt nhanh chóng tấn cấp, ngay hôm nay, nàng cảm thấy toàn thân có đau nhức như bị xé rách, nàng thầm nghĩ không tốt, đây là cảm giác muốn tấn cấp, nhưng nơi này quả thật khá nguy hiểm, nói không chừng trong lúc tấn cấp đột nhiên lại có yêu thú lợi hại tấn công thì sẽ không tốt, thế là nàng cố nén đau đớn, rút cuộc cũng tìm được một cái sơn động.

Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi thi triển sức mạnh, để linh lực đi khắp toàn thân, trong nháy mắt, nàng cảm thấy cực kỳ sáng khoái, giống như ngay cả lỗ chân lông cũng giãn ra, toàn thân cũng đã hết đau, mà lại như được tắm rửa dưới ánh mặt trời, khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, vui sướng!

Thượng Quan Tây Nguyệt nhắm mắt một hồi, đột nhiên khí thế mạnh mẽ khắp người không ngừng tiết ra ngoài, chờ một chút lại tự động thu hồi, quá tốt rồi, rút cục cũng đến Vô Linh cao cấp, thật nàng cảm giác mình sắp đột phá cao cấp, nhưng trong cơ thể luôn có cái gì ngăn cản, nàng vẫn không phá được, về sau, Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ ra, có lẽ là sau mấy lần thực chiến nữa sẽ có thể thành công đột phá đến đỉnh phong.

Thượng Quan Tây Nguyệt thở sâu một hơi, sau đó chậm chạp đứng lên, đập vào mắt là ánh mắt sùng bái của Vân Tiểu Tiểu.

"A" Thượng Quan Tây Nguyệt bị dọa, dù ai vừa mở mắt ra mà thấy có người nhìn chăm chăm mình như vậy thì đều giật mình!

Vân Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Tây Nguyệt, sau đó tiến lên lắc lắc cánh tay của nàng: "Nguyệt nhi, ngươi dạy ta một chút đi, đến cùng muốn thế nào mới có thể tấn cấp nhanh như vậy a, ngươi nói cho ta biết, nói cho ta biết đi."

Thượng Quan Tây Nguyệt bị nàng hỏi như vậy, đột nhiên nghĩ đến Thánh Linh quả, thế là nàng để Lạc Lạc đi vào không gian huyền ảo, lấy Thánh Linh quả ra.

"Tiểu Tiểu, đây là Thánh Linh quả, người ăn hết cái này, về phần người có thể tấn bao nhiêu cấp, thì phải xem vận mệnh của người rồi."Thượng Quan Tây Nguyệt đặt Thánh Linh vào tay Vân Tiểu Tiểu.

"Thật đẹp."Vân Tiểu Tiểu ngạc nhiên cảm lấy, không ngừng than thở, loại quả này thật xinh đẹp, lại có hình trái tim, Nguyệt nhi thật thần kỳ, thứ gì cũng có.

Mặt Thượng Quan Tây Nguyệt co rút, vươn tay tóm lấy Thánh Linh quả nhét vào miệng Vân Tiểu Tiểu: "Người thật là, Thánh Linh quả là để người ăn, không phải để người ngắm"

"...."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Chẳng lẽ người có ý đồ Gì không thể nói với biểu ca của ta sao?

Edit: susubluu

"Thần sư huynh, người đi chậm một chút, Thiên Thiên đuổi không kịp người."Lý Thiên Thiên không ngừng đuổi theo sau lưng Bách Lý Thần, thế nhưng mỗi lần gần đuổi kịp thì lại bị rút lại đằng sau, cho nên bây giờ nàng liều sống liều chết đuổi theo nhưng vẫn không kịp.

Nhược Tích nhìn thấy Lý Thiên Thiên như vậy, cũng biết tâm tư của nàng, trong mắt của nàng hiện lên vẻ khinh thường, bộ dạng của người như vậy mà cũng dám nghĩ tới Thần của ta, không sợ mất mặt.

Trong lúc bất tri bất giác, Nhược Tích đã coi Bách Lý Thần là người của mình.

"Thần sư huynh, chờ Thiên Thiên một chút...."

Nghe tạp âm ở phía sau, lòng mày Bách Lý Thần nhăn lại, nếu không phải muốn nhờ các nàng giúp mình tìm Nguyệt nhi thì hẳn đã sớm đuổi bọn họ đi rồi.

"Thần sư huynh...."

Thật quá ồn ào, vẫn là Nguyệt nhi tốt nhất, xưa nay không nói điều vô dụng, Nguyệt nhi, nàng đang ở đâu, có biết ta đang tìm nàng không?

Nhược Tích cũng nhìn ra Bách Lý Thần không còn kiên nhẫn, thầm cười một tiếng, ngó ngàng, bộ dáng theo đuổi của người sẽ chỉ làm hắn càng thêm chán ghét người. Nhưng như vậy cũng tốt, người sẽ làm nổi bật lên vẻ ồn trọng và yên tĩnh của ta, nói không chừng bởi vậy mà Thần sẽ phát hiện ta tốt hơn!

"Thần sư đệ, người xem chúng ta cũng đã đi lâu như vậy, dừng lại nghỉ ngơi một lát đi, nếu không lát nữa người tìm được biểu muội người, nàng nhìn thấy bộ dáng người tiêu tụy như thế nhất định sẽ khó chịu."Đề nén hận ý trong lòng, Nhược Tích cắn răng nhắc đến tên của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Hừ, tốt nhất đừng gặp lại nàng ta ở đây, nếu không nàng quả thật ăn không ngon.

Nghe thấy hai chữ biểu muội này, mắt Bách Lý Thần đầy lãnh ý nhìn thẳng vào Nhược Tích, đáng chết, biểu muội, biểu muội, Nguyệt nhi là nương tử của ta, không phải biểu muội, nhưng hắn cũng khó mà nói ra khỏi miệng, chỉ có thể trừng mắt nhìn nàng.

Nhược Tích nhìn thấy ánh mắt của hắn, giật nảy mình, bước chân không không chế được lui về phía sau mấy bước, làm sao vậy, chẳng lẽ ta nói sai cái gì sao, không có mà!

Thật lâu sau, Bách Lý Thần mới thu hồi ánh mắt, suy nghĩ về chuyện nàng ta vừa nói. Nàng ta nói không sai, nếu để cho Nguyệt nhi nhìn thấy bộ dáng mình như vậy thì nhất định sẽ đau lòng, còn không bằng tự mình đi tắm rửa cho sạch sẽ, dùng diện mạo đẹp nhất để gặp Nguyệt nhi.

Nhìn thấy Bách Lý Thần ngừng lại vì lời nói của mình, Nhược Tích âm thầm vui mừng, điều này nghĩa là gì, hắn nghe mình như thế, nhất định là có cảm tình với mình.

Bách Lý Thần nhìn Lý Thiên Thiên và Nhược Tích, sau đó vung hai tay lên, tạo ra một lớp bình phong, khiến các nàng không thấy nhìn hắn.

"A, người đâu, Nhược Tích tỳ, sao không thấy Thần sư huynh nữa."Lý Thiên Thiên kinh ngạc quay đầu, hai tay sờ về phía trước, nàng có thể cảm giác được mình đụng phải một cái gì đó, nhưng lại không nhìn thấy!

Bách Lý Thần đứng sau bình phong nhìn động tác ngu xuẩn của nàng, cười lạnh một tiếng, sau đó lấy ra một bộ y phục trong không gian giới để mặc vào, sửa sang lại một chút, liền thu bình phong lại.

Nhìn Bách Lý Thần đột nhiên xuất hiện, hai người Lý Thiên Thiên đều há hốc mồm, trời, quá hoàn mỹ, chưa từng có nam tử nào đẹp đến mức này, vẻ đẹp của hắn không giống với nữ tử, hân lạnh lùng, tỏa sáng, tiêu sái, thật sự quá hoàn mỹ!

Bách Lý Thần nhìn hai kẻ ngu luôn nhìn mình chăm chăm, không nhìn được vùng tay lên, dinendian.loqid]on một cổ luồng khí nhẹ đánh vào trên người của các nàng, khiến các nàng lui về sau hai bước.

"Chuyện này.. Thần sư đệ, vừa rồi ta đã quan sát một chút, hình như phía trước không xa có sơn động, nếu không chúng ta đến đó nghỉ ngơi một chút đi."

Bách Lý Thần gật đầu, đi về phía trước.

Lý Thiên Thiên vốn còn muốn tiếp tục theo sau lưng Bách Lý Thần, vừa bước được một bước, đã đứng bất động, nàng kinh ngạc chỉ vào bên cạnh, cả lâm hô lên: "Cứu... Cứu mạng... Có.. Có yêu thú..."

Bách Lý Thần nghe tiếng kêu quay đầu lại, liếc thấy bên cạnh Lý Thiên Thiên là một con Gấu Tinh, cặp mắt của nó lóe lên ánh sáng xanh, nhìn Lý Thiên Thiên như đang nhìn con mồi, trong lúc này nó hận không thể lập tức nuốt nàng vào trong bụng.

Lý Thiên Thiên kêu to khiến nó không hài lòng, nó gầm rú vài tiếng, nhưng cũng không có động tác gì, chỉ ngửi Lý Thiên Thiên.

Lúc này Lý Thiên Thiên cực kỳ sợ hãi, hai chân của nàng như bị giữ chặt, không thể động đậy được, mắt đầy nước cầu cứu nhìn Nhược Tích đứng cách không xa: "Ồ ô, Nhược Tích tỷ, mau cứu ta."

Lúc Nhược Tích vừa nhìn thấy Gấu Tinh đã lập tức trốn ra xa, mặc dù thực lực của nàng không thấp, nhưng nàng không muốn mạo hiểm như vậy.

Bây giờ thấy Lý Thiên Thiên cầu cứu mình, Nhược Tích muốn cự tuyệt, nhưng đột nhiên nhớ lại lời nhảm nhí của Lý trưởng lão lúc gần đi "Nhược Tích, ta chỉ có một đứa con gái là Thiên Thiên, lần này ngươi nhất định phải cam đoan nàng an toàn trở về, hiểu chưa, còn nữa, dù xảy ra chuyện gì cũng nhất định phải đưa Thiên Thiên trở về không chút thương tích, ngươi là đệ tử ta vừa ý nhất, ta tin tưởng năng lực của ngươi, đừng để ta thất vọng."

Nhược Tích lâm vào tình thế khó xử, nàng đang do dự xem có nên cứu nàng ta hay không...

"Cái này là mùi gì vậy, quá thối rồi." Vân Tiểu Tiểu không chịu được lấy tay khua khua, vừa mới ăn Thánh Linh quả xong, bản thân mình vốn chỉ là Huyền Linh trung cấp, hiện tại lại có thể đến Huyền Linh đỉnh phong, quả thực rất bất ngờ, không ngờ mình lại có thể nhảy vọt hai cấp, thật khó mà diễn tả được, mặc dù linh lực vẫn không cao, nhưng nàng đã rất thỏa mãn.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Vân Tiểu Tiểu vui vẻ, cũng cong khóe miệng lên: "Tiểu Tiểu, chúc mừng ngươi, đã là Huyền Linh đỉnh phong rồi."

"Huyền Linh đỉnh phong có cái gì tốt mà chúc mừng, Nguyệt nhi, bây giờ ngươi đã là Vô Linh cao cấp, hai chúng ta vốn không cùng một cấp bậc." Vân Tiểu Tiểu vừa nghĩ tới thực lực của Thượng Quan Tây Nguyệt, lại hơi thất vọng về mình, mình đã ở Học Viện Tinh Thần hơn nửa năm, thế nhưng thực lực không hề tiến bộ, lần này may mắn có loại quả xinh đẹp của Nguyệt nhi cho, nếu không thì không biết năm nào mới có thể tấn được một cấp.

Nhìn Vân Tiểu Tiểu cúi đầu ủ rũ, Thượng Quan Tây Nguyệt tiến lên vỗ vỗ bờ vai của nàng: "Được rồi, biểu cảm của ngươi là sao, chẳng lẽ lần này tấn cấp được ngươi không vui sao, còn nữa, trên người của ngươi... Quá thối..." Nói xong, Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý bóp mũi lui về sau mấy bước.

Lúc này Vân Tiểu Tiểu mới nhớ ra vừa rồi mình đã quên mất mùi thối này, nàng nhẹ giơ ống tay áo lên ngửi một chút, sau đó không chịu được quay đầu lại, miệng còn hét lớn tiếng: "A, không được, Nguyệt nhi, ta sắp bị thối chết rồi, làm sao bây giờ, đây rốt cuộc là mùi gì."

"Đây là tạp chất thải ra từ trong cơ thể ngươi, là hiệu quả sau khi ăn Thánh Linh quả, nó có tác dụng tẩy rửa, nhưng ta nghĩ ngươi có thể mang theo mùi thối này đi tiếp, bởi vì nơi này không có chỗ để tắm." Thượng Quan Tây Nguyệt thấy thương mà lại không giúp được gì.

"Không thể nào!" Vân Tiểu Tiểu trừng to mắt nói, mang theo một thân toàn mùi thối đi tiếp, đừng nói là người khác, ngay cả mình cũng không chịu nổi, rốt cuộc đó là loại quả gì, nhìn xinh đẹp như vậy, không ngờ ăn xong lại khiến người ta bốc mùi thối, ô ô, sớm biết thế này thì vừa rồi sẽ không ăn, không đúng, nếu không ăn thì sẽ không thể nhanh chóng tấn cấp đến Huyền Linh cao cấp, ai da, thật sự là vừa yêu vừa hận mà!

"Chủ nhân" Lạc Lạc luôn im lặng lại đột nhiên mở miệng, hân cảnh giác nhìn về phía trước: "Chủ nhân, hình như phía trước có người, không chỉ một người thôi đâu."

Có người sao?

Thượng Quan Tây Nguyệt sững sờ, sau đó liền hồi thần lại, trên mặt đầy vui mừng, chẳng lẽ là Thần, nghĩ tới nghĩ lui cũng rất có thể, liền dặn dò Lạc Lạc và Duyên Duyên trở lại không gian huyền ảo, kéo Vân Tiểu Tiểu đang uể oải nhanh chân đi về phía Lạc Lạc nói.

"Nhược Tích tỷ, người mau lại đây cứu ta." Lý Thiên Thiên cũng không nhận ra Nhược Tích đang do dự, nàng chỉ nghĩ là nàng ta đang suy nghĩ cách cứu mình, không thể không nói, nàng thật là một người đơn thuần!

Lý Thiên Thiên vốn đã quên mất bữa chú Lý trưởng lão cho ca nàng, chỉ cần nàng lập tức nhóm lửa, thì có thể lập tức trở lại học viện, nhưng giờ phút này nàng đang khẩn trương nên sao có thể nhớ tới những thứ này.

Nhược Tích nghe thấy âm thanh thúc giục, cái trán trơn bóng chảy đầy mồ hôi, bây giờ nàng thật không biết nên làm gì, nếu như không cứu, đến lúc đó nếu Lý Thiên Thiên trở về nói cho sư phụ biết thì nàng sẽ thảm, nhưng nếu đi cứu thì chính nàng cũng sẽ bị thương, nàng tuyệt đối không thể bị thương, nàng còn muốn tham gia giao đấu, để Thượng Quan Tây Nguyệt hoàn toàn mất mặt.

"Nhược Tích tỷ..." Thấy mình hồ nghi mà Nhược Tích vẫn không có phản ứng, Lý Thiên Thiên có chút thất vọng, không thể không nhìn sang Bách Lý Thần đang thờ ơ lạnh nhạt.

Lý Thiên Thiên liếm bờ môi khô nứt vì khẩn trương, giọng nói run rẩy: "Thần sư huynh, van cầu người mau cứu ta có được không, chỉ cần người cứu ta, ta nhất định sẽ nói tốt cho người trước mặt phụ thân, đến lúc đó kêu phụ thân ta thu người làm đồ đệ kế nhiệm được không."

Tuy hiện tại tính mạng của Lý Thiên Thiên bị uy hiếp, nhưng nàng vẫn rất tự đại, nàng vẫn cho rằng nếu ai có thể làm đệ tử của phụ thân mình thì đó là một vinh hạnh lớn lao, chứ đừng nói là đệ tử kế nhiệm, rất nhiều người cầu còn không được, cho nên bây giờ nàng nói như vậy thì Bách Lý Thần nhất định sẽ giúp mình, dù sao, ai lại không muốn trở thành đệ tử của trưởng lão chứ!

Bách Lý Thần nghe thấy nàng nói như ban ơn, chỉ lạnh lùng cười, không hề lên tiếng, giống như không nghe thấy.

"Thần sư huynh..." Còn chưa hết hi vọng, Lý Thiên Thiên vẫn muốn nói thêm chút gì đó để thuyết phục hắn.

Thượng Quan Tây Nguyệt đang chạy tới thì nhìn thấy Bách Lý Thần đứng ở nơi đó, áo khoác bay bồng bềnh, hắn chỉ cần đứng im một chỗ như thế, không cần nói gì cũng khiến người ta chú ý, hắn như một viên ngọc phát sáng, dù ở đâu cũng luôn tỏa sáng chói lóa, khiến người ta chú ý.

Nàng buông tay Vân Tiếu Tiếu ra, sửa lại tóc tai rối loạn vì lúc nãy đánh nhau, bước từng bước về phía hắn.

Đã hơn nửa tháng không nhìn thấy hắn, không ai biết nàng nghĩ về hắn nhiều thế nào, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn bóng lưng Bách Lý Thần, bước từng bước một, giống như có nhìn nhiều cỡ nào cũng không đủ.

"Thần, rốt cuộc ta đã tìm được chàng rồi." Thượng Quan Tây Nguyệt vui đến phát khóc, mắt đầy nước mắt ôm lấy eo Bách Lý Thần, mùi ngửi mùi hương khiến cho người ta an tâm, rốt cuộc Thượng Quan Tây Nguyệt cũng bình tâm lại, quá tốt rồi, rốt cuộc cũng tìm được hắn!

Bách Lý Thần nghe thấy giọng nói mà mình khắc sâu trong lòng, lại cảm nhận được cánh tay mềm yếu không xương bên hông, thân thể của hắn run lên, die,n; da.nze.qu;yo/mn hắn cũng không dám quay đầu lại, hắn sợ là mình ảo giác, bởi vì hắn đã từng ảo tưởng rất nhiều lần như vậy, mỗi lần đều mừng rỡ nhưng khi quay đầu lại thì Nguyệt nhi lại biến mất không thấy đâu.

"Thần "

Lại nghe thấy âm thanh này lần nữa, rốt cuộc Bách Lý Thần cũng tỉnh táo lại, hắn biết đây không phải là nằm mơ, hắn cảm thấy hai bàn tay đang đặt trước bụng, cảm nhận được hơi ấm trong lòng bàn tay, hắn mừng rỡ như điên quay đầu lại.

"Nguyệt nhi" nhìn thấy dung nhan xinh đẹp gần trong gang tấc, giọng Bách Lý Thần nghẹn ngào, bọn họ đã không gặp mặt hơn nửa tháng, mỗi ngày trôi qua đều nhớ nhung và lo lắng, hiện tại nhìn thấy nàng đứng ở trước mặt mình, rốt cuộc hắn cũng yên tâm.

Lúc này hai người dựa sát vào nhau, giống như trên đời này chỉ còn lại hai người bọn họ vậy, bọn họ không có động tác khác, chỉ an tĩnh ôm lấy nhau như vậy là đã rất thỏa mãn rồi.

Nhìn Bách Lý Thần và Thượng Quan Tây Nguyệt không kiêng kỵ ôm nhau như vậy, mặt Nhược Tích méo mó, hai tay nắm chặt thành quyền, chặt đến nổi rách da lúc nào cũng không biết.

Tiện nhân, tiện nhân, trong lòng Nhược Tích không ngừng kêu gào, Bách Lý Thần là của mình, không ai có thể cướp được, ai ngăn cản nàng đều phải chết.

Gấu Tinh bên kia cũng không có động tác gì, hai mắt lóe sáng nhìn hai người đang ôm nhau, bộ dáng giống như đang xem kịch.

Lúc này Lý Thiên Thiên cũng không đoái hoài tới những thứ này, nàng nhìn thấy Gấu Tinh di chuyển mục tiêu, lập tức cầu cứu: "Thượng Quan Tây Nguyệt, người tới thật đúng lúc, người mau lại đây cứu ta."

Giọng nói kia nào giống đang cầu xin người khác, nói đúng hơn là ra lệnh.

Nghe thấy âm thanh đột ngột này, Thượng Quan Tây Nguyệt rời khỏi lồng ngực Bách Lý Thần, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Lý Thiên Thiên, lúc này nàng mới nhìn rõ con Gấu Tinh kia đang nhìn mình chằm chằm, nhưng nó lại đứng bên cạnh Lý Thiên Thiên, chỉ cần Lý Thiên Thiên có chút động tác, nói không chừng sẽ bị nó xé rách cổ.

Rõ ràng mình là kẻ gặp nguy hiểm, vậy mà vẫn còn ra lệnh cho người khác, chẳng lẽ nàng không biết nàng càng làm như vậy thì càng không có ai đến

giúp nàng sao, thật là ngu xuẩn, Thượng Quan Tây Nguyệt cười lạnh, không có bất kỳ động tác gì.

Lý Thiên Thiên nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không nhúc nhích, không hề nhận ra giọng nói của mình không đúng, tiếp tục hô to: "Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi mau lại đây cứu ta, nếu ta xảy ra chuyện gì, cha ta sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Ha ha" Rốt cục Thượng Quan Tây Nguyệt không nhịn được nữa cười phá lên, cười đến nỗi ngã về phía trước nước mắt đều bật cười, thật vất vả lắm mới ngừng lại được, nàng xoa xoa nước mắt ở khóe mắt, buồn cười nói: "Ai da, ta sợ quá đi, ngươi nhanh làm cho cha ngươi không bỏ qua cho ta đi, nói ngươi ngu xuẩn thì thật đúng là ngu xuẩn, đã lớn thế này rồi, mà động một chút lại đi tìm cha, ngươi cho rằng ngươi là con nít ba tuổi sao, động một chút lại khóc lóc tìm cha, ai để ý đến ngươi."

Chậm rãi thở một hơi, Thượng Quan Tây Nguyệt tiếp tục nói: "Còn nữa... Gấu Tinh huynh đệ, ngươi còn không nhanh ăn thịt nàng ta đi, nàng ta ở đây cũng làm cho ngươi không được bình yên, đúng không!"

Đối với từng lời nói, động tác của Thượng Quan Tây Nguyệt Bách Lý Thần bắt đầu đi lắc đầu, hần nhẹ nhàng ấn đầu Thượng Quan Tây Nguyệt vào trong ngực của mình, để nàng thoải mái dựa vào, mắt Bách Lý Thần ánh không hề rời khỏi người Thượng Quan Tây Nguyệt, cứ nhìn nàng như vậy.

Giống như nghe hiểu ý Thượng Quan Tây Nguyệt, Gấu Tinh ngửa mặt lên trời gầm rú một tiếng, sau đó quay đầu lại tham lam nhìn Lý Thiên Thiên, nhìn từ trên xuống dưới, giống như đang nghĩ xem nên ăn chỗ nào trước mới tốt!

"A" Lý Thiên Thiên hoảng sợ hét to một tiếng, nằng Thượng Quan Tây Nguyệt thật to: "Thượng Quan Tây Nguyệt, nữ nhân ác độc nhà ngươi, ngươi có ý nghĩ muốn hại chết ta đúng không, đừng tưởng rằng không ai biết tâm tư ác độc của ngươi, ta đã sớm nhìn thấu ngươi rồi, bây giờ ngươi còn để con súc sinh này ăn thịt ta, ngươi... Ngươi... Ngươi đúng là táng tận lương tâm, không có nhân tính."

Nghe Lý Thiên Thiên vũ nhục Thượng Quan Tây Nguyệt, Bách Lý Thần như có mây, đang muốn đi lên phía trước thì lại bị Thượng Quan Tây Nguyệt cản lại.

"Lý Thiên Thiên, chúng ta không nói đến ai khác, nhưng không phải Nhược Tích học tỷ rất thân với ngươi sao, mà nàng còn là đệ tử của cha ngươi, vì sao nàng ta không tới cứu ngươi!" Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ Nhược Tích đang ngoan độc nhìn mình chằm chằm.

Vốn dĩ Nhược Tích đang ghen tỵ nhìn Bách Lý Thần và Thượng Quan Tây Nguyệt thân mật dựa chung một chỗ, nhưng bây giờ tiện nhân này lại lời mình ra, tốt nhất nàng cũng không nên né tránh.

"Thiên Thiên, không phải Nhược Tích tỷ không cứu ngươi, hiện tại Nhược Tích tỷ đang suy nghĩ đối sách, xem thử làm sao để cứu ngươi mà không để ngươi bị thương."

"Thôi đi, có quỷ mới tin ngươi!" Thượng Quan Tây Nguyệt đứng một bên không nể mặt bật cười, lời nói thật dễ nghe, thời gian dùng để suy nghĩ đối sách thì đã sớm cứu được ngươi rồi, đứng ở đây kéo dài thời gian, không phải là không muốn cứu ngươi sao, còn nói dễ nghe như vậy.

"Ngươi..." Nhược Tích bị nàng nói đến mức mặt trắng nhợt, hận không thể xé nát nàng ra.

"Nhược Tích tỷ, nhanh tới cứu ta!" Lý Thiên Thiên nhìn thấy không cầu được đám người Bách Lý Thần, lại chuyển hướng về phía Nhược Tích.

"Ta..." Nhược Tích nói quanh nói co, nhưng không biết phải nói cái gì.

Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu nhìn sắc trời, cũng không thể chậm trễ nữa, liền đi lên phía trước một bước: "Lý Thiên Thiên, nếu hôm nay ngươi cầu xin ta, ta sẽ cố gắng cứu ngươi, thế nào."

Lý Thiên Thiên nhe răng, nàng không muốn cầu xin nàng ta, nhưng nếu không giữ được mạng thì cũng chẳng còn gì nữa, cân nhắc xong, rốt cục Lý Thiên Thiên cũng hạ quyết tâm, khẩn cầu nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng ánh mắt ác độc và giọng điệu cầu xin hoàn toàn không cân đối: "Cầu... Van cầu ngươi, mau cứu ta, xin ngươi."

Thượng Quan Tây Nguyệt sờ lỗ tai, không hài lòng nói: "Ngươi nói cái gì, ta không nghe thấy, còn nữa, ngươi cầu ai tới cứu ngươi, nói không tên không họ, ai nguyện ý đi cứu ngươi!"

Lý Thiên Thiên thực sự không chịu nổi nữa, nếu như có thể, bây giờ nàng thật sự muốn giết chết nàng ta, miễn cho mỗi ngày đều bị tức không nhẹ, nàng nắm chặt tay lại, hít sâu một hơi, hô lên: "Thượng Quan tiểu thư, van cầu ngươi, mau cứu ta, xin ngươi."

Thượng Quan Tây Nguyệt vui vẻ gật đầu, đang chuẩn bị tiến lên giết Gấu Tinh, Diễm Đàn Lê Quý Đôn Bách Lý Thần lại ngăn cản nàng, hần cúi người nhỏ giọng nói bên tai Thượng Quan Tây Nguyệt: "Loại chuyện nhỏ này để vì phụ làm là được rồi, nương tử đứng một bên nghỉ ngơi đi."

Khuôn mặt Thượng Quan Tây Nguyệt đỏ lên, đánh nhẹ vào người hần hai cái, liền lui ra phía sau mấy bước.

Bách Lý Thần nhảy lên một cái, nhân lúc Gấu Tinh chưa kịp phản ứng, một luồng sáng màu đen phát ra từ lòng bàn tay, đánh thẳng vào người nó.

"Ầm!" Một tiếng vang thật lớn, mạnh mẽ va chạm xuống đất, thân thể Gấu Tinh bị đánh bay lên giữa không trung... Cuối cùng hung hăng rơi xuống mặt đất.

Sau đó Gấu Tinh co quắp mấy cái, rồi nằm bất động.

Mặt Bách Lý Thần không thay đổi nhìn Gấu Tinh đã chết, lúc xoay người nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, khôi phục lại vẻ mặt dịu dàng: "Nương tử, thế nào, vì phụ lợi hại không, một chiều là hạ được rồi."

Nhược Tích nhìn thấy thực lực của Bách Lý Thần, trong lòng càng quyết tâm có được hắn, nhìn thấy hai người bọn họ xì xào bàn tán, vô cùng thân mật, Nhược Tích chỉ có thể nắm chặt nắm đấm mới xoa dịu được hận ý trong lòng.

Lý Thiên Thiên trông thấy Gấu Tinh đã chết, thở dài một hơi, chân như nhũn ra thiếu chút ngã xuống, nhìn về mặt Thượng Quan Tây Nguyệt tươi cười, Lý Thiên Thiên không cảm kích vì nàng cứu mình mà ngược lại càng hận nàng hơn, càng muốn đá nàng ra ngoài.

Nữ nhân Thượng Quan Tây Nguyệt ác độc, dám buộc mình cầu xin nàng, từ khi ra đời đến giờ, ai nhìn thấy mình cũng nịnh bợ, nhưng nàng ta, Thượng Quan Tây Nguyệt lại dám bắt mình cầu xin nàng ta trước mặt nhiều người như vậy, đây quả thực là một sự vũ nhục lớn, mặt mũi của nàng đều đã mất hết rồi.

Nhược Tích thấy hai người nhìn nhau cười, nhìn con tức trong lòng, miễn cưỡng vui cười đi lên phía trước: "Thượng Quan cô nương, không phải ngươi nói Thần sư đệ là biểu ca của ngươi sao, vậy động tác của các ngươi có chút không ổn đó!"

Nói xong chỉ vào thân thể bọn họ đang dựa sát vào nhau, hừ, thật là không biết xấu hổ, trước mặt mọi người lại không biết kiêng kị mà dựa sát vào người nam nhân như vậy, thật là không có giáo dưỡng, tiện nhân quyền rũ người khác.

Thượng Quan Tây Nguyệt buồn cười nhìn biểu cảm bất gian của Nhược Tích, có làm hay không, nàng dựa vào người tướng công của nàng mặc gì mà nàng ta phải nói, mặc dù không có ai biết bọn họ là vợ chồng, nhưng cũng không liên quan đến người khác, thật đúng là chó mà lại đi bắt chuột, xen vào việc của người khác.

Nhược Tích nói chưa dứt lời, Thượng Quan Tây Nguyệt lại càng dựa sát vào người Bách Lý Thần hơn, sau đó nhún mày nói: "Ta nói này Nhược Tích sư tỷ, ngươi đang quản quá nhiều rồi đó, nếu là ở trên đường lớn thì có phải ngươi cũng quy định ai được đi còn ai không được hay không, ta cho ngươi một lời khuyên, tự ngươi quản bản thân mình cho tốt là được rồi, đừng quản chuyện người khác, còn nữa, ta và biểu ca có tình cảm tốt chẳng lẽ làm phiền đến ngươi sao?"

"... Ta..." Nhược Tích nghẹn họng, đúng vậy, biểu huynh muội có quan hệ tốt cũng là bình thường, nhưng mối quan hệ này lại quá tốt rồi, còn chui vào ngực của nhau nữa.

Giống như còn chưa nói xong, Thượng Quan Tây Nguyệt nhướn mắt tiếp tục nói: "Đúng rồi, Nhược Tích học tỷ, ta và Thần biểu ca đều là đệ tử mới tới, vì sao ngươi gọi biểu ca ta là Thần sư huynh, còn gọi ta là Thượng Quan cô nương vậy, ngươi đừng nói là vì tôn trọng ta, ta sẽ không tin đâu."

"... Ta "

"Chẳng lẽ, ngươi có ý đồ khó nói với biểu ca của ta sao." Không muốn buông tha nàng ta, Thượng Quan Tây Nguyệt tiếp tục gây khó xử, cũng không nhìn thử xem ngươi là ai, loại người như ngươi mà cũng muốn mơ tưởng tướng công của ta, đúng là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga!

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 138: Sao ngươi lại có dung mạo giống Tinh nhi

"Chẳng lẽ, ngươi có ý đồ khó nói với biểu ca của ta sao." Không muốn buông tha nàng ta, Thượng Quan Tây Nguyệt tiếp tục gây khó xử, cũng không nhìn thử xem ngươi là ai, loại người như ngươi mà cũng muốn mơ tưởng tướng công của ta, đúng là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga!

"Ngươi không được nói lung tung... Ngươi... Ta..." Nhược Tích đỏ mặt, nghĩ thử xem nên giải thích thế nào, lại không biết mở miệng nói gì, mặc dù Thượng Quan Tây Nguyệt nói chuyện rất khó nghe, nhưng nàng ta nói cũng đúng, nàng thật sự có ý đồ với Bách Lý Thần.

Thượng Quan Tây Nguyệt chơi đùa thành nghiện, nàng lắc lắc ngón tay mảnh khảnh: "Ta sẽ không đồng ý để ngươi làm đại tẩu của ta, bởi vì... Ngươi không xứng!" Ba chữ cuối cùng rất có lực, giống như sợ nàng nghe không rõ.

Đúng vậy, nàng ta không xứng, ngay cả xách dép cho Thần nàng ta cũng không xứng!

Mặt Nhược Tích đang đỏ bừng liền chuyển thành tái nhợt, nàng cắn chặt môi, ánh mắt hận thù nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, nói không ra một câu.

Vân Tiểu Tiểu đứng bên cạnh như người tàng hình nhìn thấy không khí căng thẳng này, liền đi lên phía trước, hai tay không ngừng xoa xoa, mặc dù nàng biết cái gì Nguyệt nhi cũng dám làm, nhưng có vài chuyện đã khắc sâu vào tâm trí, dù muốn đổi cũng phải từ từ mới thích ứng được, trước mắt, nàng vẫn còn hơi e ngại Lý Thiên Thiên và Nhược Tích.

Lúc này nhìn thấy hai người đều trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, Vân Tiểu Tiểu liền nhanh chân đi lên phá vỡ cục diện yên tĩnh này.

"Nguyệt nhi, chúng ta đừng đứng đây nữa, đi tiếp thôi."

Thượng Quan Tây Nguyệt không nhìn nữa, nhẹ gật đầu, tay trái kéo Bách Lý Thần, tay phải kéo Vân Tiểu Tiểu đi về phía trước, cũng mặc kệ hai người Lý Thiên Thiên ở sau lưng.

"Thần, nửa tháng nay chàng ở đâu, ta tìm rất lâu nhưng không tìm được chàng." Thượng Quan Tây Nguyệt hơi ngước đầu lên mê mê nhìn sườn mặt Bách Lý Thần, trong lòng thầm than mình may mắn, gặp cho một ông xã đẹp trai như vậy, nghĩ đến thôi cũng cảm thấy vui vẻ rồi!

Bách Lý Thần nhìn lại, vén mấy sợi tóc trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt ra đằng sau: "Ta cũng không biết đó là đâu, ta cũng đang tìm nàng, nhưng vẫn không tìm được, thật không nghĩ tới từ nơi xa xôi này chúng ta lại gặp được nhau."

Đúng vậy, hắn và Nguyệt nhi luôn có duyên phận, đây là điều hắn vẫn luôn tin tưởng, dù sau này ở đâu, cuối cùng bọn họ vẫn sẽ gặp nhau, không còn xa cách nữa!

Vân Tiểu Tiểu không hiểu nhìn hai người bọn họ tác động qua lại, vừa rồi mặc dù giọng điệu của Nhục Tịch học tử không tốt, nhưng lời nàng ta nói cũng không phải không có lý, Nguyệt nhi và biểu ca rất mập mờ, chẳng lẽ có quan hệ không bình thường.

Ai nha, Vân Tiểu Tiểu, người lại đoán mò cái gì vậy, Vân Tiểu Tiểu ảo não gõ vào đầu của mình, sau đó lắc đầu.

"Tiểu Tiểu, người sao vậy." Nhìn Vân Tiểu Tiểu tự mình hại mình, Thượng Quan Tây Nguyệt tò mò hỏi.

Vân Tiểu Tiểu thả tay xuống, nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, thận trọng hỏi chuyện mình nghi ngờ: "Nguyệt nhi, hắn... Thật sự là biểu ca của người sao?"

Thượng Quan Tây Nguyệt dừng lại, sau đó bật cười: "Thế nào, không giống sao? Không thể giả được!"

Thật ra Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không muốn giấu diếm nàng, nhưng nếu nhiều người truyền miệng, đến lúc đó không cẩn thận nói ra thì sẽ không tốt.

Tiểu Tiểu, người tha thứ cho ta đi, sau này ta nhất định sẽ nói cho người biết sự thật!

Hai người Lý Thiên Thiên theo ở phía sau không nói một câu, Lý Thiên Thiên còn chưa hết tức giận vì vừa rồi Nhục Tịch không cứu mình, nàng thật không ngờ, mình đối xử tốt với Nhục Tịch tử như vậy, cái gì cũng nghĩ cho nàng ta vậy mà lúc nguy hiểm nàng ta lại bỏ rơi mình, chẳng lẽ mọi thứ lúc trước đều là giả sao, Lý Thiên Thiên không khỏi hoài nghi.

Nhục Tịch đi ở bên cạnh nhìn thấy Lý Thiên Thiên tức giận, trong lòng đã rối loạn lên, hiện tại điều duy nhất nàng cần làm là phải khiến nàng ta hết giận, nếu không đến lúc trở về nàng ta nói cho sư phụ nghe sẽ không tốt, trước khi đi sư phụ đã dặn dò rất nhiều lần, nhất định phải chăm sóc Lý Thiên Thiên thật kỹ, nếu để cho ông ta biết mình không cứu Thiên Thiên, vậy thì nguy rồi.

"Thiên Thiên, người chờ Nhục Tịch tử một chút." Nhục Tịch đi lên trước muốn nắm cánh tay của nàng biểu hiện sự thân cận, thế nhưng không ngờ Lý Thiên Thiên lại hất tay nàng ra, hừ một tiếng, tiếp tục đi về phía trước, không thèm nhìn Nhục Tịch một cái.

Nhục Tịch nhìn tay mình bị hất ra, sắc mặt khó coi, nhưng lại nhanh chóng khôi phục lại bình thường, tiếp tục mỉm cười: "Thiên Thiên, người nghe ta giải thích, không phải như người nghĩ đâu." Nhục Tịch kéo tay Lý Thiên Thiên lại, lần này nàng dùng lực rất lớn, Lý Thiên Thiên vốn không thoát được.

Vùng vẫy nửa ngày vẫn không hất được tay Nhục Tịch ra, Lý Thiên Thiên tức giận quay đầu lại: "Rốt cuộc người muốn làm gì, thả ta ra, cái gì mà không như ta nghĩ, Nhục Tịch tử, ta cho người biết, bình thường ta tin người như vậy, nhưng người lại đối xử với ta như vậy, lần này trở về ta nhất định phải nói cho cha ta biết."

Nhục Tịch nghe vậy giật mình, quả nhiên là muốn nói cho sư phụ biết, không thể, tuyệt đối không thể, nàng nắm tay Lý Thiên Thiên thật chặt.

"Đau quá" Lý Thiên Thiên kêu đau một tiếng, dọa Nhục Tịch lập tức buông lỏng tay ra.

"Thiên Thiên" Nhục Tịch nhanh chóng đi lên, ngăn cản Lý Thiên Thiên đang chuẩn chuẩn bị bỏ đi.

Lý Thiên Thiên không nhịn được nhìn nàng, nàng đã rất thất vọng, lần này nàng nhất định phải nói cho cha nghe.

"Thiên Thiên, người nghe ta nói, tình huống lúc đó nguy hiểm như vậy, ta không thể tự tiện hành động, nếu đột nhiên hành động khiến con Gấu Tinh đó không vui, không cẩn thận làm người bị thương, vậy phải làm thế nào, Nhục Tịch tử đều muốn tốt cho người!" Giọng Nhục Tịch run rẩy, biểu cảm như đang chịu sự dằn vặt rất lớn vậy, đau khổ không chịu nổi.

Thượng Quan Tây Nguyệt chấp tay sau lưng đi ở phía trước nghe thấy tiếng quý khóc sột soạt, cười lạnh một tiếng, xoay người lại, khoanh tay nhìn trờ hay, hôm nay nàng phải thưởng thức tuồng vui này mới được, xem thử Nhục Tịch làm cách nào để giải vây cho mình, cũng xem thử Lý Thiên Thiên ngu ngốc kia có tin tưởng nàng ta hay không.

"Người..." Lý Thiên Thiên có chút dao động, nàng không biết có nên tin hay không, nhưng nhìn thấy điệu bộ của nàng ta thì hình như là thật, cộng thêm bình thường quan hệ giữa hai người cũng không tệ, chẳng lẽ mình đã hiểu lầm nàng rồi sao?

Nhìn thấy Lý Thiên Thiên do dự, Nhược Tích biết nàng đã tin hơn phân nửa, chỉ cần nói thêm hai câu rồi rồi là được rồi.

Nhược Tích suy nghĩ, dùng sức đè ép bức bối khiến vành mắt của mình đỏ lên, nàng giữ chặt tay Lý Thiên Thiên, kích động nói: "Thiên Thiên, bình thường Nhược Tích tỷ đối xử tốt với người như vậy, người thật sự không biết sao? Ta đối với người đều là thật tâm." Nói xong, nàng còn cố ý đưa tay xoa xoa mắt vốn không hề có nước mắt, bộ dáng nhìn cực kỳ giả dối, nhưng chỉ tiếc lại có người tin tưởng.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không nói toạc, chuyện này dù có nói cũng không có ý nghĩa, phải chờ tự nàng ta phát hiện, đến lúc đó mới thú vị.

Lúc này Lý Thiên Thiên thật sự tin tưởng, nàng tin tưởng Nhược Tích nói không sai, bình thường quan hệ giữa bọn họ rất tốt, nàng không thể làm ra chuyện như vậy.

"Nhược Tích tỷ, thật xin lỗi, ta hiểu lầm người." Lý Thiên Thiên kéo tay Nhược Tích nói.

Nhược Tích lắc đầu, tỏ vẻ uất ức: "Không sao, Thiên Thiên, chỉ cần người tin tưởng Nhược Tích tỷ là được rồi!"

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy không còn gì để nhìn, ngáp một cái, không thú vị lắc đầu, lớn tiếng nói: "Ai nha, chúng ta đi thôi, vốn còn tưởng rằng có trò hay để nhìn, nhưng thật không ngờ, có vài người diễn kịch quá giỏi, còn vài người thì lại quá ngu muội, cho nên tuồng vui mới kết thúc nhanh như vậy, thật không có ý nghĩa, chúng ta đi thôi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói lớn tiếng, rất rõ ràng, muốn để cho hai người Nhược Tích nghe thấy, không phải sao, một người diễn kịch hay, một người vụng về, không thể không nói, hai người này vừa bổ sung cho nhau!

Nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt cười hi hi đi về phía trước, Nhược Tích nắm chặt nắm đấm, Thượng Quan Tây Nguyệt, người chó đực ý quá sớm, chờ đến khi giao đầu ta sẽ cho người hít đầy bụi đất mà rơi xuống đài, xem thử biểu ca của người có còn thích người hay không!

Mấy người vẫn còn tiếp tục đi, chỉ còn một ngày nữa là hết một tháng, Thượng Quan Tây Nguyệt rất ngạc nhiên, không phải nói đến rèn luyện sao, đi đến đây tại sao ngoại trừ ngày đầu tiên gặp Gấu Tinh và lần trước Lý Thiên Thiên tập kích thì không có yêu thú nào hết, nàng còn trông cậy vào đợt rèn luyện này để tấn cấp, hiện tại xem ra không còn hi vọng rồi, nhưng vậy cũng tốt, nàng đã là Vô Linh cao cấp, mà mấy ngày nay, nàng cảm nhận được linh lực trong cơ thể đang rục rịch, muốn bạo phát ra ngoài, nhưng cơ hội chưa tới, cho nên không có động tĩnh gì.

Một ngày này, năm người cùng đi trên đường, đột nhiên có một con vật giống điều hâu bay đến, xông thẳng lên trời. Sau đó kích động đập cánh, chỉ trong tích tắc, một dòng khí mạnh mẽ đánh về phía Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần.

Bách Lý Thần lạnh mặt, kéo Thượng Quan Tây Nguyệt ra sau mình, dù là khi nào thì hắn đều không để cho nàng bị thương.

Tay phải hắn giơ lên, một luồng khí mạnh hơn đánh về phía điều hâu ở giữa bầu trời.

"Àm..."

Tiếng va chạm kịch liệt, giống như ngay cả trời đất cũng bị rung động, trên đất đầy tro bụi, bay đầy không trung, Nhược Tích và Lý Thiên Thiên đều không mở mắt ra được.

Lý Thiên Thiên nhìn thấy nguy hiểm, vội vàng lôi kéo Nhược Tích lui về phía sau mấy bước, sau khi đến nơi an toàn, len lén nhìn tình huống của Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng không ngừng nguyên rủa, hi vọng con điều hâu kia có thể giết chết nàng ta, để mình khỏi động thủ.

Mà hôm nay là ngày cuối cùng, Bách Lý Thần luôn ở bên cạnh nàng, đoán chừng mình cũng không có cơ hội hạ thủ, cho nên hiện tại Lý Thiên Thiên chỉ hi vọng con điều hâu này có thể giúp mình giết Thượng Quan Tây Nguyệt.

Khi bụi bay hết, điều hâu kêu thành tiếng, đôi cánh khổng lồ đập càng lúc càng mạnh.

"Thần, sao con điều hâu này luôn tập kích chúng ta vậy."

Thượng Quan Tây Nguyệt rất không hiểu, nàng thật sự không rõ, chẳng lẽ bởi vì mình và Thần đẹp quá sao, ai, xem ra đẹp cũng là cái tội.

Bách Lý Thần nhìn mắt Thượng Quan Tây Nguyệt quay tròn, biết nàng nhất định lại nghĩ ra chuyện gì thú vị, đành phải bắt đầu đi lắc đầu!

Điều hâu bay trên trời lại bay thẳng về phía Bách Lý Thần và Thượng Quan Tây Nguyệt một lần nữa.

Bách Lý Thần phóng người lên đối chiến với nó ở giữa không trung, không ngừng đánh ra những chương khí mạnh mẽ, mà cánh rừng rậm này cũng không ngừng vang vọng tiếng đánh nhau, cảm giác như có động đất vậy.

Điều hâu như có suy nghĩ của riêng mình, nhìn thấy Bách Lý Thần bay lên, nó không trực tiếp đối đầu mà ngược lại xoay người, bay thẳng về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Dòng khí mạnh mẽ, đánh thẳng vào người nàng...

Thượng Quan Tây Nguyệt vốn không có phòng bị, nhìn thấy điều hâu đánh thẳng về phía mình, mắt Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên co rụt lại, khi

điều hâu sắp tới gần thì cơ thể lưu loát nhảy lên!

Điều hâu thấy không tấn công được nàng, quay đầu lại chuyển mục tiêu về phía Vân Tiểu Tiểu đang luống cuống tay chân, Thượng Quan Tây Nguyệt thấy vậy lập tức phi thân về phía trước, ai ngờ điều hâu chỉ giả bộ, nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt bị lừa, điều hâu vuron móng vuốt sắc bén ra đánh về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt lại nhanh chóng né tránh, tốc độ Bách Lý Thần xông tới cũng rất nhanh, nhưng dù nhanh cũng không nhanh bằng móng vuốt của điều hâu.

Móng vuốt dài nhỏ sắc bén trực tiếp cào trúng tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

"A..." Thượng Quan Tây Nguyệt kêu nhẹ một tiếng, quay người sang bên cạnh, nhìn trên cánh tay trắng nõn có thêm ba vết cào, máu tươi còn chảy ra không ngừng.

Điều hâu nhìn thấy mình đã thành công cào Thượng Quan Tây Nguyệt bị thương, vui mừng bay nhảy mấy lần, lại tiếp tục bay thẳng xuống, muốn giết nàng!

"Nguyệt nhi..." Nhìn thấy vết máu đỏ chực mắt trên cánh tay Thượng Quan Tây Nguyệt, mắt hân muốn nứt ra, gương mặt Bách Lý Thần còn lạnh lùng âm u hơn đêm tối, lửa giận dâng trào trong ngực, nhìn chăm chăm vào điều hâu!

Súc sinh chết tiệt, lại dám làm nương tử hân bị thương, vậy thì ngươi lấy mạng để đền đi!

Bách Lý Thần vuron tay lên, một dòng khí mạnh mẽ trực tiếp đánh vào cơ thể điều hâu, điều hâu bị đánh ngã về phía sau, cuối cùng rơi xuống mặt đất.

"Nguyệt nhi..." Bách Lý Thần bay đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, ôm nàng vào trong ngực, nhìn cánh tay nàng chảy máu không ngừng, lòng co rút đau đớn.

"Thần, ta không sao..." Thượng Quan Tây Nguyệt vốn muốn vuron tay lên vuốt hàng lông mày đang nhíu chặt của Bách Lý Thần, ai ngờ không cẩn thận đụng phải vết thương trên cánh tay, nhẹ giọng kêu đau một tiếng.

Lúc này hai mắt Bách Lý Thần đã bị nhuộm đỏ, hân cẩn thận đặt Thượng Quan Tây Nguyệt sang bên cạnh, để Vân Tiểu Tiểu chăm sóc nàng, sau đó cả người phóng thẳng tới trước mặt điều hâu.

Dám đã thương nương tử của hân... Chết!

Khí thể mạnh mẽ đánh thẳng vào điều hâu. Điều hâu đang đậu trên mặt đất thấy vậy, vội vàng đập cánh bay lên, tránh né.

Muốn chạy sao?

Sao Bách Lý Thần có thể buông tha nó được, nó làm nương tử bị thương nên chỉ có con đường chết.

Giữa không trung, tóc Bách Lý Thần bay tán loạn, giống như thần tiên, đứng đầu thiên hạ, giống như vào lúc này, vạn vật trên thế giới đều thần phục dưới chân hân!

Điều hâu cảm nhận được khí thể mạnh mẽ của hân, sợ hãi khẽ run lên, nhìn thấy khí thể càng lúc càng mạnh đang bay thẳng về phía nó, nó đã tránh không thoát, dinendian.loqidJon toàn bộ thân thể nổ tung trên không trung, thịt nát và máu tươi văng ra khắp nơi.

Mất lạnh nhìn điều hâu đã biến mất, Bách Lý Thần đi tới bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt, vừa rồi khi Bách Lý Thần đánh nhau Thượng Quan Tây Nguyệt đã uống một viên thuốc, cho nên hiện tại vết thương đã không chảy máu nữa, nhưng sắc mặt còn hơi tái nhợt.

Thật ra nàng muốn vào không gian huyền ảo lấy nước Thánh Linh để chữa vết thương, nhưng Nhượng Tích và Lý Thiên Thiên còn đang ở đây, nàng không muốn để bại lộ quá nhiều chuyện, cho nên vẫn không làm gì.

"Thần" Thượng Quan Tây Nguyệt mở miệng, nàng không muốn để cho Bách Lý Thần lo lắng, hướng chỉ bản thân mình cũng không sao, chờ đến khi trở về, lấy nước Thánh Linh bôi lên vết thương thì sẽ khỏi.

Bách Lý Thần ôm Thượng Quan Tây Nguyệt thật chặt, sự sợ hãi trong lòng không hề giảm bớt, hân không muốn nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt bị thương, trong lòng của hân âm thầm quyết định, về sau nhất định phải bảo vệ tốt Nguyệt nhi, không để cho nàng chịu bất cứ thương tổn gì!

Vân Tiểu Tiểu ngăn người thật lâu, biết Bách Lý Thần đến đây, nàng mới tỉnh táo lại, nàng lo lắng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, giọng nói nghẹn ngào: "Nguyệt nhi, đều là ta không tốt, nếu ta có một chút bản lĩnh thì ngươi sẽ không bị thương, ô ô, thật xin lỗi..."

Thượng Quan Tây Nguyệt lắc đầu, an ủi nàng: "Không sao, Tiểu Tiểu, ngươi đừng tự trách, việc này không liên quan đến ngươi, ngươi không cần để ở trong lòng, được rồi, hôm nay là ngày cuối cùng, chúng ta nhanh đốt phù chú để trở về đi!"

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong, mấy người bọn họ đã nhao nhao cầm lấy phù chú, nhóm lửa, sau đó lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Hai người Lý Thiên Thiên luôn ẩn núp nhìn thấy vậy, lập tức cũng đốt phù chú, quay về học viện!

Sau khi về đến học viện, Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần chào tạm biệt xong, đều quay về phòng mình.

Sau khi trở về phòng, Thượng Quan Tây Nguyệt dùng nước Thánh Linh bôi vào vết thương để khôi phục lại, sau đó thay quần áo, rồi cùng Vân Tiếu Tiếu đến quảng trường tập hợp.

"Lần này thật vui mừng vì mọi người đều an toàn trở về, vậy trận tranh tài sẽ diễn ra vào ba ngày sau, mấy ngày nay, các người cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, hi vọng đến lúc đó, các người có thể đạt được thành tích tốt, được rồi, đi lâu như vậy rồi, nhanh chóng nghỉ ngơi đi!" Lý trưởng lão đi xuống đài.

"Nguyệt nhi, miệng vết thương của nàng còn đau không?" Sau khi giải tán, Bách Lý Thần đi tới bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt, quan tâm hỏi.

"Ta đã không sao rồi, không tin thì chàng xem thử đi." Nói xong Thượng Quan Tây Nguyệt thừa dịp không ai chú ý vụng trộm xắn tay áo lên, để hân nhìn thấy cánh tay trơn bóng của mình.

Bách Lý Thần không dám tin, vết thương lớn như vậy sao có biến mất nhanh đến thế: "Nguyệt nhi, vết thương của nàng..."

Lời còn chưa dứt, Bách Lý Thần liền nhớ lại lần trước mình rơi xuống vách núi, phần lưng bị thương, cuối cùng cũng biến mất như kỳ tích, mà ở bên cạnh hân cũng chỉ có Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt buông tay áo xuống, cười thần bí: "Bí mật, không nói cho chàng biết!" Nói xong, liền kéo Vân Tiếu Tiếu đang chờ ở bên cạnh đi về chỗ ở.

Ban đêm, trăng sáng...

Lúc này đã nghỉ ngơi nhiều rồi nên cả đêm nay Thượng Quan Tây Nguyệt không hề buồn ngủ, die,n; da.nlze.qu; ydo/nn nằm ở trên giường lẩn qua lộn lại, nhưng không ngủ được, cuối cùng mặc y phục đi ra cửa.

Trong lúc bất tri bất giác nàng đã đi tới một mái đình, nhìn vật dụng xung quanh mái đình, vừa nhìn đã biết chủ nhân là người lạnh nhạt thanh nhâ.

Nàng tò mò nhìn ra cổng, lúc đang thăm nghĩ xem chủ nhân bên trong là ai thì cửa được mở ra.

Một tiếng "Kẹt kẹt" vang lên, Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn người đang đi tới.

Lúc người kia quay người khép cửa lại, sau đó quay đầu qua ngẩng đầu lên nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở trước mặt, gương mặt người kia trở nên kích động, trong mắt hình như còn có nước mắt, hân đứng im không nhúc nhích nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thì ra đây là Hiên Viên thiếu chủ lần trước nói chuyện trên đài, Thượng Quan Tây Nguyệt nhớ tới lần trước Hiên Viên thiếu chủ nói muốn ở lại đây trong hai tháng, nơi này chỉ là chỗ ở tạm thời của hân.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng đánh giá hân, cảm giác kích động lại quay về, mà chỉ khi nhìn thấy Hiên Viên thiếu chủ này mới có cảm giác nồng nhiệt như vậy, chẳng lẽ hân thật sự là...

Hiên Viên Triệt lấy lại tinh thần, nhìn nữ tử trước mắt, đây là khuôn mặt luôn xuất hiện trong giấc mơ của hân mỗi đêm, Tinh nhi, là nàng sao, nàng đến gặp ta sao?

Lúc đầu Thượng Quan Tây Nguyệt đang nghi ngờ, đột nhiên Hiên Viên Triệt đi đến phía trước ôm nàng một cái, ôm trọn nàng vào trong lòng, Thượng Quan Tây Nguyệt không biết làm sao, đây là tình huống gì, Thượng Quan Tây Nguyệt giật mình, muốn tránh thoát.

"Tinh nhi..." Không nói nên lời vì lời nói bị nghẹn ở cổ họng, trăm ngàn từ chỉ hóa thành một tiếng gọi thâm tình.

Hiên Viên Triệt ôm chặt lấy người trước mắt, không có ai biết hân mơ về nàng nhiều bao nhiêu, mỗi một buổi tối, hân đều nằm mơ thấy nàng, thế nhưng sau khi tỉnh lại thì lại như bong bóng xà phòng, hân tìm Tinh nhi rất lâu, nhưng vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu.

Mỗi một ngày hân đều sống trong nỗi hối hận và nhớ nhung, hân rất đau khổ, nếu không phải vì vài nguyên nhân lúc trước thì Tinh nhi cũng sẽ không giận dữ bỏ đi, đến nay không có tin tức gì, nhưng bây giờ quá tốt rồi, rốt cục nàng cũng xuất hiện trước mặt mình, lần này hân nhất định sẽ nắm chặt lấy tay của nàng mà không buông ra nữa!

Tinh nhi!

Thượng Quan Tây Nguyệt không gầy dựa nữa, trong đầu nghĩ đến cái tên vừa rồi hân gọi, Tinh nhi, mẹ ruột của mình cũng có tên này, chẳng lẽ hân đang gọi mẫu thân mình sao? Chẳng lẽ hân thật sự là cha mình sao?

Thượng Quan Tây Nguyệt cứ tùy ý để hân ôm như vậy, tự hỏi vấn đề này, đến một lúc lâu sau, Hiên Viên Triệt mới chậm rãi buông lỏng nàng ra, thế nhưng khi thấy dung mạo trẻ tuổi trước mắt thì hân lại giật mình, không đúng, đây không phải Tinh nhi, hiện tại Tinh nhi cũng đã hơn ba mươi tuổi, nhưng người trước mắt vẫn chỉ là tiểu cô nương, nhưng vì sao nàng lại giống Tinh nhi như thế, giống như từ một khuôn đúc ra vậy.

Hiên Viên Triệt như cầm phải củ khoai nóng bỏng tay, buông lỏng tay ra thật nhanh, hỏi ngay sự nghi hoặc trong lòng: "Người là ai, tại sao lại ở đây, sao người lại giống Tinh nhi như vậy." Câu nói sau cùng, hắn nói rất nhỏ, không biết là nói cho Thượng Quan Tây Nguyệt nghe hay là nói cho mình nghe nữa!

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Phụ thân, ta là Nguyệt nhi!

Edit: susubluu

Dù là giọng rất nhỏ, nhưng nàng vẫn nghe thấy, lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt đã thầm khẳng định, nhưng nàng cũng không mạo muội nói ra, chỉ nói bóng nói gió: "Ta là Thượng Quan Tây Nguyệt, vô tình đi tới đây, tiền bối, xin mạo muội hỏi một chút, ngài nói Tinh nhi... Có phải là Tây Tinh Nhi không?"

Sau khi nói xong, tâm trạng Thượng Quan Tây Nguyệt rất khẩn trương cũng rất kích động, nàng rũ hai tay xuống, có chút khẩn trương nắm chặt lại, nàng nhìn chăm chăm vào Hiên Viên Triệt, thầm nghĩ muốn nghe được đáp án mình muốn nghe trước.

Nếu thật đúng vậy thì mình đã tìm được phụ thân rồi, nếu ca ca biết nhất định sẽ mừng như điên!

Hiên Viên Triệt kinh ngạc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, cảm thấy kỳ quái vì nàng có thể đoán được cái tên này: "Vị cô nương này, sao người biết nàng họ Tây, dù sao họ này cũng rất hiếm."

Thượng Quan Tây Nguyệt nắm thật chặt tay, thật sao, thì ra là thật, hẳn thật sự chính là phụ thân, mẫu thân, người nhìn thấy không, ta đã hoàn thành di nguyện của người, ta tìm được phụ thân rồi, mà hắn cũng luôn nhớ người không hề quên!

"Bởi vì..." Thượng Quan Tây Nguyệt dừng lại một chút, liếm môi, nói hết những gì mình muốn nói ra: "Bởi vì... Tây Tinh Nhi là mẫu thân của ta."

Nàng vừa dứt lời, Hiên Viên Triệt liền ngây dại, hắn kinh ngạc nhìn nữ tử có khuôn mặt giống hệt Tinh nhi trước mắt, mẫu thân, như vậy vị cô nương này là nữ nhi của Tinh nhi? Nàng thành thân rồi sao? Làm sao có thể?

Một đồng lớn câu hỏi không ngừng xuất hiện trong đầu Hiên Viên Triệt, hắn không tin, nữ nhân hắn yêu thương đã thành thân sinh con, chuyện này khiến hắn không thể chấp nhận được!

"Thì ra... Người... Người chính là nữ nhi của Tinh nhi,... Khó trách... Khó trách hai người giống nhau như vậy, ta nên đoán ra sớm... Ai..." Giọng nói đặng chất của Hiên Viên Triệt bay vào lỗ tai Thượng Quan Tây Nguyệt, nhìn thấy hắn cúi đầu, diễn[đanf

"Thượng Quan cô nương, Tinh nhi... Mẫu thân người... Hiện tại có khỏe hay không?" Hình như là đã nghĩ thông, Hiên Viên Triệt thở dài một hơi, cũng được, Tinh nhi đã có gia đình của mình, như vậy thì hắn cũng không tiện đi quấy rầy nàng nữa, chỉ có thể chôn sâu bóng hình nàng trong lòng mình, hiện tại chỉ cần biết nàng sống tốt là hắn không còn gì phải tiếc nuối nữa.

"Mẫu thân... Nàng... Nàng đã qua đời rồi, hiện tại chỉ có ta và ca ca."

Đã qua đời!

Hiên Viên Triệt nghe được tin tức này, thân thể lung lay, chân lui về sau hai bước, giống như chịu một sự đả kích to lớn, làm sao có thể, thân thể Tinh nhi tốt như vậy, làm sao lại qua đời sớm như vậy, hơn nữa, hắn còn chưa gặp lại nàng, sao nàng lại không còn sống nữa, không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Hiên Viên Triệt đắm chìm trong nỗi thống khổ, đột nhiên ngẩng đầu lên, không tin nắm lấy bả vai Thượng Quan Tây Nguyệt, giống như một con thú bị thương, khàn giọng quát: "Không thể nào, sao Tinh nhi lại chết được, người nói cho ta biết, người nói cho ta biết là người gạt ta, nói cho ta biết..."

Nói ra câu cuối cùng, Hiên Viên Triệt buông hai tay ra, che mặt mình, chậm rãi ngồi xồm xuống đất, từng tiếng nấc nghẹn ngào nhẹ nhàng truyền vào tai Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nhìn thấy nam nhân kiên cường như thế lại ngồi khóc thương tâm vì mẫu thân của mình như vậy, vành mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt cũng đỏ lên, nàng nén nước mắt, ngồi xồm xuống trước mặt Hiên Viên Triệt, hai tay chạm vào vai của hắn, nhẹ giọng gọi một chữ khiến Hiên Viên Triệt rung động.

"Phụ thân. "

Hiên Viên Triệt vốn đang đau lòng nhưng khi nghe thấy tiếng phụ thân này lại nhanh chóng ngẩng đầu lên, bờ môi khẽ run, giống như không tin vào lỗ tai của mình, hắn chậm rãi vươn tay về phía trước, muốn xoa gương mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, thế nhưng hắn lại không dám, vươn tay ra rồi lại nhanh chóng rút trở về, cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy.

Hắn nghe thấy cái gì, cô nương trước mắt gọi mình là phụ thân, nhưng nàng là nữ nhi của Tinh nhi, nàng lại gọi mình là phụ thân, chẳng lẽ... lúc Tinh nhi ra

đi đã mang thai con của mình sao?

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy động tác của Hiên Viên Triệt luống cuống, chủ động cầm tay của hắn, bàn tay của hắn ấm áp còn có vài vết chai, sờ tới sờ lui nàng mới thật sự cảm nhận được sự ấm áp của phụ thân.

"Phụ thân, là thật, ta là nữ nhi của người và mẫu thân, không thể giả được."

Thượng Quan Tây Nguyệt kích động nhìn hắn, quá tốt rồi, nàng có phụ thân, rốt cuộc nàng tìm được phụ thân rồi, nương, người ở trên trời có linh thiêng cũng có thể nghĩ ngợi rồi!

"Con nói... Cái gì?" Giống như vẫn không dám tin tưởng, Hiên Viên Triệt run rẩy môi hỏi.

Nhưng thật ra trong lòng của hắn đã tin tưởng, nàng là nữ nhi của mình, là nữ nhi của mình và Tinh nhi cùng nhau sinh ra.

Hắn thật không có cách nào tưởng tượng đến việc mình còn có nữ nhi, là nữ nhi do chính nữ nhân mình yêu nhất sinh cho mình, nhưng bây giờ cảnh còn người mất, nữ nhân hắn yêu nhất đã không còn ở đây nữa.

"Phụ thân, ta là nữ nhi của người, thật đó, người không chỉ có một nữ nhi mà còn có một nhi tử, bọn ta là huynh muội sinh đôi, nhưng bây giờ ca ca còn chưa tới đây, qua một thời gian ngắn nữa sẽ tới." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn chằm chằm vào hai mắt Hiên Viên Triệt, nắm tay của hắn nói.

Không chỉ có nữ nhi mà còn có một nhi tử sao?

Hiên Viên Triệt cảm thấy cảm xúc đêm nay luôn đập trùng lên xuống, rung chuyển không chừng, có một nữ nhi hắn đã cảm thấy rất vui mừng, rất may mắn, bây giờ nàng lại còn nói cho hắn biết hắn có nhi tử nữa, trời ạ, thực sự quá ngoài ý muốn, không ngờ tới Tinh nhi lại sinh cho hắn một đôi long phượng.

"Con là... Nguyệt nhi!" Rốt cục Hiên Viên Triệt cũng phản ứng lại, nắm chặt tay Thượng Quan Tây Nguyệt, không muốn buông ra!

Thượng Quan Tây Nguyệt gật đầu, trong mắt ngập nước, sau đó lập tức nhào vào trong ngực Hiên Viên Triệt: "Phụ thân, ta là Nguyệt nhi, ta là Nguyệt nhi..."

Hiên Viên Triệt cười, hốc mắt cũng ửng đỏ, hắn vỗ nhẹ lưng Thượng Quan Tây Nguyệt, hai người cứ ôm chặt nhau như vậy, hưởng thụ cảm giác yên tĩnh này.

Qua một hồi lâu, Hiên Viên Triệt cũng bình tĩnh lại, hắn chậm rãi đẩy Thượng Quan Tây Nguyệt ra, nhìn mắt Thượng Quan Tây Nguyệt hơi sưng đỏ, cười từ ái, dieendaaneequydonn hắn nắm bờ vai của nàng đi vào nhà: "Đến đây, Nguyệt nhi, chúng ta vào trong tâm sự, nói mọi chuyện con đã trải qua trong những năm nay cho ta nghe."

Ánh nến trong phòng Hiên Viên Triệt thấp sáng suốt cả đêm, dưới ánh nến đó có thể thấy được hai người ngồi trò chuyện với nhau, một đêm không ngủ...

Trời tờ mờ sáng, cuối cùng hai người cũng dừng lại, Thượng Quan Tây Nguyệt uống một ngụm nước, đứng lên.

"Nguyệt nhi, không ngờ mấy năm nay con sống như vậy, thật là khổ cho con, đều là cha không tốt, nếu sớm tới tìm các con thì sẽ không như vậy."

Một đêm này, nghe Thượng Quan Tây Nguyệt kể chuyện, Hiên Viên Triệt lại cảm thấy cực kỳ áy náy với nữ nhi, hắn không thể tin được lại có người ác độc với nữ nhi mình như vậy, khi hắn nghe thấy điều này, hắn lại hận không thể lập tức đi tìm những người kia để giết.

"Phụ thân, ta không sao." Người có việc là chủ thân xác này, nhưng hiện tại nàng ta đã không còn ở đây nữa.

Một đêm này, Thượng Quan Tây Nguyệt nói cho hắn nghe những gì trong ký ức của chủ thân xác này, còn chuyện nàng xuyên tới đây thì nàng chưa từng nói cho hắn biết, bởi vì nếu nói ra cũng sẽ không có ai tin, vậy thì sao phải tự tìm phiền phức, cứ như bây giờ cũng rất tốt!

"Nguyệt nhi, hôm nay phụ thân sẽ công bố quan hệ của ta và con." Hiên Viên Triệt rất kích động, hắn hận không thể để người trong cả thiên hạ biết mình có nữ nhi, hơn nữa còn ưu tú và hiểu chuyện như vậy!

Hiên Viên Triệt rất cảm kích Tây Tinh Nhi, không ngờ năm đó nàng rời đi một mình còn nguyện ý sinh nữ nhi cho mình, không nói cái khác, chỉ với điều này cũng đã làm cho Hiên Viên Triệt áy náy cả đời, hắn thẹn với Tây Tinh Nhi, năm đó cũng bởi vì lời nói của người khác mà hai người mới hiểu lầm rồi tách ra nhiều năm như vậy, nhưng hôm nay gặp lại nữ nhi lại biết nàng đã sớm không còn sống nữa.

Tinh nhi, nàng mãi mãi là người ta yêu nhất, đời này ngoại trừ nàng, sẽ không còn có bất kỳ ai, nàng yên tâm, ta sẽ chăm sóc con gái của chúng ta thật tốt, nàng không cần lo lắng, hãy giao mọi thứ cho ta!

Hiên Viên Triệt đi ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong lúc hoảng hốt như thấy được khuôn mặt tươi cười của Tây Tinh Nhi, giống như lúc trước, vẫn ấm áp động lòng người như vậy.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy hành động của Hiên Viên Triệt, cũng không có quấy rầy hắn, bởi vì nàng biết, hắn đang nhớ Tây Tinh Nhi, qua nhiều năm như vậy, từ đầu đến cuối vẫn trước sau như một.

Thật lâu sau, Hiên Viên Triệt mới thở dài một hơi, lúc quay người nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, khôi phục lại khuôn mặt tươi cười, hắn không muốn để cho nữ nhi nhìn thấy dáng vẻ nặng nề của mình.

"Nguyệt nhi, con cảm thấy thế nào, hôm nay phụ thân sẽ nói cho mọi người biết con là nữ nhi của Hiên Viên Triệt ta."

Mặc dù Thượng Quan Tây Nguyệt cũng rất vui vì có thể nhận lại Hiên Viên Triệt, nhưng lúc này nàng vẫn chưa muốn khiến người khác chú ý, bất luận là khi nào cũng vẫn nên khiêm tốn một chút, nàng suy nghĩ, đi ra phía trước.

"Phụ thân, hay là như vậy đi, chúng ta khoan hãy nói cho mọi người biết quan hệ của chúng ta, chỉ cần ta biết người là cha ta, người biết ta là nữ nhi của người là được rồi, không phải sao, hiện tại đừng cho mọi người biết, hai ngày nữa là đến ngày giao đấu rồi, ta muốn đợi sau khi cuộc tranh tài kết thúc rồi tính tiếp, người thấy có được không?"

Đúng vậy, hai ngày nữa là giải thi đấu, Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn để cho những người này biết thân phận của mình, nếu không đến lúc đó lại gây xôn xao dư luận, không được an bình!

Hiên Viên Triệt suy nghĩ những gì Thượng Quan Tây Nguyệt nói, cũng không phải là không có lý, nữ nhi lớn rồi, có chủ kiến riêng, hắn hối hận vì sao không sớm gặp nàng, bây giờ hắn lại bỏ qua quá trình nàng trưởng thành.

"Vậy được rồi, cứ theo ý con đi, đúng rồi, Nguyệt nhi, lần tỷ thí này con có lòng tin không?"

Thượng Quan Tây Nguyệt hé miệng cười một tiếng: "Đương nhiên, ta là nữ nhi của người mà, người yên tâm, ta nhất định sẽ đạt hạng nhất."

Nhìn dáng vẻ Thượng Quan Tây Nguyệt tự tin, Hiên Viên Triệt cười vui mừng, khi hắn còn sống vẫn có thể gặp lại con gái của mình, hắn đã rất thỏa mãn rồi, die,n; da.nlze.quydo/mn dù Tinh nhi không có ở đây, thì Tinh nhi mãi mãi vẫn sống trong lòng của hắn.

"Cha, người nghỉ ngơi trước đi, ta muốn trở về tu luyện cho tốt, nếu không đến lúc đó thì sao lấy được hạng nhất cho người." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy biểu cảm của Hiên Viên Triệt, biết hắn lại nghĩ tới Tây Tinh Nhi, liền cố ý nói sang chuyện khác.

"Ha ha, nha đầu này..." Hiên Viên Triệt cũng quên đi bi thương, nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nghịch ngợm, trong lòng buồn ngủi mãi không thôi, hắn cũng biết nàng đang an ủi mình, để cho mình đừng nghĩ đến chuyện trước kia nữa, đã như vậy thì hắn sẽ thỏa mãn tâm nguyện của nữ nhi, từ nay về sau, chờ nhi tử đến đây bọn họ sẽ cùng chung sống.

Thượng Quan Tây Nguyệt nói thêm mấy câu, sau đó liền đi ra ngoài cửa, đi được một nửa, nàng chợt nhớ tới có chuyện chưa nói, nàng suy nghĩ, lại quay đầu lại.

"Sao vậy, Nguyệt nhi." Hiên Viên Triệt nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu lại, cho là nàng còn có chuyện gì, liền đi lên trước hỏi.

Thượng Quan Tây Nguyệt lắc đầu, nhẹ cắn môi, không biết nên mở miệng nói thế nào, đột nhiên nàng phát phát hiện mình có chút xấu hổ.

Thượng Quan Tây Nguyệt, không phải người tự xưng có da mặt dày vô địch thiên hạ sao, vì sao bây giờ lại nói không nên lời. Thượng Quan Tây Nguyệt ảo não gõ đầu của mình một cái.

"Nguyệt nhi, sao mặt của con lại đỏ lên, có phải là không thoải mái hay không." Hiên Viên Triệt vươn tay sờ gương mặt ửng đỏ của Thượng Quan Tây Nguyệt, quan tâm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Thượng Quan Tây Nguyệt có tâm cơ nặng ?

Edit: susublu

Đỏ mặt sao?

Thượng Quan Tây Nguyệt tranh thủ thời gian lấy hai tay che mặt, hơi nóng, không ngờ nàng thật sự đỏ mặt, thật là quá mặt mặt mà!

Hiên Viên Triệt thấy hành động kỳ quái của Thượng Quan Tây Nguyệt, hắn nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt tò mò hỏi: "Nguyệt nhi, rốt cục là con làm sao vậy."

Thượng Quan Tây Nguyệt hít sâu một hơi, không có chuyện gì lớn, cũng chỉ là muốn nói cho phụ thân biết mình đã thành thân rồi thôi mà, có gì phải ngượng ngùng.

Quyết định xong, Thượng Quan Tây Nguyệt tiếp tục che mặt, từ nói ra mấy chữ không rõ ràng từ trong kẽ răng: "Phụ thân, ta đã thành thân."

Giọng nói quá nhỏ, giống như tiếng muỗi kêu, nghe không rõ ràng, Hiên Viên Triệt tiến lên đưa lỗ tai lại gần Thượng Quan Tây Nguyệt, nghi ngờ hỏi: "Nguyệt nhi, con vừa mới nói cái gì, ta không có nghe thấy."

Thượng Quan Tây Nguyệt khẽ cắn môi, nói to ra: "Phụ thân, ta nói ta đã thành thân, người có con rể!" Nói xong Thượng Quan Tây Nguyệt lấy tay che hai mắt, không dám nhìn Hiên Viên Triệt.

Nàng ngại hành động của mình có chút mất mặt, Thượng Quan Tây Nguyệt ới Thượng Quan Tây Nguyệt, người thật sự càng ngày càng tệ, chỉ là chút chuyện nhỏ mà lại lè mề cả nửa ngày, nói xong còn che mặt, hành động như vậy không phải là người Thượng Quan Tây Nguyệt nàng có thể làm.

Thượng Quan Tây Nguyệt phát hiện từ khi xuyên đến đây nàng càng lúc càng khác lúc trước, thậm chí đã quên, nàng đã quen với cách sống ở đây rồi, bởi vì ở đây có người nhà của nàng còn có người nàng yêu!

"Cái gì, con thành thân." Nói rất lớn tiếng, ngay cả chim chóc sáng sớm bay tới đều bị tiếng kêu rung trời này dọa sợ vội vàng cất cánh bay mất.

Hiên Viên Triệt giật mình, Nguyệt nhi nói nàng thành thân rồi, làm sao có thể, hắn còn đang oán trách vì đã bỏ lỡ quá trình Nguyệt nhi lớn lên, hiện tại thì tốt rồi, ở đâu ra xuất hiện thêm một đứa con rể, điều này càng khiến hắn không có cơ hội ở cùng nữ nhi, không tự chủ được, Hiên Viên Triệt đã thấy bất mãn với đứa con rể còn chưa gặp mặt này, đều là hắn hại mình và nữ nhi không thể ở chung với nhau được.

"Phụ thân, người nói nhỏ một chút, nếu không người trong học viện đều sẽ bị người đánh thức." Thượng Quan Tây Nguyệt nhanh chóng buông tay đang che mặt xuống, nhìn chung quanh, nhắc nhở Hiên Viên Triệt.

Phụ thân thật là, có gì tốt mà kinh ngạc, chẳng phải là thành thân thôi sao, kêu lớn tiếng như vậy, nếu tới khi mình sinh con chẳng phải sẽ kêu trời trách đất luôn sao, nghĩ đến cảnh tượng này, Thượng Quan Tây Nguyệt liền muốn cười.

Hiên Viên Triệt cũng biết mình hét hơi lớn, hắn hắng giọng một cái, nghiêm túc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, mình và nữ nhi vừa mới nhận nhau không lâu, liền xuất hiện một đứa con rể, cũng không biết hắn là người thế nào, Nguyệt nhi theo hắn có chịu uất ức hay không, nữ nhi bảo bối của mình tuyệt đối không thể bị người khác bắt nạt.

Suy nghĩ một lát, Hiên Viên Triệt cau mày, giọng điệu cũng nghiêm trọng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt nói: "Nguyệt nhi, con mới có bao nhiêu tuổi mà đã thành hôn rồi, hắn là người thế nào, đối xử với con có tốt không, có ức hiếp con không, nhân phẩm như thế nào, tuyệt đối không nên là hồ ngôn loạn ngữ, nói khoác nói lác." Hiên Viên Triệt như một phụ thân quan tâm nữ nhi của mình, sợ nữ nhi gả đến nhà người khác sẽ bị khi dễ.

Thượng Quan Tây Nguyệt rất cảm động, nàng kéo tay Hiên Viên Triệt, nũng nịu nói: "Phụ thân, người nhìn nữ nhi của người có thể để những kẻ đó vào mắt sao, người yên tâm đi, hắn đối xử với ta rất tốt, nếu dùng một câu để hình dung thì chính là tuân theo mệnh lệnh, được rồi, bây giờ ta nói gì người cũng vẫn không yên lòng, chờ đến lúc đó người nhìn thấy hắn thì sẽ biết ta nói thật hay giả."

"Thế nào, chẳng lẽ hắn cũng ở đây?" Nghe giọng điệu Nguyệt nhi giống như bất cứ lúc nào cũng có thể gặp hắn vậy, Hiên Viên Triệt cảm thấy kỳ quái hỏi.

Thượng Quan Tây Nguyệt cười gật đầu: "Không sai, phụ thân, hắn tên là Bách Lý Thần, là Vương gia ở Nhật Nguyệt Đại Lục, nhưng ở chỗ này thân phận của hắn là biểu ca của ta, học viện có một quy định nhất định phải độc thân mới được vào, cho nên ta liền để hắn đóng vai biểu ca của ta, phụ thân, dĩ nhiên(d@ffn;le3[quydon đến lúc đó người đừng lỡ miệng nói ra." Thượng Quan Tây Nguyệt nhắc nhở, cũng đừng lỡ miệng nói ra trước trận thi đấu, nếu không sẽ bị người ta đuổi ra khỏi cửa.

Hiên Viên Triệt gật đầu, cái gì nhẹ cái gì nặng hắn đều biết, hiện tại hắn lo lắng cho nữ nhi, sao lại thành hôn khi còn nhỏ tuổi như vậy, mà đến bây giờ hắn còn chưa từng thấy người đó, mặc dù Nguyệt nhi nói hắn đối xử với nàng rất tốt, nhưng biết người biết mặt không biết lòng, Nguyệt nhi vẫn còn quá ngây thơ, không biết được lòng người hiểm ác, xem ra hắn phải tìm thời gian quan sát đứa con rể này mới được, xem thử có phải thật sự đối xử tốt với Nguyệt nhi như nàng nói không đối nàng có tốt như vậy.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Hiên Viên Triệt như vậy, biết trong lòng của hắn đang suy nghĩ cái gì, nhưng nàng cũng không lo lắng, nàng tin tưởng Bách Lý Thần, tin tưởng sau khi phụ thân gặp hắn sẽ không còn lo lắng gì nữa, hắn sẽ biết nữ nhi của mình đang sống hạnh phúc đường nào!

"Phụ thân, không nói nữa, hai ngày này ta sẽ không đến gặp người, ta phải luyện công cho tốt, phụ thân, ta đi đây, người nhanh nghỉ ngơi đi!" Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong vẫy vẫy tay với Hiên Viên Triệt rồi đi ra ngoài.

Nàng vừa mới đi khỏi đây thì Nhượng Tích đã đến, trong tay nàng cầm theo hộp cơm hoài nghi nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt đi ra từ trong đó, kỳ quái, chẳng lẽ nàng và Hiên Viên thiếu chủ quen nhau sao?

Nhượng Tích nhìn theo hướng Thượng Quan Tây Nguyệt rời đi, trong lòng càng lúc càng hoài nghi, nàng quyết định đến nói chuyện với Hiên Viên Triệt, xem thử hai người bọn họ có quen biết nhau hay không!

Quyết định xong, Nhượng Tích đi thẳng đến trước cửa, lễ phép gõ hai tiếng.

"Vào đi" Giọng nói hùng hậu của Hiên Viên Triệt vang lên.

Nhượng Tích sửa sang lại đầu tóc, cẩn thận đi vào, sư phụ nói, Hiên Viên thiếu chủ là người của đệ nhất gia tộc ở Tinh Thần đại lục, nhất định phải lễ

phép, không thể đắc tội.

Nhược Tích biết nặng nhẹ, lần này nàng nghĩ mình rất đẹp, nếu lần này đưa com tới khiến Hiên Viên Triệt có ấn tượng tốt về mình thì không chừng mình còn có thể tiến vào đệ nhất gia tộc, đến lúc đó tiền đồ sẽ vô cùng vô tận.

Nhược Tích cười đắc ý, giống như đã thấy được mình công thành danh toại, tất cả mọi người phủ phục dưới chân nàng, còn có đáng về Thượng Quan Tây Nguyệt cầu xin tha thứ, thiếu chút nữa Nhược Tích đã bật cười thành tiếng.

Nàng ổn định cảm xúc lại, giữ cho tâm trạng mình ổn định, chậm rãi đi vào trong phòng, đặt hộp com lên bàn, sau đó chắp hai tay cung kính nói với Hiên Viên Triệt đang ngồi đối diện: "Hiên Viên thiếu chủ, đây là bữa sáng gia sư chuẩn bị, nơi này cũng không có gì tốt, chỉ có cháo loãng và đồ ăn kèm, hi vọng ngài sẽ không chê ý."

Nói xong, Nhược Tích liền lấy một bát cháo và hai món ăn kèm trong hộp com ra, đặt ở trước mặt Hiên Viên Triệt.

"Lý trưởng lão thực sự quá khách sáo rồi, như vậy là nhiều rồi." Hiên Viên Triệt cười đáp lại, bưng cháo lên ăn một miếng: "Ừ, mùi vị không tệ, cảm ơn người đã đưa tới."

Hiên Viên Triệt rất khách sáo, đang chuẩn bị cúi đầu húp cháo thì phát hiện Nhược Tích luôn đứng ở đó giống như muốn nói gì đó, thế là hần buông cháo xuống, ngẩng đầu hỏi: "Vị cô nương này, người còn có chuyện gì sao?"

Nhược Tích thấy rốt cục cũng khiến Hiên Viên Triệt chú ý tới mình, vội vàng nở nụ cười: "Hiên Viên thiếu chủ, ngài gọi ta là Nhược Tích được rồi."

Hiên Viên Triệt sững sờ, sau đó nhẹ gật đầu, mở miệng hỏi lần nữa: "Nhược Tích cô nương, người còn có chuyện gì sao?"

Khi mở miệng nói chuyện, Hiên Viên Triệt cũng đánh giá nàng, không phải quá tốt, mặc dù nàng cười, nhưng đầu lông mày kiêu căng làm cho người khác không thoải mái.

Nhược Tích nhìn Hiên Viên Triệt hỏi mình, hai tay đặt ở trước bụng hai siết lại, sau đó giả bộ khó xử hỏi: "Hiên Viên thiếu chủ, xin hỏi ngài và Thượng Quan Tây Nguyệt quen nhau sao?"

Nguyệt nhi?

Hiên Viên Triệt cau mày phòng bị nàng, nàng hỏi cái này làm gì, chẳng lẽ nàng và Nguyệt nhi quen nhau sao? Không, sẽ không, nhìn nữ tử này đầy thù hận với Nguyệt nhi thì hẳn biết quan hệ giữa nàng và Nguyệt nhi vốn không hề tốt!

Hiên Viên Triệt cố ý giả bộ như không biết hỏi nàng: "Thượng Quan Tây Nguyệt? Không biết? Chẳng lẽ người nói vị cô nương vừa rồi đi ra khỏi đây sao?"

Nhược Tích cũng nhìn ra Hiên Viên Triệt nhử mồi, cho là hần hoài nghi nàng, vội vàng khoát tay áo: "Hiên Viên thiếu chủ, ngài đừng hiểu lầm, vừa rồi tới đây ta nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi từ chỗ này ra ngoài cho nên ta mới nghĩ hai người quen nhau!"

Hiên Viên Triệt nhớ tới lời nói Thượng Quan Tây Nguyệt dặn trước khi đi, nên cũng không nói ra quan hệ cha con giữa bọn họ, hần cố ý giả vờ suy tư một hồi, mới bưng tỉnh "A, vị cô nương kia không cần thận đi tới đây, sau đó thấy nàng hợp ý nên tùy tiện hần huyên vài câu, có gì sao?"

"Không có không có." Nhược Tích lắc đầu, sau đó giống như là nhớ ra cái gì đó, cố ý giả bộ khó mở miệng, rồi cúi đầu, một lúc sau lại ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Triệt, cứ lặp đi lặp lại như vậy nhiều lần.

Hiên Viên Triệt nhìn thấy động tác của nàng cũng thầm cười vài tiếng, được rồi, diễn(daffin

Nghĩ kỹ xong, Hiên Viên Triệt háng giọng ngẩng đầu hỏi: "Nhược Tích cô nương, nhìn bộ dáng người hình như còn có lời gì muốn nói, là cái gì?"

Nhược Tích nhanh chóng gật đầu, sau đó lại cố ý hoảng sợ lắc đầu.

"Không sao, người nói xem, rốt cục là chuyện gì!"

Nghe thấy Hiên Viên Triệt nói như vậy, rốt cục Nhược Tích cũng ngẩng đầu lên: "Thật ra... Hiên Viên thiếu chủ, cũng không phải là ta xa lánh ai, chỉ có vài lời ta muốn nói cho ngài biết để ngài có thể chú ý một chút."

Hiên Viên Triệt gật đầu, ra hiệu cho nàng nói tiếp.

Nhược Tích suy nghĩ, tiếp tục mở miệng: "Thật ra Thượng Quan Tây Nguyệt không phải người tốt, tâm cơ của nàng rất nặng."

Tâm cơ của Nguyệt nhi nặng sao? Thiếu chút nữa là Hiên Viên Triệt đã bật cười, Nhược Tích còn tự nói mình không xa lánh ai, nhưng lời này rõ ràng là nhắm vào nữ nhi của hần, hần phải nghe cho thật kỹ, xem thử nàng đối với nữ nhi của mình thế nào.

"A" Hiên Viên Triệt kéo dài ngữ điệu, mặt đầy ý cười nhìn Nhược Tích: "Tâm cơ nặng, sao lại có tâm cơ nặng, vừa rồi ta cũng không nhìn ra, ta thấy vị cô nương kia có nhân phẩm không tệ."

Nhược Tích nhìn thấy Hiên Viên Triệt tán thưởng Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng hận đến nghiến răng, tiện nhân kia đi đến chỗ nào cũng đều

quyển rũ người, đáng chết, lần này ta nhất định phải chửi bới người!

"Hiên Viên thiếu chủ, như vậy cũng đủ để nhìn ra tâm cơ của Thượng Quan Tây Nguyệt rồi, ngài đừng nhìn nàng giả bộ không tranh quyền thế, thật ra trong lòng của nàng rất đen tối, mỗi ngày nàng đều dựa vào bộ dạng điềm đạm đáng yêu đi khắp nơi lừa gạt, ngài tuyệt đối đừng để bị lừa." Nhược Tích nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nếu không phải Hiên Viên Triệt biết Nguyệt nhi là nữ nhi của mình, hẳn thật sự bị Nhược Tích lừa gạt.

Nhưng nữ nhân kia... đi khắp nơi lừa gạt... Mấy lời này hẳn nghe là đã thấy không vui, đối với người vũ nhục nữ nhi của mình thì càng không thể có sắc mặt tốt được, hẳn xụ mặt xuống nhìn Nhược Tích, không nói thêm gì nữa.

Mà Nhược Tích nhìn thấy vẻ mặt Hiên Viên Triệt nghiêm túc, trong lòng vui vẻ ghé góm, nàng ngay thơ cho rằng Hiên Viên Triệt phát hiện bộ mặt thật của Thượng Quan Tây Nguyệt nên tức giận vì cảm thấy mình bị lừa.

Nhược Tích cười trộm một lúc, sau đó giả bộ tốt bụng an ủi: "Hiên Viên thiếu chủ, ngài cũng đừng nóng giận, ít nhất bây giờ ngài cũng đã phát hiện Thượng Quan Tây Nguyệt là hạng người gì rồi, không phải sao?"

Hiên Viên Triệt vẫn không nói chuyện, hẳn nhìn Nhược Tích, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì, đột nhiên hẳn không còn xụ mặt nữa, hẳn đã nghĩ kỹ, hôm nay hẳn muốn nghe thử rốt cục Nhược Tích còn nói xấu Nguyệt nhi đến mức nào nữa!

"Ta không tức giận, người hãy nói thử xem, ngoại trừ nàng có tâm cơ nặng, những phương diện khác đều tốt hết sao?"

Nhược Tích không ngờ Hiên Viên Triệt lại nghe mình nói, liền cảm thấy mừng thầm, xem ra mình đã thành công thu hút sự chú ý của hẳn rồi.

Nhược Tích mỉm cười, nhìn sắc mặt Hiên Viên Triệt, quyết định nói chuyện biểu ca của Thượng Quan Tây Nguyệt ra, dù sao Hiên Viên Triệt cũng vừa mới tới, vốn không biết tình huống gì, mà dù nàng nói thế nào, hẳn cũng không thể đi kiểm chứng.

"Hiên Viên thiếu chủ, ngài không biết Thượng Quan Tây Nguyệt đáng hận đến cỡ nào đâu, nàng có một biểu ca tên là Bách Lý Thần, hẳn..."

Còn chưa nói xong, đã bị Hiên Viên Triệt kinh ngạc ngắt lời: "Cái gì, Bách Lý Thần" người này không phải là phu quân của Nguyệt nhi sao, tại sao lại có liên quan đến Nhược Tích?

Nhược Tích bị tiếng la này dọa sợ, nàng sững sờ nhìn Hiên Viên Triệt, không hiểu vì sao hẳn lại nhạy cảm với cái tên Bách Lý Thần như vậy, chẳng lẽ bọn họ quen nhau sao? Nếu là như vậy thì nàng đã tự lấy đá đập chân rồi!

"Hiên Viên thiếu chủ, ngài... Ngài quen Bách Lý Thần sao?" Nhược Tích thận trọng hỏi, nếu Hiên Viên Triệt thật sự quen hẳn thì đề tài của nàng không thể tiếp tục nữa, nếu hai người quen biết, đến lúc đó nói trắng ra, mặt mũi của nàng sẽ bị hủy sạch!

"A, không có" Lúc này Hiên Viên Triệt mới nhận ra phản ứng của mình có chút kích động, trấn định lắc đầu, nhấp một ngụm trà, để Nhược Tích nói tiếp.

Nhìn thấy Hiên Viên Triệt không biết Bách Lý Thần, Nhược Tích liền bắt đầu yên tâm to gan nói tiếp: "Bách Lý Thần là biểu ca của Thượng Quan Tây Nguyệt, ta và biểu ca của nàng có tình ý với nhau chỉ là bọn ta không nói ra thôi nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt, tiện... Nữ nhân kia lại luôn nhiều lần chia rẽ ta và biểu ca của nàng, còn nói cái gì mà ta không xứng với biểu ca của nàng, ngài phân xử thử đi, có phải Thượng Quan Tây Nguyệt quá đáng hay không." Nói xong, còn cố ý ếp nước mắt chảy ra khỏe mắt.

Nhìn Nhược Tích giả bộ, Hiên Viên Triệt cười như không cười nhìn nàng, không hề mở miệng nói câu nào.

Nhược Tích nhìn thấy hẳn như vậy, trong lòng cũng hơi giật mình, chẳng lẽ hẳn phát hiện được gì sao, không, không thể nào, nàng nghĩ hai mắt Hiên Viên Triệt có thể nhìn thấu lòng người, mỗi khi ngẩng đầu lên là lại không tự chủ được cúi thấp xuống.

"Hiên Viên thiếu chủ, sao rồi, ngài... Ngài, vì sao lại nhìn ta như vậy!" Nhược Tích nơm nớp lo sợ hỏi, nàng phát hiện khi đứng dưới ánh mắt này nàng không có chỗ che thân!

Hiên Viên Triệt lắc đầu: "Không có gì, Nhược Tích cô nương, nhìn người nói thương tâm như vậy, hay là ta giúp người gọi Bách Lý Thần qua để nói chuyện, người thấy thế nào."

Cái gì, nói chuyện! Vậy chẳng phải là lộ hết rồi sao, không được không được, tuyệt đối không được!

"Chuyện này... Không cần, Hiên Viên thiếu chủ, thật ra ta không có ý gì khác, ta chỉ muốn tỏ khổ với ngài một chút thôi, ngài không cần làm như vậy, đúng rồi... Hiên Viên thiếu chủ, ngài tranh thủ ăn cơm đi, lát nữa ta lại tới thu dọn, ta đi trước đây, cáo từ!" Nói xong, cũng không đợi Hiên Viên Triệt đáp lại, dinendian.loqidjon Nhược Tích liền vội vã đi ra ngoài, đáng về vội vàng giống như sau lưng có cái gì kinh khủng đang đuổi theo nàng vậy.

Ra tới cửa, Nhược Tích thở dài một hơi, nàng quay đầu nhìn cửa lớn đóng chặt, vừa rồi nàng cảm giác sắp hít thở không thông, thật không hổ là Thiếu chủ đệ nhất gia tộc, chỉ một ánh mắt thôi là có thể khiến người ta kiềm chế đến mức này.

Nhìn Nhược Tích bối rối rời đi, Hiên Viên Triệt lập tức khôi phục khuôn mặt bình tĩnh, xem ra hẳn phải gặp Bách Lý Thần một lần rồi, xem thử hẳn là ai mà có thể để một nữ nhân không để ý thanh danh của mình ra ngoài bêu xấu!

Sau khi Thượng Quan Tây Nguyệt trở về, liền nhốt mình trong phòng, nàng phải thừa dịp hai ngày này để tu luyện, như vậy mới giành giải nhất ở giải thi đấu được.

Xoay người đi vào không gian huyền ảo.

"Chủ nhân..."

"Mẫu thân..."

Vừa nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt, Lạc Lạc và Duyên Duyên đều tranh nhau chen lấn chui vào ngực Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt thân mật sờ đầu của bọn chúng, giọng điệu vui vẻ: "Lạc Lạc, Duyên Duyên, gần đây có không nghe lời không!"

Lạc Lạc và Duyên Duyên lập tức lắc đầu như trống hời.

Thượng Quan Tây Nguyệt hài lòng gật đầu, sau đó để bọn chúng đi qua một bên chơi, còn mình thì chuyên tâm bắt đầu tu luyện.

Kỳ quái, Thượng Quan Tây Nguyệt đang nhắm hai mắt lập tức cau mày, không tin nên vận linh lực đi khắp toàn thân thêm lần nữa, vẫn không được. Rõ ràng cảm giác sắp tấn cấp, vì sao lại vẫn bất động, Thượng Quan Tây Nguyệt có chút nóng nảy, sắp so tài rồi, lần tranh tài này không ít cao thủ, nếu vẫn không tấn cấp thì sợ muốn đạt được hạng nhất sẽ có chút khó khăn.

Nhưng dù thế này thì Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không e ngại, nâng tin tưởng mình, càng tin tưởng vào năng lực của mình hơn!

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Nhìn thử xem ai mới là phế vật!

Edit: susubluu

Nhưng dù thế này thì Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không e ngại, nâng tin tưởng mình, càng tin tưởng vào năng lực của mình hơn!

Ngưng thần tĩnh khí, Thượng Quan Tây Nguyệt lại bình tĩnh tu luyện, coi như lúc này không thể tấn cấp thì tu luyện nhiều một chút cũng có thể nâng cao năng lực, như vậy mình cũng có thể phát huy tốt hơn.

Hai ngày trôi qua rất nhanh, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng chỉ dừng lại ở Võ Linh cao cấp, nhưng nàng không có nản chí, nàng có dự cảm, lần tranh tài này chính là cơ hội để tấn cấp.

Ngày hôm nay, ánh nắng tươi sáng, trời xanh mây trắng, là một ngày tốt để tỷ thí.

Thượng Quan Tây Nguyệt ra khỏi không gian huyền ảo từ sớm, thay một bộ váy dài màu đỏ thẫm, cả người tỏa sáng chói mắt hơn cả ánh nắng, rung động lòng người.

Sau khi đi ra khỏi cửa, đi đến quảng trường tranh tài cùng Văn Tiểu Tiểu.

Trên quảng trường rộng lớn, tất cả mọi người đều đang sôi nổi nghị luận xem thử người thắng trận tranh tài này là ai.

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt đi tới liền nghe thấy một đám người đang thảo luận về mình.

"Ai, các người nói xem, lần tranh tài này ai có thể cầm được danh hiệu hạng nhất."

"Chuyện này không biết trước được, nói không chừng là Nhược Tích sư tỷ, trước đó không lâu ta nghe nói nàng sắp đột phá cao cấp, nói không chừng lần này đã là Võ Linh đỉnh phong."

"Cũng chưa chắc." Một nam tử khác nói tiếp: "Ta nghĩ là tiểu sư muội Nguyệt nhi thắng mới đúng, các người nhìn nàng tuổi còn quá trẻ mà đã đến Võ Linh sơ cấp, nói không chừng hiện tại đã thăng cấp rồi."

Một người người trung thành sùng bái Nhược Tích khịt mũi coi thường: "Người cũng nói là Võ Linh sơ cấp, vốn không cùng cấp bậc với Đỉnh Phong, hơn nữa, lúc Thượng Quan Tây Nguyệt khảo nghiệm vẫn là Võ Linh sơ cấp, chỉ trong thời gian ngắn sao nàng ta có thể tấn cấp, người đừng mơ tưởng hão huyền."

"Câu nói này phải nói người mới đúng, nếu không chúng ta đặt cược đi, ta cược tiểu sư muội Nguyệt nhi thắng." Nam tử kia hào phóng lấy một thỏi bạc để trên mặt bàn.

Thượng Quan Tây Nguyệt tập trung nhìn vào, thì ra bọn họ đã quyết định rồi, bên trái cái bàn có một cái "Thượng", đại biểu cho Thượng Quan Tây

Nguyệt, bên phải là chữ "Nhược ", đại biểu cho Nhược Tích.

"Hừ, ta cược Nhược Tích sư tỷ." Người sùng bái Nhược Tích cũng lấy ra một thỏi bạc đặt ở bên phải.

"Ta cược tiểu sư muội Nguyệt nhi..."

"Ta cược Nhược Tích sư tỷ..."

"Ta cược..."

Nhìn phía trước đã biến thành sông bạc, Thượng Quan Tây Nguyệt có chút dờ khóc dờ cười.

"Nguyệt nhi, người của ngươi hùng hổ, ngươi nhìn xem, sắp vượt qua Nhược Tích sư tỷ rồi." Vân Tiểu Tiểu lôi kéo cánh tay Thượng Quan Tây Nguyệt, để nàng nhìn mặt bàn, quả nhiên không sai, ô cược của Thượng Quan Tây Nguyệt đã chất đầy bạc.

"Ta cược một ngàn lượng." Bách Lý Thần cầm một tấm ngân phiếu đi tới.

Đúng lúc này, Nhược Tích nhìn thấy có một đám người tập trung lại, cũng tò mò đi tới, nhìn thấy bạc trên bàn, nàng lập tức hiểu ra, nhưng khi thấy bạc cược mình và Thượng Quan Tây Nguyệt không chênh lệch nhau nhiều, hai tay của nàng liền nắm thật chặt, đáng chết, những sự ủng hộ này vốn nên thuộc về ta mới đúng.

Vừa nghe thấy Bách Lý Thần hô cược một ngàn lượng, tất cả mọi người đều nhao nhao trừng lớn hai mắt, trời ạ, một ngàn lượng, bọn họ chỉ dám cược một ít tiền.

Nhưng ngoài kinh ngạc ra bọn họ cũng tò mò hiếu kỳ rốt cục Bách Lý Thần sẽ cược ai.

"Thần sư đệ, ngươi quá khăng khải, một ngàn lượng đều cược cho Nhược Tích sư tỷ sao?" Hai mắt người sùng bái Nhược Tích sáng lên nhìn chằm chằm ngân phiếu trong tay Bách Lý Thần.

Người sùng bái Thượng Quan Tây Nguyệt cũng chen lên, đi lên phía trước nói: "Thần sư đệ, một ngàn lượng này là muốn cược cho tiểu sư muội của chúng ta đúng không?"

"Cái gì, ngươi tránh ra cho ta, là cho Nhược Tích sư tỷ..."

"... Ngươi mới rút đi cho ta, đây là cho tiểu sư muội Nguyệt nhi."

Mất thấy hai người sắp đánh nhau vì điều này, nhưng Bách Lý Thần lại không quan tâm mà chỉ đứng im đó, cũng không có bất kỳ động tác gì, khiến cho người ta không đoán ra được hẳn muốn đặt ngân phiếu cho ai.

Qua một lúc lâu, dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, rốt cục Bách Lý Thần cũng cử động, hắn chậm rãi vươn tay đưa về phía ô cược của Nhược Tích.

Quá tốt rồi, trong lòng Nhược Tích cực kỳ cao hứng, nàng thật không ngờ Bách Lý Thần lại tin tưởng mình sẽ thắng, điều này thật sự nằm ngoài dự liệu của nàng.

"Thấy không, ngay cả Thần sư đệ cũng cho rằng Nhược Tích sư tỷ sẽ thắng." Người kia vênh vao tự đắc nói, người sùng bái Thượng Quan Tây Nguyệt không hề nói bất cứ điều gì, chỉ tiếc nhìn một ngàn lượng ngân phiếu.

Ngay khi ngân phiếu sắp đặt xuống mặt bàn thì thế trận lại thay đổi, cổ tay Bách Lý Thần xoay chuyển, ngân phiếu rơi vào ô cược của Thượng Quan Tây Nguyệt vị trí.

"Ta cược Nguyệt nhi của ta thắng." Giọng nói của Bách Lý Thần rất có từ tính, lúc nói còn nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Yêu nghiệt!

Thượng Quan Tây Nguyệt đỏ mặt thầm nói trong lòng, sao không đặt ngay từ đầu đi, còn náo loạn như vậy làm gì, để người khác hội họa, thật là.

Đối với cách xưng hô của Bách Lý Thần, tất cả mọi người đều không quá kinh ngạc, dĩ nhiên *dyan(lee^qu.donnn bởi vì chuyện Thượng Quan Tây Nguyệt là biểu muội của Bách Lý Thần đã sớm truyền đi khắp học viện.

Người sùng bái Nhược Tích nhìn thấy ngân phiếu không rơi xuống trước mặt mình, không khỏi xụ mặt xuống, cả người mặt ủ mày chau. Ngược lại, người sùng bái Thượng Quan Tây Nguyệt lập tức trở nên rạng rỡ, cười ha hả, vẫn không quên châm chọc người đang ủ rũ cúi đầu bên cạnh.

"Ai da, sao ngươi không khoe khoang nữa, Thần sư đệ sẽ chỉ cược cho tiểu sư muội Nguyệt nhi thôi, ngươi nhìn ngươi đi, phí công quan tâm rồi." Nói xong, lại cười lớn vài tiếng.

Người kia không phục, tức giận ồn ào: "Có gì ghê gớm đâu, người kia... Thần sư đệ là biểu ca Thượng Quan Tây Nguyệt, đương nhiên sẽ chọn nàng rồi!"

Bách Lý Thần cười một tiếng, nụ cười sắp chọc mù mắt mọi người: "Không, ta cược Nguyệt nhi, không có nguyên nhân khác, chỉ bởi vì ta tin tưởng nàng, nàng nhất định sẽ thắng!"

Nghe được câu này, đám người lại thôn thức, mắt nhìn hai người có chút mập mờ.

Mặt Thượng Quan Tây Nguyệt đỏ lên, trừng mắt liếc hắt một cái, liền kéo Vân Tiểu Tiểu đi tới.

Mà lúc đầu Nhược Tích đang nhếch miệng sau đó lại lập tức cứng ngắc, nàng không nhúc nhích nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần liếc mắt đưa tình, răng cắn chặt môi, thậm thề, Thượng Quan Tây Nguyệt, lần này ta nhất định phải đánh bại ngươi, để Bách Lý Thần biết ta mới là lựa chọn tốt nhất, còn ngươi chỉ là một phế vật.

Lý Thiên Thiên đi tới nhìn thấy Nhược Tích cắn răng nghiến lợi, nàng cũng nhìn thấy tình hình vừa rồi, cũng khó trách Nhược Tích lại tức giận, nếu đổi lại là nàng, nhất định cũng không chịu nổi.

Lý Thiên Thiên đi lên trước, an ủi: "Nhược Tích tỷ, ta ủng hộ ngươi, ta tin tưởng ngươi sẽ thắng."

Nhược Tích không quay đầu lại, vẫn hung tợn nhìn chằm chằm bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng cũng nghe thấy lời an ủi của Lý Thiên Thiên, nhưng nàng không hề cảm động, trong lòng của nàng, nàng không cần bất cứ kẻ nào tới đỡ dành nàng, ngoại trừ nam nhân kia.

Sau khi đi vào sân đấu, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Hiên Viên Triệt ngồi ở trên đài cao, nàng không tự chủ được nở nụ cười, nhìn Hiên Viên Triệt cũng luôn nhìn nàng.

Thật ra Hiên Viên Triệt đã sớm đến đây rồi, những lời nói vừa rồi của Bách Lý Thần, hắn cũng nghe rất rõ ràng, bất tri bất giác, hắn có chút hài lòng với đứa con rể này, mà dù là dung mạo hay là cái khác thì đều là rỗng trong biển người, có phong độ của một đại tướng!

Trong lúc chờ đợi, khi tất cả mọi người tới nơi thì cũng đã là buổi trưa, rốt cục cũng đông đủ.

Thượng Quan Tây Nguyệt lại nhìn về phía đài, phát hiện không chỉ có Lý trưởng lão, còn có một vị lão nhân khác, xem ra tuổi tác đã lớn, nhưng tinh thần rất tốt.

"Tiểu Tiểu, lão nhân trên đài là ai."

Vân Tiểu Tiểu nhìn theo ánh mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt, sau đó mơ màng lắc đầu: "Ta cũng không biết, thật kỳ quái, từ trước tới nay ta chưa từng gặp ông ta."

Thượng Quan Tây Nguyệt gật đầu: "Nhìn chỗ ngồi của hắn, hình như thân phận cũng không thấp đâu."

"Được rồi, mọi người im lặng đi" Lý trưởng lão đi lên trước vỗ tay một cái: "Hôm nay là lúc giải thi đấu diễn ra, hi vọng tất cả mọi người có thể đạt được thành tích tốt, mặt khác, ta muốn giới thiệu với mọi người, vị này là Dương viện trưởng của Học Viện Tinh Thần chúng ta, mọi người vỗ tay hoan nghênh đi."

Vừa dứt lời, tất cả mọi người kích động vươn tay ra, toàn bộ trên quảng trường đều là tiếng vỗ tay, đương nhiên bọn họ kích động rồi, từ lúc tới đây chưa ai gặp qua viện trưởng, lần này có cơ hội gặp mặt, đương nhiên bọn họ phải xem cho thật kỹ vị viện trưởng vĩ đại này là ai mà lại có năng lực xây dựng một học viện có quy mô lớn như vậy.

Dương viện trưởng đứng lên mỉm cười, giọng nói già nua có lực vang vọng khắp quảng trường: "Cuối cùng đã tới ngày tranh tài mọi người chờ mong, hi vọng các ngươi phát huy hết sức, lần tranh tài này người hạng nhất và hạng hai có thể đi theo Hiên Viên thiếu chủ trở về, đến lúc đó hắn sẽ cho các ngươi vào Linh Lung Bảo Tháp để tu luyện trong vòng một tháng."

Linh Lung Bảo Tháp!

Mọi người nghị luận ầm ĩ, phải biết rằng Linh Lung Bảo Tháp là bảo vật trong truyền thuyết, thì ra là ở Hiên Viên gia, nghe đồn rằng nếu vào trong Linh Lung Bảo Tháp tu luyện thì linh lực sẽ tăng vọt với tốc độ nhanh.

Đương nhiên, cũng phải xem thử thực lực người tu luyện ra sao thì mới biết được ngươi tiến bộ cỡ nào, theo lời người khác nói là người có thực lực càng mạnh thì khi đi vào tu luyện sẽ làm ít hưởng nhiều, nếu một chú chim non đi vào thì chỉ uống sức thôi, thực lực căn bản không có thì dù có luyện lâu cũng không có hiệu quả gì!

Không ngờ người lần này thắng giải tranh tài lại có thể đi vào Linh Lung Bảo Tháp, khí thế của mọi người lập tức tăng vọt, tất cả đều khoa chân múa tay, nghĩ rằng nên lợi dụng trận đấu lần này để thu hút sự chú ý của Hiên Viên Triệt, bởi vì bọn họ biết, với tư chất của bọn họ nếu muốn dành được hạng nhất, hạng hai thì đúng là khó hơn lên trời, điều này tuyệt đối không thể, chỉ có biểu hiện tốt một chút, nói không chừng Hiên Viên thiếu chủ vui vẻ sẽ đưa bọn họ vào theo.

Thượng Quan Tây Nguyệt xem đám người tràn đầy phấn khởi, cũng không nhịn được nổi hứng thú với Linh Lung Bảo Tháp, cũng càng quyết tâm dành vị trí đầu bảng!

"Tốt, bây giờ cuộc so tài bắt đầu, các bạn học, ta chúc các ngươi thành công." Nói xong, Dương viện trưởng ngồi lại vị trí của mình.

Lý trưởng lão tiếp lời, lớn tiếng nói quy tắc tranh tài: "Đợt tranh tài hôm nay chia thành ba trận, trận đầu hai mươi người một tổ, tỷ thí với nhau, cuối cùng chỉ có hai người thắng, cho nên đây cũng là vọng loại, phải nhờ vào sự cố gắng của mọi người rồi, xem thử có thể dùng thực lực này để đứng vững đến cuối trận đầu hay không, trận thứ hai, hai người thắng trận đầu sẽ giao đấu với nhau, đến lúc đó mười người đứng đầu sẽ tiến vào chung kết, trận thứ ba, cũng chính là trận cuối cùng, đây là trận đấu cực kỳ quan trọng, người thắng trận chỉ có một, mọi người nhất định phải ủng hộ, có thể tiến vào Linh Lung Bảo Tháp hay không thì phải xem tạo hóa của các người rồi, mọi người có lòng tin hay không!"

"Có "Một tiếng trả lời chấn động toàn bộ quảng trường, cũng vang đi rất xa...

Tiếng la này dừng lại, một âm thanh khác đột ngột vang lên giữa mọi người.

"Ta bỏ cuộc"

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn sang, thì ra là Bách Lý Thần, nhưng mà thực lực của hắn cao như vậy, vì sao lại từ bỏ cơ hội tốt như vậy.

"Thần sư đệ, vì sao ngươi bỏ cuộc, người thắng có thể vào Linh Lung Bảo Tháp đó, Linh Lung Bảo Tháp là thứ tất cả mọi người tha thiết mơ ước, ngươi có năng lực như thế, vì sao không tham gia." Người đứng bên cạnh Bách Lý Thần không hiểu hỏi, nhưng ngoài hiểu kỳ ra thì hắn vẫn mừng thầm, diễn(daffn

Sau khi Lý trưởng lão nghe thấy cũng không quá ngạc nhiên, chỉ mở miệng xác nhận lại: "Ngươi khẳng định muốn bỏ quyền thi đấu sao?"

"Đúng. "Ngắn gọn mà rõ ràng, không tiếp tục nói thêm lời thừa thãi.

Lý trưởng lão nhẹ gật đầu: "Tốt, đã như vậy, chúng ta liền bắt đầu tranh tài, hai tổ đi lên một lượt."

Chờ Lý trưởng lão nói xong, mọi người tự tạo thành một nhóm hai mươi người, sau đó đi lên đài.

Trận đấu này rất nhanh chóng, chỉ khoảng một canh giờ đã có hơn một trăm người so tài xong, kết quả cũng đã có, mười hai người có thể tiến vào cuộc tranh tài cuối cùng. Ở trong đó bao gồm Thượng Quan Tây Nguyệt và Nhược Tích.

"Nguyệt nhi, cố lên." Ngay khi mười hai người đang giằng co thì bên tai Thượng Quan Tây Nguyệt vang lên giọng nói gần trong gang tấc, nàng quay đầu lại thì nhìn thấy Bách Lý Thần đang nhìn mình, môi hơi nhúc nhích, nàng biết, hắn đang truyền âm cho nàng, người khác không nghe thấy được.

Thượng Quan Tây Nguyệt không có cách nào để đáp lại, nàng chỉ có mỉm cười nhàn nhạt với Bách Lý Thần, giống như nói "Nàng sẽ cố gắng"!

Nhìn hai người trao đổi ánh mắt, Nhược Tích đứng đối diện Thượng Quan Tây Nguyệt ghen tỵ nhìn nàng, trong nội tâm nàng cực kỳ hận Thượng Quan Tây Nguyệt, ánh mắt Nhược Tích ngoan độc, hai tay nắm chặt lại, nàng thề lần này nhất định phải hạ thấp Thượng Quan Tây Nguyệt!

"Tốt, đây là vòng so tài cuối cùng, mọi người nhất định phải ủng hộ." Lý trưởng lão nói xong cũng quay về vị trí của mình, an tĩnh quan sát.

Mà Dương viện trưởng ngồi bên cạnh không chớp mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, trong mắt cũng đầy tán thưởng, không thể không nói, hắn rất thưởng thức Thượng Quan Tây Nguyệt, tuổi quá trẻ mà thực lực lại không tệ, mà nhìn bộ dáng của nàng, giống như còn chưa dùng hết toàn lực, chắc là đang kìm lại, hắn rất chờ mong nàng tiếp tục tranh tài.

Còn Hiên Viên Triệt thì lại cực kỳ đặc ý, cảm thấy vô cùng vui vẻ vì mình có nữ nhi như vậy, bây giờ thấy nữ nhi thế này hắn không khỏi mong đợi đến khi gặp mặt nhi tử, không biết tình huống hai người gặp mặt sẽ thế nào.

Dương viện trưởng quay đầu nhìn thấy mặt Hiên Viên Triệt hớn hờ, không khỏi tò mò hỏi: "Hiên Viên lão đệ, chuyện gì mà khiến ngươi vui vẻ như vậy."

Thật ra hai người đã sớm quen biết, mà quan hệ cũng không tệ lắm, mặc dù hai người không thường gặp mặt nhưng vẫn luôn giữ quan hệ hữu nghị.

Có rõ ràng như vậy không, Hiên Viên Triệt không chế nét mặt của mình, nhưng dù như vậy thì vẫn có thể nhìn ra hắn đang cười: "Dương huynh, thật ra cũng không có gì, chỉ là..." Đặc ý quên việc, thiếu chút nữa Hiên Viên Triệt đã nói ra chuyện Thượng Quan Tây Nguyệt là nữ nhi của mình rồi, nguy hiểm thật nguy hiểm thật, hắn kịp thời dừng lại, nếu hắn nói ra, nhất định sẽ nữ nhi trách mình.

"Chỉ là cái gì "Dương viện trưởng kỳ quái nhìn hắn, phát hiện ánh mắt của hắn luôn nhìn đài luận võ, nhưng khi hắn nhìn theo thì lại thấy một đám người rối bời, căn bản không biết hắn đang nhìn ai.

"Dương huynh, ngươi không cảm thấy tiểu nữ tử mặc đồ đỏ có tư chất không tệ sao, nếu có thể, ta thật sự muốn đưa nàng về bồi dưỡng một chút." Hiên Viên Triệt chỉ Thượng Quan Tây Nguyệt đang đấu trên đài, thật sự càng nhìn càng thích, nữ nhi của mình hoàn toàn kế thừa mình, thông minh như vậy, tất cả nam tử đều nhìn nàng chăm chăm, hắn không khỏi đáng lý làm kiêu ngạo.

Dương trưởng lão nhìn qua: "Hiên Viên lão đệ, hai chúng ta nhìn trúng cùng một người, tiểu nữ tử kia thật sự không đơn giản, đang đánh đanhajhau mà lại nhàn tản như vậy, thật ra mỗi một bước nàng đều có suy tính của mình, suy nghĩ như thế nào đánh bất ngờ, thắng bất ngờ!"

Hiên Viên Triệt bị câu nói này của Dương viện trưởng chọc cười ha ha, giống như người được khen là hắn vậy, cười trong chốc lát, hắn mới cảm thấy mình quá khoa trương, vội vàng hắng giọng một cái, nói sang chuyện khác: "Khụ khụ... Lão huynh, nếu tiểu nữ tử này thắng trận, ta muốn đưa nàng về."

Nghĩ đến sau khi tranh tài có thể về nhà cùng nữ nhi, tâm trạng của Hiên Viên Triệt rất kích động, hắn chờ ngày này đã rất lâu rồi, rốt cục hôm nay cũng

thực hiện được.

"Cái gì, ngươi muốn dẫn nàng về, ta còn chuẩn bị thu nàng làm đệ tử nhập thất đó." Dương viện trưởng kinh ngạc nhìn Hiên Viên Triệt, mình cũng rất vừa ý tiểu nữ tử này, cũng không thể để lão già này đoạt đi.

"Đệ tử nhập thất?" Hiên Viên Triệt càng kinh ngạc hơn, phải biết rằng đã nhiều năm nay Dương viện trưởng chưa từng thu đệ tử, không ngờ hôm nay lại có ý nghĩ như vậy, dĩ nhiên (le3*quysdo0n mà ý nghĩ này lại bởi vì nữ nhi của mình quá ưu tú, ha ha. Nghĩ đến đây, Hiên Viên Triệt lại cười chút nữa cười ha hả.

"Dương lão huynh, chỉ sợ ngươi phải thất vọng rồi." Nguyệt nhi nhất định sẽ về nhà với ta, không thể ở lại chỗ này làm đệ tử nhập thất của người đâu!

"Tự tin như vậy sao, vậy chúng ta nửa mất mà đợi đi." Dương viện trưởng nói xong lại nhìn về phía sân thi đấu.

Mười hai người tranh tài chỉ còn lại rải rác vài người, Thượng Quan Tây Nguyệt và Nhược Tích đều ra sức đối phó người bên cạnh, rốt cục, trên sân chỉ còn lại có hai người.

"Rốt cục cũng chỉ còn lại có hai người chúng ta." Nhược Tích sửa sang lại quần áo xốc xếch vì đánh nhau, nhưng khi nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đánh lâu như vậy mà vẫn không dính một hạt bụi, sắc mặt Nhược Tích liền thay đổi, tay chỉnh quần áo cũng chậm rãi buông xuống.

Đáng chết, Thượng Quan Tây Nguyệt nhất định tồn tại là để chọc tức mình mà, nếu không thì sao mỗi lần ở trước mặt nàng ta cảm giác luôn có cảm giác thấp hơn nàng.

"Đúng vậy, đúng là chỉ còn lại hai người chúng ta, Nhược Tích sư tỷ dự định đối phó ta như thế nào đây." Thượng Quan Tây Nguyệt nhún nhát cười, nhưng nụ cười lại khiến cho người ta run rẩy.

"Cái gì mà đối phó, ta nghe không hiểu." Nhược Tích nhìn dung mạo Thượng Quan Tây Nguyệt tuyệt sắc thì trong lòng lại cực hận, hận không thể đi lên xé nát cái dung mạo đẹp hơn mình gấp trăm lần kia.

"Nhược Tích học tỷ đang giả bộ hồ đồ sao, sao lại nghe không hiểu vậy, chẳng lẽ ngươi thật sự ngu xuẩn như vậy?" Lòng mày Thượng Quan Tây Nguyệt nhẹ nhàng nhướng lên.

Hừ, đừng tưởng rằng nàng không biết Nhược Tích đang tính toán gì, muốn thắng nàng, kiếp sau đi!

Nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nói mình ngu xuẩn, sắc mặt Nhược Tích lúc xanh lúc đỏ, nàng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt chằm chằm, hận không thể rút gân lóc xương nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt!

Nhược Tích thầm nghĩ rằng gọi bốn chữ này, lòng đầy tức giận, thiếu chút nữa là phun trào ra ngoài, mắt nàng ngoan độc nhìn chằm chằm phía trước, hít một hơi thật sâu.

Dưới đài tất cả mọi người không chớp mắt nhìn hai người ưu tú, bên trên đài luận võ, hai bóng người đứng đối mặt nhau, tóc dài bay trong gió.

Nhược Tích ngắm nhìn nữ nhân trước mặt, cũng không còn nguy trang nữa, tất cả hận ý đều bạo phát ra ngoài, khóe môi nở nụ cười lạnh.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, hôm nay ta sẽ để ngươi phủ phục dưới chân của ta, để ngươi thừa nhận ngươi là phế vật, ta sẽ để cho Bách Lý Thần thấy rốt cục là ai mới thích hợp với hắn!"

Ta sẽ để cho Bách Lý Thần thấy rốt cục là ai mới thích hợp với hắn.

Nghe câu nói này xong, đôi mắt Thượng Quan Tây Nguyệt tản ra ý lạnh ý, nàng thật sự khinh thường nói chuyện với loại người như nàng, chỉ bằng bộ dáng của nàng mà cũng muốn Thần, đúng là mơ mộng hão huyền.

"Có đúng không, vậy thì thử một chút xem sao, xem thử ai mới là phế vật!"

"Đi chết đi" Ánh mắt Nhược Tích độc ác, rút trường kiếm bên hông ra, kiếm khí bén nhọn chém về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, lực đạo đó như muốn nói nếu không chém chết nàng thì sẽ không bỏ qua.

Trong nháy mắt đó, mắt Thượng Quan Tây Nguyệt lóe lên, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, tránh thoát đòn tấn công.

"Àm..."

Kiếm khí không đánh trúng Thượng Quan Tây Nguyệt nên đánh vào mặt đất, tạo ra một cái hố trên sân đấu, bụi đất lập tức tung bay nổi bông bành giữa không trung...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Thiên tài trong thiên tài

Edit: susubluu

Kiểm khí không đánh trúng Thượng Quan Tây Nguyệt nên đánh vò mặt đất, tạo ra một cái hố trên sàn đấu, bụi đất lập tức tung bay nổi bông bênh giữa không trung....

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng vững ở một bên, không hề bị dính một hạt bụi nào, vẫn có khí thế không nhiễm bụi trần như cũ, sắc mặt lạnh nhạt, ánh mắt không có chút chấn động, trong mắt nàng đầy cao ngạo.

Thượng Quan Tây Nguyệt cười lạnh, ánh sáng nhàn nhạt phát ra từ lòng bàn tay, rút một cây roi bạc từ bên hông ra, rót luồng khí vào trong roi, roi xẹt lên trời cao, phát ra tiếng vang sắc bén.

Thượng Quan Tây Nguyệt bay lên không trung, vung roi về phía Nhược Tích, tiếng roi rít bên tai Nhược Tích, Nhược Tích thầm thấy may mắn vì mình tránh kịp, không bị roi đánh trúng mặt.

Dưới mặt đất mọi người thấy ánh sáng màu xanh đậm trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt thì đều kinh ngạc kêu lên.

"Võ Linh cao cấp sao? Tiểu sư muội Nguyệt nhi là Võ Linh cao cấp, ngang tầm với Nhược Tích sư tỷ."

"Nàng còn nhỏ như thế đã đến Võ Linh cao cấp, nhưng trước kia lúc nàng khảo nghiệm rõ ràng vẫn chỉ là Võ Linh sơ cấp, sao chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà nàng đã tấn được hai cấp chứ, hay là lúc khảo thí nàng che giấu thực lực."

"Giấu điểm cái gì." Người sùng bái Thượng Quan Tây Nguyệt bắt đầu mở miệng: "Tiểu sư muội xuất sắc, có thiên phú trời cho, tấn cấp trong khoảng thời gian ngắn rất đơn giản đối với nàng, không có gì lớn lao cả."

Nhược Tích cũng rất kinh ngạc, không ngờ nữ nhân này đã là Võ Linh cao cấp, cũng may mấy ngày trước nàng đã tấn cấp, bây giờ đã là Võ Linh đỉnh phong, nếu không thì đã không thể đánh ngang tay với nàng được rồi, hoặc là nàng có thể bị đánh bại, nàng tuyệt không thể để chuyện này xảy ra.

"Không ngờ người lại tấn cấp nhanh như vậy, đã là Võ Linh cao cấp rồi, nhưng như vậy thì sao, bây giờ ta đã là Võ Linh đỉnh phong, người vẫn kém hơn ta." Mặc dù Nhược Tích giật mình với tốc độ tấn cấp của Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng nàng tuyệt đối không lo lắng, mặc dù cao cấp và đỉnh phong chỉ cách nhau một cấp bậc nhưng thực lực lại không chỉ chênh lệch một chút, nói cách khác, dù ba người Võ Linh cao cấp cũng chưa chắc đánh lại một người Võ Linh đỉnh phong.

"Thật sao? Có bằng hay không thì nhìn thực lực rồi nói chuyện." Thượng Quan Tây Nguyệt lại vung roi về phía Nhược Tích thêm lần nữa, cả người nhẹ như chim yến, vọt đến phía sau Nhược Tích.

Nhược Tích nhảy bèn, quanh thân tỏa ra khí thế của Võ Linh đỉnh phong, đánh một chưởng về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, vang lên một tiếng, roi và chưởng phong chạm nhau khiến Thượng Quan Tây Nguyệt lùi về phía sau mấy bước.

Vốn dĩ cảm thấy Thượng Quan Tây Nguyệt có khả năng sẽ đánh bại Nhược Tích, lúc này trông thấy nàng bị Nhược Tích đánh lui, tất cả đều tiếc nuối lắc đầu.

Mặc cho nàng là thiên tài thì sao có thể là đối thủ của Võ Linh đỉnh phong đây, đúng là rước họa vào thân mà?

Trên trận, Thượng Quan Tây Nguyệt ổn định thân thể, luồng khí xanh ở hai tay không ngừng lan tỏa, tạo một vòng tròn bảo vệ bao phủ cả người nàng, sau đó chân phải của nàng lùi về sau một bước, tay phải đánh về phía trước.

"Liệt Diễm Chưởng." Thượng Quan Tây Nguyệt quát nhẹ, chưởng phong mang theo khí nóng vô hình đánh chạm tới mặt của Nhược Tích.

Nhược Tích luôn tấn công Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng mỗi lần chưởng đánh ra lại đụng phải vòng tròn bảo vệ của Thượng Quan Tây Nguyệt, tựa như đá chìm đáy biển, không có một chút động tĩnh nào cả, nàng đang chuẩn bị tiếp tục phát động thể tấn công, chợt trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt vung ra một chưởng, sau đó nàng cũng cảm thấy hơi nóng bay về phía mình.

Nhưng nàng lại không phát hiện ra bất cứ thứ gì cả, nàng chỉ có thể dựa vào cảm nhận để tránh né, nhưng một lọn tóc vẫn bị cắt đứt bay trong gió, bị khí nóng đốt cháy rụi.

Sau đó chưởng phong đánh xuống mặt đất, phát ra tiếng vang ầm ầm, trên mặt đất bốc khói cuộn cuộn, làm cay mắt người khác.

"Trời ạ, đây là sức mạnh gì vậy, vì sao không nhìn thấy mà lại có uy lực lớn như vậy." Một người đứng gần sàn đấu tranh thủ thời gian lui về sau để tránh nạn.

"Không biết, loại chưởng pháp này ta mới thấy lần đầu, nhưng tiểu sư muội Nguyệt nhi thật lợi hại, người nhìn xem, vừa rồi Nhược Tích sư tỷ tránh né

khó khăn cỡ nào!"

"Đúng vậy, chẳng lẽ ngay cả Nhưộc Tích sư tỷ cũng không phải đối thủ của tiểu sư muội Nguyệt nhi, vậy thì thâm rồi, bạc của ta, không phải đổ xuống sông xuống biển hết chứ..." Một nam tử cực Nhưộc Tích thảng đơ trời trách đất.

"Người cũng nên cẩn thận..."

Nghe thấy lời đàm luận phía dưới, Nhưộc Tích ném lọn tóc bị đốt cháy khét đi, hung tợn trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, rốt cục Thượng Quan Tây Nguyệt dùng cái gì mà lại có uy lực lớn như vậy, nếu mình không tránh kịp thì nói không chừng gương mặt cũng bị hủy.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, rốt cuộc ngươi dùng công phu gì." Nhưộc Tích phòng bị nhìn nàng, sợ nàng đánh thêm một chương nữa.

Thượng Quan Tây Nguyệt thu chương lại, vỗ nhẹ tay, buồn cười nhìn Nhưộc Tích: "Ta nói Nhưộc Tích sư tỷ này, có phải ngươi già rồi nên đầu óc không dùng được nữa không, đây chính là công phu độc quyền của ta, ngươi cho là ta sẽ nói cho ngươi biết sao?"

Nhưộc Tích bị chọc giận, nàng lại lao về phía trước, miệng hô lên: "Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi đừng cuồng vọng, dù có như thế thì ngươi cũng không phải là đối thủ của ta!" Nói xong, Nhưộc Tích cầm lấy trường kiếm đánh về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, rút linh lực vào thân kiếm, không ngừng đâm vào vòng tròn bảo vệ của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bởi vì vòng bảo vệ của Thượng Quan Tây Nguyệt được tạo ra bởi linh lực của Võ Linh cao cấp, diễn(dannfle3quyssdo0n mà Nhưộc Tích lại dùng linh lực Võ Linh đỉnh phong tấn công không ngừng cho nên sức mạnh bảo vệ dần dần yếu bớt.

Nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không hoảng sợ, khóe miệng của nàng luôn cười nhàn nhạt, ung dung bình tĩnh như vậy giống như tất cả đều nằm trong dự định của nàng.

Nhưộc Tích cũng phát hiện ra điều này, nàng cười ha ha, động tác trong tay càng độc ác hơn: "Ha ha, Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi thừa nhận đi, cuối cùng ngươi cũng không bằng ta, chịu chết đi."

Hét lên tiếng cuối cùng, Nhưộc Tích dùng sức đâm một nhát, vòng tròn bảo vệ của Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi biến mất, cả người nàng đứng trước mặt Nhưộc Tích.

Thấy vậy Nhưộc Tích dữ tợn giơ kiếm trong tay lên, chuẩn bị đâm một kiếm giết chết nàng. Mà ngay giây phút đó, Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên vọt người lên, đánh Liệt Diễm Chương về phía Nhưộc Tích thêm lần nữa.

"Liệt Diễm Chương..."

Nhìn chương phong với lực đạo kinh khủng kia tới gần, Nhưộc Tích mạo hiểm tránh né, nhưng lần này khoảng cách quá gần nên không kịp né tránh, cánh tay của nàng bị chương phong đánh trúng, lập tức nóng rát, đau đớn như lửa đốt.

"A" Nhưộc Tích đau đớn rên nhẹ một tiếng, che kín cánh tay, ánh mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt độc như kim châm.

"Hôm nay ta nhất định phải giết ngươi!" Sát ý trong mắt Nhưộc Tích dày đặc, không để ý sự đau đớn trên cánh tay, thân thể nhanh chóng bay về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nhìn đối phương hung hăng vọt tới, Thượng Quan Tây Nguyệt nhanh chân lui về phía sau thủ thế, thân thể nhẹ nhàng linh hoạt né sang một bên, tránh được một đòn tấn công của Nhưộc Tích, sau đó giơ roi bạc lên, thuận thế quán lấy hông Nhưộc Tích, kéo nàng lên giữa không trung, rồi hung hăng quật xuống đất.

Nhưộc Tích thấy roi bạc quán lấy cơ thể mình, còn chưa kịp phản ứng lại đã bị roi bạc ném lên giữa không trung, sau đó roi bạc buông lỏng ra, cả người nàng không bị điểm tựa rơi xuống đất, trước khi rơi xuống đất, nàng mạo hiểm lật người lại, nửa ngồi trên mặt đất.

"Nhưộc Tích sư tỷ, công phu không tệ, thật sự bội phục, bội phục." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nàng rơi xuống trước mặt vừa cười vừa nói.

Nhưộc Tích nghiêng răng nghiêng lợi, ngược mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt cười nhạo mình, khí huyết lập tức cuộn cuộn dâng lên, nàng cố gắng nuốt chất lỏng tanh ở cổ họng xuống.

Nàng chậm rãi đứng lên, nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, sau một lúc lâu, nàng mới nói ra một câu: "Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi chó đực ý, hôm nay... Không phải ngươi chết chính là ta chết, hai chúng ta chỉ có một người được sống."

Người trong sân nghe Nhưộc Tích tuyên thệ, không khỏi tất cả đều mở to hai mắt nhìn, nhìn chăm chăm nhau không chớp mắt, nói chuyện qua lại với nhau, không gian lúc này chỉ còn lại tiếng hít thở của tất cả mọi người.

Thượng Quan Tây Nguyệt tỏ vẻ kinh ngạc che miệng lại, động tác kia nhìn vừa đáng yêu vừa động lòng người: "Không thể nào, Nhưộc Tích sư tỷ, dù ngươi đánh không lại ta thì cũng đừng nghĩ quẩn, nếu ngươi thật sự nghĩ như vậy thì ngày này sang năm ta nhất định sẽ bái tế ngươi, ngươi yên tâm nghỉ ngơi đi."

Nhưộc Tích mở to hai mắt nhìn, không dám tin nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, cuối cùng nhịn không được, ngửa đầu phun ra một ngụm máu.

"Phụt..."

Đám người dưới mặt đất đều bội phục nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, hung ác, quá độc ác, chỉ một câu đã khiến người ta tức giận ói ra máu, đây là cảnh giới gì vậy, xem ra mình cũng phải học hỏi thật tốt, sau này có thể dùng đối phó kẻ thù, chỉ cần mở miệng là có thể chọc kẻ địch tức chết, vậy thì đúng là không làm mà hưởng, lại không bị tổn thất!

Rõ ràng lời của Nhục Tịch là muốn khiến Thượng Quan Tây Nguyệt chết, nhưng lại bị Thượng Quan Tây Nguyệt vận ngược lại thành Nhục Tịch nghĩ quần, muốn tự sát, còn nói cái gì mà ngày này sang năm sẽ đến bái tế nàng, Nhục Tịch không tức giận ói ra máu mới là lạ.

Hiên Viên Triệt nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nói, cười đến mức không ngậm miệng được, con mắt cũng cong thành nửa vầng trăng, nữ nhi này thật sự quá nghịch ngợm, lời nói của nàng khiến người ta tức giận đến ói ra máu cũng là nhẹ rồi, nếu có người không chịu nổi mà tức chết thì tiêu rồi.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Nhục Tịch phun một ngụm máu vội vàng né qua một bên, miễn cho quần áo bị bẩn, nhìn thấy Nhục Tịch như vậy, Thượng Quan Tây Nguyệt nhếch miệng lên, thật sự không thể không nói, chỉ có hai câu mà đã bị tức giận đến ói ra máu, thật là vô dụng, nếu mình phát huy tốt hơn nữa thì chẳng phải sẽ mất máu nhiều rồi chết sao?

Cũng may người phía dưới không biết suy nghĩ trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt, nếu không nhất định sẽ đều kêu trời trách đất, tiểu tử tông oi, như vậy mà ngươi còn nói là không có gì, ngươi nhìn Nhục Tịch đã bị ngươi chọc tức đến phun máu, máu chảy từ trong tim, sau đợt này phải ăn bao nhiêu đồ tốt mới có thể bồi bổ lại đây.

Sau khi Nhục Tịch phun ngụm máu mắc nghẹn trong cổ họng ra, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, cũng không có cảm giác bị đè nén nữa, nàng lau vết máu ở khóe miệng đi, ngẩng đầu lên liền trông thấy biểu cảm ghét bỏ của Thượng Quan Tây Nguyệt, thiếu chút nữa nhìn không được lại phun máu.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, ta không muốn đấu võ miệng với ngươi, chúng ta dùng võ để nói đi!"

Nói xong, lần này Nhục Tịch dùng toàn bộ sức mạnh không ngừng tấn công Thượng Quan Tây Nguyệt, một lúc lâu sau, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng cảm thấy lực bất tòng tâm, trong lòng nàng đang nghĩ, xem ra cao cấp và đỉnh phong kém nhau rất nhiều, nếu không phải mình có Liệt Diễm Chương, nói không chừng đã sớm thua rồi.

"A, đi chết đi..."Nhục Tịch điên cuồng bay đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, hai tay đột nhiên đẩy về phía trước.

Mà Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không có đường lui, chỉ có thể vận dụng toàn bộ linh lực chống đỡ.

"Tiểu sư muội điên rồi sao, nàng chỉ mới đạt tới cao cấp, cứ đối đầu với đỉnh phong như vậy không phải là muốn tự sát sao?"

"Nói đúng, có lẽ tiểu sư muội cũng không có cách nào, dù sao Nhục Tịch sư tỷ đã đến gần ngay trước mắt, nàng chỉ có thể thử vận may thôi..."

"Hừ, Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi nhận thua đi, nói không chừng ta còn có thể tha cho ngươi một mạng."Nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt chảy mồ hôi đầy trán, Nhục Tịch cuồng vọng cười nói.

Nàng như đã trông thấy cảnh tượng Thượng Quan Tây Nguyệt thua, trông thấy nàng quỳ ở trước mặt mình cầu xin tha thứ!

Thượng Quan Tây Nguyệt cười lạnh: "Ai thắng ai thua bây giờ kết luận vẫn còn quá sớm."

Hai người cứ đối kháng như vậy, giằng co thật lâu, qua một hồi lâu, Thượng Quan Tây Nguyệt bỗng nhiên cảm thấy linh lực trong cơ thể mình tán loạn, điên điên; liequdoon giống như muốn bạo phát ra ngoài, nàng vừa mừng vừa sợ, đây là muốn tấn cấp, kinh sợ khi nhận ra mình có thể tấn cấp trong lúc đánh nhau, vui mừng vì rốt cục cũng đột phá được.

Nhục Tịch nhận ra Thượng Quan Tây Nguyệt không thích hợp, nhưng nàng chỉ cho là nàng ta sắp không chống đỡ nổi nữa thôi, hai tay lại đánh về phía trước, nhưng nàng lại không biết, một chương này đã hoàn toàn giúp Thượng Quan Tây Nguyệt.

Lúc đầu Thượng Quan Tây Nguyệt chống cự với sự đau đớn xé rách toàn thân, vừa đúng lúc Nhục Tịch vung ra một chương, giải trừ sự đau đớn của nàng, sau đó nàng không ngừng phóng thích Tinh Thần lực ra để gạt rửa gân mạch khắp cơ thể, cuối cùng, một tiếng răng rắc nhỏ vang lên, nàng vui mừng vì rốt cục cũng đến Vô Linh đỉnh phong.

Ngay trong giây phút tấn cấp, Thượng Quan Tây Nguyệt cảm giác toàn thân có nguồn sức mạnh vô tận, nàng duỗi hai tay ra, đột nhiên kêu lên.

"A..."

Lúc đầu Nhục Tịch đang suy nghĩ cách để đánh bại Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng đột nhiên bị một luồng khí mạnh bắn ngược ra ngoài, hung hăng rơi xuống mặt đất, lại phun ra một ngụm máu nữa.

Làm sao có thể!

Cứ để máu tùy ý nhỏ xuống đất, Nhục Tịch không dám tin nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, Vô Linh đỉnh phong? Nàng ta lại có thể tấn cấp trong lúc đánh nhau, chuyện này sao có thể, nàng mất rờn rã hai năm mới có thể đi từ từ cao cấp đến đỉnh phong, vì sao, vì sao người nàng coi là kẻ thù, Thượng Quan Tây Nguyệt lại có thể tấn cấp chỉ trong vòng một phút?

Tất cả mọi người đều kinh ngạc há to miệng, nhìn cảnh tượng trước mắt này, dù có là thiên tài cũng không thể tới mức này, không ngờ tiểu sư muội Nguyệt nhi lại tấn cấp thành công. Võ Linh đình phong, đây là giấc mơ của tất cả mọi người, nhưng tiểu sư muội lại đạt được chỉ trong thời gian ngắn, đạt tới cảnh giới mà nhiều người cả đời cũng không đạt được, thiên phú nghịch thiên như vậy có còn để cho bọn họ sống nữa không.

Sau khi kêu to lên, Thượng Quan Tây Nguyệt đang chuẩn bị buông lỏng thì toàn thân lại bắt đầu đau đớn, không thể nào, ông trời ơi, ông đang đùa bỡn ta sao, lại tấn cấp nữa, người muốn sống mái với ta hay sao, sao lại canh lúc ta ranh tãi để tấn cấp, do sợ ta thua sao?

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, nhìn thấy Nhược Tích nằm sấp ở bên cạnh, Thượng Quan Tây Nguyệt suy nghĩ bây giờ nàng không có sức đối phó mình, thế là nhanh chóng ngồi xếp bằng dưới đất, nhắm hai mắt lại, ngưng thần tĩnh khí...

"Tiểu sư muội đang làm gì." Có ít người không hiểu hỏi.

Mà những người hiểu thì lại há to miệng, đây là... Đây là tiếp tục tấn cấp sao? Trời ạ, thật khó tin, có thể liên tục lên hai cấp, hiện tại đã là Võ Linh đình phong, vậy chẳng phải sau khi tấn cấp sẽ là... Trụ linh sơ cấp...

Trụ linh sơ cấp?

Một tiểu cô nương chỉ mới mười mấy tuổi đã là trụ linh sơ cấp, nói ra cũng không ai tin, điều này... Đây quả thực là thiên tài, không, là thiên tài trong thiên tài.

"Tiểu sư muội Nguyệt nhi lại tấn cấp nữa, sẽ nhanh chóng trở thành trụ linh sơ cấp." Một người nhìn không được nữa giật mình hô lên.

Hắn vừa thốt ra lời này, tất cả mọi người trong sân tranh tài đều nghị luận ầm ĩ, mà thiên tài chính là nội dung đàm luận.

Bọn họ chưa từng gặp qua ai có thiên phú như thế, trong vòng một ngày, không, chỉ trong thời gian ngắn mà liên tục lên hai cấp, đây chính là chuyện chưa bao giờ xảy ra trong đại lục, mà người này lại là tiểu sư muội của bọn họ, bọn họ lập tức cảm thấy trên mặt mình sáng lạng lên.

Lại tấn cấp tiếp! Trụ Linh sơ cấp!

Nhược Tích vốn không dám tin tất cả những gì mình đang chứng kiến, nàng luôn từ nhận thiên phú của mình là tốt nhất, nếu không thì cũng sẽ không được Lý trưởng lão thu làm đệ tử, nhưng bây giờ, Thượng Quan Tây Nguyệt mà nàng luôn không để vào mắt ại có năng lực mạnh hơn nàng, thiên phú cũng tốt hơn nàng, điều này kêu nàng làm sao chịu nổi.

Nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt đang nhắm mắt dốc lòng, mắt Nhược Tích đầy ác độc, nàng chậm rãi cử động, không để ý máu tươi chảy xuống khóe miệng, lặng lẽ đi ra sau lưng Thượng Quan Tây Nguyệt, chuẩn bị cho nàng một chương vào bất cứ lúc nào.

Mặc dù Thượng Quan Tây Nguyệt nhắm mắt, nhưng lại rất nhạy cảm với động tĩnh xung quanh, rõ ràng nàng cảm nhận được có người đứng phía sau mình, hơn nữa còn có sát khí, nhưng lúc này nàng vốn không thể cử động được, nếu không, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì khó giữ được tính mạng.

Nhược Tích nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không phát giác, khóe miệng nở nụ cười âm hiểm, chậm rãi nâng tay phải lên.

"Nhược Tích sư tỷ muốn làm gì, đánh lên sao, thật hèn hạ!"

"Cũng không phải, tuyệt không quang minh lỗi lạc, biết mình không phải đối thủ của tiểu sư muội liền thừa dịp người ta tấn cấp để đánh lên, đúng là vô sỉ."

Nghe đám người vũ nhục mình, Nhược Tích không thêm để ý, lúc này nàng chỉ có một ý nghĩ là khiến Thượng Quan Tây Nguyệt chết!

Hiên Viên Triệt nhìn thấy nữ nhi của mình gặp nguy hiểm, vội vàng đứng lên, chuẩn bị đi hỗ trợ, ai ngờ lại bị Dương viện trưởng ngăn lại.

"Trong lúc tranh tài, không cho phép bất cứ kẻ nào giúp đỡ, nếu không coi như là gian lận."

Nghe được câu này, hắn chỉ có thể lo lắng ngồi xuống, không chớp mắt nhìn về phía trước, trong lòng thầm mắng Nhược Tích trăm ngàn câu.

Dương viện trưởng nhìn hắn như vậy thấy rất kỳ quái: "Hiên Viên lão đệ, người khẩn trương như vậy làm gì, người lo lắng cho đứa trẻ đó sao, không sao, yên lặng theo dõi sự thay đổi đi, đứa trẻ đó nhất định có thể ứng phó."

Hiên Viên Triệt gật đầu, không nói gì.

Bách Lý Thần nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt gặp nguy hiểm, đang muốn phi thân về phía trước, đột nhiên nhớ tới trong trận đấu không thể có bất kỳ sự giúp đỡ nào nên hắn chỉ có thể dừng lại, ánh mắt băng lãnh hung hăng nhìn chằm chằm Nhược Tích, hận không thể tiến lên xé nát nàng ra, diễn Ngay khi Nhược Tích sắp đánh vào người Thượng Quan Tây Nguyệt, Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên mở hai mắt ra, duỗi tay phải ra đánh vào lòng bàn tay Nhược Tích, Nhược Tích bị đánh bay thẳng ra ngoài.

"A..."

Nhược Tích không ngờ rằng Thượng Quan Tây Nguyệt lại đột nhiên mở mắt, càng không ngờ rằng trong lúc tấn cấp nàng cũng có thể phân tâm để đối

kháng với mình, trong lúc nhất thời, không phòng bị liền bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống sát mép đài tranh tài, chỉ thiếu chút nữa là rơi xuống dưới đài.

Quy tắc tranh tài, một khi rớt đài thì sẽ thua!

Nhược Tích hung hăng rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng ‘Ầm’, sau đó đầu nghiêng qua một bên.

"Phụt..."Phun ra một ngụm máu tươi.

Phun máu liên tục, sắc mặt Nhược Tích tái nhợt ngồi dưới đất, nhìn người dưới đài chỉ trỏ mình, nàng biết vừa rồi hành vi đánh lén của mình đã khiến nhiều người tức giận, nhưng nàng không hối hận, chỉ cần Thượng Quan Tây Nguyệt chết thì nàng liền vui vẻ.

Nhưng nàng tuyệt đối không ngờ rằng Thượng Quan Tây Nguyệt lại tấn cấp thành công, còn đánh nàng bị trọng thương, lần này không còn danh dự nữa, danh dự không còn, cái gì cũng bị mất, chỉ còn lại ánh mắt khinh bỉ và sự chỉ trích của mọi người.

Thượng Quan Tây Nguyệt thu chưởng lại, một luồng khí đục ngầu bay ra, mặt không thay đổi đứng lên, đi đến trước mặt Nhược Tích, đứng trên cao nhìn nàng, trong mắt đầy sự khinh thường.

"Nhược Tích sư tỷ, đa tạ người giúp đỡ ta, nếu như không phải nhờ một chưởng kia của người, ta sẽ không tấn cấp đến Trụ Linh sơ cấp nhanh như thế. 'Không sai, một chưởng vừa rồi của Nhược Tích vừa vận thúc giục linh lực trong cơ thể Thượng Quan Tây Nguyệt, mà vì vậy nên Thượng Quan Tây Nguyệt mới tấn cấp thành công!

Nhược Tích nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nói vậy, không dám tin tưởng lớn hai mắt, nàng vừa mới nghe thấy cái gì, chính một chưởng kia của mình giúp nàng tấn cấp thành công sao, nàng thật không dám tin, sao có thể chấp nhận được, nàng lại trợ giúp người mà nàng hận nhất!

"Sao có thể, tại sao có thể như vậy..." Nhược Tích luống cuống lắc đầu, thần chí có chút mơ hồ, nàng vốn muốn giết chết nữ nhân kia, vì sao... Vì sao lại giúp nàng ta đạt tới cấp bậc mà ngay cả mình cũng chưa đạt được.

Thượng Quan Tây Nguyệt lạnh lùng nhìn Nhược Tích, nếu không tìm đường chết thì sẽ không phải chết, tất cả đều do nàng gieo gió gặt bão, hại người cuối cùng hại mình, câu này ám chỉ nàng.

"Tiện nhân... Là người... Đều là người, dù không giết được người, ta cũng phải đồng quy vu tận với người... A..." Nói xong, Nhược Tích vận hết toàn lực, linh lực điên cuồng phát tán ra bên ngoài, nàng định dùng cách tự bạo để chết cùng Thượng Quan Tây Nguyệt, cho dù nàng chết cũng phải kéo nàng ta xuống địa ngục với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Thần là phu quân của ta!

Edit: susublu

"Tiện nhân... Là người... Đều là người, dù không giết được người, ta cũng phải đồng quy vu tận với người... A..." Nói xong, Nhược Tích vận hết toàn lực, linh lực điên cuồng phát tán ra bên ngoài, nàng định dùng cách tự bạo để chết cùng Thượng Quan Tây Nguyệt, cho dù nàng chết cũng phải kéo nàng ta xuống địa ngục với nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn ra ý đồ của nàng, nhanh chóng giơ bàn tay lên đập vào huyệt đan điền của nàng.

Một luồng khí mạnh mẽ rót vào cơ thể Nhược Tích, trực tiếp phá hủy đan điền của nàng..

"Phụt..." Nhược Tích vốn đang bành trướng thân thể lại cấp tốc co rút trở về, toàn bộ thân thể bay ra ngoài, hung hăng ngã xuống dưới đài, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt dính đầy máu, sớm đã không nhìn ra phong thái của ngày xưa.

"Không, Nhược Tích..."

Lý trưởng lão đứng bật lên, hét khàn cả giọng, đây chính là đệ tử mình đặc ý nhất, hiện tại lại bị người ta đánh một chưởng hủy đan điền, đan điền bị hủy thì không khác gì phế vật.

Ánh mắt của hắn đầy đau khổ, nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt cắn răng nghiêng lợi nói: "Người dám hủy đan điền của Nhược Tích."

Thượng Quan Tây Nguyệt không quan tâm phũ tay: "Thế nào, ta không động tay, chẳng lẽ chờ đồng quy vu tận với nàng sao, nàng muốn chết nhưng ta vẫn chưa muốn chết đâu!"

Nhược Tích thua!

Từ khi Nhục Tịch rơi xuống đài, cũng đại biểu cho việc nàng đã thua, bại bởi người mà nàng đã từng không để vào mắt.

Nhục Tịch rơi xuống dưới đài, mặt mũi đầy máu tươi, nhìn về phía mọi người đang vây xem, thân thể của nàng chấn động.

Trong mắt những người đó có chút chán ghét, chế giễu... Những người này vốn đã từng sùng bái nàng, nhưng chẳng bao lâu sau... Ánh mắt của bọn họ đều đã thay đổi.

"Thật không ngờ Nhục Tịch lại là loại người này, nàng không xứng làm sư tỷ của chúng ta."

"Không sai, ta vẫn luôn kính trọng nàng, lấy nàng làm gương, không ngờ nàng lại là loại tiểu nhân hèn hạ này..."

"Chính mình chết thì thôi đi lại còn muốn lôi kéo tiểu sư muội của chúng ta chết theo, thực sự quá thiếu đạo đức, không thể tha thứ..."

"....."

Giọng nói của mọi người như từng cây kim độc hung ác đâm vào trong lòng Nhục Tịch.

Nhục Tịch chỉ không ngừng lắc đầu, thầm kêu gào trong lòng.

Không! Không phải như thế!

Lý trưởng lão nhìn thấy học trò cưng của mình rơi vào tình trạng này, lo lắng đi đến trước mặt Dương viện trưởng, nói: "Viện trưởng, ngài mau cứu Nhục Tịch đi, đây không phải là ý của nàng, nàng cũng chỉ vô tình thôi."

Dương viện trưởng còn chưa mở miệng thì Hiên Viên Triệt đã hừ một tiếng, không vui nói: "Không phải ý của nàng ta sao? Là vô tình sao? Ý người là sao, vô ý mà đã như thế này, vậy còn có ý sẽ thế nào đây, vậy ta... chẳng phải tính mạng của vị cô nương kia sẽ khó giữ sao!"

Nói đến điều này, Hiên Viên Triệt liền nổi nóng, Nhục Tịch đáng chết, chính mình muốn chết thì thôi đi lại còn muốn kéo cả nữ nhi bảo bối của mình theo, dieendaanleequydonn hành vi này đáng bị băm thây vạn đoạn, cũng may Nguyệt nhi cơ trí, nếu không... Hiên Viên Triệt không dám nhớ lại nữa, vừa mới gặp lại nữ nhi hân cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy.

Trong lòng Lý trưởng lão vốn rất gấp gáp, lại nghe thấy Hiên Viên Triệt nói những lời gai góc này, cũng không vui, âm dương quái khí nói: "Hiên Viên thiếu chủ, đây là chuyện của học viện chúng ta, không cần người quan tâm."

Hiên Viên Triệt nghe xong, đứng bật dậy, mặt không thay đổi nhìn Lý trưởng lão: "Ý Lý trưởng lão là ta xen vào việc của người khác sao? Ta nói cho người biết, đối với chuyện này, ta cũng có quyền nói. Thứ nhất, là các người mời ta tới, thứ hai, người thắng có thể đi theo ta vào Linh Lung Bảo Tháp tu luyện, nhưng về phần người nào đi, ta có quyền lựa chọn, người hèn hạ giống đồ đệ người đều khiến cho người ta khinh thường, dù hôm nay nàng có thắng giải tranh tài, ta cũng sẽ không để nàng làm ô nhiễm Linh Lung Bảo Tháp của ta." Hiên Viên Triệt nói một mạch, thật ra hân rất muốn chửi ầm lên nhưng hân vẫn là nhịn được.

Nghe Hiên Viên Triệt nói những lời khó nghe này, râu ria Lý trưởng lão dựng lên, hân run tay chỉ nói: "Người... Người nói chuyện đừng khó nghe như vậy!"

"Ta nói chuyện khó nghe sao, người nhìn ánh mắt mọi người nhìn đồ đệ người thì sẽ biết ta có nói chuyện khó nghe hay không."

"Người..."

Nhìn hai người cãi lộn không nghỉ, Dương viện trưởng bắt đắc dĩ xoa mi tâm, mở miệng nói: "Được rồi, các người đừng ồn ào nữa, nghe ta nói một câu."

Thấy viện trưởng lên tiếng, hai người đều ngậm miệng, căm tức nhìn đối phương.

"Lý trưởng lão, lần này Nhục Tịch thật sự đã làm không đúng, dù thế nào thì nàng cũng không thể đánh lén được, hơn nữa hôm nay tất cả đồ đệ từ đều ở đây, nhưng nàng lại không để ý đến tính mạng của mọi người, chọn cách tự bạo, người có biết nếu thật sự làm như thế thì sẽ có bao nhiêu sinh mạng vô tội bị hủy trong tay nàng không." Dương viện trưởng nói rất thâm thía, hân thật sự không thể tán đồng cách Nhục Tịch làm hôm nay, nên thấy rất thất vọng với nàng.

"Ta biết, nhưng nàng..." Lý trưởng lão còn muốn giải thích gì đó nhưng sau khi nhìn thấy sắc mặt Dương viện trưởng thì cũng không nói nữa, thật ra hân cũng biết cách làm của Nhục Tịch lần này không thích hợp, nhưng dù có như thế thì nàng cũng là đồ đệ của mình hân không thể để nàng bị hủy hoại như vậy!

Lý trưởng lão quay đầu lại nhìn đám người chỉ trích Nhục Tịch, khổ sở nhắm mắt lại.

Nhục Tịch cứ sững sờ nằm trên mặt đất nhìn ánh mắt chế giễu và lời chỉ trích của mọi người, nàng cảm giác thế giới chỉ còn lại một mình nàng, không có ai giúp đỡ nàng.

Trong nháy mắt, nàng nhìn thấy Lý trưởng lão, đúng, nàng còn có sư phụ, nàng nhìn về phía Lý trưởng lão kêu to: "Sư phụ, người cứu Nhục Tịch với, mau cứu ta..."

Đáng tiếc, nàng hồ nhả ngày, nhưng Lý trường lão lại luôn nhắm hai mắt không quan tâm, Nhược Tích biết, ngay cả sư phụ cũng vứt bỏ nàng, nàng không còn gì nữa.

"Ha ha..." Toàn bộ quảng trường đều vang vọng tiếng cười thê lương của Nhược Tích, đau khổ bi ai như vậy.

Nhìn Bách Lý Thần đi từ trong đám người ra, trong mắt Nhược Tích lóe lên một tia hi vọng, hắn muốn đến bên cạnh mình sao?

Bách Lý Thần lạnh lùng đi đến bên cạnh Nhược Tích, không chút lưu tình giờ chân lên đá vào đan điền đã bị thương của Nhược Tích, Nhược Tích không chịu nổi đã kích lần nữa, ói ra mấy ngụm máu.

"Vi... Vì sao..." Tại sao lại đối xử với nàng như vậy, nàng không có làm gì sai cả, nàng làm tất cả là vì nàng yêu hắn, chẳng lẽ điều này cũng sai sao?

Nàng biến thành bộ dạng như bây giờ đều là bởi vì hắn, vì sao hắn lại có thể thờ ơ như thế, còn hung hăng tổn thương nàng nữa, vì sao ngươi lại vô tình như vậy, từ trước tới giờ chưa từng liếc mắt nhìn ta một cái.

Hành vi của Bách Lý Thần khiến Nhược Tích trừng lớn hai mắt, hai mắt phẫn hồng, đầy tia máu, nàng không để ý mình đang ói ra máu, thê lương nhìn Bách Lý Thần, hi vọng hắn có thể cho mình một đáp án, tại sao lại đối xử với nàng như vậy!

Bách Lý Thần không có nhìn nàng, mắt lại nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt đang chậm rãi đi tới, khóe miệng bất giác nở nụ cười dịu dàng, đó là nụ cười mà Nhược Tích chưa từng thấy, giống như trong mắt hắn, trong thế giới của hắn, d'đ/l/q'd chỉ nhìn thấy một mình Thượng Quan Tây Nguyệt, hắn chỉ dịu dàng với nàng!

Thượng Quan Tây Nguyệt đi tới bên cạnh Bách Lý Thần, đã không còn bất cứ bí mật nào, hào phóng kéo tay Bách Lý Thần, mười ngón của hai người đan chặt vào nhau, nhưng rơi vào trong mắt Nhược Tích lại rất chói mắt.

Nược Tích không có phản ứng, cứ ngơ ngác nhìn hai người nắm tay, khóe miệng nở một nụ cười khổ, thì ra là thế, trách không được từ trước đến nay hắn không thèm nhìn mình một chút, mọi thứ mình làm vì hắn đều không quan trọng, thì ra bên cạnh hắn đã có Thượng Quan Tây Nguyệt.

Vì sao Thượng Quan Tây Nguyệt có thể gặp được một nam nhân yêu nàng chân thành như thế, mà nàng thì dù bỏ ra bao nhiêu công sức cũng chỉ là uổng phí, tổn công vô ích!

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn mắt Nhược Tích thê lương, không có chút thương hại nào, bây giờ nàng biến thành như vậy đều do nàng tự làm tự chịu.

"Nược Tích, để ta nói cho ngươi biết lý do!" Thượng Quan Tây Nguyệt nhàn nhạt mở miệng, tay trái lại nắm chặt lấy tay Bách Lý Thần, không buông ra.

"Thần là phu quân của ta, hắn không cần phải giải thích với ngươi cái gì cả, bởi vì hắn không có bất cứ quan hệ nào với ngươi!"

Phu quân!

Một câu nói của nàng đã khiến mọi người trong sân nháo nhào, tất cả đều nghị luận ầm ĩ.

"Thì ra Thần sư đệ là phu quân của tiểu sư muội Nguyệt nhi, khó trách hai người lại thân mật như vậy "

"Đúng vậy, xem ra ta không có hi vọng rồi, ai..."

"Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn được tiểu sư muội thích sao, ngươi có gì hơn Thần sư đệ sao?"

Đám người ồn ào như ong vỡ tổ, Nhược Tích không nghe lọt chữ nào, nàng chỉ nghĩ hai người có quan hệ thân mật, nhưng lại chưa từng nghĩ hai người đã sớm thành thân, như vậy, mọi chuyện mình làm cũng chỉ như trò cười.

Trò cười, ha ha, thì ra những gì nàng tự nhận là chuyện tốt chỉ là trò cười cho mọi người, thì ra hai người bọn họ đã sớm là phu thê, như vậy nàng còn tranh cái gì, còn có gì để tranh, nói tàn khốc hơn là không có tư cách để tranh!

Rốt cục Bách Lý Thần cũng bố thí cho Nhược Tích một ánh mắt, nhưng cũng chỉ nói ra lời tàn nhẫn: "Ngươi không phải muốn biết tại sao ta đối xử với ngươi như vậy sao? Bởi vì vừa rồi thiếu chút nữa ngươi đã hại Nguyệt nhi, ngay cả ta còn không dám tổn thương nàng dù chỉ một chút, ngươi có tư cách gì mà dám tổn thương nàng, nếu như người khác làm nàng bị thương ta sẽ trả lại gấp trăm lần, xưa nay ta đều không hạ thủ lưu tình với bất cứ ai tổn thương Nguyệt nhi, người tổn thương nàng sẽ phải đền mạng!"

Nược Tích sững sờ nghe Bách Lý Thần nói lời yêu thương với Thượng Quan Tây Nguyệt, tim nàng rất đau, nghe nam nhân mình yêu nói yêu những nữ nhân khác, nàng cảm giác sắp hít thở không thông, máu trong miệng cũng chảy ra càng lúc càng nhiều, cuối cùng, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu lớn.

"Phụt..."

Cuối cùng, thân thể Nhược Tích không còn cử động nữa, khóe miệng của nàng nở nụ cười chế nhạo, hai mắt chậm rãi khép lại, rồi yên tĩnh lại, chỉ còn lại nụ cười cười khổ bên môi.

Không biết là đang cười vì mình đi yêu người đã có thể từ hay là cười Bách Lý Thần tàn nhẫn tuyệt tình với mình...

"Nhược Tích!" Lý trưởng lão nhìn Nhược Tích nhắm hai mắt lại, thân thể khẽ giật, không dám tin chính đồ đệ hấn vẫn lấy làm kiêu ngạo lại hương tiêu ngọc vẫn như vậy.

Mặc dù vừa rồi hấn không có mở miệng giúp nàng, nhưng nàng là đồ đệ mình thương nhất, vậy mà đồ đệ này lại chết trước mặt mình, kêu hấn sao không đau lòng được!

Lý trưởng lão thất tha thất thểu đi về phía Nhược Tích, nhìn bộ dáng Nhược Tích thê thảm, một giọt nước mắt chảy xuống gương mặt đầy nếp nhăn!

Nhược Tích, sư phụ có lỗi với ngươi!

"Nhược Tích, sư phụ sẽ báo thù cho ngươi!" Nói xong, Lý trưởng lão cúi người ôm lấy Nhược Tích, thoáng chốc hấn như già đi mấy chục tuổi, bước chân run rẩy đi ra khỏi đám đông.

Mà Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần đi tới trước mặt Dương viện trưởng: "Viện trưởng, thật xin lỗi, chúng ta đã lừa gạt ngài!" Thượng Quan Tây Nguyệt thành tâm xin lỗi, nàng đang xin lỗi vì mình và Bách Lý Thần che giấu thân phận phu thê.

"Không sao..." Dương viện trưởng còn chưa mở miệng nói hết câu thì đã bị Hiên Viên Triệt ngắt ngang, hấn hài lòng nhìn Bách Lý Thần, thật sự là càng nhìn càng hài lòng, chỉ với dáng vẻ hấn nâng niu Nguyệt nhi như vừa rồi thì hấn (HVT) đã thật lòng thừa nhận hấn (BLT) rồi, chỉ cần hấn đối xử với Nguyệt nhi thật tâm, hấn cũng không có yêu cầu gì!

"Dương viện trưởng, ta quyết định để hai vị này cùng trở về với ta." Ha ha, thật sự đã thắng lợi trở về, không ngờ lần này ra ngoài lại có thu hoạch ngoài ý muốn như vậy, có thể về nhà cùng nữ nhi và con rể.

"Nhưng..." Dương viện trưởng muốn nói là Bách Lý Thần không có tham gia nên không thể cùng đi!

Hiên Viên Triệt không nhịn được ngắt lời hấn lần nữa: "Nhưng cái gì mà nhưng, chẳng lẽ tiểu cô nương này không phải đạt được hạng nhất sao, còn nữa, đây là phu quân của nàng, ngươi có ý muốn tách hai người bọn họ ra sao? Được rồi, quyết định như vậy đi, tới đây, tiểu cô nương, chúng ta nói về giải quán quân của ngươi."

Nói xong, không đợi Dương viện trưởng trả lời, Hiên Viên Triệt lôi kéo Thượng Quan Tây Nguyệt đi xa, Bách Lý Thần tự nhiên đi theo sau.

Mọi người thấy bọn họ rời đi, tất cả đều há to miệng, sao mọi thứ lại kết thúc như vậy...

"A, ta nhớ ra rồi!" Bên trong đám đông có một nam tử nhìn chăm chăm vào bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt, lông mày luôn nhíu chặt, nàng giống một người, chẳng lẽ nàng chính là...

"Này, ngươi tên gì, khiến người ta giật mình, ngươi nhớ tới cái gì." Người bên cạnh tức giận đẩy hấn một cái.

"Nàng, nàng... là phế vật đại tiểu thư của Nhật Nguyệt đại lục, Thượng Quan Tây Nguyệt." Khó trách, khó trách lại cảm thấy quen như thế, trước kia lúc hấn ở Nhật Nguyệt đại lục có từng gặp mặt nàng một lần, nhưng khi đó nàng còn chưa xinh đẹp như vậy, nên trong lúc nhất thời hấn không nhớ ra, nhưng bây giờ, hấn đột nhiên nghĩ tới thì ra nàng là Thượng Quan Tây Nguyệt, phế vật đại tiểu thư ở Nhật Nguyệt đại lục!

"Ngươi ngu rồi sao, tiểu sư muội Nguyệt nhi mà là phế vật, thì ngươi là cái gì, phế vật trong phế vật sao?" Người bên ngoài chế giễu nhìn hấn.

Nhận ra người hâm mộ Thượng Quan Tây Nguyệt tức giận nên liền giải thích cho bọn họ, kể lại tình huống trước Thượng Quan Tây Nguyệt ở Nhật Nguyệt đại lục, nói hồi lâu, rốt cục người kia cũng nói ra câu cuối cùng.

"Chính là như vậy!"

"Cái gì, mất những người đó mờ hết rồi, thiên tài như tiểu sư muội Nguyệt nhi mà lại nói là rác rưởi, ta thấy bọn họ đã mù rồi."

"Không phải sao, ngươi nhìn tiểu sư muội của chúng ta xinh đẹp tài năng bao nhiêu, cả người đều là cực phẩm, ngay cả phu quân của nàng, Thần sư đệ cũng không phải người bình thường."

"Đúng rồi đúng rồi..."

Trong lúc mọi người thảo luận, hai người Thượng Quan Tây Nguyệt đã đi theo Hiên Viên Triệt vào trong phòng của hấn.

"Ngồi đi!" Hiên Viên Triệt kêu Bách Lý Thần ngồi xuống, tới bây giờ Bách Lý Thần vẫn còn mơ mơ hồ hồ, không hiểu tại sao Nguyệt nhi có thể quen Hiên Viên Triệt.

Nhìn ánh mắt dò xét của Bách Lý Thần, Thượng Quan Tây Nguyệt kéo cánh tay hấn một cái, vui vẻ nói: "Thần, mấy ngày nay không có gặp chàng, cho nên không nói cho chàng biết, đây là phụ thân của ta, là phụ thân ruột đó." Thượng Quan Tây Nguyệt vui đùa lặp lại một lần nữa.

Phụ thân của Nguyệt nhi, Bách Lý Thần đang muốn ngồi xuống liền cấp tốc đứng lên, ôm quyền, cung kính cúi người: "Tiểu tể bối kiến nhạc phụ đại nhân."

Nhìn thấy dáng vẻ Bách Lý Thần chừng chạc đàng hoàng, Thượng Quan Tây Nguyệt bật cười thành tiếng, nàng vỗ vỗ lưng Bách Lý Thần: "Nghiêm túc như vậy sao!"

"Phụ thân cậu Nguyệt nhi cũng chính là phụ thân của ta, sao có thể không nghiêm túc."

Câu nói này đã khiến tâm trạng Hiên Viên Triệt nở hoa, hần cười ha ha vỗ vai Bách Lý Thần: "Tốt tốt tốt, hiền tế, ta giao Nguyệt nhi cho ngươi."

Sau đó, ba người ngồi trò chuyện vui vẻ với nhau, bất tri bất giác ngồi đến tối muộn.

"Được rồi, Nguyệt nhi, các ngươi trở về chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta chuẩn bị về nhà."

Về nhà!

Nghe được hai từ này Thượng Quan Tây Nguyệt cảm thấy thật ảm áp, nhưng... Nàng đột nhiên nghĩ đã lâu rồi không gặp ngoại tổ nên cũng hơi nhớ nhưng

"Nguyệt nhi, sao vậy." Nhìn thấy sắc mặt Thượng Quan Tây Nguyệt có chút nặng nề, Hiên Viên Triệt quan tâm hỏi.

Thượng Quan Tây Nguyệt nói suy nghĩ trong lòng mình cho Hiên Viên Triệt nghe, Hiên Viên Triệt nghe xong, thở dài một hơi: "Ai da, cũng được, bọn họ là nhà ngoại của con, cũng là phụ mẫu Tinh nhi, ta nên chăm sóc bọn họ mới phải, ta sẽ phái người đón bọn họ đến đây, chúng ta cùng sống với nhau, như vậy rất tốt!"

Thượng Quan Tây Nguyệt vui vẻ gật đầu, sau đó nói tạm biệt với Hiên Viên Triệt rồi quay về phòng.

Trên đường nhỏ, hai bóng người xuất sắc nắm tay nhau nhàn nhã dạo bước dưới ánh trăng, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn tay trái của mình, đột nhiên nhớ lại mỗi lần bọn họ nắm tay thì hần đều chỉ nắm tay trái của nàng, Diennkdan/leeequhydomn nàng nâng hai bàn tay đang nắm chặt lên, tò mò hỏi: "Thần, vì sao lần nào chàng cũng nắm tay trái của ta vậy!"

Bách Lý Thần nhìn mười ngón tay đan xen giữa không trung của hai người, mắt lóe lên một chút dịu dàng: "Bởi vì... Đó là nơi gần trái tim của Nguyệt nhi nhất, ta muốn tới gần tim của nàng, dù là sau này, ta mãi mãi chỉ nắm tay trái của nàng!"

Đó là nơi gần trái tim của Nguyệt nhi nhất!

Thượng Quan Tây Nguyệt cảm thấy đây là lời tâm tình đẹp nhất mà kiếp này nàng nghe thấy, hốc mắt nàng bất giác ảm ướt, thì ra nguyên nhân hần luôn nắm lấy tay trái của nàng là như vậy, nàng nhớ lại lúc trước khi hai người vừa mới gặp mặt không lâu, lúc đó Bách Lý Thần đã nắm tay trái của nàng rồi, chẳng lẽ...

Không hỏi điều mà mình nghi ngờ, nàng đã hiểu tâm ý Bách Lý Thần đối với mình, nhưng nàng cũng muốn tới gần tim của hần.

Thượng Quan Tây Nguyệt lập tức buông ra tay, sau đó đi qua bên cạnh, vươn tay phải của mình ra nắm lấy tay trái của Bách Lý Thần: "Thần, ta cũng muốn tới gần trái tim của chàng."

Bách Lý Thần nhìn động tác của Thượng Quan Tây Nguyệt, trong đôi mắt đẹp đã đầy ý cười, hần xoay người nhìn thẳng vào mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, tay phải xoa gương mặt trắng nõn của nàng, nhìn nàng đầy thâm tình: "Nguyệt nhi, dù nàng ở đâu thì nàng vẫn mãi mãi ở trong tim ta, chưa hề biến mất, dù sau này ta không ở bên cạnh nàng, ta..." Hần còn chưa nói xong đã bị Thượng Quan Tây Nguyệt dùng môi chặn lại.

Thượng Quan Tây Nguyệt hôn lên môi Bách Lý Thần, một lúc lâu sau mới buông ra, đặt trán mình vào trán hần: "Thần, chúng ta sẽ mãi mãi không rời xa, từ nay về sau, chỗ nào có chàng thì sẽ có ta, sống chết có nhau!"

Bách Lý Thần nghe thấy lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, đôi mắt trở nên kích động, ôm nàng vào trong ngực, kích tình hôn lên môi của nàng...

Gió nhẹ chậm chậm, lá cây vang lên tiếng xào xạc, nhưng không hề ảnh hưởng đến hai người đang ôm hôn nhau...

Qua rất lâu, khi Thượng Quan Tây Nguyệt sắp không thở được nữa thì Bách Lý Thần mới lưu luyến buông môi nàng ra, giọng nói khàn khàn: "Nguyệt nhi, ta rất nhớ nàng!"

"Ta đã đứng ở trước mặt chàng rồi, chàng còn muốn gì nữa!"

Bách Lý Thần cười bí ẩn, khẽ liếm tai Thượng Quan Tây Nguyệt: "Nguyệt nhi, nàng biết mà, cái ta nói không phải ý này!"

Thượng Quan Tây Nguyệt bị hần chạm vào run rẩy một cái, rất lâu sau, mới hiểu rõ ý của Bách Lý Thần, nàng lập tức đỏ mặt, đẩy Bách Lý Thần ra, miệng hô hào "Lưu manh!", sau đó bụm mặt chạy về phía trước.

"Ha ha..." Sau lưng vang lên tiếng cười thoải mái của Bách Lý Thần, mặt Thượng Quan Tây Nguyệt càng đỏ hơn, nhanh chóng chạy xa khỏi cái nơi mập mờ này!

Trở lại ký túc xá, mới vừa đi vào đã nhìn thấy Văn Tiểu Tiểu chờ nàng ở cửa để hỏi tội.

“Tiểu Tiểu, sao trẻ thế này rồi còn chưa nghỉ ngơi.”

Vân Tiểu Tiểu hừ một tiếng: "Hừ, Nguyệt nhi, ngươi còn không biết xấu hổ nói chuyện với ta, ngươi nói thử xem hai ta có phải bạn tốt không."

Thượng Quan Tây Nguyệt không hiểu, gật đầu: "Đương nhiên phải!"

"Vậy tại sao ngươi lại giấu ta chuyện ngươi đã thành thân, chẳng lẽ đây gọi là bạn tốt sao?" Nghĩ đến đây, Vân Tiểu Tiểu cũng cảm thấy rất tức giận, nàng vẫn cho rằng mình và Thượng Quan Tây Nguyệt là bạn tốt nhất, thế nhưng không ngờ ngay cả chuyện này nàng cũng không có nói cho mình biết!

Vừa nghe đến chuyện này, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng cảm giác đầu mình to ra, bây giờ nàng lại phải an ủi bà cô nhỏ này nữa, còn phải tốn tốn thời gian giải thích tại sao lại giấu diếm nàng.

"Tiểu Tiểu, ngươi đừng nóng giận, nghe ta giải thích đã..." Cứ như vậy, ròng rã hết một canh giờ mới an ủi được Vân Tiểu Tiểu, không dễ dàng chút nào, Thượng Quan Tây Nguyệt liếm liếm môi khô nhìn Vân Tiểu Tiểu hài lòng trở lại phòng, nàng cảm giác cổ họng của mình muốn cầm luôn rồi, nàng nói không ngừng nghỉ một canh giờ, ròng rã một canh giờ đó, thật quá mệt mỏi!

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn ánh trăng, nghĩ đến ngày mai có thể trở về cùng Hiên Viên Triệt liền vui vẻ không nhận được, khoe miệng nhếch lên nở nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, nụ cười xinh đẹp đến nỗi ngay cả ánh trăng chói mắt cũng kém mấy phần!

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Thượng Quan Tây Nguyệt, người chịu chết đi!

Edit: susublu

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn ánh trăng, nghĩ đến ngày mai có thể trở về cùng Hiên Viên Triệt liền vui vẻ không nhận được, khoe miệng nhếch lên nở nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, nụ cười xinh đẹp đến nỗi ngay cả ánh trăng chói mắt cũng kém mấy phần!

Màn đêm nhanh chóng trôi qua, Thượng Quan Tây Nguyệt dậy thật sớm, thu dọn đồ đạc, thật ra nàng cũng không có gì để thu dọn, chỉ có một ít quần áo mà thôi.

Tối hôm qua nàng không có nói cho Vân Tiểu Tiểu biết hôm nay mình rời khỏi, nhưng nàng có để lại một phong thư trong phòng nàng ta, sau khi đọc xong nàng sẽ hiểu rõ.

Quay đầu nhìn phòng mình, Thượng Quan Tây Nguyệt có chút không nỡ, dù sao nàng ở đây cũng một thời gian dài, cũng có chút tình cảm, huống chi còn có một người bạn tốt như Vân Tiểu Tiểu ở đây...

Tiểu Tiểu, ta đi đây, bảo trọng!

Thượng Quan Tây Nguyệt thầm nói, nhanh chân rời đi không hề quay đầu lại, đến tụ họp với Bách Lý Thần.

Đi vào cửa học viện, phát hiện không có bất kỳ ai, Thượng Quan Tây Nguyệt sững sờ, chợt nhớ tới mình đến quá sớm, lúc này không phải giờ hẹn, nhưng nàng cũng không muốn trở về, nên chờ ở chỗ này.

Thượng Quan Tây Nguyệt không có phát hiện, Lý trưởng lão vẫn luôn ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó, len lén quan sát nàng, khi hắn phát hiện chỉ có một mình Thượng Quan Tây Nguyệt thì liền âm thầm đi ra.

Hôm nay hắn nhất định phải giúp Nhục Tích báo thù, đồ đệ hắn một lòng bồi dưỡng lại chết thảm trên tay của nàng như vậy, cơn tức này khiến hắn nổi không nổi, hôm nay vừa đúng lúc chỉ có một mình nàng ở đây, chính là cơ hội tốt để báo thù.

Nhục Tích, ngươi yên tâm, sự phụ sẽ để nữ nhân hại chết ngươi đi theo ngươi!

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt đang thấy nhàm chán, bỗng nhiên cảm giác sau lưng có sát khí, nàng cảnh giác quay đầu lại thì trông thấy Lý trưởng lão bước ra từ một nơi âm u hẻo lánh, đi từng bước về phía nàng.

Lý trưởng lão!

Thượng Quan Tây Nguyệt thầm hô lên, nàng kinh ngạc vì sao hắn lại đến đây đúng lúc này, chẳng lẽ là chờ mình? Sau đó nàng nghĩ thông suốt, nhất định là đến báo thù cho đồ đệ.

Nghĩ thông suốt, Thượng Quan Tây Nguyệt để tay nải xuống đất, khoanh hai tay trước ngực, cao ngạo nhìn Lý trưởng lão đang đi vào: "A, đây không

phải là Lý trưởng lão sao, sao vậy, chẳng lẽ biết hôm nay ta muốn rời khỏi đây nên đặc biệt đến tiễn ta sao?"Thượng Quan Tây Nguyệt không có một chút e ngại, nằng kiêu căng hất cằm, ánh mắt lạnh nhạt nhìn hắn.

Thật đúng là đồ đệ nào thì sư phụ đó, hai người đều là tiểu nhân hèn hạ, luôn muốn đánh lén, hôm nay hắn động thủ với nàng ở đây, không phải là vì nhìn thấy bên cạnh nàng không có ai sao, đây không phải hèn hạ thì là cái gì!

Nhưng dù công phu của nàng không bằng Lý trưởng lão thì nàng cũng sẽ không để người khác tùy ý trèo lên đầu của mình.

Vừa thấy Thượng Quan Tây Nguyệt thì lại nghĩ tới đồ đệ chết thảm của mình, bây giờ lại nghe nàng dùng giọng điệu này để nói chuyện, Lý trưởng lão càng tức giận không chỗ phát tiết, hắn đuổi ngón tay ra, tức giận chỉ vào Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Đều là người, nếu không phải vì người, Nhữc Tích sẽ không chết như vậy, không sai, hôm nay ta đến để tiễn người, nhưng là tiễn người đi gặp mặt Nhữc Tích, ta muốn để người sám hối trước mặt Nhữc Tích."

Nghĩ đến lát nữa có thể tự tay đâm chết Thượng Quan Tây Nguyệt, Lý trưởng lão kích động không nhận được, Nhữc Tích, chờ một chút nữa thôi, nữ nhân này sẽ lập tức đi xuống đó với người!

Bỗng nhiên mặt Thượng Quan Tây Nguyệt lạnh lẽo hẳn đi, nhưng khoe miệng của nàng lại cười như không cười, nàng vỗ vỗ ngực nhỏ của mình, làm bộ như bị hù dọa rồi nói: "Ai da, ta sợ quá, làm sao bây giờ."

Nhìn thấy vẻ mặt khó coi Lý trưởng lão như đạo phải phân, Thượng Quan Tây Nguyệt gấp gấp nói tiếp: "Không phải hôm nay người đến báo thù cho đồ đệ ngu xuẩn sao, không thể không nói, người cũng thật sự quá ngu xuẩn."

"Người có ý gì..."Nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nói mình ngu xuẩn, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của Lý trưởng lão đầy vẻ tức giận, nhấn nhá khó coi khiến Thượng Quan Tây Nguyệt hoài nghi mấy nếp nhăn đó có thể kẹp chết một con ruồi hay không.

"Chẳng lẽ không đúng sao?"Thượng Quan Tây Nguyệt khinh thường cười một tiếng: "Chẳng lẽ người không cho là mình rất ngu xuẩn sao, vì người không biết liêm sỉ, đi báo thù cho đồ đệ muốn dành phu quân của người khác, người không xấu hổ, nhưng ta lại đỏ mặt giùm người, người không phải ngu xuẩn thì là cái gì."

Nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt liếc mắt nhìn mình, rõ ràng bên trong mắt nàng có sự chán ghét, khuôn mặt mo của Lý trưởng lão lập tức đỏ bừng lên, bên tai không ngừng vang vọng lời nói vừa rồi của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Không biết liêm sỉ! Muốn dành phu quân của người khác!

Nữ nhân đáng chết này, Nhữc Tích đã chết rồi mà nàng ta còn đứng ở đây vũ nhục nàng, đúng là không đặt hân vào mắt, Lý trưởng lão cảm thấy lửa giận của mình đã đến cực hạn sắp phun trào ra ngoài rồi.

Nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt còn chê hắn tức giận chưa đủ nên tiếp tục thêm dầu vào lửa:"Vừa rồi Lý trưởng lão nói tới đây để làm gì, để làm cho ta sám hối trước mặt Nhữc Tích sao?" Giống như không tin, Thượng Quan Tây Nguyệt còn hỏi lại lần nữa.

"Không sai!"Lý trưởng lão hít sâu một hơi. Nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt không chớp mắt.

Thượng Quan Tây Nguyệt cái hiểu cái không gật đầu, kéo dài giọng ra: "A... Thì ra là thế, nhưng dù là vậy ta vẫn sẽ đánh cho Nhữc Tích quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, cầu cha khấn mẹ, ở trước mặt ta mãi mãi sẽ không ngóc đầu lên được, người tin không?"

Đúng vậy, mặc kệ nàng ta sống hay chết thì cũng sẽ không tạo ra uy hiếp gì với nàng!

Thấy Thượng Quan Tây Nguyệt sắp chết đến nơi còn phát ngôn bừa bãi, bất kính với Nhữc Tích của mình, Lý trưởng lão cũng nhận không được nữa, năm ngón tay nhanh đánh về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, người chịu chết đi, đền mạng cho đệ tử của ta đi!"

Nhìn Lý trưởng lão đánh tới, Thượng Quan Tây Nguyệt cẩn thận đối phó, nàng biết mình không phải đối thủ của Lý trưởng lão, dù sao có thể leo lên làm trưởng lão của một học viện thì thực lực tất nhiên cũng sẽ không thấp.

Lý trưởng lão hận không thể dùng một chiêu xé nát nàng ra, thế nhưng lại để nàng tránh thoát, Lý trưởng lão buồn bực, đứng yên tại chỗ, hai tay chậm rãi giờ lên, linh lực mạnh mẽ không ngừng tụ tập lại, sau đó đột nhiên đẩy về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt muốn né tránh nhưng lại phát hiện có luồng khí mạnh mẽ giữ chân nàng lại, nàng vốn không cử động được, bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể triệu tập linh lực Trụ Linh sơ cấp trong cơ thể để đối kháng.

Ở cửa học viện, hai người giằng co không ai nhường ai, nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng, trên trán Thượng Quan Tây Nguyệt chảy mồ hôi lạnh, có vẻ lực bất tòng tâm.

Lão già này, nói động thủ là động thủ, ý mạnh hiếp yếu, thật sự là không biết xấu hổ, die,n, da.nlze.qrydo/mn nhưng điểm mấu chốt chính là mình không phải đối thủ của hắn, phải nghĩ ra cách mới được.

Nghĩ đến đây, đôi mắt Thượng Quan Tây Nguyệt xoay tròn, a, có rồi, trong nháy Thiên Hoàng còn có bột thuốc gây cười nàng đã luyện chế ra trong lúc nhảm chán, công dụng trên mặt chữ, chỉ cần phẩy bột thuốc này ra, ai dính phải sẽ cười không ngừng được...

Hắc hắc, Thượng Quan Tây Nguyệt đắc ý cười một tiếng, đầu tiên đánh Lý trưởng lão lui bước trước, sau đó... Ha ha, sau khi nghĩ kỹ, Thượng Quan Tây Nguyệt gia tăng Tinh Thần lực vào linh lực, rốt cục cũng bức Lý trưởng lão lui ra sau một bước.

Vào lúc này, Thượng Quan Tây Nguyệt tìm đúng thời cơ, nhanh chóng đánh ra một chưởng.

"Liệt Diễm Chưởng "

Sau đó thừa dịp Lý trưởng lão tránh né, Thượng Quan Tây Nguyệt nhanh chóng lấy bột cười ra rồi bay lên phía trên Lý trưởng lão, rắc bột thuốc xuống người hắn.

Bột thuốc như bông tuyết lập tức bay xuống, toàn bộ rơi xuống người Lý trưởng lão.

"A, đáng chết, ngươi rắc cái gì lên người ta." Lý trưởng lão hốt hoảng vỗ vỗ y phục của mình, nhưng loại thuốc bột này chỉ cần hơi dính vào y phục thì sẽ xuyên qua quần áo thấm vào trong da, cho nên dù ngươi dùng cách gì cũng đều uống phí công sức.

Thượng Quan Tây Nguyệt cứ lơ lửng ở giữa không trung như vậy, nhìn xuống Lý trưởng lão giống như nữ vương, miệng bắt đầu đếm: "Ba... Hai... Một..."

Lý trưởng lão không biết Thượng Quan Tây Nguyệt đếm như vậy là có ý gì, nhưng khi Thượng Quan Tây Nguyệt đếm xong đến số cuối cùng thì hắn đột nhiên không khống chế được miệng mình nữa, rốt cục là có chuyện gì xảy ra, Lý trưởng lão hoảng sợ phát hiện mình lại muốn cười, hơn nữa còn thật tâm muốn cười.

Không kịp nghĩ gì Lý trưởng lão đã há to miệng.

"Ha ha... Ha ha..." Toàn bộ học viện yên tĩnh đều tràn ngập tiếng cười kinh khủng, miệng Lý trưởng lão không ngừng phát ra tiếng cười to, thật ra hắn cũng không muốn như vậy, nhưng hắn lại không khống chế được chính mình.

Thấy Lý trưởng lão cười thành bộ dạng này, Thượng Quan Tây Nguyệt đáp xuống đất, đi đến trước mặt Lý trưởng lão.

"Thế nào, cười vui vẻ như vậy có phải tâm trạng sẽ tốt hơn nhiều hay không?" Trong mắt Thượng Quan Tây Nguyệt mang theo ý cười nhìn Lý trưởng lão cuộn người lại, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Hừ, ngươi dám đấu với ta, hiện tại biết bản cô nương lợi hại chưa!

Lý trưởng lão cười đến sắp không thở nổi, hắn che cái bụng đau vì, vươn tay phải ra, run rẩy chỉ về phía nàng: "Ha ha.... Ngươi, ha ha... Rốt cục ngươi... Ha ha... Ngươi... Ha ha... Làm gì với ta... Ha ha..." Chỉ một câu nói thôi mà Lý trưởng lão đã ngắt thành bảy tám đoạn, thật tình không biết hắn phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể nói ra được câu này, hắn thật sự không muốn cười, nhưng lại không dừng lại được.

Thượng Quan Tây Nguyệt bị bộ dáng của hắn chọc cho cười phình cả bụng, nàng học dáng vẻ của Lý trưởng lão, cũng nói đứt quãng: "Ha ha... Ta chỉ cho ngươi dùng bột cười do ta nghiên cứu ra thôi, đúng rồi... Ha ha... Ngươi rất vinh hạnh khi trở thành người đầu tiên sử dụng nó, ha ha..."

Thấy Thượng Quan Tây Nguyệt cười chế nhạo mình như thế, bản thân hắn cũng cười đến đỏ bừng mặt, hiện tại càng đỏ như lửa, gần như bốc cháy, hắn không để ý cơ thể của mình, quyết tuyệt đi đến gần Thượng Quan Tây Nguyệt đánh ra một chưởng.

Chưởng này hắn dùng mười phần công lực, Thượng Quan Tây Nguyệt đứng gần như vậy, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!

Nhìn lòng bàn tay đã gần mình trong gang tấc, Thượng Quan Tây Nguyệt hô lớn, thấm rồi, lần này tránh không kịp rồi, sao lão già này có thể đánh lên mình dưới tình huống này được chứ, quả nhiên là hèn hạ vô sỉ!

Thượng Quan Tây Nguyệt tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, trong lòng bất đắc dĩ nói, Thần, là ta chủ quan!

Ngay khi lòng bàn tay của Lý trưởng lão sắp áp vào mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, một tiếng hô to vọng lại từ đằng xa: "Nguyệt nhi "

Bách Lý Thần vừa tới đã nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt rơi vào tình trạng nguy hiểm, cấp tốc chạy nhanh đến chỗ nàng, duỗi cánh tay dài ra kéo nàng vào trong ngực của mình, duỗi tay phải ra đánh trả lại Lý trưởng lão.

"Àm..." Lý trưởng lão bị nguồn lực mạnh mẽ đánh bay ngược ra ngoài, rơi xuống một chỗ cách đó không xa.

"Nguyệt nhi, nàng không sao chứ!" Bách Lý Thần lo lắng nhìn nàng, cũng may là mình tới kịp, nếu không thì hậu quả thật khó lường, nghĩ đến điều này, mắt Bách Lý Thần đầy lãnh ý hung hăng nhìn Lý trưởng lão đang nằm trên mặt đất không ngừng cười to.

"Phụt..." Lý trưởng lão phun ra một ngụm máu, lúc đang muốn nói gì đó thì tiếng cười lại vang lên.

"Ha ha... Ha ha..."

Bách Lý Thần thấy hán kỳ quái nên nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, nghi ngờ hỏi: "Nguyệt nhi, hán làm sao vậy."

Thượng Quan Tây Nguyệt an tâm tựa vào trong ngực Bách Lý Thần, thoải mái híp hai mắt lại, xem thường nhìn Lý trưởng lão vừa ói ra máu vừa cười to.

"Không có gì, ta chỉ cho hán nếm thử bột cười mà ta nghiên cứu ra cho nên mới biến thành như bây giờ."

Nghe thấy thái độ nói chuyện của Thượng Quan Tây Nguyệt thờ ơ, Lý trưởng lão lại tức giận đến nội thương, phun ra một ngụm máu nữa, lồng ngực đau đớn khó nhịn, Diễm Đà Lan Lê Quý Đôn nhưng lại vẫn cười không ngừng được, làm liên lụy đến vết thương, vì thế mà đau hơn.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi... Ha ha... Ngươi đừng... Đắc ý... Sớm muộn cũng có một ngày... Ha ha... Ta khiến cho ngươi trả giá... thật đắt, ngươi chờ đó... Ha ha..."

Giọng Lý trưởng lão rất lớn, mới sáng sớm đã có rất nhiều đệ tử tụ tập về bên này, nhìn thấy mọi chuyện trước mắt, không ai dám lên tiếng, chỉ lẳng lặng đứng nhìn, sau đó Dương viện trưởng cũng nghe đồn mà đến.

"Có chuyện gì!" Dương viện trưởng cau mày nhìn Lý trưởng lão nằm dưới đất, trong mắt thoáng hiện lên vẻ bất mãn.

Thân là trưởng lão, không dốc lòng tu luyện mà lại ở chỗ này gây chuyện thị phi, còn bị người ta đánh thành bộ dạng này, đúng là mất mặt, Dương viện trưởng cũng hiểu rõ nguyên nhân Lý trưởng lão xuất hiện ở đây, chắc chắn là vì muốn giúp đồ đệ báo thù, nhưng oan oan tương báo khi nào mới dứt... Ai..

Lý trưởng lão không để ý đến Dương viện trưởng, chỉ hung tợn trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt đang dựa vào trong ngực Bách Lý Thần, hôm nay coi như năng mạng lớn, ta cũng không tin ngươi mãi mãi gặp may mắn, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta nhất định sẽ tự tay giết ngươi báo thù cho Nhữc Tích.

Nghĩ đến Nhữc Tích, Lý trưởng lão ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, một giọt nước mắt chảy xuống khóe mắt, Nhữc Tích, là sư phụ vô dụng, tạm thời không thể báo thù cho ngươi!

Nhìn thấy Lý trưởng lão chảy nước mắt, sắc mặt Thượng Quan Tây Nguyệt cũng có chút thay đổi, thật ra hán cũng không làm gì sai, chỉ là muốn báo thù giúp đồ đệ thôi..

Nhìn thấy Bách Lý Thần muốn đi lên tính sổ, Thượng Quan Tây Nguyệt ngăn cản hán, lắc đầu: "Thần, được rồi!"

Bách Lý Thần vốn không có ý bỏ qua, hán muốn giải quyết Lý trưởng lão trong hôm nay, hán không cho phép những tai họa ngầm có thể gây nguy hiểm cho Thượng Quan Tây Nguyệt tồn tại, nhưng nhìn thấy ánh mắt Thượng Quan Tây Nguyệt, Bách Lý Thần đành phải thỏa hiệp, giọng điệu lạnh nhạt cảnh cáo Lý trưởng lão: "Lần này Nguyệt nhi nói tha cho ngươi, ta liền tha ngươi, nhưng nếu có lần sau thì chỉ có một con đường chết!"

Chỉ cuối cùng Bách Lý Thần dè nặng giọng, giống như sợ Lý trưởng lão nghe không rõ.

Đến cuối cùng Hiên Viên Triệt mới tới, nhìn thấy tình huống trước mắt, hán cũng không biết chuyện gì xảy ra.

"Sao mọi người đều đứng ở đây hết vậy."

Sau đó nhìn thấy Lý trưởng lão ngã trên mặt đất, Hiên Viên Triệt không hỏi nữa, bởi vì hán còn chưa quên trước đó hai người từng có tranh chấp!

Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi đi lên phía trước: "Không có gì, Hiên Viên thiếu chủ, chúng ta lên đường đi." Ở trước mặt mọi người, Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn gọi hán là Hiên Viên thiếu chủ, không có lời khách sáo nào khác.

Hiên Viên Triệt gật đầu, liền dẫn Bách Lý Thần và Thượng Quan Tây Nguyệt đi ra khỏi cửa lớn học viện, bên ngoài có hai chiếc xe ngựa.

Hiên Viên Triệt lên chiếc xe ngựa đầu tiên, lúc Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị lên xe ngựa thì có một âm thanh quen thuộc gọi nàng lại: "Nguyệt nhi."

Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu lại nhìn thì mặt lại tỏ vẻ mừng rỡ, nàng vui vẻ chạy tới: "Ca ca, Tiểu Ngôn, Bích Ngọc, các người đã tới rồi!"

Thật sự vui quá, rốt cuộc ca ca đã đến, người một nhà cũng đã đoàn tụ, Thượng Quan Tây Nguyệt vui vẻ ôm lấy Thượng Quan Minh Tuyên, không có cách nào miêu tả được sự kích động trong lòng.

Thượng Quan Minh Tuyên cũng rất nhớ muội muội mình, cho nên vừa xử lý xong mọi chuyện đã không ngừng phi ngựa chạy đến đây, nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt vui vẻ, mặc dù suốt đường đi Thượng Quan Minh Tuyên không nghỉ ngơi, nhưng cũng không cảm thấy mệt mỏi.

"Nguyệt nhi, sao ta lại cảm thấy muội gầy đi vậy." Thượng Quan Minh Tuyên đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt xoa khuôn mặt của mình theo bản năng, kỳ quái hỏi: "Có sao, ta còn ta cảm thấy gần đây mình mập lên đó!"

Đúng vậy, Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự cảm giác mình mập lên một chút, đặc biệt là bên hông, mặc dù nhìn không ra, nhưng nàng có thể cảm giác được chỗ đó nhiều thịt hơn trước.

"Thật bó tay với muội." Thượng Quan Minh Tuyên bắt đầu đi lắc đầu.

Thượng Quan Tây Nguyệt vui vẻ cười, tiến lên lôi kéo tay Tiểu Ngôn và Bích Ngọc: "Tiểu Ngôn, Bích Ngọc, rốt cuộc các người đã đến rồi, ta rất nhớ các người."

Tiểu Ngôn và Bích Ngọc đều đỏ cả vành mắt: "Tiểu thư, chúng ta cũng nhớ người." Trước đó, sau khi tiểu thư thành thân xong vẫn ngủ mê không tỉnh lại, các nàng thật sự bị hù sợ muốn chết, bây giờ thấy tiểu thư không chút tổn hại đứng trước mặt mình, bọn họ cảm thấy rung rung, cảm tạ ông trời phù hộ tiểu thư!

"Nha đầu ngọc" Thượng Quan Tây Nguyệt ôm lấy các nàng, lúc này mới nhìn rõ hai người vẫn đứng sau lưng bọn họ.

"Sao các người cũng tới đây" Hai người sau lưng chính là Thượng Quan Lưu Phong và Thượng Quan Lâm, đã lâu không gặp bọn họ, Thượng Quan Tây Nguyệt đã sớm quên mất hai người này, cho nên bây giờ thấy bọn họ, nàng cảm thấy rất kinh ngạc.

Thượng Quan Minh Tuyên giữ chặt tay Thượng Quan Tây Nguyệt: "Nguyệt nhi, chuyện này nói ra rất dài dòng, có thời gian ta sẽ từ từ nói cho mọi người biết, bây giờ dẫn bọn họ theo đi."

Thượng Quan Tây Nguyệt không hề muốn, lúc này mới phát hiện vẫn còn thiếu một người: "A, Giang Phi đâu!" Chẳng lẽ không đi theo, chắc là không đâu, nữ nhi bà ta đã tới đây rồi, không lý nào bà ta lại không theo đến.

Nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói đến Giang Phi, hốc mắt Thượng Quan Lâm đỏ lên, nghẹn ngào nói: "Mẫu thân... Mẫu thân... chết rồi..."

Nghĩ đến việc Giang Phi bị người ta đâm một kiếm xuyên tim, chết cực kỳ đau khổ, Thượng Quan Lâm liền không nhận được bi ai, mẫu thân là người thương mình nhất, diễn(d@fin;lle3[quydo0n mặc dù phụ thân cũng yêu thương mình, nhưng vốn không thể so sánh với mẫu thân, chỉ cần là chuyện liên quan đến hắn, hắn sẽ không quan tâm người có quan hệ gì với hắn.

Chết! Thượng Quan Tây Nguyệt rất kinh ngạc, sao lại chết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Đúng vậy, Nguyệt nhi, sau này ta sẽ từ từ nói cho người nghe." Thượng Quan Lưu Phong tận lực nín thở, hắn đã không thể sống yên ổn ở Nhật Nguyệt đại lục nữa, từ sau khi Thượng Quan Tây Nguyệt thành thân, hắn vẫn luôn bị người ta đuổi giết, cuối cùng nhẫn tâm để Giang Phi bị giết chết, cho nên lần này thấy Thượng Quan Minh Tuyên muốn đến đây tìm Thượng Quan Tây Nguyệt, hắn đã mất dấy đi theo, dù sao, mặt mũi cũng không bằng tính mạng, nếu không giữ được mạng thì sĩ diện còn để làm gì!

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn biểu cảm của Thượng Quan Lưu Phong, cảm giác thấy buồn nôn, nàng thật sự không muốn nhìn thấy cái mặt mập dối trá này, đối với Thượng Quan Lâm, nàng cũng rất không thích, thế nhưng ca ca đã đưa bọn họ đến, nên sắp xếp trước đã rồi nói sau!

"Vậy được rồi, lên xe đi."

Thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đồng ý, Thượng Quan Lưu Phong cười một tiếng, đang chuẩn bị đi lên phía trước thì nhìn thấy Bách Lý Thần chậm rãi đi tới, hắn lập tức run lên một cái, bị dọa đến mức không dám động dấy.

Đến nay hắn vẫn chưa quên dáng vẻ ngoan tuyệt của nam nhân này, vừa nhìn thấy hắn đã thấy sợ hãi, vốn không thể không chế được.

Hắn vẫn luôn hoài nghi, có phải người truy sát hắn lúc trước là do Bách Lý Thần phái tới không, lý do là bọn họ đối xử với Thượng Quan Tây Nguyệt không tốt, hắn một mực cho là như vậy, cho nên bây giờ hắn tuyệt đối không dám đắc tội với Thượng Quan Tây Nguyệt, vì hắn sợ mất mạng.

"Thần... Thần vương... Người cũng ở đây!" Thượng Quan Lưu Phong luống cuống xoa hai tay, mắt thì lại không biết nên nhìn về phía nào, chỉ có thể cúi đầu.

Bách Lý Thần không để ý đến hắn, đứng ở bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt.

Hiên Viên Triệt đợi ở xe ngựa một lúc lâu, thấy không có động tĩnh gì nên liền đi tới.

"Sao lại nhiều người như vậy, Nguyệt nhi, bọn họ là ai, không giới thiệu một chút sao?" Hiên Viên Triệt cười mở nhìn mọi người, không hề có tư thế Thiếu chủ.

"Hiên Viên thiếu chủ, đây chính là ca ca của ta, Thượng Quan Minh Tuyên."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Hiên Viên Triệt vui vẻ, nói, phụ thân, đây là nhi tử của người, ca ca sinh đôi của ta.

Thượng Quan Minh Tuyên? Ca ca Nguyệt nhi, vậy chẳng phải là... Không phải là con của mình sao!

Hiên Viên Triệt rất kích động, nhìn xem Thượng Quan Minh Tuyên không chớp mắt, hắn thật sự rất muốn đi lên ôm nhi tử, môi Hiên Viên Triệt môi kích động run lên, cũng không biết nên đặt hai tay ở đâu, nhưng ở trước mặt mọi người không thể biểu hiện quá rõ ràng, hắn chỉ có thể vỗ vỗ bả vai Thượng Quan Minh Tuyên: "Minh Tuyên, hoan nghênh." Hải tử, hoan nghênh con trở lại bên cạnh ta, về nhà của chúng ta!

Thượng Quan Minh Tuyên cũng nhẹ gật đầu, không biết vì sao, hắn lại cảm thấy nam nhân trung niên trước mắt này rất thân thiết, cảm giác thân thiết phát ra rất tự nhiên!

Chương 145: Một nhà đoàn viên

Edít: susubluu

Thượng Quan Minh Tuyên cũng nhẹ gật đầu, không biết vì sao, hần lại cảm thấy nam nhân trung niên trước mắt này rất thân thiết, cảm giác thân thiết phát ra rất tự nhiên!

Nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt giới thiệu Thượng Quan Minh Tuyên xong, cũng không muốn giới thiệu mình, Thượng Quan Lư Phong mặt dày cười ha hả đi lên phía trước: “Xin chào, Hiên Viên thiếu chủ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ta là phụ thân của Nguyệt nhi.”

Trời ạ, là Hiên Viên thiếu chủ, là Hiên Viên Triệt của đệ nhất gia tộc sao, nhất định là vậy, dù sao cũng chỉ có mình hần có họ Hiên viên, tuyệt đối không thể sai được.

Xem ra lần này mình đến đúng lúc rồi, cho dù hần không sống ở Nhật Nguyệt đại lục được nữa thì hần tin rằng ở nơi này nếu dựa vào Hiên Viên thiếu chủ thì có thể vực dậy lần nữa.

Thượng Quan Lâm cũng cuống quýt đi lên trước, khẩn trương nói: “Xin chào, Hiên Viên thiếu chủ, ta là Thượng Quan Lâm, là muội muội của nàng, ngài có thể gọi ta là Lâm Nhi.” Vừa đến đã bầu vịu quan hệ, Thượng Quan Tây Nguyệt rất khinh thường hành vi của nàng, nhưng nàng cũng không nói gì thêm, bởi vì nàng biết phụ thân của mình không phải loại người để người khác dễ dàng cười cợt!

Thượng Quan Lâm cũng hi vọng để lại ấn tượng tốt cho Hiên Viên Triệt, tuy rằng nàng không hiểu rõ Hiên Viên Triệt, nhưng nhìn thấy thái độ của phụ thân đối với hần, dù có ngốc nàng cũng hiểu rõ, người này tuyệt đối không đơn giản, nếu nịnh nọt thì sẽ không sai.

Không ngờ Thượng Quan Tây Nguyệt lại tìm được chỗ dựa tốt như vậy, xem ra sau này phải lợi dụng nàng ta thật tốt.

Thấy mắt Thượng Quan Lâm xoay tròn, sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại không biết nội tâm nàng đang suy nghĩ cái gì, không khỏi khịt mũi coi thường, lười nói nhảm với nàng ta.

"Phụ thân của Nguyệt nhi?" Hiên Viên Triệt kích động lặp lại, không phải chứ, phụ thân chính hiệu như hần còn đang ở đây vậy mà lại có một người khác nhận bừa, điều này khiến hần rất kinh ngạc.

Nhưng lúc này Hiên Viên Triệt mới nhớ tới lúc còn chưa nhận lại Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng có một phụ thân trên danh nghĩa, mà nghe giọng điệu của Nguyệt nhi, hình như Thượng Quan Lư Phong cũng không biết Nguyệt nhi không phải nữ nhi ruột của hần!

"Đã như vậy, thì cùng đến sơn trang làm khách đi, nhiều người cũng náo nhiệt một chút." Lúc này Hiên Viên Triệt còn chưa biết chuyện trước đây của Thượng Quan Tây Nguyệt, nếu hần biết, chắc chắn sẽ không khách sáo như vậy.

"Nhưng.. Hiên Viên thiếu chủ, chỉ có hai chiếc xe ngựa, làm sao đây!" Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn hai chiếc xe ngựa, nàng cũng không muốn ngồi chung với những người đạo đức giả này, nàng sợ sẽ bị lây nhiễm.

Thượng Quan Lư Phong nghe thấy vậy, vội vàng khoát tay áo: "Không sao không sao, Nguyệt nhi, các người ngồi chiếc xe ngựa này, ta và Hiên Viên thiếu chủ ngồi chiếc xe ngựa phía trước là được rồi, ha ha." Nói xong liền đứng ở bên cạnh Hiên Viên Triệt.

Thật đúng là không biết xấu hổ vô địch thiên hạ, cuối cùng Thượng Quan Tây Nguyệt cũng hiểu cái danh ngôn chí lý này, quả nhiên nói không sai, giống y như loại người không biết xấu hổ như Thượng Quan Lư Phong.

Con mắt nào của hần nhìn thấy người ta muốn ngồi cùng hần, thật đúng là biết nhân cơ hội lôi kéo, xem chừng đang nghĩ xem lát nữa lên xe ngựa nên nịnh nọt thế nào đi!

Thượng Quan Tây Nguyệt khinh bỉ nhìn hần một cái, liền dời mắt đi, bởi vì nàng sợ mình sẽ nôn ra, lúc nhìn thấy cục thịt mỡ híp mắt cười nịnh nọt thì nàng liền muốn nôn.

Hiên Viên Triệt sững sờ, sau đó kịp phản ứng lại, hần thân nhiên nói: "Không cần, ngại và vị Thượng Quan cô nương, Tiểu Ngôn, Bích Ngọc ngồi chung đi, đám người Nguyệt nhi sẽ ngồi cùng xe ngựa với ta, ta còn có một số việc muốn hỏi bọn họ."

Hiên Viên Triệt cự tuyệt không lưu tình làm khuôn mặt của Thượng Quan Lư Phong đỏ bừng, hần lúng túng xoa bàn tay, miễn cưỡng vui cười nói: "Đã vậy thì Lâm Nhi, chúng ta lên chiếc xe ngựa này đi!" Thượng Quan Lư Phong vừa nói xong, liền chạy lên xe ngựa như một làn khói, hần cảm thấy mình rất mất mặt, làm lớn chuyện sẽ thành trò cười!

Thấy Thượng Quan Lư Phong đã đi lên mà Thượng Quan Lâm vẫn đứng bất động tại chỗ, liền(d@d@fnnlle3[;quysdomn nàng nhìn Thượng Quan Tây

Nguyệt, hi vọng nàng nói giúp mình để có thể lên ngồi cùng Hiên Viên thiếu chủ, nhưng ai ngờ Thượng Quan Tây Nguyệt không thèm nhìn nàng lấy một cái, chỉ lo thì thầm với Bách Lý Thần.

"Thượng Quan cô nương, sao vậy, sao còn không lên xe ngựa?" Hiên Viên Triệt thấy kỳ quái hỏi, dù thế nào thì đây cũng là muội muội trên danh nghĩa của Nguyệt nhi, hẳn nên đối xử với nàng tốt một chút mới đúng!

"Hiên Viên thiếu chủ, ngài gọi ta là Lâm Nhi được rồi, gọi cô nương lạnh nhạt quá, ta và đại tỷ tỷ là tỷ muội ruột mà." Thượng Quan Lâm lại nhắc đến tên của Thượng Quan Tây Nguyệt thêm lần nữa, hi vọng Hiên Viên Triệt có thể nể mặt Thượng Quan Tây Nguyệt mà nhìn mình với con mắt khác.

"Chuyện này..." Hiên Viên Triệt do dự, nói thật, nếu không phải xem Thượng Quan Lâm là muội muội của Nguyệt nhi thì hẳn đã không thèm để ý đến nàng, bởi vì từ khuôn mặt của nàng có thể thấy nàng không phải là một người an phận, nói không chừng mang về còn gây ra chuyện, nhưng nàng lại là muội muội Nguyệt nhi, cho nên...

Nhìn thấy bộ dáng Hiên Viên Triệt, Thượng Quan Tây Nguyệt tiến lên ngắt ngang lời hắn: "Thượng Quan Lâm, đừng nói nhảm nữa, Hiên Viên thiếu chủ sẽ không gọi ngươi như vậy, bởi vì hắn và ngươi không quen."

Lâm ơn đi, muốn kêu phụ thân ta gọi ngươi là Lâm Nhi, mơ mộng hão huyền, không biết tự lượng sức mình, ngươi có tư cách gì chứ. Thượng Quan Tây Nguyệt cứ nhìn Thượng Quan Lâm như vậy, vẻ chế giễu trong mắt rất rõ ràng.

Lúc đầu Thượng Quan Lâm đang mong đợi mình có thể thân cận với Hiên Viên thiếu chủ một chút, nhưng lại bị Thượng Quan Tây Nguyệt dội một thùng nước lạnh, dập tắt mong chờ của nàng, Thượng Quan Lâm cố gắng che giấu khuôn mặt ác độc của mình, hai tay nắm thật chặt, vất vả lắm mới áp chế được tâm trạng của mình, nàng hít sâu một hơi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười cứng nhắc: "Đại tỷ tỷ, sao ngươi có thể làm như vậy chứ, hơn nữa ta hỏi Hiên Viên thiếu chủ, sao ngươi lại có thể trả lời thay hắn được, ngươi làm như vậy là không tôn trọng Hiên Viên thiếu chủ."

Ý khích bác rất rõ ràng, Thượng Quan Tây Nguyệt, trước mặt Hiên Viên thiếu chủ ngươi có tư cách gì mà chen miệng vào? Ngươi cũng không nhìn thử xem mình là ai, lời nói của Hiên Viên thiếu chủ mà ngươi có thể trả lời thay được sao, ngươi như vậy là không tôn kính hắn!

"Không sao, ý của Nguyệt nhi là ý của ta!"

Vốn nghĩ rằng Hiên Viên Triệt sẽ nổi giận, dù sao thân là Thiếu chủ nhất định sẽ rất sĩ diện, nhưng hôm nay mặt mũi của hắn lại bị người khác chà đạp, cho nên hắn nhất định sẽ nổi giận với Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nhưng nàng lại không nghe thấy bất cứ lời nói tức giận nào, ngược lại còn nghe được một câu nói dung túng, Thượng Quan Lâm không dám tin.

Ý của Nguyệt nhi là ý của ta!

Quan hệ giữa Thượng Quan Tây Nguyệt và Hiên Viên thiếu chủ tốt đến như thế sao, nhưng không sao, chờ nàng vào được Hiên Viên phủ thì Thượng Quan Tây Nguyệt sẽ phải đứng sang một bên, với miệng lưỡi của nàng còn sợ không chinh phục được Hiên Viên Triệt sao?

Thượng Quan Lâm nghĩ rất hay, trong đầu cũng tự tưởng tượng ra tâm trạng ngày sau của Thượng Quan Tây Nguyệt, mà mình thì như nữ vương đứng ở trước mặt của nàng, nghĩ đến đã cảm thấy giải được hận!

"Được rồi, không có chuyện gì nữa thì mọi người mau lên xe ngựa đi, Thượng Quan cô nương, ngươi đi cùng cha ngươi đi."

Câu nói cuối cùng của Hiên Viên Triệt đã phá vỡ mộng đẹp của Thượng Quan Lâm, nàng cúi đầu ủ rũ đi đến xe ngựa bên cạnh. Ai, phí nhiều miệng lưỡi như vậy cũng đều vô dụng.

"Tiểu thư, vậy chúng ta cũng lên trước." Tiểu Ngôn, Bích Ngọc đi theo sau lưng Thượng Quan Lâm.

Thượng Quan Lâm đang nhắc chân chuẩn bị lên xe ngựa, quay đầu lại thấy Tiểu Ngôn, Bích Ngọc ở sau lưng mình, nàng vốn đang tức giận, bây giờ thấy hai tỷ nữ này thì liền nổi giận dỗi, giọng điệu của nàng không mấy thân thiện: "Các người tới đây làm gì, ra đằng sau đi." Nàng vốn không nghe thấy Hiên Viên Triệt nói để Tiểu Ngôn, Bích Ngọc ngồi chung với bọn họ.

"Nhị tiểu thư, chúng ta cũng ngồi chiếc xe ngựa này." Bích Ngọc nhìn Thượng Quan Lâm, rất kinh ngạc vì sao nàng lại nói như vậy.

Cũng ngồi chiếc xe ngựa này? Làm sao có thể!

Mình là một thiên kim tiểu thư, hai người này chỉ là nô tỳ không có địa vị, có tư cách gì ngồi cùng xe với nàng, như vậy là vũ nhục thân phận của nàng.

"Hai người các người ngồi xe ngựa cái gì, đi đi đi, ra đằng sau đi." Thượng Quan Lâm đuổi hai người như đuổi ruồi, Tiểu Ngôn và Bích Ngọc thấy vậy rất uất ức.

Nhị tiểu thư quá đáng, rõ ràng Hiên Viên thiếu chủ nói bọn họ có thể ngồi chung xe, nhưng bây giờ nàng ta lại không để các nàng ngồi, quá đáng!

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Thượng Quan Lâm làm như vậy, sắc mặt lập tức lạnh hẳn đi, nàng bình tĩnh đi tới, vỗ vai Tiểu Ngôn, Bích Ngọc để trấn an, sau đó lạnh giọng nói với Thượng Quan Lâm: "Ta nói cho người biết, Thượng Quan Lâm, rốt cục ngươi có hiểu hoàn cảnh lúc này của mình hay không, ngươi còn tưởng rằng ngươi thật sự có thể hô phong hoán vũ, người khác nhất định phải vây quanh, quần lấy thiên kim tiểu thư như ngươi sao? Bây giờ ta nói cho người biết, ngươi không là gì cả, từ khi ngươi rời khỏi Nhật Nguyệt đại lục để tới đây thì ngươi đã chẳng là cái thá gì nữa rồi, chẳng"

qua ngơoi cũng chỉ là một con chó đi sau lưng vẫy đuôi nịnh hót chủ nhân thôi, Tiểu Ngôn, Bích Ngọc còn cao quý hơn ngơoi, ngơoi nghĩ mình là cái gì chứ." Thượng Quan Tây Nguyệt kích động, ngay cả những lời thô tục cũng nói hết ra.

Tiểu tử, muốn so tài ăn nói với tỷ tỷ sao, ngơoi còn non lắm, ta không dùng nước bọt dìm chết ngơoi mới là lạ, còn dám đối xử với Tiểu Ngôn và Bích Ngọc của ta như vậy, đã thế này thì phải bị đả kích mới giác ngộ!

"Ngơoi..." Thượng Quan Lâm run rẩy chỉ vào Thượng Quan Tây Nguyệt, bây giờ nàng thật sự tức giận không nhẹ, nàng muốn xé rách cái miệng của nàng ta ra, xem thử nàng ta còn có thể chửi bới nàng nữa không.

Nàng mới vừa nói cái gì, nói mình là cái gì? Còn nói ngay cả hai nha hoàn kia cao quý hơn mình?

Lời này khiến nàng cực kỳ tức giận, nhưng lúc này Thượng Quan Lâm cũng không thể chửi ầm lên, chỉ có thể cố gắng chịu đựng, bởi vì nàng không muốn để lại ấn tượng xấu trước mặt Hiến Viên Triệt.

"Nguyệt nhi nói rất có đạo lý, đã tới đây thì đều là khách của Hiến Viên Triệt ta, không phân cao thấp, quý tiện, cho nên Thượng Quan tiểu thư, những lời của ngơoi ta rất không đồng ý!" Hiến Viên Triệt nghiêm mặt, nghiêm túc nói.

Thượng Quan Lâm bị Hiến Viên Triệt nói vậy, gương mặt xinh đẹp liền trắng bệch, diễn(d@fml3e[quydo0n trong lòng thầm nghĩ có phải lần này đã để lại ấn tượng xấu cho hẳn rồi không.

Đều do Thượng Quan Tây Nguyệt, không có nàng thì mọi thứ nhất định sẽ rất thuận lợi, nghĩ như vậy, Thượng Quan Lâm âm thầm trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng nghĩ là không ai phát hiện ra ánh mắt căm hận này của mình nhưng Hiến Viên Triệt đã nhìn thấy mọi thứ.

Hắn bình tĩnh, đi lên chiếc xe ngựa phía trước, đám người Thượng Quan Tây Nguyệt đều đi theo sau lưng.

Nhìn một đám người đều đi về phía trước, Thượng Quan Lâm đứng tại chỗ phẫn hận nhìn bọn họ, nàng thề, sớm muộn gì cũng có một ngày bọn họ phải hối hận vì đã đối xử với nàng như thế.

"Lâm Nhi, còn đứng ngây ra đó làm gì, sao còn chưa lên." Rốt cục Thượng Quan Lưu Phong cũng lấy lại tinh thần, nhìn thấy Thượng Quan Lâm còn chưa đi lên, nhắc mần xe lên hô lớn.

Thượng Quan Lâm gật đầu rồi mới đi lên xe ngựa.

"Sao lại lè mề như thế." Thượng Quan Lưu Phong thấy Thượng Quan Lâm đi lên, lập tức oán trách.

Có khi hẳn phát phát hiện nữ nhi trước kia hẳn thương yêu nhất không hề giống nhau.

"Phụ thân, ngơoi nhìn bộ dáng hùng hổ của Thượng Quan Tây Nguyệt đi, thật là tức chết ngơoi mà." Thượng Quan Lâm kể lại thái độ lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt đối xử với nàng cho Thượng Quan Lưu Phong nghe, hi vọng Thượng Quan Lưu Phong có thể giúp mình mắng nàng.

Nhưng ai ngờ là đợi nửa ngày hẳn cũng không đáp lại, Thượng Quan Lâm ngẩng đầu lên nhìn mới thấy Thượng Quan Lưu Phong đang âm trầm nhìn mình chằm chằm.

"Phụ thân... Ngơoi... Ngơoi sao vậy." Sao lại có vẻ mặt khủng bố như vậy, chẳng lẽ mình nói sai cái gì sao? Không có, Thượng Quan Lâm suy nghĩ, nàng chỉ nói vài câu mắng Thượng Quan Tây Nguyệt mà thôi, chẳng lẽ phụ thân tức giận cái này.

Chắc là sẽ không đâu, không phải phụ thân ghét nàng nhất sao?

Thượng Quan Lưu Phong nhìn nàng chằm chằm một hồi, sau đó mới mở miệng nói: "Sau này ngơoi phải tôn trọng đại tỷ của ngơoi, không nên mạnh miệng với nàng, dù sao nếu bây giờ muốn ở lại đây thì phải dựa vào nàng mới được."

Lúc Thượng Quan Lưu Phong nói câu nói này cũng không thêm bận tâm đến Tiểu Ngôn và Bích Ngọc, dù sao hẳn cho là mình nói rất đúng!

Thượng Quan Lâm há to miệng, cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ có thể không cam lòng ngồi yên ở đó.

Bên trong chiếc xe ngựa phía trước, mọi người phấn khởi nói chuyện.

"Ca, huynh còn không mau gọi phụ thân đi." Thượng Quan Tây Nguyệt lắc lắc cánh tay Thượng Quan Minh Tuyên.

Phụ thân! Có ý gì!

Nhìn Thượng Quan Minh Tuyên mờ mịt, Thượng Quan Tây Nguyệt nóng nảy kể lại mọi chuyện.

"Cho nên hẳn là phụ thân của chúng ta, phụ thân ruột của chúng ta."

Thượng Quan Minh Tuyên rất kích động, hẳn kích động nắm chặt tay Hiến Viên Triệt, nghẹn ngào gọi: "Phụ thân"

Quá tốt rồi, rốt cuộc cũng tìm được, vốn dĩ còn không biết lúc nào mới tìm được, bây giờ thì tốt rồi, người một nhà rốt cục cũng đoàn viên.

"Ai..." Hiên Viên Triệt cũng kích động, hai người cứ lẳng lặng nhìn nhau như vậy, mọi chuyện đều không cần phải nói!

Xe ngựa chạy khoảng chừng nửa canh giờ, rốt cục cũng dừng lại.

"Được rồi, đến nhà rồi, chúng ta xuống đi." Hiên Viên Triệt xoa nước mắt ở khóe mắt, vui vẻ kéo bọn họ xuống xe ngựa.

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa xuống xe ngựa đã bị tòa kiến trúc hùng vĩ trước mắt làm cho kinh sợ, không hổ là đệ nhất gia tộc, thật sự hùng vĩ, ngay sau đó hai người Thượng Quan Lưu Phong xuống xe ngựa cũng đều há to mồm trước sự xa xỉ này, quá hào nhoáng, phủ Thừa tướng trước kia của hắn vốn không có thể so sánh.

"Thiếu chủ, ngài về rồi!" Hai thị vệ gác cổng to giọng cung kính.

Hiên Viên Triệt nhẹ gật đầu, dẫn mọi người đi tới đại sảnh.

"Nhị đệ, ngài về rồi?" Nam nhân đang ngồi trên ghế liền đứng lên, tươi cười đi đến bên cạnh Hiên Viên Triệt.

Nhị đệ sao?

Thượng Quan Tây Nguyệt lẳng lặng đánh giá hắn, chẳng lẽ hắn là ca ca của phụ thân sao, nhưng... Ánh mắt của hắn khiến người ta cảm thấy rất không thoải mái, giống như đang ẩn giấu cái gì.

Âm hiểm! Đây là ý nghĩ đầu tiên của Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Đúng vậy, đại ca, trong nhà vẫn tốt chứ!" Hiên Viên Triệt nói xong liền kéo Thượng Quan Tây Nguyệt đến trước mặt: "Đại ca, để ta giới thiệu một chút, đây là đệ tử Học Viện Tinh Thần, lần này tới đây là để vào Linh Lung Bảo Tháp tu luyện."

Nam nhân được gọi là đại ca đánh giá Thượng Quan Tây Nguyệt một lượt, sau đó mới hững hờ mở miệng: "À... Thật sao?"

"Phụ thân, Nhị thúc trở về rồi sao?" Một giọng nữ trẻ tuổi vang lên từ bên trong, đi ra tiếp đón.

Hiên Viên Triệt giới thiệu: "Đây là cháu gái của ta, Hiên Viên Tâm."

Khi Thượng Quan Tây Nguyệt dò xét nàng thì nàng cũng đang quan sát Thượng Quan Tây Nguyệt, khi thấy dung nhan Thượng Quan Tây Nguyệt tuyệt thế, không khỏi có chút ghen tỵ, nàng ghét nhất là nữ nhân đẹp hơn mình.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nhìn thấy sự ghen ghét trong mắt nàng, thật ra nàng cũng chỉ được xem là thanh tú thôi, cũng không có gì đặc biệt.

Hiên Viên Tâm lập tức nhìn thấy Bách Lý Thần vô cùng tuấn mỹ, lập tức thay đổi nét mặt, trở nên dịu dàng động lòng người, nàng then thùng đi đến trước mặt Bách Lý Thần, nũng nịu nói: "Ta là Hiên Viên Tâm, không biết công tử là ai!"

Yêu nghiệt!

Thượng Quan Tây Nguyệt thầm kêu gào trong lòng, mặc kệ là đi đến đâu, dù hắn không nói tiếng nào cũng có thể quyến rũ người khác.

Bách Lý Thần rất coi thường giọng nói trước mặt mình, trong mắt của hắn chỉ có Thượng Quan Tây Nguyệt, những người khác xưa nay hắn không hề quan tâm!

"Vị này là phu quân Nguyệt nhi, tên Bách Lý Thần" Hiên Viên Triệt tiếp tục mở miệng nói.

Phu quân? Hắn thành thân rồi sao? Lại còn cùng nữ nhân này?

Hiên Viên Tâm hung hăng xé rách khăn cheu, vất vả lắm mới nhìn trúng một nam nhân, vậy mà đã thành hôn, lại còn cưới ngay người mình ghét.

Bất tri bất giác, Hiên Viên Tâm đã coi Thượng Quan Tây Nguyệt là tình địch!

"Được rồi, đi lâu như vậy chắc tất cả mọi người cũng mệt mỏi, người đâu, đi chuẩn bị mấy căn phòng tốt."

Người nơi này làm việc có hiệu suất rất cao, chỉ chớp lát sau, phòng đã được dọn dẹp xong, mỗi người bọn họ đều về phòng của mình.

"Thần, chàng nói đi, có phải Hiên Viên Tâm có ý với chàng hay không." Thượng Quan Tây Nguyệt nằm nghiêng ở trên giường vuốt vuốt mái tóc của mình.

Bách Lý Thần mê mang quay đầu: "Hiên Viên Tâm là ai!"

Nghe thấy câu này, khóe mắt Thượng Quan Tây Nguyệt nhếch lên, đại ca của ta ơi, không phải chứ, vừa rồi người ta còn tự giới thiệu trước mặt chàng đó, diễn(d@ffnlee3

Nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt ngạc nhiên, Bách Lý Thần bỗng nhiên nhào tới, đè người Thượng Quan Tây Nguyệt, ngửi mùi trên người Thượng Quan

Tây Nguyệt thật sâu, mùi thơm quen thuộc chui vào mũi Bách Lý Thần, hần say mê nhắm hai mắt lại, đã lâu rồi hần không ôm Nguyệt nhi.

"Nguyệt nhi, ta chỉ biết có nàng, người khác ta không thèm để trong lòng!" Bách Lý Thần nhẹ nhàng ní non bên tai Thượng Quan Tây Nguyệt, sau đó nhanh chóng hôn lên môi Thượng Quan Tây Nguyệt,...

"Úm..." Thượng Quan Tây Nguyệt giật nảy mình, sau đó thuận theo hần, nhắm hai mắt lại... Qua rất lâu, Bách Lý Thần mới thở hồng hộc buông nàng ra, đầu chạm vào trán của nàng, khàn giọng nói: "Nguyệt nhi, cho ta!"

"Cái gì" Thượng Quan Tây Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, đến khi nhìn thấy hần vươn tay phủ màn che xuống thì nàng mới biết được hần có ý gì, nàng vội vàng đẩy hần: "Không được, bây giờ là ban ngày, chàng... Úm..." Nàng còn chưa nói xong đã bị Bách Lý Thần chặn miệng lại, rốt cuộc không phát ra được âm thanh nào nữa.

Động tĩnh trên giường khiến chim chóc cũng phải xấu hổ bay mất...

Một ngày này, Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần không hề ra khỏi phòng, lăn lộn trên giường suốt một đêm...

Đến trưa ngày hôm sau, Thượng Quan Tây Nguyệt mới mệt mỏi mở hai mắt ra, cảm giác bên hông đau nhức, trong lòng lại oán trách Bách Lý Thần đáng chết, hần giống như không biết mệt mỏi vậy, cả đêm đòi hỏi nàng, dù nàng cầu xin hần cũng không thèm nghe, đến lúc trời sáng mới dừng lại.

"Nguyệt nhi, nàng tỉnh rồi!" Bách Lý Thần bung một cái đĩa đầy cửa đi vào, trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đã tỉnh, đặt đĩa lên bàn đi đébs ngồi xuống bên giường yêu thương nhìn nàng.

Hần biết tối hôm qua nhất định nàng đã mệt muốn chết rồi, nhưng hần thật sự không khống chế được bản thân, hần đã nhẫn nhịn rất lâu rồi cho nên... Bây giờ thấy Thượng Quan Tây Nguyệt mệt mỏi như vậy, Bách Lý Thần lại thăm mắng bản thân không biết tiết chế.

Nhìn thấy Bách Lý Thần trắng trợn nhìn mình cảm chăm, Thượng Quan Tây Nguyệt ngượng ngùng cúi đầu vào trong chăn.

Thật là, không nhìn thấy người ta còn chưa mặc quần áo sao, cứ chạy vào như vậy, thật mắc cỡ muốn chết.

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt như tiểu nương tử, Bách Lý Thần nhịn không được cười thoải mái, không ngờ Nguyệt nhi lại còn thẹn thùng!

Thượng Quan Tây Nguyệt núp ở trong chăn nghe thấy tiếng cười phía ngoài, khuôn mặt lại càng đỏ lên, nàng lấy chăn bọc người lại, quay lưng về phía Bách Lý Thần.

Bách Lý Thần cúi người xuống, kéo một góc chăn ra, phần lưng bóng loáng đầy dấu hôn của Thượng Quan Tây Nguyệt lộ ra, Bách Lý Thần nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, tự nhiên nhớ tới cảnh đẹp tối hôm qua!

Một tiếng "Ừng ực" vang lên, Thượng Quan Tây Nguyệt ngậy ra một lúc, sau đó mới nhận ra đây là âm thanh gì, gương mặt lập tức đỏ lên, giống y như bị lừa thiếu!

Thượng Quan Tây Nguyệt kéo chăn lại, cúi đầu thấp hơn, trong lòng càng không ngừng oán giận, sao tên nam nhân da mặt dày này còn chưa rời đi, như vậy thì sao nàng đứng dậy được!

Bách Lý Thần cũng không đùa nàng nữa, hần lo lắng tối hôm qua đã giầy vò nàng lâu như vậy, Nguyệt nhi nhất định đã đói bụng.

"Nguyệt nhi, mau dậy đi, ăn một chút trước." Bách Lý Thần nhẹ giọng gọi.

"Chàng... Chàng đi ra ngoài trước đi, ta muốn mặc quần áo!" Thượng Quan Tây Nguyệt không chịu sự ngọt ngào trong chăn nữa.

Bách Lý Thần không nhịn được cười lên: "Đã là phu thê rồi, còn thẹn thùng cái gì!"

Chàng cho rằng ai cũng có da mặt dày như chàng chắc, nàng không thay quần áo trước mặt hần được, nàng không phải người thoáng đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Nàng có hài tử!

Edit: susublu

Chàng cho rằng ai cũng có da mặt dày như chàng chắc, nàng không thay quần áo trước mặt hần được, nàng không phải người thoáng đến như vậy.

"Đừng... Chàng đi ra ngoài trước đi, nếu không ta sẽ không chịu nổi." Thượng Quan Tây Nguyệt nắm thật chặt chăn, giọng nói khàn khàn vang lên.

Bách Lý Thần rất bất đắc dĩ, nhưng hắn biết tính tình Thượng Quan Tây Nguyệt, nếu hắn còn không chịu rời đi thì có lẽ nàng sẽ thật sự ở trên giường nguyên một ngày.

"Vậy thì tốt, ta đi ra ngoài trước, quần áo để thay để ở chỗ này, nàng thay xong quần áo thì gọi ta."

Thượng Quan Tây Nguyệt nằm trong chăn lên tiếng, sau đó nàng nghe thấy tiếng đặt quần áo xuống giường, sau đó liền nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi đi ra khỏi cửa, sau đó là âm thanh mở cửa, đóng cửa.

Vẫn chưa yên tâm, đợi một lúc lâu, Thượng Quan Tây Nguyệt mới chậm rãi thò đầu ra khỏi chăn, nhìn thấy thật sự không có người nào, nắm chặt quần áo trong tay rồi nhanh chóng thay đồ.

Cuối cùng buộc xong đai lưng, Thượng Quan Tây Nguyệt cảm thấy mặt mình vẫn còn hơi nóng.

"Được rồi, chàng vào đi" Bách Lý Thần luôn đứng ở ngoài cửa nghe thấy giọng của Thượng Quan Tây Nguyệt liền đẩy cửa ra đi vào.

Bách Lý Thần đi vào nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đã rửa mặt xong thì bưng cháo trên bàn lên đưa tới tay nàng: "Mặc dù bây giờ là giữa trưa, nhưng nàng vẫn chưa ăn bữa sáng, hay là ăn chút đồ dễ tiêu hóa trước đi, lát nữa chúng ta đi ăn cái khác."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe lời bưng cháo lên, múc từng muỗng, sau đó đặt bát trống vào trong mâm.

Chẳng biết tại sao, nàng cảm thấy gần đây ăn rất ngon miệng, nhưng nàng cũng không hề để ý, chỉ cho là mình hơi béo phì cho nên mới thích ăn như vậy.

Lúc hai người đi ra ngoài, đám người Hiến Viên Triệt đã đứng chờ bọn họ, sau đó bàn bạc vài chuyện rồi Thượng Quan Tây Nguyệt liền đi vào Linh Lung Bảo Tháp, Bách Lý Thần vốn cũng muốn theo vào chung, nhưng hắn còn có một số việc phải xử lý nên không có theo nàng.

Đi vào bên trong Linh Lung Bảo Tháp, Thượng Quan Tây Nguyệt hiểu kỳ đánh giá không gian kỳ quái này, bảo tháp này tổng cộng có bốn tầng, tầng cao hơn thì có linh lực dày đặc hơn, đương nhiên, muốn lên mỗi một tầng thì phải nhìn xem thực lực thể nào, nếu thực lực không đủ thì cũng không thể đi lên.

Thượng Quan Tây Nguyệt đi dạo quanh tầng thứ nhất một vòng, rồi dứt khoát đi lên tầng thứ hai, tầng thứ hai có rất nhiều bảo vật, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không để vào mắt, nàng lại đi thẳng lên tầng thứ ba.

Lần này mới vừa đi lên đã có một luồng linh lực nồng hậu, dày đặc đập vào mặt, Thượng Quan Tây Nguyệt hít một hơi thật sâu, cảm giác có cảm giác bênh bồng.

Tầng thứ ba đã lợi hại như vậy rồi thì tầng thứ tư sẽ thế nào...

Nghĩ đến đây, Thượng Quan Tây Nguyệt không tiếp tục đứng ở tầng thứ ba nữa, đi thẳng lên tầng thứ tư, vừa bước tới bậc thang cuối cùng dẫn đến tầng thứ tư, die,n; da.nlze.qu;dyo/nm Thượng Quan Tây Nguyệt đã bị một luồng sức mạnh vô hình đánh bật ra.

Thượng Quan Tây Nguyệt lộn ngược ra đằng sau rồi ổn định lại thân thể, nàng hiểu kỳ vươn tay nhẹ nhàng chạm về phía trước, đúng lúc này, nguồn sức mạnh vừa rồi lại xuất hiện, đánh vào tay Thượng Quan Tây Nguyệt bật ngược ra sau.

Màn chắn vô hình sao?

Thượng Quan Tây Nguyệt chống cảm lạnh lạnh suy tư, con mắt quan sát bốn phía, đột nhiên trên vách tường có một hàng chữ nhỏ đập vào mắt.

Đến tầng thứ tư cần phải đạt được Hồng Linh sơ cấp.

Thượng Quan Tây Nguyệt yên lặng đọc lên, sau đó mới hiểu ra, Hồng Linh sơ cấp, người đùa giỡn với ta sao, bây giờ nàng mới chỉ là Trụ Linh sơ cấp thôi, hơn nữa lại vừa mới tấn cấp, lúc này lại nói là phải đạt tới Hồng Linh sơ cấp, không phải đang đối phó với nàng sao?

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn thành thật đi xuống tầng thứ ba bắt đầu dốc lòng tu luyện, hiện tại chỉ có thể cố gắng tấn cấp thì mới có thể tiến vào tầng thứ tư.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, thấm thoát đã hơn mười ngày, Thượng Quan Tây Nguyệt luôn nhắm chặt hai mắt đột nhiên mở ra, chậm rãi thò ra một luồng khí đục ngầu.

Nàng đứng lên, Linh Lung Bảo Tháp thật sự không tầm thường, chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà nàng lại tấn cấp thành công đến Hồng Linh sơ cấp, mà lại còn có cảm giác như sắp tấn cấp nữa.

Đi lên tầng thứ tư, Thượng Quan Tây Nguyệt duỗi tay phải ra đẩy về phía trước, chỉ nghe thấy một tiếng xoẹt nhẹ, Thượng Quan Tây Nguyệt liền thoải mái đi vào.

Nhìn quanh bốn phía, Thượng Quan Tây Nguyệt nhếch miệng, cái gì vậy, còn tưởng rằng sau tám lá chắn sẽ có vật gì tốt, thì ra cũng chẳng có gì khác mấy tầng dưới, nhưng trước mặt nàng có một quả cầu phát sáng.

A, đây là gì, Thượng Quan Tây Nguyệt hiểu kỳ đi lên phía trước, chuẩn bị cảm lên quan sát, không ngờ quả cầu đó lại bay về phía mình, rơi xuống bên môi Thượng Quan Tây Nguyệt rồi sau đó biến mất không thấy đâu nữa!

Đây là tình huống gì, Thượng Quan Tây Nguyệt kinh ngạc sờ lên môi của mình, không có gì cả, không thể nào, không phải bị nàng ăn hết rồi chứ, đây rốt cuộc là thứ quý quái gì, lại để cho mình ăn nó.

Thượng Quan Tây Nguyệt không ngừng nôn khan, muốn ói nó ra ngoài, nhưng hoàn toàn không có hiệu quả.

Được rồi, Thượng Quan Tây Nguyệt từ bỏ, nàng nghĩ, nếu đã ở trong Linh Lung Bảo Tháp thì nhất định là bảo vật, sẽ không gây hại cho nàng!

Đúng lúc này, thân thể Thượng Quan Tây Nguyệt tỏa ra màu hồng chói mắt, nàng cảm giác thân thể của mình cực kỳ đau đớn, giống như đau từ trong xương vậy, nàng quỳ một chân xuống đất, cắn chặt răng nhẫn nhịn sự đau đớn này, qua một lúc rất lâu, khoảng hai canh giờ, Thượng Quan Tây Nguyệt mới cảm giác bớt đau.

Nàng đứng lên vươn tay xoa mồ hôi lạnh trên trán, lúc này mới phát hiện mình lại tấn cấp lần nữa, lần này lại đi thẳng đến Hồng linh đỉnh phong, đây quả thực là kinh ngạc ngoài ý muốn, không ngờ chỉ mấy ngày ở trong này mà lại tấn cấp thân tốc hơn hẳn thể giới bên ngoài.

Đã đi hết bốn tầng rồi, Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi đẩy cửa Linh Lung Bảo Tháp ra, xuất hiện ở trước mắt mọi người.

"Nguyệt nhi" Bách Lý Thần đi lên chào đón, nhìn sắc mặt Thượng Quan Tây Nguyệt hơi tái nhợt thì có chút lo lắng.

Thượng Quan Tây Nguyệt cười một tiếng: "Ta không sao..." Lời còn chưa nói hết, cả người nàng đã hôn mê bất tỉnh, trước khi té xỉu nàng đã nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Bách Lý Thần!

"Nguyệt nhi" Bách Lý Thần cuồng loạn hô to, ôm Thượng Quan Tây Nguyệt lên chạy về phòng.

Sau đó mọi người đều nhìn chăm chăm đại phu đang bắt mạch cho Thượng Quan Tây Nguyệt: "Đại phu, thế nào." Hiên Viên Triệt cũng rất lo lắng, sao nói té xỉu là liền té xỉu vậy.

Đại phu vuốt râu, cười trả lời: "Không sao, vị phu nhân này có tin vui, các người chăm sóc tốt một chút là được!"

Có tin vui sao?

Bách Lý Thần ngây ngẩn cả người, ngờ ngác nhìn vùng bụng bằng phẳng của Thượng Quan Tây Nguyệt, khóe miệng cũng nở nụ cười ngốc nghếch, có tin vui, ý là sắp làm cha rồi!

Hiên Viên Triệt cũng hơn hờ ra mặt, có tin vui, không ngờ mình lại nhanh chóng trở thành ngoại công như vậy, ha ha!

Thượng Quan Minh Tuyên lại càng không thể tin, nét mặt của hắn giống y như Bách Lý Thần, ngây ngốc, Nguyệt nhi có tin vui, mình sắp thành cửu cửu, diemdnle,qu.y don vừa nghĩ tới việc sau này có một đứa bé đáng yêu đi sau lưng mình, thân mật gọi mình là cửu cửu thì Thượng Quan Minh Tuyên lại nhìn không được mà cười khúc khích...

Rất lâu sau Thượng Quan Tây Nguyệt mới tỉnh lại, lúc ấy sắc trời đã tối, Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi mở mắt ra, nhìn Bách Lý Thần ở bên giường, nàng nhỏ giọng nói: "Thần, ta làm sao vậy!" Bách Lý Thần nghe thấy giọng nói thì nhanh chóng ngẩng đầu lên, nắm chặt tay Thượng Quan Tây Nguyệt, kích động nói: "Nguyệt nhi, hài tử... Chúng ta có hài tử..."

Hài tử!

Thượng Quan Tây Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, thấy Bách Lý Thần vỗ về bụng của mình thì nàng mới tỉnh ngộ, có hài tử, hài tử của nàng và Thần.

Trong mắt Thượng Quan Tây Nguyệt đầy cảm động, nàng chậm rãi nhẹ vỗ về vùng bụng còn chưa lớn của mình, mặc dù nàng vẫn chưa có cảm giác gì, nhưng nàng biết đã có một sinh mạng nhỏ ở trong bụng mình.

Chẳng trách gần đây mình ăn nhiều như vậy, vòng eo cũng lớn hơn, thì ra là có bảo bảo, cũng may là phát hiện kịp, nếu nàng vẫn còn không biết rõ thì lỡ xảy ra chuyện gì nàng sẽ hối hận cả đời.

Bảo Bảo, mẫu thân nhất định sẽ bảo vệ con!

Khóe miệng Thượng Quan Tây Nguyệt nở nụ cười dịu dàng.

Sau đó, mọi người đều cẩn thận đối xử với nàng, giống như nàng là một đứa bé dễ vỡ, không biết là hai người Thượng Quan Lư Phong nghe được tin tức này ở đây mà trong mấy ngày này, khi tất cả mọi người ngồi trò chuyện ở vườn hoa thì bọn họ cũng đi tới.

"Nguyệt nhi, nghe nói ngươi mang thai, thật sao?" Thượng Quan Lư Phong đi tới nói.

Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý đến hắn, giả bộ như không nhìn thấy hắn.

Thượng Quan Lư Phong không hổ là người da mặt dày, dù có như thế, hắn vẫn tự diễn thuyết: "Ha ha, quá tốt rồi, ta sắp làm ngoại công rồi."

Hắn vừa nói xong, sắc mặt Hiên Viên Triệt lập tức lạnh xuống, trừng mắt nhìn Thượng Quan Lư Phong không thân thiện, ngoại công sao? Hừ, hắn mà là ngoại công cái gì!

"Đại tỷ tỷ, chúc mừng ngươi." Thượng Quan Tây Nguyệt đi lên một bước, giả bộ mừng rỡ nói, nhưng trong lòng thì đầy ý khinh thường, mang thai có gì đặc biệt, Diễm Đà Lan Lê Quý Đôn có sinh được hay không lại là chuyện khác!

Thời gian lại thoáng chốc trôi qua hơn hai tháng, lúc này bụng Thượng Quan Tây Nguyệt đã chậm rãi lớn hơn một chút.

"Cô nương, bên ngoài có người tìm ngươi!" Hôm nay, Thượng Quan Tây Nguyệt đang tản bộ với Bách Lý Thần thì thị vệ gác cổng đi vào bẩm báo.

Tìm nàng sao? Là ai chứ!

Thượng Quan Tây Nguyệt không hiểu đi ra cửa phủ cùng Bách Lý Thần.

Khi thấy bóng người cao ráo đứng ở đó thì Thượng Quan Tây Nguyệt kích động hô lên: "Hạo Lăng, sao ngươi lại tới đây!"

Từ sau lần trước từ biệt thì không còn gặp hắn nữa, không ngờ vẫn còn có cơ hội gặp lại.

Long Hạo Lăng xoay người, nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn như trước, khóe miệng nở nụ cười dịu dàng yếu ớt, nhẹ giọng nói: "Nguyệt nhi, ta đến rồi!"

Hắn tới rồi, hắn muốn tận mắt nhìn thấy nàng hạnh phúc, như vậy hắn mới không cảm thấy tiếc nuối!

--- HOÀN ---

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.